

மதுமலர்ச்சி

இதழ்களின் தொகுப்பு

பதிப்பாசிரியர்கள்

கோர்யாய் சிவம்

செல்லத்துரை சுதர்சன்

Digitized by Madhav Prakashan
Madhav.org | saravahan.org

மறுமலர்ச்சி

இதழ்களின் தொகுப்பு (1946-1948)

பதிப்பாசிரியர்கள்
கோப்பாய் சிவம்
(இயக்குநர், சர்வானந்தமய பீடம்)
செல்லத்துரை சுதர்சன்
(விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

சர்வானந்தமய பீடம்
“ஸ்ரீநகரம்” அளவோடை வீதி,
இணுவில் மேற்கு, சுன்னாகம்,
இலங்கை.
2016.

நூல்	: மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் தொகுப்பு
பதிப்பாசிரியர்கள்	: கோப்பாய் சிவம் © செல்லத்துரை சுதர்சன்
முதற்பதிப்பு	: 2016
வெளியீடு	: சர்வானந்தமய பீடம் "ஸ்ரீநகரம்" அளவோடை வீதி, இணுவில் மேற்கு, சுன்னாகம், இலங்கை.
அச்சு	: குரு பிறிண்டேர்ஸ் 39/2, ஆடியபாதம் வீதி, திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.
அட்டை வாடிவைய்யு	: பா.அகிலன்
பக்கம்	: 95 + 812 + 38
கடதாசி	: 70gsm வெள்ளை அச்சுத்தாள்
விலை	: 3000/=
மூன் அட்டைப்படி	: "மேல் அட்டையில் திகழும் பாரதியாரின் உருவப்படத்தை அழகாக வரைந்தவர் அன்பர் வ.இராமையா அவர்கள். யாழ்ப்பாணத்து வித்தியாசாலை ஒன்றின் சித்திர ஆசிரியர்." மறுமலர்ச்சி 23(1948)

Title	: Marumalarchchi - Collection of Magazines
Editors	: Kopay Sivam © Sellathurai Sutharsan
First Edition	: 2016
Published by	: Sarvanandamaya Peedam "SriNagaram Alavodai Rd, Inuvil West, Chunnakam, Sri Lanka.
Printers	: Guru Printers 39/2, Adiyapatham Road, Thirunelvely, Jaffna.
Cover Design	: P.Ahlan
No.of.Pages	: 95 + 812 + 38
Paper Used	: 70gsm White Printing
Price	: 3000/=
Front Cover Picture	: The Portriare of Bharathi Drawn by Mr.V.Rasaiyah (Teacher-Jaffna) Marumalachchi 23(1948)
ISBN	: 978-955-50044-3-5

“மறுமலர்ச்சி மறைந்துபோய் பல ஆண்டுகளுக்கு மேலாகியும் அதனுடைய தாக்கம் இன்னும் எங்களைத் தொட்டுக்கொண்டு இருக்கிறது. மறுமலர்ச்சிக் கால நினைவு மிக இனிமையானது. ஏனென்றால் அதில் இலக்கியத் தோடு எங்கள் இளமையும் கலந்திருக்கிறது.”

(வரதர், ஈழநாடு - 1987)

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்
வறத் (1924 - 2006)

மறுமலர்ச்சி சங்கத்தினதும்
மறுமலர்ச்சியினதும் மூலவர்
23 இதழ்களின் பிரதம ஆசிரியர்

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்
அ.பெ.முருகானந்தன் (1921 - 1997)

இதழ் ஒன்றிலிருந்து
18ஆவது இதழ்வரை
இணையாசிரியர்

மறுமலர்ச்சிப் பண்டிதர்
உ.பெ.உ.உ. உதா (1916 - 2003)

18ஆவது இதழிருந்து
23ஆவது இதழ்வரை
இணையாசிரியர்

மறுமலர்ச்சி இலக்கு அறிவுபற்றுகளாக
இல்லவருக்கும்
மறுமலர்ச்சிப் படைப்பாளிகளுக்கும்.

உள்ளடக்கம்

1.	பதியுரை	07
	சமகாலக் கண்ணால் கடந்தகாலத்தை வாசித்தல்	
2.	ஆவண உரை	15
	மறுமலர்ச்சி : எண்ணிம ஆவணவாக்கம்	
3.	ஆய்வுரை	19
	ஈழத்து இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் காலம் வரலாறும் மதிப்பீடும்	
4.	மறுமலர்ச்சி இந்நூள்	
1.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 1	01-32
2.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 2	33-64
3.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 3	65-96
4.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 4	97-128
5.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 5	129-156
6.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 6	157-184
7.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 7	185-212
8.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 8	213-244
9.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 9	245-272
10.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 10	273-304
11.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 11	305-336
12.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 12	337-392
13.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 13	393-424
14.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 14	425-456
15.	மறுமலர்ச்சி இதழ் 15	457-488

16. மறுமலர்ச்சி இதழ் 16	489-528
17. மறுமலர்ச்சி இதழ் 17	529-588
18. மறுமலர்ச்சி இதழ் 18	589-636
19. மறுமலர்ச்சி இதழ் 19	637-684
20. மறுமலர்ச்சி இதழ் 20	685-728
21. மறுமலர்ச்சி இதழ் 21	729-772
22. மறுமலர்ச்சி இதழ் 22	773-804
23. மறுமலர்ச்சி இதழ் 23	805-812

5. பின்னிணைப்புகள்

பதிப்புரை

சமகாலக் கண்ணாடி கடந்தகாலத்தை வடித்தல்

கோர்பாய் சிவம்
செல்வந்துரை சுதர்சன்

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு எழுதுகைக்கான சிந்திப்பு முயற்சியில் முதல்நிலைத் தரவுகளாக அமைபவை இலக்கிய இதழ்கள். நவீன சிந்தனைகளைத் தமிழ்ச் சூழலுக்கு மடைமாற்றியதிலும் தமிழ்ச் சமூகத்தை இலக்கிய நிலையில் நவீனப்படுத்தியதிலும் இதழ்களின் பணி தலையாயது. எழுத்தைச் சமூக அரசியல் விமர்சனத்துக்கான ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தியதிலும், அதனை ஒரு சமூக இயக்கத்தின் பிரதீலிப்பாக மாற்றியதிலும் இதழ்களின் பணி குறித்துரைக்கத்தக்கது. தமிழ்நிலைப்பட்ட ஊடக வரலாறு ஒன்று ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழலில் இன்றும் முழுமையாக எழுதப்படாத நிலையில் இத்தொகுப்பு முயற்சிகவனிப்புபெறுகிறது.

பொதுவெளியில் இலக்கியநிலை ஊடகங்களாய் அமைந்த கடந்தகால இலக்கிய இதழ்கள் நிகழ்கால வெளிக்கு மீள வரும் நிகழ்வு, கடந்து சென்ற சமூகத்தின் - இலக்கியத்தின்- அழகியல் பழக்கத்தின் மீள்வருகையாகப் புலமைச் சூழலில் அவதானிப்புப் பெறுகிறது. இத்தகையதொரு பின்புலத்திலேயே மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் மீள்பதிப்பும் அவசியமாகிறது.

ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தினினுள் (Society), சாகியத்தினுள் (Community) இலக்கியநிலை ஊடாட்டத்தைக் கடந்த காலத்தில் நிகழ்த்திய மறுமலர்ச்சி இதழ்களை நிகழ்காலத்திற்கு மீளக் கொண்டுவருதல் என்பது படைப்புச் செயற்பாட்டிலும் ஆய்வுச் செயற்பாட்டிலும் அவ் இதழ்கள் வகித்த பாத்திரத்தை மீள் பயணம் செய்து கண்டு பிடித்தலுமாகும்.

“வரலாறு என்பது சமகாலக் கண்ணால் கடந்த காலத்தை வாசித்தல்” என்பர். இது மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் மீள்பதிப்பிற்கும் விலக்கன்று. இதழ்களின் மீள்பதிப்பைக் கொண்டு இலக்கிய மதிப்பீடுகளை மறுவாசிப்புச் செய்யவும் இற்றைக்காலத்தில் இருந்து கடந்தகாலத்தைப் புரிந்து கொள்ளவும் அவற்றின் மூலம் இலக்கியப் போக்கில் ஏற்பட்ட மாற்றம் - புதுமை - திருப்புமுனை என்பவற்றைக் கண்டுணர்ந்து கடந்த காலத்திலிருந்து நிகழ்காலத்தையும் - நிகழ்காலத்திலிருந்து கடந்தகாலத்தையும் மீளவும் நீள இணைக்கும் இலக்கிய வரலாற்றுக் கட்டமைப்புக்கான முயற்சிகளில் ஒன்றாகவும் மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் மீள்பதிப்பின் வருகையும் அமைகிறது.

ஈழத் தமிழின் அச்சுயுகத்திற்கு முன்னர் காணப்படாத அரசியல் சமூக விமர்சன எழுத்துக்கள், புனைகதை எழுத்துக்கள், புதுக்கதை எழுத்துக்கள், புதிய நாடக

எழுத்துக்கள், இலக்கிய விமர்சன எழுத்துகள் மற்றும் நானாவித எழுத்துக்கள், முதலியவற்றின் பிரசுர களமாக மறுமலர்ச்சி இலக்கிய இதழ்கள் அமைந்தன. இதனால் ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாறு என்பது ஒரு விதத்தில் இலக்கிய இதழ்களை மையமாகக் கொண்டே கட்டமைக்கப்பட வேண்டிய நிலை காணப்படுகிறது. இன்னொருவிதத்தில் கூறுவதாயின் மறுமலர்ச்சி இலக்கிய இதழ்கள் ஒரு வன்மையான இயக்கமாகச் செயலாற்றியதை அவதானிக்க முடிகிறது. இதனால் ஈழத்தில் மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் மீள்பதிப்பும் ஈழத்தில் நவீன இலக்கிய வரலாற்றில் புதிய வெளிச்சத்தைப் பாய்ச்சி நிற்கும் என்பது புலப்படுகிறது.

மறுமலர்ச்சிக் கருத்துநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயக்கநிலைச் செயற்பாட்டிலும் இலக்கிய நிலைச் செயற்பாட்டிலும் ஈடுபட்ட எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்கள் உருவாகிய காலம் ஈழத்தில் “இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் காலம்” என வரலாற்றுப் பதிவாகியுள்ளது.

“ஈழத்தின் முதலாவது நவீன தமிழ் இலக்கிய இயக்கம்”, “ஈழத்தின் முதலாவது நவீன தமிழ் இலக்கியச் சங்கம்”, “ஈழத்தின் முதலாவது இலக்கிய இதழ்” என்ற பல்வேறு முதன்மைகளுடன் வரலாற்று வெளியில் தன்னைத் தக்கவைத்துக் கொண்ட மறுமலர்ச்சி இலக்கிய இயக்கம், மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் சங்கம், மறுமலர்ச்சி இதழ், மறுமலர்ச்சி இலக்கியம் முதலியவற்றைப் பற்றிய மதிப்பீட்டுக்கு மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் மீள்பதிப்பின் வருகை பெரிதும் வழிசமைக்கும்.

ஈழத்தில் ‘தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்’ 13.06.1943 மாலை 4 மணிக்கு யாழ்ப்பாணம் செம்மா தெருவில் உள்ள ரேவதி குப்புசாமி வீட்டு விநாந்தையில், தமிழ்மரபைக் காலத்தேவைக்கேற்ப மீட்டுருவாக்குவதன்வழி புதுமையை உருவாக்கல் எனும் அடிப்படையில் உருவானது. ஈழத்து நவீன

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முதலாவது இயக்கநிலைப்பட்ட இலக்கியக் குரலாக மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளரின் குரல் அமைந்தது. மரபுத் தளையில் நின்றுத் தமிழை விடுவித்து ஆக்க இலக்கியத்துறையில் அதனைச் செலுத்தும் நோக்குடன் எழுதிய மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் தமது தீவிர எழுத்தூழியத்தினால் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் மறுமலர்ச்சிக் காலம் (1931-1956) எனும் புதிய காலப்பகுப்பையே உருவாக்கினர்.

மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினரின் பிரசுர களமாக மறுமலர்ச்சி இதழ் அமைந்தது. 1946 பங்குனி முதல் 1948 ஐப்பசி வரையுமான காலமே ஈழத்தின் முதலாவது இலக்கிய இதழான மறுமலர்ச்சி இதழின் காலம். மஹாகவி, நாவற்குழியூர் நடராஜன், சாரதா முதலிய கவிஞர்களும் வரதர், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், அ.செ.மு. முதலிய கதாசிரியர்களும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், பஞ்சாட்சர சர்மா முதலிய மொழி, இலக்கண ஆய்வறிஞர்களும் க.சி. குலரத்தினம், பொ.கிருஷ்ணபிள்ளை, அ.ந.கந்தசாமி முதலிய திறனாய்வாளர்களும் என வரலாற்றில் தடம்பதித்த பெருமளவிலான இலக்கிய ஆளுமைகள் இதழினூடு வெளிப்பட்டனர்.

23 முகத்துவாரங்கள், 51 கவிதைகள், 64 கதைகள், 92கட்டுரைகள் ஆகியவற்றோடு குறுங் காவியம், நாடகங்கள், நேர்காணல்கள், கலைக்கடிதங்கள், நானாவித ஆக்கங்கள், வாசகர் கடிதங்கள் மற்றும் விளம்பரங்கள் முதலியனவும் அடங்கிய 23மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் தொகுப்பு இது. காலனித்துவ இலங்கையைப் பிரதிபலிக்கும் முக்கியமான கலை இலக்கிய வரலாற்று ஆவணமாக அமையும் அதேவேளையில் தமிழ் மீட்பு வாதமாக அல்லாமல் நவீன அடிப்படையில் நவீன தேவைகளுக்காகத் தமிழைப் பயன்படுத்திய இயக்கம் ஒன்றின் இலக்கிய நன்கொடையாகவும் இத்தொகுப்பு முக்கியம்பெறுகிறது.

மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் வரலாற்றை மீள எழுத மதிப்பிட உதவும் ஆதாரமாகவும் இத்தொகுப்பு அமைகின்றது. ஈழத்து நவீன கவிதை வரலாறு, ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாறு, ஈழத்து விமர்சன வரலாறு, ஈழத்து ஆய்வு வரலாறு, ஈழத்து மொழி இலக்கண வரலாறு, ஈழத்து இதழியல் வரலாறு ஆகியவற்றை மீள எழுதி, மதிப்பிட இவ்விதழ் தொகுப்பு முக்கியமானதாக அமையும்.

இலக்கியத்தைச் சனநாயகப்படுத்தியதில் மறுமலர்ச்சி இதழுக்கும் முக்கியபங்கு உண்டு. இலக்கியம் பண்டிதர் தொடக்கம் பாமரர்வரை பயில்வதற்கும் படைப்பதற்கும் உரியது என்ற தன்மையை ஈழத்தில் உருவாகிய இதழ்களில் மறுமலர்ச்சியும் ஒன்று. ஈழத்தில் இலக்கியத்திற்கெனத் தோன்றிய இதழ் என்ற வகையில் இலக்கியத்தை மட்டும் பரவலாக்கம் செய்யாது மொழி, இலக்கணம், நாட்டுப்புற இலக்கியம் முதலிய அனைத்திலும் மறுமலர்ச்சி அக்கறை காட்டியது. தமிழ் ஆசிரியர்கள், வியாபாரிகள், சாதாரண வாசகர் அனைவருமே இலக்கியம் பற்றி அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பினை அது நல்கியுள்ளது. இவற்றைப் புரிந்து கொள்ளவும் இத்தொகுப்பு உதவும்.

பாரம்பரிய இலக்கிய உணர்வுக்குள் கட்டுண்டு கிடந்த இலக்கியவாதிகளையும் ஆர்வலர்களையும் விடுவிக்க, இலக்கியத்தினூடு புதிய உணர்வினை மறுமலர்ச்சி ஏற்படுத்தியது.

ஈழத்தில் இலக்கிய இயக்கங்களில் ஈடுபட்ட ஆய்வாளர்கள் சிலர் தாம் சார்ந்த கருத்துநிலை காரணமாகவும் குழுநிலைசார் அரசியல் காரணமாகவும் மறுமலர்ச்சி பற்றிய தவறான மதிப்பீடுகளை முன்வைத்துள்ளனர். அம் மதிப்பீடுகளைச் சீர் செய்யவும் இத்தொகுப்பு உதவும். ஈழத்துக்கும் தமிழகத்திற்குமான இலக்கிய ஊடாட்டம் இதழ்

வழியாக எவ்வாறு நடைபெற்றுள்ளது என்பதை அறிய இத்தொகுப்பு வழிவகுக்கும்.

காலனித்துவ காலத்தின் இறுதிப்பகுதியில் நடைபெற்ற சமூக அரசியல் மாற்றங்களை இவ் இதழ் பிரதிபலிப்பதால் தமிழ் இலக்கிய ஆய்வாளருக்கு மட்டுமன்றிச் சமூக அரசியல் மற்றும் கலைவரலாற்று ஆய்வாளருக்கும் இத்தொகுப்பு பயன்மிக்கதாய் அமையும்.

மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் இத்தொகுப்பிற்கு முன்னர் மறுமலர்ச்சி இதழ்களில் வெளிவந்த கதைகளும் கவிதைகளும் தொகுக்கப்பட்டு வெளிவந்தன. இவை வெளிவந்தபோது ஈழத்து இலக்கியப்பரப்பில் பல அதிர்வுகளை உண்டு பண்ணின. மறுமதிப்பீடுகளை ஏற்படுத்தின.

செங்கை ஆழியான் மறுமலர்ச்சி இதழ்களில் வெளியாகிய கதைகளில் 25 கதைகளைத் தெரிவுசெய்து, தொகுத்து “மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்” என்னும் பெயரில் வடக்கு - கிழக்கு மாகாணக் கல்வி பண்பாட்டு அலுவல்கள் விளையாட்டுத் துறை அமைச்சின் உதவியுடன் 1997ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார்.

செல்லத்துரை சுதர்சன் மறுமலர்ச்சி இதழில் வெளியாகிய கவிதைகள் அனைத்தையும் தொகுத்து, பதிப்பித்து “மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள்” என்னும் பெயரில் தொகுதியாக 2006ஆம் ஆண்டில் தமது சொந்த முயற்சியில் வெளியிட்டார். அத்தொகுப்பின் முக்கியத்துவம் குறித்துப் பின் அட்டைக் குறிப்பாகப் பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் “வரலாற்று ஆவணம்” என்ற தலைப்பில் பதிவு ஒன்றினை எழுதியுள்ளார். இத்தொகுப்புப் பற்றி “ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியம் பெறும் ஒரு கவிதைத் தொகுப்பு” என்ற தலைப்பில் போராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி 11.02.2007 அன்று

தினக்குரலில் விரிவான கட்டுரை ஒன்றையும் எழுதியிருந்தார். இன்னும் கோப்பாய் சிவம் அவர்கள் தமது தந்தையார் பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மாவின் நினைவாக வருடந்தோறும் வெளியிடும் நினைவு வெளியீடுகளில் மறுமலர்ச்சி இதழ் தொடர்பான கட்டுரைகளையும் கடிதங்களையும், நூல்களையும் பிரசுரித்திருந்தார். அவர் வெளியிட்டவற்றுள் பஞ்சாட்சுரம்” (1987), “மறுமலர்ச்சி கண்ட மாணிக்கம் பண்டிதர் ச.ப.சர்மா” (2001) “பஞ்சாட்சுர தீபம்” (2004), மறுமலர்ச்சி தந்த பஞ்சாட்சுரம்” (2013) முதலிய நூல்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

இவ்விதம் தொகுப்பானது பதிப்புரை, ஆவண உரை, ஆய்வுரை என மூன்று உரைகளையும் அதன் பின்னர் 23 இதழ்களையும் கொண்டமைந்தது. 23வது இதழ் சிதைவடைந்த நிலையிலேயே எமக்குக் கிடைக்கப்பெற்றது. எனினும் அதனையும் இங்கு இணைத்துள்ளோம். பின்னிணைப்பாக மறுமலர்ச்சிக் கதைகள், மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள் “பஞ்சாட்சுரம்”, மறுமலர்ச்சி கண்ட மாணிக்கம்”, “பஞ்சாட்சுரதீபம்”, அக்ஷரானந்தம்”, “மறுமலர்ச்சி தந்த பஞ்சாட்சுரம்”, “மறுமலர்ச்சிக்காலம் - இலக்கியச் சிறப்பிதழ்” (1973ஆம் ஆண்டு தெல்லிப்பழை அம்பனை கலைப் பெருமன்றம்) ஆகிய நூல்களின் முகப்புகளும் இணைக்கப் பட்டுள்ளன. மறுமலர்ச்சி இதழ்களில் அடங்கியுள்ள படைப்புகளின் விடய அட்டவணை ஒன்றும் பின்னிணைப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளது.

பேராசிரியர்களான சு.வித்தியானந்தன், க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி, எம்.ஏ.நுஃமான், க.அருணாசலம், அ.சண்முகதாஸ், சி.தில்லைநாதன், துரை. மனோகரன், செ.யோகராசா, எஸ். சிவலிங்கராஜா முதலியோரும் விரிவுரையாளர் செ.கதர்சன் அவர்களும் மறுமலர்ச்சி காலம் தொடர்பான மதிப்பீடுகளை அவ்வப்போது எழுதி

வெளியிட்டுள்ளனர். செங்கை ஆழியன், மயிலங்கூடலூர் பி.நடராஜன், சொக்கன், ஆ.சிவநேசச்செல்வன் முதலிய பலரும் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் இக்காலம் தொடர்பான கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளனர்.

மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் இத் தொகுப்புக்கு முன்னர் நடைபெற்ற இம்முயற்சிகள் அனைத்தும் முக்கியமானவை. மறுமலர்ச்சிக் காலத்தை மீள் கண்டுபிடிப்பதற்கு உதவிய இம்முயற்சிகளை முன்னெடுத்த ஆய்வாளர்களையும் எழுத்தாளர்களையும் இத்தொகுப்பு வெளிவரும் வேளையில் நன்றியோடு நினைக்கிறோம்.

மறுமலர்ச்சி இதழ்களைப் பதிப்பிப்பதில் ஒளிப்பிரதி பண்ணி உதவிய நூலகம் நிறுவனத்தினருக்கும் அட்டை வடிவமைப்புச் செய்து உதவிய யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்தின் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர் திரு பா.அகிலன் அவர்களுக்கும் படி திருத்தி உதவிய திரு பொ.சிவகுமார், திரு சு.குணேஸ்வரன் திரு.பெ.சரவணகுமார் ஆகியோருக்கும் ஆவண உரைதந்த பிரபாகர் நடராஜா அவர்களுக்கும் எமது நன்றிகள். அழகுற அச்சில் பதிப்பித்த குரு பதிப்பகத்தாருக்கு எம் நன்றி என்றும் உரியது.

மறமலர்ச்சி எண்ணிற் சிறுவனவெக்தம்

பிரபாகர் நடராசர்
எண்ணிற் நூலக அலுவலர்
நூலக நிறுவனம்

நூலக நிறுவனம் இலங்கையின் தமிழ் பேசும் சமூகங்கள் தொடர்பான ஆவணப்படுத்தற் பணிகளில் செயற்படும் முக்கிய அமைப்பாக 2005 தை மாதம் முதல் செயற்பட்டு வருகின்றது. ஈழத்து மரபறிவுச் செல்வங்களை எண்ணிற் வடிவங்களில் ஆவணப்படுத்தி எவரும் எந்நேரமும் எங்கிருந்தும் பயன்படுத்தக்கூடிய விதத்தில் இணைய நூலகத் தினூடாக (www.noolaham.org) வழங்கிவருகிறது. இந்த வரலாற்றுப் பணியில் 2016 பெப்ரவரிவரை 16,500இற்கும் அதிகமான எழுத்தாவணங்கள் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஏறத்தாழ 2400 ஆளுமைகள் தொடர்பான தகவல்களும் 1700 நிறுவனங்கள் தொடர்பான தகவல்களும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

24 அரிய ஓலைச்சுவடிக் கட்டுக்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

இதுவரையில் ஈழத்திலிருந்து வெளியான 630க்கும் அதிகமான சஞ்சிகைகளின் 6750க்கும் அதிகமான இதழ்கள் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆயினும் ஈழத்தின் மிக ஆரம்பகாலச் சஞ்சிகையான மறுமலர்ச்சி இதழ்கள் இதுவரை இணைக்கப்படாது இருந்தன. திரு கோப்பாய் சிவம் அவர்கள் தனது சேமிப்பில் இருந்து மறுமலர்ச்சி இதழ்களை வழங்கி நூலகத்தில் மறுமலர்ச்சி இதழ்களையும் ஆவணப்படுத்த உதவியுள்ளார் என்பது பெருமகிழ்ச்சிக்குரியது.

இதழ்களை மறுபதிப்புக்கு உட்படுத்துவது அரிதிலும் அரிது என்பதால் காலவோட்டத்தில் அவை காணாமல் போய்விடுகின்றன. மறுமலர்ச்சி இதழின் இணையாசிரியரில் ஒருவரான பண்டிதர் ச.பஞ்சாட்சர சர்மாவும் மைந்தர் கோப்பாய் சிவம் அவர்களும் 1946-1948களில் வெளிவந்த மறுமலர்ச்சி இதழ்களை 70 ஆண்டுகளாகப் பேணி வந்துள்ளமை பாராட்டுக்குரியது.

மறுமலர்ச்சி இதழில் வெளியான சிறுகதைகளில் 25 சிறுகதைகளை “மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்” என்ற நூலாக திரு க.குணராசா (செங்கை ஆழியான்) (1997) தொகுத்து வடக்கு-கிழக்கு மாகாணக் கல்வி, பண்பாட்டு அலுவல்கள் விளையாட்டுத்துறை அமைச்சின் அனுசரனையுடன் வெளியிட்டார். அந்நூல் நூலகத்தில் எண்ணிம ஆவணமாக்கம் பெற்றுள்ளது.

மறுமலர்ச்சி இதழில் வெளியான கவிதைகளை “மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள்” (2006) என்ற நூலாகத் திரு.செல்லத்துரை சுதர்சன் அவர்கள் தொகுத்துப் பதிப்பித்துத்

தமது பிரத்தியேக முயற்சியாக வெளியிட்டார். இந்நூலும் நூலகத்தில் எண்ணிம ஆவணவாக்கம் பெற்றுள்ளது.

இவ்விரு நூல்களையும் தொகுத்துப் பதிப்பித்து எண்ணிம ஆவணவாக்கத்திற்குத் தந்துதவிய அவ்விருவரையும் நன்றியுடன் நினைக்கிறோம்.

இப்போது மறுமலர்ச்சி இதழ்கள் முழுவதையும் மறுமலர்ச்சிப் பண்டிதர் ச.பஞ்சாட்சர சர்மாவின் மைந்தரான திரு கோப்பாய் சிவம், மறுமலர்ச்சிக் காலகட்ட ஆய்வாளரான பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை விரிவுரையாளர் திரு. செல்லத்துரை சுதர்சன் ஆகிய இருவரும் இணைந்து தமது பிரத்தியேக முயற்சியாகப் பதிப்பித்து சர்வானந்தமய பீடத்தினூடாக வெளியிடுகின்றனர்.

வரலாற்று ஆவணமாக அமையும் வகையில் மறுமலர்ச்சி இதழ்களை மீள்பதிப்பாகக் கொணரும் பதிப்பாசிரியர் இருவருக்கும் எமது பாராட்டுக்கள்.

இப்பணி பலருக்கும் முன்னுதாரணமாய் அமையும் பணியாகும். இத்தகைய வரலாற்றுப் பணியில் மென்மேலும் பலரும் முன்வந்து செயற்பட இம்முயற்சி வழிவகுக்கும். அனைவரும் தம்முடன் தொடர்புடைய வெளியீடுகளை ஆவணப்படுத்த முன்வர வேண்டும் எனக் கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

“தமிழ்ப்பூங்காவில் உள்ள மறுமலர்ச்சி இலக்கியச் செடியிலே இன்று ஒரு புதிய மலர் பூத்திருக்கின்றது. எழுத்தாளர்களும் ரஸிகர்களும் சேர்ந்து ஆரம்பித்த பத்திரிகை இது. இதனுடைய வளர்ச்சி இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி. இதனுடைய இதயத்துடிப்பு தமிழ் இலக்கியந்தான்”

- மறுமலர்ச்சி இதழ் - 01(1) - முகத்துவாரம்

ஈழத்து இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் காலம் வரலாறும் மதிப்பீடும்

செல்வத்துரை சுதர்சன்
(விரிவுரையாளர், தமிழ்த்துறை
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

*கற்ற, பண்பாடுள்ள, பரந்த மனப்பான்மையுள்ள முற்போக்குள்ள,

தெளிவான ஞானமுள்ள, சுதந்திர சிந்தனையுள்ளது மறுமலர்ச்சி¹

-ஜே.ஏ.கொடரன்.

அறிமுகம்

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறியில் மறுமலர்ச்சி இயக்கமானது மறுமலர்ச்சிச் சங்கம், மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகை, மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர், மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டம், மறுமலர்ச்சிப் பரம்பரை, மறுமலர்ச்சிக் கதைகள், மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள் முதலாய பல சொல்லாடல்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இத்தகைய சிறப்புச் சுட்டுக்கள் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியச் செல்நெறியில் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் வகிபாகத்தை எடுத்தியம்புகிறது.

மறுமலர்ச்சி இதழ் தான்வெளிவந்த காலத்து ஈழத் தமிழிலக்கியத்தின் பெரும்பகுதியைத் தனக்குரியதாக்கிக் கொண்டும் தனக்கு முன்னைய காலத்தில் இருந்து வந்த இலக்கியச் செல்நெறியில் பல திருப்புமுனைகளை ஏற்படுத்தியும் தனக்குப் பிற்பட்டகால இலக்கியத்தின் பல்வகைப்பட்ட வளர்ச்சிகளுக்குப் புதுப்பாதை வகுத்தும் விளங்குவது சிறப்பிற்குரியது.

தமிழகத்தின் மறுமலர்ச்சிச் சின்னமாக “மணிக்கொடி” விளங்கியதுபோல ஈழத்தில் “மறுமலர்ச்சி” விளங்கியது. மறுமலர்ச்சிக் கருத்துநிலை தொடர்பான அனைத்து அம்சங்களையும் ஈழத்து இலக்கியப் போக்கிற்கேற்ப மடைமாற்றிய பெருமை மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் களுக்குரியது.

அந்தவகையில் மறுமலர்ச்சிக்காலம், மறுமலர்ச்சிக் கருத்துநிலை, ஈழத்தில் தமிழின் மறுமலர்ச்சி, தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் தோற்றம், மறுமலர்ச்சி இதழ், மறுமலர்ச்சிக்கால வாசகர்கள், ஈழத்தில் மறுமலர்ச்சியின் இலக்கிய வரலாற்றுநிலை முக்கியத்துவம் முதலியவற்றை ஆராய்வதாக இவ் ஆய்வு அமைகிறது. குறிப்பாக மறுமலர்ச்சிக்கால வரலாற்றிலும் அக்காலத்தில் தோன்றிய இலக்கியங்கள் தொடர்பான ஆய்வுகளின் மதிப்பீட்டிலும் இவ் ஆய்வு அதிக கவனம் செலுத்துகின்றது.

மறுமலர்ச்சி

Renaissance என்ற ஆங்கிலப் பதமே “மறுமலர்ச்சி” என வழங்கப்படுகிறது. ஐரோப்பாவில் இலக்கியங்களில் ஏற்பட்ட புதிய மறுமலர்ச்சியைக் குறிக்கவே **Renaissance** என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டது. குறிப்பாக இத்தாலியில் கி.பி 14 ஆம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட இலக்கிய மறுமலர்ச்சியைக் குறிக்கவே இச்சொல் பயன்பட்டது.

உரோமச் சொல்லான **Naitre** என்பதையே **Renaissance** அடிச்சொல்லாகக் கொண்டுள்ளது. **Renaissance** என்ற சொல்லை **Re-naiss-ance** என மூன்றாகப் பிரிக்கலாம். **naiss** என்பது லத்தீனில் **nacentia** எனவும் பிரெஞ்சில் **nacci, naiss** எனவும் வழங்கின. **nacentia, nacci, naiss** என்பன **Reborn- "புதிய பிறப்பு"** என்ற அர்த்தத்தில் அம்மொழிகளில் வழங்கி வந்தன. **naiss** - "மலர்தல்" என்றும், **ance** - "முன்னையது" என்றும் பொருள்படும். மேலை நாடுகளில் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையிலும் **Renaissance** என்பதற்குப் பதிலாக **Rebirth, Renewal** ஆகியனவே பயன்படுத்தப்பட்டன. **Rebirth** என்பது "மறுபிறப்பு", "புதிய பிறப்பு", "புனர்ஜென்மம்" (**Rene- wal of life**) "மறுஅவதாரம்" (**Reincarnation**) முதலிய அர்த்தங்களையும் **Renewal** என்பது "புதுப்பித்தல்", "மீள அமைத்தல்" முதலிய அர்த்தங்களையும் கொண்டிருந்தன.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலேயே **Re** - "மறுபடி", **naiss** - "மலர்தல்", **ance** - "முன்னையது" முதலிய சொற்கள் பொருள்பட ஒழுங்கமைந்து **Re+naiss+ance** - **Renaissance** - "முன்னையது மறுபடி மலர்தல்" "மறுபடி முன்னையது மலர்தல்" என்ற அர்த்தத்தில் பயில்நிலைக்கு வந்தது.²

இச்சொல் தமிழில் மறுமலர்ச்சி என்றே பயன்படுத்தப் படுகிறது. எனினும் தமிழில் மறுமலர்ச்சி என்ற சொல்லை உருவாக்கியவர் யார் என்று தெரியவில்லை. ஆனால் "தமிழில் மறுமலர்ச்சி என்ற பெயரை அமைத்தவர் தேசபக்தர் வ.வே.சு ஐயராக இருக்கலாம்."³ என எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை கருதுகிறார்.

Renaissance என்ற ஆங்கிலச் சொல் தமிழில் "மறுபிறவி", "மறுபிறப்பு", "புத்துயிர்ப்பு", "மறுமலர்ச்சி" எனப் பலவாறு வழங்கினாலும் காலப்போக்கில் மறுமலர்ச்சி என்ற சொல்லே நிலைத்துவிட்டது. ஈழத்திலும் அச்சொல்லே

பயில்நிலையில் உள்ளது. தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் 1920 களுக்கு முன்னரேயே மறுமலர்ச்சி என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுவிட்டது.

மறுமலர்ச்சிக் கருத்துநிலை

“மானுடப் பண்பாட்டையும் தாராள பண்பாட்டையும் முதன்மைப்படுத்துவது மறுமலர்ச்சி” என்று சிட்னி லீ என்பாரும் “மறுமலர்ச்சி என்பது புதிய வாழ்வின் தொடக்கம்” என ரில்ஜார்ட் என்பாரும் “தனித்தன்மையான சுதந்திரம் மிக்க போர்க்குரலே மறுமலர்ச்சி” என பேடினன்ட் ஷெவில் என்பாரும் கருதுகின்றனர். எஸ்.வையாபுரிப்பிள்ளை “நீண்டகாலமாக இருந்துவந்த மறுமலர்ச்சிக் கூறுகள் காலத்தின் கட்டாயத்தால் வேகம் கொண்டு வலிமையுடன் மறுமலர்ச்சியாக வெளிப்படுகிறது” என்ற கருத்துப்படக் கூறுகிறார். ஆனால் மறுமலர்ச்சி என்பது சமூக அரசியல் பண்பாட்டு நிறுவனங்களின் மாற்றத்துடன் தோன்றிய நவீனம்சார் கருத்தியல் ஆகும். கீழைநாடுகளில் நவீன காலத்துடனேயே மறுமலர்ச்சிக் காலம் இணைத்துப் பார்க்கப்படுகிறது. அந்த வகையில் மறுமலர்ச்சி நவீனம்சார் கருத்தியலாகக் கீழைப் பண்பாடுகளில் அர்த்தம் கொள்ளப்படுகிறது. எம். ஏ. நுஃமான் மறுமலர்ச்சி யுகம் பற்றிக் குறிப்பிடுவது இங்கு நோக்கத்தக்கது.

“மதநிறுவனங்களுக்கும் மதமுடநம்பிக்கைகளுக்கும் எதிரான விஞ்ஞான மனப்பாங்கு, தனிமனித சுதந்திரம், அரசியலில் ஜனநாயகக் கோட்பாடு, மக்களிடையே சமத்துவம், பெண்களுக்குச் சமவுரிமை, கலை இலக்கியத்தில் சமயச்சார்பின்மை, புதிய கலை இலக்கிய வடிவங்களின் தோற்றம் முதலியவை இவ்வாறு முதலாளித்துவ சமூக அமைப்பு உருவாக்கிய நவீனத்துவம் சார்ந்த அம்சங்களாகும். இவை

நிலப்பிரபுத்துவப் பண்பாட்டுக்கு எதிரானவை. அந்த வகையிலே முதலாளித்துவ வளர்ச்சிக் கட்டம் - இதுவே மறுமலர்ச்சி யுகம்.”

இக்கூற்றானது பாரம்பரியச் சமூக அமைப்பு உடைந்து நவீன அமைப்புத் தோற்றம் பெற்றபோதே மறுமலர்ச்சிக் கருத்துநிலை தோற்றம் பெற்றததைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. மறுமலர்ச்சியை நவீனத்துவத்தின் அம்சமாகப் பார்க்கும் போதுதான் அது நவீனத்துவத்தினுடைய கருத்துநிலை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

மறுமலர்ச்சியைப் பரந்ததொரு தளத்தில் வைத்து நோக்கவேண்டும். சிட்னி லீ என்பவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“மறுமலர்ச்சி என்பதை இலக்கிய மறுமலர்ச்சியைவிட மிகப் பரந்த ஒன்றாகக் கருதவேண்டும். மனித உணர்வுகளின் புனர்ஜென்மம், புத்திஜீவித்தனத்தின் புதிய பரிமாணம், அழகியலின் புதிய பிறப்பு, ஆன்மீக விழிப்புணர்வு என்பவற்றையெல்லாம். மறுமலர்ச்சி கொண்டிருந்தது.”¹⁰

நவீன தேவைகளுக்கு ஏற்பக் காலத்துக்கு ஒவ்வாத விடயங்களை நீக்கி கல்வி, பண்பாடு, மனிதத்துவம், முற்போக்கு, விடுதலை முதலாய உன்னத பண்புகளின் உயர்நிலை வளர்ச்சியுடன் சமூகம் அரசியல் பொருளாதாரம் ஆன்மீகம் கலை இலக்கியம் முதலிய அனைத்து அம்சங்களிலும் பழைமையை மீட்டுருவாக்குவதும் புதுமையை நிலைநாட்டுவதுமான கருத்துநிலையே மறுமலர்ச்சியாகும்.

பழைமையைக் காலத்தேவைக்கேற்ப மீட்டுருவாக்கல் என்பது பழைமையை நிர்மூலமாக்காது பழமையின் அடித்தளத்தில், பழமையின் உரத்தில் பழமையைக் காலத்தேவைக்கு ஏற்ப மாற்றியமைத்து, இலக்கியம் முதலாய அம்சங்களைச் செழுமையுறச் செய்வதாகும். புதுமையை நிலைநாட்டுதல் என்பது நவீன சிந்தனைகள் தொடர்பான அனைத்தினையும் அனைத்துத் துறைகளிலும் ஏற்படுத்துவதாகும்.

தன் கருத்தைப் பலமாக நிலைநாட்டுதல், பரம்பரை பரம்பரையான கட்டுப்பாடுகளை உடைத்தெறிதல், நிகழ்கால உலகப்பார்வையைக் கொண்டிருத்தல், தன்னோடும் தனக்கு வெளியேயும் இருப்பவற்றுடன் முரண்படுவதன் மூலம் வளர்ச்சி காணுதல், புதிய முறையில் அழகியல் பழக்கத்தை மேற்கொள்ளுதல் முதலியன மறுமலர்ச்சிக் கருத்தியலின் முக்கியமான அம்சங்களாகும். இத்தகைய மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனை இத்தாலியில் தோன்றி ஐரோப்பா முழுவதிலும் பரவி காலனித்துவ காலப்பகுதியில் இந்தியா, இலங்கை போன்ற கீழைத்தேய நாடுகளுக்கும் அறிமுகமாகியது. கீழை நாடுகளில் நவீனத்துவத்துடன் இணைந்து இச்சிந்தனை வளர்ச்சியுற்றது.

மனிதப்பண்பாட்டைப் புதிய திசைக்குச் செலுத்திய இச்சிந்தனை இந்தியா மற்றும் இலங்கையில் காலனித்துவ காலத்தில் பண்பாட்டிலும் மொழியிலும் பெரும் செல்வாக்குச் செலுத்தியது.

தமிழின் மறுமலர்ச்சி

தமிழின் மறுமலர்ச்சி என்பது தமிழ் மொழி சார்ந்த அனைத்துத் துறைகளிலும் ஏற்பட்ட மாற்றத்தினையும் வளர்ச்சியினையும் குறித்துநிற்கும். அ. சுவாமிநாதன் "மறுமலர்ச்சித்தமிழ்" என்ற கட்டுரையில் மொழிநிலைப்பட்ட

மறுமலர்ச்சியின் தோற்றக் காரணத்தைப் பின்வருமாறு பதிவு செய்கிறார்.

“மறுமலர்ச்சி தோன்றக் காரணம் பாஷைக்கும் பொதுஜனத்திற்கும் இடையே அறுபட்டிருந்த தொடர்பைப் பிணைக்கவேயன்றி வேறன்று”¹

சமூக பண்பாட்டுத் தளத்தில் மறுமலர்ச்சி ஏற்படும்போது மொழியில் அது நிகழாவிடில் பொது மக்களுக்கும் மொழிக்குமான உறவில் அறுபடுநிலை உருவாகும். தமிழ்மொழியின் சார்பு பற்றித் தோன்றிய முழுமுதல்வாதம், தூய தமிழ்வாதம், இலக்கண வாதம், பழந்தமிழ் வாதம் என்பனவும் பிறமொழிகளின் சார்புபற்றித் தோன்றிய வடமொழிவாதம், ஆங்கில வாதம், ஹிந்திவாதம் என்பனவும் சமயச்சார்பு பற்றிய சமய வாதமும் மொழிக்கும் பொதுமக்களுக்குமான தொடர்பினைப் பாதிக்கும் காரணிகளாக அமைந்தன. இந்நிலையில் மொழிக்கும் பொது மக்களுக்குமான தொடர்பைப் பேணவும் அதன் அடிப்படையில் கலை இலக்கியங்களை வளர்த்தெடுக்கவும் மறுமலர்ச்சி இலக்கிய இயக்கங்கள் தோன்றின.

தமிழின் மறுமலர்ச்சி என்பது மொழிநிலையிலும் இலக்கிய நிலையிலும் எவ்வாறு நடைபெற்றது என்ற நோக்கு அவசியமானது. மொழிநிலையில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி, இலக்கிய நிலையில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி என்னும் இவ்விரு அம்சங்களும் ஒன்றையொன்று எவ்வாறு பாதித்தன, ஒன்றில் ஒன்று எவ்வாறு செல்வாக்குச் செலுத்தின, ஒன்றுக்கொன்று எவ்வகையில் அவசியமாயின என நோக்கும்போதுதான் மொழிசார் நவீனத்துவமும் இலக்கியம்சார் நவீனத்துவமும் ஒன்றையொன்று அவாவிய தன்மையைக் காணமுடியும்.

மொழிநிலையில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி என்பது முன்னர் கூறிய வாதங்களை நிராகரித்து, தமிழை

நவீனப்படுத்துவதில் பிறமொழிகளை எவ்வாறு பயன்படுத்தலாம் என்ற சிந்தனையை முதன்மைப்படுத்தியது. தமிழ் மொழிசார் மறுமலர்ச்சி பற்றி எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை அவர்களின் கூற்றுக்கள் வருமாறு.

“வழக்கொழிந்த சொற்களையும் பொருள்களையும் ஆளுதல் தமிழுக்கு விலங்கு பூட்டிச் சிறையில் இடுவது போலாகும். இப்படிப்பட்ட சொல்லாட்சி ஒரு கொடிய வல்லரசு. இதனின்றும் தமிழ் விடுதலை பெறவேண்டியது அவசியம்.”¹

“தமிழ் மக்களாகிய நாம் எப்படித் தனித்து வாழ இயலாதோ அப்படியே மொழியுலகில் தமிழ் தனித்து வாழ்தல் இயலாது.”²

இதிலிருந்து மொழியில், அதன் இலக்கண அமைப்பில், சொல்நிலையில் புதியதொரு மாற்றத்தை மறுமலர்ச்சி வேண்டிநின்றது என்பதையும் இது மொழிநிலைசார் விடுதலை என்பதையும் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இலக்கியநிலைசார் மறுமலர்ச்சி என்பது பிறமொழி இலக்கியங்களின் அறிமுகத்தினாலேயே பெருமளவில் நிகழ்ந்தது. ஐரோப்பிய மறுமலர்ச்சியில் விரிந்த அறிவுலகத்திற்குத் திறவுகோலாக எவ்வாறு கிரேக்க இலக்கியம் அமைந்ததோ அதுபோலத் தமிழின் மறுமலர்ச்சியில் ஆங்கில இலக்கியம் அமைந்தது. தமிழில் மறுமலர்ச்சி இலக்கியம் உருவமுறையிலும் உள்ளடக்க முறையிலும் முன்னைய தமிழ் இலக்கியத்தினின்றும் மாறுபட்ட தன்மையுடையது. சிறுகதை, நாவல் முதலிய புதிய உருவமுறைகளில் சமூகப் பிரச்சினைகளை உள்ளடக்கமாக்கி இலக்கியங்கள் படைக்கப்பட்டன. மறுமலர்ச்சி இலக்கியங்கள் பெரும்பாலும் அச்சில் வெளிவருவதால் அவை பரந்துபட்ட வாசக ஏற்புடைமையைப்

பெற்றிருந்தன. வாசகர்கள் பாத்திரவகையாலும் சம்பவ வகையாலும் தம்மை இலக்கியத்தில் கண்டெடுக்கும் நிலையை மறுமலர்ச்சி இலக்கியங்கள் உருவாக்கின. மறுமலர்ச்சி, இலக்கிய ரசனையைக் குழுநிலையில் இருந்து தனிநிலைசார்ந்ததாக மாற்றியது. படைப்பாளியும் வாசகனும் உலக நோக்குடையவர்களாக மாறும்போது படைப்பு முறையிலும் வாசிப்பு முறையிலும் புதுவகையான மாற்றம் நிகழ்ந்தது. இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நவீன கவிதை, சிறுகதை, நாவல் போன்ற உலகப் பொதுவான இலக்கியங்கள் தமிழில் தோன்றியதால் தமிழும் இலக்கிய நிலையில் சர்வதேசியப் பொதுமை அடையும் நிலையை எய்தியது. மொழியமைப்பிலும் இலக்கிய அமைப்பிலும் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சிக்குத் தமிழின் அடையாளமாகப் பாரதி நின்றிலங்கினாள்.

ஈழத்தில் தமிழின் மறுமலர்ச்சி

மறுமலர்ச்சிக்கு முந்திய ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியமானது உருவம் உள்ளடக்கம் மொழி முதலிய அம்சங்களில் மரபுத்தன்மையை இறுகப் பற்றியிருந்தது. செய்யுள் மரபுரீதியான போக்கிலேயே அமைந்திருந்தது. சமயக் கருத்துக்களையும் தத்துவக் கருத்துக்களையும் கூறுவதற்குச் செய்யுளே பெரிதும் பயன்பட்டது. 19ஆம் நூற்றாண்டில் ஆறுமுகநாவலர் போன்றோரின் முயற்சியால் தமிழ் நவீனத்தன்மை பெறத்தொடங்கியது. 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இலக்கியத்துறையில் செயற்பட்ட பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை போன்றோரின் படைப்புக்கள் பழமைக்கும் புதுமைக்கும் இடைப்பட்டனவாய் அமைந்தன.

1930ஆம் ஆண்டை அடுத்து ஈழத்தில் குறிப்பிடத்தக்க அரசியல் சமூக மாற்றங்கள் ஏற்படத்தொடங்கின. 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலேயே சமூக மறுமலர்ச்சி ஈழத்தில்

ஆரம்பித்துவிட்டதெனினும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே அது தீவிரமாகியது. யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரஸ் முதலிய அமைப்புகள் இலக்கியத்தில் புதிய முயற்சிகளையும் ஆரம்பித்து வைத்தன. 1931ஆம் ஆண்டில் கொண்டுவரப்பட்ட டொனமூர் அரசியல் சீர்திருத்தம் சர்வஜன வாக்குரிமையை வழங்கியது. 1944, 1949ஆம் ஆண்டுகளில் முறையே தமிழ் காங்கிரஸ் கட்சியும் தமிழரசுக் கட்சியும் தோன்றின. 1930களில் இலங்கையில் ஏற்படத் தொடங்கிய காந்தியத்தின் செல்வாக்கு 1940களில் பெருமளவு அதிகரித்தது. 1939ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் பொதுவுடமைக் கட்சி ஸ்தாபிக்கப்பட்டு 1947ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் அதன் கிளை உருவாக்கப்பட்டது. இத்தகைய சமூக அரசியல் இயக்கங்கள் சமூகம் மரபுரீதியாக வைத்திருந்த கருத்தியலில் குறிப்பிடத்தக்க பல மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின.

ஈழத்தில் தமிழின் மறுமலர்ச்சி என்பதை மொழி நிலையிலும் இலக்கிய நிலையிலும் ஏற்பட்ட புதுமையாகக் கருதுவதே பொருத்தமானது.

அந்தவகையில் மொழிநிலையில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி என்பது ஈழத்திலும் பிறமொழிகளை உள்வாங்குவதன் ஊடாகத் தமிழை நவீனப்படுத்துவதாகவே அமைந்திருந்தது. மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளரான அ.செ முருகானந்தன் “மறுமலர்ச்சித் தமிழ்” என்ற கட்டுரையில் கூறுவது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

“மழைத்தாரையினால் மாற்றமடையும் மரத்தைப் போல திசைப்பாஷைகளின் மோதலினாலும் புதிய வாழ்க்கை முறைகளினாலும் நமது பாஷையிலும் ஒரு புதுமை தோன்றவேண்டும். இதுதான் எல்லாப் பாஷைகளின் இயற்கையுமாகும்.”⁴⁴

18ஆம், 19ஆம் நூற்றாண்டு வரையிலும் தமிழ் மொழியானது இலக்கியம், இலக்கணம், தத்துவம் முதலிய விடயங்களை எழுதுவதற்கே உரியது என வரையறுக்கப்பட்ட பயன்பாட்டினைக் கொண்டிருந்தது, ஆனால் 20 ஆம் நூற்றாண்டில் சமூகத்தின் தேவை விரிவடையத் தமிழ் மொழியின் பயன்பாடொன்றும் விரிவடையவேண்டியநிலை உருவானது. இத்தேவை தமிழின் மொழிநிலைப்பட்ட மறுமலர்ச்சியை மேலும் அவசியமாக்கியது, அகலமாக்கியது.

ஈழத்தில் இலக்கிய ஆக்கத்தில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சியானது மொழிநிலைசார் மறுமலர்ச்சியோடு நெருங்கிய தொடர்புடையது. உருவ நிலையிலும் உள்ளடக்க நிலையிலும் ஆழமான சமூக ஆவணமாக ஈழத்தில் மறுமலர்ச்சி இலக்கியம் மேற்கிளம்பியது. ஈழத்தில் இலக்கியநிலைசார் மறுமலர்ச்சி பற்றி அ.செ முருகானந்தன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“எங்கள் தமிழ்ப்பாஷை இதுகாறும் ஒரு பாதையில் சென்று கொண்டிருந்தது. காவியங்களும் நீதிநூல்களும் அவற்றுக்கு உரையான வசன நூல்களும் தான் பெரும்பான்மையும் பெருகியிருந்தன. சங்ககாலத்தில் தனித்தமிழ் வாழ்வைச் சித்திரிக்கும் நூல்கள் வெளிவந்தன. ஆரியத்தின் தொடர்பு பெற்றபோது இராமாயணம், பாரதம் போன்ற காவிய மலர்கள் பூத்தன. அதேபோலத்தான் இப்போதும் உலகத்தின் சிறந்த பாஷைகளில் ஒன்றாகிய ஆங்கிலத்தின் தொடர்பு நமது பாஷைக்கு ஏற்படும்போது புது வாழ்க்கை முறைகளினால் உந்தப்பெற்று அங்கு வளர்ந்து வரும் புதிய இலக்கிய முறைகள் நம் பாஷையிலும் இடம்பெற்று வருகின்றன. கவிதைகள், சிறுகதைகள், புதுவிதமான நாவல்கள் கட்டுரைகள், புதுவிதமான பாடல்கள்,

வசனகவிதைகள் என்பன இப்போது பூத்துவரும் புதுமலர்கள். இவை மறுமலர்ச்சியின் சுகந்தத்தையும் லாவண்யத்தையும் நமக்கு எடுத்துக் கூறுவன.¹⁵

மறுமலர்ச்சி இலக்கியம் ஜனநாயக மயப்பாட்டையும் மதச்சார்பின்மையையும் வலியுறுத்தியது. மனிதனைப் பற்றிய இலக்கியச் சித்திரிப்பும் மனித வாழ்வின் மீதான சிரத்தையும் மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்தில் பதிவாகின. மறுமலர்ச்சித் தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் விளை நிலங்களாயின. மறுமலர்ச்சிச் சமூகத்தை, அதன் அசைவியக்கத்தை அவ்விலக்கியம் பிரதிபலித்ததோடு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டம் என்ற முக்கியமான காலகட்டம் ஒன்றையும் அது உருவாக்கியது.

ஈழத்தில் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டம்

ஈழத்தில் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டத்தைப் பின்வருமாறு வகுத்துக் கொள்வதே பொருத்தமானது. 1931ஆம் ஆண்டு டொனமூர் அரசியல் சீர்திருத்தத்தின்படி வழங்கப்பட்ட சர்வஜன வாக்குரிமை மக்களுக்குத் தேசிய உரிமை பற்றிய சிரத்தையை ஏற்படுத்தக் காலாக அமைந்தது. 1943இல் ஈழத்தின் முதலாவது இலக்கியச் சங்கமாகிய தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன்பின்னர் 1946இல் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவை 1931 தொடக்கம் 1943 வரை வளர்ந்து வந்த இலக்கியச் செல்நெறியை வேகமாக வளர்த்தெடுத்து 1950 வரை கொண்டு சென்றன. 1956இல் தனிச்சிங்களச் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்ட பின்னர் தமிழ் இலக்கியம் தமிழ்த்தேசிய வாத்தத்தை மையப்படுத்தி வளரத் தொடங்கியது. எனவே இங்கு மூன்று திருப்புமுனைகள் முக்கியமானவையாகப்படுகின்றன.

1. 1931 - டொனமூர் அரசியல் சீர்திருத்தம் - சர்வஜன வாக்குரிமை - இலங்கையர் என்ற அங்கீகாரம் பெற்றமை.
2. 1943 - இவ்வாண்டின் பின்னரே தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் (1943) முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் (1946) ஆகியவை தோற்றம் பெற்றன.
3. 1956 தனிச்சிங்களச் சட்டம் - தமிழ் இலக்கியம் தமிழ்த்தேசியவாதத்தை நோக்கி வளரத் தொடங்கியமை.

1931- 1956 காலப்பகுதியே ஈழத்து இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டம் ஆகும். இக்காலப் பிரிவுக்குள் 1931 தொடக்கம் 1943 வரையான காலத்தை ஆரம்ப மறுமலர்ச்சிக் காலம் என்றும், 1943 தொடக்கம் 1956 வரையான காலத்தைத் தீவிர மறுமலர்ச்சிக் காலம் என்றும் ஆய்வாளர் வகுப்பர்.¹⁶

மறுமலர்ச்சியின் இவ்விரு காலகட்ட எழுத்தாளர் களுக்குப் பெரும்பாலும் மணிக்கொடி முதலிய தமிழக இதழ்களே பின்புலமாக அமைந்தன. ஆரம்ப மறுமலர்ச்சிக் கால எழுத்தாளர்கள் தீவிர மறுமலர்ச்சிக் காலத்திலும் தொடர்ந்து எழுதினர். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம் என்ற அடையாளத்துடன் நோக்கக்கூடிய இலக்கியம் ஆரம்ப மறுமலர்ச்சிக்காலத்தில் தோன்றி தீவிர மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் வளர்ச்சி பெற்றது. மறுமலர்ச்சிக் கருத்துநிலைசார் இலக்கிய உள்ளடக்கம் ஆரம்ப மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் மெல்ல மெல்ல இடம்பெறத் தொடங்கி தீவிர மறுமலர்ச்சிக் காலத்தில் விரிவுபட்டது. 1931இன் பிற்பட்ட காலங்களாக அமையும் இவ்விரு காலகட்டங்களிலும் வெவ்வேறு அளவிலான இலக்கியப் போக்கின் விரிவைக் காணமுடிகிறது.¹⁷

இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் காலத்தைப் பின்வருமாறு வரையறுப்பது பொருத்தமானது.¹⁸

ஈழத்து இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் காலம்
(1931-1956)

ஆரம்ப மறுமலர்ச்சிக் காலம்
(1931- 1943)

தீவிர மறுமலர்ச்சிக் காலம்
(1943-1956)

மறுமலர்ச்சி இடையின் காலம்
(1946 பங்குனி - 1948 ஐப்பசி)

தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தின் தோற்றம்

“எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய ரசிகர்களை ஒன்று சேர்த்து ஒரு சங்கம் அமைக்கவேண்டும் என்ற பெருவிருப்பம் என் மனதில் முளை கொண்டது. எனக்குள்ளே இப்படி ஏதாவது முளைகொண்டு விட்டால் அதை ஒரு கை பார்க்காமல் எப்போதும் எனக்குத் தூக்கம் வராது. சங்கத்தைப் பற்றியே சிந்திக்கத் தொடங்கி அதற்கான பெயரையும் தீர்மானித்து விட்டேன் - புதுமைப் பித்தர்கள் சங்கம்”⁹

என்று தனது நினைவுகளை மீட்டு எழுதுகிறார், வரதர்.

தனது நண்பர்களான அ.செ முருகானந்தன், அ.ந கந்தசாமி, பண்டிதர் ச. பஞ்சாட்சரசர்மா முதலிய பலரை வரதர் தன்னுடன் இணைத்துக் கொண்டார். இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து 13.06.1943 அன்று பி.ப 4.00 மணிக்கு முதலாவது கூட்டத்தை யாழ்ப்பாணம் செம்மா தெருவில் (தற்போது கஸ்தூரியார் வீதி) உள்ள ரேவதி குப்புசாமி என்பவரின் வீட்டு விறாந்தையில் நடத்துவதாகத் தீர்மானித்தனர். அதற்காக இலக்கிய நண்பர்களுக்கும் வேறு சிலருக்கும் அழைப்புகள் அனுப்பினர். வரதர் ஈழகேசரியிலும் ஓர் அறிவித்தலை வெளியிட்டார்.

முதலாவது கூட்டத்திற்கு அளவெட்டி, பொன்னாலை, நாவற்குழி, குரும்பசிட்டி, கோப்பாய், நயினாதீவு, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் இருந்து 17 பேர் கலந்து கொண்டனர். வரதர் கூட்டம் கூடிய நோக்கத்தினைத் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் எடுத்துரைத்தார். புதுமை இலக்கியத்தைப் படைப்பதும் வளர்ப்பதும் அவரது பேச்சின் தொனியாக அமைந்திருந்தது. அத்துடன் இத்தகைய செயற்பாட்டுடன் உருவாக்கப்படும் சங்கத்திற்குப் “புதுமைப்பித்தர்கள் சங்கம்” என்ற பெயரையும் முன்மொழிந்தார். வரதர் இப்பெயரை முன்மொழிந்தமைக்கு இரு காரணங்களைக் குறிப்பிடலாம்.

1. புதுமை இலக்கியத்தின் மீது அவர் கொண்ட பெருவிருப்பு. இதன் காரணமாக இலக்கியத்தில் புதுமை செய்ய வேண்டும் என்பதில் தீவிர ஆர்வம் உடையவர்களின் குழு என்ற வகையில் அப்பெயரை முன்மொழிந்திருக்க வேண்டும்.
2. “புதுமைப்பித்தன் ஒரேயடியாக என்னைப் பிடித்துக் கொண்டார். நான் புதுமைப்பித்தனின் விசிறியாக மாறியிருந்தேன்”¹⁰ என்று வரதர் கூறுவது போல புதுமைப்பித்தனின் எழுத்துக்களில் அவருக்கிருந்த அதீத ஈடுபாடு காரணமாக அப்பெயரை முன்மொழிந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் வரதர் கூறிய பெயரை அக் கூட்டத்தில் இருந்த பலர் மறுத்துரைத்தனர். அவர்கள் “தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்” என்ற பெயரே வைக்கப்படல் வேண்டும் என வலியுறுத்தினர்.

இச்சங்கம் ஆரம்பிக்கப்படுவதற்கு முன்பு, இது ஆரம்பிக்கப்படவேண்டியதன் அவசியத்தை வலியுறுத்தி “பாட்டைசாரி” என்ற புனைபெயரில் ஈழகேசரியில் அ.செ. முருகானந்தன் “பாதையோரத்தில்” என்ற பத்தியின் மூலம் எழுதி வந்தார். அவர் “தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்”

என்பதைத் தன் எழுத்தின் மூலம் அதில் வலியுறுத்தி இருந்தார். இதே காலத்தில் அ.ந.கந்தசாமி இச்சங்கம் அமைக்கப்படுவதற்கு முன்னரேயே “மறுமலர்ச்சி” என்ற கையெழுத்துப் பத்திரிகையை நடாத்தி வந்தார். இன்னும் ஈழகேசரியில் இக்காலகட்ட எழுத்துக்கள் பலவும் அரசியல் மறுமலர்ச்சி, இலக்கிய மறுமலர்ச்சி, பொருளாதார மறுமலர்ச்சி முதலிய தலைப்புகளைத் தாங்கி வெளிவந்தன. இவ்வாறு பல வழிகளிலும் மறுமலர்ச்சி என்ற சொல்லும் அது தொடர்பான சிந்தனைகளும் இலக்கிய ஆர்வலர் மத்தியில் நன்கு பரவியிருந்தன. “பெயர் - புதுமைப்பித்தர்கள் சங்கம் - ஒரு மாதிரியாகவே இருந்தது.”²¹ என்கிறார், கனக செந்திநாதன்.

எனவே இக்காரணங்களால் பெரும்பாலானோர் சார்பாக வை. ஏரம்பமூர்த்தி “தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்” (Tamil Literary Renaissance Society) என்று பெயர் அமையவேண்டும் என்று முன்மொழிய அதனைக் கனக செந்திநாதன் வழிமொழிய ஈழத்தின் முதலாவது இலக்கியச் சங்கம் உருவாகியது.²²

தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தின் முதலாவது அலுவலர்களின் தெரிவும் இக்கூட்டத்திலேயே இடம் பெற்றது. தெரிவாகிய உறுப்பினர்களின் பெயர்ப்பட்டியலை வெள்ளி இதழில்²³ கனக செந்திநாதன் வெளியிட்டிருந்தார்.

காப்பாளர்

ஈழகேசரி முன்னாள் ஆசிரியர் சோ. சிவபாதசுந்தரம்

ஈழகேசரி நிறுவநர் நா. பொன்னையா

தங்கத்தாத்தா நவாலியூர் க. சோமசுந்தரப் புலவர்

தமிழறிஞர் பண்டிதர் (மணி) சி. கணபதிப்பிள்ளை

சிறுகதை மூலவர் சி. வைத்தியலிங்கம்

தலைவர்

ஈழகேசரி ஆசிரியர் (பதில்) அ.செ. முருகானந்தன்

துணைத் தலைவர்

க. சண்முகம்

செயலர்

முன்னோடி. தி. ச. வரதராசன்

துணைச் செயலர்

யாழ். இந்துக் கல்லூரி மாணவன் அ.ந. கந்தசாமி

பொருளர்

சிற்பக்கலைஞர் ரேவதி குப்புசாமி

செயற்குழு உறுப்பினர்

வை. ஏரம்பழூர்த்தி

அ.கா. மதியாபரணம்

இது முதலாவது அலுவலர்களின் பட்டியலே. காலப்போக்கில் இதில் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. பெருந்தொகையான எழுத்தாளர்கள் சங்கத்துடன் சேர்ந்து செயற்பட்டனர். சங்கத்தின் அலுவலமாக ரேவதி குப்புசாமியின் இல்லம் விளங்கியது.

மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தின் நோக்கமும் பணியும்

தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சி சங்கத்தின் நோக்கத்தினை மறுமலர்ச்சிப் பண்டிதர் ச.பஞ்சாட்சரசர்மா பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“இந்தச் சங்கத்தின் நோக்கங்கள் இரண்டு

- (1) தமிழில் வெளியாகும் நூல்களை எல்லாம் சேர்த்துவைத்து நூல் நிலையம் ஒன்றையாக்கி அதன் அங்கத்தவர்கள் பயனடையச் செய்தலும், தமிழ்ப் பெரியார்களின் விழாக்களைக் கொண்டாடி நினைவு கூர்தலும், மாதாந்த இலக்கியக் கூட்டம் நடத்தலும்.

(2) பண்டித வர்க்கத்தின் மரபுத் தளையினின்றும் தமிழை விடுவித்து ஆக்க இலக்கியத்துறையில் அதனைச் செலுத்துதல்.”⁴

இந்த நோக்கங்களுக்கமையவே மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களின் செயற்பாடுகள் அமைந்திருந்தன.

பாரதி விழா, விபுலானந்த அடிகள் - வரவேற்பு விழா, நாவலர் விழா, கம்பர் விழா, நவசக்தி ஆசிரியர் சுப்பிரமணியம் - வரவேற்புவிழா முதலியவற்றை இச்சங்கத்தினர் 1943ஆம் ஆண்டில் எடுத்தனர். ரேவதி குப்புசாமி வீட்டில் ஒரு நூல்நிலையம் அமைத்திருந்தனர். மாதந்தோறும் பெரியவர்களை அழைத்து இலக்கியம் தொடர்பான கலந்துரையாடல்களை நிகழ்த்தினர். காரசாரமான இலக்கிய விவாதங்களையும் நடத்தினர்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றிவிட்டு, இலங்கைக்குத் திரும்பி, இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியர் பதவியை விபுலானந்த அடிகள் ஏற்றபோது அவரையாழப்பாணத்திற்கு வரவேற்று மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தினர் விழா எடுத்தனர். சங்கக் காரியாலயத்தில் நடைபெற்ற இவ்விழாவில் அடிகளார் “புதிய தமிழ் இலக்கியம்” என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். அப்போது அவர்

“தமிழில் வெளிவரும் கதைகளில் அநேகம் இந்தியாவிலேயே எழுதப்படுகின்றன. அவை அந்நாட்டு வாழ்வினை நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன. நம்மைப் போலவே இந்தியர்களும் ஈழத்து மக்களின் வாழ்வையும் வளங்களையும் அறிய விரும்புவர். எனவே, நமது வாழ்வை உள்ளபடி சித்தரிக்கும் உயர்ந்த கதைகளையே மறுமலர்ச்சித் தொண்டர்கள் வெளிக்கொணர வேண்டும்”⁵

என வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

நாவலர் விழாவில் நவனீதகிருஷ்ண பாரதியார் கலந்து கொண்டு சிறப்புரையாற்றினார். இத்தகைய விழாக்கள் அளவெட்டி, குரும்பசிட்டி முதலிய கிராமங்களிலும் நடாத்தப் பெற்றன. மக்கள் மத்தியில் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் கருத்துக்கள் பரவ இவ்விழாக்களும் காரணியாக அமைந்தன. இச்சங்கத்தினர் கு. ப. இராஜகோபாலன் குடும்பத்திற்கு 101 ரூபாவும் பாரதி மணிமண்டபம் கட்டுவதற்கு 65 ரூபாவும் சேகரித்து அனுப்பினார்.

நவீன தமிழ் இயக்கம்

மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தினர் இயக்க நிலைப்பட்டுச் செயற்பட்டனர். பழமையின் பிடியில் அவர்கள் இருக்கவில்லை. புதுமையை நாடிச் சென்று தமிழை வளப்படுத்தும் நவீன தமிழ் இயக்கமாக மறுமலர்ச்சி இயக்கம் அமைந்தது.

கா. சிவத்தம்பி இச்சங்கத்தினரின் இயக்க நிலைப்பட்ட தன்மையைப் பின்வருமாறு கூறுவார்.

“முன்னர் இருந்த மறுமலர்ச்சியை மீண்டும் கொண்டு வருதல், அந்த மலர்ச்சியை நவீன வடிவங்களில் கொண்டு வருதல், புதிய தேவைக்கேற்பக் கொண்டு வருதல். தமிழ்மீட்பு வாதம் அல்ல. முந்திய பெருமைகளைச் சொல்லுகின்ற வாதம் அல்ல. உண்மையில் திராவிடக் கருத்து நிலை என்ற Ideologyயிலிருந்து வேறுபட்டு ஒரு மீட்புவாதமாக இல்லாமல் நவீனத் தேவைகளுக்காகத் தமிழைப் பயன்படுத்துவதாகிய ஒர் இயக்கம்”

மறுமலர்ச்சி இயக்கமானது ஈழத்தில் சமூகச் சார்புடைய இலக்கியம் தோன்றுவதற்கு வித்திட்ட முதலாவது ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய இயக்கம் என்ற தகுதியைப் பெற்றது.

“மறுமலர்ச்சி இயக்கமே ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் சமூக நிலைப்பட்ட இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பிரக்ஞைபூர்வமான காலாக அமைகிறது எனலாம். இன்னொரு வகையில் சொன்னால் அன்றைய நிலையில் ஈழத்தில் (யாழ்ப்பாணத்தில்) சமூக நிலைப்பட்ட பிரச்சினைகளைப் பொருளாகக் கொள்வதை இவர்கள் ஆக்க இலக்கியத்துக்கான ஒரு கோட்பாடாக்கிக் கொண்டனர். ஈழகேசரிக் காலம் முதலே இப் பண்பு சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் தன்மை படிப்படியாக வளர்ந்துவந்தது எனினும் அதனை ஒரு கோட்பாடாக வளர்த்துக்கொள்பவர்கள் மறுமலர்ச்சிக்காரரே.”

என்ற கூற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும்

இச்சங்கம் மேற்கொண்ட பணிகள் யாவற்றிலும் முதன் மையானது “மறுமலர்ச்சி” என்ற இதழை வெளியிட்டமையாகும். இவ்விதழ்பற்றி நோக்குவதற்கு முன்னர் மறுமலர்ச்சி இதழில் எழுதியவர்கள் பற்றிநோக்குவது பொருத்தமானது.

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள்

ஓர் எழுத்தாளர் எந்தப் பத்திரிகையில் அல்லது எந்தச் சஞ்சிகையில் எழுதுகிறாரோ அந்தப் பத்திரிகையின் பெயர் அல்லது சஞ்சிகையின் பெயரை அடிப்படையாக வைத்து அவ் எழுத்தாளரை அடையாளப்படுத்தி அழைக்கும் தவறானநிலை தமிழ்ச்சூழலில் பரவலாக நிலவுகிறது. எழுத்தாளர் ஒருவர் ஏற்றுக் கொண்ட கருத்துநிலையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவரை அடையாளப்படுத்துவதே பொருத்தமானது. அந்தவகையில் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துநிலையை ஏற்றுக் கொண்டு எழுதிய எழுத்தாளர்களை “மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள்” என்று கூறுவது பொருத்தமானது.

“மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்” என்ற தனது கட்டுரையில் சி. தில்லைநாதன் இவ் எழுத்தாளர்களின் கருத்துநிலைசார் செயற்பாட்டைப் பின்வருமாறு பதிவுசெய்கிறார்.

“தமிழின் கட்டுக்கிடையாய்க் கிடந்த தேக்க நிலையையும் எம் மக்களின் அடிமை நிலையையும் அறிந்த, மறுமலர்ச்சி வேட்கையும் விடுதலை விருப்பும் கொண்ட இவ் எழுத்தாளர், தாம் பிறந்து வளர்ந்த மண்ணின் தனித்துவம் சிதையாது சீர்படுத்துவதோடு அதற்கு மேற்கிலே தோன்றிய புதிய சிந்தனை ஊற்றுக்களில் நின்று நீர் கொணர்ந்து பாய்ச்சி வளம்படுத்தவும் விழைந்தனர்.”⁸⁸

இவ் எழுத்தாளர்களைச் சிலர், தமிழ்வழிக் கல்விமூலம் இலக்கியத்துறைக்கு வந்தவர்கள் எனக் கூறுவர்.” வேறு சிலர், இவ் எழுத்தாளர்களை ஆங்கிலக் கல்வி மூலம் இலக்கியத்துறைக்கு வந்தவர்கள், தமிழ்க்கல்வி மூலம் இலக்கியத்துறைக்கு வந்தவர்கள், என இருவகைப்படுத்துவர்.” இக்கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்வது கடினம். ஏனெனில், மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களில் பெரும்பாலானோர் தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் தேர்ச்சியுடையவர்களாக விளங்கினர். மஹாகவி, அ.செ.மு., இலங்கையர்கோன் முதலியோர் இத்தகையோராவர். இன்னும் தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகியவற்றில் பாண்டித்தியமும் ஆங்கில மொழித் தேர்ச்சியும் பெற்றவர்களாகச் ச. பஞ்சாட்சரசர்மா முதலிய பண்டிதர்கள் விளங்கினர். மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் தமிழ் ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றியதால் அவர்களுக்குத் தமிழ் மட்டுமே தெரியும் என்ற தவறான கருத்தும் ஏற்பட்டது என்பதனையும் இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

ஈழத்து மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களாகப் பொ. கதிராயித்தேவி, பத்மா துரைராஜா, எம். எஸ். கமலா முதலிய பெண் எழுத்தாளர்களும் விளங்குகின்றனர். கு.ப.ரா., ப. கோதண்டராமன், வல்லிக்கண்ணன், எஸ். வையாபுரிப் பிள்ளை முதலிய தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்களும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் இணைந்து பணியாற்றினர்.

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் புதுமைவேட்கை, பண்டித வர்க்கத்தின் மரபுவழித் தமிழ் இலக்கிய நோக்கில் வெறுப்பு, பழமையின் வரட்டுப் போக்கை உடைத்தெறியும் முனைப்பு ஆகிய பண்புகளைக் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். இவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் மத்தியதர வர்க்கத்தினைச் சேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வுகளை வெறுப்பவர்களாகவே விளங்கினர். ஆனால்,

“சமதர்மக்கோட்பாடு, முற்போக்கு இலக்கியம் என்பவற்றைக் கண்டு முகம் சுளிப்பவர்களாக விளங்கினர்.”¹

என்று இவர்களைப் பற்றிச் சொக்கன் குறிப்பிடுவது பொருத்தமற்ற கூற்றாகும். முற்போக்கு என்ற கருத்தியலை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்துடன் இணைந்திருந்த எழுத்தாளர்கள் மட்டுமே பின்பற்றினார்கள் என்ற தவறான எண்ணப்பாங்கு ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் நிலவுகிறது. ஆனால் முற்போக்குக் கருத்தியல் அவர்களுக்கு முன்னரேயே மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினரிடம் இருந்துள்ளது. இதனை அவர்களின் எழுத்துக்கள் பிரதிபலிக்கின்றன.

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் முற்போக்குச் சிந்தனை உள்ளவர்கள். அதன் வழிநின்றே அவர்கள் தம்படைப்புக் களைத் தந்தனர். மறுமலர்ச்சியில் உள்ள படைப்புக்களைப் பற்றி ஆராயும் போது இதுபற்றியும் விரிவாக நோக்கப்படும்.

இவ்விடத்தில் அ.ந. கந்தசாமியின் கூற்று ஒன்றினைக் குறிப்பிடுதல் பொருத்தமானது.

“மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் மடியிலும் நான் முற்போக்காளனாகவே விளங்கினேன்.”

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் சிலர் பண்டிதர்களாகவும் விளங்கினர். இவர்களும் முற்போக்குச் சிந்தனை உடைய புதுமை இலக்கிய விரும்பிகளே. மறுமலர்ச்சி இதழின் இணையாசிரியர் ச.பஞ்சாட்சரசர்மாவும் ஒரு பண்டிதரே. இன்னும் தியாகராஜாப் பண்டிதர், சரவணமுத்துப் பண்டிதர், வேலுப்பிள்ளைப் பண்டிதர் முதலிய பண்டிதர்களையும் குறிப்பிடலாம். இவர்கள் வைதீகப் பண்டிதர்களில் இருந்து வேறுபட்டு நின்றார்கள். இவர்களைக் க. கைலாசபதி “முற்போக்கு பண்டிதர்கள்” எனக் குறிப்பிடுவார். இவர்களை “மறுமலர்ச்சிப் பண்டிதர்கள்” என்று கூறுவதும் பொருத்தமானதே.

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களை அரசியலில் ஈடுபாடற்றவர்கள், அவர்களது எழுத்துக்களில் அரசியலைக் காணமுடியாது என்றெல்லாம் இன்றுவரையும் ஆய்வாளர்கள் கூறிவருகின்றனர். ஆனால் தமிழரசுக் கட்சி, தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி என்பவற்றின் ஆதரவாளர்களாகப் பெருமளவிலான மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் விளங்கினர் என்பதுவே உண்மை.

“நான் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆதரவாளனாக இருந்தேன்” என்கிறார் வரதர். “மறுமலர்ச்சி அரசியலில் முகங்காட்டவில்லை” என்று வரதர் மறுமலர்ச்சி இதழ் பற்றிக் கூறினாலும் இதழை நடத்திவருகையில் தம்மையும் அறியாமல் அரசியல் விடயங்களுக்கு இவர்கள் முதன்மை கொடுத்ததை அறிய முடிகிறது. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக மறுமலர்ச்சிப்

பொங்கல் இதழ் (1948) அக்காலத்தில் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த, தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த க.கனகரத்தினம் அவர்களின் படத்தினை முன்முகப்பில் தாங்கி வெளிவந்ததைக் குறிப்பிடலாம்.

இன்னும் மறுமலர்ச்சியில் வெளிவந்த படைப்புக்களில் அக்கால அரசியலின் பிரதிபலிப்பை அவதானிக்க முடிகிறது. க. கைலாசபதி "சிறுசஞ்சிகைகளின் வரிசையில் மறுமலர்ச்சி" என்ற தனது கட்டுரையில் "மறுமலர்ச்சியை நடத்தியவர்களுக்கு அரசியல் ஈடுபாடு இருக்கவில்லை என்பது அர்த்தமாகாது" எனக் கூறுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

கலைமகள், ஆனந்தவிகடன், மணிக்கொடி, குறாவளி, கிராமஊழியன் முதலிய தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைகளை, சஞ்சிகைகளை வாசித்தும் அவற்றில் எழுதியும் வந்த மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் வங்காள, ஹிந்தி, மராட்டிய மொழி நாவல்களின் மொழிபெயர்ப்புக்களையும் வாசித்திருந்தனர். காண்டேகர் முதலியோரின் படைப்புகளும் தீவிர இடதுசாரி எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளும் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களுக்கு அடிப்படையாயின.

மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்கள் இவர்களுக்கு உத்வேகம் அளித்தன. பெ. கோ. சுந்தரராஜன், கு.ப. ரா., இருவரும் இணைந்தெழுதிய "பாரதியும் கவிதையும் இலக்கியபீடமும்" என்ற நூல் விமர்சனத்துறையில் இவர்களுக்கு ஆர்வத்தை உண்டு பண்ணியது.

பொருளாதார சாஸ்திர அறிமுகம் முதலிய வேறு துறைசார் நூல்களையும் இவர்கள் வாசித்திருந்தனர். இவையனைத்தும் இவர்களது எழுத்துகளுக்கு அடிப்படையாக அமைந்தன.

மறுமலர்ச்சி கீதழ் உருவாக முலமாக அமைந்தது ஈழகேசரியா?

“ஈழகேசரிப் பண்ணையிலிருந்து இலக்கிய ஆர்வத்தால் உந்தப்பட்டு வேறொரு குழுவாக உருவாகியவர்களே மறுமலர்ச்சிக்குழுவினர்” என்ற கருத்து நீண்டகாலமாக நிலவி வருகிறது. இக்கருத்தின் ஏற்புடைமை பற்றி நோக்குவது அவசியமாகும். ஈழகேசரி முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கிய ஒரு காலப்பகுதியில் மறுமலர்ச்சிச் சங்கமும், மறுமலர்ச்சி இதழும் எதற்காக உருவாக வேண்டும் என்பது நம் முன் நிற்கும் முக்கியமான வினாவாகும்.

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் ஈழகேசரியில் எழுதிய சமகாலத்தில் வீரகேசரி, தினகரன் முதலிய ஈழத்துப் பத்திரிகைகளிலும் கலாமோகினி, கிராம ஊழியன், கலைமகள், சந்திரோதயம் முதலிய தமிழகப் பத்திரிகைகளிலும் எழுதிவந்துள்ளனர். இன்னும் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளருள் ஒரு சிலரே ஈழகேசரியில் எழுதியுள்ளனர். இவ்வாறாயின் ஈழகேசரியே மறுமலர்ச்சிக்கு முலமாக அமைந்தது என்பதை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்வது.

மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தினையும் இதழினையும் உருவாக்கிய முக்கியஸ்தர்களில் ஒருசிலர் ஈழகேசரியினைத் தமது முக்கிய தளமாகக் கொண்டிருந்தனர். குறிப்பாக மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தின் ஐந்து காப்பாளர்களில் இருவரைக் குறிப்பிடலாம். ஒருவர் ஈழகேசரி நிறுவுனர் நா.பொன்னையா, மற்றையவர் ஈழகேசரி முன்னாள் ஆசிரியர் சோ.சிவபாதசுந்தரம். இவர்களைவிட மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தின் தலைவராக விளங்கிய அ.செ.மு. ஈழகேசரியின் பதில் ஆசிரியராக இருந்தவர். இன்னும் ஈழகேசரி இளைஞர் சங்கத்தின் உறுப்பினராக இருந்த வரதர், அ.செ.மு., சொக்கன், சு.வே., முதலியோரின் ஆக்கங்கள் ஈழகேசரியில், “கல்வி

அநுபந்தம்” என்ற பகுதியில் பிரசுரமாகியிருந்தன. சிலரின் கதைகள் கூடப் பிரசுரமாகியிருந்தன. எனினும் மறுமலர்ச்சிக் கருத்துநிலை அடிப்படையில் அவை அமையவில்லை. இன்னும் “மறுமலர்ச்சி” ஆரம்பிப்பதற்கான அறிவித்தலி லிருந்து அச்சங்கத்தினர் நடாத்திய அனைத்து நிகழ்வுகளையும் அக்காலத்தில் வெளிவந்த முக்கியமான செய்திப் பத்திரிகை என்ற வகையில் ஈழகேசரி பிரசுரித்திருந்தது. இவற்றைவிட வேறு எந்தக் காரணங்களையும் மறுமலர்ச்சிக்கு மூலமாக ஈழகேசரியே அமைந்தது என்பதற்குக் கருத்துநிலை அடிப்படையில் கற்பிக்க முடியாது.

“அவர்களின் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்திற்கு ஈழகேசரியே பூரண பிரசுரகளமாக அமைந்திருப்பின் மறுமலர்ச்சி என்ற சஞ்சிகை தோன்றியிருக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டிருக்காது”⁷⁷

“மணிக் கொடிக் காலப் புனைகதை, கவிதை வளர்ச்சிகளாலும் ஊக்கம் பெற்ற ஓர் இளந்தலைமுறையினர் தமக்கு வேண்டிய ஓர் ஆக்கக் களத்தை ஈழகேசரி கூட வழங்கவில்லை என்று கருதுவதில் நியாயம் இருக்கவே செய்தது.”⁷⁸

முதலிய கா. சிவத்தம்பியின் கூற்றுக்கள் இயக்கநிலைப்பட்ட தேவையின் காரணமாகவே மறுமலர்ச்சி தோன்றியதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றது.

க. கைலாசபதியும் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஜனரஞ்சகமாக ஈழகேசரி, வீரகேசரி முதலியன இயங்குகையில் கற்றோருக்கும் நவீன தமிழ் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் வெளிப்பாட்டுச் சாதனங்கள் தேவைக்கேற்றவாறு இருக்கவில்லை.”⁷⁹

எனவே மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களுக்குரிய பூரண

பிரசுரகளமாக ஈழகேசரி அமையவில்லை என்பதும் கருத்துநிலை ரீதியில் உடன்படா நிலை ஒன்று இவ் விடயத்தில் இருந்ததையும் அறியமுடிகிறது.

முடிவாக, மறுமலர்ச்சி இதழ் தோன்றியதற்கான காரணங்களாகப் பின்வரும் மூன்றிணைக் குறிப்பிடலாம்.

1. இயக்கநிலைப்பட்ட, நிறுவனநிலைப்பட்ட எழுத்தாளர்களின் கருத்துக்களைப் பூரண சுதந்திரத்துடன் வெளியீடு செய்ய அவர்களுக்கென்று ஒரு பிரசுரகளம் தேவையாக இருந்தது. இது நவீன இலக்கியத்திற்கான சஞ்சிகை ஒன்றின் தேவையை வலியுறுத்தியது. இன்னும் கருத்துநிலை அடிப்படையில் ஒன்றிணைந்தவர்களுக்கான வெளியீட்டுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டிய நிலையும் ஏற்பட்டது.
2. ஈழகேசரி மரபு இலக்கியத்தினை முதன்மைப்படுத்தியது. இதனால் நவீன இலக்கியத்துறையில் சிறிதளவு அக்கறையினையே அது காட்டியது. இதனை "ஈழகேசரி தனது இலக்கியத்துறையில் பழைய பண்டிதத்தனத்தில் இறுக்கக் காலான்றியிருந்தது. பதிய இலக்கியத்துறையில் ஓரளவே அக்கறை காட்டியது."⁴⁰ என்ற வரதரின் கூற்று மேலும் ஆதாரப்படுத்துகிறது. இதன்மூலம் ஈழகேசரி மரபுக்கு அதிகளவு முதன்மை கொடுத்ததை அறியமுடிகிறது. இதனால் நவீன இலக்கியத்திற்கான சஞ்சிகையின் தேவை உணரப்பட்டது.
3. நவீன இலக்கியத்திற்கென்று தனியே ஒரு பத்திரிகையோ, சஞ்சிகையோ இல்லாமை. ஈழத்துப் பத்திரிகைகள் தமிழக எழுத்தாளர்களின் படைப்புக்களுக்கு முதன்மை கொடுத்து அவற்றைப் பிரசுரித்தமை போன்றவற்றால் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களை முதன்மைப் படுத்தி வெளியிட ஒரு சஞ்சிகை அவசியமாகியது.

இம்மூன்று தேவைகளையும் நிறைவு செய்யவே மறுமலர்ச்சி இதழை வெளிக்கொணர்ந்தனர்.

மறுமலர்ச்சி இதழின் தோற்றம்

ஈழத்து இதழியல் வரலாற்றை நுணுகி ஆராய்ந்தால் மறுமலர்ச்சி இதழ் நான்கு கட்ட வளர்ச்சியைக் கொண்டதை அவதானிக்க முடியும்.

1. மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் ஆரம்பிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் அ.ந. கந்தசாமி அளவெட்டி வாசிகசாலை ஒன்றில் கையெழுத்துப் பிரதியாக "மறுமலர்ச்சி" இதழை நடத்தினார்.
2. மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் தொடங்கிய காலத்திலிருந்து சிறிது காலத்திற்கு (1943 - 1946) வரதர் கையெழுத்துப் பிரதியாக மறுமலர்ச்சி இதழை நடத்தினார்.

ஈழத்து இதழியல் வரலாற்றில் கையெழுத்துப் பிரதியாக வெளிவரும் இதழ்கள் பற்றிய பதிவுகளை இதுவரை எவரும் விரிவாக மேற்கொள்ளவில்லை என்பதும் இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

3. மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தின் வெளியீடாக வரதர் முதலியோர் 1946 பங்குனி தொடக்கம் 1948 ஜப்பசி வரை மறுமலர்ச்சி இதழை அச்சில் வெளியிட்டனர். இவ்வாறு 23 இதழ்கள் வெளியாகின. இதுவே ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் கணிப்புப் பெறுகின்றது.
4. 1999இல் மறுமலர்ச்சி இதழை வரதர், சிற்பி, செங்கை ஆழியான் ஆகியோர் மீண்டும் வெளியிட்டனர். இவ்வாறு இரு இதழ்களே வெளியிடப்பட்டன.

இவற்றில் மூன்றாவது நிலையிலிருக்கும் மறுமலர்ச்சி இதழ்களே ஆய்வில் கவனிப்புப் பெறுகின்றன.

வரதர் கையெழுத்துப் பத்திரிகையாக மறுமலர்ச்சியை நடாத்தியபோது அதனை அச்சில் கொண்டு வரவேண்டும் என்று தீர்மானித்தார். தன்னுடன் அ.கா. மதியாபரணம், நாவற்குழியூர் நடராஜன், ச. பஞ்சாட்சர சர்மா, க.இ. குமாரசாமி ஆகியோரை இணைத்துக் கொண்டார். இவர்கள் ஐவரும் ஆளுக்கு 50 ரூபா வீதம் சேர்த்து “மறுமலர்ச்சி” யை அச்சில் கொண்டுவர முடிவு செய்தனர். தம்மோடு அ. ந. கந்தசாமியையும் சேர்த்துக் கொண்டனர்.

மறுமலர்ச்சி இதழ் அச்சில் வெளிவரவேண்டியதன் அவசியத்தை வரதரின் பின்வரும் கூற்றுத் தெளிவுபடுத்துகிறது.

“அந்தக் காலத்தில் செய்யுள் நடையில் அமைந்த பழம்பெரும் காவியங்களும் அவ்வழி வருபவையுமே இலக்கியம் என்றும் மற்றும் சிறுகதை, நாவல் முதலியன வெறும் பொழுது போக்குச் சில்லறைகள் என்றும் ஒரு கருத்து படித்தவர்கள், பண்டிதர், வித்துவான்களிடம் இருந்தது. அதை மறுத்துச் சிறுகதை, நாவல், கவிதை முதலிய படைப்புக்களும் நல்ல இலக்கியங்களே என்று நிலைநாட்டுவதுதான் “மறுமலர்ச்சியின்” முக்கிய குறிக்கோளாக இருந்தது.”¹

மறுமலர்ச்சி யாழ். ஆஸ்பத்திரி வீதியிலுள்ள ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகத்தில் 8”/5” என்ற அளவில் அச்சிடப்பட்டு மாத இதழாக வெளிவந்தது. முதலாவது இதழில் 500 பிரதிகள் அச்சிடப்பட்டன. அதற்குரிய செலவு 125 ரூபா. இதழ் ஒன்றின் விலை 30 சதம். ஆரம்ப இதழ் ஏறத்தாழ 30 பக்கங்களைக் கொண்டிருந்தன. 1946ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் தொடக்கம் 1948ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் வரையில் 23 இதழ்களே வெளிவந்துள்ளன. மாதம் ஒர் இதழ் கணக்கின்படி 31 இதழ்கள் வெளிவந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் 23 இதழ்கள் மட்டுமே வெளிவந்துள்ளன. சிலர் 24 இதழ்கள் என்றும் சிலர்

25 இதழ்கள் என்றும் தவறாகக் கூறுகின்றனர். மறுமலர்ச்சி இதழின் மலர் 1இன் 12ஆவது இதழும் மலர் 2இன் முதலாவது இதழும் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு ஒர் இதழாக - சித்திரைச் சிறப்பிதழாக வெளிவந்தது. அதனை ஒர் இதழாகவே கொள்ள வேண்டும். இன்னும் 1999இல் 25, 26 என்று இலக்கமிடப்பட்டு வெளிவந்த இரு இதழ்களும் 24, 25 என இலக்கமிடப்பட்டே வெளிவந்திருக்க வேண்டும். இத்தவறுகள் இதழ் எண்ணிக்கை பற்றிய கணிப்பீட்டில் ஏற்பட்ட தவறுகளாகும். முடிவாக, 23 மறுமலர்ச்சி இதழ்கள் மட்டுமே வெளிவந்தன.

மறுமலர்ச்சி இதழின் வெளியீட்டாளராக க.செ.நடராஜன் விளங்கினார். ஆசிரியர்களாக அ.செ. முருகானந்தன், வரதர் ஆகிய இருவரும் விளங்கினர். 18ஆவது இதழிலிருந்து அ.செ. மு. வுக்குப் பதிலாக ச. பஞ்சாட்சர சர்மா ஆசிரியராக இருந்தார். முதலாவது மறுமலர்ச்சி இதழ் அச்சுவேலை முடிந்து வெளியிடுவதற்கு முன்பே அச்சுத்திலிருந்து நீதிமன்றத்திற்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது.

நீதிமன்றில் மறுமலர்ச்சி இதழ்

மறுமலர்ச்சிப் பண்டிதர் பஞ்சாட்சரசர்மாவின் "நீதிமன்றில் மறுமலர்ச்சி" என்ற கட்டுரையும் மயிலங்கூடலூர் பி. நடராஜனின் "மறுமலர்ச்சி கண்ட பிரச்சினை" என்ற கட்டுரையும் மு. சின்னத்தம்பியின் "மறுமலர்ச்சி உரிமை நீதிமன்றக்குக் கடிதம்" என்ற கட்டுரையும் அ. ந. கந்தசாமியின் "வாக்குரிமை" தொடர்பாக பஞ்சாட்சரசர்மாவுடன் தொடர்பு கொண்ட கடிதங்களும் "மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்" எனும் நூலுக்கான செங்கை ஆழியானின் முன்னுரையும் நீதிமன்றில் மறுமலர்ச்சி தொடர்பான சம்பவத்தை விளக்குகின்றன.

மறுமலர்ச்சிச் சங்க உறுப்பினர்களான வை. ஏரம்பமூர்த்தி, ப.வி. பொன்னுத்துரை முதலியோருக்கும் மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகை ஆசிரியர்களுக்கும் இடையே மறுமலர்ச்சியின் வெளியீட்டு உரிமை தொடர்பாக ஏற்பட்ட முரண்பாடு நீதிமன்றம் வரை சென்றது. ப. வி. பொன்னுத்துரை என்பவர் சங்கத் தலைவராக இல்லாதபோதும் தம்மைத் தலைவராகக் கற்பித்துக்கொண்டு மறுமலர்ச்சி இதழை வெளியிட முயன்றார். ஆனால் சங்கத்தில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட செயலாளராகிய க. செ. நடராசன் அவர்களுக்குச் சங்கத்தின் சார்பில் மறுமலர்ச்சி இதழை வெளியிடும் உரிமையைச் சங்கத்தினர் வழங்கினர். வை. ஏரம்பமூர்த்தியும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் நீதிமன்றில் வழக்குத் தொடுத்தனர். பார்வதி அச்சுக்கூடத்தில் இருந்து மறுமலர்ச்சியின் முதலாவது இதழின் 500 பிரதிகளும் நீதிமன்றத்திற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டன. பார்வதி அச்சுக்கத்திற்கு நீதிமன்றம் இடைக்காலத் தடை உத்தரவு பிறப்பித்தது. அச்சகம் சில மாதங்கள் மூடப்பட்டிருந்தது.

வழக்கின் இறுதியில் வை. ஏரம்பமூர்த்தியும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் தோல்வி கண்டனர். வரதரும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் வெற்றி பெற்றனர். அ. ந. கந்தசாமி, ச. பஞ்சாட்சரசர்மா, அ. செ. முருகானந்தன் முதலியோர் வரதரின் முயற்சியை வெற்றியாக்கக் கடுமையாக உழைத்தனர். தமது வாக்குரிமையை நிதானமாகப் பயன்படுத்தினர்.

வழக்கின் முடிவில் மறுமலர்ச்சி இதழ்கள் நீதிமன்றில் வைத்து சங்கத்தினரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. இலக்கிய வாதிகள் அல்லாதவர்களான வை. ஏரம்பமூர்த்தியும் அவரைச் சார்ந்தவர்களும் மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தில் இருந்து விலகிக் கொண்டனர்.⁴⁴

மறுமலர்ச்சி இதழின் நோக்கம்

மறுமலர்ச்சி இதழின் நோக்கத்தினை அதன் முதல் இரு இதழ்களின் முகத்துவாரம் என்ற பகுதி தெளிவாகக் காட்டுகிறது.

“தமிழ்ப்பூங்காவில் உள்ள மறுமலர்ச்சி இலக்கியச் செடியிலே இன்று ஒரு புதிய மலர் பூத்திருக்கின்றது. எழுத்தாளர்களும் ரஸிகர்களும் சேர்ந்து ஆரம்பித்த பத்திரிகை இது. இதனுடைய வளர்ச்சி இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி. இதனுடைய இதயத்துடிப்பு தமிழ் இலக்கியந்தான்”

என்று முதலாவது இதழில் கூறுவதன் மூலம் இதழின் நோக்கம் “இலக்கியத்தை வளம் பெறச் செய்தல்” என்பது தெளிவாகிறது.

இரண்டாவது இதழில் வாசகர்களின் வேண்டு கோளுக்கேற்ப இதழின் நோக்கத்தை மேலும் விரிவாக ஆசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இரண்டாவது இதழின் முகத்துவாரம் மிகவும் முக்கியமானதாக விளங்குகின்றது.

“பழைய தமிழ் இலக்கியங்கள் தமிழ்நாட்டின் உயிருக்குயிரான பொக்கிஷங்கள் என்றே நாம் கருதுகிறோம். அவற்றை அத்திபாரமாகக் கொண்டே நவயுக இலக்கியங்கள் சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டும் என்று நாம் விரும்புகிறோம். புதிய கருத்துக்கள் , இனிய கற்பனைகள், ஆழமான தத்துவங்கள் - இவையெல்லாம் எனிய, இனிய நடையிலே புதிய வசன இலக்கியங்களிலே சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழரின் பெருமைக்குரிய தமிழறிஞர்கள் இத்துறையில் எம்முடன் ஒத்துழைக்க

வேண்டும் என்று விரும்புகிறோம். “மறுமலர்ச்சி” என்ற பெயரையே ஏளனத்துடன் நோக்கும் சில பிற்போக்குப் பண்டிதர்களை எச்சரிக்கை செய்கிறோம். “ஐயா”, கடுமையான - விளங்காத பதவுரை பார்த்துப் படிக்க வேண்டிய சொற்களை அடுக்கிவிடுவதனால் மாத்திரம் அது “இலக்கியம்” ஆகிவிடாது! ஆழ்ந்த கருத்தும் அழகிய கற்பனையும் தான் இலக்கியத்தை உண்டாக்குகின்றன.

பழமையைப் புதுப்பிப்பதாலும், பிறநாட்டு இலக்கியங்களைத் தமிழ்மொழிக்குக் கொண்டு வருவதாலும், புதிதாகவே இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டிப்பதாலும் தமிழுக்குப் புத்துயிரை அளிக்க விரும்புகிறோம். இன்று தமிழ்மொழி, மறுமலர்ச்சி அடைந்து வளர்ந்து வருகிறது. பிற்போக்காளர்கள் வெறும் கூச்சலிடுவதனால் இதைத் தடைசெய்துவிட முடியாது.

தமிழ் இலக்கியத்தின் இப்புதிய வளர்ச்சியில் “மறுமலர்ச்சி” தன்னால் இயன்ற சேவையைச் செய்யும்.*

இப்பகுதியை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆறு முக்கியமான விடயங்களைப் பின்வருமாறு குறித்துக் கொள்ளலாம்.

1. பழைய இலக்கியங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு புதுமைபடைத்தல் வேண்டும்.
2. புதிய இலக்கியங்கள் படைத்தல் வேண்டும்.

இவை இரண்டும் மறுமலர்ச்சியின் பழைமையைப் புதுப்பித்தல், புதுமையை நிலைநாட்டுதல் என்ற அம்சங்களோடு தொடர்புடையன.

3. எளிமையான, இனியநடையில் யாவரும் விளங்கும் இலக்கியம் படைத்தல் வேண்டும்.
4. ஆழ்ந்த கருத்தும் அழகிய கற்பனையும் இலக்கிய உருவாக்கத்தில் முக்கியம் பெறுதல் வேண்டும்.
5. பிறமொழி இலக்கியங்களைத் தமிழுக்குக் கொண்டு வந்து தமிழை வளம்படுத்தல் வேண்டும்.
6. தன்னால் இயன்ற சேவையை நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆற்றுதல் வேண்டும்.

மறுமலர்ச்சி அனைத்து இதழ்களிலும் இவ் அம்சங்களைக் கருத்திற் கொண்டு ஆசிரியர்கள் செயற்பட்டதை அறிய முடிகிறது. இவை மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்தில் அவர்களுக்கு இருந்த அக்கறையையும் காட்டி நிற்கின்றன.

மறுமலர்ச்சி இதழின் வாசகர்

இலக்கிய ஆர்வமுடையவர்கள் பலரும் மறுமலர்ச்சி இதழின் வாசகர்களெனினும் முதன்மையான வாசகர்களாகத் தமிழாசிரியர்களே அமைந்தனர்.

“இவ்விதழின் வாசகர்களாகத் தமிழ் ஆசிரியர்களும் அவர்களது தரத்தில் இருந்தவர்களுமே விளங்கினர்.”⁴⁵ என்ற வரதரின் கூற்று ஆதாரப்படுத்துகின்றது.

தமிழின் மறுமலர்ச்சி எனும் போது அது மொழிநிலைப்பட்ட அனைத்தினதும் மறுமலர்ச்சி என்பது முன்னரே நோக்கப்பட்டது. எனவே தமிழ் மொழி கற்பிப்பதைத் தொழிலாகக் கொண்ட தமிழாசிரியர்களை, முதன்மையான வாசகர்களாகக் கொண்டு மறுமலர்ச்சி வெளிவந்தது பொருத்தமானதே.

மொழிகற்பித்தலைத் தொழிலாகக் கொண்டவர்களை இலக்கு வைத்து வெளிவந்ததற்கு, அவர்களே புதிய மொழி, இலக்கிய வளர்ச்சியைத் தாங்களும் புரிந்து கொண்டு மாணவர்களுக்கும் அது பற்றிய பிரக்ஞையை ஏற்படுத்துவர் என்ற எண்ணம் காரணமாயிருக்கலாம்.

“எல்லாப் பிரதேசங்களுக்கும் எங்களது பத்திரிகை சென்றது. கிழக்கு மாகாணம், மலைநாடு, கொழும்பு, வன்னி எனப் பரவலாகச் சென்றது. ஏனெனில் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் இருக்கும் முக்கிய இடங்களுக்குப் பத்திரிகை அனுப்பப்பட்டது.”⁴⁶

என வரதர் கூறுகிறார்.

அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர்களே பெருமளவு தமிழ் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களாக வெளியூர்களில் இருந்தமையும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது.

இதனை விட இலக்கிய ஆர்வமுடைய வேறு சிலரும் வாசகர்களாய் இருந்தனர் எனவும் கருத முடிகிறது.

“அரசியல், சமய, சமூக வித்தியாசம் இன்றிப் பல்லாயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்கள்- வியாபாரிகள், தொழிலாளர்களோடு சிறுவர்களும் கூட “மறுமலர்ச்சி”யை மாதந்தோறும் ஆவலோடு வாசிக்கின்றனர்”⁴⁷

என்று மறுமலர்ச்சியின் எட்டாவது இதழில் குறிப்பிட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது.

மறுமலர்ச்சி இதழின் முகப்பு

மறுமலர்ச்சி இதழின் முகப்புகள் வெவ்வேறு நிறத்தில் அழகுற அச்சிடப்பட்டன. தமிழ் மாதம், தமிழ் வருடம், இதழ்

எண் முதலிய குறிப்புகளை முகப்பில் அவதானிக்க முடிகிறது. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், சோமசுந்தரப் புலவர், சம்பந்தன், அ. வி. மயில்வாகனன், முதலியார் குலசபாநாதன் முதலியோரின் படங்களும் மகாகவி பாரதி, மகாத்மாகாந்தி, ஆறுமுகநாவலர், சுபாஷ் சந்திரபோஸ், நாமக்கல் இராமலிங்கம்பிள்ளை, க. கனகரத்தினம் முதலியோரின் படங்களும் தாங்கிய வண்ண முகப்புக்களுடன் பலமறுமலர்ச்சி இதழ்கள் வெளிவந்தன.

கீரிமலையில் மகாத்மாகாந்தியின் அஸ்தி கரைக்கப்பட்ட பின்னர் வெளிவந்த மறுமலர்ச்சி இதழின் முகப்பு அஸ்திக்கலசம் அலங்கரிக்கப் பெற்ற அழகுக் காட்சியையும் கீரிமலையில் அதைக் கரைப்பதற்காகத் திரண்ட மக்கள் கூட்டத்தின் ஒரு பகுதியினரின் காட்சியினையும் முகப்பில் தாங்கி வெளிவந்தது. பாரதியின் படம் இருமுறை முகப்பில் வெளியாகியது. எல்.கே.எஸ் நகை வியாபார மாளிகையின் விளம்பரப் பெண்ணொருத்தி குத்து விளக்கு ஏற்றும் படம் இரு தடவைகள் வெளியாகின. நிலவு வேளையில் ஓடும் ஓட்டும் படம் ஒன்றும் முகப்பொன்றில் வெளியாகியது. இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றபோது இந்திய சுதந்திரக் கொடி முகப்பில் வெளியாகியது.

யாழ்ப்பாண சமூக அமைப்பில் பெண்கள் வேலைக்குச் செல்லும் நிலை உருவாகியதற்குக் குறிகாட்டியாகத் "தையலம்மா" என்ற முகப்பு வெளியாகியது. இது வரதரின் "தையலம்மா" கதையின் பிரதிபலிப்பாகவும் அமைந்தது. கூலி வேலைக்குச் சென்று வீடு திரும்பும் கிராமியப் பெண்ணின் படமும் முகப்பொன்றில் வெளியாகியது. கருத்தியல் மற்றும் காலத்திற்கேற்பவும் இவை அமைந்திருந்தன.

மறுமலர்ச்சி இதழின்

முகத்துவாரமும் முக்கியத்துவமும்

மறுமலர்ச்சி இதழின் ஆசிரியர் தலையங்கங்கள் “முகத்துவாரம்” எனும் மகுடத்தில் வெளியாகின. மறுமலர்ச்சிக் கருத்தியலுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கும் வகையில் அவை எழுதப்பட்டிருந்தன. மறுமலர்ச்சியின் நோக்கம் தமிழின் மறுமலர்ச்சியாளர்கள் மறுமலர்ச்சிச் சிந்தனைகள் என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவை எழுதப்பட்டிருந்தன. தமிழில் மறுமலர்ச்சி முன்னோடிகள் தொடர்பாக எழுதப்பட்ட ஆசிரியர் தலையங்கங்களை இங்கு சான்று காட்டலாம். “வசனநூற் சித்தராகிய” ஆறுமுகநாவலரை வசனநடை மறுமலர்ச்சிக்காக முதன்மை கொடுத்தனரேனும் மறுமலர்ச்சிக் குழுவினர் பாரதியாருக்கே அதிக முதன்மை கொடுத்தனர். தமிழ் மறுமலர்ச்சியின் முழுமையான ஒரே ஒரு அடையாளமாக அவர்கள் பாரதியையே கருதினர்.

கா. சிவத்தம்பி, அ. மார்க்ஸ் ஆகியோர் தமிழ் மறுமலர்ச்சியாளர்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்.

“முற்போக்கான நிலைப்பாடுள்ள இலக்கிய மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரின் போராயுதமாகப் பாரதி பயன்பட்டான்.”⁴⁸

என்று கூறுவது ஈழத்து மறுமலர்ச்சிக் குழுவினருக்கும் பொருந்தும்.

சோ. சிவபாதசுந்தரம் “1930இற்கு பின் எழுந்த மறுமலர்ச்சி யுக எழுத்தாளர்களுக்குப் பாரதி ஒரு பற்றுக் கோல்”⁴⁹ என்று கூறுவார். பாரதிக்குப் பின்னர் தமிழகத்தில் முற்போக்குப் பார்வை தொழிற்பட்டதைவிட ஈழத்திலேயே அச்சிந்தனை வளர்ச்சி பெற்றது. இதற்கு மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் ஆற்றிய பங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

“பாரதிக்குப் பின் தமிழகத்தைவிட ஈழத்திலேயே முற்போக்குச் சிந்தனை வளர்ந்துள்ளது. அதற்கு முக்கிய காரணம் மறுமலர்ச்சி இயக்கமும் அதன் செயற்பாடுகளுமே ஆகும்.”⁵⁰

என்று சு. வித்தியானந்தன் குறிப்பிடுகிறார்.

தமிழின் மறுமலர்ச்சியை விரும்பியவர்கள் பாரதியின் பாதையில் அதனை முன்னெடுக்க முனைந்தனர். அந்த வகையில் மறுமலர்ச்சியாளர்கள் பாரதியாரை முதன்மைப்படுத்தினர்.

ஈழத்து மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரும் பாரதியின் பாதையில் பயணித்தவர்களே.⁵¹ இதனை அவர்களின் எழுத்துக்கள் தெளிவுறக் காட்டுகின்றன.

இந்தப் பின்னணியிலேயே மறுமலர்ச்சியின் எட்டாவது இதழில் வரும் முகத்துவாரத்தின் பின்வரும் பகுதி அவதானிப்புக்குரியது.

“மறுமலர்ச்சிக் கவிஞரான சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் ஜனன தினத்தில் இந்த மறுமலர்ச்சி இதழைத் தமிழ் ரசிகர்களின் முன்பாகச் சமர்ப்பிக்கிறோம்...

பாரதியாரின் நினைவு நம்மைக் கை கொடுத்துத் தூக்கிவிடுகிறது. நமது லட்சியப் பாதையிலே. இந்த நினைவு நமது முயற்சிகளுக்குச் சிரஞ்சீவித் தன்மை அளிக்கிறது. இது வாழ்க”⁵²

மறுமலர்ச்சி முகத்துவாரங்கள் அனைத்தும் மறுமலர்ச்சிக் கருத்தியலுக்கும் காலத்தேவைக்கு ஏற்படிவமே வெளிவந்தன.

மறுமலர்ச்சியின் இலக்கிய வரலாற்றுநிலை முக்கியத்துவம்

ஈழத்துத் தமிழ் நவீன கவிதையும் மறுமலர்ச்சியும்

ஈழத்து தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டம் முக்கியமானது. 1950ஆம் ஆண்டு வரையிலான ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைப் போக்கில் மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்கள் ஏற்படுத்திய திருப்புமுனையே ஈழத்து நவீன கவிதைக்குத் திறவுகோலாக அமைந்தது. க. அருணாசலம் ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியில் மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகளின் தனித்துவத்தை, ஈழத்தின் 1950வரையான ஏனைய கவிதை மரபுகளோடு ஒப்பிட்டுப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“ஏறத்தாள 1950ஆம் ஆண்டு வரையான ஈழத்துக் கவிதை வளர்ச்சிப் போக்கினை ஊன்றிக் கவனிக்கும்போது மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரின் கவிதைகளைத் தவிர்த்து அவை ஈழத்து மண்ணுக்கே உரிய தனித்துவமான பண்புகளையோ ஈழம்வாழ் மக்களின் பிரச்சினைகளையோ அதிகம் பிரதிபலிக்கவில்லை என்பதும் அங்குமிங்கும் சிதறலாகப் போதனாமுறையிலும் சீர்த்திருத்த முறையிலும் சமூக உணர்வு இடம் பெறுகிறதே யொழிய அவை கவிதைகளில் முனைப்பான இடத்தைப் பெறவில்லை என்பதும் ஈண்டு சிந்திக்கத்தக்கன.”²²

இதிலிருந்து மறுமலர்ச்சிக் கவிதை ஈழத்து நவீன கவிதைக்கு, தனக்கு முந்திய காலகட்டக்கவிதை மரபிலிருந்து வேறுபட்ட தனித்துவமான பாதை வகுத்ததை அறிய முடிகிறது.

மறுமலர்ச்சி இதழ்களில் 52 கவிதைகள் வெளியாகின. 22கவிஞர்கள் இவற்றை எழுதியுள்ளனர். மறுமலர்ச்சியில்

வெளிவந்த கவிதைகளும் இக்காலகட்டத்தில் மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்கள், பிற பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் ஆகியவற்றில் எழுதிய கவிதைகளும் ஈழத்துக் கவிதைப் பரப்பில் மறுமலர்ச்சிக் காலக் கவிதைகள் என அடையாளம் காணப்படுகின்றன. ஈழத்து நவீன கவிதை மரபு மறுமலர்ச்சிக் காலத்திலேயே ஆரம்பிக்கிறது. மஹாகவி முதலிய “கவிதைத் தரிசனம்” மிக்க “திறமான புலமையுடைய” கவிஞர்கள் இக் காலத்தில் ஈழத்துக் கவிதைத்துறைக்கு வளம்சேர்த்தனர்.

பாரம் பரியமாகச் செய்யுளின் இறுக்கமான கட்டுக்கோப்பையே கவிதை என்று கருதி வந்த காலம் மாறி இக்காலத்தில் கவிதைவேறு செய்யுள்வேறு என்ற புரிதலில் கவிதை மரபு நகர்வதைக் காணமுடிகிறது. செ.யோகராசா “மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரும் ஈழத்துக் கவிதையும்” என்ற தனது கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“இம்மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர் கையிற்றான் ஈழத்தைப் பொறுத்தவரையில் முதன்முதலாகச் செய்யுள் - கவிதை வேறுபாடுகள் வெளிப்படத் தொடங்கின, தெளிவுற்றன.”⁴⁴

எம்.எ. நுஃமான் முதலியோர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றனர்.

“ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் “மறுமலர்ச்சிக் காலம்” என்று சொல்லப்படுகின்ற 1940ஆம் ஆண்டுகளிலேயே இங்கு இப்புதிய கவிதை மரபு தோன்றி வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது”⁴⁵

இவையாவும் நவீன கவிதையின் ஆரம்பகாலமாக மறுமலர்ச்சிக் காலத்தைக் கோடிட்டுக்காட்டுகின்றன.

மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகளின் முக்கிய பண்புகளாக யாப்பு வடிவங்களைப் பேச்சு ஓசைக்கேற்ப எளிமைப்

படுத்துதல், கிராமிய வழக்குச் சொற்களைக் கவிதைகளில் பயன்படுத்துதல், மனித வாழ்க்கையில் ஓர் ஆழமான நம்பிக்கையையும் மனிதாபிமானத்தையும் வெளிப்படுத்துதல், சமுதாயப் பிரச்சினைகளைப் பாடுபொருளாகக் கொள்ளுதல் முதலியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.⁵⁶ ஏற்கனவே இருந்த கவிதை மரபுடனான தொடர்ச்சியில் புதுமையை ஏற்படுத்தியதையும் புதிய அழகியல் உணர்வின் வெளிப்பாட்டையும் பன்முகப் பொருண்மை கொண்ட மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகளில் காணமுடிகிறது.

கா. சிவத்தம்பி மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகளின் வருகையைப் பற்றி குறிப்பிடும் பின்வரும் கூற்று ஈழத்துக் கவிதை மரபில் மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்களின் சாதனைகளைக் காட்டுகிறது.

“இவர்களின் வருகை ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைப் பாரம்பரியத்தில் புதியன பலவற்றைப் புகுத்துகின்றது. கவிதை என்பது தன்வயப்பட்ட சமூக உணர்வுகளின், சமூகச்சிரத்தை பற்றிய கருத்துக்களின் வெளிப்பாடு என்பதையும் கவிதை ஒன்றின் மூலமாகவே தமது இலக்கிய ஆற்றலைப் பூரணமாக வெளிப்படுத்தலாம் என்பதையும் தாரக மந்திரமாகக் கொண்ட குழுவினர்கள் இவர்கள்.”⁵⁷

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதையும் மறுமலர்ச்சியும்

ஈழத்துச் சிறுகதை வரலாற்றில் மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டம் முக்கியமான ஒரு காலகட்டமாகும். மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டம் வரையான தமிழ்ச் சிறுகதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அச்சிறுகதைகள் சமூகமாற்றங்களின் காரணமாகத்தோற்றம் பெறாத தன்மையையும் ஆங்கிலச் சிறுகதைகள் மற்றும் தமிழகச்சிறுகதைகளின்

தன்மைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்றன என்பதையும் கண்டுகொள்ளமுடியும். வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன் ஆகிய ஈழத்தின் ஆரம்பகாலச் சிறுகதை மும்மூர்த்திகளின் கதைகள் மறுமலர்ச்சிக் காலம் வரையும் முக்கியத்துவம் உடையன எனினும் அவை ஈழத்துக்கெனத் தனித்துவமான மரபை உருவாக்கவில்லை என்பதைக் கவனத்திற்கொள்ளல் வேண்டும். இம் மூவருக்கு முந்திய கதை மரபு நன்னெறிக் கதாசங்கிரகம் போன்ற மரபுக் கதைகளுக்கும் நவீன உருவ உத்தியுடன் கூடிய கதைகளுக்கும் இடைப்பட்டனவாய், இரண்டையும் இணைப்பனவாய் அமைந்திருந்தன.⁵⁸

மறுமலர்ச்சிக் காலம் வரையான சிறுகதைகளின் பொதுப்பண்புகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறித்துக் கொள்ளலாம்.⁵⁹

1. வரலாற்று இதிகாச நிகழ்ச்சிகளையும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை.
2. தனிமனித இன்னல்களை அல்லது உணர்வுகளைச் சமுதாயப் பின்னணியில் வைத்து நோக்கும் யதார்த்தப் பண்பு பொதுவாகக் காணப்படுவதில்லை.
3. பொதுவாகக் கற்பனையான கனவுச் சூழலிலேயே பாத்திரங்கள் உலாவருதல்.
4. கதைகள் யதார்த்தத்திற்குப் புறம்பான அழகிய கற்பனைச் சித்திரங்களாக அமைதல்.
5. ஆண், பெண் உறவுசார் விடயங்களே அதிகம் கதைப்பொருளாதல்
6. பாத்திரங்கள் உணர்ச்சி மிகைப்பு உடையனவாக விளங்குதல்
7. பாத்திரங்களின் உணர்ச்சி மிகைப்பை வெளிப்படுத்துவதற்குக் காவியத்தன்மைபெற்ற அலங்கார மொழியைக் கையாளுதல்

8. ஈழத்தை மையப்படுத்திய களச்சித்திரிப்பு அரிதாகக் காணப்படுதல். அவ்வாறு காணப்படும் களச்சித்திரிப்பும் ஈழத்துப் பிரச்சினைகளைப் புலப்படுத்துவதற்கன்று.
9. மௌனி, கு.ப.ரா., பிச்சமுர்த்தி, சிதம்பரசுப்பிரமணியன் முதலியோரின் கதைகளின் நேரடித் தாக்கத்தினையும் காண முடிகிறது.

பொதுவாக ஈழத்து ஆய்வாளர்கள் சம்பந்தன், வைத்தியலிங்கம், இலங்கையர்கோன் ஆகியோரை முன்னிறுத்தியே மேற்குறித்த பண்புகளை முன்வைத்துள்ளனர். 1940ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் எழுந்த இவர்களது சிறுகதைகள் புதுமையும் தனித்துவமும் நிறைந்தவை.

மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டத்திற்கு முன்னரான சிறுகதைப்போக்கின் முக்கியத்துவம் பற்றி கா.சிவத்தம்பி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“இம் மூவரது முயற்சியாலும் இலங்கை, சிறுகதைத்துறையில் தமிழ்நாட்டுடன் இணைக்கப் பெற்றது. இது ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் மிக முக்கியமான சம்பவமாகும். ஆனால் சிறுகதை வரலாற்றிலோ இலங்கை பின்தங்கவில்லை என்பதையே உணர்த்துகிறது”¹⁰

க. அருணாசலம் மறுமலர்ச்சிக்கு முந்திய இம் மூவரதும் சிறுகதைப் பங்களிப்பினைப் பின்வருமாறு பதிவு செய்கிறார்.

“இம்மூவரும் சமூக நோக்குக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காவிடினும் கலைத்துவம் மிக்க கதைகளைப் படைத்தளித்துள்ளமை விதந்து கூறக்கூடிய ஒன்றாகும். ஈழத்து மண்ணிலே தமிழ்ச்சிறுகதை

இலக்கியம் வேரூன்றவும் வளர்ச்சியடையவும் பலமான அத்திபாரத்தை இம் மூவரும் இட்டனர் என்பதில் ஐயமில்லை.¹¹

இத்தகைய பின்னணியுடனும் செங்கையாழியான் தொகுத்தளித்த ஈழகேசரிச் சிறுகதைகள் (2000), சுதந்திரன் சிறுகதைகள் (2002) முதலியவற்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கும்போது மறுமலர்ச்சிக்காலச் சிறுகதையின் தனித்துவத்தை அடையாளங்காண முடியும்.

மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டத்தில் ஈழத்துச்சிறுகதை வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றமும் வளர்ச்சியும் ஏற்பட்டன. இதற்கு மறுமலர்ச்சி இதழ் பெரும் பணியாற்றியது. மறுமலர்ச்சி இதழில் 64 கதைகள் வெளிவந்தன. இவற்றை 30 எழுத்தாளர்கள் எழுதியுள்ளனர்.

64 கதைகளில் சுவர்க்க யாத்திரை, ஒப்பாரிச் சுப்பி, திருட்டுப்பிள்ளை, குழந்தைக்கற்பனை, எலிக்குஞ்சுச் செட்டியார், என்ன வேண்டும், தெரிந்தால் சொல்லுங்கள் ஆகிய ஏழுகதைகளும் சிறுவர்கதைகள். கொக்கிராவராஜன் நீதி செலுத்தியது, தகப்பன் தந்தது, நாட்டாண்மை சீலம் அனுஷ்டித்தது, வினோதக்கதைகள், ஜாதகக் கதைகள் ஆகிய ஐந்து கதைகளும் நாடோடிக் கதைகள். தியாகி, கயவனின் காதலி, பரோபகாரம், மேகத்தின் காதல், நிலைக்கேடு ஆகிய ஐந்து கதைகளும் ஓரளவு சிறுகதைப் பண்புடைய உருவகக் கதைகள். வென்றுவிட்டாயடி ரத்னா, உணர்ச்சி ஓட்டம் ஆகிய இரண்டும் தொடர்கதைகள். 45 கதைகள் சிறுகதைகள்.

சிறுகதைகள் தவிர்ந்த ஏனைய கதைகளை வைத்து நோக்கும்போது மறுமலர்ச்சி இதழில் முன்னையகாலக் கதைத்தொடர்ச்சி மரபும் இருப்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

45 சிறுகதைகள் எனினும் ஈழத்துக்கான தனித்துவமான சிறுகதை மரபினைத் தோற்றுவித்தன என்பதை ஆய்வு முடிவுகள் கூறுகின்றன.

க. அருணாசலம் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“ஈழத்தின் மணிக் கொடி எனப் பலராலும் அழைக்கப்படும் மறுமலர்ச்சிப் பத்திரிகை ஈழத்துச் சிறுகதைகள் ஈழத்தையே களமாகக் கொண்டு ஈழத்து மக்களின் பிரச்சினைகளையும் எண்ணங்களையும் அபிலாசைகளையும் எழுச்சிவீழ்ச்சிகளையும் பிரதிபலிப்பனவாக அமையவேண்டும் எனும் மரபை உண்டாக்கியதுடன் தென்னிந்திய மரபை அழுங்குப் பிடியாகப் பின்பற்றும் போக்கினைவிடுத்து ஈழத்துக் கெனத் தனியான இலக்கியமரபு தோன்றுவதற்கும் வித்திட்டது.”³

கா. சிவத்தம்பி பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“மறுமலர்ச்சிக்குழு ஈழத்துச் சிறுகதைகள் ஈழத்துப் பிரச்சினைகளைப் பற்றியனவாக இருத்தல் வேண்டும் என்னும் மரபை உண்டாக்கிற்று. இலங்கைக்கெனத் தனிச் சிறுகதை மரபு தோன்றுவதற்கான வித்து இக்காலப் பிரிவில் இடப்படுகின்றது.”³

அந்த வகையில் மறுமலர்ச்சிக் காலச் சிறுகதைகளின் பொதுப் பண்புகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறித்துக் கொள்ளலாம்.

1. மறுமலர்ச்சிக் கருத்தியலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தல்.
2. சமூகக் குறைபாடுகளைக் கண்டித்தல். விமர்சித்தல்.
3. முற்போக்குச் சிந்தனைகள் கதைகளில் பிரதிபலித்தல்.
4. தனிமனித இன்னல்கள் சமுதாயப் பின்னனியில் சித்திரிக்கப்படல்.
5. யதார்த்தத்தன்மை மேலோங்கியிருத்தல்.

6. சமூகமனிதர்கள் இலக்கியப் பாத்திரங்களாகப் படைக்கப்படுதல்.
7. ஈழத்தைக் களமாகக் கொண்டதோடு மட்டுமன்றி களம்சார்ந்த பிரச்சினைகளைக் காரணகாரியத் தொடர்புடன் சித்திரித்தல்.
8. பேச்சுமொழி பாத்திரத்தின் சூழமைவுக் கேற்பக் கையாளப்படுதல்
9. ஈழத்துப் பிராந்திய பண்பாட்டம்சங்களுக்கு முதன்மையளித்தல்.

எனவே உருவ நிலையிலும் உள்ளடக்க நிலையிலும் மறுமலர்ச்சிக் கதைகள் தமக்கு முந்திய காலகட்டத்தில் இருந்து மாற்றமுடையனவாக விளங்கின. இவ்விடத்தில் செ.யோகராசாவின் பின்வரும் கூற்றுக்கள் அவதானிப்புக்கு உரியவை.

“ஈழத்திலே சிறுகதை முப்பதுகள் அளவிலே கால் கொண்டதாயினும் நாற்பதுகளிலேயே புத்தெழுச்சிபெற்று ஈழத்து மண்ணுடன் மக்களது வாழ்க்கையுடன் ஈழத்துக் கிராமங்களுடன் கலந்துறவாடத் தொடங்கியது. இவ்விதத்தில் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளரது படைப்புக்கள் முக்கியம் பெறுகின்றன.”⁴

“ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் மறுமலர்ச்சிச் சஞ்சிகையின் பங்களிப்பே கூடுதலானது.”⁵

சுவாமி விபுலானந்தர் 03.10.1943 அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தில் ஆற்றிய உரையில் கூறியதைத் தேவைகருதி மீளவும் குறிப்பிடலாம்.

“இந்தியர்களும் ஈழத்து மக்களின் வாழ்வையும் வழக்கத்தையும் அறிய விரும்புவர். எனவே நமது வாழ்வை உள்ளது உள்ளபடி சித்திரிக்கும் உயர்ந்த கதைகளை மறுமலர்ச்சித் தொண்டர்கள் வெளிக்கொணர வேண்டும்”⁶⁵

மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் ஈழத்துச் சிறுகதை வளர்ச்சிக்கு வளம் சேர்த்ததோடு தமக்கு அடுத்து வரும் காலகட்டச்சிறுகதை வளர்ச்சிக்கும் முன்னோடிகளாயினர்.⁶⁷

ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய விமர்சனமும் மறுமலர்ச்சியும்

ஈழத்தில் நவீன இலக்கிய விமர்சனம் 1940களில் இருந்தே ஆரம்பமாகிறது. அதற்கு முந்திய விமர்சன மரபை பழந்தமிழ் இலக்கியக்காரரின் இலக்கிய இலக்கண உரைகள், கண்டனப் பிரசுரங்கள், சிறப்புப் பாயிரங்கள் முதலியவற்றுடாகவே அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது. இவை பெரும்பாலும் இரசனைமுறைத் திறனாய்வுசார்ந்த அம்சங்களைக் கொண்டிருந்தன. ஈழத்தைப் பொறுத்த வரையில் புராணபடனமும் இரசனைமுறைத் திறனாய்வுக்கு வளம் சேர்த்தது எனலாம். சமய தத்துவ நூல்களும் இலக்கணமும் இத்தகைய திறனாய்வுக்கு அடிப்படைகள் ஆயின.

வித்துவசிரோன்மணி ந.பொன்னம்பலபிள்ளை, ஈழத்துக் கவி சிரேஷ்டர் சிவசம்புப்புலவர், வல்லை ச.வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை முதலியோர் தொடக்கம் பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை ஈறாகப் பலர் ஈழத்தில் இரசனைமுறைத் திறனாய்வை வளப்படுத்தினர்.

கா.சிவத்தம்பி ஈழத்து இலக்கிய விமர்சன வளர்ச்சியில் முக்கிய இடம்பெறும் குழுக்களைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்துகிறார்.⁶⁸

1. ஈழத்து இலக்கிய உரைகாரர்கள்
2. ஆசிரியப் பரம்பரை முக்கியஸ்தர்கள்
3. பத்திரிகைத் தொடர்புடைய அழகியல்வாத விமரிசகர்கள்
4. அ) மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரிடையே தோன்றிய சமூக நோக்குடைய, இலக்கிய விமரிசனத் திறன் வாய்ந்த ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்கள்.

ஆ) முற்போக்கு இலக்கியவாதத்தின் முன்னோடிகள்

5. அ) பல்கலைக்கழக வழிவந்த முற்போக்கு விமரிசகர்கள்
ஆ) முற்போக்கு இலக்கியத் தாக்கம் காரணமாக அதனை ஆதரித்தும் எதிர்த்தும் நின்ற ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களாகிய விமரிசகர்கள்.
6. கல்விப் பயிற்சி வழியாக இலக்கிய விமரிசனத்தைத் தமது ஆய்வுத் துறையாகக் கொண்டுள்ள விமரிசன ஆய்வாளர்கள்.

ஈழத்தில் சமூக நோக்குடைய, இலக்கிய விமரிசனத் திறன் வாய்ந்த ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாக்களுக்கு முன்னோடிகளாகவும் இலக்கிய இதழ் மூலம் விமர்சனத் துறையை ஈழத்தில் வளர்த்தோருக்கு முன்னோடிகளாகவும் மறுமலர்ச்சிக் குழுவினர் அமைந்தனர்.

மறுமலர்ச்சி இதழில் இருவகைப்பட்ட விமர்சனப் பாங்கை அவதானிக்க முடிகிறது. ஒன்று மரபு வழிவந்த இரசனை சார்ந்தது. மற்றையது சமுதாய நோக்கின் பாற்பட்டது.

மரபுவழிவந்த இரசனை தொடர்பான பல கட்டுரைகளை மறுமலர்ச்சியில் காணமுடியும். அத்தகைய கட்டுரைகளை வாசிக்கும் போது இரு உண்மைகள் புலப்படுகின்றன. ஒன்று இலக்கிய ரசனையுடைய நல்ல பகுதிகளை விமர்சனத்துக்கென்று தேர்ந்தெடுத்திருக்கின்றனர் என்பது புலப்படுகிறது. மற்றையது, அப்பகுதிகளை ஆழமாகப் படித்து அதில் உள்ள பகுதிகளை விமர்சிக்கத்

தலைப்படுகின்றனர் என்பது புலப்படுகிறது. குணமும் குற்றமும் நாடி அவற்றுள் மிக்கதைக் கொள்ளும் தன்மை இவ்விமர்சனத்தில் முக்கியமானதாய் அமைகிறது. நயத்தலின் மூலம் விமர்சனத்துக்கு நகரும் எழுத்துக்களாக மறுமலர்ச்சியின் இலக்கியக் கட்டுரைகள் அமைகின்றன. சங்க இலக்கியச் செய்யுட்கள், பழந்தமிழ்ப் புலவர்களின் பாடல்கள், பாரதியாரின் பாடல்கள், நாட்டார் பாடல்கள் முதலியவை தொடர்பாகப் பல ரசனைமுறைசார்ந்த விமர்சனக் கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன. உரைநடை இலக்கியங்கள் தொடர்பான விமர்சனக் கட்டுரைகளும் வெளிவந்துள்ளன.

சமுதாய நோக்குடைய விமர்சனப் பாங்கிற்கு அ.ந.கந்தசாமி, அ.செ.முருகானந்தன் முதலியோரை உதாரணம் காட்டலாம். மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரின் சமூக நோக்குடைய விமர்சன எழுத்திலும் ரசனையின் சாயலை அவதானிக்க முடியும். இலக்கிய விமர்சனம் இலக்கிய ரசனையின் பாற்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் எனக் கருதியமையும் இலக்கு வாசகர்களாகத் தமிழாசிரியர்களும் அவர்களது தரத்தில் இருந்தவர்களும் அமைந்தமையுமே இதற்கு அடிப்படை. ஈழத்தில் இலக்கிய விமர்சனத் துறையில் தேசிய இலக்கியக் கோட்பாட்டைப் பிரசாரப்படுத்திய அ.ந.கந்தசாமி போன்ற மறுமலர்ச்சிக்கால எழுத்தாளர் சிலர் 1950களுக்குப்பின் இலக்கிய விமர்சனத்தில் முற்போக்கு வாதத்தை ஆதரித்தனர் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

ஈழத்தில் மறுமலர்ச்சி விமர்சகர்கள் தமிழுக்கான புதியதொரு இலக்கிய விமர்சன மரபொன்றை உருவாக்க வேண்டும் என முன்மொழிந்தனர்.

“உண்மையான இலக்கிய விமர்சனமானது நூலின் ஏற்றத்தாழ்வுகளை மதிப்பிடுவதோடு மக்கள் அதைச் சுவைப்பதற்கு உதவிபுரிகின்ற படியாலும் இலக்கிய

சிருஷ்டிக்கே அது துணைசெய்வதாலும் அது ஒரு வகை இலக்கியமாதலாலும் மேலைநாட்டு இலக்கிய விமர்சன முறைகளையும் கீழைநாட்டு இலக்கிய விமர்சன முறைகளையும் தழுவின ஒரு புதிய விமர்சன சம்பிரதாயம் ஏற்படவேண்டும்”⁹⁹

மறுமலர்ச்சியின் முதலாவது இதழில் இலங்கையர்கோன் விமர்சகனுக்கான தகுதியைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“பல நூல்களிற் பரிச்சயமுள்ள ரசிகனே விமர்சனம் செய்வதற்கு யோக்கியதை உடையவன். விமர்சனம் அழிக்கும் தன்மை இல்லாமல் ஆக்கும் தன்மை கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். நையாண்டியாக எழுதினால் எந்த எழுத்தாளனுக்கும் மனம் நொந்து போகும். பிழையை முறையாகச் சுட்டிக்காட்டி அது திருந்தும் வழியையும் குறிப்பிடலாம். ஆனால் குத்திப் புண் செய்யக்கூடாது”¹⁰⁰

ஒரு பண்பாடான விமர்சன முறையொன்றை வளர்ப்பதில் மறுமலர்ச்சிக்கு இருந்த அக்கறை மேற்படி கூற்றின் மூலம் புலனாகிறது.

இதுவரை நோக்கியதிலிருந்து மறுமலர்ச்சியின் விமர்சன நோக்குகளாகப் பின்வருவனவற்றைக் குறித்துக் கொள்ளலாம்.

1. இலக்கியத்தின் ஒரு வகையாகவே இலக்கிய விமர்சனமும் அமைதல் வேண்டும்.
2. படைப்பொன்றின் குறைநிறைகளை மதிப்பிடுவதற்கும் படைப்பை நுகர்வதற்கும் படைப்பாக்கத்திற்கும் உதவுவதாக விமர்சனம் இருத்தல் வேண்டும்.
3. மேலை மற்றும் கீழை நாட்டு மரபுகளை இணைத்த

புதியதொரு விமர்சனமுறையை உருவாக்கிப்
பயன்படுத்தல் வேண்டும்.

4. விமர்சனம் இலக்கியத்தை ஆக்கும் செயற்பாடாக
அமைதல் வேண்டும்.
5. விமர்சகன் சிறந்த வாசகனாய் இருத்தல் வேண்டும்.

பல வாசகர்கள் மறுமலர்ச்சி விமர்சனத்தை
வரவேற்றார்கள். டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியார்

“நாங்கள் ரொம்பவும் அனுபவிக்கிறோம். மிக்க
சிரத்தை எடுத்துப் பத்திரிகையை நடத்துகிறீர்கள்.
பத்திரிகைக்கு நல்ல வியாபகம் இருக்கும். ரொம்ப
சந்தோசம்”¹

என வாசகர் கடிதம் ஒன்று மறுமலர்ச்சிக்கு எழுதியிருந்தார்.

மறுமலர்ச்சி இதழில் “இது சினிமா” என்ற தலைப்பில்
வெளியான சினிமா தொடர்பான பத்திகளும் “காலப்
போக்கில்” என்ற தலைப்பில் வெளியான அரசியல்
தொடர்பான பத்திகளும் புதிய நூல்கள் மற்றும் சஞ்சிகைகளை
அறிமுகப்படுத்தும் பத்திகளும் விமர்சன பூர்வமாக
எழுதப்பட்டிருந்தன.

“இலங்கையில் இலக்கிய விமர்சனம் செழிப்புறுவதற்கு
1940களில் யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கத் தொடங்கிய
மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரும் முக்கிய காரணகர்த்தாக்
களாவர். அவர்களோடு தொடர்புடைய மறுமலர்ச்சி
இதழ் இதற்கான வாய்ப்பினை அளித்தது.”²

என்ற துரை.மனோகரனின் கூற்றும் இவ்விடத்தில்
நோக்கத்தக்கது.

மெள. சித்திரலேகா “ஈழத்தில் இலக்கிய விமர்சனம்”
என்ற தனது கட்டுரையில் “நவீன இலக்கிய விமர்சனத்தின்

ஆரம்பமாக மறுமலர்ச்சி இதழில் வெளியான கட்டுரைகளைக் குறிப்பிடுகிறார்.⁷³ கா. சிவத்தம்பி "சகோதர விமர்சனமுறைக்கு வித்திட்டது மறுமலர்ச்சி இதழே" என்கிறார்.⁷⁴

இந்தவகையில் ஈழத்து விமர்சன வளர்ச்சியில் மறுமலர்ச்சிக்கு முக்கிய இடமுண்டு என்பது தெளிவாகிறது.

ஈழத்தில் மொழி, இலக்கண வளர்ச்சியும் மறுமலர்ச்சியும்

தமிழ் வரலாற்றில் செந்தமிழ், செந்தமிழ்ச் செல்வி, தமிழ்ப் பொழில், புலமை, மொழியியல் முதலிய இதழ்கள் மொழி இலக்கணச் சிந்தனை வளர்ச்சிக்குப் பெரும்பங்காற்றியுள்ளன. நவீன இலக்கிய இதழ்கள் பெரும்பாலும் இலக்கியத்துக்கு அளிக்கும் முக்கியத்துவத்தை மொழி, இலக்கண விடயங்களுக்கு அளிப்பதில்லை. இலக்கியம் என்பது மொழி, இலக்கணத்திலிந்து தூரமானது என்ற மனோநிலைதான் இதற்குக் காரணம். ஈழத்துத் தமிழ்ச் சூழலில் இன்று இது ஒரு சாதாரண விடயமாகிவிட்டமை அதிர்ச்சிக்குரியது. இதற்கு மாறாக மறுமலர்ச்சி இதழ் அமைந்திருந்தது சிறப்புக்குரியதாகும். மறுமலர்ச்சி இதழில் தமிழின் மறுமலர்ச்சி தொடர்பாக எட்டுக் கட்டுரைகள் வெளியாகியுள்ளன.

இலங்கையர்கோன், ப.கோதண்டராமன், வல்லிக்கண்ணன், வி.ரா.ராஜகோபாலன், க.சி.குலரத்தினம், சுத்தானந்தர், புரட்சிதாசன், எஸ்.கே.கந்தையா ஆகியோர் அவற்றை எழுதியிருந்தனர். சொக்கன் இவர்களின் கட்டுரைகள் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

"மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் பெற்றிருந்த நவீன இலக்கியப் பிரக்ஞைக்கு அதில் வெளியான தமிழின் மறுமலர்ச்சிக் கட்டுரைத் தொடர்களே சான்று பகர்கின்றன."⁷⁵

மறுமலர்ச்சி இதழில் வெளியான கட்டுரைகள் மறுமலர்ச்சித் தமிழின் வரைவிலக்கணம், அதன் பண்புகள், அதன் உருவாக்கப் பின்னணி, அதன் முன்னோடிகள், மொழியின் அனைத்துத் துறைகளிலும் மறுமலர்ச்சி உருவாக வேண்டிய தேவை முதலாய பல விடயங்களை அலசி ஆராய்பவையாக அமைந்துள்ளன. “மறுமலர்ச்சி” என்பதை “நவீனத்துவம்” என்ற அர்த்தத்தில் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் கருதியமை இக் கட்டுரைகள் மூலம் புலனாகிறது.

“ஒரு நாட்டின் பாஷை மேதாவித் தன்மையுடையதாய் திகழ வேண்டின் அதன் அரசியல் பொருளாதாரம் இரண்டும் முக்கியம்”⁶

என்ற முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கூற்றினைப் புரட்சிதாசன் முன்வைக்கிறார்.

வல்லிக்கண்ணன் தனது கட்டுரையில் மறுமலர்ச்சித் தமிழின் உருவாக்கத்தைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“பழமை நிர்மூலமாக்கப்பட்ட இடத்திலே எழுப்பப்படுவதில்லை மறுமலர்ச்சி. பழமையின் அத்திபாரத்தில் - பழமையின் உரத்திலே எழும் எழிலே மறுமலர்ச்சி. உடற்சட்டை ஒன்றைக் களைந்து வேறு உடல் புகும் ஆன்மாவைப் போல அறிவின் திறன் ஒன்றிலிருந்த ஒன்றுக்கு மாறுகிறது. கலையின் பண்பை, அதன் கதியை, துடிப்பை புத்துயிரும் புதுவனப்பும் கொடுப்பதற்காக - அதுதான் மறுமலர்ச்சி.”⁷

பழமையின் அடித்தளத்தில் நவீனத் தமிழ் உருவாக்கப்பட வேண்டும் என்று இக்கட்டுரை பகுதி வலியுறுத்துகிறது.

வி.ரா.ராஜகோபாலன் தனது கட்டுரையில் மொழியின் இருவழக்கு நிலையினையும் கருத்திற் கொண்டு பேச்சுவழக்கிற்குக் கிட்டிய நடையை அமைக்கவேண்டும் என்பதைப் பின்வருமாறு வலியுறுத்துகிறார்.

“பேச்சுத் தமிழின் சிறப்புக்களை வைத்துக்கொண்டு அந்த நடையில் உள்ள கொச்சைகளையும் குறள்களையும் நீக்கிச் சுத்தமாய் எழுதலாம்”⁷⁰

மறுமலர்ச்சி இலக்கணம் தொடர்பாக ஒன்பது கட்டுரைகள் மறுமலர்ச்சி இதழ்களில் வெளிவந்துள்ளன. வண.ஞானப்பிரகாசர், வ.கந்தையா, ச.பஞ்சாட்சரசர்மா, க.இ.சரவணமுத்து முதலியோர் அவற்றை எழுதியுள்ளனர். காலத்தேவைக்கேற்பத் தமிழ் இலக்கணம் மாற்றமடைய வேண்டும் எனக் கோருவனவாய் அவை அமைந்துள்ளன. தமிழில் ரோம லிபியைப் பயன்படுத்துவது தொடர்பாக மூன்று முக்கிய கட்டுரைகள் அமைந்துள்ளன. தமிழுக்கு ரோமலிபியைப் பயன்படுத்துவது தொடர்பாக மறுமலர்ச்சியில் கட்டுரைகள் மூலம் விவாதிக்கப் பட்டுள்ளமையும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ச.பஞ்சாட்சரசர்மா “இலக்கணமாறுபாடு” என்ற தனது கட்டுரையில் இலக்கண விதிகளை விடவும் உலக வழக்கு முதன்மையானது என்று வாதிடுகிறார். அக் கட்டுரையின் ஒரு பகுதிவருமாறு.

“உலக வழக்கிற்கு மாறுபட்டதாய் பழைய இலக்கண விதிகளுக்கு உதாரணமாகும்படி எழுதுவதுதான் மொழிவளர்ச்சியைக் குன்றச் செய்யுமே அன்றிப் பழைய இலக்கணவிதிக்கு மாறானதாயினும் உலக வழக்கையே இலக்கணமாகக் கொண்டு எழுதுவதால் ஒரு மொழி அழிந்துவிடாது என்றே கருதுகிறோம்”⁷¹

“மாறும் இலக்கணம்” என்ற கட்டுரையில் ச.பஞ்சாட்சரசர்மா கூறுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

“தமிழைப் பிழையின்றி எழுத வேண்டும் என்ற கொள்கையில் பழைய இலக்கண மரபு சிறிதும் சிதையக் கூடாது என்று பிடிவாதம் பண்ணுகிறார்கள். பழைய இலக்கணம்தான் இலக்கணம் அதை மீறி எதையும் செய்யாதே என்று அடக்குமுறைச்சட்டம் விதிப்பது போலிருக்கிறது அவர்கள் பேச்சு. எள்ளில் இருந்துதான் எண்ணெய் எடுக்கப்படுகிறது. இலக்கியத்தில் இருந்துதான் இலக்கணம் பிறக்கிறது. இலக்கியம் கண்டதிற்கே இலக்கணம் இயம்பப்படுகிறது. இந்த உண்மைகளை மறந்துவிட்டுப் புதுமையான ஆக்க வேலைகளைப் புறக்கணித்துக் கொண்டிருப்பது புத்தியல்ல”⁹⁰

இவ்வாறு மொழி மற்றும் இலக்கணம் தொடர்பாகப் பல்வேறு சிந்தனைகளை மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் முன்வைத்துள்ளனர். மறுமலர்ச்சிக்குப் பின்னர் இன்றுவரை ஈழத்தில் வெளிவந்த வந்து கொண்டிருக்கும் ஈழத்து நவீன இலக்கிய இதழ்கள் இவ்விடயத்தில் மறுமலர்ச்சியைப் பின்பற்றுவது பயனுடையதாய் அமையும்.

ஈழத்தில் இலக்கியச் சஞ்சிகை வளர்ச்சியும் மறுமலர்ச்சியும்

1945 தொடக்கம் 1955 வரையான காலத்தை ஈழத்தில் இலக்கியச் சஞ்சிகைகளின் தொடக்க காலமாகக் குறிப்பிடுவர் ஆய்வாளர்.⁹¹ ஈழத்தில் இலக்கியச் சஞ்சிகைகளின் வரலாறு என்பது அவற்றை வெளியிடும் குழுக்களின் கருத்துநிலையைச் சார்ந்து நோக்கவேண்டிய விடயம் ஆகும். தமிழின் நவீனமயமாக்கத்தோடுதான் ஈழத்திலும் இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் வெளிவரத் தொடங்குகின்றன. ஈழத்தில் தமிழின்

மறுமலர்ச்சியோடு அரசியல் சமூக விமர்சனங்கள், புனைகதைகள், நவீன கவிதைகள், இலக்கிய விமர்சனம் முதலிய பல்வேறுவிதமான எழுத்துக்களை அறிமுகம் செய்ய, அவற்றைத்தாங்கி வெளிக்கொணர இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் தோற்றம் பெறுகின்றன.⁵²

ஈழத்து இதழியல் வளர்ச்சியில் மறுமலர்ச்சி முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. தனக்குப்பின்னே பல இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் தோன்றுவதற்கு மறுமலர்ச்சிகாலாக அமைந்தது. செ. யோகராசா அவர்கள் “இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துச் சஞ்சிகைகள் - ஒரு மதிப்பீடு” என்ற தனது கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“பாரதியையும் மறுமலர்ச்சியையும் தொடர்ந்து ஈழத்தில் வெளிவந்த சிறுசஞ்சிகைகள் பொதுவாக மேற்குறித்த இரு (சஞ்சிகைகளின்) போக்குகளுள் ஒன்றினைப் பின்பற்றி வந்துள்ளன.”⁵³

ஈழத்தில் இதழியலை அடிப்படையாகக் கொண்டு காலத்தை வகுக்கும்போது ஈழகேசரிக்காலம், மறுமலர்ச்சிக் காலம், சுதந்திரன் காலம், தினகரன் காலம் என்று குறிப்பிடுவது தவறு என்ற கருத்தில் மறுமலர்ச்சி சிறுசஞ்சிகை இலக்கணத்திற்கேற்ப வெளிவந்ததை விதந்து பாராட்டுகிறார். க. கைலாசபதி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“ஆய்வாளர்களினதும் விமர்சகர்களினதும் (பட்டியல் தயாரிப்போர்களினதும்) வசதிக்காக ஈழகேசரிக்க காலம், மறுமலர்ச்சிக்காலம், சுதந்திரன் காலம், தினகரன் காலம் என்றெல்லாம் காலப்பாகுபாடு செய்வது சகஜமாகிவிட்டது. காலத்தொடர்ச்சிக்காக இவ்வாறு விபரிப்பது பொருத்தமேயாயினும், மறுமலர்ச்சி ஒன்றே மேலே குறிப்பிட்டவற்றுள்

சிறுசஞ்சிகை என்ற வரைவிலக்கணத்திற்குப் பொருத்த முடையது.⁵⁴

கா. சிவத்தம்பி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“மறுமலர்ச்சி (யாழ்ப்பாணம்), பாரதி (கொழும்பு) எனும் இரண்டு பத்திரிகைகளுடனும் ஈழத்தின் இலக்கிய நவீனத்துவம் ஆரம்பிக்கின்றது. மறுமலர்ச்சி ஒரு குழுவினரால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இந்த இரு இதழ்களினதும் பெயர்களே தமிழ் நாட்டுக்கும் இலங்கைக்கும் நிலவிய இலக்கியத் தொடர்பினையும் தமிழ்நாட்டின் செல்வாக்கு மேலாண்மையினையும் காட்டுகின்றது எனலாம்⁵⁵”

எனவே ஈழத்து இதழியல் வளர்ச்சியில் தனக்குப் பிற்பட்ட இலக்கிய இதழ்களின் வருகைக்கு மறுமலர்ச்சி முன்னோடியாயிற்று என்பது இதன் மூலம் புலப்படுகின்றது.

ஈழத்தில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கமும் மறுமலர்ச்சியும்

ஈழத்துத் தமிழிலக்கியத்தில் முற்போக்கு நெறியை மிக அதிகமாக வளர்த்ததில் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் முதன்மை பெறுகிறது. எனினும் அதற்கு முன்னோடியாக மறுமலர்ச்சி குழுவினரின் செயற்பாடுகள் அமைந்தன. இதனை கா. சிவத்தம்பியின் பின்வரும் கூற்றுக்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

“முற்போக்கு இயக்கம் இவ்வளவு மிகச்செழிப்பாகத் தொடங்கி வளர்வதற்குக் காரணமாக இருந்தது ஏற்கனவே இருந்த ஒரு குழல்: அந்தச் சூழல் மறுமலர்ச்சிச் சூழல்.⁵⁶”

“மறுமலர்ச்சி என்ற இயக்கம் யாழ்ப்பாணச் சூழலில் இலக்கிய ஜனநாயகத்துக்கான ஒரு விதையைத் தூவுகிறது. அந்த இலக்கிய ஜனநாயகத்தின் வழியாகத்தான் முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் சமூகஜனநாயகத்தைப் பேசுகிறது. மிக வன்மையாகப் பேசுகிறது.”¹⁷

“1940களில் முதன்மை பெறும் மறுமலர்ச்சி இயக்கம், முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் வாயிலாக அமைந்தமை இப்பொழுது நன்கு புலனாகிறது.”¹⁸

முற்போக்கு இயக்கச் செயற்பாட்டிற்கான அடித்தளத்தை மறுமலர்ச்சி இயக்கம், இதழ் முதலியவை ஏற்படுத்திய தன்மையை மேற்படி கூற்றுக்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

முற்போக்குக் குழுவினர் இலக்கியத்தில் சமுதாயப் பிரக்ஞைக்கு முதன்மை கொடுப்பதற்கு முன்னரேயே மறுமலர்ச்சிக் குழுவினர் அதனைத் தமது கடமையாகக் கருதிச் செயற்பட்டனர். மறுமலர்ச்சி இதழில் வெளிவந்த படைப்புக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சு.வித்தியானந்தன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“கடந்த நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியிலிருந்து முளைவிடத்தொடங்கியிருந்த ஈழத்தின் நவீன தமிழிலக்கியம் அதன் நோக்கிலும், பொருளிலும், வடிவ அமைப்பிலும் நிறைவு பெறத்தொடங்கிய காலம் 1940ஆம் ஆண்டை அடுத்த காலப்பகுதியாகும். இக்காலப்பகுதியில் உருவான இப்புத்தெழுச்சிக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது “மறுமலர்ச்சி” இயக்கம் ஆகும். ஈழத்தின் மண்வாசனையும், சமூகப் பார்வையும் கொண்ட இலக்கியங்கள் அமைய வேண்டும் என்பதே மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தினரின் முக்கிய குறிக்கோளாகும்.

ஈழத்துத் தமிழர்களின் சமூகப்பண்பாட்டு அம்சங்களும் அவர்கள் மத்தியில் நிலவிய சாதி ஏற்றத்தாழ்வு, பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு என்பனவும் இவர்களது படைப்புக்களிற் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கின.⁸⁶

காதல், வீரம், தியாகம், கனவுலகக் கற்பனைகள், தத்துவம், புராண இதிகாசக் கருத்துக்கள், வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் என்பவற்றை மீண்டும் மீண்டும் படைத்து வந்த இலக்கிய உலகினை மாற்றிச் சமுதாயச் சார்பான படைப்பினை முதலில் தந்தவர்கள் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களே. இவர்கள் மறுமலர்ச்சி இதழின் மூலமாகச் சமுதாயப் பிரச்சினைகள். சமூகபொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வுகள், அவற்றால் ஏற்படும் சிக்கல்கள் முதலியவற்றை உள்ளடக்கமாகக் கொண்ட படைப்புக்களை தந்தனர். இவற்றால் ஈழத்து இலக்கியத்தில் சமுதாயப் பிரக்ஞை முதன்மை பெறத் தொடங்கியது.

ஈழத்துப் பெண் படைப்பாளிகளும் மறுமலர்ச்சியும்

மறுமலர்ச்சி இதழில் எழுதிய பெண் எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் பொ.கதிராயித்தேவி, பத்மா துரைராஜா, எம்.எஸ். கமலா ஆகிய மூவரும் முக்கிய இடம் பெறுகின்றனர்.

கதிராயித்தேவியின் “சகுந்தலா சொன்னது” என்ற கதையும் எம்.எஸ்.கமலாவின் “நவயுவன்”, “பெரிய மாளிகை” ஆகிய இரு கதைகளும் பத்மா துரைராஜாவின் “உப்பும சர்க்கரையும்” என்ற கதையும் மறுமலர்ச்சி இதழ்களில் வெளியாகியுள்ளன.

“உப்பும சர்க்கரையும்” என்ற கதை மறுமலர்ச்சி இதழ் நடத்திய சிறுகதைப்போட்டிக்கு எழுதி மூன்றாவது பரிசு பெற்ற சிறுகதை ஆகும்.

“சகுந்தலா சொன்னது” என்ற கதையானது புத்தகக் கல்வியும் அதன் வழிவரும் பரீட்சைச் சித்தியும் ஒருவனை எழுத்தாளன் ஆக்கிவிடாது என்பதையும் சிலவேளையில் பரீட்சையால் அடையும் தோல்விகூட ஒருவரை எழுத்துலகத்துக்குக் கொண்டுவரும் என்பதையும் எடுத்துரைக்கிறது. இலக்கியக் கல்வி படைப்பாளியை உருவாக்காது, அனுபவமே படைப்பாளியை உருவாக்கும் என வலியுறுத்த முனைகிறார் ஆசிரியர்.

“உப்பும் சர்க்கரையும்” என்ற கதையானது சுமை தூக்கியான ஏழை ஒருவனின் ஏழ்மையைச் சித்திரிக்கிறது. கதையில் “பாலுக்குச் சர்க்கரை இல்லை” என்பாரும் “கூழுக்கு உப்பில்லை” என்பாருமாக உள்ள சமூக அமைப்பின் பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வு காட்டப்படுகிறது. கதாசிரியர் “கூழுக்கு உப்பில்லை” என்று ஏங்கும் வர்க்கத்தின் ஏழ்மையை அவர்களின் பக்கம் நின்று யதார்த்தமாகச் சித்திரித்துள்ளார், கதாசிரியார்.

ஈழத்துத் தமிழியல் ஆய்வும் மறுமலர்ச்சியும்

ஈழத்தில் தமிழியல்சார் ஆய்வு முயற்சிகளை மரபுமுறையிலான ஆய்வு முயற்சிகள், மரபுமுறையுடன் ஓரளவேனும் நவீன ஆய்வு நெறிகளைப் பின்பற்றிய ஆய்வுமுயற்சிகள், அறிவியல் பூர்வமானதும் நவீன ஆய்வுநெறிகளுடன் கூடியதுமான ஆய்வு முயற்சிகள் என மூவகைப்படுத்துவர் ஆய்வாளர்.⁸⁹

மறுமலர்ச்சியாளர்கள் மரபுமுறையுடன் ஓரளவேனும் நவீன ஆய்வுநெறிகளைப் பின்பற்றினார்கள். அவர்களின் ஆய்வுகளைப் பெரும்பாலும் அடிக்குறிப்பு வேண்டா ஆய்வுகளாக அடையாளப்படுத்தலாம். இதழ் வெளிவந்த காலத்தைக் கருத்திற் கொண்டும் இலக்கிய இதழில் வரும்

ஆய்வுகள் எனும் அடிப்படையிலும் மறுமலர்ச்சிக் கட்டுரைகளை மதிப்பிட வேண்டும்.

இதழ்களில் வெளிவரும் கட்டுரைகள் ஆய்வுத் தன்மையினைக் கொண்டு விளங்குவது சிறப்பிற்குரியது. அந்தவகையில் மறுமலர்ச்சி, கலைச்செல்வி முதலியவற்றில் வெளிவந்த கட்டுரைகளும் குறிப்பிடத்தக்கவை. க. அருணாசலம் “இலங்கையில் தமிழியல் ஆய்வுமுயற்சிகள்” என்ற தனது நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“அ. ந. கந்தசாமி, அ.செ. முருகானந்தன், தி.ச. வரதராசன் முதலியோர் ஈழகேசரி முதலிய பத்திரிகைகளிலும் மறுமலர்ச்சி, கலைச்செல்வி, சரஸ்வதி முதலிய சஞ்சிகைகளிலும் பிறவற்றிலும் எழுதியுள்ள குறிப்புக்களும் கட்டுரைகளும் தொடர் கட்டுரைகளும் ஈழத்துச் சிறுகதைகள், நாவல்கள் ஆகியன பற்றிய ஆய்வுமுயற்சிகளுக்கு முன்னோடிகளாக அமைந்துள்ளன என்பதில் ஐயமில்லை.”⁹⁰

இக்கூற்றானது நவீன இலக்கிய ஆய்வு முயற்சிகளுக்கு முன்னோடியாக மறுமலர்ச்சி இதழும் விளங்கியமையைக் காட்டுகின்றது. மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களின் ஆய்வுசார் கட்டுரைகளை அக் காலத்தில் வெளிவந்த ஏனைய பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் காண முடியும்.

ஈழத்தில் நாட்டுப்புற இலக்கியமும் மறுமலர்ச்சியும்

மறுமலர்ச்சி இதழ் நாட்டுப்புற இலக்கியத்திற்கு அளித்த முதன்மையையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் வேண்டும். நவீன இலக்கியத்திற்கான ஓர் இதழ் நாட்டுப்புற இலக்கியத்திற்கு எதற்காக முதன்மை கொடுக்க வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுகிறது.

நாட்டுப்புறக் கதை மரபுகளையும், பாடல்களையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு அவற்றை நவீனமயப்படுத்துகின்ற தன்மையை மறுமலர்ச்சி செய்தது. இன்னும் இயல்பாக உள்ள இலக்கியமரபு அழிந்துவிடாமல் அதன் சிறப்புக்களை எடுத்துக்கூறி அவற்றையும் அரவணைத்துச் செல்கின்ற போக்கினை மறுமலர்ச்சி இதழில் காணமுடிகிறது. “கிராமக் கவிதைகள்,” “தாலாட்டும் ஒப்பாரியும்,” “பூநகரிச் சிந்து” முதலிய கட்டுரைகள் இவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவை. கிராமக் கவிதைகளைத் தேடித் தொகுத்துப் பாதுகாக்கும் முயற்சி பற்றிய சிந்தனையை நவீன இலக்கியத்தின் பிரதிநிதியாக நின்ற மறுமலர்ச்சி இதழ் சமூகத்திற்கு அறிவுறுத்துவதாக வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதற்கு உதாரணமாகக் “கிராமக் கவிதைகள்” என்ற கட்டுரையின் பின்வரும் பகுதியைக் குறிப்பிடலாம்.

“கிராமக் கவிதைகளைத் தேடித்தொகுக்கும் முயற்சி தமிழ்நாட்டில் இப்போது சில காலமாக வளர்ந்து வருகிறது. இது ரஸிகர்களால் நன்கு வரவேற்கப்பட வேண்டியது.”¹

“பூநகரிச்சிந்து” என்ற கட்டுரை பூநகரிச்சிந்துப் பாடல்களில் கூறப்பட்ட கதைகளைக் குறிப்பிட்டு அவற்றின் சிறப்பினை கூறுகிறது. இத்தகைய தன்மைகளால் ஈழத்தில் நாட்டுப்புற இலக்கிய ஆய்விற்கும் அது பற்றிய விழிப்புணர்விற்கும் முன்னோடியாக அமைந்த நவீன இலக்கிய இதழாக மறுமலர்ச்சியைக் கூறமுடியும்.

ஈழத்துச் சிறுவர் இலக்கியமும் மறுமலர்ச்சியும்

சிறுவர் இலக்கியம் வளரவும், சிறுவர்களுக்கென்று தனிச் சஞ்சிகைகள் தோன்றவும் முன்னோடியாகச் சிறுவர் இலக்கியம் தொடர்பான பதிவுகளை மேற்கொண்டது மறுமலர்ச்சி இதழ் என்று கூறினால் அது மிகையாகாது.

குல சபாநாதனின் “சுவர்க்க யாத்திரை,” சித்தப்பாவின் “ஓப்பாரிச்சுப்பி”, சுயாவின் “திருட்டுப் பிள்ளை”, நடனத்தின் “குழந்தைக் கற்பனை”, “காகிதப் படகு”, ச.பஞ்சாட்சர சர்மாவின் “எலிக்குஞ்சு செட்டியார்”, “என்ன வேண்டும்”, “தெரிந்தால் சொல்லுங்கள்” முதலிய சிறுவர் கதைகள் குறிப்பிடத்தக்கவை. இன்னும் மறுமலர்ச்சி இதழில் ஒரு கதையின் முன்பகுதியைக் கொடுத்துவிட்டு அதனைச் சிறுவர்களைப் பூர்த்தி செய்யுமாறு வேண்டிநிற்பது சிறுவர்களை நவீன இலக்கியத்திற்கேற்பப் பயிற்றும் முயற்சியில் அது கொண்டிருந்த அக்கறையைக் காட்டி நிற்கிறது. துரை.மணியம், நடனம் முதலியவர்கள் சிறுவர்களுக்கான படைப்புகளைப் பெருமளவு வெளியிட்டுள்ளனர். இந்தவகையில் நவீன இலக்கிய இதழான மறுமலர்ச்சி சிறுவர்களை நவீன இலக்கிய ரசனையுடனும் சிந்தனையுடனும் வளர்க்கவும், சிறுவர் இலக்கியத்தை வளம்படுத்தவும் இன்றைய ஈழத்து நவீன இலக்கிய இதழ்களுக்கு முன்னோடியாக அமைந்தது.

இவ்வாறு பலவாற்றானும் மறுமலர்ச்சியின் இலக்கிய வரலாற்றுநிலைசார் முக்கியத்துவத்தை அறிய முடிகிறது.⁹³

மறுமலர்ச்சிக் கால இலக்கியமும் தவறான மதிப்பீடுகளும்

ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் மறுமலர்ச்சிக் காலம் தொடர்பான மதிப்பீடுகள் சார்ந்த பல எழுத்துக்களை அவதானிக்க முடிகிறது. மறுமலர்ச்சிக் கருத்துநிலை, மறுமலர்ச்சிச் சங்கம், மறுமலர்ச்சிக் குழுவினர், மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள், மறுமலர்ச்சிப் படைப்புகள், மறுமலர்ச்சி இதழ்கள் முதலியவை தொடர்பாகப் பல்வேறுவகையான தவறான மதிப்பீடுகள் உள்ளன. மறுமலர்ச்சி தொடர்பாக இவ்வாறான தவறான மதிப்பீடுகளை அதிகம் முன்வைத்தவராகப் பேராசிரியர் க. கைலாசபதி விளங்குகிறார்.

இதனால் அவருடைய கருத்துக்களை மட்டும் இவ்விடத்தில் பரிசீலனை செய்வது பொருத்தமானது.

1. "குறைந்தபட்சக் கருத்தொற்றுமையோ உணர்வு ஒருமைப்பாடோ மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரிடம் இருந்தது என்று கூறுவது கடினமாக இருக்கிறது." என்று "சிறுகதை" கட்டுரையில் எழுதிய கைலாசபதி அதே கட்டுரையில் பிறிதோரிடத்தில் "யாழ்ப்பாணத்தின் பல்வேறு கிராமப் புறங்களில் இருந்து கருத்தால் சங்கமித்த அவ் இலக்கியக் கூட்டத்தினரின்.." என்று எழுதுகிறார். "குறைந்தபட்சக் கருத்தொற்றுமையோ உணர்வு ஒருமைப்பாடோ இருக்கவில்லை" என்று மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களிடம் ஒற்றுமையின்மை நிலவியது என்ற கருத்துப்பட ஒரு கட்டுரையில் கூறியவர் அதே கட்டுரையில் பிறிதோர் இடத்தில் "கருத்தால் சங்கமித்த அவ் இலக்கியக் கூட்டத்தினர்" என்று அவர்களின் ஒற்றுமைபற்றிக் கூறுகிறார்.
2. "காண்பதெல்லாம் புதுமையாகவும் அழகாகவும் வாழ்க்கை ஒரு வானவில் போலவும் தோன்றிய வயதிலேதான் சில இளம் எழுத்தாளர்கள் சேர்ந்து மறுமலர்ச்சி எனும் இலக்கிய இதழைத் தாபித்தனர்." என்று ஒரு கட்டுரையில் எழுதும் கைலாசபதி பிறிதொரு கட்டுரையில் "...மணிக்கொடி போலப் பின்னால் வந்த சிறு சஞ் சிகைகள் போல முழுக் க முழுக் க இலக்கியத்துக்கான ஏடு ஒன்று வேண்டுமென ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் சிலர் கனவு கண்டனர்... இத்தகைய மனோநிலையின் தர்க்கரீதியான விளைவே மறுமலர்ச்சி என்பதில் தவறில்லை" என்று கூறுகிறார். "காண்பதெல்லாம் புதுமையான வயதில் இதழைத் தாபித்தனர்" என்ற கருத்துப்பட இளமைப்பருவத்துடன் மறுமலர்ச்சிக் குழுவினர் தொடங்கிய இலக்கிய

முயற்சியை எள்ளல் தொணிக்கக் கூறும் க.கைலாசபதி அதே கட்டுரையில் “மணிக் கொடி போல இலக்கியத்துக்கான முழுமையான ஏடாக இதழைக் கொணர்ந்தனர்” என்று மறுமலர்ச்சி இதழின் வருகையைக் கூறுகிறார்.

3. “மறுமலர்ச்சி எனும் இதழ் ஈழத்தின் மணிக்கொடியாகத் திகழ வேண்டும் என்ற பேரவாவுடனேயே வெளியிடப்பட்டது. கதை, கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம், நாவல் முதலிய துறைகளிலும் மறுமலர்ச்சிக் குழுவினர் விழுந்தடித்துக்கொண்டு வேட்டையாடினர்.” என்று ஒரு கட்டுரையில் கூறும் க.கைலாசபதி அதே கட்டுரையில் மறுமலர்ச்சியில் “நல்ல எழுத்தாளர்கள் தோன்றியது என்பது உண்மையே” என்று கூறுகிறார். “பேரவாவுடன் வெளியிட்டனர்”, “விழுந்தடித்துக் கொண்டு வேட்டையாடினர்” என்றெல்லாம் அவர்களின் எழுத்து முயற்சியைத் தரமிறக்கும் க.கைலாசபதி அதே கட்டுரையில் “நல்ல எழுத்தாளர்கள் தோன்றியது உண்மை” என்று தாமே ஒத்துக் கொள்வ குறிப்பிடத்தக்கது.
4. “மறுமலர்ச்சி குறுகிய ஓர் இலக்கிய வட்டாரத்தின் குரலாக அமைந்துவிட்டது. வாசகர் பலமோ மூலதன பலமோ இன்றி வெளியிடப்பட்ட அவ்விதழ் மறுமலர்ச்சிக் குழுவினர் என்று பிற்காலத்தில் சொல்லி பெருமைப்பட சிலருக்கு வாய்ப்பளித்ததோடு சென்று தேய்ந்திருந்தது.” என்று ஒரு கட்டுரையில் “குறுகிய ஓர் இலக்கிய வட்டாரத்தின் குரலாக மறுமலர்ச்சியைக்” கூறினார் க.கைலாசபதி. இன்னொரு கட்டுரையில் “மறுமலர்ச்சி இதழ்களில் தமிழின் மறுமலர்ச்சி என்ற தலைப்பிலே வெளிவந்த கட்டுரை வரிசையில் வல்லிகண்ணன், வி.கோதண்டராமன், ர.வீ.இராஜகோபாலன் முதலிய

தமிழக எழுத்தாளர்கள் இடம்பெற்றார்கள்¹⁰⁰ என்று எழுதி “மறுமலர்ச்சி குறுகிய ஓர் இலக்கிய வட்டாரத்தின் குரலாக அமையவில்லை” என்பதைத் தாமே நிரூபிக்கிறார்.

5. “மறுமலர்ச்சிக் குழுவினர் இலக்கியத்தின் மேலிருந்த “ஆர்வ” மிகுதியால் கலை கலைக்காகவே என்ற பழைய கொள்கைக்குள் தம்மை அறியாமலேயே சிக்கிக் கொண்டனர் என்பது என் அபிப்பிராயம்¹⁰¹ என்று எழுதுகிறார் க.கைலாசபதி.

ஆனால் மறுமலர்ச்சி இதழ்களையும் எழுத்தாளர்களையும் அவர்களது எழுத்துக்களையும் முற்போக்குத் தன்மைக்காகவும் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களின் சமுதாய நோக்கிற்காகவும் அவரே விதந்து போற்றுகிறார். உதாரணமாக அவர் மறுமலர்ச்சிப் பண்டிதர்களைப் பற்றிக் கூறுவதைக் குறிப்பிடலாம்.

“யாழ்ப்பாணம் பண்டிதத் தமிழ் மீதும் சைவத்தின் மீதும் கொண்ட ஈடுபாட்டுக்குப் பேர் போனது. எனினும் மணிக்கொடிக் காலத்திலிருந்தே யாழ்ப்பாணப் பண்டிதர்கள் சிலர் மறுமலர்ச்சியின் இலக்கியத்தில் போதிய அக்கறைகாட்டி வந்தார்கள். பொதுவாகப் பண்டிதர்கள் சிறுகதை, (வசன)கவிதை, விமர்சனக் கட்டுரை முதலிய இலக்கியப் பிரிவுகளில் தம் பார்வையைச் செலுத்தவது குறைவு. எனவே இப் பண்டிதர்கள் “முற்போக்குப் பண்டிதர்கள்” என வைதீகப் பண்டிதர்களால் கருதப்படவும் நேர்ந்ததுண்டு. பஞ்சாட்சர சர்மா, தியாகராஜன், சரவணமுத்து ஆகியோர் மறுமலர்ச்சியில் ஆர்வங்காட்டும் பண்டிதர்களாவர்¹⁰²

க.கைலாசபதியின் இக்கூற்று மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் குழுவில் இருந்த பண்டிதர்களிடம்கூட மறுமலர்ச்சிக் கருத்து நிலையால் சமுதாயநோக்கு மேலோங்கி இருந்ததைக் காட்டுகிறது.

6. “மரபுவழித் தமிழ்க் கல்வியைப் பேண விரும்பிய அறிஞர்கள் 1933 இல் ஞாயிறு எனும் சஞ்சிகையையும் 1942 இல் கலாநிதி எனும் முத்திங்கள் வெளியீட்டையும் தொடங்கியிருந்தனர். இத்தகைய பின்னணியிலேயே அ.செ.முருகானந்தன், தி.ச.வரதராஜன் ஆகிய இருவரையும் ஆசிரியர்களாகக் கொண்டு மறுமலர்ச்சி வெளிவரத் தொடங்கியது”¹⁰³ என்று மறுமலர்ச்சியை மரபுவழிக் கல்வியைப் பேணவிரும்பியதன் வெளிப்பாடாகக் காணும் க.கைலாசபதி அக் கட்டுரையின் பிறிதோர் இடத்தில் நவீன காலத்தில் அதன் தேவையைப் பூர்த்திசெய்ய வெளிவந்த இதழ்களைப் பற்றிக் கூறும்போது “ஆய்வாளர்களினதும் விமர்சகர்களினதும் (பட்டியல் தயாரிப்போர்களினதும்) வசதிக்காக ஈழகேசரிக்காலம், மறுமலர்ச்சிக்காலம், சுதந்திரன் காலம், தினகரன் காலம் என்றெல்லாம் காலப்பாகுபாடு செய்வது சகஜமாகிவிட்டது. காலத்தொடர்ச்சிக்காக இவ்வாறு விபரிப்பது பொருத்தமேயாயினும், மறுமலர்ச்சி ஒன்றே மேலே குறிப்பிட்டவற்றுள் சிறுசஞ்சிகை என்ற வரை விலக்கணத்திற்குப் பொருத்தமுடையது.”¹⁰⁴ எனக் கூறுவது அவரின் இன்னொரு முரண்படு புள்ளியாக அமைகிறது.
7. மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரின் அரசியல் நிலைப்பாடு பற்றிக் கூறவந்த க.கைலாசபதி “அரசியல் சமூகவிடயங்களை விட்டொழிக்கும் போக்கை ஐயத்துக்கிடமின்றிக் கண்டு கொள்ளலாம்”¹⁰⁵ என்று எழுதி அதே கட்டுரையில் “மறுமலர்ச்சியை நடத்தியவர்களுக்கு அரசியல் ஈடுபாடு இருக்கவில்லை என்பது அர்த்தமாகாது”¹⁰⁶ என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.
8. “மணிக்கொடி, கிராமஊழியன், கலாமோகினி ஆகிய பத்திரிகைகள் வந்த காலத்தில் நிரம்பிய ஆர்வத்துடன் “மறுமலர்ச்சிக்” கோஷ்டியினர் இலக்கிய உலகைத் தாழும்

ஒருகை பார்க்க நினைத்தனர் என்பதுதான் இன்று பின்னோக்கிப் பார்க்கும்போது நாம் கூறக்கூடியதாகும்¹⁰⁷ என்று தனது மதிப்பீட்டை ஒரு கட்டுரையில் கூறுகிறார். அவர் ஈழகேசரியையும் மறுமலர்ச்சியையும் “மூலதன பலமின்றி வெளியிடப்பட்ட மறுமலர்ச்சி இதழ்”¹⁰⁸ “ஈழகேசரியின் பண்பலம் தனித்தன்மை வாய்ந்தது”¹⁰⁹ என ஒப்பிடுவதில் இருந்தும் மறுமலர்ச்சி தொடர்பான அவரின் மதிப்பீடுகளின் வலிமையற்ற தன்மையைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தமிழக இலக்கிய வரலாற்றுக் காலகட்டங்கள் தொடர்பாகவும் ஈழத்தில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையான காலகட்டங்கள் தொடர்பாகவும் காலப் பின்னணியோடு ஒட்டிய தெளிவான பார்வையை, முக்கியமான ஆய்வு முடிவுகளை முன்வைத்தவர், க.கைலாசபதி. ஆனால் அவரால் தான் பிறந்த காலத்திற்குப் பின்னரான தமது நவீன இலக்கிய ஆய்வு முடிவுகளை ஈழத்து நவீன இலக்கியம் தொடர்பாகவும் தமிழகத்து நவீன இலக்கியங்கள் தொடர்பாகவும் காலச் சூழலுடன் பொருத்தி முன்வைக்க முடியவில்லை. இதற்கு அவரது கருத்து நிலைத்தளத்தையும் குழுநிலைசார் அரசியலையும் காரணமாகக் கூறலாம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக முற்போக்கு இயக்கக் குழுநிலைசார் இலக்கிய அரசியலின் செல்வாக்கு இவ்விடயத்தில் பிரதான காரணமாக அமைந்திருக்கிறது. க.கைலாசபதி வன்மையான, குழுநிலைசார் இலக்கிய இயக்கச் செயற்பாட்டில் ஈடுபட்டமையும் அதன் காரணமாகக் கருத்துநிலை ரீதியாகத் தாம் சார்ந்த இயக்கநிலைச் சார்பு கொண்டமையும் காரணமாக இத்தகைய மதிப்பீடுகளை முன்வைத்துள்ளார். குழுநிலை அரசியல் காரணமாகத் தான் சார்ந்திருந்த கருத்துநிலைத் தளம் தவிர்ந்த ஏனைய இலக்கிய இயக்கச் செயற்பாடுகளின் வரலாற்றுநிலை முக்கியத்துவத்தை

அவற்றின் காலப்பின்னணியில் வைத்துச் சரியாக மதிப்பிடவில்லை என்பதைக் கடந்த கால ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றை மீளாய்வு செய்யும் எந்த ஒரு ஆய்வாளரும் கண்டுணர்வர். மறுமலர்ச்சிக் காலம் தொடர்பான கைலாசபதியின் மதிப்பீடுகள் தவறானவை என்று இன்று நிரூபிக்கப்படுகின்றன. எவ்வாறெனில்,

“மறுமலர்ச்சிக் காலப்பகுதியில் மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்கும் முன்னேற்றத்திற்கும் குறுக்கே பண்டித மனப்பான்மை உடையவர்களும் பழைமையை மட்டுமே போற்றிக் கொண்டிருந்தவர்களினதும் எதிர்ப்புகள் இருந்தபோதும் அத்தடைகளை எல்லாம் உடைத்தெறிந்து மறுமலர்ச்சி இதழ் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றை முன்னேற்றப் பாதையில் கொண்டு செல்ல வழிவகுத்தது போல.”¹¹⁰

ஈழத்தில் குழுநிலைசார் இலக்கிய இயக்கக் குழுக்களின் தடைகளை எல்லாம் தகர்த்தெறிந்து தனது காலத்தின் இலக்கியப் பிரதிநிதித்துவத்தைப் வரலாற்றோட்டத்தில் ஆழமாக மறுமலர்ச்சி இதழ் நிறுவியுள்ளது என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இருக்காது.

முடிவுரை

மறுமலர்ச்சிக் கருத்துநிலையானது ஈழத்தில் மறுமலர்ச்சி இலக்கிய இயக்கத்தை உருவாக்கியதுடன் அதன் மூலமாகப் பல புதிய திசைவழிகளை ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் ஏற்படுத்தியுள்ளது. மறுமலர்ச்சி எழுத்தாழியர்கள் மறுமலர்ச்சி இதழினூடும் பிற இதழ்களினூடும் மேற்கொண்ட எழுத்து முயற்சிகள் ஈழத்தில் நவீன இலக்கியம் வீறு கொண்டு நகர்வதற்கு வளமான உரமாகின.

இலக்கியத்தைச் சனநாயகப்படுத்தல், புதிய உணர்திறனை ஏற்படுத்துதல், நவீன கவிதைக்கு வளம் சேர்த்தல், புனைகதைத் துறைக்குப் புதுப்பாறை அமைத்தல், தமிழ் மொழிமூலமாகப் புதிய சிந்தனைகள் வளர வழிசமைத்தல், நவீன இலக்கிய விமர்சனத்தினை இதழ் மூலமாகப் பரவலாக்கம் செய்தல், இலக்கியத்தையும் இலக்கிய விமர்சனத்தையும் அறுபடாத மரபின் தொடர்ச்சியையும் ஆங்கில வழிவந்த சிந்தனைகளையும் கலந்து உருவாக்குதல், ஈழத்து இதழியல் வளர்ச்சிக்கு வளம் சேர்த்தல், தேசிய இலக்கியம் பற்றிய பிரக்ஞை பூர்வமான காத்திரமான ஆரம்ப எழுத்துக்களை அறிமுகப்படுத்துதல், முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கத்தின் தோற்றத்திற்கு ஈழத்து இலக்கிய பரப்பில் முன்னோடியாக அமைதல், இலக்கியத்தில் சமுதாய நோக்கிற்கு முதன்மையளித்தல், சமூக நோக்கும் கலைத்துவமும் மிகுந்த படைப்புக்களை அறிமுகப்படுத்தல், இலக்கியத்தில் பரிசோதனை முயற்சிகளை மேற்கொள்ளல், தமிழியல் ஆய்விற்கான முயற்சிகளை இலக்கிய இதழ் மூலமாக மேற்கொள்ளல், நாட்டுப்புற இலக்கியத்தின் நிலைபேற்றில் கவனம் செலுத்துதல், சிறுவர் இலக்கியத்தை நவீனப்படுத்துதல், பெண் படைப்பாளிகளை புனைகதைத் துறையினூடு அறிமுகம் செய்தல் முதலிய பல முக்கியமான சுவடுகளை மறுமலர்ச்சி இதழ் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் பதித்துச் சென்றுள்ளது.

ஒற்றை வார்த்தையில் கூறுவதாயின் “ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம்” என்ற நிலையை “ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்” என மாற்றிய பெருமை மறுமலர்ச்சிக்குரியது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. Coddon, J.A, (1999) **The Penguin Dictionary of Literary Terms and Literary theory**, London: Penguin Group. p. 739.
2. Hoad, T.F, (1986) **Oxford Consise Dictionary of English Etymology**, Oxford New York: Oxford University press.p.398.
3. வையாப்புரிப்பிள்ளை, எஸ். (1955) **தமிழின் மறுமலர்ச்சி**, சென்னை: பாரிநிலையம்.ப. 120.
4. கோமதிசங்கர், எம்.கே, (1996) **தமிழக மறுமலர்ச்சி**, தென்காசி: சரயு பப்பிளிகேஷன்ஸ்.ப. 2.
5. Lee, siddney.,(1910) **The French Renaissance in England**, Oxford : Claxndon press. p. 3.
6. மேற்கோள் : இராமலிங்கம், மா., (1999) **இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியம்**, சென்னை : நியூ சென்சரி புக ஹவுஸ்.ப. 9.
7. ஷெவில், பேடினன்ட்., (1972) **ஐரோப்பிய வரலாறு**, (மொ.பெ) கொழும்பு : கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்.ப. 46.
8. வையாப்புரிப்பிள்ளை, எஸ்., மு.கு.நூ.ப.IV.
9. நுஃமான், எம்.ஏ. (1985) **திறனாய்வுக் கட்டுரைகள்**, சிவகங்கை : அன்னம்பிறைவேட் லிமிட்டெட்.ப. 147.
10. Lee, siddney., opp.cit.p. 3.
11. சுவாமிநாதன், அ., (22.8.1948) "மறுமலர்ச்சித் தமிழ்", ஈழகேசரி.ப. 3.
12. வையாப்புரிப்பிள்ளை, எஸ்., மு.கு.நூ.ப. 17.
13. மேலது.பக்.27-28
14. முருகானந்தன், அ.செ., (18.7.1943) "மறுமலர்ச்சித் தமிழ்", ஈழகேசரி.ப. 3.
15. முருகானந்தன், அ.செ., மேலது. ப. 3.

16. சுதர்சன், செல்லத்துரை., (2005) இலக்கியமும் கருத்து நிலையும்: மறுமலர்ச்சி இதழ்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஓர் ஆய்வு. சிறப்புக் கலைமாணிப் பட்டத்திற்காகப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரை.(பிரசுரமாகாதது).பக்.37-40.
17. மேலது. பக் 40-42
18. மேலது. ப. 43
19. வரதர்., (2002) "மறுமலர்ச்சியும் நானும்", நெஞ்சில் நிலைத்திருக்கும் சில இதழ்கள், கொழும்பு : மல்லிகைப் பந்தல் வளியீடு. ப. 3.
20. மேலது. ப. 3.
21. செந்திநாதன், கனக., (சனவரி 1973) "மறுமலர்ச்சிச் சங்கம் மலர்ந்தது", வெள்ளி.ப. 13
22. சுதர்சன், செல்லத்துரை., (2005) மு.கு.ஆ.க.ப. 49.
23. செந்திநாதன், கனக., (1973) மு.கு.க.ப. 14.
24. சொக்கன்., (10.08.1981) "மறுமலர்ச்சி", தினகரன், ப. 8.
25. சுவாமி விபுலானந்தர் 13.10.1943 அன்று யாழ்ப்பாண மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தில் ஆற்றிய உரை.
26. சிவத்தம்பி, கா., (மே 2004) ஞானம் - நேர்காணல், கண்டி.ப. 37
27. சிவத்தம்பி, கார்த்திகேசு (11.02.2007) "ஈழத்தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கியம் பெறும் ஒரு கவிதைத் தொகுப்பு - சுதர்சனின் மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள் வெளிக்கொணருகை பற்றிய ஒரு குறிப்பு." தினக்குரல். ப.39.
28. தில்லைநாதன், சி., (1973) "மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்", மறுமலர்ச்சிக் காலம் - இலக்கியச் சிறப்பிதழ் - கலைப் பெருமன்ற உழவர்விழா மலர், அம்பனை - தெல்லிப்பழை : கலைபெருமன்றம். பக்கம் இல்லை
29. சிவத்தம்பி.காமு.கு.நேர்காணல். ப. 32.
30. சொக்கன் (16.8.1981) மு.கு.க. ப. 8
31. மேலது.ப.8

32. கந்தசாமி., அ.ந. (1920) மல்லிகை. பக். 25-26
33. கைலாசபதி.க., (1985) முத்தமிழ் இலக்கியம் - சாந்தி ஆண்டு மலர்.
34. வரதர்., (27-12-2004) நேர்காணல் - ஆய்வாளரின் மு.கு. ஆய்வுக் கட்டுரை. ப.130.
35. மேலது. ப.130
36. கைலாசபதி, க., (1973) "சிறுசஞ்சிகைகள் வரிசையில் மறுமலர்ச்சி", மறுமலர்ச்சிக் காலம் - இலக்கியச் சிறப்பிதழ் - கலைப் பெருமன்ற உழவர்விழா மலர், அம்பனை - தெல்லிப்பழை: கலைபெருமன்றம். பக்கம் இல்லை
37. சிவத்தம்பி, கா., (1978) ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், சென்னை: தமிழ்ப் புத்தகாலயம். ப.43.
38. சிவத்தம்பி, கா., (11.02.2007) மு.கு.க. ப.39.
39. கைலாசபதி, க., (1973) மு.கு.க. பக்கம் இல்லை
40. வரதர்., (27-12-2004) நேர்காணல் - ஆய்வாளரின் மு.கு. ஆய்வுக் கட்டுரை. ப.126.
41. மேலது. ப.127.
42. இது தொடர்பான விபரங்களுக்கு ச.பஞ்சாட்சர சர்மாவின் "நீதிமன்றில் மறுமலர்ச்சி" மயிலங்கூடலூர் பி.நடராஜனின் "மறுமலர்ச்சி கண்ட பிரச்சினை" (1987), மு.சின்னத்தம்பியின் "மறுமலர்ச்சி உரிமை - நீதிமன்றத்துக்குக் கடிதம்" (1988) அ.ந. கந்தசாமியின் "வாக்குரிமை" (1987) செங்கையாழியான் தொகுத்த "மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்" - முன்னுரை(1997) ஆகியவற்றைப் பார்க்க.
43. மறுமலர்ச்சி. 1 (1). (பங்குனி 1946), ப.3.
44. மறுமலர்ச்சி. 1 (2) (சித்திரை 1946) ப.3.
45. வரதர்., (27-12-2004) நேர்காணல் - ஆய்வாளரின் மு.கு. ஆய்வுக் கட்டுரை. ப.129.
46. மேலது. ப.129.
47. மறுமலர்ச்சி., 1(8) (கார்த்திகை 1946) ப.2.
48. சிவத்தம்பி,கா., மார்க்ஸ், அ., (1948) பாரதி மறைவு முதல்

மகாகவி வரை, சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் கவுஸ். ப.134.

49. சிவபாதசுந்தரம், சோ., (12.11.1946) "மறுமலர்ச்சிப் பின்னணி", ஈழகேசரி. ப.5.
50. வித்தியானந்தன், சு. (9.11.1985) "பாரதீக்குப்பின் தமிழகத்தைவிட ஈழத்தில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டுள்ளது. வீரகேசரி.
51. சுதர்சன், செல்லத்துரை., (ஜனவரி 2005) "நான்கு கவிதைகளும் ஒரு சிறுகதையும் - மறுமலர்ச்சி இதழில் மஹாகவியின் படைப்புகள்". மல்லிகை. பக்.135-136.
52. மறுமலர்ச்சி. 1(8) (கார்த்திகை 1946) ப.4.
53. அருணாசலம், க., (2013) இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம், சென்னை-கொழும்பு: குமரன் புத்தக இல்லம். ப.5.
54. யோகராசா, செ., (1972) "மறுமலர்ச்சிக் குழுவினரும் ஈழத்துக் கவிதையும்", பாவலர் துரையப்பாப் பிள்ளை நூற்றாண்டு விழா மலர், தெல்விப்பழை: நூற்றாண்டு விழாச்சபை. ப. 65.
55. மௌனகுரு, சி., சித்திரலேகா, மௌ., நு..மான், எம்.ஏ. (1979) இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம், கல்முனை: வாசகர் சங்க வெளியீடு. ப. 19.
56. சுதர்சன், செல்லத்துரை., (2001) "அறிமுகம்", மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள், கொழும்பு: கிறிபிஸ் பிறிண்டேர்ஸ். ப. 31.
57. சிவத்தம்பி, கா., (2010) ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், கொழும்பு-சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம். ப. 140.
58. விரிவுக்குப் பார்க்க. அருணாசலம், க. 2012 (2012) ஈழத்து தமிழ்ச்சிறுகதைகள் (1925 - 1965), கொழும்பு - சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.
59. விரிவுக்குப் பார்க்க:
அருணாசலம், க. (2013) மு.கு.நா.
அருணாசலம், க. (2012) மு.கு.நா.
சிவத்தம்பி, கா., (2013) தமிழில் சிறுகதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ்
மௌனகுரு, சி., சித்திரலேகா, மௌ., நு..மான், எம்.ஏ. (1979) இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம், கல்முனை:

வாசகர் சங்க வெளியீடு.

60. சிவத்தம்பி, கா., (2013) மு.கு.நா. ப.113.
61. அருணாசலம், க., (2012) மு.கு.நா. ப.87.
62. மேலது ப.26
63. சிவத்தம்பி, கா., (2013) மு.கு.நா. ப.115.
64. யோகராசா, செ., (2007) ஈழத்து இதழியலும் இலக்கியமும், கொழும்பு - சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம். ப. 80.
65. யோகராசா, செ., (2003) "ஈழத்து இலக்கிய இதழ்கள்" ஈழத்து இதழியல்: வரலாறும் மதிப்பீடும், கருத்தரங்குக் கட்டுரைகள், திருகோணமலை வடக்கு-கிழக்கு மாகாணக் கல்வியமைச்சு ப. 45
66. சுவாமி விபுலானந்தர் 13.10.1943 அன்று யாழ்ப்பாண மறுமலர்ச்சிச் சங்கத்தில் ஆற்றிய உரை.
67. விரிவுக்குப் பார்க்க: அருணாசலம், க., (2012) மு.கு.நா.
68. சிவத்தம்பி, கா., (2010) ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம், கொழும்பு- சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம். பக்.216-217.
69. கோதண்டராமன், பி., (8.8.1943) "வருங்காலத் தமிழ்", ஈழகேசரி, ப.3.
70. மறுமலர்ச்சி 1 (1) (பங்குனி 1946) ப.9.
71. மறுமலர்ச்சி 2 (7) (மாசி 1947) ப. 17.
72. மனோகரன், துரை., (1997) இலங்கையில் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, யாழ்ப்பாணம்- கண்டி: கலைவாணி புத்தக நிலையம். ப.190.
73. சித்திரலேகா, மௌ., (2001) "ஈழத்தில் இலக்கிய விமர்சனம்", அயலகத் தமிழ்க் கலை இலக்கியம் - சமகாலச் செல்நெறிகள், சென்னை: உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம். ப.111.
74. சிவத்தம்பி, கா., (2013) மு.கு.நா ப.115.
75. சொக்கன்., (28.10.1981) தினகரன். மு.கு.க.ப.7.
76. மறுமலர்ச்சி., 1(11) (1947) ப.29.
77. மறுமலர்ச்சி., 1(1) (1946) பக்.5-6
78. மறுமலர்ச்சி., 1(4) (1947) ப.27

79. மறுமலர்ச்சி., 2(2) (1947) பக்.6-9.
80. மறுமலர்ச்சி., 2(5) (1948) ப.7
81. யோகராசா, செ., (2003) மு.கு.க. பக்.77-83.
82. விரிவுக்கப் பார்க்க:
சிவத்தம்பி, கா.,(2004) தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இதழ்கள் - விரிவான ஆய்வுக்கான முன் குறிப்புகள், தேசிகம்- இலக்கண வித்தகர் இ.நமசிவாய தேசிகர் சதாபிஷேக மலர், யாழ்ப்பாணம்: பாலர் ஞானோதய சங்கம்.
83. யோகராசா, செ., (ஆனி 2000) "இருபதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துச் சஞ்சிகைகள் - ஒரு மதிப்பீடு," பண்பாடு. ப.30.
84. கைலாசபதி,க., (1973) மு.கு.க. பக்கம் இல்லை
85. சிவத்தம்பி,கா., (2004) மு.கு.க. ப.78.
86. சிவத்தம்பி, கா., (மே 2004) மு.கு.நேர்காணல், ப.33.
87. மேலது. ப.35.
88. வித்தியானந்தன்,க., (9.11.1981) மு.கு.க. வீரகேசரி.ப.7.
89. அருணாசலம்,க., (2012) மு.கு.நா. ப.39
90. அருணாசலம்,க.,(1997) இலங்கையில் தமிழியல் ஆய்வு முயற்சிகள், கொழும்பு-சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம். ப.42.
91. மறுமலர்ச்சி., 2(2) (1947)ப.9.
92. விரிவுக்குப் பார்க்க: சுதர்சன், செல்லத்துரை.,(2014) "ஈழத்து இலக்கியச் செல்நெறியும் மறுமலர்ச்சி இதழும்" பவள விழா மலர், பரந்தன் - முரசுமோட்டை: முருகானந்தாக்கல்லூரி.பக்.39-49.
93. கைலாசபதி, க., (1993) "சிறுகதை", தேசிய இலக்கியமும் மரபுப் போராட்டமும், கொழும்பு தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை. ப.82.
94. மேலது ப.81
95. மேலது பக் 82-82
96. கைலாசபதி, க.,(1973) மு.கு.க. பக்கம் இல்லை

97. கைலாசபதி, க., (1993) மு.கு.க. ப.81.
98. கைலாசபதி, க., (1993) மு.கு.க. ப.81.
99. கைலாசபதி, க., (1993) மு.கு.க. ப.81.
100. கைலாசபதி, க., (1973) மு.கு.க. பக்கம் இல்லை
101. கைலாசபதி, க., (1955) "ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியம்". சாந்தி.
102. மேலது. பக்கம் இல்லை
103. கைலாசபதி, க., (1973) மு.கு.க. பக்கம் இல்லை.
104. கைலாசபதி, க., (1973) மு.கு.க. பக்கம் இல்லை.
105. கைலாசபதி, க., (1973) மு.கு.க. பக்கம் இல்லை.
106. கைலாசபதி, க., (1973) மு.கு.க. பக்கம் இல்லை.
107. கைலாசபதி, க., (1955) மு.கு.க. பக்கம் இல்லை.
108. கைலாசபதி, க., (1993) மு.கு.க. ப.81
109. கைலாசபதி, க., (1993) மு.கு.க. ப.81
110. அருணாசலம், க., (2003) மு.கு.நா. ப.26

மறுமலர்ச்சி இதுங்கள்

NEWTONS *for*

The Latest in Furniture
Groceries & Confectionery
Toilet Requisites
Shoes & Slippers
Patent Medicines Etc.

MAIN STREET,

JAFFNA.

உங்களுக்கு

தேவையான

- வீடுகளை அலங்கரிக்கும்
மாத்தாபாடங்கள்
- மருத்துவ வகைகள்
- நாவுக்கு இனிமையான
உணவுவகைகள்
- சோப், பவுடர்
- சப்பாத்தா, சோடுப்பு
முதலியவைகளுக்கு—

“நியூத்றன்ஸ்”

பெரியதெரு, : : : யாழ்ப்பாணம்.

தமிழ்ப் பூங்காவில் உள்ள மறுமலர்ச்சி இலக்கியச் செடி யிலே இன்று ஒரு புதிய மலர் பூத்திருக்கிறது. தமிழன்பர் களின் இசையங்களுக்கு இந்த மலரைச் சமர்ப்பிக்கிறோம். இத லுட்கதைக் கவரும் மனைத்தினாலும், அழகுமிக்க தோற்றத்தினாலும் அன்பர்களை இந்த மலர் திருப்திப்படுத்தும் என்று நம்புகிறோம்.

எழுத்தாளர்களும், ரஸிகர்களும் சேர்ந்து ஆரம்பிக்க பத் திரிகை இது. இதனுடைய வளர்ச்சி இலக்கியத்தின் வளர்ச்சி. இதனுடைய இசையத் துடிப்பு தமிழ் இலக்கியந்தான்.

அரசியல், சமூக விஷயங்களைக் குத்திக் கிளறுவதற்காகவே ஒரு புதுமையான இலக்கியத்தை 'மறுமலர்ச்சி' சிருஷ்டிக்கப் போவதில்லை. ஆனால் இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியிலே சமூகத் தின் வளர்ச்சி பின்னி வரும் என்பதை 'மறுமலர்ச்சி' நிரூபிக்கும்.

மிகவும் கஷ்டங்கள் நிறைந்த சமயத்தில் இந்த இதழ் வெளி யாகிறது. அச்சுக்கூட வசதிகள், கடநாசி வசதிகள் — எது வும் போதிய அளவுக்கு இல்லை. இப்போது அச்சிடப்படும் பிரகதினைக்கொண்டு எல்லா அன்பர்களையும் திருப்திசெய்ய முடியுமென்று எதிர்பார்ப்பதற்கில்லை. கூடிய விரைவில் இக் குறைகள் யாவும் நீங்கி, நிறைந்த பக்கங்களுடன், அநேக பிரதி களை அச்சிடக்கூடிய நிலைமை வந்துவிடும். அதுவரை அன்பர் கள் மன்னிக்கவேண்டும்.

இந்த இதழில் எழுதிய எழுத்தாளர்களைவரும் ஏற் கெனவே வாசகர்களின் பிரியத்தைக் கவர்ந்தவர்கள் தான். அவர் களை அறிமுகம் செய்யவேண்டிய தேவையே இல்லை.

நல்லது; வாருங்கள், உள்ளே போகலாம்!

காலப் பேரக்கீழ்

கல்வியின் கடமை.

1945-ம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் இலங்கை மக்களுக்கு இலவசக் கல்வி கிடைக்க ஆரம்பித்தது. நாட்டின் கல்வித்துறையில் ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்தி விட்டிருக்கும் இந்தக் கல்வி முறையிலே சீர்திருத்தங்களும், முன்னேற்றகரமான ஆம்சங்களும் பல உள்ளதை யாரும் மறுக்க முடியாது. ஏழைகளுக்கு அநேகமாய் ஒர் எட்டாத பாகியமாகவே இது வரையும் இருந்து வந்த எண்ணும் எழுத்தும் ஆகிய கண்களை அவர்கள் அடையும்படி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இந்த இலவசக் கல்வி கடைசியில் தன்னை நம்பிய எல்லாரையுமே காப்பாற்றமா என்பது தான் கேள்வி. அதாவது, மக்களின் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கும் முடிவில் வழிவகைகள் காட்டி விடுமா? படித்தவர்கள் தங்கள் சிவியத்தை ஒட்டுவது எப்படி என்றும் தெரிந்துகொள்ளக் கூடிய நிலைமை இதனால் ஏற்படுமா?

வாழ்க்கைக்கும் வழிகாட்டும் தொழிற்கல்வி நாட்டில் செழிப்படைந்த அன்றுதான் தேசம் பெருவாழ்வு வாழ முடியும் என்பதை நாம் ஒவ்வொருவரும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம்.

பதை நாம் ஒவ்வொருவரும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். அறிவுப் பசியை மாத்திரம் தீர்த்துவிட்டால் கல்வியின் கடமையும் பொறுப்பும் தீர்ந்துவிடுவதில்லை. ஒருநாள் உணவை ஒழியென்றால் ஒழிக்காத இந்த வயிற்று வளர்ப்புக்கும் அது வழிகாட்டவேண்டும்.

மழை விட்டும்.....

“எனது இராஜ்யத்தின் எப்பகுதியிலேனும் எந்த இடமும், ஒரு வீட்டின் சிறு முற்றம்கூட மனிதனுக்குப் பயன் கொடாதிருக்கலாகாது” என்று சொன்ன இளம் முகாபரக்கிரமபாகு மன்னன். அப்படிப்பட்ட மன்னர்கள் ஒருகாலத்தில் அரசாட்சி செய்த இலங்கையில் இன்று உணவுக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருக்கிறது. துறைமுகத்திலே அரிசிக் கப்பல் வருவதற்கு ஒரு நாள் தாமதமாகிவிட்டால், பொது மக்களுக்குக் கிடைக்கும் ஒரு படி அரிசி அரைப்படி அரிசியாகச் சரூக்கிவிடும் அந்தர நிலைமை வந்து நோந்திருக்கிறது. காடு கெடுத்து நாடாக்கிப் பயிர் செய்யும் காரியத்திலே சேனநாயக்கா ‘சைன்யம்’ சென்ற வருஷங்களில் பணம் பணமாக வாரி இறைத்தும், ‘உணவு உற்பத்தி’

உணவு உற்பத்தி' என்று அகில இலங்கையிலும் கூச்சல் போட்டும் முடிவில் கண்ட பலன் என்ன? பயமுறுத்தலும், எச்சரிக்கையும் கைகிரிப்பும் தான். "எச்சரிக்கையாயிருங்கள் இனிமேல் தான் நாட்டில் கடுமையான உணவுப் பஞ்சம் ஏற்படவிருக்கிறது. நான் என்ன செய்வேன்" என்று விவசாய மந்திரி தெரிவித்து, கை விரித்துவிட்டார்.

அகில உலகத்தையுமே உணவுப் பஞ்சம் பீடித்துக்கொண்டு வருகிறது. இந்த நிலைமையில் ஒன்றின் கையை மற்றது எதிர்பார்ப்பது என்பது இனிமேல் முடியாத காரியம். புத்தகக் கொடுமைகளுக்கு ஒருமாதிரி யாகத் தப்பிப் பிழைத்துவிட்ட இந்தச் சின்னஞ்சிறு நிலைப் பஞ்சப்பினி என்ன பாடுபடுத்தி வைக்கப்போகிறதோ? இனிமேல் நம்மைக் கட்டவுள்தான் காப்பாற்றவேண்டும்— சேனாயக்கா அல்ல!

மதிப்பெடுப்பு.

'முதற் குடிசன மதிப்பு' எல்லாகூடிகளிலும் ஒருமாதிரி முடிந்துவிட்டது. இந்த 'மதிப்பெடுப்பு' எத்தனையோ தமிழ் உபாத்தியாயர்களுடைய 'மதிப்பெடுப்பு' விட்டதாகக் கண்டிப்பாழ்ப்பாணத்தில் எந்த

ஒரு காரியம் நடந்தாலும் இந்தத் தமிழ் உபாத்தியாயர்கள் தானே தலையை நீட்டிக்கொண்டு முன் வருகிறார்கள்! சமீபத்தில் ஒரு உபாத்தியாய நண்பரைக் கண்டேன்.

"மதிப்பெடுப்பெல்லாம் எப்படி?" என்றேன்.

"அந்தத் தலையுடைப்பை ஏன் கேட்கிறீர்கள்? பட்டபாடு இந்த ஜன்மத்துக்குப் போதும், போதும்!"

"என் அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்?"

"அது சொல்லித் தொலையாது!..... நூறுதாம் விபரப் புத்தகத்தைப் படித்தாலும் ஒரு விபரமும் தெரியவில்லை. 'கவி பாடினவன் யாரோ; கருத்தெழுதியவன் யாரோ!' விபரங்களை ஆங்கிலத்தில் ஒருவர் எழுதினார். வேறு யாரோ ஒரு பிரகஸ்பதி தமிழாக்கினார். திண்டாடுவதை நாய்கள்தான்!..... விதானையாருடைய முகத்துக்காகப் பார்க்கிறேன் இல்லாவிட்டால்....."

"சரி, சரி; ஏதோ இதுவும் ஒரு சமூகத் தொண்ட்தான். நீங்கள் எல்லாம் கஷ்டப்படாவிட்டால் வேறு யார் பார்க்கிறார்?" என்று சொல்லிவிட்டு மெல்ல நடையைக் கட்டினேன்.

கபீர் மனிதருள் ஒரு மனிதன்; மண்ணை நம்பி வாழ்ந்தவர்.
உலகையும் உடலையும் வீடு வாசலையும் சதமென்று கம்பாவிட்
டாலும், அவற்றின்மூலத்தான் விடுதலையுண்டென்று கண்டவர்.
'கோயிலில்லல், நீ தூருக்கும் இல்லத்திலே கடவுளைக் காண்;
அங்கே காணாத் கடவுளை வேறு எங்கே சென்று காணப்
போகிறாய்?' என்று கேட்பவர் அவர். அவருடைய அழகிய
கவிதை ஒன்றின் மொழிபெயர்ப்பு இது.

எங்கே காணலாம்?

○ சோ. நடராஜன். ○

எங்கு போயேனைத் தேடினை? அன்பனே!
இங்கு பாருன்றன் பக்கத் திருக்கிறேன்;
அங்கு மிங்கு மலைந்திட வேண்டுமோ?
தங்கித் தேடு; சருதியிற் காணுவாய்.

கோயி. லென்றுங் குளமென்றும், பள்ளியின்
வாயி லென்றும் வகையறி யாதுநீ
போய லைந்து புறம்புறந் தேடினாய்!
மாய மில்லை; உன் பக்கத் திருக்கிறேன்.

கைலை மில்லைக் காபாவி லில்லைநான்;
பயிலும் வேள்விகள் பூசைகள் நீட்டைகள்
முயலும் யோகந் துறவீனீ லில்லைநான்;
அயலில் இம்மெனும் போதி லறியலாம்.

உண்மை யாயேனைத் தேடினை யாயினீ
அண்மை யிற்கண் நேரத்திற் காணலாம்;
திண்மை யாகக் கபீர்குது சொல்லுவேன்
உண்மை யீசன் உயிர்க்குமி ராயினான்.

ருக்கும் இலக்கியத் துறையில் அல்லது அநேக துறைகள் கவிதைகள் பிர
 வது மறுமலர்ச்சி என்று அங்கே கரமாகின்றன. இவைகளின்
 கொண்டுபோய் விடும் என்று பயன், கதி? மிகமிகச் சொற்ப
 சொல்வதற்கில்லை; அது ஆழர் மான்வற்றைவிட மற்றவையெல்
 யின் தளர்நடைப் பழுவக்கட லாம் இலக்கிய வளர்ச்சியில் பின்
 லையும் அடையவில்லை. வங்க, தந்தியிடும். ஆனால் அவைகளை
 இவ்வாறு மராட்டிய, ஐரோப்பிய கீழைவாசியினிம் வளர்ச்சியின்
 ஆங்கிலத்தினின் பற்றாக்கொடு படிசன்தான். ஆழர்களை நிப
 இலக்கியவளர்ந்துநிற்க முயற்சி ரென்று ஓரோரேயேயும் செய்த
 கொண்டு வருவவ்வளவுதான் விட முடியாத. மூலம் பேசு
 செய்கிறத..... "கதை" தான் மேலே போகவேண்டும்.
 ப்ரஜனீவனின் காவல் மேலாட்சி சர்க்கு
 டென்டோயிஸ் கிற கதைபும் அப்படியே, மே
 ஜோவ் சகோ நாட்டு இலக்கிய வளர்ச்சிக்கரு
 வின் "இரு பாயாசு" (பேடி) தமிழ் இலக்கிய வளர்
 ரவிநிரலின் பாயாசு பக்கத் ஒரு பெரிய கித்திரா
 காவல்களுடனான பக்கத் று நாவலில் நேரடி
 இவ்வாறு அந்நாட்டில் வேறு கருவிகள் உள்ளன. நான
 சரித்திரவியல்தான் கருதியும் காணும் காரணத்தினால் நான
 தையின் காரணத்தினால் நானேயேயும் நானேயேயும் நானேயேயும்
 இது வரையில் ஆழர்களை ஆளவேண்டும் என்று தமிழில் இளந
 மர்ல். தமிழ் ஆழர்களை ஆளவேண்டும் என்று தமிழில் இளந
 நவீன இலக்கியத்தின் வணிகயற் பாகும். இவ்விடமே
 நிற்கும். மற்றப் பாயாசுபற்றந் தாய்நாடு என்பது செய்
 கோக்கிவிழித்தெழுந்த ஆழர்க்கு உடையது பாயாசு இ
 டிருக்கிறது. நிச்சாட்சன் உடையது வாயாசு வாயாசு
 ஆங்கில ஆசிரியர் எழுதின கதை சாத்திர வளர்
 "படுமொ" இன்று எங்கே? அது சிறியதில் வாழ்க்கை
 ஆங்கில ஆரம்ப நாவல்கள் ல் அதிகமான பாயாசு ப்பும்
 ஒன்று. தமிழ் வளரும்-வளரும் கவலைவாயும் மல்திரை
 அனைக் குறித்து ஐயமே இல்லை; பாக்கி விழுங்குகிறது யாவும்
 இப்பொழுது தமிழ் இலக்கிய வந்து விடலாம்
 வானில் உள்ளான்கள்போல் கவி கவிதையும் அப்படியே இரான்
 களும் கதாசிரியர்களும் தோன்றி டொருவரைத்தான் மற்றது "கவி
 யிருக்கின்றனர். உந்தியாவில் பிர கள்" என்று வகை குறிப்ப
 கரமாகும் நான்கு ஐந்து நல்ல களமே தந்திரவியல்கள், சிசுல்
 பத்திரிகைகளிலும் பலகுப்பைப் இல்லை, ஆனால் இவ்வாறுபெருந்
 பத்திரிகைகளிலும், வாரா வாரம் இல்லை. தமிழில் மற்றொரு

ழியிலும் பார்க்க அதிகமான உயர்ந்த கவிதைச் செல்வம் உண்டு.....அது எம் முன்னோர் வைத்துச் சென்ற நிதிக்குவை. 'பிமல்நாட்டார் அடைவணக் கம்' செய்யும்படி செய்வதே எழுத்தாளர்களின் முக்கிய கடமம் உயர்ந்த கவிகள் தோன்றுவதற்கான அறிஞரிகள் காணப்படுகின்றன.....இதுகாறும் தமிழின் மறுமலர்ச்சியில் மகாகவிகள் பாருமே தோன்றவில்லை. "மகாகவி பாடியார்" எழுதிய வ. ரா. சம் உணர்ச்சிகளுடன் ஒடிவிடுகி..... அருடைய முடிபுகள் ஆனாலும்தே.....றுக்கொள்ளப்பட்டுவெண்டும்.

விமர்சனமகலைக்கு ஒரு ண்டி பொறைது. நல்ல முறை பற்றி பயன்படுத்தினு பத்து வருட வளர்ச்சியை ஐந்த வருடத்திற்குச் குக்கி விடலாம். விமர்சனம் நான புத்தியுடைய வதை இருக்கவேண்டும். தன் சொந்தக் குறைதங்களைத் தன் விமர்சனத்தில் துழையவிடக்கூடாது, ஓர் எழுத்தாளன் இலக்கிய விமர்சனங்களு இருப்பது அவ்வளவு பொருத்தமில்லை. எழுத்தாளன் அல்லாதானால், பல நூல்

களிற் பரிச்சயமுள்ள ரஸிகனே விமர்சனம் செய்வதற்கு அதிக யோக்கியதை உடையவன் என்பது என் கருத்து.

விமர்சனம், அழிக்குந் தன்மை இல்லாமல் ஆக்குந் தன்மை கொண்டதாக இருக்கவேண்டும். கையாண்டியாக எழுதினால் எந்த எழுத்தாளனுக்கும் மனம் நொந்துபோகும்.

தமிழிலே வெளிவந்த நூல்கள் சிலவற்றைப்பற்றி, காலஞ் சென்ற கு, ப, ரா. முதல்தரமான விமர்சனங்கள் எழுதியிருந்தார். சீழைகளை முறையாகச் சுட்டிக்காட்டி அது திருந்தும் வழியையும் காட்டலாம். ஆனால் குத்திப் புண் செய்யக்கூடாது.

வளராத தமிழில் உலக இலக்கியங்கள் தோன்றுமோ, 'நொபெல்' பரிசுபெறும் யோக்கியையுள்ள ஆசிரியர்கள் தோன்றார்களோ, காப்பியங்கள் ஆக்கப்படுமோ என்பனபோன்ற கேள்விகளுக்குக் காலத்தின் போக்கே விடை சொல்லவேண்டும். தமிழணங்கு ஒன்றியம் தோல்வி அடைந்ததில்லை. சமயத்தில் ஒங்கிவிடுவன். இதில் இளைத்துப்போவளோ.....?

'தமிழின் மறுமலர்ச்சி' என்ற இக்கட்டுரை, வர்சையாதத் தொடர்ந்து வெளிவரும். தமிழ் நாட்டின் கலை சிறந்த பல எழுத்தாளர்கள் இத்தப் பகுதியில் எழுதுவார்களென்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

பழைய தாய்

அ. செ. மு.

புதிய தாய்

“ஏய்! ஏய்!” என்று விளையாட்டில் ஊர்வலம் போட்டு மாடு உணக்குத் தெரியாது. உணக்குகளைத் தட்டிவிட்டான் கார்த்தி பெரியப்பாவுக்குத் தெரியும். கேசு. ஒரு நிலையில் நின்று அலுத்துப்போன மாடுகள் உற்சாகத்தோடு முதலில் கொஞ்சத் தூரம் ஓடின. இந்தச் சமயம் கார்த்தி கேசு என்பக்கம் திரும்பி, பெருமைபொங்க ஒரு கம்பீரப்பார்வை பார்த்தான். அதற்கு ஒன்றும் சொல்லாமலிருந்தால் நல்லாயிருக்காதல்லவா?

“அவசரமில்லை, அண்ணா! ரயிலுக்கு நேரமிருக்கு; மாடுகள் மெள்ளப் போகட்டும். ஏது, சோடி வாய்த்துவிட்டதுபோலிருக்கே உனக்கு!” — என்று சும்மா சொன்னேன். காலமெல்ல தாண்டியதும் நடக்கும் சங்கதி எனக்குத் தெரியாதா? ஆனால், மனுஷன் தீர்வம், தான்கூறியதை மெய்யென்றே நம்பிவிட்டான். புகள்துகியிலே பழைய காலத்து விவன்னை மனம் தன்னை மறந்து போய்விடுகிறது.

அசனப் பலகையில் நேராக இருந்த மனுஷன் திரும்பி ஒரு கோணமாக இருந்துகொண்டு, “ஹாம்! இவ்வளவாம் என்ன மாடுகள் தம்பி, முன்னேமுன்னே எப்படி எப்படி மாடுகள் என்

விளையாட்டில் ஊர்வலம் போட்டு மாடு உணக்குத் தெரியாது. உணக்கு பெரியப்பாவுக்குத் தெரியும். வேறொன்றுமில்லை, எத்தரும் கைராசி வேண்டும். எல்லாம் மாடுகளைப் பழக்குகிற விதத்திலிருக்கு. எப்போர்ப்பட்டி கண்டி மாடுகளுக்கும் கார்த்தி கைக்கு வந்துவிட்டால் சுவாசுட்டியன்களகவீம் என் முன்னெல்லம் பேசிக்கொள்வார்கள்— இப்படி ஆரம்பித்துப் பேசிக்கொண்டு போனவன், இடைநில் ஒருதரம் திறுத்தி ஒரு நீண்ட பெருமூச்சு விட்டுண்டு மறுபடியும் சொன்னான்:

“...ம்... அந்; நடப்பு எல்லாம் முன்னொரு காலத்திலே, அந்தக் காலம்தான் மலையேறி விட்டதே. இப்பா தம்பியார்களுக்கு எடுத்துக் கொல்லாய் விட்டு வாசலிலே போய்விட்டே அவசர அவசராய்ப் பறந்தடித்துக்கொண்டு டித் திரிந்தால் நாகரிகமாம்—”

கார்த்திகேசுண் மாடுகள் கார்த்திகுட்டை தூரம் நடந்து வந்துவிட்டன என்று இப்பொழுது தெரிந்தது. காரியத்தில கட்டையான மனிதன் வாய் - பேய்ச்சிலே அட்டசாசம் பாடுவதுபோல,

கடகடவென்ற முழக்கத்தோடு குலக்கி அடித்தக்கொண்டு வண்டி ஊர்ந்தது. சொழும்பு ரயிலுக்கு அதிகம் நேரமிருந்தபடியால் மாடுகளை அவற்றின் போக்கில் போகவிட்டு, நான் கார்த்திகேசுவின் வாபை மெள்ளக்கிளற ஆரம்பித்தேன். ஆனால்... அடடா என்ன செய்துவிட்டேன்! இந்த விளையாட்டுக்குணத்தினால் கடைசியில் மனுஷனுடைய நொந்து போன இதயத்தையே அல்லவா கிளறிவிட்டேன்!

கார்த்திகேசு தொடர்ந்து பிசிக்கொண்டே போனான்:— உலகம் கீழ்மேலாகப் புரண்டு கொண்டு வருகிறது தம்பி. அதில் எல்லாம் எனக்குக் சவலையிலீலை. மரம் வளருகிறதுக்குக் காவோலைகள் விழுந்த புதிதாக வரும் குருத்தோலைகளுக்கு இடம் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் ஒன்று, காவோலைகள் பன்றிந்த பிற்பாடும் அவை இருந்த அடையாளமாக மரத்தில் வரைகள் இருக்கோ இல்லையோ அது போல, காலம் எப்படி எப்படி மாறிவிட்டபோதிலும் மனிதன் வாழ்ந்த வாழ்க்கைத் தளம்புகள் இலேசில் அவன் மனத்தைவிட்டு மறைந்துபோகிவிடவில்லை. உன்னுடைய வீட்டுக்காரர்கள் என்னை மறந்துவிட்ட போதிலும், எப்படிப் புறக்கணித்தவிட்டசமயத்திலும் அவர்களுக்கு வண்டி லிட்ட அந்தப் பதினைந்து வருஷ காலத்தைச் சாகும்வரை என்னால் மறக்

கவே முடியாது. தாய்பிள்ளையைப் போல உங்கள் குடும்பத்தில் ஒரு வகைவே இருந்து வந்த எனக்கு என்ன கினை வந்தது கடைசியில்! உலாக்குப் பெயர் வைத்தது யார் என்று தெரியுமோ? உனது பெரியம்மாவைக் கேட்டுப்பார், யார் என்று சொல்லுவா. இருபது வருஷங்களுக்கு முன்பு உங்கள் வீட்டில் எந்தநேரமும் 'காத்தி அண்ணை காத்தி அண்ணை' என்ற சத்தமாகவேதானிருக்கும். உங்கள் வீட்டில் என்ன நடந்தாலும் அது காத்தி அண்ணையை அறியாமல் நடக்காது. இந்த வண்டிக் காரனுக்கு உனது பெரியம்மாவை யிலே பிசைந்துதந்த சோற்று உருண்டை — இதோ வயிற்றில் ஒரு பக்கத்தில் இன்றைக்கும் இருக்கிறது, தம்பி! ...

இவ்விதம் உணர்ச்சிவசப்பட்டுப் பேசிக்கொண்டு போன கார்த்திகேசு எதிரே ஒரு கார் வருவதைக் கண்டதும் 'சட்' என்று வண்டியை ஓரமாக ஒதுக்கினான். கார் சமீபமாக வந்த வண்டியை விலத்திக் கொண்டு போயிற்று. அப்பொழுதுதான் கார் இன்றையையே என்று அவனுக்குத் தெரிந்தது. போலிருக்கிறது. கார் வண்டியைத் தாண்டும்போது அதன் டிரைவரை எரித்துவிடுவான் போல முழிக்கிற பார்த்தான். கார் அப்பால் போய் மறைந்த பிற்பாடு நெடுமழுச்சு ஒன்று

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

எழுந்தது அவனது நெஞ்சைப் பிளந்துகொண்டு.

இவ்வளவுக்கும் நான் அவனையே கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை அவன் கவனித்தானே எனனவோ, 'சட்' டென்று என்பக்கம் திரும்பி, "இப்போ போச்சுதை பசாசு ஒன்று, இதுதான் என் வாழ்விலே மண்ணை அள்ளிப் போட்டது. ஒண்டவந்த பீடாரி ஊர்ப்பீடாரி வயக்கலைக்கப் பார்த்ததாம். பூந்தி வந்த செவியைப் பிந்தி வந்த கொம்பு மறைக்கப் பார்த்ததாம் நேற்று வந்த மலையாளத் தானும் அவனுடைய காரும் இந்த ஏழை வண்டிக்காரனை ஒழித்துவிடப் பார்த்தார்கள். ஆனால்....." என்றான்.

கார்த்திகேசு இப்படித் தொட்டுத்தொட்டுப் பேசியது விஷயத்தை முழுக்க அறியும்படி என்னைத் தூண்டிற்று.

"என்ன நடந்தது, அண்ணே? தயவுசெய்து எல்லாவற்றையும் விபரமாகச் சொல்லு" என்று கேட்டேன்.

வெறும் வாயை மெல்லுகிறவனுக்கு அவல் வேறு கிடைத்து விட்டால் பேசவேண்டுமா? கார்த்திகேசு சற்று விவரமாகக் கதையைச் சொன்னான்: "நடந்தது என்ன தம்பி, எல்லாம் காலவித்தியாசம்; அவ்வளவுதான். கார் வந்தது, வண்டி போயிற்று. புதியதைக் கண்டதும் பழையதைக் கைவிட்டார்கள். புதுப் பெண்டாட்டியைக் கண்டதும் வயசான

தாய்க் கிழவியைச் சாகக் கொன்றுவிடுகிறதா? ஊர் ஊராகக் காரர்கள் வந்து நின்ற அந்த நாட்களில் என்னைப்போலக் கூலி வண்டி வைத்துப் பிழைத்தவர்கள் எத்தனைபேர் பெரும் கஷ்டத்துக்குள்ளானார்கள். தெரியுமோ? தளுக்கி மினுக்கித் திரியும் இந்த மோட்டக் காரர்களைக் காணும்போது எனக்கு உடம்பெல்லாம் பற்றி எரிகிறது அரிச்சந்திர மகாராசாஸின் பூச்சுக்காக்குடையை அபகரித்து வரும்படி விகவாயித்திர முனிவர் அனுப்பினாரே நாட்டியப் பெண்கள்— அவர்களுடைய ஓரபகம் வருகிறது தம்பி, இந்த அந்நியப் பசாசுகளைப் பார்க்கும்போதெல்லாம்! ஆனால் என்களுடைய மாட்டுவண்டிலோ அந்நிய முதலுமல்ல; அந்நியர் செய்ததுமல்ல. அதற்குக் கொடுக்கும் பணத்தில் ஒரு செம்புச் சதமும் வெளியே போவது மில்லை. இதையெல்லாம் யார்துதித்துப் பார்க்கிறார்கள்? மண்ணுக்குச் சிந்தனை இருந்தால் உலகத்தில் தாசிகள் என் இருக்கிறார்கள் தம்பி? ஏதோ கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்! இந்த மனப்பான்மை — ஊரெங்கும் பரவிக்கொண்டு வந்த இந்த அந்நியமோகம் — உணது பெரியப்பாவையும் போய்ப் பிடித்து விட்டது.

அந்தச் சமயம் இந்தியாவி் இருந்து ஒரு பெரிய தனில் வித்துவானைக் கூப்பிட்டிருந்தார் அவர். ஒருநாள் என்னைக் கூப்

பிட்டுச் சொன்னார்: 'கார்த்தி கேசு, இப்போ எனக்குவந்திருக்கும் தவிர்க்காரர் மாட்டுவண்டியில் ஏறிப் பழக்கமில்லையாம், என்ன செய்வது? இந்தவருஷம் போகட்டும், அடுத்த வருஷம் பார்த்துக் கொள்ளலாம்.'

எனக்கு என்னமாதிரி இருந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறாய் தம்பி? உனது பெரியப்பா வெளிப்படையாகச் சொல்லாவிட்டாலும் நான் அவரது உள்ளப்போக்கைத் தெரிந்துகொண்டுவிட்டேன். இருந்தும், இதை ஓரளவுக்கு எதிர்பார்த்திருந்தவன் தான் நான். எப்படியானபோதிலும் பதிலிந்து வருஷத்துத் தொடர்பு அல்லவா? இங்கிருந்து காரைநீவுக்கோ, மட்டுநிலக்கோ இன்னாமதற்கப்பாலுமோ பெரிய அப்பா சேஷம் போகும் வனவனத்திரங்களுக்குச் சாமம் சாமமாக, இரவு இரவாக, இருட்டோ நிலவோ வெய்யிலோ மழையோ பனியோ காற்றோ-ஒன்றையுமே சட்டைபண்ணாமல் வண்டி ஒட்டியவனல்லவா? உற்சவங்களிலே நடைபெறும் மேளக் கச்சேரிகளில் உனது பெரியப்பா மேளத்துக்குக் கிடைக்கும் புகழிலும் கீர்த்தியிலும், நன்மையிலும் தீமையிலும் நானும் அவர்களில் ஒருவனாக நின்று பங்கு பெற்றவன் அல்லவா?

எனது வண்டி ஏற்றிச் சென்றவடிவேலு நாயனக்காரரை எங்கேயோ இருந்து வந்த மலைபாளத்தானும் அவனது காரும்

ஏற்றிச் செல்கிறது என்பதை எண்ணவே எனக்கு வயிறு எரிந்தது. அடக்க முடியாத ஆத்திரமும் கோபமும் உண்டாயின. வயிற்றெரிச்சலிலும் ஆத்திரத்திலும் நான் செய்த விசர் வேலைகளை இப்பொழுது நினைத்தால் சிரிப்புத்தான் வருகிறது. ஆனால் அப்பொழுது அவை எனது உள்ளக் குமுறலை ஓரளவு ஆற்றி வைத்தன.

ஒருநாள் காரோடு என் வண்டியைச் சவாரி விட்டுப் பார்த்தேன். மாடுகள்மேல் தொட்டு அறியாதநான் அன்றைக்கு அவற்றிற்கு அடித்த அடிகளை நினைத்தால் இன்னமும் தேகம் நடுங்குகிறது தம்பி!

இன்னொரு நாள் வேறொரு காரியம் செய்தேன். தெருவில் என் வீட்டுக்குப் பக்கத்தே ஓரிடத்தில் ஒரு நாள் ஒளித்திருந்து அந்தக் கார் போகும் சமயத்தில் இரண்டு கல்லை அதன் மீது விட்டெறிந்தேன். யாருடைய நல்ல காலமோ இரண்டு எறியும் கார்மீது படவில்லை. ஒடுகிற கார்மீது கல்லெறிவதற்கும் அதுபலவம் வேண்டும் என்று அப்பொழுதுதான் அறிந்து கொண்டேன்.

கடைசியில் இந்த அற்பகாரியங்களினால் ஒரு பலனும் ஏற்படவில்லை. ஊர் முழுவதையும் மலையாளத்தான் தனது வசமாகிக்கொண்டான். அவனுக்கிருந்த ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாத 'சவாரி'

யைப் பார்த்து மேலும் காரர்கள் ஊரிலே வந்து குவிந்தனர்.

நிலைமையைப் பார்த்துவிட்டு நான் மண்வெட்டியைக் கையில் தூக்கினேன்.....

எது எப்படியான போதிலும் நீதிக்கு ஒரு இடம் உலகில் என்றைக்கும் இருக்கவே இருக்கிறது கம்பி!

பதினைந்து பதினாறு வருஷங்களுக்குப் பிறகு இப்போ சண்டை தொடங்கி பெட்ரோல் இறக்குமதி குறைந்து அது கட்டுப்பாடு ஆய்ச்சோ இல்லையோ, வண்டிக்காரர்களும் மறுமலர்ச்சி அடைந்தார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல காலம் பிறந்தது. வயலுக்கு எரு இழுத்த மாடுகளும் வண்டிகளும் சலங்கைச் சத்தத்தோடே பெரிய ரேட்டில் ஓட ஆரம்பித்தன. வடிவேலு நாயனக்காரரே வலியச் கூப்பட்டு என்னிடம் கேட்டிருக்கும்போது நான் ஏன் கம்பி இருக்கப்போகிறேன்? இருபது வருஷங்களுக்கு முன்னே வண்டி ஓட்டிய அந்த இனிய நாட்கள் கிரும்பவும் ஒருமுறை என் சிவியத்தில் மீண்டும் கிட்டமா என்று ஏங்கியிருந்த எனக்கு இது எவ்வளவு சந்தோஷத்தைக் கொடுத்திருக்கும் என்பது நான் சொல்லிக்கொள்ளக்

கூடியதல்ல. 'கார்த்திகேசு, இந்த வருஷம் எனது மேளத்துக்கு நீதான் வண்டிக்காரன்'— என்று வடிவேலு நாயனக்காரர் சொல்லிய வார்த்தைகள் எனக்குத் தேன்போல இனித்தன. பால் போன்ற வெண்ணிலையில் வெள்ளைவெள்ளை நெற்றிருக்கும் தெரு வழியே எனது வண்டி மறுபடியும் மேளம் ஏற்றிச் செல்வதை எண்ண எனக்கு ஆனந்தம் பொங்கியது. ஆனப்போதிலும்...

“அது என்ன ராத்தி அண்ணே?” என்று கேட்டேன்.

“ஒன்றுமில்லை, ஒரு சின்னச் சந்தேகம். தம்பி. இந்தச் சண்டை இருக்குமே தா இல்லையோ, இது முடிந்த பிற்பாடு 'பெட்ரோல் கிட்டரோல்' எல்லாம்வந்து காரர்கள் பழையபடி ஓட ஆரம்பித்துவிட்டால் வண்டிக்காரர்கள் பாடுபடாமல் கழப்பன் கதைதானாம், மெய்தானோ?”

இதைக் கேட்டும்போது அவனுடைய குரல் சீசார்வடைந்து காணப்பட்டது.

“பயப்படாதே; அண்ணே! அணுக்குண்டு கண்டுபிடித்திருக்கிறார்களாம்” என்றேன் நான். வேறு எதைச் சொல்ல?

நீங்கள் யாழ்ப்பாணப் புகையிரத ஸ்தானத்திற்குவரும்போது முதலில் உங்கள் கவனத்தில் இருக்கவேண்டியது

எவறெஸ்ற் ரீ நூம்ஸ்

கிராமக் கவிதைகள்

“ஓர்ட்டையர்கள்”

உடலுக்கும் உள்ளத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. உடலின் அதிர்ச்சி உள்ளத்தையும், உள்ளத்தின் அதிர்ச்சி உடலையும் பாதிக்கின்றன. சுகதுக்க உணர்ச்சிகளே இவ்வித உபாதைகளைக் கொள்பவிக்ளின்றன.

பிறப்பு இறப்பு என்ற இரு எல்லைக் கோடுகளின் உள்ளே நின்று, பிராணதாரப் பிரயத்தனம் செய்யும் நமக்கு, வாழ்க்கை முழுவதும் துக்க மயமாகவோ அன்றிச் சுகமயமாகவோ அமைவதில்லை. எதிர்பார்த்தோ எதிர் பாராமலோ இவ்விருவித உணர்ச்சிகளையும் அனுபவிக்கிறோம். ஒன்றாக அல்லது தனித்தனி அவை நம்மை ஆட்சிப்படுத்துகின்றன; ஆட்டிவைக்கின்றன!

உணர்ச்சியின் வசப்பட்டவன் வெறுமனே உணர்ச்சியற்ற 'உம்மாண்டி' யாக இருத்தல் முடியாது. அதன் சலனத்தை - உணர்ச்சித் தடிப்பை - 'ரெலிபோன்' இயந்திரம்போல உடனுக்குடன் வெளிப்படுத்தித் தீரவேண்டியவன் ஆகின்றான். இல்லையேல், அவன் வாழ்க்கை பெரியவோர் நாகக் குழியாகிவிடும். இதற்காகவே நமக்குப் பாஷை அவசியமாயிற்று.

பாஷையினாலேதான் ஒருவன் தன் மனக் கருத்தை (பாட்டாகவோ அன்றி வசனமாகவோ) மற்றவர்களுக்கு நன்கு வெளிப்படுத்த முடிகிறது. இசை மயமான இந்த உலகில், வசனத்தை விடப் பாட்டே நமது உணர்ச்சிகளை அவற்றின் முழு வேகத்துடன் எளிதாகப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது. அதுதான் நடைமுறை.

பாட்டிலும் இருவகையுண்டு: ஒன்று இலக்கண வரம்புகளுக்குக் கட்டுப்பட்டது. பெரும்பாலும் யாப்பு அணி அறிவினாலேயே அமைக்கப்படும் சொல்லலங்கார வேலைப்பாடுள்ளது அது, தக்க முலாம் பூசிய பித்தளை நகைபோல. ஆனால், இயற்கையான கவியாற்றலின் முதிர்ச்சியின்றி பிறக்கும் மற்றொருவகைப் பாடல். இருக்கின்றதே, அதுதான் உயர்ந்தது; உயிரும் ஒளியும் நிறைந்தது; மாற்றுச் குறையாத தங்கநகைபோன்றது அது. நாடோடிப் பாடல்கள் என்று நாம் கூறும் கிராமக் கவிதைகள் எங்கே, எப்படிப் பிறக்கின்றன? உண்மையில் நாகரீக உலகத்தாரால் 'பட்டிக்காடுகள்' என்று இழிவாகக் குறிப்பிடப்படுகிற நாட்டுப்புறங்களிலேதான் அனை

T. N. LINGAM & SON

Dealers in:-

- Spare Parts
- Accessories
- Motor Vehicles
- Bicycles
- Tyres

&

Electrical
Contractors

K.K.S. Road, Phone 108
JAFFNA

உற்பத்தியாகின்றன. அவ்விடங் களிலுள்ள ஏழைத் தொழிலாளி யும் உழவனும்—வேறு என்ன, அவர்கள் பெரிய செல்வச்சீமான் களாகவா இருக்கிறார்கள்?—தங் தள் உழைப்பின் களைப்பை மறப் பதற்கும், இன்பமாகப் பொழுது போக்குவதற்குமாகத் தத்தமது சூழலுக்கு இயைந்த சிறுச்சிறு பாடல்களை ஆக்கிக்கொள்ளுகிறார் கள். பொருள் ஆழமும் நல்ல இசைப் பொருத்தமும் உள்ள பாடல்களாக அவை அமைந்து விடுகின்றன. அவற்றை எழுத் தில் அமைப்பதற்கான சாதனங் களோ எழுத்தறிவோ அவர்களிடம் ஏது? எனவே வாய்மொழி யாக, எழுதா மறையாக அவற்றை வளர்த்து வருகிறார்கள்.

இந்தக் கர்ணபரம்பரைக் கவி தைகளில் கரதல், வீரம், சோகம், கிண்டல், கேளி ஆகிய இவை யெல்லாம் அவர்களின் உணர்ச்சி க்கேற்ப இடம் பெறுகின்றன.

இவ்வகைக் கிராமக் கவிதை களைத் தேடித் தொகுக்கும் முயற்சி, தமிழ்நாட்டில் இப் போது சிலகாலமாக வளர்ந்து வருகிறது. இது இலக்கிய ரவிக் கர்களால் நன்கு வரவேற்கப்பட வேண்டியது.

நாங்கள்

—நாவற்குழியூர் நடராஜன்.

பகைவர்தம்மை நடுநடுங்கப் பண்ணிவைத்த பாண்டியர்
பாதுகாப்பின் கீழயிர்த்த பாரதர்கள் நாங்களா?
வகைகள்கொண்ட சேனைவந்து வளையமிட்ட போதெலாம்
வாளைவீசி வாகைபூண்ட வம்மிசத்தார் நாங்களா?
தகைமைகொண்ட சேரசோழர் தங்குலத் துதித்தநாம்
தாழ்மடித்துக் கைகுவித்துத் தலைவணங்கி நிற்பதா?
சிகைகள்போவ தாயினும்நம் ஜென்மபூமி வேறுலூர்
சீமையாளர் கைக்கொடுத்துச் சீரிழந்து வாழ்வதா?

அந்நியர்கள் வந்துநாட்டை அடிமைகொள்ளப் பார்க்கையில்
ஆர்த்தெழுந்த திங்குமுன்னர் ஆண்பிள்ளைகள் மட்டுமா?
கன்னியர்கை வாளெடுத்துக் கட்டுமீறிச் சென்றுபோர்க்
காட்டினூடு பகைவர்தம்மைக் கண்டதுண்ட மாக்கினர்;
சென்னிவீழ வீழநின்ற ஜென்மபூமிக் காகநம்
சிறுவர்கூடச் சமர்புரிந்த சீருமுண்டு; அஃதெலாம்
பன்னியென்ன பயனுடைத்து? பண்டைநாள் திகழ்ந்தபோற்
பண்ணிவைக்க வேண்டும்இந்தப் பாரில்எங்கள் நாட்டினே.

கொடியர்தம்மை முடிவுசெய்யக் கொற்றவர்கள் இல்லையோ?
கோதிலாத பேரைவாழ வைக்கமற்றோர் இல்லையோ?
கடமையென்று நாடுகாக்கக் கற்றவர்கள் இல்லையோ?
கடையர்தம்மை ஓட்ட வலிமை உற்றவர்கள் இல்லையோ?
அடிமையாக நாங்கள்என்றும் படியில்அஞ்சி வாழவோ?
அவர்கள்ஆள் நாங்கள்என்ன ஆண்மையற்று மாழவோ?
கடவுயானை தேர்கள்கொண்ட பெருமையின்று போகவோ?
கடவுளே! இதேன்னஇந்தக் காலம்வந்து சேரவோ?

எலிக் குஞ்சுச் செட்டியார்

* “வாத்தியார்”

நான் இப்போது பெரிய பணக்காரன். இந்தப் பட்டணத்திலுள்ள எல்லோருக்கும் என்னைக் தெரியும். ஆனால், சிவநேசம் செட்டியார் என்ற என்னுடைய பெயர் மாத்திரம் ஒரு வருக்கும் தெரியாது. என்னை எல்லோரும் ‘எலிகுஞ்சுச் செட்டியார்’ என்றுதான் சொல்வார்கள். எனென்றால், நான் இவ்வளவு பணக்காரன் ஆனதற்கு ஓர் எலிதான் காரணம். ஓர் எலியை — அதுவும் ஒரு செத்த எலியை — மூலதனமாக வைத்து வியாபாரம் செய்து நான் பணக் கேடினேன் என்று சொன்னால், நீங்கள் நம்பமாட்டீர்கள் தான். ஆனாலும் நான் சொல்வது முற்றிலும் உண்மை. என் சரித்திரத்தைக் கேட்டு விட்டுப் பிறகு சொல்லுங்கள், நான் சொல்வது பொய்யா மெய்யா என்று.

நான் என் தாயின் வயிற்றில் இருக்கும்போதே என் தகப்பனார் இறந்துவிட்டார். என் தாய் மிகுந்த பாடுபட்டு என்னை வளர்த்துப் பின்பு ஒரு சிறிய பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயரிடம் சம்பளமில்லாமல் நான் கல்வி கற்கவும் ஏற்பாடு செய்தாள்.

ஒருநாள் என் அன்னை என்னை அழைத்து, பின்வருமாறு சொன்னாள்:

“மகனே, நாங்கள் ஏழைகள்; மிகுந்த கஷ்டமனுபவிக்கிறோம். எப்போதும் இப்படியே இருக்க முடியாது. நீ இப்போது பெரியவனாய்விட்டாய். இனி எங்கள் குலக் தொழிலான வியாபாரத்தைச் செய்து பொருள் தேடவேண்டும். மூலதனம் இல்லாமல் எப்படி வியாபாரம் செய்வதென்று நீ ஆலோ

சிக்க வேண்டாம். அடுத்த தெருவிலுள்ள பெரிய வியாபாரி யான கதிரேசன் செட்டியார், வறியவர்களான தன் குலத்த வர்கள் வியாபாரம் செய்ய விரும்பினால், அவர்களுக்கு வேண்டிய மூலதனம் கொடுத்து உதவி செய்கிறார். நீயும் அவரிடம் போய் வேண்டிய உதவியைப் பெற்று வியாபாரம் செய்” என்று என் தாய் சொன்னாள். நானும் அப்படியே அங்கே போனேன்.

நான் போனபோது யாரோ ஒரு வாலிபன் செட்டியாரின் முன்னிலையில் தலை குனிந்து மௌனமாக நின்றான். செட்டியார் அவனைக் குறை கூறிக்கொண்டிருந்தார்: “நான் இருமுறை உனக்குப் பணவுதவிசெய்தும் நீ அதைக்கொண்டு பொருளீட்டத் தெரியாமல் எல்லாவற்றையும் இழந்துவிட்டு இங்கு வந்து நிற்கிறாயே! அதோ பார் அந்த மூலையில் ஓர் எலி செத்துக் கிடக்கிறதே; அந்த எலியை மூலதனமாகக் கொண்டே பெரும் பொருள் தேடிவிடுவான் திறமையுள்ள வணிகன். நீயோ என் னால் நான் தந்த பெருந் தொகை மூலதனத்தையும் அழித்து விட்டாயே!”

அவர் இவ்வாறு சொன்னவுடன், அந்த எலியை எனக்கே மூலதனமாகத் தரவேண்டுமென்று கேட்டேன். அவர் முதலில் ஆச்சரிய மடைந்தாராயினும், எலியை எடுத்துக்கொள்வதற்கு உத்தரவளித்தார். உடனே நான் அதை எடுத்துப் பத்திரப் படுத்திக்கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன். எல்லோரும் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வீட்டுக்கு வரும் வழியில் காணியக் கடையொன்றில் வளர்க் கப்படும் பூனியின் உணவுக்காக அந்த எலியைக் கொடுத்துவிட்டு அதற்கு விலையாகக் கொஞ்சம் கடலை வாங்கினேன். அதை அளித்தெடுத்துக்கொண்டு நகரத்தின் வெளியே ஒரு மர நிழலிற் போயிருந்தேன். அப்போது விற்கு வெட்டிகள் இருவர் வெகு தூரத்திலிருந்து விறகுச் சமையுடன் அங்கு வந்தார்கள். அவர் களுக்கு அந்தக் கடலையைக் கொடுத்துத் தாகத்திற்குத் தண்ணீருங் கொடுத்தேன். இந்த உணவுக்குப் பதிலாக அவர்கள் இவ்விரண்டு விறகு துண்டுகள் போட்டுவிட்டுப் போனார்கள்.

எலிக்குஞ்சுச் செட்டியார்

அவற்றைக் கொண்டுபோய் விறகுக் கடையிற் கொடுத்துச் சில காசுகள் பெற்றேன். அந்தக் காசுக்கு மறுபடியும் கடலை வாங்கி அவித்து விறகு வெட்டிகளுக்கு விற்றேன். இவ்வாறு செய்து சில நாட்களிலேயே அந்த விறகு வெட்டிகளிடமிருந்த விறகு முழுவதையும் நானே வாங்கிவிட்டேன்.

திரவென வானம் இருண்டது. இடி முழக்கத்துடன் இரண்டு நாட்கள் சோனாமரியாக அகாலமழை பெய்தது. இதனால் எதிர்பாராமல் பட்டணத்தில் விறகுப் பஞ்சம் ஏற்பட்டு விடவே, நான் கியாயமான விலைக்கு என்னிடமிருந்த விறகை சிற்று ஏராளமான பொருளைத் தேடினேன். உடனே செட்டித்தெருவில் பெரிய கடையொன்று வாங்கி வியாபாரம் தொடங்கினேன். அப்போது நான் இந்த நிலைமையை அடைவதற்குக் காரணமாயிருந்த கதிரேசன் செட்டியாரையும் செத்த எலியையும் மறந்துவிடாமல், தங்கத்தால் ஓர் எலி செய்து செட்டியாரிடம் கொண்டுபோய்ச் சமர்ப்பித்து என் வரலாற்றையும் சொன்னேன். இதைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்த அவர், தனது மகளை எனக்கு மணஞ்செய்து தந்தார். அதோ தெரிகிறதே, அது தான் நாங்கள் வாழும் மாடமாளிகை.

இப்போது சொல்வீர்களா, நான் சொன்னது பொய்யென்று?

விவாகம்

அராலி ஆங்கில பாடசாலை ஆசிரியர் பண்டிதர் வி. நவரத்தினம் அவர்களுக்கும் கந்தரோடை [F. M. S. Pensioner] ஸ்ரீமான் தம்பு அவர்களின் புத்திரி செல்வி நாகேஸ்வரி அம்மாளுக்கும் 27-3-46 புதன் கிழமை இரவு 8 மணிக்கு மணமகள் இல்லத்தில் திருமணம் நடைபெறும். அன்பர்கள் அனைவரும் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

இரண்டு ஊர்வலங்கள்

‘சம்பந்தன்’

மாணத்தோடு போராடிக் துக் கொண்டுவந்து எழுப்பிப் கொண்டிருந்த சமயத்திலும் விதி பார்த்தபொழுதோ.....!

அவளுடைய படுக்கையை அந்த அராச மரத்தடியிலிருந்து மாற்றி வைக்க விரும்பவில்லையென்றே சொல்லவேண்டும். அவளுக்குப் பக்கத்தில் ஸ்வாமி மட்டும் உட்கார்ந்திருந்தான். சற்றுத் தொலைவில் ஒரு கிழவன் விழுந்து கிடந்தான். மற்றவர்களை அங்கே காணவில்லை. ஸ்வாமி அடிக்கொருதரம் அவனைக் கூப்பிட்டுப் பார்த்தான். ஒருவேளை பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கும் அந்தப் பெண் திடீரென்று எழுந்திருந்து பேசுவாள் என்று எண்ணினாள்போலும்!

இப்படி ஆகி விடு மென்று அவன் கணவிலும் எண்ணியிருக்கவில்லை. சாயந்தர மெல்லாம் படுத்தபடியே கிடந்தாளேனும் நன்றாகப் பேசினாள். அப்படி வெகு நேரமாக அவளோடு பேசிக்கொண்டு இருந்து விட்டு “இன்றைக்குக் கொஞ்சம் கஞ்சி வைத்துக் கொடுக்கட்டுமா” என்று கேட்டுக்கொண்டே எங்கோ ஓடிப்போய், கொஞ்சம் அரிசியும் கொண்டு வந்தான். அப்பொழுதும் அயர்ந்து கிடப்பது போலவே அவள் காணப்பட்டாள். ஆனால் கஞ்சியை வைத்

விழுக்கம்போல அங்கே வந்து விழுந்து கிடக்கும் மற்றப் பிச்சைக்காரர்கள் எல்லோரும் அன்று அந்த நகரத்துப் பிரபு ஒருவருடைய பெண்ணின் கல்யாண வைபவத்தைப் பார்க்கப் போய்விட்டார்கள். எல்லா ஜனங்களுக்குமே அது ஒரு ஆனந்தமான சம்பவமாக இருக்கும் போது, சாதாரணமான அந்த ஏழைகளுடைய நிலையைச் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆயிரக்கணக்காக ரூபாய்களைச் செலவு செய்து கொட்டகைகள் போட்டு அலங்காரங்கள் செய்திருந்தார்கள். வாத்தியக்காரரும் மற்றும் கித்வான்களும் பல தேசங்களிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டிருந்தனர். நண்பர்களென்றும், பந்துக்களென்றும் வந்து குவிந்தும்பலே பார்ப்பதற்கு அதிசயமாக இருந்தது. இந்தக் காட்சிகளைப் பார்ப்பதைவிட்டு, இருள்கூழ்ந்த அந்த மரத்தடியிலே விழுந்து கிடக்க யார்தான் விரும்புவார்கள்? அல்லாமலும், அவள் சுகமாகக் கிடந்ததை நேராகப் பார்த்துவிட்டே அவர்கள் மாலை

யில் அங்கே ஓடிச் சென்றார்கள். ஆனால், ஸ்வாமியும் அந்தக் கிழவனும் அவனை விட்டுப்போக விரும்பவில்லை.

○

ஸ்வாமி கொஞ்ச நாட்களுக்க் குமுண்புதான் இந்தக் கூட்டத் தார்களோடு வந்து சேர்ந்தான். அதற்கு முன்பெல்லாம் உணவுக்காகத் தேசாந்தரஞ் செல்லும் பறவைகள்போல எங்கெங்கோ சுற்றி அலைந்துகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது கிரந்தரமாகச் சில மாதங்களுக்கேனும் அவன் ஒரு இடத்தில் நிலைத்து இருந்ததில்லை. இங்கு வந்தபிறகே இயல்பான அவனுடைய பழக்கம் மாறியது. உயர்ந்த அந்தஸ்துக்களில் இருந்துகொண்டு வர்முடிமனிதர்களை விட இந்தக் கூட்டத்தவர்களிடம் அமைந்திருந்த அற்புதமான இயல்புகளே அப்படி அவனை ஓட விடாமல் தடுத்து வைத்திருந்த தென்று சொல்லவேண்டும்.

காலையிலே அவர்கள் அந்த இடத்தைவிட்டுத் தனித்தனியாக ஒவ்வொரு திசையால் போவார்கள். மாலைக்காலமானதும் திரும்பிவந்து கூடுவார்கள். எல்லோரும் வந்து சேர்ந்ததும், 'இன்றைக்கு யாராவது வயிற்றுக்குக் கிடைக்காமல் வந்தீர்களா' என்று விசாரித்து, வைத்திருக்கிறவர்கள் மற்றவர்களுக்குக் கொடுத்து உதவுவார்கள். பிறகு எல்லோருமே சேர்ந்துகொண்டு தங்கள் துன்பங்களை மறந்து சிறு குழந்தைகள்போல விளையாடுவார்கள்; பாடுவார்கள். இந்தச் சமயங்களிலெல்லாம்

அவள் எல்லோருடைய கண்களின் முன்பும் திற்பாள். அவளுடைய ஒவ்வொரு செய்கையும் மற்றவர்களை வசிகரித்து ஒரு புதுமையின் சுகத்தில் ஆழ்த்திவிடும். அவளுக்கு யாரிடமும் வித்தியாசம் பாராட்டி நடக்கவுந் தெரியாது. எல்லையற்ற இருட்கடலிலேதோன்றிய லட்சியதீபம் போலவும், பரந்த பாலைவனத்தின் நடுவிலே கிடந்த அமிர்தமயமான தடாகம்போலவும் அவர்களது ஆழ்ந்த துயர்நிலையில் அவள் ஒரு தன்னம்பிக்கையை உண்டுபண்ணிக் கொண்டிருந்தாள். அதாவது, வாழ்விலே சிரித்துப் பழக்கமில்லாத அந்த ஏழைகளை அவளுடைய ஒவ்வொரு செய்கையும் தங்களை மறந்து ஆரவாரஞ் செய்யும்படி உற்சாகமுட்டிக் கொண்டிருந்தது சில சமயங்களிலே அவள் ஒரு 'தர்பார்' நடத்துவதன்மூலம், ஸ்வாமி முதன்முதல் அங்கே வந்த அன்றைக்கும் அது நடந்தது. எல்லோரும் அவளைச் சுற்றி உட்கார்த்தார்கள். அவளுடைய கண்கள் நாலா பக்கமும் ஒருமுறை சுற்றி வந்தன. புதிதாக அன்றைக்கே வந்து சேர்ந்த ஸ்வாமியைக் கண்டதும், "ஓகோ! நமது கூட்டத்துக்குள் உத்தரவில்லாமலே யாரோ ஒரு புதியவன் வந்து நுழைந்துவிட்டதாகத் தெரிகிறதே! உடனே அந்த மனிதனைப் பிடித்துவந்து என்முன்னால் நிறுத்துங்கள்" என்ற கட்டளை பிறந்தது. ஸ்வாமி-சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு, 'நானே வந்து விடுகிறேன்' என்று சொல்லிய

படி அவளுக்கு முன்னால் வந்து சின்றான்.

“வேண்டுமானால் உத்தரவில் லாமல் வந்து புகுந்த குற்றத்தை மன்னிக்கிறோம். ஆனால், மன்னிக்க முடியாத வேறொரு குற்ற முண்டு!”

“புதியவனாலும் கட்டளைப் படி நடக்க உத்தரவை எதிர்பார்க்கிறேன்.”

“நமது கூட்டத்தினர் நுழைகிற எந்த ஆசாயியும் குறைந்த பட்சம் இரண்டு மூன்று கிழிசலில்லாத உடையை உடுத்திருக்கலாகாது. நீ அதற்கு மாறாக நடந்துவிட்டாய் அல்லவா? ஏன், நீங்களே சொல்லுங்கள், தண்டிக்காமல் விடலாமா?”

“கிட முடியாது; கிட முடியாது!” என்று ஏக காலத்தில் பல குரல்கள் எழுந்து கேட்டன. அவ்வளவில் அவன், “உங்களுடைய சட்டர் தெரியாமல் இந்த அபராதத்தைச் செய்து விட்டேன். இதோ நானாகவே கிழித்தவிடுகிறேன்” என்று சொல்லியபடி கிழிப்பதற்குத் துணியைப் பிடித்தான். உடனே, “மன்னித்துக் கொண்டோம்; இனிமேல் இவ்விதமான பிழைகள் வராமற் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்று தீர்ப்புக் கூறப்பட்டது.

அதோடு அன்றைய நியாய சபை கலைந்துவிட்டது. பிறகும் வெகு நேரம்வரை பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு, ஒவ்வொருவராக அங்கங்கே விழந்து தூங்கிவிட்டார்கள். ஸ்வாமி மட்டும் ஒரு புறக்கிலே கிடந்து யோசித்துக்

கொண்டிருந்தான். அவனுடைய உள்ளத்தில் என்றைக்குமே கண்டிராத ஒரு இன்ப வெள்ளம் கரைபுரண்டோடிக்கொண்டிருந்தது. அதனால் அன்று வெகு நேரத்தின் பிறகே அவனுக்கு நித்திரையும் வந்தது. தினமும்

அவர்களுடைய வாழ்வு இப்படியே இருந்ததால், நாளைக்கு என்ற விசாரம் யாரிடமும் இருந்ததில்லை. உணவு கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும் ஒரே மாதிரியே சலனமற்ற நிலையிற் காணப்பட்டார்கள். எந்த நிலையிலும் தங்களைத் தேற்றிக்கொள்ளக் கூடிய ஒரு வீரம், அவர்களது பிறப்புரிமைபானது என்று கூடச் சொல்லலாம். எல்லோராலும் ஒதுக்கிக் தள்ளப்பட்டபோதிலும், அவர்களிடம் தன்னம்பிக்கை யிருந்தது. மாணமற்ற சனப் பிச்சைத் தொழிலையே செய்தாலும், அவர்களே அந்த மாணத்தின் உயிர்நிலையாக இருந்தார்கள் எனலாம். வாழ்க்கையின் சகலங்களைக் கனவிலும் காணாமல் துன்பச் சமூகத்தில் அடிபுண்டும், நிமிர்ந்து நிற்கும் அவர்களைப்போன்ற மனிதரது மூச்சி லிருந்தே புது யுகத்தின் உயிர் தோன்றப் போகிறதல்லவா?

இந்த இடத்தில் ஏற்பட்ட கூட்டுறவை ஸ்வாமி தனக்குக் கிடைத்த ஒரு பாக்கியமாகவே கருதினான். மற்றவர்களைவிட அவனுக்கு உயர்ந்த ஒரு அந்தஸ்து கிடைத்தது. அதுவும் அவருடைய கடைச்சத்திலேயே

கிடைத்ததென்று சொல்லவேண்டும். வாழ்க்கை என்னும் முள் நிறைந்த பாதையிலே காலமெல்லாம் நடந்ததில் சலிப்படைந்த அவனுக்கு அவள் ஒரு மருந்தாகவே விளங்கினாள். ஒருநாள் அவர்களது சம்பாஷணைக்குள் இந்தப் பிச்சையெடுக்கிற தொழிலைப்பற்றிய பேச்சும் வந்தது. அப்போது அவள் தன் மனத்தில் வெகு காலமாக வேருன்றியிருந்த இந்த அபிப்பிராயத்தையும் சொன்னாள்:

“வெட்கமின்றி எல்லோரிடமும் யாசிக்கிறோம், வயிற்றுக் கொடுமையினாலேயே கேட்கிறார்கள் என்று எண்ணாமல் ஜனங்களுக்கும் வாய்க்கு வந்தபடி திட்டுகிறார்கள். கடவுள் தந்த உடம்பு இருக்கும்போதாவது வேலை செய்து இந்த வயிற்றை நிரப்பக் கூடாது என்று அடிக்கடி தோன்றுகிறது”.

சிரித்து நேரம்வரை சும்மா இருந்துவிட்டே அவன் பதில் சொன்னான்.

“நீ சொன்னதைப்பற்றித்தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். உண்மையில் அது நல்லதுதான். ஆனால்..... எல்லோருக்கும் வேலை கிடைப்பது, பிறகு வேலைக்குக் கூலி கிடைப்பது — இவையெல்லாம்எனக்குப் பெரிய பிரச்சினைகளாகவே தோன்றுகின்றன.”

அவள் இதைக் கேட்டதும் ஒரு மாதிரிச் சிரித்துக்கொண்டு “நீங்களும் ஒரு பெரிய கோழை என்றே சொல்வேன்; ஆனால், உங்களைப் பார்க்கும்போது அப்

படிச் சொல்ல முடியவில்லை” என்றார்.

“அனுபவமில்லாத ஒரு பெண் சொல்லக்கூடியதைத்தான் நீயும் சொல்லுகிறாய்”

“என்ன? உலகத்தில் வேலை கிடைப்பதென்பது பெரிய பிரச்சினையா? நன்றாகச் செய்கிறவர்களை எல்லோருமே வரவேற்காதபராக இருக்கிறார்கள்.”

“சரி; நான் இன்றையிலிருந்து அப்படியே செய்கிறேன். ஆனால் நீ.....”

“நானும் அப்படித்தான் செய்வேன்.”

“அதற்கு நான் சம்மதிக்க மாட்டேன்.”

“அப்படியானால் நான் நெடுகிலுமே பிச்சைதான் எடுக்க வேண்டுமாக்கும்?”

“எனக்குக் கிடைப்பதில் ஒரு பகுதியைக் கொடுக்கிறேனே!”

அவனைப்பற்றி நன்றாகத்தெரிந்திருந்தும், இதைக் கேட்டவுடன் கொஞ்சம் யோசித்துவிட்டே, “என்ன?” என்று கேட்டாள்.

“நான் வெகு காலமாகக் கூலி வேலை செய்து சீவித்த ஒருவன் என்பதை நீ ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். முதலாளிகள் என்று இருக்கிறவர்கள், ஓயாமல் வேலை வாங்கிக்கொண்டும், அதற்குரிய சம்பளத்தைக் கொடுப்பார்களா? மனிதனிடம் நியாயப்படி கொடுக்கிற மனமிருந்தால் ஒரு வணிக கோடும்வரையை வந்திருக்க முடியாது. பத்து ரூபா செலவு செய்யவேண்டிய ஒரு வேலையை, பத்துப் பணத்தோடு செய்கிற ஒருவனையே ஒவ்வொரு

மனிதனும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறான் அறிவாயா? அந்தக் காலத்தில் வேலை செய்து செய்து எலும்பாகிச் சாகிற நிலைக்கு வந்துவிட்டேன். பிறகு, வேலை செய்யவும் முடியாதுபோய் விடவே இந்தப் பிச்சையெடுக்கிற தொழிலிலிறங்கினேன். என்னுடைய இந்த அனுபவத்தைக் கொண்டே 'நீ செய்ய வேண்டாம்' என்று தடுத்தேன். உன்னாலும் அப்படிப் பாடுபட முடியாது."

"எப்படியிருந்தாலும், ஒவ்வொருவரும் தங்கள் வயிற்றுக்குத் தாங்கள்தானே பாடுபட்டுத் தீர வேண்டும்?"

"உண்மைதான்; ஆனால், ஒரு குழந்தை தன் சாப்பாட்டுக்குச் சம்பாதித்தே யாக வேண்டுமென்று, அதன் தாய் — எவ்வளவு ஏழையானாலும் — விரும்புவாளா?"

அவளுக்கு இந்த வார்த்தைகள் ஒருவித இன்பங் கலந்த மயக்கத்தையே உண்டுபண்ணின. ஆயினும், சாதரியமாகப் பதில் சொன்னாள்.

"தானே பாடுபட்டுக் கொடுக்கும் பருவம் வந்தபிறகும், வாழ்க்கையிலே அடிபட்டுச் சேர்ந்து போன ஒரு தாயிடம் எதிர்பார்ப்பது எந்தப் பிள்ளைக்கும் ஏற்றதல்ல. அல்லாமலும், தன் குழந்தைக்கு சம்பாதிக்கத் தக்க பருவம் வந்த பிறகும், அடைத்து வைக்கிற ஒவ்வொரு தாயும் தன் குழந்தைக்கே பெரிய தீமை செய்தவளாகிறாள்."

"நியாயம் வேறு; தாயினுடைய உள்ளம் வேறு. அது சட்டங்களுக்குள் கட்டுப்படக்கூடியதமல்ல."

மேலே அவளால் ஒன்றுமே பேச முடியவில்லை. உண்மையான அன்புகனிந்த அவனது முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா இருப்பதிலே கூட அவள் ஆனந்தமடைந்தாள். இதுவரை காணாத ஒன்றைக் கண்டதுபோல அவளுடைய உள்ளம் உள்ளே குமுறிக்கொண்டிருந்தது. பாவம் அவளுக்குத் தன் தாயின் அன்பு கூட இப்படித்தான் இருக்குமென்று தெரியாது. அதனால்தான் புதிதாகக் கிடைத்த இந்த இனிமை அவளுக்கு அமிர்த மயமாகவே தெரிந்தது. அவனும் உள்ளபடி ஒரு தாயின் ஸ்தானத்திலிருந்து கொண்டே தன் உள்ளத்தைக் காட்டினான். ஆயினும் அது இன்ன பாதையிலேதான் ஓடி வருகிறதென்று அவளால் நிதானிக்க முடியவில்லை.

○

இப்பற்கையிலே தள்ளிவிடையாடுஞ் சிறுவர்கள்போன்ற அவளுடைய சபாவம் நாளடைவில் அடங்கிவிட, ஒருவித அமைதியான நிலை தானாகவே தோன்றி கலைத்துவிட்டது. அவளிடத்துத் தோன்றிய இந்த மாறுதல் மற்றவர்களுக்குக்கூட ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணியது. அந்தக் கிழவன்மட்டும் "ஆம்மா, நீ அவனோடு சுகமாக வாழ்வதைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் நான் சாக வேண்டும்" என்று அடிக்கடி

வெளியாகத் திறந்து சொல்லு வான், முதலில் “தாத்தா! உனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா?” என்று கேட்டவள், வர வரச் சிரித்து மௌனமானாள். நியாயமின்றி மற்றவர்கள் இப்படி நினைக்கின்றார்கள் என்பது தெரிந்திருந்தும், அதை வரவேற்பதற்குத் தயாராகவே அவளுடைய நெஞ்சு திருந்திவிட்டது. ஆனால்.....? காலக்காற்று திடீரென்று வேறு திசை நோக்கிச் சுழன்றடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது. ஒரு காரணமூலமின்றி அவளுக்கு ஏதோ ஒன்று சொல்ல முடியாதபடி வந்துவிட்டது. இத்தனை நாளும் வெயிலென்றும் மழையென்றும் பாராமல் அலைந்தபோது கூட வராத அந்த வரத்து, ஒரு வன் பக்குவஞ் செய்ய வந்த பிறகே எங்கிருந்தோ ஓடிவந்து பிடித்துக்கொண்டது. ஏன், சாயந்தரம் அவன் அரிசிக்காகப் போகும்வரைக்கும் செளக்கியமாகத்தானே யிருந்தாள்! படுத்தபடி கிடந்தபோதிலும் வேடிக்கையாகப் பேசினாள்; சிரித்தாள். ‘கஞ்சி வைத்துத் தாட்டுமா’ என்று கேட்டபோது, “இந்த நேரத்தில் எங்கே அரிசி கிடைக்கப்போகிறது” என்று அவனுக்காகத் தன் அறுதாபத்தைக்கூடத் தெரிவித்தாளே! இப்போதோ.....

○

பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கும் அந்தப் பேதையின் தலையைத் தன் மடியிற் வைத்தபடியே அவளும் உணர்ச்சியற்ற நிலையிலே உட்கார்ந்திருந்தாள். அப்பொ

ழுதுதான் ஒவ்வொருவராக ஆண்களது கூட்டத்தவர்கள் எல்லாரும் வந்து சேர்த்தார்கள். வெளியில் நிறைந்திருந்த இருளின் எதிரொளிப்பால் எல்லோருடைய இதயங்களும் பயங்கரமாக இருண்டு கிடந்தன. ஆனால், அந்த இருளின் கோரமான சிரிப்புப்போலவே தூரத்திலே வந்து கொண்டிருந்த கல்யாண ஊர் வலத்தில் தீபங்கள் பிரகாசித்தன. வாத்தியங்களின் ஒசையும் சனங்களின் ஆரவாரமும் ஒன்றாகி, விதி தூரத்தில் நின்றுகொண்ட தன் வாயைத் திறந்து ஊனையிடுவதுபோலவே கேட்டது.

மூச்சு நின்றபிறகும் அவளுடைய உடலைத் தன் மடியிலிருந்து இறக்கி வைக்க விரும்பாதவன் போலவே ஸ்வாமி கிறைத்துப் போயிருந்தான். அவனுடைய கண்களிலிருந்து ஆறாக ஒழுகிய நீர் உயிரற்ற அவள் முகத்தின் வழியாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

கல்யாண ஊர்வலம் அந்த மரத்தடிக்குச் சற்றுச் தொலைவில் வந்ததும், திடீரென்று ஒரு பாரப்பு உண்டாகிவிட்டது. எல்லோரும் நின்று ஒருவரோடொருவர் ஏதோ பேசிக்கொண்டார்கள். பிறகு ஒரேயொரு மணிதன் மட்டும் அந்த இடத்தை நோக்கி வந்தான். அவனுடைய உடம்பு ஆத்திரத்தினால் ஆடிக்கொண்டிருந்தது, அந்த மங்கிய மர நிழலிலேகூடத் தெரிந்தது. வார்த்தைகளும் துடித்துக்கொண்டே வெளி வந்தன; ஆனால், எட்டி நின்று பேசினான்.

யாரெடா அங்கே ஊர்வலம் நடந்தான். அவனைச் சேர்ந்த வருவது தெரியவில்லையா? எப் மற்றவர்களும் ஒருவரின் ஒருவ படித் தெரியும்! எந்த நாயின் ராக அவனைத் தொடர்ந்து நடந் பிணத்தை வைத்துக்கொண்டு தார்கள்.

வழியிலே அபசகுணம்மாதிரி நிற அந்த உயர்வான மனித ஜாதி கிறீர்கள்? எல்லோருக்கும் அந் யின் ஆடம்பரமான கல்யாண தக் கதி வரமுன் இழுத்துக் ஊர்வலம் நகரத் தொடங்கிய கொண்டு ஓடிப் போகிறீர்களா போது, அவர்களால் ஒதுக்கித் அல்லது.....”

ஸ்வாமி அப்படி இரைந்து தள்ளப்பட்ட அந்த ஏழை மனிதர்களின் அபசகுணமான மாண கொண்டுநின்ற அந்த மிருகத்தின் ஊர்வலமும் இருளோடு ஐக்கியப் பக்கமாக ஒருமுறை திரும்பிப் பட்டு மறைந்துவிட்டது. பார்த்துவிட்டுத் தன் உயிரினு ஒருவேளை நவயுகத்தைச் மீறிய அவளது உடலைத் தூக்கித் திருஷ்டிக்க எண்ணிய விதியின் தோள்மீது வைத்துக்கொண்டு ஆரம்ப ஊர்வலங்களாகவும் ஏதோ ஒரு திசையை நோக்கி இவை இருக்கலாமல்லவா?

வரப்பெற்றோம்.

பாரதி: மாத வெளியீடு. கூட்டாசிரியர்கள்: கே. ராமநாதன்; கே. கணேஸ். காரியாலயம்: 'நிஷாத்' ரெட்னி பிளேஸ், கொட்டா ரேட், கொழும்பு.

மறுமலர்ச்சி அடுத்த இதழில்

மாத வெளியீடு.

வருட சந்தா ரூபா 3.50

தனிப் பிரதி சதம் 30

எல்லா இடங்களிலும்

எஜன்கேள் தேவை.

மனேஜர்,

மறுமலர்ச்சி,

288, ஆஸ்பத்திரி ரோட்,

யாழ்ப்பாணம்.

எழுதுகிறார்கள்:

பி. கோதண்டராமன் M. A.

அ. வி. மயில்வாகனன் B. A.

க. இ. சரவணமுத்து

'மஹாசகி'

'இலங்கையர்கோன்'

வரதர்

நண்டின் வாழ்க்கை நலம்

● பொ. கிருஷ்ணன்.

மனிதன் மண்ணைக்கொண்டு உலகப்பரப்பு முழுவதையுமே தன் ஆட்சிக்குட்படுத்த விரும்புகின்றான். அதன்மேலும் சந்திர செவ்வாய் மண்டலங்களிலும் தன் ஆணையைச் செலுத்த அவாவுகிறான். வெற்றிகொண்ட வல்லரசுகளின் கீழ்ச் சிற்றரசுகள் அடங்கி ஒடுங்குகின்றன.

போர் தொடங்கும்போதும் முடியும்போதும் சுதந்திரம் சுதந்திரம் எனப் பேரிரைச்சலிட்டு எத்தனையோ சாசனங்களை மனிதன் ஆக்குகிறான். பாவம்! அவையெல்லாம் மரண சாசனங்களாகுகின்றன. 'நீர்மேல் எழுத்திற்கு நேர்' என்ற அருமை வாக்கியத்துக்குகந்த உதாரணங்களாக இச் சாசனங்கள் விளங்குகின்றன.

நல்ல உணவு உண்டு மனிதனுக்கு வருடங்கள் பலவாகின்றன. இதற்கிடையே மீண்டும் அணுக்குண்டை நம்மேற் போடுவதுபோல் அரசியல் மேதாவிடிகள், கொடும் பஞ்சம் நம்மிடங்கடுகி வருகிறது' என எச்சரிக்கை செய்கிறார்கள். உலகிலே அமைதியில்லை. சஞ்சலமே உலக சபாவமாய்விட்டது.

போரின் குழறலும் பசியின் அலறலும் ஏற்படுத்தும் பல பொல்லாக் கிலேசங்களைச் சிறிதநேரம் மறக்க ஒரு புலவர் தீட்டிக் காட்டும் புத்துலகிற்குச் சற்றே செல்வோம். புலவர் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் காட்டிய உலகிடை எல்லா நலங்களும் பொலிகின்றன.

இயற்கையன்றையின் மடித்தலத்தே ஜீவராசிகள் உலாவி எவ்வித குறைவுமின்றித் தீங்கொழிந்து நிறைவுடன் உறைகின்றன. அந்தப் பழங்காலத்தே மனித தேவைகள் மிக அற்பம். இயற்கை வளங்கொழிக்கும் தோட்டப் பாகமொன்றில் இரு நண்டுகள் நடாத்தும் இல்லறச் சிறப்பைப் புலவர் தாமுங் கண்டு ஆனந்தித்து நமக்குங் காட்டுகிறார். நீர்வளம் நிரம்பியுள்ள தோட்டப் பாகத்தின் எல்லையிற் பச்சிலைகள் செறிந்து பல பலாமரங்கள் வளருகின்றன. பலா வரிசை ஒரே இலைக் காடாகக் காட்சியளிக்கிறது. அத்தகைய பலாக்களைப் புலவர் 'அள்ளிலைப்பலா' (செறிந்த இலையுடைய பலா) என நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார். அவற்றின் கணிகள் நெகிழ்ந்து சுகோகள் தேனொழுக நிலத்தில் வீழ்கின்றன. பலாவையடுத்து மரகதக் தகடுபோன்ற இலைகளை யுடைய வாழைகள் ஒங்கி வளருகின்றன. குலையிலேயே பழுத்த

துக் கனிந்து விடும் அவற்றின் கனிச் சுவையுடன் தமிழ்ச் சுவையையும் சேர்த்துப் புலவர் 'கனிந்துவீழ் வாழையின் பழன்' என எழுது மணக்கண்முன் காட்டுகிறார். மனிதவர்க்கத்தின் தேவைக்கு மிகுதிய அல்லீருவகைப் பழங்கனையும் நிலத்திற் கண்ட ஆண் நண்டு ஆனந்தம் அடைகிறது. எத்தகைய உணவு கொள்ளினும் வெறுப்புறும் நிறை காப்பந் தாங்கியுள்ள தனது பெடைக்கு அவற்றை உணவாக்க மிகுந்த பிரயாசத் தோடு கொண்டு செல்லுகிறது ஆண் நண்டு. வாழ்க்கைச் சுவையை நன்குணர்ந்து அனுபவிக்கும் பேறுபெற்ற அப் புள்ளி நண்டினை 'வாழ் அலவன்' என அடை கொடுத்து அழைக்கிறார் புலவர் பெருமான். புள்ளி யோடு கூடிய உடலையுடைய இந்த நண்டு, வரியமைந்த மேனியையுடைய பெடையை நினைந்தபடியே விரைந்து செல்கிறது. அதன் இல்லக்கிழத்தி வாழும் பொந்தினை நமது புலவர் பெருமாளிகையாக்கிக் காட்டுகிறார். பளிங்குக் கல் பதித்த தளத்தினையுடைய மாளிகைக்கு எவ்விதத்திலும் தாழாதது அப் பொந்தை. அதன் தளத்திற்குத்தான் அத்தகைய பளபளப் புழம் அழுத்தமுள் எங்கிருந்து வந்தன என அதிசயிக்கிறோம். வெண் ணிறச் சங்கும் அழுத்தமான ஆமையோடுமே அந் தளம் அங்ஙனம் தோற்ற மளிர்க்கக் காரணமாயிருக்கின்றன. ஆண் நண்டு இங்ஙனம் மாளிகைத் தளம் அமைத்ததோடு திருப்தியுறவில்லை. தன் மனைவி வெளிப்புறத்தே வந்து உலாவும்போது கரடுமுரடான நிலப்பாகத்திலே நடக்க நேர்வதை விரும்பாத நாயகன், தன் அன்பு மிகுதியாலே தரையெலாம் மெத்தை பரப்புகின்றான். மனைவியின் உடல் குலுங்கின் அது அவளுக்கு எத்துணை துன்பம் கொடுக்கும்! அதன் வயிற்றுட் கிடக்கும் சிசுவிற்குத்தான் அது எவ்வளவு தொந்தரவாகும்! இந்த எண்ணத்தால் அந்த ஆண் நண்டு படர் கொடிகள் ஈன்ற மெல்லிதழ்ப் பூக்களை நறுக்கி வழிவழியே வீழ்த்தி நிலத்தினை மெத்தை பதித்த தளமாக்கி, நாயகி மெல்லென உலாப்போதற்கு உகந்ததாக்குகிறது.

இயற்கை நயத்தோடு இவ்வாழ்க்கை நலமும் கலந்திலங்கும் நாட்டுக் காட்சியைத் திருந்தக்க தேவர் சுவையிக்க சொற்களாலமைத்து இவ்வாறு காட்டுகிறார்:—

“அள்ளிலைப் பலவி னளிந்துவீழ் சனையுங் கனிந்துவீழ் வாழையின் பழனும் புள்ளிவா ழலவன் பொறிவரிக்க கமஞ்சுன் றெண்ணிணுக குய்த்துநோய்
தணிப்பான்
பள்ளிவாய் நந்து மாமையும் பணித்துப் பன்மலர் வழிபடக் குறைக்கும் வெள்ளநீர்ப் படப்பை விதையம்வந் தடைந்தே வேந்தனுக் குணர்த்தமுன் விடுத்கார்”

‘மறுமலர்ச்சி’யில் உள்ள கதை கட்டுரைகளிற் காணப்படும் பெயர் கள் ஏதாவது சிஜம்போலத் தோன்றுகிறதா? — ஓ, அது தவறு! அவை யெல்லாம் நமது கதாசிரியர்களின் திறமையான கற்பனைகள்தான்.

புதிய இலக்கிய வெளியீடுகள்.

	ரூ. ச.		ரூ. ச.
கதைக் கோவை		பல்லவ மகேந்திர வர்மன்	1.25
தொகுதி II.	7.00	மல்லிகை மாலை	2.50
கதைக் கோவை		உரிமையும் கடமையும்	2.00
தொகுதி III.	7.50	சுரட்டுர் ராமு	2.00
கதைக் கோவை		நீலமணி	2.50
தொகுதி IV.	10.50	சீத்தனக் காவடி	2.00
புயல் - 'தாகூர்'	5.00	வாடா வினக்கு	2.00
இரு துருவங்கள் - 'காண்டேகர்'	5.50	குழந்தையின் மனம்	2.00
எரி கட்சத்திரம் - 'காண்டேகர்'	4.00	பின்னை வரம்	2.00
என் சரித்திரம்		தேவகி	2.00
- மகாத்மா காந்தி	3.50	தோட்டியை மணந்த	
எஸ். வி. வி. எழுதியவை		அரச குமாரி	2.00
ஸம்பத்து	4.00	சாசிப் பெண்	1.75
உல்லாச வேலை	3.50	மீராபாய்	1.00
வஸந்தன்	2.00	மீராபாய் [நாடகம்]	1.25
புதுமாட்டுப் பெண்	1.15	ஜான்ஸி ராணி - லக்ஷ்மீபாய்	30
		இளமைப் பருவம்	1.50
		சதுரங்கம்	1.75
தேவி செளது ராணி		கல்வின் வேட்கை	2.00
'பங்கிம் சந்திரர்'	2.00	தாவரங்களின் இல்லறம்	
தேவதாஸ் 'சுரத் சந்திரர்'	2.50	- 'ராஜாஜி'	1.50
அழலயன் - சுரத் சந்திரர்	1.25	சிகு பாலனம் - 'ராஜாஜி'	50
கங்கை கொண்ட சோழன்	1.50	பாராயணத் திருப்புகழ்	25

இலங்கையில் விற்பனை உரிமையாளர்கள்:

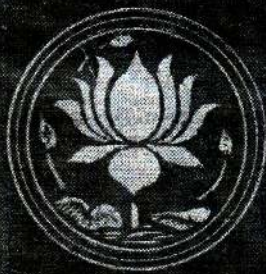
S. S. சண்முகநாதன் அன் சன்வல்,
வண்ணார்பண்ணை ... யாழ்ப்பாணம்.

வாசகர் குறிய்பு

வாசகர் குறிய்பு

=/30

மறுமலர்ச்சி

MARUMALARCHCHI
JAFFNA.

2

இந்த இதழில்

- முகத்தவரம்
- சாலைப்போத்தில்
- பெரிதும் சிறிதும்
- க. செ. ந.
- தமிழின் மறுமலர்ச்சி
- ப. சாதனா. எம். M. A.
- சர்வாங்கம்
- "இலங்கையர்கோல்"
- சுயமனின் சுதனி
- இ. கி. சீவானாயம்
- இரவு
- "மணாகளி"
- முல்லைச்சாட்டு
- ச. ப. ச.
- தமிழ்மொழி
- உ. இ. சரவணமுத்து
- உடைப்பு
- அ. வி. மயில்வாகனன் B. A.
- இன்பத்திற்கு ஒரு எல்லை
- வாகுர்
- நயா வாசகமே!

விய - சித்திரை

நினைவிருக்கட்டும்!

கண்ணுக்குக் கவர்ச்சி! உள்ளத்துக்கு மகிழ்ச்சி!

உயர்தரமான * அழகிய எலக்ட்ரோ
பவுண் நகைகள் * வைரங்கள்

சொற்ப அட்வான்ஸ்பேரில் ஜூட்டர்நகைகள்
குறித்த தலணையில் செய்துகொடுபடும்.

எல்.கே.எஸ்.

லெப்பை பிரதர்ஸ்

கன்னுதட்டி :: :: யாழ்ப்பாணம்

பிராஞ்சுகள் :

137, 2-ம் குறுக்குத்) 145, பெரியகடைத்தெரு) 'சுழல் லாவுஸ்
தெரு, கொழும்பு.) திருச்சிஸுப்பன்) காயல்பட்டினம்

மறுமலர்ச்சி

—: மாத வேளியீடு :—

சந்தா விபரம்:	இலங்கை	இந்தியா	மலாயா
வருடசந்தா ...	3½ ரூபா	3½ ரூபா	4 வெள்ளி
தனிப்பிரதி ...	30 சதம்	5 அணு	30 காசு

உங்கள் பிரதியை நிச்சயம் செய்துகொள்ள
உடனே சந்தாவை அனுப்பி வையுங்கள்.

மனேஜர்,

“மறுமலர்ச்சி”

288, துப்பைத்திரி வீதி,
யாழ்ப்பாணம் (இலங்கை)

“மறுமலர்ச்சி முதலாவது இகழைப் பார்த்தேன். நம் பிக்கையும், மிகழ்ச்சியும் தரும் நல்ல ஆரம்பம். உங்கள் அணிவைப் பாராட்டுகின்றேன்.”

மேற்படி கருத்துடன் கொழும்பிலிருந்தும், சென்னை யிலிருந்தும் ஆரேக அன்பர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் பாராட்டுதலை, அவர்களுடைய நல்லாசியாகவே பெரு மையுடன் ஏற்றுக்கொள்கிறோம்.

வாசகர்கள் பிரமிக்கக்கூடியதாக இந்த இரண்டாவது இகழை வெளியிட, காலதீலை இன்னும் இடங்கொடுக்க வில்லையானாலும், கூடியளவு சிறப்பாகவே இந்த இகழையும் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்.

தலைவிலே சூடக் தகுதியற்றதாவினும், தமிழ் அன் னையே, உன் காலடியிலே இதனை ஏற்றுக்கொள்வாயாக!

நமது கோக்கங்களைப்பற்றி விரிவாகத் தெரிவிக்கும் படி சில அன்பர்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். சென்ற இகழி லேயே சுருக்கமாகவும் ஆனால், தெளிவாகவும் நமது கோக் கங்களைக் கூறியிருக்கிறோம்.

பழைய தமிழ் இலக்கியங்கள் தமிழ் நாட்டின் உயிருக் குயிரான பொக்கிஷங்கள் என்றே நாம் கருதுகிறோம். அவற்றை அஸ்திவாரமாகக்கொண்டே நவயுக இலக்கியந் தர்கள் சிருஷ்டிக்கப்படவேண்டுமென்று நாம் விரும்புகிறோம். புதிய கருத்துக்கள், இனிய கற்பனைகள், ஆழமான தச்சு

வங்கள் — இவையெல்லாம் எளிய இனிய நடையிலே, புதிய வசன் இலக்கியங்களிலே சிருஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம்.

யாழ்ப்பாணத் தமிழின் பெருமைக்குரிய தமிழறிஞர்கள் இத்துறையில் எம்முடன் ஒத்துழைக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். 'மறுமலர்ச்சி' என்ற பெயரையே ஏளனத்துடன் நோக்கும் சில பிற்போக்குப் பண்டிதர்களை எச்சரிக்கை செய்கிறோம். 'ஐயா, கடுமையான — விளங்காத — பதவுரை பார்த்துப் படிக்கவேண்டிய சொற்களை அடுக்கி விடுவதனால் மாத்திரம் அது 'இலக்கியம்' ஆகிவிடாது! ஆழ்ந்த கருத்தும், அழகிய கற்பனை யுடனான இலக்கியத்தை உண்டாக்குகின்றன. .

பழமையைப் புதுப்பிப்பதாலும், பிறநாட்டு நல்ல இலக்கியங்களைத் தமிழ் மொழிக்குக் கொண்டு வருவதாலும், புதிதாகவே இலக்கியங்களைச் சிருஷ்டிப்பதாலும் தமிழுக்குப் புத்துயிரை அளிக்க விரும்புகிறோம். இன்று தமிழ்மொழி, மறுமலர்ச்சி அடைந்து வளர்ந்து வருகிறது. பிற்போக்காளர்கள் வெறும் கூச்சல் இடுவதனால் இதைத் தடைசெய்துவிட முடியாது!"

தமிழ் இலக்கியத்தின் இப் புதிய வளர்ச்சியில் 'மறுமலர்ச்சி' கன்னால் இயன்ற சேவையைச் செய்யும் என்று கூறி நிறுத்திக் கொள்கிறோம்.

வரப்பெற்றோம்.

தமிழகம்: முதல்வெளியீடு. பதிப்பாசிரியர்: எஸ். எம். சஞ்சீவி ராஜ்-0. காரியாயம்: தெப்பக்குளம், திருச்சி.
கிலை அணா 4. இலக்கையில் 50 சதம்.

காலப் பேரக்கல்

அங்கும் இங்கும்

இந்தியாதேசம் விடுதலையாகும் காலம் சமீபித்துக்கொண்டு வருகிறது. இந்தச்சமயம் இங்கே நமது இலங்கை அரசியல்கலை எப்படி என்று சற்றே கவனிக்கையில்..... லோல்பரி கட்டிக் கொடுத்த பாளிமெண்டுக்குள் துழைந்துவிடத் 'தேசபத்தர்கள்' போடும் கூச்சல்கள்தான் காதில் விழுகின்றன! காலஞ்சென்ற இந்திய சட்ட சபைத் தீரர் ஸ்ரீ சந்தியமூர்த்தி ஒரு சமயம் சொன்னதுபோல, சிங்கத்தின் குகைக்குள்ளேயே சென்று அதனோடு போராம வெற்றிபெற்றுவிடப் போகிறார்களாக்கும்!

காசைக் கரியாக்காமல்

யாழ்ப்பாணத்தில், ஜவ்வகை முழுவதிலுமே திருவிழா 'வீசன்' தொடங்கிவிட்டது. கட்டுப்பாட்டு உணவைக் கூடச் சட்டைசெய்யாமல் சின்னமேளங்களும் பெரிய மேளங்களும் இந்தியாவிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்துக்கு இம்முறை 'பெருவாரி' யாக இறக்குமதியாகியுள்ளன.

இந்தச் சமயத்தில் ஒரு கிராமத்து வாலிபர்கள் பலர் சேர்ந்து நகல்கள் கிராமத் திருவிழாக்களில் வீண் செலவாகும் பெருந் தொகையான பணத்தில் இம்முறை குறைந்தது அரைவாசியையேனும் எப்படியாவது மீதப் படுத்தி அதைச் சேர்த்து, கிராமத்துக்குப் பொதுவாக ஒரு வாசிக்காலையும் ரேடியோவும் அமைத்து வருஷம் 35 ரூபாய்க்குமே அருமையாகப் பொழுதுபோக்க ஏற்பாடு செய்யப் போகிறார்களாம். 'அளவெட்டி வாலிபர்களே, சபாஷ்!' என்று தட்டிக் கொடுத்தத் தோன்றுகிறது நமக்கும்.

வேலை நிறுத்தம்

வேலை நிறுத்தத்தைப் பிரமாஸ்திரமாகக் கைக்கொண்டுவீட்டார்கள் உலகெங்குமே உள்ள தொழிலாளர்கள். ஏழைத் தொழிலாளியின் ஒல்லித் தேகத்தில் ஒரு புதிய சுறுசுறுப்பும் நவயுக எழுச்சியும் ஏற்பட்டு வளர்ந்துவருவதைக் காண்கிறோம்.

தொழிலாளியின் இந்த விழுவிறப்பு, சில சமயங்களில் நிதானமீழ்ந்து மிதமிஞ்சிப்போய்விடுகிறது போல் தெரிகிறது. அவனுடைய இம்மாதிரியான பலவீனங்களை முதலாளிவர்க்கம் தமக்கு அநுகூலமாக்கிக் கொள்ள, அதனால் தொழிலாளர்கள் பொதுஜன ஆதரவையே இழந்துவிடுவார்களோ என்று சந்தேகிக்கிறோம்.

மகா கனம் சாஸ்திரியார்

இங்கிலாந்திலே இரண்டு ஆங்கிலப்பத்திராசிரியர்களுக்கிடையில் ஒரு சமயம் மாட்டிக்கொண்டது. சண்டைக்குக் காரணம் எதோ ஒரு ஆங்கில வார்த்தையின் உச்சரிப்புத்தான்.

'இதுதான் சரி. இப்படித்தான் உச்சரிப்பது' என்று அழுத்தமாக எழுதினார் ஒருவர். 'அது எப்படி? நீர் சொல்வதற்கு அதாரம் என்ன?' என்று திருப்பிக் கேட்டார் மற்றவர்.

"ஆதாரமா? 'ரைட் ஓனரபிள்' சாஸ்திரியார் உச்சரிக்கிறார்" என்று விவாதத்துக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விட்டார் இரண்டாவது பேர்வழி!

இப்படி இங்கிலாந்தாரர்களாலேயே பெரிதும் மதிக்கப்பட்ட ஓர் ஒப்பற்ற பேச்சாளரும், சிறந்த அறிஞருமான மகா கனம் ஸ்ரீநிவாச சாஸ்திரியார் சமீபத்தில் கம்மைலீட்டுப் பிரிந்தமை நமக்கெல்லாம் ஈடுசெய்ய முடியாத ஒரு நஷ்டமாகும்.

பெரிதும்

சிறிதும்

காற்றடிக்குது மழைவருது
கனத்தமரங்கள் சுழருது;
நேற்றெழுந்தலர் சிறியபூண்டு
நீண்டுநிமிர்ந்து நிற்குது!

ஆலையடிக்குது புயல்குவக்குது
ஆழமான கடலெலாம்
நிலைதளருது; சிறியகுட்டை
நிசப்தமாக நிற்குது!

உள்ளம்நடுங்க வெள்ளம்போடுது
ஊரில்முதியர் கலங்குரூர்;
துள்ளிச்சிறுவர் வெள்ளம்வழியே
தோணிவிட்டுத் திரிகரூர்!

—க. சே. ந.

தமிழின் மறுமலர்ச்சி

மறுமலர்ச்சித் தமிழ், தமிழ் மக்களின் கலைப் பண்புகளையும், மொழியின் பண்புகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு, இக்கால வாழ்க்கையின் தேவைகள், பல திறப்பட்ட உலகமக்களின் கூட்டுறவால் ஏற்படும் சிந்தனைகள், பண்புகள், கலைகள் இவற்றின் தொடர்புகள் ஆகிய யாவற்றையும் தழுவித் திகழ வேண்டும்.

ஒன்றே உலகம்; ஒன்றே மக்கட்குலம், கலை, இலக்கியம் இவற்றின் ஆதிபூற்று எங்கும் ஒன்றே. ஆயினும் சாதி, இயல்பு, பண்புகளுக்கேற்ப வெளிப்பாட்டில் மாறுகின்றன. வளமான கலை இலக்கிய வாழ்க்கைக்கும் மறுமலர்ச்சிக்கும், பல நாட்டு மக்களின் கலை இலக்கியங்களின் பரஸ்பர ஊடாட்டம் இன்றியமையாதது. கலை, இலக்கியங்கள் இவை மக்களின் தந்தின் பொதுச் சொத்து. ஆதலின், இதரநாட்டு மக்களின் கலை, இலக்கியங்களிலிருந்து தூண்டுதலோ ஆவேசமோ பெறுவது எந்நாட்டு மக்களுக்கும் இழக்காகாது. ஆனால், ஒவ்வொரு

நாடும், ஒவ்வொரு சமூகமும் தன் இனப் பண்புக்கு ஏற்ப யாவற்றையும் புதுக்கித் திருத்தியமைத்துத் தன் மயமாக்கிக் கொள்ளவேண்டும்; அவ்வளவே. இந்த வழியில் தமிழ் நாட்டில் மானிடவரலாறு, உயிர்நூல், உளநூல், கிஞ்ஞானம், பொருளாதாரம், அரசியல், சமூகதத்துவம், அத்யாத்ம தத்துவம், வைத்தியம் ஆகிய பல துறைகளிலும் புதுநூல்கள் எழுதப்பட வேண்டும்.

தமிழ் மொழி நடைபற்றி ஒரு வார்த்தை. தமிழ் நாட்டில் 'எளியதமிழா? தனித்தமிழா?' என்னும் சர்ச்சை நடக்கிறது. என் கருத்துப்படி, எளியதமிழ் தனித்தமிழ் ஆகிய இரண்டும் வேண்டற் பாலனவே. பொது மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்கான நூல்கள் யாவும் எளிய தமிழில் இருக்கவேண்டியன. கிஞ்ஞானம், வரலாறு, கதை, நாவல், கவிதை இவை யாவும் எளிய தமிழில் இயற்றப்பட்டால்தான் மக்கள் பயனடைவர். மக்கள்

பி. கோதண்டராமன் M. A.

அறியாமைப் படுகுழியில் அஸ்ஸற படுகின்றனர். அவர்களைக் கை தூக்கிவிட்டு அறிவுச் சுடர் கொளுத்த எளிய தமிழே சிறந்த சாதனம். இந்த எளிய தமிழில், வழக்கில் இருந்துவரும் அயன் மொழிச் சொற்கள் கலந்தாற் பாதகமில்லை. மொழி, ஜீவனுள்ள மொழியாயிருப்பதே முக்கியம்.

ஆனால், எல்லா நூல்களும் எளிய தமிழில் எழுதப்பட வேண்டுமென்னும் நியதியில்லை. அவ்விதமாகவே எழுதப்பட வேண்டுமென்னும் கட்டாயம் இருக்குமாயின், தனித்தமிழ் மொழியின் பல அழகுகளையும் நயங்களையும் நுட்ப திட்டங்களை யும் இழப்போம். இத்தமிழை நுகர்ந்து இன்புறுவோர் உள்ளனர். இவர்கள் சிறுபான்மை யோராக இருக்கலாம். ஆயினும், இவர்கள் விழையும் தனித் தமிழை மறுப்பதற்கில்லை. பண்டிதமணி, நாட்டார், சுவாமி விபுலானந்தர், இளவழகனார், க. ப. சந்தோஷம் இவர்களின் தமிழைப் பொதுமக்கள் சுவைக்க முடியாதாயினும், இவையும் மறுமலர்ச்சித் தமிழ்தாம் என்பது என் அபிப்பிராயம். இளவழகனார், விபுலானந்தர், சந்தோஷம் இவர்களின் தேவொழுதும் தனித் தமிழை நான் சுவைத்து இன்புற்றுள்ளேன். வளரும் தமிழில்—மறுமலர்ச்சித் தமிழில்—இவர்களின் எழுத்தைபுறம் சேர்க்காவிடின், தமிழ் வறுமை புற்றுவிடும்.

ஆதலின், பெரும் பான்மை எளிய தமிழும், சிறுபான்மை தனித் தமிழும் மறுமலர்ச்சியில் இடம் பெற்று, ஒன்றோடொன்று இயைந்து இயங்க வேண்டுமென்பதே என் அபிப்பிராயம்.

இப்போது எளிய மறுமலர்ச்சித் தமிழாளர்களுக்கும் தனித் தமிழாளர்களுக்கும் பிணக்குள்ளது. எளிய மறுமலர்ச்சித் தமிழாளர்களுக்குப் பை பத்திரிகைகள் உண்டு. அவர்கள் தம் பத்திரிகைகள் மூலமாகத் தம்மையே பெருமைப் படுத்திக்கொண்டும், விளம்பரப் படுத்திக்கொண்டும், தனித் தமிழாளர்களை அசட்டை செய்தும், சிறுமைப் படுத்தியும் வருகின்றனர். தனித்தமிழாளர்கள் தம்மிடம் பத்திரிகைகள் ஆதரவின் மையால், சாதி சமயச் கூட்டங்களிலும், மற்றும் வகுப்புக்களிடையே துஷேஷத்தை ஊளாக்கும் சங்கங்களின் ஆதரவிலும் எளிய தமிழ் மறுமலர்ச்சியாளர்களைத் தூற்றியும் குறை கூறியும் வருகின்றனர். அன்றியும், பழைய இலக்கண வரம்புகளை அப்படியே வற்புறுத்தியும், எளிய தமிழ் எழுதுவோரின் எழுத்துக்கள் பெரும்பாலும் இலக்கண வழக்கள் மலிந்தவை யெனக் கண்டனஞ் செய்தும் வருகின்றனர். இப் பிணக்கு ஒழிந்து, அரைவர் தத்தம் துறையின் கவனம் செலுத்தித் தமிழை நானு வழிகளிலும் வளர்ப்பதே சாஸ்ச் சிறந்தது.

தமிழ் மொழியின் ஆக்கத்திற்கு எளிய தெள்ளிய தமிழ் ஒரு பக்கமும், பழமையின் வா

சரிண வீசும் அழகிய இனிய தனித் தமிழ் மற்றொரு பக்கமும் விளங்குவது தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாகும். எளிய தமிழில் எழுதும் கல்கி, வ. ரா., (கவர்க்கவாசி) கு. ப. ரா. இவர்களைப் போலவே, தனித் தமிழில் எழுதும் விபுலானந்தர், இளவழகனார், க. ப. சந்தோஷம் இவர்களும் மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களே. ஆனால், நான் முன்னே சொன்னபடி. இடைக்காலத்தில், பொது மக்களின் அறிவு வளர்ச்சிக்காகவும், மொழி, நூதன அறிவைச் சீரணப்படுத்தித் தன்மயமாக்கி வளமும் விரிவும் அடைவதற்காகவும் எளியதமிழுக்குச் சிறிது சலுகை தரவேண்டும். தனித்தமிழ் மொழியாளர்கள் மேலே சொன்ன துறைகளில் எளிய தமிழ்மொழியாளர்களுடன் போட்டியிடாமல், சிறிது ஒதுக்கி நின்று உயர்தர சிங்களிடைபே தமது செல்கைப் பரப்பவேண்டும்.

தமிழ் மறுமலர்ச்சியில் இரு சாராருக்கும் இடமுண்டு. தத்தமக்குரிய துறைகளை உணர்ந்து விட்டால், பிணக்கு எழக் காரணமில்லை.

‘தமிழின் மறுமலர்ச்சி’ என்ற இக்கட்டுரைப் பகுதியில் தமிழ் நாட்டிலுள்ள பல அறிஞர்களின் வெவ்வேறு விதமான அபிப்பிராயங்களை வாசகர்கள் அறிந்துகொள்ள முடியும். இந்த அபிப்பிராயங்கள் எழுத்தாளர்களுடைய தனிப்பட்ட சொந்த அபிப்பிராயங்களாகும். இவை இந்தப் பத்திரிகையின் அபிப்பிராயமாக இருக்குமென்பதில்லை. — ஆசிரியர்கள்.

T. N. LINGAM & SON

Dealers in:-

- Spare Parts
- Accessories
- Motor Vehicles
- Bicycles
- Tyres

&

Electrical Contractors

K.K.S. Road,
JAFFNA

Phone 108

சக்கரவாகம்

“வேலுப்பிள்ளை, நாடி நல் லாய் விழுந்துபோச்சு; வயதுமோ பிண்ணிட்ட வயது. இன்னும் இரண்டு மணித்தியாலத்திற்குள் எல்லாம் முடிந்து போய்விடும். மணதைத் தேற்றிக்கொள்.”

இந்தக்கொடிய தீர்ப்பைத் தன் இளம் வயதிற்கு உரிய யோசனை யின்மையோடு அனியாயமாகவிசி விட்டு, அதன் விளைவைப் பார்க்க விரும்பாதவன்போல் வைத்தியன் சரல்வையை உதறித் தோளிற் போட்டுக்கொண்டு விட்டு வாசலைக் கடந்து வேகமாக நடந்தான்.

வேலுப்பிள்ளை அசந்துபோய்த் திண்ணையிற் சாய்ந்தான்... மணத்தின் உந்துதல் இல்லாமலே அவனுடைய கை, அருகில் கிடந்த கால்புச் சத்தகத்தை எடுத்து யந்திரம் போலப் பிணைஒலிச் சட்டங்களை வார ஆரம்பித்தது. உள்ளே அவன்—அவனுடைய மனைவி—வாங்குக் கட்டிவின்றமேல், உடலில் பலம் எல்லாங்குன்றி, முகம் களை யிழந்து, கண்கள் பஞ்சாடிக்கிடந்தான். எந்தக் கஸ்டமான வேலை யாயினும் பின்வாங்காமல், நாற்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் பம்பரம்போலச் சமுன்றுகொடுத்த அவனுடைய ‘வரிச்சுத்’ தேகம் இன்று அசந்துபோய்க் கிடந்தது. அவனுடைய பிராணன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

அதை அறிந்துகொள்வதற்கு வைத்தியன் தேவை யில்லை... வேலுப்பிள்ளையின் வீட்டில், அவனுடைய பாதுகாவலின் கீழ் அவன் மனைவியினுடைய உயிரை யமன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இழுத்துக்கொண்டிருந்தான். யமனுடைய சோரத்தை அறிந்தும் அவனைத் தடுத்தது நிழத்த முடியவில்லை....

அவனுடைய மக்களும் அது வர் வாங்குக் கட்டிலைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு செயலற்று நின்றனர். அவளுக்கு — நன்று வளர்த்த அன்னைக்கு — சாவதற்கு உதவி செய்யத்தான் அவர்களால் முடிந்தது. ஒருத்தி நெஞ்சைத் தடவிவிட்டாள், இன்னொருத்தி வாயில் பால் வார்த்தாள்... யார் இருந்து என்ன?

அடுத்த வீட்டு அன்னமுத்து ஸண்ணன் கொண்டு வந்தபடி ஒரு சேலை உடுத்து, கழுத்தில் புதிதாக மினுக்கிய அட்டியலும் கையில் காப்புடனும், எண்ணெய் தேய்த்து வாரி முடித்த கொண்டை முதுகில் புரள அசைந்து அசைந்து வந்தாள். வேலுப்பிள்ளைக்கு அவளைக் காண ஆத்திரமாக வந்தது. ‘சாகமுன்னுக்கே செத்தவீடு கொண்டாட வாறாள் இந்தத் தேவடியாள்!’

“அம்மான், மாமிக்கு எப்பிடி?”

“இலங்கையர்கோன்”

“அப்பிடித்தான்-போய்ப்பார்” என்று அலுத்து விட்டு, வேலுப் பிள்ளை தன் புடலங்காய்போன்ற கால்களை மடக்கி நாடியின் சீழ்வைத்துக்கொண்டு மறுபடி தன்னுள் ஆழ்ந்தான்...

திடீரென்று நாற்பது வருடங்களுக்கு முன் தெய்வானை மணப் பெணையை முதல் முதல் ‘தாது பாய்ச்சி’ச் சேலை உடுத்தி மருளும் கருவிழிகளால் அவனையும் நிலத்தையும் மாறி மாறிப் பார்த்துக்கொண்டு, நாணிக் கோணிரின்ற காட்சி அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது. அன்று முதல் இன்று வரை அவன் அவளாய் அவள் அவளாய் ஒன்று பட்டு, உழைப்பு நிறைந்த ஒரு கஷ்ட ஜீவனத்தின் ஒன்வொரு அலுவலிலும் சம பங்கு எடுத்துக் கொண்டு வாழ்ந்த வாழ்வு!

காதல் என்ற வார்த்தை அவர்களுக்குத் தெரியாது. விவாக சத்தி, கர்ப்பத்தடை முதலியன வற்றைப் பற்றி அவர்கள் கேள்விப்பட்டதே இல்லை... ஆனால் வாழ்க்கை, கொடிய வறுமையிலும் செம்மையாய், பிணக்குகள் தடி அடிச் சண்டைகளுக்கிடையிலும் ஆழ்ந்த அனுதாபமும் அன்பும் கொண்டகாய், பூவுலகமோட்சமாய்ப் பரிமளித்தது... நாற்பது வருஷம் — நாற்பது நாள்!

“அப்பு, ஆச்சிக்கு ஒருமாதிரிக்கிடக்கு, வந்து பாரேனை” என்று அவளுடைய இளையமகள் பர்வதம் வாசலில் வந்து சொன்னாள்.

“ஐயோ! வந்தீட்டுது, முடியப் போகுது” என்று நினைத்துக் கொண்டு வேலுப்பிள்ளை எழுந்து உள்ளே போனான். தெய்வானையின் கால்கள் நேராக நீட்டப்பட்டன, கைகள் மார்பின் மேல் பொருத்தப்பட்டிருந்தன, சாவுக்கு ஆயத்தமாய், ‘அன்னமுத்தியின் வேலை’ என்று அவன் நினைத்தான். செயலற்றுக் கிடக்கும் மனைவியின் உடலை உற்றுப்பார்த்தான்... மூச்சு வேகமாக வந்து கொண்டிருந்தது. கழுத்துக்குழியில் ஏதோ படபடத்தது. ‘ஐயோ ஐயோ’ என்று அவன் உள்ளம் செயலற்று அலறியது. மறுகணம் ‘தெய்வி தெய்வி’ என்று கெஞ்சியது.....

தெய்வானையின் கண்கள் பாதி முடியபடி கூரையில் பதிந்திருந்தன. அந்தகாரமான இருட்கடலின்மத்தியில் எப்பொழுதோ இறந்துபோன அவளுடைய தாயின் முகம் சொல்லொணு இளமையும் அழகும் கொண்டு புன்னகை புரிந்தது. அந்த இருட்கடலைத் தாண்டி அந்த முகத்தைப் பிடித்துவிட வேண்டும் என்று தெய்வானை தவித்தாள். அவளுடைய ஒடுங்கும் சிந்தையில் ஏதோ அர்த்தமற்ற வார்த்தைகள் விடைவிடாது ஒலித்துக் கொட்டி இருந்தன. “ஆச்சி பூச்சி அம்பட்ட வளவில் முள்ளுச்சுப்பி... ஆச்சி பூச்சி”

மூவுலகும் கொள்ளாத ஒரு கருணை தேங்கி நின்ற அன்னைவின் முகம் தன்னுடன் ஒரு ஒளி வட்டத்தையும் கொண்டு இருட்கடலைத் தாண்டித் தெய்வானையை

நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. “..... ஆச்சி பூச்சி அம்பட்ட வளவு...”

வேலுப்பிள்ளை தனக்குத் தெரிந்த ஒரு திருவாசகத்தைப் பாட ஆரம்பித்தான். மனிதர் சாகும் தறுவாயில் தேவாரம் திருவாசகம் பாடவேண்டும் என்பது அவனுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

“அம்மையே அப்பா...” அவனுடைய குரலிலே சிந்தமுடியாத ஒரு கண்ணீர்க்கடல் தேங்கி நின்றது.

தெய்வானைக்குத் தன்னை மறந்த ஒரு ஆணந்தம். “ஆச்சி பூச்சி, ஆச்சி, பூச்சி...!” இதோ அன்னை மிக அருகில் வந்துவிட்டாள். இருக்கடல் மறைந்து முழுவதும் ஒளிக்கடலாயது. “ஆச்சி ஆச்சி—என்னை ஆச்சி” அன்னையின் கண்கள் தெய்வானையை அகன்று மருட்டி அழைத்தன... இதோ.....

“ஆச்சி! —”

“என்னை ராசாத்தி போட்டியோ!” என்று வேலுப்பிள்ளை புரண்டழுதான். “ஆச்சி, ஆச்சி” என்று மக்கள் கதறினர். அன்னமுத்து தான் மனப்பாடம் செய்துவைத்திருந்த ஒப்பாரி வரிசைகளைக் கண்ணீர் இல்லாமல் ராகத்துடன் எடுத்துவிட்டாள்.

தெய்வானைக்கு அறிவு தெளிந்தபொழுது திரவென்று விலங்குகள் தெறித்து, சிறைச்சாலைக்கதவுகள் தகர்ந்து விடுதலை கிடைத்துவிட்டதுபோல் தெரிந்தது. ஆ! என்ன விடுதலை!

அவள், தான் நினைத்தபடி மனோவேகமாக எங்கும் போகமுடிந்தது. அவளுடைய உடல் காற்றுகிவிட்டதோ? அல்லது உடலே இல்லையோ? அவளுக்கு இரவு பகல் தெரியவில்லை. அவளுக்குக் குன்றாத இளமையும், வற்றாத ஊக்கமும், எதையும் கிரகித்து அறிந்து கொள்ளும் அகன்ற மனமும் வாய்த்து விட்டது போலத் தெரிந்தது. தன்னுள்ளே ஒரு எல்லையற்ற ஆணந்த சுதந்தர உணர்ச்சி ததும்பி வழிந்து கொண்டிருந்தது.....

எண்ணரிய யோசனை தூரத்திற்கு அப்பால், பூவுலகில் இருந்து ஒரு தீனமான குரல் அவளுடைய இன்பத்தினிடையில் வந்து புகுந்து அவளுடைய நிம்மதியைக் குலைத்தது. ‘‘தெய்விய தெய்விய’’ என்று அலறும். அந்தக் குரலில் கிறைந்திருந்த நம்பிக்கை இழந்த ஏக்கம் அவளுக்குப் பூவுலக வாசனையை ஊட்டி, பிரிவுத்தாகத்தைத் தேற்றுவதற்கு தன்னுடைய கணவன்துணையிழந்து நாசியற்றுக் கலங்குகிறான், தன்னை நினைந்து ஏங்குகிறான் என்பது அவளுடைய பாரந்த மனத்தில் தெளிவாகப்பட்டது. ஒடிப்போய் அவனை அணைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவள் உள்ளம் துடித்தது. ஆனால் அவளால் அவனை அணுக முடியவில்லை. அவன் மனித உடற்பிணிப்பிலே கட்டுண்டு கிடந்தான்...

கனவுகளில் மட்டும் அவன் தன்னை அறிந்து கொள்ளும்படி செய்ய முடிந்தது. ஆனால் அவை

குளினால் அவளுடைய தாகம் அடங்கவில்லை. வைக்கோல் அடைத்த உயிரற்ற கன்றின் உடலைக்கண்டு இரங்கும் பசுப் போல் ஒரு ஊமைத்துயரம் அவளை வாட்டியது. அவள் என்று தன்னுடன் வருவான் என்பதே அவளுக்குச் சதா ஆவல். அவனது துணை இன்றி எந்த இன்பமும் நிலலாது என்று அவள் கண்டுகொண்டாள்.

தெய்வாளை இறந்த தினத்தில் இருந்து வேலுப்பிள்ளை வாழ்விடிலே பிடிப்பை இழந்து விட்டான். "தெய்வி தெய்வி" என்று உள்ளூர எந்நேரமும் அலறிச் கொண்டிருந்தான். அவளுடன் தான் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை முதலில் இருந்து நினைத்து நினைத்து ஏங்குவதே அவனுக்குத் தொழிலாய் போய் விட்டது. "தெய்வி தெய்வி—"

இடையிடையே அவளைக்கள விற்கண்டு படிப்படியாக அவன் ஏக்கம் அதிகரித்தது.

"அப்பு, என்னோடைய வந்து கொஞ்ச நாளைக்கு இரொன், எனக்கும் துணையாய் இருக்கும், உனக்கும் பிராக்காய் இருக்கும்" என்று அவனுடைய இரண்டாவது மகள் வள்ளியம்மை அழைத்தாள். இடம் மாறினால் ஒருவேளை அவனுடைய ஏக்கம் குறையலாம் என்று அவள் நினைத்தாள்.

"வேண்டாம் மேனே, நான் இங்கிணைதான் கிடக்கப் போறேன்" என்று அவன் மறுத்துவிட்டான். நாளடைவில் அவன் எதி

லும் பற்று அற்று ஒரு நடைப் பிணம் ஆகிவிட்டான்... மூன்று மாத காலத்திற்குள் அவனுடைய அதுபத வயது தொண்ணூறு வயதாகியது.....

"கிழவன் படுக்கையாய் விழுந்திட்டுது அதுகும் போகப்போகுதுபோலே" என்று அன்னமுத்து தன் கணவனுக்குச் சொல்லு பரிமாறிக் கொண்டே சொன்னாள்.

"ஓமாக்கும், என்ன இருந்தாலும் கிழவனும் கிழவியும் நல்ல ஒற்றுமையாய் இருந்தவை..." என்று பொன்னம்பலம் இழுத்தான்.

வேலுப்பிள்ளை பிரக்ஞை இல்லாமல் அதே வாங்குக்கட்டிளிற் கிடந்தான். அவனுடைய மக்கள் அதுவரும் மீண்டும் வந்து கூடினர். "வாதஜூன்னி — தள்ளாத வயது; இன்றோ நாளையோ" என்று வைத்தியன் கையை விரித்து விட்டான். அன்னமுத்து கழற்றி வைத்திருந்த அட்டியலை மீனாக்கி அணிந்துகொண்டு வந்து சேர்ந்தாள்.

கனவோ உண்மையோ என்று சொல்லமுடியாதபடி தெய்வாளை வின் உருவம் அங்வளவு தெளிவாக வேலுப்பிள்ளையின் கண்ணெதிரில் மின்னிக்கொண்டிருந்தது. தன் உடலை அவனுக்கு முதல் முதல் அர்ப்பணம் செய்த பொழுது அவள் முகத்திலும் உடலிலும் காணப்பட்ட சோக -- நாண -- மகிழ்ச்சி இப்பொழுது காணப்பட்டது. கைகளை நீட்டி அவளை அப்படியே அணைத்துக் கொள்ளவேண்டும் போல் வேலு

ப்பிள்ளைக்குத் தோன்றியது. அவனுடைய இடக்கைச் சுட்டுவிரல் மட்டும் மெதுவாக ஒரு லயத்திற்கு அசைந்து கொண்டிருந்தது. உடலில் வேறெவ்வித அசைவும் இல்லை.

அவனுடைய இனைய மகன் ராமலிங்கம் திருவாசகம் பாடினான். ஊள்ளியம்மை திருநீற்றை அள்ளி வேலுப்பிள்ளையின் நெற்றியில் பூசினாள்.....

சட்டென்று வேலுப்பிள்ளையின் கண்ணெதிரில் கோரமான இருள் சூழ்ந்தது. தெய்வானை

யைக் காணவில்லை ... அவன் வாய்விட்டு அலறினான்.

"தெய்வீ—!" என்று, 'ஒரே பாய்ச்சலில் இருட்கடலைத் தாண்டிவிட்டான்!

அவனுடைய பெண் மக்கள் "அப்பூஊ! அப்பூஊ! என்று அலறினர். அன்னமுத்து சாலதானமாகப் பிணத்தின் கால்களை நீட்டிப் பெருவிரல்களைச் சேர்த்துக் கட்டிவிட்டு, 'கண்டியிலே காத்தடிக்க, கைவிளக்கு நூந்த தல்லோ ஓ ஓ ஓ!" என்று ஆரம்பித்தாள்.

கயவனின் காதலி — இ. சுப்பிரமணியம்

விடியற்காலே. மல்லிகை ஒன்று மங்கைப்பருவம் அடைந்தது. தூரத்தில் வண்டு ஒன்று பாடிற்று. மல்லிகை அதன் இசையில் சொக்கிப்போய்ற்று.

வண்டு பாடிக்கொண்டே கிட்ட வந்தது. "நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்; என்னை உனக்குப் பிடிக்கிறதா?" என்று நீங்காரம் செய்தது.

மல்லிகை காணத்தோடு மொனனம் சாதித்தது. மீண்டும் வண்டின் காதல் ஆலாபனை; மல்லிகையின் மொனனப் புண்ணகை.

மல்லிகையின் சம்மதத்தை எதிர்பாராமலே திடீரென்று அதன் இசைமுகம் கடித்தது வண்டு. அதன் கன்னிமையைக் களவாடிற்று!

மல்லிகை தடைசெய்யவில்லை.....

வண்டு புறப்பட்டது. மல்லிகை அதைச் சோகத்தோடு நோக்கிற்று.

"நான் மீண்டும் வருவேன்" என்று பாடிக்கொண்டே வண்டு பறத்தது.

அன்று சாயங்காலம் மல்லிகை வண்டை எண்ணியெண்ணி ஏங்கிப் போய்ற்று. அதன் உடல் சோர்ந்துவிட்டது. முகம் வாடிப்போய்விட்டது.

துக்கம் தாங்காமல் அதன் தலை சரிந்துவிட்டது.

தூரத்தில் யாரோ பாடுவது கேட்கிறதே!

வண்டுதான். வண்டு கிட்ட வந்தது. மல்லிகை ஆவலோடு நிமிர்ந்து பார்த்தது. ஆனால் வண்டு அதைக் கவனிக்கவில்லை. அருகிலிருந்த முல்லைகை நோக்கிச் சென்றது பாடிக்கொண்டு. மல்லிகை பரிதாபத்தோடு பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தது.

"நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்" என்று நீங்காரித்துக்கொண்டு வண்டு முல்லைகை நெருங்கிற்று. மல்லிகையால் இதைச் சகிக்க முடியவில்லை. அது முகத்தை மூடிக்கொண்டுவிட்டது.

கூச்சலீடும் 'ரேடியோ'க்
கூக்குரல்கள் ஓயவும்,
கூட்டம்போடும் மாந்தர்தம்
குகைகளிலே தூங்கவும்,
ஓச்சலீன்றி வண்டிகள்
ஓடுகின்ற வீதியில்
ஒன்றுமின்றிப் போகவும்,
ஓரவுவந்து சேர்ந்தது!

பட்டணத்தி லேயுள
'பளபள'ப்பே லாம்சேல,
பாலவனம் மீதலே,
பால்மழைபோ ழிந்தபோல்,
நட்டநடு 'ரா'வர
நல்லநேரம் வந்தது!
நாலுதிசை தம்மீலும்
நீம்மதி பிறந்தது!

சன்னல்களைச் சாத்தியிச்
சனமேலாம் உறங்கிட,
சலனமற்ற ராவ்ல்துரு
சாமமாக வும், அட!
என்னபுது மையில் இங்(கு)
எத்திசையும் மௌனியாய்
எழில்சிறந் தீருக்குது,
ஆறுதல் கோடுக்குது!

இ

ர

வு

“ ம

ஹா

க

வி”

முல்லைக் காட்சி

● ச. ப. ச.

ஊருக்குப் புறத்தே புல்லும்பூண்டும் சிறைந்த ஒரு பாறும் கலட்டி. ஜனசஞ்சாரம் குறைந்த பிரதேசம். அதோ அந்தப் பற்றையடியில் நாலு ஆடுகள், இங்கே இந்தப் பள்ளத்தில் இரண்டு மாடுகள், இவற்றைச் 'சாய்த்'துக்கொண்டு போவதற் காகக் கம்புங் கையுமாய் வரும் அந்தப் பையன், உளவாரப் படையும் புல்லுப்பறியுங் கொண்டு விரைந்து செல்லும் இர தக் கிழவி—இவர்கள்தான் இங்கு சஞ்சரிப்பவர்கள்.

பற்றைகளுக்கும் பாறைகளுக்கும் இடையிடையே வளைந்து செல்லும் இந்த வழியில் எப்போதாவது எவராவது ஒருவர் இருவர் அடுத்த ஊர்க்கு விரைந்து செல்வர். அப்போது இந்த ஆடுகளும் மாடுகளும் தலைநிமிர்த்தி அந்த அதிகசயத்தை கியப் புடன் பார்த்து நிற்கும். அவர்கள் தலைமறைத்தபின்னர் மறுபடி மேயத்தொடங்கும்.

ஒரு காளிமாடு—அது பிறந்தது வளர்ந்தது எல்லாம் இந் தப் பக்கத்திலேதான்—நன்றாகக் கொழுத்து முறுகி நின்றது. அதற்கு முக்குத் துளைத்துக் கயிறு கோத்தாய்விட்டது. ஆயினும் அது இன்னும் அரங்கத்தில் ஏறவில்லை—அதாவது துகம் வைக்கவில்லை, ஊரை, உலகத்தை அந்த நரம்பன் பார்த்ததில்லை. கறுப்புக்குடையை, சிவப்புத்துணியை இன்னும் கண்டதில்லை. ஏன், அழுக்குத் துணியணிந்த ஏழைச் சனங்களையே பார்த்துப் பழகிய அந்தக்காளி, வெள்ளை வேஷ்டிக்காரரைத் தூரத்திற் கண்டாலே துள்ளிப்பாய்ந்தோடிவிடும்.

பசற்பொழுதில் பெரும்பாலும் அது இக் காட்டு வெளியிலேதான் புல்லு மேய்ந்துகொண்டு நிற்கும். எங்கேனும் ஒடி விடாதபடி நீண்ட கயிறீட்டுக் கட்டப்பட்டிருக்கும். கயிற்றின் அந்தம் எங்காவது ஓர் ஒட்டைக்கல்லில் கட்டப்பட்டிருப்பது வழக்கம்.

வழக்கம்போலவே ஒருநாள் வழியின்பக்கத்தே பேய்ந்து கொண்டு சிற்ற அந்தக்காளை, ஏதோ ஆளரவம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பியது. திணைத்துவிட்டது!

“என்ன? என்ன? இது என்ன? ஏதோ பயங்கரப் பிராணி ஒன்று வருகிறதே! என்ன செய்வேன்?”

யோசிக்க நேரமில்லை. வாலிச் சுழற்றிக்கொண்டு ஆயத்தமானது ‘எதிரி’யை எதிர்க்க. ஆனால் மறுகணத்தில் அதன் வீரம் தளர்ந்துவிட்டது. அச்சம் அளவில் மிஞ்சிவிட உயிர்தப்ப எண்ணிக் கிளம்பிவிட்டது நாலுகாற்பாய்ச்சலில். அங்குவந்தது அவ்வளவு பயங்கரப் பிராணி அல்ல. சாதாரண ‘மனிதப்பிராணி’ தான் அது. வெயிலுக்காகக் குடைபிடித்துக்கொண்டு அயலூர் மனிதரொருவர் தன் வழியே சென்று கொண்டிருந்தார். அவரை, அவரது குடையைக் கண்டுதான் அப்படி வெருண்டோடியது அந்தக்காளை.

அது ஓடியது; உயிரைப் பிடித்துக்கொண்டோடியது; காட்டைக் கிழித்துக்கொண்டோடியது. அதுமட்டுமா. ஓடியது? அதன்பின்னே அந்தக்கயிறும் கல்லுங்கூடப் பறந்தோடின.

காட்டுவழியில் தடக்குண்டு கயிறுங் கல்லுங் துள்ளித் துள்ளியிழை, மாடு, மேலும் மேலும் கனவேகமாகப் பாய்ந்தோடியது. அதன் வீரனெடும் வெள்ளைவால் மேலேமேலே கிளர்ந்தெழுந்த சிற்றது, வழியிற் சென்றவரின் கருங்குடைக்கு எதிராயெழுந்த வெண்கொற்றக் குடைபோலே!

தனிவழியே குடைபிடித்துச்சென்ற அம்மனிதர் இக்காட்சியை நன்றாக அவதானித்துக்கொண்டார். அவர் வேறுயாருமல்ல. ஈழத்துச் சுப்பையாப்புலவர் என்ற கவிஞர்தான்.

தான் பாடிக்கொண்டிருந்த ‘கனகிபுராணம்’ ஒன்றே கேலிப்புராணத்தில் முல்லைநில வருணனைக்கு இக்காட்சியைப் பயன்படுத்திக்கொண்டார்.

புல்லமேயர் தங்குநின்ற தீமீர்புரி இடபக் கன்று முல்லைசார் வழியதாக முடிமிசைக் குடைகைக் கொண்டு செல்லுவோர் தம்மைக்கண்டு சினந்துவா லெடுத்து முசிக் கல்லையுங் கயிறற்றோடு கானிடை யீழ்த்துச் செல்லும்.

கன்று சென்ற வேகத்தைமாத்நிரமல்ல, அதன் பின்னே சென்ற கல்லின் தாளத்தைபுமல்லவா பாட்டில் அமைத்துவிட்டார் கவிஞர்!

துயிலெழுச்சி

“பாழ்வயிற்றைக் கழுவதற்குப் படும்பாடிங்கே
 பஞ்சபடாப் பாடு” என்று பாடுகின்றும்;
 கேள்தமிழா, துக்கசுகம் இரண்டும் நீத்தம்
 கிளைத்துவரும் யார்க்குமிது சகசம் அப்பா;
 கூழ்குடித்தும் நாள்முழுக்கக் கூலிக் காகக்
 குடல்தேறிக்க ஓடுகிறான் றிக்கோக் காரன்;
 “ஊழ்” இதென்று சொர்ந்திருந்தான் என்றால் எங்கே
 உணவருந்தப் போவதவன்? உடைக்கென் செய்வான்?

கூட்டுதற்குக் கந்தையில்லைக் கால் வயிற்றிக்
 கஞ்சியுமோ கிடையாது என்றால் வீணே
 நடக்கட்டை போலிருந்து “நாமென் செய்வோம்?”
 நம்தலையே முத்தி”தென்று நாணம் இன்றி
 வெற்றறைகள் பேசுகிறோம்; விழல்வே தாந்த
 மெதையிலே யாகுமெமை மிஞ்சார்; பாடு
 பட்டவனே உபன்பெறவான்; பருணம் பார்த்துப்
 பயிரிடுவோன் அதன்விளைவைப் பறிப்பான் அன்றோ?

க. இ. சரவணமுத்து

தொழில்களிலே உயர்வீழிவு இல்லை; ஆனால்,
 தொழம்புசெயும் அடிமைமுறை தோலைய வேண்டும்;
 உழவு, குடி சைத்தொழில்கள் வியாபா ரங்கள்
 உயர்முறையில் நடத்திடுவோம்; உலகத் தோடு
 சரிசுகராய்த் தமிழினித் தலை யெடுக்கச்
 சாத்திரஞா னம்தமிழில் தழைக்க வேண்டும்;
 அரசியல்விஞ் ஞானநிலை பொருளா தாரம்.....
 அனைத்தையும்நாம் ஆய்ந்துடித்து ஆக்கஞ் செய்வோம்

“பழந்தமிழர் அதுசெய்தார் இதுவஞ் செய்தார்
 பண்ணாத(து) அவர்கணக்கில் இல்லை” யென்று
 குழந்தைமொழி வழங்கலிலோர் கொள்கை இல்லை;
 குலவயமெல் லாம்“புரட்சி”க் கூச்சல் கேட்டும்
 விலங்குகளாய் உணர்விறந்து அறிவும் மங்கி
 வேதாந்தம் பேசுகிறோம் விழல்வே தாந்தம்!
 இளந்தமிழா, எழுந்துலகம் எல்லாம் சுற்றி
 எங்கள்நிலை கண்டு, நவ எழுச்சி காண்பாய்! .

கூழிந்ததற்கு இரங்காமல் வருங்கர் லத்துக்
 கவலையிலே மாழ்காமல் காரி யங்கள்
 புரிந்தவர்க்கே வெற்றியுண்டு; வீணில் னானாய்
 போக்குகிறய் பொல்லாத சோம்பற் காளாய்,
 எரிந்தகுறங் கொள்ளியென் இருக்கா தேகேள்:
 இப்பொழுதே உன்கடமை எதுவேன் றெண்ணிச்
 சிரித்தமுகத் தோடுதிட சித்தத் தோடு
 தீவிரமாய் ஈடுபட்டுச் செய்வாய் அப்பா!

உடைய்யு

சிலாப வட்டாரத்தள்ளே தனித்தமிழ் வழங்குவோர் வாழும் சிற்றிடம் ஒன்றுண்டு. அங்கே, முன்னே வனநாதர் தோன்றிய காலத்திலேயே தமிழர், தென்னிந்தியாவிலிருந்து வந்து குடியேறி விட்டனர். யாழ்ப்பாணத்தனைப்போலவே அவர்களும் சிங்கள நாட்டாருடன் தொடர்பு வைக்காது தம் மொழிச் சத்தம், வாழ்க்கைத் தூய்மை முதலியவற்றைப் பாதுகாத்து வந்தனர்; இன்றும் பாதுகாக்கின்றனர். ஆதலினால் இலங்கையின் இப்பகுதியிலே பிரயாணம் செய்யும்போது யாழ்ப்பாண நிலைவுகள் தோன்றும்.

உடப்புமனிதர் மீசுசமர்த்தர். உடல் நலம் மிக்குடையார், உயர்ந்த சமயப்பற்றும் சமாசநோக்கும் உடையார். இவர்கள் அன்றாடம் உழைத்து வயிறு நிரப்புவார்கள். ஆயினும் இவர்களிடம் பணம் இல்லாமலும் இல்லை. கடற் றொழிலாளருக்கு

அ. வி. மயில்வாகனன் B. A.

அரசினர் வழங்கும் சலுகைப் பணம், மொத்த மூலதனமாக இவர்களுக்கு ஹருடாவருடம் கிடைப்பதுண்டு. அதற்குச் சங்கங்கள் கூடி, அக்கூட்டங்களிலே செலவிடு முறையும் பிறவும் ஆராய்வார்கள்.

இந்த நாட்டுப் பணக்காரரின் அடக்கம் யாவும் திரௌபதி அம்மணுக்குப் பூசையும் ஶிழாவும்தான் எடுக்கையில் நன்கு விளங்கும். இங்கு இரண்டேயிரண்டு மேல்வீடுகள் உள்ளன. அவையும் பழைய முறைப்படியே எழுந்த கட்டிடங்கள். கடலிலே நாலாபக்கத்தினும் என்றும் மோதிக் கொண்டிருப்பினும், நாசரிக அலையோ இங்கு மாமாங்கம் போன்றே அடிக்கும். இவர்களுடைய நிலையற் பொருட்கள் உடப்பிலன்றிக் கிழக்கே பெருநிலத்திலேயே உள்ளன. ஆயினும், இவர்கள் தம் நாட்டிலன்றி

வேறிடத்தில் வசிப்பதில்லை. கடற்றொழிலுக்கு எங்கும் திரிந்தாலும், சில மாதங்களிலே 'பொருள் வயிற் பிரிந்தார்' திரும்பு முறையில் திரும்பிவிடுவர்.

இவர்கள் பழைய முறையிற் கல்விக்கற்பர்; நாடகமாடுவர்; பாடுவர், படிப்பர். எங்கள் பழைய காலத்து நாட்டுக்கூத்துதல் பார்ப்பதானால், அதனை அப்படியே வாழைக்குற்றி மேலேற்றிய தீபத்தின் வெளிச்சத்தில் இன்றும் உடப்பிலே காணலாகும். இங்கே பஞ்சபாண்டவரின் பதினெட்டுநாட்டுப்போரும் யிக அழகாக நடிக்கப்படும். திரௌபதி துரியோதனனின் மார்பைப் பிளந்து இரத்தமெடுத்துத் தன் கூந்தலிற் பூசி முடிவது பார்த்துப் பயங்கரமாக நடிக்கப்படும்.

விருந்தினரை உபசரிப்பதில் உடப்புமனிதர் யாழ்ப்பாணத்தவர்க்குப் பின் நிலலார். பலநாட் பழகினும் தலைநாட் பழகியோரைப்போலத் தலையாய அன்பு பாராட்டி உவந்தேற்பர்; அன்பிற் குழைத்த அழுதியே ஆடிவுண்ண உவந்தளிப்பர்; விருந்துவிட்டுச் செல்லும்போது பன்முறை பிரியாவிடையும் தருவர்.

இவர்களுடைய கோயிற் புதுமைகள் சில, எமக்குப் பெரு வியப்புத்தருவன. பதினெட்டு நாளும் கோயிலில் விழா நடக்கும்பொழுது, ஒரு கும்பம் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அதன் மேல்விழும்பில் ஒருவாள் செங்குத்தாக நிறுத்தி வைக்கப்படும். அதனை வைக்கும் கோயிற் பூசகர், னேலனாடுபள்ளிப்போல் ஆவேசம் கொண்டுதான் அதனை வைப்பர்; அதுவும் அருள்வலியால் நிற்கும். ஆனால், சிறிது நேரத்தில் விழுந்துவிடும். இப்படியே பதினெட்டுநாளும் வாள் வைக்கப்படும். கடைசிகளில் இவ்வாள் ஓர் இரவும் ஒரு பகலும் நிறுத்திடமாக நிற்கும். இதனை யான் கண்ணாக்கண்டேன். அந்தக் கடைசித் தினத்தில் இவள் வலிமை உச்சநிலை ஏறிவிடும் என்பது துணிபு. இந்த வாள் தான் பாண்டவரின் போர்முனையில் மேற்செல்வதும், துரியோதனன் மார்பைக் கிழிப்பதும், உதிர இரசம் பருகுவதும்.

மற்றது தீமிதிப்பு. கதிர்காமத்தில் பத்தியோடு தீமிதிப்பு நடக்குமென்பர். இங்கே பத்தி இல்லாமலில்லை. அதுவும் உண்டு. ஆனால், இத் தீமிதிப்பைப் பார்த்து நிற்போருக்கு மனத்தில்

வேறுகத்தென்படும். நாம் நாளாந்தம் உண்பதுபோலவே உறங்குவதுபோலவே இத் தீமிதிப்பு நிகழுகிறது. சிறு பாலர் தொடக்கம் விழுசிழுவர்வரை பெண்கள் உட்படப் பலர், பல முறை தீயுட்சென்று மீள்வர். சுமார் 200 பேர் யாதொரு சுவ லையுமின்றித் தழல்மேற் சென்று வருவதைப்பார்க்க, இது ஒரு போட்டிமுறையில் நிகழ்வதுபோலவே தோன்றும்.

இங்குள்ளோர்களின் பெயர்களைக் கேட்டால் மிகவும் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். 'உட்ப்பாத்தி'யர் பெயர்வரிசையிற் சிலவற்றைப் பார்க்கலாம்:

கதிர்காமத்தையா, கதிர்மமை, ஐயாத்தைக்குட்டி, மருத்து விச்சி, சின்னமாமி, அஞ்சிக்குட்டி, பொக்காளி, பூவாய், மோனம்பா, பிச்சைக்காரி, பிச்சைக்காரன், நல்லராக்கு, தனசம்மா, பிச்சைமண்டாடி, சம்மாட்டி, சின்னத்தாள், அடப்பனாக்குட்டி, சாத்தக்கா, சரவணம், வைரடப்பன், பூவடப்பன், மூக்குத்தி, திமிங்குமுத்தி.

இவற்றின் தோற்றம் ஆராய்ச்சிக்கு இடமளிப்பது.

ஏனைய இடங்களைப்போலன்றி உட்ப்பு நாட்டில் மனிதரின் பெயர்கள் விசித்திரப் பொருளுடையனவாய்க் காணப்படுகின்றன. இவ்வூரவர்கள் தனிப்பட்ட வாழ்வு வாழ்வதே அதற்குக் காரணம்போலும். இவர்களுக்கு இளங்கையிலும் பார்க்க இந்தியத் தொடர்பு கூடிய அளவு முன்பு இருந்ததாயினும் இப்பொழுது அப்படிக்கூறுவதற்கில்லை, என்றாலும் பல்வேறு வித்தியாசங்கள் தோன்றுகின்றன.

நல்லராக்கு, குரிசில், குரிசு, இராக்குரிசு, நல்லராக்குரிசு: இவ்வூர் வாசிகளால் குலதெய்வமாக வணங்கப்பட்டு வருகின்ற இராக்குரிசு என்ற பெண் தெய்வத்திற்கு முந்தல் என்னுமிடத்தில் ஒரு கோயில் உண்டு. அதற்கு உட்ப்பு மனிதர் நேர்த்தி செய்வர். தங்கள் பிள்ளைகளுக்கும் நல்லை, முத்து என்னும் அடைகளையும், அப்பன், ஆய் என்னும் விசுவகளையும் இராக்குடன் கூட்டிச் சூட்டிவிடுவர். ஆண் நல்லராக்கப்பன் எனவும் பெண் முத்தாராக்காய் எனவும் தோற்றுவர். (ஆய் = ஆய்ச்சி)

மூக்குத்தி: பெற்றார் தம் குழந்தைகள் ஒன்றன் பின்னொன்றாக இறப்பதைக் கண்டு வருந்தி, தம் மூன்றும் ஆண் குழந்தை

தைக்கு மூக்கிலே குத்தி வடுப்படுத்தினால் குழந்தை இறவாது உயிருடன் இருக்கும் என்னும் கொள்கையுடையர். ஆதலின் அப்படிச் செய்து வேறு பெயரும் இடுவர். சின்பு அவர்கள் சந்திக்கே, மூக்குக் குத்தாத ஆண்களுக்கும் இப் பெயர் சொந்தமாகி விட்டது.

சம்மாட்டி: சம்மாண் + ஓட்டி. சம்மாண் என்பது சிறு தோணி அல்லது பாதை. அதனை ஓட்டுபவன் சம்மாடோட்டி எனப்பட்டான். இது நெய்தல் நில மக்களுக்குப் பெயராக மாறி இப்பொழுது சாதாரணமாக எல்லோர்க்கும் இடப்படுகிறது.

மண்டாடி: மண்டு + ஆடி. கடற்கரையில் செய்யும் 20, 30 பேரைக் கொண்ட ஒரு கூட்டத்தாரை மேற்பார்வையிடுவோன் மண்டாடி. அவனுடைய உத்தரவுப்படியே தொழில் நிகழும். இது இப்போது குடும்பப் பெயராகிவிட்டது. இது மன்றடி (மன்று + ஆடி) = சிவபெருமான் என்றும் பொருள்படலாம்.

நம்பாய்: நம் + அம்பு + ஆய். தேவி வழிபாட்டாளர் குட்டும் பெயர். அம்பாளர் என்னும் பெயர் அம்பாவாகக் குறுகிப் பின் அம்பாய் என்றும் வந்திருக்கலாம்.

ஐயாத்தைக் குட்டி: ஐயன் + ஆத்தை + குட்டி. இது பெண்களுக்கு வழங்கும் பெயர். குட்டி என்பது இப் பாகங்களில் இளம் பெண்களுக்குப் பொதுவாக வழங்கும் பெயர். 'எங்கே குட்டி போகிறது' என்று இருபது வயதுப் பெண்ணையும் கேட்பார்கள். ஐயாத்தைக் குட்டி என்பது ஐயனைப் பெற்ற தாயாகிய பெண் எனலாகும். இவ்வூரவர்கள் பாண்டவதாசர்கள். ஆதலால் பாண்டவர்களாகிய ஐயம்பெருமானையும் வணங்குவர்.

பூவடப்பன்: அடப்பன் என்பது நெய்தல் நில மக்களுக்குப் பெயர். பூ, வைரம் முதலியன அடைபாக இதனுடன் வரும். பூ + ஆடு + அடப்பன் = பூவடப்பனாக வந்திருத்தலும் கூடும்.

இவ்வூரவர் இந்தியாவிலும் கடற்கரையோரம் குடியிருந்து, பின் மன்றார், புத்தளம், முந்தல் முதலிய இடங்களில் சிற்சில காலம் தங்கி, ஈற்றில் இங்கு வந்தவர். தமது நிலப்பெயர்களையும் தம்முடன் கொண்டுவந்துள்ளனர். இப்படிப்பட்ட பெயர்களும் கருத்துக்களும் உடப்பு மக்களின் சரித்திரத்தை எழுதும்போது ஆதாரமாக வரக்கூடியன.

இன்பத்திற்கு

இரண்டு மாதங்களின் முன்பு ஒருமுறை மர்மா வீட்டில் சில தினங்கள் தங்கியிருந்தேன். அப்போது.....

பார்வதியின் வீடு மர்மா வீட்டுக்கு அடுத்த வீடுதான். பார்வதி அடிக்கடி அங்கே வருவாள் மாமாவின் குழந்தைகளோடு விளையாடுவாள். என்னை முதல் முதல் கண்டபோது ஒருபார்வை பார்த்தாள்; அவ்வளவோடு சரி. அந்தப் பார்வையிலே என்ன அர்த்தம் இருந்ததென்று சொல்ல முடியாது. பிறகு அநேக தடவைகள் என்னுடைய பார்வையோடு அவள் பார்வை சந்தித்தது. ஆனால் அடுத்த நீயிலும் என்ன செய்வதென்று தெரியாமலே அவை பிரிந்து விடும்.

பிறகு மெல்லிசாக ஒரு இளமுழுவல் அந்தப் பார்வையோடு கசிந்துவந்தது. நானும் பதிலுக்கு முழுவல் காட்டினேன். அவளுடைய உள்ளத்திலே இருந்தது எனக்கென்ன தெரியும்? ஆனால் என்னுடைய உள்ளம் பட்டபாட்டைக் கடவுளே அறிவார். சதா அந்தப்பார்வையும் இவ்முழுவலும் என்மனக் கண்மூடின் அபிரயம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தன. வாழ்வுப்

பாத்தயிலே அவளோடு கைகோத்து நடக்க நான் பேராவல் கொண்டேன். ஆனால், ஐயோ அது இந்த ஜன்மத்தில் நடக்காதென்பது எனக்குச் சர்வநிச்சயமாகத்தெரியும்!

எனக்கும் என் தங்கைக்கும் சேர்த்து ஒரே வீட்டில் பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் எடுக்க ஏற்பாடுகள் நடந்துகொண்டிருந்தன; இந்தப் பார்வதிக்காக நான் அந்த இடத்தை உதறித்தள்ளினால், என் தங்கைக்குத் துரோகம் செய்தவனாவேன். என் தங்கைக்குத் தனியாக ஒரு மாப்பிள்ளை தேடித்திரியுதென்றால், அத்தகைய ஒரு வாலிபன் அகப்படவே மாட்டான்! என்னுடைய காதலிலைக்கு முன்னால் என் தங்கையின் வாழ்னையா பளி கொடுப்பேன்?

என் நிலைமை இன்னவளவு நிச்சயமாக இருந்தும், ஏனோ பார்வதியைப் பாப்பதிலும் சிரிப்பதிலும் திராத தாகம் கொண்டேன், அவளோடு பேசுவதற்கு ஏதாவது சந்தர்ப்பம் கிடைக்காதா என்று எங்கினேன்.

நானும் அவளும் ஒருவரோடொருவர் நன்றாகப் பேசவில்லையென்பது உண்மைதான். ஆனால் எங்களுக்குள் எத்தனை யோ

ஓர் எல்லை

ஆசைவினையாட்டுகள் நடந்தன. கண்பார்வையிலும், வாய்ச்சிரிப்பிலுமே எத்தனையோ விதமான லீலைகள்!

அவள் என்னைக் காதலிக்கிறாள் என்பது சந்தேகமில்லாமல் எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது. என் மனமுந்தான் கொள்ளை போய்விட்டது. ஆனால்,..... ஐயோ, இது ஈடேறாத காதலல்லவா?

இந்த வினையாட்டை நிறுத்திக் கொள்ளலாமென்றாலோ, பேய்மனம் கேட்கிறதா? எனது நிலைமையை அவளுக்குச் சொல்லிவிடலாமென்றாலோ, எப்படிச் சொல்வது? அழகான ரோஜாப் பூவ்பத்தைத் தூவீசிவிட முடியுமா? ரோஜாவுக்கும் ஜீவன் இருந்தால்?..... ஜீவன் உள்ள ரோஜாதான் பார்வதி.

அவளுடைய உள்ளத்தில் காதல் தீயை ஏற்றிக்கொண்டேயிருந்தேன், என்னைபுறியாமல். இந்த இன்பவினையாட்டை விறுத்தவுமே முடியவில்லை. உணருக்குப்போகும் நாட்களையும் பிற்போட்டுக்கொண்டே வந்தேன். மலையிலிருந்து கால்தவறிப் பாதாளத்தில் விழுந்து கொண்டிருப்பவன் இடையிலே நின்றுவிட முடியுமா? அதே மாதிரித்தான்

எங்கள் வினையாட்டும் இருந்தது. ஆரம்பமாகிவிட்டது; நிறுத்த முடியவில்லை.

என் மனதில் பல்வேறுபட்ட உணர்ச்சிகள் கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்த இந்த நிலைமையில் தான், இதற்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்ததுபோல் ஒரு நாள் மாமா பேசினார். “இங்கே வருவாளே, பக்கத்து வீட்டுப் பெண்; அவளைப் பார்த்தாயா?” என்றார்.

‘பார்த்தேன்’

“அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளேன்!”

நான் சிரித்துக் கொண்டே, “உங்களுக்குத் தெரியாததா மாமா என் நிலைமை?” என்றேன். மாமாவும் அசட்டுச் சிரிப்புடன், “ஆமாம்; சும்மாதான் கேட்டேன். பெண்ணுடைய தகப்பனார் உன்னைப்பற்றி விசாரித்துக் கேட்டார். நான் உடனேயே அவருக்குப் பதில் சொல்லி விட்டேன்”

“என்ன சொன்னீர்கள்?”

“சொல்லாதேன்ன! ‘அவன் விஷயம் இன்ன இன்ன மாதிரியிருக்கிறது. நீங்கள் அதில் தலையிடுவதால் பிரயோசனமில்லை’ என்று சொல்லி விட்டேன்”

. வ ர த ர் .

மாமாவின் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டபின், நான் என் உள் ளத்தை மிகவும் கண்டித்துக் கொண்டேன். இனிமேல் பார்வதியுடன் விளையாட்டு வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. உடனே இந்த இடத்தை விட்டு விட்டுக் குப் போய்விட வேண்டும் என்று தீர்மானித்தேன்.

அடுத்தநாள் காலை யில் பார்வதி வந்தாள். அவள் தகப்பனார் என்னைப் பற்றி மாமாவிடம் கேட்ட விஷயம் அவளும் அறிந்திருந்தாளோ இல்லையோ தெரியாது.

என்னைக் கண்டான்.

அதே பார்வை;

அதே சிரிப்பு.

என் மனம் கூசுற்று. என் முகத்திலும் அது தெரிந்திருக்கும் என்றே நினைக்கிறேன்.

அன்று மாலை யில் உண்மையாகவே புறப்பட்டு விட்டேன். புறப்படும்போது என் பக்கத்தில் மாமியும் குழந்தைகளும் நின்றார்கள். பார்வதி கொஞ்சத் தூரத்துக் கப்பால் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். மாமி வேறு எங்கேயோ கவனமாயிருந்த சமயத்தில், பார்வதியைப் பார்த்து 'போய் வரட்டுமா?' என்கிற மாதிரியில் தலையசைத்தேன். அவளும் தலையசைத்து விடை கொடுத்தாள். ஐயோ, அந்தப் பார்வையிலே ஏதோ ஒரு ஏக்கம்! மலர்ந்த இதழ்களிலே விவரிக்க முடியாத ஒரு சோகம். அவைகளின் அர்த்தம் எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்துதான் இருக்கிறது. எனினும், என் நெஞ்சைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு புறப்பட்டு விட்டேன்.

இரண்டு மாதங்களின்பின் இப்போது மறுபடியும் வந்திருக்கிறேன், அவனைத் தேடிக்கொண்டு. அவளுக்கு விவாகம் நடந்துவிட்டது. கையிலிருந்த ஒரு புத்தையலைத் தவறவிட்டதுபோல ஒரு ஏக்க உணர்ச்சி என் உள்ளத்தில் தோன்றியபோதிலும், ஒரு நல்ல அமைதியும் ஏற்பட்டது. ஆயினும் தீராத ஆசை ஒன்று மனதைக் கிளறிக்கொண்டிருந்தது. 'இன்னொரு வாஸிபனைக் கைப்பிடித்த பார்வதியின் முகம் எப்படியிருக்கும்? அவளுடைய உள்ளத்தில் எனக்குரிய அந்தஸ்து குறைந்துபோயிருக்குமா? என்னைக் கண்டால் அந்த மனோகரமான பார்வையைக் காட்டுவாளா? இன்பம் சொரியும் அந்த இதழ்கள் என்னைக் கண்டதும் அழகாக மலருமா?' — என்பன போன்ற விஷயங்களையெல்லாம் அறிந்து விட்டு வேண்டுமென்ற புதிய ஆவல் உள்ளத்தில் குமுறியது.

ஒரொரு சமயம் மனச்சாட்சி என்னைப் பலமாகக் கண்டிக்கும். 'இன்னொரு வாஸிபனுக்கு உரிய வளாகிவிட்டவளோடு இனி உனக்கு என்ன விளையாட்டு? உன்னுடைய விளையாட்டு அவள் ஹிருதயத்தில் புண்ணிட்டுவிடும். அவளைத் துன்புறுத்தாதே! உன் கௌரவத்தையும் குறைத்துக் கொள்ளாதே!' — என்று மனச்சாட்சி எச்சரிக்கும். ஆனால் தடுக்கமுடியாத மன ஆவலின் முன்னே அவை பிரயோசனமற்றவையாகிவிட்டன.

என் உள்ளத்தில் இன்னும் எக் தனையோ சிந்தனைகள் வந்து குவிந்தன. பழைய இன்பகரமான நினைவுகளெல்லாம் சினிமா வைப்போல மனத்திரையில் காட்சியளித்தன. என் உள்ளம் கட்டுக்கு மீறி அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று யாரோ வரும் சப்தமும், அதைத் தொடர்ந்து கைவளைகளின் ஒலியும் கேட்டன. சந்தேகமில்லை; அது பார்வதிதான்! என் நெஞ்சு 'டடபட' வென்று அடித்தது. அவள் போகும்போது நான் இருந்த அறையின் பக்கம் பார்க்க நேரிடும். அப்போது.....? நான் எதிர்பார்த்தசமயம் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. அதை எவ்விதம் சமாளிப்பதென்று தெரியாமல் மனம் பதறிற்று.

"அக்கா! அக்கா!" என்ற குழந்தைகளின் ஆரவாரம், அதைத் தொடர்ந்து, "அக்கா, அத்தான் வந்திருக்கிறார்!" என்ற (மாமாவின் மூத்த பையன்) பாலுவின் குரல்.

காலேராசை நெருங்கிவிட்டது, நான் சமாளித்துக்கொண்டு, உள்ளப் பதட்டத்தைக் காட்டாமல், முகத்தில் புன்முறுவலை வரவழைத்துக்கொண்டு தயாராகி விட்டேன்.

இகோ.....

வந்துவிட்டாள்!

என்னைப் பார்த்தாள். ஆஹா, அதே பார்வை! அதே சிரிப்பு! கொஞ்சமேனும் மாறுதலில்லை. சிறிது நாணத்தின் சாயல் மாத்திரம் லேசாகப் படர்ந்திருந்தது

போல் தெரிந்தது. ஒருசமயம் என் கண்களுக்கு அப்படித் தெரிந்ததோ என்னவோ!

அவள் அப்பாற் போய்விட்டாள்.

"அத்தானைக் கண்டாயா அக்கா?" என்ற பாலுவின் குரல்.

"கண்டேன்; கண்டேன்" என்ற அவளுடைய பதில். அந்த வார்த்தையில் தொனித்தது ஏனாமா, சந்தோஷமா?.....

நானிருந்த அறைக்குப் பக்கத்து அறையில்லாதான் அவளும் குழந்தைகளும் பேசியிருந்தார்கள். அங்கே பேசுவதெல்லாம் எப்பஸ்டமாக எனக்குக் கேட்டன.

"அக்கா, நேற்று ஒரு 'சாத்திரகாரன்' வந்தான். என் கையைப் பார்த்துச் சொன்னான்"

"என்ன சொன்னான்?"

"என்னவோ சொன்னான். அவன் பேசியது எனக்கு விளங்கவில்லை"

"எங்கே, உன் கையைக் காட்டு"

"உனக்கும் 'சாத்திரம்' தெரியுமோ அக்கா?"

"தெரியும். எங்கே,.....பாலு! உனக்கு அப்பா ஒருவர் இருக்கிறாரென்று ரேகை சொல்லுகிறது. அம்மாகூட ஒன்றுதான்..... உனக்கு இப்போது எட்டு வயது..... நான் சொல்வதெல்லாம் சரிதானே?....."

இந்தக் குழம்புக்காரியின் விளையாட்டைக் கேட்டதும் எனக்கு ஒரு தைரியம் உண்டாயிற்று. அந்தத் தைரிய உணர்ச்சி மாறிப் போகுமுன்னரே எழுந்தது. "விடா

வியு' என்று அடுத்த அறையில் துளைந்தேன். என்னைக் கண்டதும் சாஸ்திரம் சொல்லுவது நின்றதுபோயிற்று. எல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். நானும் சிரித்துக்கொண்டே பார்வதியைப் பார்த்து, "என்னுடைய கையையும் பார்த்துச் சொல்கிறாயா?" என்றேன்.

முன்போல அவ்வளவு கூச்சம் கூட இல்லாமல், "என்ன சொல்கிறது?" என்றாள் அவள்.

நான் கொஞ்சம் திகைத்துப் போனேன். என்றாலும் சமாளித்துக்கொண்டு, "சாஸ்திரம்" என்றேன்.

"அது சரி; எதைக் குறித்துச் சொல்லவேண்டும்?"

அவளுடைய உள்ளத்தைக் குத்திக் கிளறி வேடிக்கை பார்க்க வேண்டுமென்ற என் ஆவல் இப்போது வெறிமாதிரியாகிவிட்டது. நான் 'டக்'கென்று சொன்னேன்: "இன்னும் எத்தனைபேர் என்னை ஏமாற்றுவார்கள் என்று சொல்லேன்!"

அவள் முகத்தில் திடீரென்று ஒரு அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது.

"நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால்....."

"என்ன தோன்றுகிறது?"

"இதற்குமுன்....."

"ஆமாம். நம்பி ஏமாந்துபோயோனேன்....."

"யார்....."

"யார்? நீதானே ஏமாற்றிவிட்டாய்!" என்று நான் துடுக்காகப் பதில் சொன்னேன். முழுப் பொய்தான். ஏமாற்றியது அவளா, நானா? இத்தகைய துணி

வான பொய்யைச் சொல்லி, ஒரு விவாகமான பெண்ணின் உள்ளத்தைக் கிளறிவிட எனக்கு எங்கிருந்துதான் தைரியம் வந்ததோ! அவள் ஒரு நிமிஷம் ஒன்றும் பேசவில்லை. என் சொல்லை மிகவும் நம்பிவிட்டாள் என்று நான் மிகவும் தைரியம் அடைந்தேன். உற்சாகமில்லாத குரலில் ஏக்கத்துடன் அவள் சொன்னாள்.

"நீங்கள் பரிகாசம் செய்கிறீர்கள்....."

"பரிகாசமா? உன்னிடம் பரிகாசம்பண்ண எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?"

அடிபட்ட மான்போல அவள் சோர்ந்துவிட்டாள். அவள் முகத்திலிருந்த குதூகலம் எங்கோ ஒடி மறைந்துவிட்டது. என்னுடைய இரும்பு மனதுக்கு இதெல்லாம் வேடிக்கையாகவே இருந்தது.

அவள் மறுபடியும், "நீங்கள் நம்பக்கூடிய விதமாகவா நடந்தீர்கள்?" என்றாள்.

நான் ஆத்திரம் கொண்டவன் போல, ஆகா, வேறு எவ்விதமாக நடந்தேன்? உன்னைப்பற்றி எனக்கு அக்கறையில்லாவிட்டால் உன்னைத் திரும்பிப் பார்த்திருப்பேனா?..... பழைய விஷயமெல்லாம் அதற்குள்ளாகவா மறந்து போய்விட்டாய்?" என்றேன்.

நெருப்பிலே காட்டிய ரோஜா வைப்போல அவள் வாடிப்போய் விட்டாள். என்னுடைய வெறியோ மேலும்மேலும் அதிகரித்தது. "ஆலகால விஷத்தையும் நம்பலாம்; ஆற்றையும் பெரும் கார்ப்பையும் நம்பலாம்; இன்னும்

எதை எதையெல்லாமோ நம்பலாம்; ஆனால், சேலை கட்டிய மாதரை நம்பினால் தெருவில் நின்று தியங்கித் தவிப்போ— என்று சும்மாவா சொன்னார்கள்?" என்றேன்.

அவள் நடுங்கிய குரலில் மெதுவாக, "நானும் தான் அப்போது உங்களை நம்பியிருந்தேன். நீங்கள் திடீரென்று போய்விட்டதும்....." என்றாள்.

இதைக் கேட்டதும், வெறிமூண்டான் உள்ளத்தில் ஒரு விபரீத உணர்ச்சி தோன்றிற்று.

"பொய் சொல்லாதே!" என்றேன்.

"ஏன் சொல்கிறேன்?"

சீ, இதற்குமேல் நான் செய்த காரியத்தைச் சொல்லவும் வெட்கமாயிருக்கிறது. ஒரு மிருகத்தைப் போல நான் ஆணை நோக்கி எட்டி ஒரு அடி வைத்து, "பார்வதி! சொல்லு உண்மையானால்....." என்று சொல்லிக் கொண்டு நெருங்கினேன்.

என் கண்களிலே உணர்ச்சியின் விபரீதப் போக்கை அவள் கண்டிருக்கவேண்டும். 'ஆ!' என்று, அவள் பின்வாங்கினாள். அந்த அதிர்ச்சியில் நான் திகைத்து நிற்கும்போதே, மின்னலைப் போல மறைந்துவிட்டாள்!

கண்ணியம் வாய்ந்த நிரபராதி ஒருவன், பொய் வழக்கினால் சிறைசெல்லுவதுபோல, நானும் என் அறையில் தூண்டுதேன். உண்மையில் அந்த நிரபராதியின் மனவேதனை யைவிட, என் மன

வேதனை ஆயிரம் ஆயிரம் மடங்கு பெரிதாகவே இருந்தது. மனச் சாட்சி என்னை வரக் கொண்டு அரிந்தது; வேல்கொண்டு குத்தியது. நான் துடித்தேன்— தூண்டிற் புழுவினைப்போல் துடித்தேன்.

'ஆகா, மிருகவெறியின் போதையிலே எத்தகைய கொடிய காரியத்தைச் செய்யத் துணிந்தேன்? மதிப்புடன் கொலுவீற்றிருந்த ஒரு பெண்ணின் இதய சிம்மாசனத்திலிருந்து சாக்கடை யில்லவா குதித்துவிட்டேன்! மீண்டும் எழுந்திருக்கமுடியாத படியல்லவா ஆழப் புதைந்துவிட்டேன்! இனி.....

மன்னிப்பு!

சீ, மன்னிப்பா? எனக்கா? அதற்குக்கூட நான் அருகதையற்றவனாகிவிட்டேன். பார்வதியைப் பார்க்கக்கூடத் தகுதியற்றவனாகி விட்டேன்!

ஐயோ, அந்தத் தகுதி எனக்கு மீண்டும் வருமா?

பழைய சொல் தொடர்களையும், உருவங்களையும் விடாப்பிடியாகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் பலர். இந்தக் 'கம்பீரமான' அலங்காரமான— நடை சிலருக்குத்தான் விளங்கும். அந்த நடையை விட்டு விடவேண்டும். பொதுஜனங்களுக்கு, அவர்கள் விளங்கிக்கொள்ளக்கூடிய பாவையில் வேண்டுமென்றே எல்லாவற்றையும் ஆசிரியர்கள் எழுதவேண்டும். பொதுஜனத்தொடர்புகளால் பாலைக்குப் புகிய உயிரும் தொனியும் உண்டாகும்.

— ஜவாஹர்லால் நேரு.

ஐயா வாசகரே,

எந்த ஒரு வீட்டில் வாசிக்கசாலை இல்லையோ, அங்கே ஆத்மாவும் இல்லையாம். ஒரு கிரேக்க ஞானிதான் சொல்லி யிருக்கிறான் இப்படி. நீர் உமது வீட்டுக்குப் பத்திரிகைகள் புத்தகங்கள் வரவழைப்பதுண்டா? வீட்டிலுள்ளவர்கள் எல் லாருமே அவைகளை ஆர்வத்துடன் படிப்பதுண்டா? அல் லது..... கடைசி உமது ஊரிலுள்ள பொதுசன வாசிக சாலைக்காவது தினமும் கொஞ்சநேரம் போய் நீர் வாசிக்கும் வழக்கத்தைக் கொண்டிருக்கிறீரல்லவா? நல்லது.

நீர் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையசுமும். நீர் அறிந் ததை மற்றவர்கள் அறியவேண்டும்; அனுபவிக்கவேண்டும். உமது நேர்மையான அபிப்பிராயத்தைத் துணிவாக நாலு பேர்களுக்குச் சொல்லு; அல்லது எழுதும். வாசகருக் குரிய ஒரு கடமை, ஒரு லட்சணம், ஒரு நல்ல பழக்கம் அது.

இனி, உம்மைத் திருப்திப்படுத்தவும் உமக்குப் பொழுது போகவும் தலைவெடிக்க எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி எண்ணி எழுதித் தேய்ந்து போகிறார்களே — அந்த எழுத்து ஊழியர்களுக்கு நீர் செய்வது—?

கட்டுரையோ, கதையோ, கவிதையோ எதையோ ஒன் றைப் படித்து முடித்தவுடனே அதுபற்றி உமது மனத்தில் ஏதாவது சொல்லத் தோன்றுகிறதா? அப்படியாயின் மெத்த நல்லது. அதை உடனே ஒரு துண்டுத்தாளில் எழுதி அன் றைக்கே தபாலில் சேர்த்துவிட்டு அடுத்த காரியம் பாரும். ஏனென்றால்—

உமது நேர்மையான அபிப்பிராயத்தை எழுத்தாளர்கள் ஆவலோடு வரவேற்கிறார்கள்; பத்திரிகைக்காரர்கள் உற்சா கத்தோடு எதிர்கொள்கிறார்கள்.

இந்தநாளில் 'விமர்சகர்கள்' என்று இருக்கிறார்களே 'பென்னும் பெரிய' மனுஷர்கள்; அவர்களைவிட உம்மீது எழுத்தாளர்களுக்கு நல்ல நம்பிக்கையிருக்கிறது. ஆகையால்,

வாசகரே, நீர் உமது கடமையில் தவறிவிடமாட்டீ ரல்லவா?

வாசகர் குறியீடு

வாசகர் குறியீடு

=/30

மனுமலர்ச்சி

ARUMALARCHCHI
JAFFNA.

3

இந்த இதழில்

எழுதியவர்கள்:
 வலங்கண்ணன்
 து. நகீதுர்த்த
 க. சே.
 'யாழ்ப்பாணம்'
 எ. சே. ஈ.
 'இளம்பலர்கள்'
 சே. க. சங்கர்
 'சாதுயர்'
 'சேக்கை'
 கலா குறிப்புகள்:
 முத்தவாசலம்
 சாஸ்திரிகள்
 பத்திரிகையாளர்
 ஆரம்ப எழுத்துக்களுக்கு
 —முனைவர் பரிசுடன்

விய - ஆனி

கொழும்பு

பொது அறிவுப் போட்டி. நிர். 8

முடிவு திகதி 28-6-46.

ரொக்கப் பரிசு ரூ. 1900|-

முதற் பரிசு ரூ. 1200. இரண்டாவது பரிசு ரூ. 600.

போனஸ் பரிசு ரூ. 100.

சரியான விடை வங்கி அத்தாட்சியுடன் 7-7-46

வீரகேசரி வாரப்பதிப்பில் பிரசுரிக்கப்படும்.

பொது அறிவுப் போட்டி. நிர். 9

முடிவு திகதி 12-7-46.

ரொக்கப் பரிசு ரூ. 1900|-

முதற் பரிசு ரூ. 1200. இரண்டாவது பரிசு ரூ. 600.

போனஸ் பரிசு ரூ. 100.

சரியான விடை வங்கி அத்தாட்சியுடன் 21-7-46.

வீரகேசரி வாரப்பதிப்பில் பிரசுரிக்கப்படும்.

கூப்பன்சன் வேண்டுவோர் கீழ்க்கண்ட விவரத்திற்கு எழுதவும்

“பொது அறிவுப்போட்டி காரியாலயம்”

C/o. The Mutual-good will Circulating Co.

146, New moor St. : : P. O. Box. 198

COLOMBO.

நன்றி

பொன்னாலை திரு. க. கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்களின் கனிஷ்ட புதல்வியும், எனது சகோதரியுமான செல்வி புவனேஸ்வரி அம்மாளுக்கும், பொன்னாலை, திரு. K. T. கந்தையா அவர்களின் புதல்வர் திருவளர் செல்வன் வரதராசன் அவர்களுக்கும் 5-6-46ல் நடந்த திருமணவைபவத்தை முன்னிட்டு, வாழ்த்துச் செய்தி களும் பரிசுகளும் அனுப்பிவைத்த எல்லா அன்பர்களுக்கும் மனமார்ந்த வந்தனங்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பொன்னாலை,
சளிபுரம். P. O.

— க. கி. வேலாயுதபிள்ளை

மறுமலர்ச்சிக்கு

உங்கள் சந்தாவை அனுப்பி
விட்டீர்களா? இல்லையானால்,
தயவுசெய்து உடனே அனுப்பி
வையுங்கள் முன்றரைகுபாவை!

MANAGER

'MARUMALARCHCHI'

288, Hospital Road,
Jaffna, (Ceylon.)

மனேஜர்

“மறுமலர்ச்சி”

288, ஆஸ்பத்திரி ரோட்,
யாழ்ப்பாணம்.

‘மறுமலர்ச்சி’ ஆரம்பமாகி நான்கு மாதங்கள் கழிந்து விட்டன. ஆயினும் மூன்று இதழ்கள்தான் இதுவரை வெளி வந்தன. எதிர்பாராத வகையில் — தடுக்கமுடியாத சில காரணங்களுக்கு ஒரு இதழைப் பலிகொடுத்துவிட்டு, மறுமலர்ச்சி வளர்ந்து வருகிறது. இனிமேல் இத்தகைய தவறுகள் ஏற்படாதென் உறுதிக்கீர் அன்பர்களிடம் மன்னிப்புக் கோருகிறோம்.

இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும், வடக்கே தென்னிந்தியாவிலிருந்தும் தமிழன்பர்களுடைய சகலவிதமான ஆதரவுகளும், உற்சாகமுட்டும் வார்த்தைகளும் தினம்தினம் நமக்குக் கிடைத்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. அன்பர்களுடைய இந்த ஆதரவினால் ‘மறுமலர்ச்சி’யின் வளர்ச்சி எவ்வளவு ‘விறுவிறுப்பாக இருக்கிறதென்பதற்கு இந்த இதழே சாஷி சொல்லும். அடுத்த இதழில் இன்னும் பல ருசிகரமான விஷய விருதுகள் காத்திருக்கின்றன.

நமது ஆரம்ப எழுத்தாள நண்பர்களுக்கு ஒரு பறப்பான செய்தியை இந்த இதழின் 30-ம் பக்கத்தில் வெளியிட்டிருக்கிறோம். பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

காலியோக்கள்

பஞ்சம் இதரலைய

யாழ்ப்பாணத்துக் குடாக்கடலைத்தடுத்த ஏரியாக்கி உப்புநீரை நல்ல நீராகச் செய்வெண்டு மென்றார்கள்; வயற் கிணறுகளுக்கெல்லாம் இயந்திரம் பூட்டவேண்டுமென்றார்கள். சிலாவரையைச் சரிப்பண்ண வேண்டு மென்றார்கள்.—

இப்படி இன்னும் எவ்வளவுவோ திட்டங்கள்—நேரத்தியான் திட்டங்கள்—ஏட்டுச் சீக்கர்காய்க இதுவரையில் இருந்து வந்தன, நமது நாட்டிலே.

கடைசியாக ஒருவாறு அந்தத் திட்டங்களில் ஒன்று நடைமுறைக்கும் வந்தேவிட்டது! புத்தாரி யுள்ள வற்றை சிலாவரை நீர் ஊற்றை 'உணவு உற்பத்தி'க்குப் பயன்படுத்தும் வேலைகள் அநேகமாய்த் தொடங்கிவிட்டன.

'உணவு உற்பத்தி' என்று தெருச் சுவர்களில் எழுதுவதை விட இது எவ்வளவுவோ அதிக பலன் தருவதாயிருக்கும் என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஓர் அட்சயபாத்திரமாக சிலாவரை நீர் ஊற்று விளங்க வேண்டுமென்றும்.

தமிழ் அபிமானம்

சென்னை மாகாணத்தில் காங்கிரஸ் மந்திரிசபை ஆட்சிபுரிந்தது. புதிய கல்விமந்திரி ஆரம்ப பரட்சாலைகளில் அங்கிய மொழி

மூலம் கல்விபயிற்றுவதைக் கண்டித்துவிட்டு, தாய்மொழிக் கல்வியைக் கட்டாயப்படுத்தியுள்ளார். எங்கள் இலங்கையிலே.....

முன்பு நாடாள் வகுப்பில் தொடங்கிய ஆங்கிலம் இப்போது பாலர் வகுப்பிலேயே பிள்ளைகளைப் பிடித்துக்கொண்டது. 20, 30 வருடம் ஆங்கிலத் தெரிபாமலே கல்விபயிற்றிய தமிழாசிரியர்கள், இப்போது ஆங்கில அரிச்சுவடிக்கொண்டு அலைந்து திரிகின்றார்கள். தாய்மொழி மட்டும் கற்றவர் வருங்கால் இலங்கையில் முன்னேற்றத்திற் திட்டங்கள் வகுக்கப்படுகின்றன. இந்த இலங்கைநான் ஆங்கிலத்தை ஒதுக்கிவிட்டு நாட்டு மொழியை அரசாங்க மொழியாக்கிய நாடுகளுள் இரண்டாவதோ மூன்றாவதோ ஸ்தானம் பெறும் பெருமை அடைகிறதாம்.

இப்படியான பாஷாபிமானம் மிகுந்த இலங்கையிலேதான் புதிய சம்பளத் திட்டத்தின் மூலமாகச் சம்பளத்தை ஆசிரியர்கள் மிகமோசமாக அவமதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்! பொறுமைக்குப் பேர்பெற்ற தமிழாசிரியர்கள், கடைசியே நேரத்திலாவது விழித்துக்கொண்டார்கள். அவர்களின் போராட்டம் வெற்றிபெற்றது.

பரோபகாரம்.....

யாழ்ப்பாணத்தில் சமீபத்தில் நடந்து முடிந்த காணியல் ஒன்று

றில் சம்பந்தப்பட்ட ஒருவரைத் தற்செயலாகக் கண்டு பேசிக் கொண்டிருந்தபொழுது எங்களுக்குள் பின்வருமாறு பேச்சுப் போயிற்று:

“என் ஐயர், எம். எஸ். சுப்பு லக்ஷ்மியை இந்தியாவிலிருந்து இவ்வளவு தூரத்துக்கு மினக் கெட்டு வரவழைத்தீர்களே, அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைச் சாதாரண பொதுமக்களும் பயனடையக் கூடியதாக ஏதும் ஒழுங்கு செய்திருக்கக்கூடாதா!” என்று கேட்டேன்.

அவர் படித்தவரானபடியால் சற்று விறைப்பாகத்தான் இதற்குப் பதிலளித்தார்.

“பரோபகார சிந்தையோடு நாங்கள் எம். எஸ். எஸைக் கூப்பிடவில்லை. முழுக்க முழுக்க கிதி சேர்க்கும் நோக்கத்துடன்தான் கூப்பிட்டோம்.”—என்றார்.

எப்படியிருந்த போதிலும் பரோபகார சிந்தையை மனிதர் இப்படி அதன் பிடரியில் பிடித்து ஒரே தள்ளாகத் தள்ளிவிடக் கூடாதல்லவா?

வரப்போகும் அடுத்த ‘காணிவல்’ நிர்வாகிகள் இப்படித் தவறுகளைச் செய்யமாட்டார்களென்று நம்புகிறோம்.

இந்தியாவில்!

மூவர் அறிக்கை வெளியானதுமே ‘அதோ சுதந்தரம்’ ‘இதோ சுதந்தரம்’ ‘அதோ இதோ’ என்று எல்லோரும் ஆரவாரப்

பட்டார்கள். பிறகு இடையிலே ஒரு மந்தகிளை ஏற்பட்டது. ‘ஆலாய்ப் பறந்த’ உள்ளங்கள் மறுபடியும் சலித்துப் போயின. இப்போது மறுபடியும் ஒரு பரப்பி! ஜின்னா ‘சீட்டை இறக்கி விட்டேன்’ என்கிறார். இவ்வாரத்திலேயே இடைக்கால சர்க்கார் ஏற்படுமென்று செய்திகள் சொல்லுகின்றன.

ஆனால் அந்த இடைக்கால சர்க்கார் அமைப்பதிலும் ஏதோ ‘ஈம்பதுக்கைம்பது’ வில்லங்கம் இருப்பதுபோல் தெரிகிறதே!...

ஏதோ எல்லாம் நல்லபடியாக நிறைவேற வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறோம்.

எதிரொலி

சென்ற இதழில் அன்பர் அ. வி. மயில்வாகனன் அவர்கள் எழுதிய ‘உடப்பு’ என்ற கட்டுரை வெளியாகியிருந்ததல்லவா? அதைப் படித்த ‘உடப்பு நண்பர்’ ஒருவர் நீண்டதோர் கடிதத்தை நமக்கு எழுதியுள்ளார்.

1926-ம் ஆண்டு இந்தியாவிலிருந்து ஸ்ரீ N. S. இராமசாமி ஐயர் உடப்புக்கு வந்து, அந்நாட்டு மக்களுக்காக அரிய பல சேவைகள் செய்தாராம். அவருடைய பெயரால் ஒரு தமிழ்ச்சங்கம் உடப்பு நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கிறதாம்.....

அதெல்லாம் சரிதான்; இத்தகைய விஷயங்களை யெல்லாம் எழுதும் நோக்கம் அந்தக் கட்டுரைக்குக் கிடையாதே!

தமிழின் மறுமலர்ச்சி

மேல வானம்.

செங்கதிரோன் வீழ்ந்து
மறைந்தான். அவனது ஒளிப்
பிரவாகம் வானக் கரைக்குச்
சோதிச் சரிகை கைக்கிரது.

என்ன வியப்பு! எத்தகைய
மோகனக் காட்சி!

கண்டு களிக்கும் வேளையி
லேயே இயற்கையின் இனிய காலி
யமான அது மாறுகிறது. கணத்
துக்குக் கணம் மாற்றம். புது
மெருகு, புதுஒளி, புதுவணப்பு.
மாறுதல் அதன் இயல்பு.

மறுமலர்ச்சி அதே இடம் ;
அதே சூரியன். ஒளிக் கற்றையும்
மேற்படிதான். ஆனால் தோற்றம்
கள், மலரும் வியப்புகள், காட்சி
யில் விரியும் காலியம்.....?

புத்தம் புதியன.

இயற்கை அப்படி மாற்றி
மாற்றி அழகின் ரகசியத்தை
விளங்கவைக்கத் துடிக்கிறது.

பேரறிஞன் 'பெர்னாட் ஷா'
சொல்கிறான்: இயற்கை பெரும்
சோதனைகள் செய்து வருகிறது.
ஏதோ கருத்திற் கொண்டு சிருஷ்டி
யத் தொழில் செய்கிறது. ஆயி
னும் விளைவுகள் இயற்கையின்

தோல்கள்தான். ராக்ஷஸ் மிரு
கங்கள் முதல் இன்றைய மனித
வர்க்கம் வரை. சிருஷ்டிக்கு எல்
லாம் தோல்வி. இதில் திருப்தி
புறா விட்டால் மனித ஜந்துக்களை
யும் அது அழித்தவிடும், ராக்ஷஸ்
மிருகங்களை கிரமூலமாக்கியது
போல, சிருஷ்டி விளைவை மீண்
டும் மாற்றி மாற்றி முன்னேற
முயலும் ஜீவசக்தி.

ஆகவே, மாறுதல் வளர்ச்சி
யின் அறிகுறி.

கண்ணன் கீதோப தேசத்திலே
ஆன்மாவின் அழியாத தன்மை
யைக் குறிப்பிடுகிறான். ஆன்மா
அழியாதது. ஆனால் அது உடலை
— மேற் போர்வைவை — மாற்
றிக் கொண்டே வருகிறது. ஆன்
மாவின் மறுமலர்ச்சி அது.

மறுமலர்ச்சி என்பது அழி
வற்ற தன்மையின், புத்தினமாண்
யின், போக்கைக் குறிக்கின்றது.

இயற்கையும், சிருஷ்டியும்,
சக்தியும் செய்யும் சோதனைக
ளையே நாம் மும் செய்கிறோம்.

வல்லிக்கண்ணன்

மொழியில், கலையில், காவியத் திலே, அதன் மூலம் வாழ்க்கையில் இன்ப நலர்ச்சி உண்டாக்குகிறோம்.

மறுமலர்ச்சி அழித்தல் வேலையல்ல. ஆக்கல் - தொழில், காத்தல் வேலையும் கூட. அழகின்மேல் அழகு விதைப்பது. அது நித்திய யௌவனம் அளிப்பது. கலைத்தொழிலின் காயகல்பம் அது.

“மறுமலர்ச்சியாவது மறுமலர்ச்சி! மாள்ச்சிதான் அது. மலர் கருகும். வாடல் மணமே பின் எழும். அது மறுபடி மலர்தல் யாங்ஙனம்?” என்றார் பண்டிதர் ஒருவர்.

மலர் சாகவில்லை. மலரின் சோபை குன்றுகிறது. உதிர்கிறது. உண்மை. ஆனால் அதில் உயிரின்மூச்சு தெரிகிறது. கிளை புள்ளதாகி, காய்த்து, வித்துத் தருகிறது. அது முளைத்துச் செடியாகி எண்ணற்ற மலர்களைப் பூத்துக் குறுக்குகிறது. புதுமையும் அழகும் கொப்புளிக்கின்றன. அதுதான் மறுமலர்ச்சி.

பழமை நிரமூலமாக்கப்பட்ட இடத்திலே எழுப்பப்படுவதில்லை மறுமலர்ச்சி. பழமை அளந்திவாதத்தில் - பழமை உரத்திலே - எழும் எழிலே மறுமலர்ச்சி. உடற்சட்டை ஒன்றைக் களைந்து வேறுடல் புறும் ஆண்மாவைப் போல, அறிவின் திறன் ஒன்றி லிருந்து ஒன்றுக்கு மாற்றுகிறது கலையின் பண்பை, அதன் கதியை, தடிப்பை - புத்தியிரும் புதுவண்ப்பும் கொடுப்பதற்காக. அதுதான் மறுமலர்ச்சி.

அது எங்கும் எல்லாவற்றிலும் ஏற்படத்தான் செய்யும். இன்று நமது தமிழ், மறுமலர்ச்சியுடன் சோபை பெற்றுத் திகழ்கிறது. மறுமலர்ச்சிப் பூங்கா அனைவருக்கும் இடம் அளிப்பது. கலையன்பர்களுக்கு இன்பம் தருகிறது. கலைஞர்களுக்குப் பரவசம் அளிக்கிறது.

ஆயினும் சூரணத்துவம் பெறவில்லை.

நாம், கலைஞர்கள், சிந்தனைப் பிரமாக்கள். சோதித்துச் சோதித்து விளைவுகளை ஆராய்வது நமது பண்பு.

நாம் எளிதில் திருப்தியற மாட்டோம். மொழியும் கலையும் பெறும் வளம் போதாது. ஒரே பாதையில் ஒரே ஓட்டமாகப் போகிறது. பல பகுதிகளும் மலர்ந்து திகழ வேணும். மணம் மிக்க மலர்கள் பூத்துக் குறுங்க, உம் சேமித்துப் பூங்காவில் களை பிடுங்கிக், கவனித்துப் பண்படுத்த வேண்டியது நமது கடமை.

அதுவே நம் லட்சியம்.

புதுப்புது வழிகள் காணுவோம்; காண்வேண்டும்.

இயற்கையின் புதல்வர்கள் நாம். இயற்கையின் வழியைப் பின்பற்றுவோம்.

மறுமலர்ச்சி நமது வாழ்வு - வாழ்வின் இன்பம். அதை வளர்ப்போம்.

நாம் என்ன செய்தோம்? செய்கிறோம்?

தமிழ் இலக்கிய சரித்திரம் பேசுகிறது!

ஒரு முட்டி. உள்ளே எரிந்து கொண்டிருந்த சுள்ளிகளின் சிறுந் துதான் புகை வந்தது. முட்டிக் குள் என்னவோ?—வெறும் தண்ணீர், அல்லது வெண்ணீராய்த்தா னிருக்க வேண்டும்.

பணியோலையால் வேய்ந்த குடி சைஅது. முகடு ஆறடி உயரம், பக்கத்துக்குச் சுவர்-இல்லை. எப் படி யிருக்கும்? ஆனால் 'தட்டி' கூட இல்லையே!—கூரையின் சரிவே நிலத்தை அடைந்து பக் கத்தையும் அடைத்துக் கொள் கிறது! அந்தக் கூரை மூடிய பத் துச்சுதா முழந்தைச் சுற்றி வெள்ளம் உட்புகாமல் வரம்பு கட்டியிருந்தது.

ஆமாம். இரவு மழை சம்மா சினுக்கம்போற்றான் இருக்கிறது. அல்லாவிடில் இப்படி 'நிற்குமா' இந்தக் குடிசை?

குடிசைக்குள்ளே இருட்டிருந் தது. அதற்குள்ளே ஒரு குழந் தை அழுது கொண்டிருந்தது. நிலத்தில் ஒரு சாக்கு, அதற்கு மேல் ஒரு பணியோலைத் தடுக்கு; அதற்குமேலே குழந்தை.

வெளியிலே சற்றுத்தள்ளி, ஒரு பள்ளத்தில் தேங்கிநின்ற 'கொஞ்ச' வெள்ளத்தில் இந்தக் குழந்தையின் 'சுகோதங்கள்' இரண்டு விளைபாடிக்கொண்டிருந் தன. ஒன்றுக்கொன்று மாறி மாறிச், சேற்றைக் காலால் எற் திக்கொண்டிருந்தன.

தாய் நாற்றநடப் போய்விட் டாள். தந்தை மண் வெட்டி கொண்டு கொத்தப் போய்விட் டான்.

'டேய்' என்று ஒரு அதட் டல் போட்டுக்கொண்டு ஒரு பத்து வயதுச் சிறுவன் குடி சைக்கு வந்தான். அவர்களின் தமையன் அவன். வயதிற்பிடுங் கிய பச்சையின்காய்களும் கடை யில் வாங்கிய ஒரு 'பாணு'ம் அவன் கைகளில் கிடந்தன. அவர்களின் சாப்பாட்டிற்காகத் தாய் கொடுத்தவிட்டுப்போன காசுக்குப் 'பாண்' வாங்கி, அவள் கட்டினையை சிறைவேற்ற வந் தான். 'டேய்' என்று அதட்டி னான். மறுபடியும் 'அதுகள்' பள் ளத்தில் வெள்ளம் எற்றி விளை யாடிக்கொண்டிருந்தன. இப் போது அது இடைக்கும், இது அதுக்குமாக மாறிமாறித் திள்ளி யும் கொண்டன.

இரண்டுக்கும் நாணு குத்துப் போட்டு இழுத்துக்கொண்டு வந்து 'பா'ணையும், பச்சையின்கா யையும் காட்டிவிட்டு அவன் சிட் டாய்ப் பறந்தான்.

வழியில் பணியில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த தூக்கணக்குரு கிக் கூடு ஒன்று அவன் பார்வை யில் விழுந்தது. தெருத் திருத்து வதற்காகப் பக்கத்தில் ஒரு கல் லுக் குவியலும் போட்டிருந்தபடி யால், ஒவ்வொரு கல்லாயெடுத்த அதற்கு வீசத் தொடங்கினான். கற்கள் தோல்விபுற்றுத் திரும்பி ஒரு வயற்காணிக்குள் வந்து விழுந்தன.

தூக்கணக்குருகி ஒன்று பறந்துவந்து 'பளிச்'சென்று உட்புகுந்தது. உள்ளே சுமாயிருந்த மூன்று குஞ்சுகளும் கல

கலத்தன, சந்தோஷத்தினால். அவைகளுக்கென்ன தெரியும், இவன் கல்லால் எறிந்துகொண்டிருப்பது? ஒன்றின் இறவை ஒன்று கோதிக்கொண்டிருந்தது.

அவன் சிறிதுநேரம் எறிந்து கொண்டிருந்தான். வயலுக்குள் கல் விழுகிறதென்று, அவ்வழி சென்ற ஒரு உழவன் அதட்டினான். பிறகு 'ஆனை'க் காணவில்லை! எங்கேயோ போய்விட்டான்.

இரவு நாளும், தகப்பனும், எல்லோரும் விடு திரும்பிவிடுவார்கள் அல்லவா? மொத்தம் ஆறு பேர்கள் — எங்கே படுத்துக் கொள்வார்களோ?

மழையில்கவிட்டால் புளியமரவேரில் தலைபை வைத்து நிலத்தில் படுத்துக் கொள்ளலாம். மழை பென்றால்...? குடிசைக்குள் ஒருமாதிரி அடைந்து கொள்ள வேண்டியதுதான். பின், பெரிதாய் மண்டபம் மண்டபமாய்க் கட்டிவிட்டிருக்கும் கோயில்களிலா இடம் கொடுக்கப் போகிறார்கள்? அங்கே தனிமைபும், நிசப்தமும் கிணவும். அதாவது, பக்தி பெருக்கெடுப்பதற்கு வாய்க்கால் தோண்டிவிடும் மாநிரியில் இருக்கும்!

குளிர்காற்று வீசிக்கொண்டேயிருந்தது. அதில் பனியோலை யொன்றின் இரண்டு இதழ்கள் அடித்துக்கொண்டேயிருந்தன. அண்ணாந்து மேல் வானத்தைப் பார்த்ததில், கார்முகில்கள் சிந்துண்டு கிடப்பது தெரிந்தது.

"ரவைக்கு நல்ல மழைபோல இருக்கு" என்று தோளில் துகல்

ஐ. பேரம்பலம்

சதேச வைத்தியமும்,
மருந்துச்சாக்கு வியாபாரமும்.

சுன்னாகம்.

இங்கே:—

* அபிஷேக திரவியம்

* எண்ணெய்வகை

* தைலவகைகள்

* மருந்துச்சாக்கு

* பச்சைக்கற்பூரம்

* திரம் கஸ்தூரி

* கோரோசனை

* குங்குமப்பூ

* புலகு

* ஜவ்வாது

முதலியன தொகையாகவும்

சில்லறையாகவும் சகாய

கிடைக்குப் பெற்றுக்

கொள்கலாம்.

A. PERAMPALAM.

Native Physician & Druggist.

MAIN STREET,

CHUNNAKAM.

கொண்டு கையில் இரண்டு மாடுகளின் கயிறு பிடித்துக்கொண்டு போனவன் மாடுகளைத் தட்டி விட்டுக்கொண்டே செரால்லிக் கொண்டு போனான்.

“சும்மாவோ கொடும்பாவி கட்டினது?” என்ற கேள்வியில் மறுமொழியிழுத்துக்கொண்டு ஏர் கொண்டுபோனவன் போனான்.

ஆமாம். மழை வரத்தான் போகிறது. ஆனால் சாதாரண மழையாயிருக்காது; மழையுடன் பெரும் காற்றும் சேரும்; வெள்ளம் போடும்போலிருக்கிறது.

மரங்களும் முறித்து விழும். கொட்டில்கள் குடில்களும் சரியலாம்.

அந்தக் குடிசையும் ஒருவேளை விழலாம்!

ஒருவேளையென்ன; கட்டாயம்! அப்படியானால், அவர்கள் என்ன செய்வார்கள்? எங்கே போவார்கள்?

தெரியாது!

ஆனால் தூக்கணங்கருவிகள் மட்டும், சுகமாக ஒன்றின் இறகை ஒன்று சொண்டினால் கோதிக்கொண்டிருக்கும்.

சென்ற இதழில் வெளியான 'இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை' என்ற சிறு கதையை வாசித்தீர்களல்லவா? அதன் கதாநாயகியாக வாணிக் கப்பட்ட பார்வதியின் ருசிகரமான கடிதத்தினால் அந்தக் கதை உணர்ச்சி ஓட்டம்' என்ற பெயரோடு வளருகிறது.....

“வரதர்” எழுதுகிறார்
அடுத்த இதழிலேயே ஆரம்பமாகிறது!

T. N. LINGAM & SON.

Dealers in :-

Spare Parts, Accessories,
Motor Vehicles, Bicycles, Tyres
&
Electrical Contractors.

K. K. S. Road,
JAFFNA.

“Phone: 108”

பரோபகாரம்

சு. வே.

வாண்ட பாலவனம் போன்ற மணல் வெளி. அங்கே சில பனைமாங்கள் நின்றன. ஒரு மரம் சமீபத்திலேதான் கங்குகள் உதிர்ந்து காட்சியளித்தது. இளமை கழிந்து கண்ணிப்பருவ மடைந்ததற்கு அறிகுறியாக.

கங்குகள் உதிர்ந்தும், அவற்றின் சின்னங்கள் தெறித்திருந்தன, வாலிப முறுக்கிலும் இளமை நினைவுகள் தோன்றுவதுபோல் அந்தக் கங்குச்சிதர்களொன்றிலே ஒரு பனங் கற்றாளை.

அதன் நடுவிலே இளங் குருத்துகள், சுற்றிவர முதிர்ந்த இலைகள், வாளின் முனையைப்போல. ஒரே ஒரு பனங் கற்றாளை தான், ஆனால்... அது மலடல்ல. பெற்றுப் பெருகிப் பெரு வாழ்வு பூண்டது. என்னாலும் அந்தப்பெரிய குடும்பம் இருந்து இல்லறம் செய்ய ஒரு குழி மண்ணையாவது 'அவன்' — எல்லாம் வல்லவன் என்று சொல்கிறார்களே, அவன் — கொடுக்கவில்லை. பாவம்! அது என்ன செய்யும்? இந்தப் பனைமாத்தை ஒட்டிக் கொண்டது, நம் நாட்டின் ஏழைச் சகோதரர்களைப்போல்.

ஒட்டுக்குடித்தனம்தான், ஆனாலும் கண்ணியமானது. நம் மவர்களைப்போல கிள்ளல், சுரண்டல் பழக்கங்களைப் பிறப்பிலும் அறியாதது. என்ன கிந்தை! நிலத்திலும் அதன் வேர் இறங்க வில்லை; பனைமாத்தையும் சுரண்டவில்லை; பின் அதற்கு ஊண் எங்கே? ஆம்; அகதிக்கு ஆகாயமே துணை.

ஒரு நாள் மாலை நான் அந்தப்பக்கமாகப் போனேன். கல கலத்த சிரிப்புடன் பேச்சுக்குரல்கேட்டது. கேட்டேன்:

“அக்கா!” என்றது கற்றாளை, கொஞ்சம் குரலில்.

“என்னடி?” என்றது பனை, பாசக்குழைவுடன்.

“நான் உன்னுடன் ஒட்டுக்குடித்தனம் செய்ய ஆரம்பித்து எத்தனை வருஷம் ஆகிறது தெரியுமா?” என்றது கற்றாளை.

“ஆமாம்; அதெல்லாவற்றையும் தான் நான் யோசிக்கவேண்டும், விரோதிகளின் நினைவுபோல்!”

“என்னக்கா, இவ்விதமான பாந்தவ்ய வாழ்க்கை இவ்வுலகில்.....”

“இந்த உலகிலா!” என்று பனை ‘கலகலத்தது’.

“ஆகவே நாங்கள் மனிதர்களிலும் சிறந்தவர்கள்”

“எப்படி?”

“எப்படியா அக்கா? அவர்களில் ஒரு சிலர் உண்டும் உடுத்தும் கிடைத்திருப்பார்கள். அதேசமயத்தில் அவர்களைப்போன்ற எத்தனையோகோடி ஜனங்கள் பட்டினியால் சாவார்கள்! இந்த ஏழைகளைப் பார்க்கக்கூட பெருந் தீனிக்காரர்கள் அருவருப்பார்கள்; எச்சிறுக்கையால் அவர்களை விரட்டார்கள்; மனித ஜாதியிடம் ஈவிரக்கம் மறந்தேபோயிற்று. ‘அன்பு’ என்ற உணர்ச்சி ‘காந்தப்பிடித்த கற்பூரக்கட்டிபோல்’ என்றோ குடிபோய்கிட்டது”

“அப்படியானால் அவர்கள் வாழ்வில் இன்பம்.....”

“இன்பமா? தூய்மையே கிறையவேண்டிய அவர்கள் உள்ளத்தில், சுயநலமென்ற கள்வன் கோட்டைகட்டி ஆளுகிறான். இதயபீடத்திலே அன்பரசன் சூட்சி புரியவேண்டும், எல்லோரும் ஒர் குலம், எல்லோரும் ஒரீனம்; எல்லோரும் உண்ணவேண்டும்; உடுக்கவேண்டும், சிரியவாழ்வு கடத்தவேண்டும், பரோபகார சிந்தை இருக்கவேண்டும். இந்த நினைவு ஏற்படும் போதுதான் மனிதன்மீது இன்பக்காற்று வீசும்”

நான் விரைத்துப்போய் நின்றேன்.

அந்தப் பணக்கற்றூணியின் திருட்டுக்கண்கள் என்னைக் கண்டு விட்டன.

மனோரம்பமான் சிறுதென்றலென்று அகைத்து சென்றது. அவ்வளவுதான், பணக்கற்றூளை தன் தனிர்க்காங்களை அகைத்து பணமாதத்தை மெல்லச் சாண்டியது.

பணமாமும் என்னைப் பார்த்துவிட்டுக் ‘கலகல’ வென்று சிரித்தது.

அறநனைந்தவனுக்குக் கூதலென்ன? குளிர்வென்ன?

“ஆகா, இந்த வரண்ட பூபாகத்திலே, அதையும் இவைகளிடமா, பரோபகாரம்” என்றேன், ஏதோ ஒரு சூன்யப் பிரதேசத்தை நோக்கிக்கொண்டு.

‘ஆமாம்’ என்று சொல்வனபோல இரண்டு காக்கைகள் ‘கா, கா’ என்று ஒலமிட்டுக்கொண்டு வந்தன.

வந்த காக்கைகள் தம் கூட்டையடைந்தன. அவைகளின் கூடெங்கே?

அதோ, அந்தப்பணமர வட்டிலேதான்!

காக்கைகளைப் பணமரம் தன் தனிர்க்காங்களால் ஆதரித்து அணைத்தது, பார்தவய வாழ்வின் எல்லையில்லா இன்ப உணர்ச்சி, பணமரத்தின் மேனிஎங்கும் செறிந்ததோ என்னவோ! ‘கலகல’ வென்று அடுத்த சிரிப்பும் சிரித்தது.

சக்தியின் இருப்பிடம்

பெண்ணையர் வதனந் தன்னில் பிரமணின் நாவு தன்னில்
எண்ணினி லடங்கா இன்பம் ஏந்திய மழலை தன்னில்
கண்ணிய மக்கள் காட்டுங் கருணைசே ரிதயந் தன்னில்
பண்ணிறை பாட லோதும் பக்தரின் குழாங்கள் தன்னில்

விணையின் நரம்பி னோடும் மேவிடும் விரல்கள் தன்னில்
பாணியின் சேர்க்கை யோடும் பாடுவார் பதங்கள் தன்னில்
ஆணையின் மீறா வீரர் அமரொளிர் புயங்கள் தன்னில்
தூணிறை சிற்பங் கோத்தம் சத்தநல் வித்தை தன்னில்

கவிஞரின் கனவு தன்னில் கற்பனை யுள்ளந் தன்னில்
புவியினிற் புனைந்து காட்டும் பொருளுறை பாடல் தன்னில்
அவனியி லறிஞர் கூறும் அரும்பத வுரைகள் தன்னில்
நவரசஞ் சோட்ட நன்கு நடிப்பவன் நடனந் தன்னில்

அழகினைச் சோட்டும் பூக்கள் ஆடியே திரியும் மஞ்சை
எழிலுறு திங்கள் வானம் எழுந்திடும் பரிதிச் சோதி
வழிந்துயர் குன்றி ஊரும் வையத்து நதிக ளெங்கும்
விழைவுறு சக்தி யன்னை வீற்றிருந் தரசு செய்வாள்.

—யாழ்ப்பாணன்.

'பாடுபட்டுத்தேடி'

ஒன்று கிளறிக்கல் மெஷின்; மற்றது சமையல்மெஷின். ஒன்று படித்தது; மற்றது படிக்காதது. ஒன்று ஆண்; மற்றது பெண். ஒன்று புருஷன்; மற்றதுமனைவி. ஒன்று மகத்தான பிரிட்டிஷ் சாம் ராஜ்யம் இயங்க தினமும் வேலை செய்வது; மற்றது அது வேலை செய்வதற்கு வேண்டி வேலை செய்வது, - ஓர் உபயந்திரம். ஒன்றுக்குப் பெயர் ராமலிங்கம்; மற்றதுக்கு, பொன்னம்மா.

ராமலிங்கமும் பொன்னம்மாவும் உற்பத்தியானது யாழ்ப்பாணத்திலே. ராமலிங்கத்துக்கு வேலை கொழும்பில் ஒரு அரசாங்கக் கந்தோரில். மாசம் 75 ரூபா சம்பளம். இந்த வேலை கிடைத்த சில நாட்களுக்குள் ராமலிங்கம் பொன்னம்மாவைச் சேர்த்துக் கொண்டது. ஒரு ஊட்டில் இருபது ரூபாவுக்கு ஓர் அறையை வாடகைக்கு அமர்த்திக்கொண்டு இரண்டும் தனிக்குடித்தனஞ் செய்தன.

ராமலிங்கம், சிக்கனக் கலையில் கைதேர்ந்த பேர்வழி. அதாவது, மிகச் செட்டு, வசதி வந்தால் 75 ரூபாவையுமே மிச்சம் பிடித்து விட வேண்டுமென்று ஆசை அதற்கு! ஆனால் அது முடிவற காரியமா? எப்படியோ அது நமக்குத் தெரியாது, அந்தத் தொகையில் பாதியை ராமலிங்கம் ரொக்

கமாக மிச்சம் பிடித்துவிடும். கொழும்புப் பட்டினத்திலே ராமலிங்கம் — அதன் சிக்கனத்துவம் ஒரு நூதனம்; அதன் லீடு ஒரு நூதனசாலை. நூதனமான ஒன்று இருக்குமிடம் நூதனசாலையில் லாமல் வேறென்ன?

8,30 மணிக்குக் கந்தோர். ராமலிங்கத்திடம் ஒரு கல்ல பழக்கம், வைகறைத் தயிலெழுந்தவிடும். 5 மணிக்கெல்லாம் படுக்கையில் ஆளைக் காண முடியாது. சுயநலமில்லாமல், அயர்ந்து சித்திரை போய்க்கொண்டிருக்கும் பொன்னம்மாவையும்கூட எழுப்பிவிடும். ஆரம்பத்தில் சில நாட்கள்தான் இப்படி. பிறகு நாளாவட்டத்தில் ...பொன்னம்மா இராமலிங்கத்துக்கு முன்பாகவே நித்திரை விட்டெழுந்து ஆறுமணி அடிக்க எல்லாக்காரியங்களையும் முடித்து வைத்துவிடும். ராமலிங்கம் சாப்பிட்டுவிட்டு மத்தியான உணவையும் கட்டி எடுத்துக்கொண்டு 6½ மணிக்குக் கந்தோர் புறப்பட்டுவிடும்.

பஸ், டிராம், ரயில் என்றெல்லாம் பட்டணங்களிலே குறுக்கும் மறுக்குமாக ஓடித் திரிகின்றனவே — அவற்றின் பக்கமே ராமலிங்கம் திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை. ஐந்து மைல் தூரமுள்ள 'அலுவலக'த்துக்கு தெய்வம் கொடுத்த திருக்கால்களின் உதவி

பைக்கொண்டே போய்ச்சேர்ந்து விடும். கொழும்பிலே ராமலிங்கத்தின் 'நூதன' வாழ்க்கை இரகஸ்யங்களில் இது ஒன்று.

மரணியில் கந்தோர் முடியும் நாலரை மணிக்கு ராமலிங்கம் மற்றவர்களைப்போலப் பறந்தடித்துக்கொண்டு வெளியேறுவதில்லை. பொழுது கருகும்வரை வேலை செய்யும். பிறகு சாவகாசமாக எழுந்து வேலையை முடித்துக்கொண்டு, வீட்டிலிருந்து கொண்டுவந்த வெற்றிலை பாக்கில் ஒரு வாய் போட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்குக் கிளம்பும். கால்கோச்சில் ஆடி ஆடி வீடு போய்ச்சேர 8½ மணிபாகும். பொன்னம்மா சோறும் வடித்து ஒரு பச்சடியும் அரைத்து ஒரு ரசமும் வைத்து விட்டு ராமலிங்கத்தைக் காத்துக் கொண்டிருக்கும்.

காலையில் அழிந்துவிட்டுப் போன வேட்டி சால்வை காற்றிலே படபடவென்று அடித்துக் காய்ந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்க்க ராமலிங்கத்தின் மனம் மலரும். "வெந்நீர் வைத்திருக்கிறது குளிக்க" — என்று பொன்னம்மா சொன்னதும் ராமலிங்கத்துக்கு ஒரு புது உற்சாகம் பிறந்துவிடும். அதோடு, அடுப்பிலே கொதித்துக்கொண்டிருக்கும் மிளகுரசத்தின் வாசனை மூக்கில் வந்து தட்டவும்.....ராமலிங்கத்துக்கு ஒரே ஆனந்தம். பகல் பன்னிரண்டு மணி நேரமும் கந்தோரில் திரும்பத்திரும்ப கூட்டியும் கழித்தும் கொண்டிருந்த அலுப்பு, அயர்வு எல்லாம் நீங்கி ஓர் உல்லாசம் உண்டாகி வாய் இலே

சாக ஒரு பாட்டையும் முணு முணுக்க ஆரம்பித்துவிடும்!

ஸநானம், சாப்பாடு எல்லாம் ஆகி முடிய இரவு பத்தரை மணி யாகிவிடும். சாப்பாட்டில் ராமலிங்கம் மிக எளிமை. அதாவது வாய் ருசிபார்த்து நாக்குக்கு அடிமைப் பட்டு அது வேணும், இதுவேணும் என்று அவதிப்படுவதில்லை. ஏதோ பசிக்கும்வேளையில் எதையாவது போட்டு வயிற்றை நிரப்ப வேண்டியதுதான் — என்பது ராமலிங்கத்தின் சித்தார்த்தம்.

சாப்பாடு முடிய அன்றைய வரவு — செலவுக் கணக்குகள் பரிசோதனை நடைபெறும். பொன்னம்மாவின் செலவினங்கள் யாவும் புள்ளியிபரமாக இருக்கும். அவற்றைப் பார்த்து அவற்றுக்கு ஒருசிறுவிமர்சனமும் செய்யப்படும். பொன்னம்மாவின் கை ஒட்டைக் கை என்று ராமலிங்கம் தினமும் கண்டிப்பதுண்டு. செலவுகளைக் கொஞ்சம் இறுக்கிப் பிடிக்கும்படி உபதேசஞ் செய்யும். இந்தக் குறை குற்றங்கள், உபதேசம் ஒன்றுக்கும் பொன்னம்மா வாய் திறக்கக்கூடாது. பேசாமலிருந்து எல்லாவற்றையும் பொறுமையோடு கேட்டுக் கொள்ளவேண்டும். இடையிலே ஒரு வார்த்தை சொன்னால்..... ராமலிங்கத்துக்குப் பிரமாத கோபம் பிறந்துவிடும். பெண்களுக்கு எந்த விஷயத்திலாகட்டும் பேச்சு என்ன வேண்டியிருக்கிறது? — என்பது ராமலிங்கத்தின் கட்சி.

போசனம், 'பட்டுஜட்' யாவும் முடியப் பதினொரு மணியாகி விடும். அதற்குப் பிறகுதான்

படுக்கை. இதோடு ராமலிங்கத்தின் தினசரி வாழ்க்கை அலுவல்கள் முடிகின்றன. இதற்குமேல் சினிமாவோ, கூத்தோ, கேளிக்கையோ, அரசியலோ, பொது விஷயமோ - ஒன்றிலுமே பிரவேசிப்பது கிடையாது. ராமலிங்கம் உண்டு, ராமலிங்கத்தின் மனைவி உண்டு; உத்தியோகமுண்டு, சம்பளமுண்டு, பெரியதுரை உண்டு - இவ்வளவுதான் ராமலிங்கத்தின் உலகம். ராமலிங்கத்தின் வாழ்க்கை இன்பதுன்பங்கள் அனைத்தும் பொருளாதாரத்தில் - வீட்டிலேயிருக்கும் இரும்புப் பெட்டகத்தில் அடக்கம்.

ராமலிங்கத்துக்கு மனத்தில் எவ்வளவு பயம் உண்டோ அவ்வளவுக்குத் தெய்வ பக்தியும் உண்டு. மனத்தில் பயம் அதிகமாகும் சமயங்கடையிலே தெய்வத்தின்மீது தீவிர பக்தி உண்டாகி ராமலிங்கம் தேவார திருவாசக பஜனையிருதத்தில் இறங்கிவிடும். பொழுதுபட்டு விளக்கேற்றிவிட்டால் ராமலிங்கம் தனி யாக விட்டு வாசலைவிட்டு வெளியே இறங்கமாட்டாது. பொன்னம்மா துணைக்குப் போகவேண்டும்! நடுச்சாமத்திலே வெளியே சத்தம் சலனம் ஏதும் கேட்டால் லேசாக விளக்கைத் தூண்டிவிட்டு கந்தரலங்காரம் சொல்லத் தொடங்கிவிடும். பட்டணத்திலே உத்தியோகம் பார்க்கும் அநேகர் இப்படிச் சூரப்புலிகளாயிருந்த படியால் ராமலிங்கத்தின் இந்தக் குணவிசேஷம் அவ்வளவாக ஒருவரையும் கவரவில்லை. ராமலிங்கத்தின் கெட்டித்தனத்திலோ,

தணிச்சலிலோ அப்படி ஒரு விசேஷ பார்வை யாருக்கும் ஏற்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

ஆனால்..... ராமலிங்கத்தைப் போன்ற போர்வழிகள்மீது விசேஷ பார்வை செலுத்துவதற்குப் பட்டணத்திலே வேறே ஆட்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் ராமலிங்கத்தைக் கவணிக்கவுஞ் செய்தார்கள்.

'சிவனே'யென்று தானுந் தன்பாடுமாகவிருந்த ராமலிங்கத்துக்கு இருந்தாற்போலிருந்து பொல்லாத காலம் வந்தது.

அது கிறிஸ்மஸ் சமயம். கிறிஸ்மஸ் லீவு ஒன்றும் வேண்டாமென்றுவிட்டு ராமலிங்கம் சம்பாத்தியத்தில் அக்கறையாயிருந்தது. வீட்டிலே கூடவிருந்த மற்றக் குடும்பங்கள் வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு விடுதலை கொண்டாட ஊருக்குப் போய்விட்டன. ராமலிங்கம் தம்பதிகள் தனியே.

ஒருநாள் நடுச்சாமத்தில் வெளியே கதலில் யாரோ தட்டும் சத்தம் கேட்டது. அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்த ராமலிங்கம் துடித்துப்பதைத்து எழுந்தது. விளக்கைத் தூண்டிவிட்டு ஒருதரம் உரக்கச் செருமிவிட்டு "அடலருணைத்திருக் கோபுரத்தே....." என்று ஆரம்பித்தது.

ஆனால் வந்தவர்கள் யமகாதகப் போர்வழிகள்.

ராமலிங்கம் வேலைசெய்யும் கந்தோரையும், பெரிய துரையின் பெயரையும் குறிப்பிட்டு "அவசரமான செய்தி ஐயா..." என்று ஆங்கிலத்தில் இழுத்துவிட்டார்கள். கந்தோர் துரையின் பெய

கைக் கேட்டதும் ராமலிங்கம்
ஏமாந்துபோய்விட்டது. கதவைத்
திறந்துவிட்டது. நீட்டிய கைத்
துப்பாக்கியும் பளிச்சிடும் கத்தி
யும் கொண்டு இரண்டு தடியர்கள்
உள்ளே நுழைந்தார்கள். அப்
பொழுதுதான் பேர்வழிக்கு விஷ
யம் விளங்கிற்று. வெலவெலத்
துப்போய்விட்டது, பாவம்.

‘மூச்சுக் கேட்கக்கூடாது’ —
என்று வந்தவர்கள் கைத்
துப்பாக்கியை மார்ப்புக்கு நேரே நீட்
டியதும்... ராமலிங்கம் தம்பதி
கள் உண்மையில் மூச்சை அடக்
கிக்கொண்டுகிட்டனர்.

“பெட்டகத்துச் சாவியைக்
கொடு” என்று அவர்கள் கேட்க,
ராமலிங்கம் இரண்டாவது பேச்
சினிற் றி எடுத்துக் கொடுத்தது.
‘நகை அடைவு பிடிக்கத் தத்து
வம் பெற்றவர்’-என்று வெளியே
விளம்பரம் ஒன்றும் போடாமலி
ருந்தும் வந்தவர்கள் அதை எப்
படி அறிந்தார்கள் என்று ராம
லிங்கத்துக்கு ஒரே சூச்சியமா
யிருந்தது.

சிறந்த பாதுகாப்பு என்பது
ராமலிங்கம் எண்ணியிருந்த
இரும்புப் பெட்டகம்..... அது
பாதுகாப்பாகவேதான் விருந்தது.
ஆனால், அந்தத் தடியன் பளபளக்
கும் கத்தியைக் காட்டியபோது
..... பாவம் — ராமலிங்கத்துக்
குப் பிராணனை போய்விடும்போ
லிருந்ததே!

அலுவலை முடித்துக்கொண்டு
அவர்கள் போகும்வரை ராமலிங்

கம் கண்ணை முடிக்கொண்டு குப்
புறப் படுத்துவிட்டது.

பொன்னம்மாவின் கழுத்தில்
கிடந்த தாலியைக் கழட்டும்படி
வந்த தடியர்களில் ஒரு தன்
கேட்டபோது பொன்னம்மா
ராமலிங்கத்தைச் சற்றுச் சுரண்
டிப் பார்த்தும் ராமலிங்கம் அந்
தச் சமயம் மரக்கட்டைபோல
அசையாமல் கிடந்துவிட்டது!

கடைசியில் அவர்கள் போன
பிற்பாடு இரும்புப் பெட்டகத்
தைப் போய்ப் பார்க்க.....ஐ
யையோ ஒரே... வயிற்றெரிச்சல்!

எறும்பு அரிசி சேர்ப்பது
போலச் சேர்த்து வைத்த ராம
லிங்கம் ஏங்கிப்போய்விட்டது.

அதிலிருந்து ராமலிங்கத்துக்கு
காய்ச்சல் அடிக்க ஆரம்பித்தது.
காய்ச்சல் வரவரக் கடுமையாகிக்
குளிராக்கி குளிர் முற்றி ஜன்னி
யாக்கி எட்டாவது நாள் ராமலிங்
கம் இந்தப் பொல்லாத கொள்
ளிக்கார உலகத்திலிருந்து விடு
தலை பெற்றது.

அடைவு பிடித்த நகைகளுக்
குச் சொந்தக்காரர்கள் செய்தி
அறிந்து ஓடி ஓடி வந்தார்கள்.

ஆனால் அங்கே வீடு பூட்டிய
ிருந்தது. ராமலிங்கத்தின் துணை
மெஷின் எங்கே போனது,
என்னவாயிற்று— என்று யாருக்
குமே தெரியவில்லை.

ஒருசமயம் ராமலிங்கத்துக்குத்
துணையாகவேதான் போய்விட்
டதோ என்னவோ!

தாலாட்டும் ஒப்பாரியும்

கிராமியப் பாடல்களில் தாலாட்டும் ஒப்பாரியுமே அதிக அளவுக்குப் பொதுமக்களிடையே பரவியிருக்கின்றன. தாலாட்டுப் பாடல்களில், தாபுள் எத்திற் பொங்கியெழும் புத்திர வாட்சல்யம் அப்படியே புலப்படுகின்றது. தாய்மார் தம் சின்னஞ்சிறு குழந்தைகளை வைத்துச் சீராட்டிப் பாராட்டிப் பாட்டிசைக்கும்போது அவை, அந்த இன்பநாதத்தில் லயித்து என்ன சுகமாகத் தூங்குகின்றன!

ஆராரோ ஆரிவரோ
ஆராரோ ஆரிவரோ
சீராரும் எங்கள் குலைச்
சுகாமணியே கண்வளராய்!
ஆடித்து நீயழுதாய்
அமுதகண்ணில் நீர்தரும்பு?
பேரை உரைத்தால் நான்
பெருநிலங்கு பூட்டிடுவேன்
அத்தை அடித்தாளோ
அமுதூட்டும் கையாலே;
சற்றே மனம் பொறுத்துச்
சந்திரனே கண்வளராய்!
பாட்டி அடித்தாளோ

பாலூட்டும் கையாலே;
கூப்பிட்டு நான் கேட்பேன்
குஞ்சரமே கண்வளராய்!
மாயி அடித்தாளோ
மைதிட்டும் கையாலே;
சாமி, மனம் பொறுத்துச்
சண்முகனே கண்வளராய்!
அக்காள அடித்தாளோ
அம்மான்மார் வைதாரோ;
விக்கிவிக்கித் தேம்புவதேன்?
வித்தகனே கண்வளராய்!
பெரியதாய் தப்பிதமோ
பெற்றாள் அடித்ததண்டோ?
அறியாமல் செய்தாலும்
ஆரமுதே கண்வளராய்!.....

இது ஒரு தாலாட்டுப் பாட்டின் ஒரு பகுதி. திடுக்கிட்டு அழுகிற குழந்தை. நிகைத்து ஒடி வருகிறான் தாய். “ஆடித்து அழுகறாய்!” என்று ஆத்திரப்பட்டுக் கேட்கிறான். “பேரை உரைத்தால் பெருநிலங்கு பூட்டிடுவேன்” என்றும், “அடித்தாரைச் சொல்லியழு ஆக்கின்கள் செய்துவைப்போம்” என்றும் வீரம் பேசும் அவன், அத்தை

பாட்டி.....எல்லோரையும் குதீப்
பிட்டு அவர்கள் சார்பில் மன்
னிப்புக் கேட்கும் பாவனையில்,
“அறியாமல் செய்தாலும் ஆச
முதே கண்வளராய்” என்று பிள்
னையைச் சார்தப் படுத்துகிறான்.
கிராமப் புறங்களில் விதவிதமான
வினோதமான தாலாட்டுப் பாடல்
கள் வழங்குகின்றன.

தாலாட்டுக்கு அடுத்தபடியா
கத் தழைத்திருப்பது ஒப்பாரி,
தாலாட்டிற் போலவே பின்வரும்
ஒப்பாரியிலும் ஒரு தாயின் புத்
திரவாஞ்சை சோக உணர்ச்சியில்
வெடித்தெழுகிறது.

ஐயோ மகளாரே
யாருக்குளை வளர்த்தேன்
சூய்யோ சூய்யோ எனாமுன்
சூல் பறந்து செல்லுகிதே!
நாளாய்க் கருத்தரித்து
நாளவிதம் முட்டையிட்டு
ஏழ்முன் நிரவுபகல்
இரண மின்றிக் காத்தேனே!
முதிரா இளஞ்சடலம்
முற்றூத முள்ளெலும்பு
சிதறப் பிடித்தானே
சீர்கேடன் செம்பருந்து!
முட்டைக்குள் ளேயிருந்து
முகங்காட்டும் வேலையிலே
செட்டைக்குள் ளேயுனைநான்
சேர்த்துமுத்தம் செய்தேனே!
அவ்வாறுனை வளர்த்து
ஆகாசத் திபமணுக்குக்
கவ்வக் கொடுத்தேனே
கடும்பாவி ஆனேனே!
மண்ணைக் கிளறி யொரு

மண்புழுவைக் கண்டுவிட்டால்
அண்ணன்மார் பின்தொடர
அங்குமிங்கும் ஓடுவையே!
ஆகாசத் தேகையிலே
“அம்மா, என்மீட்க
ஆகாதோ உன்னிலே
வா”என் றலறியேயே!
பாழும் பருந்தை விடப்
பருத்துக் கொழுத்திருந்தும்
பறக்கும் செயலறியேன்
பாவிநான் உன்மீட்க!
உன் நிலையைக் கண்டேங்கி
உயிர்மாய்க்கப் போகையிலுன்
அண்ணன்மா ரின்பாசம்
அழுத்திப் பிடிக்குதையோ!

குஞ்சைப் பருந்து ‘இருஞ்சி’க்
கொண்டு போய்விட்டது. தாய்க்
கோழி மனந் தவித்துப் புலம்பு
கிறது. பெற்ற வயிறு பொறுத்
திருக்குமா இந்தக் கோரச் செய
லைப் பார்த்துக்கொண்டு? தான்
முட்டையிட்டு அடைகாத்தக்
குஞ்சாக்கி வளர்த்த அருமை
பையும் அந்தக் குஞ்சினது பால
லீலைகளையும் அது சொல்லிச்
சொல்லிப் புலம்புகிறது. பருந்து
குஞ்சைத் தூக்க வரும்போது
தாய்க்கோழி படுகிற அவஸ்தை
களைப் பார்த்தவர்களுக்கு இந்த
உணர்ச்சி புலப்படும்.

பேட்டுக் கோழியின் பரித
விப்பை, மனித உணர்ச்சிகளின்
சாயலில் பாரோ ஒரு கிராமக்
கவிஞன் இட்டுக்கட்டிய பாட்டு
இது.

ஸ்ரீ முருகன்

மருந்துச்சாக்கு மளிகை
67/1 காங்கேசன்துறை ரோட்,
-யாழ்ப்பாணம்-

சகலவிதமான, உயர்ந்த
மருந்துச்சாக்கு
வகைகள்,

விவாக சுபகாரியங்களுக்குத்
தேவையான
சந்தனம், பனீனிர், சென்றி
முதலிய
வாசனா திரவியங்கள்,

பிரசித்திபெற்ற

:: மலேரியா ::

மஹாதைலம்

யாவும் சகாயமான விலைக்
குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஓருமுறை பரிட்சித்தால்
மணத்திருப்திபுடன்
என்றென்றும் வருவீர்கள்!

Prop: சி. ச. கந்தையாபிள்ளை

SRI MURUGAN

MEDICAL STORES

67/1 K. K. S. ROAD, JAFFNA.

The Cheapest AND Reliable House

FOR

- All kinds of
- Hardware
- Materials
- Paints
- Varnishes
- Linseed Oil
- Distember
- English, Poland
- Cement (In Paper Bag)

Always in Stock.

SHANMUGAM STORES,

222, HOSPITAL ROAD,

JAFFNA.

படித்துப் பார்த்து

பாரதி: இது ஒரு மாத வெளியீடு.

இதன் ஆசிரியர்கள்: கோ.ராமநாதன், கே. கணேஷ். இலக்கியம் என்பது வாழ்க்கைக்காகவே என்ற சமதர்ம ரஷ்யாவின் புதிய இலக்கிய மதத்தை அதுசரித்து அந்த வழியில் செல்கிறது பாரதி. சமதர்ம சித்தாந்திகளின் பிரசார எழுத்து ஒலியங்கள் பத்திரிகையைச் சிறப்பிக்கின்றன.

தமிழகம்: இப் புதிய வெளியீட்டின் முதல் இதழை, புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் "எங்காளோ?" என்ற கவிதை அலங்கரிக்கிறது. வேறு பல தமிழகத்து அறிஞர்களும் காட்டுக்கு எல்லவையாக இதில் எழுதியிருக்கிறார்கள். பதிப்பாசிரியர்: எம். எஸ். சஞ்சீவிராஜா.

பாரதமணி: ஆசிரியர்: கா. சி.

வேங்கடரமணி, காரியாலயம்: 34, அலமேலு மங்காபுரம், மயிலாப்பூர், சென்னை. தனிப்பிரதி 4 அணை.

சிறந்த ஆங்கில இலக்கியப்புவமை வாய்ந்த வெகுசில தமிழ்காட்டவருள் ஒருவரான ஸ்ரீ கா. சி. வேங்கடரமணியின் அழுத்தமான அரசியற் கருத்துக்கள் இப்பத்திரிகையில் ஒரு விசேஷ அம்சம். அதுதவிர, ஒரு நல்ல மாதசஞ்சிகைக்குள்ள பலவித அம்சங்களும் சேர்ந்து 'பாரதமணி'யின் காதத்தை இனிமையும் கம்பீரமும் மாக்கின்றன.

திருக்குறள் அந்தாதி:

கடுகைத்தனைத்து அதனுள் ஏழ் கடலைப் புகுத்தும் அதி துட்பமான திருக்குறள் பொக்கிஷத்திலிருந்து ராசிபுரம் R. K. அரங்கசாமி அவர்கள் 151 செய்யுட்களை எடுத்து அத் தாதிமுறையில் சிலவற்றையும், அத் தாதிமுறையில் சிலவற்றையும் ஒழுக்காக அமைத்து, அவற்றுக்கு உரையும் எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

'கரும்பை' எத்தனைவகையாகச் சுவைத்தாலும் இனிக்கும்; கற்கண்டை எங்கேகடித்தாலும் தித்திக்கும்; திருக்குறளை எவ்வகையில் துகர்த்தாலும் இன்பமுண்டு' என்று யோகி சுத்தானந்தர் சொல்லியிருப்பதுபோல், திருக்குறள் செய்யுட்களை இந்த வெளியீட்டு முறையில் படிப்பதிலும் இன்பம்-விசேஷமாக மாணவர்களுக்கு இருக்குமென்று எதிர்பார்க்கலாம்.

திருவள்ளுவர் திருக்குறளின் குழந்தை உள்ளம்.

வில்ல. 2 அணை குழந்தைகள் மண்பாடம் செய்யக் கூடிய, செய்யவேண்டிய திருக்குறள் செய்யுட்களை 10 பக்கங்களில் ஒரு திருக்குறள் பிரசங்கமாகவே செய்து விட்டிருக்கிறார் ஆசிரியர். சிறுவர்களுக்கு ஏற்ற பிரசுரம்.

ஷே இரு தால்களுக்கும் ஆசிரியர்: இராசிபுரம் R. K. அரங்கசாமி. இடைக்கூமிடம்: திருக்குறள் பதிப்பகம், இராசிபுரம் P. O., (சேலம் Dt.)

மோட்டு விக்கிரகம்

சோ. நடராஜன்

மரத்தாலே செய்ததன்மேல் மண்சாந்து பூசியதால்
உருவான சாமியொன்றை யூரா ரதிசயித்தார்

முக்காலச் செய்தியும் மூர்த்திசொல்லி வந்ததனால்
எக்கால மும்மனை யேத்திப் பணிந்துவந்தார்

பொன்னு லலங்கரித்தார் பூமாலை போட்டுவைத்தார்
மன்னாதி மன்னரெல்லாம் வந்து வணங்கினின்றுர்

தெய்வ மிரங்கியெங்கள் தீமைகளைப் போக்குதற்கு
மெய்யா யளித்ததோரு மேலாம் வரமீதென்றுர்

கைகட்டி நின்றார்கள் கண்ணீர் சொரிந்தார்கள்
நெய்யட்டிச் சோறுகறி நெறியாய்ப் படைத்துவைத்தார்

ஊர்வலங்கள் செய்தார் உலகெங்கும் போய்ச்சொன்னார்
நாவழங்கு மட்டும் நமதிறைவ னென்றுர்கள்

சபையஞ்சா வீரனென்றுர் சர்வ உரிமைகளும்
நவையின்றி நம்மவர்க்கு நன்கு வழங்குமென்றுர்

நாமோ சிறுதோகையார் நங்கள் குலத்துரிமை
போமா றினியில்லைப் போற்றியெனப் பூரித்தார்

ஊபத்தைப் பேசுட்டார் சுடர்விளக்கைக் காட்டிவைத்தார்
நாஃத்தை யேசொல்லி நன்றாய்ச் செபஞ்செய்தார்

கேட்டதெல் லாங்கொக்கும் கேளாத தங்கொக்கும்
கோட்டமினி யில்லையென்றே குதித்துக் குதித்தெழுந்தார்

அந்தோ விதியினலங் கோலத்தைக் கேட்டிரோ!
சிந்தா மணிபோன்ற தெய்வச் சிலையொருநாள்

அற்புதமும் கேட்டவ் வதிசயமும் தானழிந்து
பெறியிழந்து தீர்க்க தரிசனமும் போயிற்றே

மூக்கால முஞ்சொல்லி முடிவேந்தர் தூழவைத்த
இக்கால வற்புத்தின் நிலைமையிழி வாயிற்றே

கண்டதேல் லாஞ்சொல்லிக் கருத்தறியா தேயுளறிப்
பண்டிருந்த தேசு பறிமுதலாய்ப் போயிற்றே

கேட்டவரெல் லாந்திகைத்தார் கேலிசெய்தா ராங்கேதான்
'போட்டு' திதன்பெருமை? புதுமை! எனக்குழைந்தார்

விக்ரீரகம் பேசினதும் வேண்டுவோஞ் சொன்னதுவும்
இக்கதையும் பொய்யல்ல; ஆனால் அதனடியில்

ஓட்டை யிருந்தததற் குள்ளே மறைந்திருந்தார்
சேட்டர் குருக்களவர் சேத்துப்போய் விட்டதன்பின்

மோட்டுப் பயலொருவன் முன்னே புகுந்திருந்தே
சேட்டைபுரிக் தானதனால் திருவுருவும் மோடாச்சே!

SAMUEL SONS & Co., Ltd.,

HOSPITAL ROAD, JAFFNA.

T'GRAM: EOHIRON

T'PHONE: 62

Head Office :- 371, Old Moor Street,

COLOMBO.

● இரும்பு
கம்பிகள்
கேடர்கள்
சலாகைகள்
அச்சுகள், தகடுகள்	○ கட்டிடவேலைக்
குரிய பற்பல
பொருள்கள்	● பித்தளை
தகடுகள்
பூட்டுகள்
பிணைச்சலுகள்
○ நீர் இறைக்கும்
யந்திரங்கள்
குழாய்கள்
தாங்கிகள்	● நெற்குத்தும்
மா அரைக்கும்
யந்திரங்கள்
அவற்றின்பகுதிகள்	○ மைவகை
மைஎண்ணெய்
வாணிஸ்

சகாயமான விலக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்
விலை விபரங்களுக்கு எழுதவும்

சாமுவேல் சன்ஸ் & கம்பெனி லிமிடெட்

ஆஸ்பத்திரி ரோட் : : யாழ்ப்பாணம்

தந்தி : ' எச்.ஆயர்ன் '

போன் : 62

என்ன வேண்டும் ?

“வாத்தியார்”

சினகாஸத்திற்கு முன்னே, நான் மன அமைதியை விரும்பி ஒரு மலைச்சாரலுக்குப் போனேன். நான் போனபோது அங்குள்ள ஒரு குழாயின் வாசலில் இரண்டு மனிதர்கள் பயங்கரமாக மல்யுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இருவரும் நல்ல வாலிபர்களாகவும், மிகுந்த பசுவிகளாகவும் காணப்பட்டார்கள். முகத்தோற்றத்தைப் பார்த்தால் அவர்களிருவரும் உடன்பிறந்த சகோதரர்களபோலத் தெரிந்தன. அவர்கள் எதற்காக இப்படிச் சண்டை போடுகிறார்கள் என்ற பதை அறியவேண்டுமென்று எனக்கு ஆவல் உண்டாயிற்று.

“நீங்கள் யார்? எதற்காகச் சண்டையிடுகிறீர்கள்?” என்று அவர்களைக் கேட்டேன்.

அவர்கள் சொன்னார்கள் : “நாங்கள் இங்கு வசித்துவந்த ஒரு மந்திரவாதியின் மக்கள். எங்கள் தகப்பனர் இறந்துவிட்டார். அவருடைய சொத்துக்களான இந்தப் பாத்நிரத்தையும் தடியையும் மிசியடிகளையும் எடுத்துக்கொள்ளாதற்காகவே நாம் சண்டையிடுகிறோம். எங்களுள் மல்யுத்தத்தில் வெற்றிபெறுகிறவன் இப்பொருள்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று தீர்மானித்து மல்யுத்தம் செய்கிறோம்”.

இதைக்கேட்டதும் நான் பரிகாசமாகச் சிரித்துக்கொண்டு, “இவைதானா சொத்துக்கள்? இவற்றுக்காகத்தானா இவ்வளவு யுத்தம் செய்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டேன்.

அதற்கு அவர்கள், “இப்பொருட்களின் அருமை தெரிபாமல் பேசுகிறீர்கள். இந்த மூன்று பொருள்களும் மிக விரிந்திரமாவை. இந்தப் பாத்நிரத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு நாம் எந்தஎந்த உணவுகள் வேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அவையெல்லாம் உடனே இதில் நிறைந்துவிடும்! எங்களுக்கு இன்னபொருள் வேண்டுமென்று இந்தத் தடியினால் திவத்திலே எழுதினால் உடனே அந்தப் பொருள் கிடைத்துவிடும்! இந்த மிதியடிகளை அணிந்துகொண்டு நாம் போகவேண்டிய இடத்தை நினைத்தால் உடனே ஆகாயமார்க்கமாக அந்த இடத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம்!” என்று சொன்னார்கள்.

அப்பொழுது எனக்கு ஒரு எண்ணம் உண்டாயிற்று. ‘இவ்வளவு அருமைபான பொருள்கள் இவர்களிடம் இருப்பதால் உலகத்தவர்க்கு ஒரு பிரயோசனமும் இல்லை. இவற்றை எப்படியும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்’ என்று நான் எண்ணினேன். உடனே அவர்களை நோக்கி, “எவ்வளவு சிறந்த பொருளாயிருந்தாலும் சுகோதார்களாகிய நீங்கள் இப்படி ஒருவரை ஒருவர் தாக்கீச் சண்டையிடவேண்டியதில்லை. நான் சொல்கிற படி செய்யுங்கள். ஒட்டப் பந்தத்தில் வெற்றி பெறுகிறவர் இப்பொருள்களை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அதோ தெரிகிறதே ஒரு பெரிய பாரை, அதுவரைக்கும் ஒடிப்பேய் முதலில் இங்கு வந்து சேருகிறவர்களுக்குத்தான் இப் பொருள்கள் உரியவை. இதுதான் பந்தயம்” என்றேன்.

அந்த மூடர்கள் இதற்குச் சம்மதித்து வெகு வேகமாக ஓடினார்கள். நான் பாத்நிரத்தையும் தண்டத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு மிதியடியில் ஏறினேன். ஆகாயத்திலே கிளம்பிச் சென்று வெகு தூரத்திலுள்ள ஓர் ஊரில் இறங்கினேன். இந்தப் பாத்நிரத்தையும் தடியையும் வைத்துக்கொண்டு அங்கேயுள்ள ஏழைகளுக்கு உணவும் உடையும் வேறு பொருட்களும் வேண்டிய அளவு கொடுத்தேன். பின்பு மிதியடியில் ஏறி அடுத்த ஊருக்குப் போய் அங்கும் அப்படியே செய்தேன். இப்போது இங்கு வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் ஏழைகளா? உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?

யாழ்ப்பாணத்துப்புதிய இளம்எழுந்தாளர்
'சொக்கன்.' கர்ணனைப்பிரிந்த துரியோ
தனனுடைய மனநிலையை ஓரளவு சித்தி
ரிக்கிரூர் இந் த க க ட்டு ரையிலே.

சுப்பையிலே மாணிக்கம்

'சொக்கன்'

பாரத யுத்தத்தின் பதினே
ழாம் நாளிரவு, கர்ணன் கால
னுலகு எய்திய தினம்.

போர்க்களம் மரண அமைதி
குடிக்கொண்டு விளங்கியது. பாச
றைகளிலிருந்த அகல்விளக்கு
கள் 'மினுக் மினுக்'கென்று ஒளிர்
வதால் மரணகளத்தில் பிணங்
களை நாய்நரிகள் சுற்றித்திரிவது
தெரிந்தது. வெளியில் இருளின்
ஆதிக்கம்போலவே அங்குள்ளார்
மனமும் இருளடர்ந்ததாயிருந்
தது.

அகல் விளக்குப் பிரகாசம்
செய்யும் ஒரிடத்தில் துரியோ
தன் உட்கார்ந்திருந்தான்.
வெளியில் ஒளியீசும் அவ்விளக்
கால் அவனுடைய மனஅந்தகா
ரத்தை நீக்கமுடியவில்லை. அழுது
அழுது அவன் கண்கள் அலுத்து
விட்டன. கண்ணீர் ஓடைய
வறண்டு விட்டது. அலறி அலறி
அவன் தொண்டை அடைத்து
விட்டது.

தன் கண்ணுக்குக் கண்ணை
கர்ணனை துன்பம் சீக்கி இன்பம்
தந்த நண்பனை அவன் இழந்தி
ருந்தான். இனி அவன் வாழ்ந்து
என்னபயன்? இந்தப் பதினேழு
நாளாக அவன் எத்தனை வீரரை
இழந்திருந்தான்? தன் இரத்த
பாசமுள்ள எத்தனை சகோதரரை
இழந்துவிட்டான்? புதல்வர்கள்

எத்தனைபோர் இறந்தார்கள்? என்
ருளும் இன்றுபோல அவன் துக்
கத்தின் எல்லைக் கோட்டில் காலை
வைக்கவில்லை.

எண்ண எண்ண அவன் மனம்
புண்ணானது. வணங்காமுடியனை
வணங்கும் முடியனாகிய உரு
வம், அரசர்க்கரசனை அன்பால்
அடிமையாக்கிய உருவம் உயிரற்
றுக் கிடந்தது. அவன் மனம்
பழைய காட்சிகளில் படிவுற்றது.
அழுது அழுது சிவந்த அவன்
கண்கள் சிந்தனையைக் காட்டின.
பழைய நட்பு நினைவாகிய துலாக்
கோளின் இருபக்கத்திலும் அர
வுயர்த்தோனும், அங்காதிபதியும்
நிற்கிரூர்கள். எது உயரும், எது
பதியும் என்று சொல்லக் கூட
வில்லை. அந்த நட்பு நினைவுகள்
தான் என்ன?

கர்ணனும் தன் மனைவியும்
குதாடிய நினைவில் துரியோத
னன் மனம் சென்றது.

அவர்கள் விளையாட்டு சுவாஸ்
யத்தில் ஆழ்ந்திருக்க, துரியோ
தனன் சடுதியாய் அங்கு சென்
றான். நாயகனைக் கண்டதும்
மனைவியெழுந்து நிற்க, கர்ணன்
எதிர்பாராதவிதமாய் அவள்
முத்துமாலையைப் பிடித்திழுத்
தான். முத்துமாலை அறுந்து
விழுந்தது

துரியோதனன் வந்து நிற் பதை அப்போதுதான் கர்ணன் கண்டான். அவன் திகைத்து நிற்கும்போதே அரவுக்கொடியோன் பக்கத்தில் ஓடிப்போய், "அண்ணை, சிதறிய முத்துக்களை எடுக்கவா, கோக்கவா?" என்றான்.

தன்னைக் காணாத கர்ணன், தோல்வியடைந்தவள் போக்கிரித் தனமாக எழுந்து ஓடுகிறாள் என்று கினைத்து அவளை இழுத்து தவறு?

எவ்வளவு நம்பிக்கை! இனி இப்படியான நம்பிக்கையை யாரிடம் வைப்பது?

போர்க்களம். கர்ணன் பார்த்த பின்பு கணிகளால் மடிந்து தேரில் வீழ்ந்து கிடந்தான். குந்தி ஓவென்றலறிக் கொண்டு வந்து தன்மகனை அரவணைத்துப் பழைய கதையைக் கூறினாள். அப்போதுதான் கர்ணன் பாண்டவர்க்கு அண்ணன் என்பதைத் துரியோதனன் உணர்ந்தான்.

அவன் நெஞ்சு விம்மி வெடித்து விடும்போலிருந்தது. எவ்வளவு தியாகம்! பாண்டவர் தம்பிய ரென அறிந்தும் நட்புக்குத் தன்னைப் பலிகொடுத்தான் கர்ணன்!

துரியோதனனுக்கு இன்னும் வெற்றி பறிபோய்விடவில்லை. இப்பொழுதும் அசுவத்தாமன் போன்ற வீரர்கள் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். ஆனால் நம்பிக்கையைச் சந்தேகமென்னும் கொடிய சர்ப்பம் கௌலம்போது அரவயர்த்தோனுக்கு வாழ்வதில் இஷ்டமில்லை. உடைமைக்காகப்போர் புரிந்துவந்த அவன், இனிப் போர்செய்வதின் கருத்து உயிரைக் கொடுப்பதுதான்!

துரியோதனனையும் கர்ணனையும் மாசுகள் மலைபோலச் சூழ்ந்திருக்கலாம். ஆனால், யாரும் அவர்கள் நட்பைப் புகழாதிருக்க முடியாது.

குப்பையிலே மாணிக்கம் இருந்தது; அரவுக்கொடியோனிடத்திலும் உண்மையான நட்பு இருந்தது.

அடுத்த இதழில் :

நமது தமிழ்ப் பிரமுகர்கள் — 1

நவாலியூர்,

ஸ்ரீ க. சோமசுந்தரப் புலவர்

— அவரைக் கண்டதும் கேட்டதும்

ஆரம்ப எழுத்தாளர்களுக்கு

— மூன்று பரிசுகள் —

நாம் 'மறுமலர்ச்சி'யை ஆரம்பித்த காலத்திலிருந்து நமது கழகாட்டு இளைஞர்கள், கதைகள் கட்டுரைகள் எழுதுவதில் நங்களுக்கு எவ்வளவு ஆவலிருக்கிறதென்பதைக் காரியத்திலேயே காண்பிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இதில் நம்மை மிகவும் திகைக்க வைத்த விஷயம் என்ன வென்றால்..... அநேக சூழ்நிலைகளுக்கும், குமாரிகளுக்கும்கூட இந்த எழுத்து ஆர்வம் உண்டாயிருப்பதுதான்.

இவ்வித உற்சாகிகளுக்கெல்லாம் ஒரு சந்தர்ப்பம் அளித்துப் பார்ப்பதென்று முடிவு செய்துள்ளோம். அவர்களுக்கு மூன்று பரிசுகள் வழங்கத் தீர்மானித்திருக்கிறோம். எழுதுபவர்களுக்குச் சில நிபந்தனைகள்:

1. 'மறுமலர்ச்சி'யின் சந்தாதாரர்களே இதில் கலந்துகொள்ளலாம்.
2. எழுதப்படும் விஷயத்தில் நிறையச் சம்பவங்கள் இருக்கக்கூடாது. ஒரே ஒரு சம்பவத்தை வைத்துச் சித்திரிக்கவேண்டும்.
3. 'மறுமலர்ச்சி'யில் 4 பக்கங்களுக்குமேல் விஷயம் வளரக்கூடாது.
4. கதைகள் வந்துசேரவேண்டிய கடைசித் தேதி: 5-8-46.
5. முதலாவது சிறந்த கதைக்கு 15 ரூபா பரிசு ஒன்றும், அடுத்த இரண்டு கதைகளுக்கு ஐந்து ரூபா வீதம் இரு பரிசுகளுமாக மொத்தம் மூன்று பரிசுகள் வழங்கப்படும்.
6. இப் போட்டி சம்பந்தமாக ஆசிரியர்களின் தீர்ப்பே முடிவானது.

—மனோஜர்.

கூட்டுறவு முறையில்

நூற்பதிப்புச் சங்கம்

வெளியீடுகள் :

- திங்கள் வெளியீடு,
- பல்கலைப்பணுவல்,
Home University Library
போன்ற நூற்றொகை
- வளர்ந்தோர் வாசகம்,
Adult Education Series
- இளைஞர் இலக்கியம்

பங்குப்பணத் தொகை ரூ. 50000. பங்கு ஒன்று ரூ. 5

The Jaffna Co-operative Printing & Publishing Society Ltd.

Proposal approved by the Registrar of Co-op. Societies.

விலாசம்: Organising Secretary, J. C. P. & P. S. Ltd.
"Sarada" 16, Chapel Street, Jaffna.

வாசகர் குறிப்பு

வாசகர் குறியீடு

4

மறுமலர்ச்சி

MARUMALARCHCHI

JAFFNA.

ஸ்ரீ முருகன்

மருந்துச்சரக்கு மளிகை
67/1 காங்கேசன்துறை ரோட்,

-யாழ்ப்பாணம்-

சகலவிதமான, உயர்ந்த
மருந்துச்சரக்கு
வகைகள்,

விவாக சுபகாரியங்களுக்குத்
தேவையான
சந்தனம், பன்னீர், செந்நீர்
முகவிய
வாசனா திரவியங்கள்,

பிரசித்திபெற்ற

:: மலேரியா ::

மஹாதைலம்

யாவும் சகாயமான விலைக்
குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஒருமுறை பரிட்சித்தால்
மனத்திருப்தியுடன்
என்றென்றும் வருவீர்கள்!

Prop: சி. ச. கந்தையாபிள்ளை

SRI MURUGAN
MEDICAL STORES
67/1 K. K. S. ROAD JAFFNA.

‘மறுமலர்ச்சி’

— விற்பனையாளர்கள் —

த. தம்பித்துரை
நியூஸ் ஏஜன்ட்,
பெரியகடை & கச்சேரியடி
யாழ்ப்பாணம்.

வட வங்கா புத்தகசாலை
பருத்தித்துறை.

புஸ்பாதேவி ஸ்டோர்.
நிர். 2, கிருண்டபால்,
கொழும்பு.

கிழக்காணும் இடங்களுக்கு
‘டிப்பொலிட்’ கட்டக்கூடிய
ஏஜண்டுகள் உடனே
தேவை.

- மட்டக்களப்பு
- திரிகோணமலை
- அனுராதபுரம்
- கண்டி

ஏஜன்சி நியந்தனைக்கு
எழுதுங்கள்.

MANAGER,
‘MARUMALARCHCHI’,
288, HOSPITAL ROAD,
JAFFNA.

ரிஷிநேத்திர சஞ்சீவி தைலம்

இதைத் தினம் தலைக்கு வைத்துவரின் கண் எரிச்சல், கண் சிவப்பு, கண்மறைப்பு, முதலிய கண் சம்பந்தமான வியாதிகளையும்; காது ரோகங்களையும், பீனிசம், ஒருத்தலைவலி மண்டையிடி, தலைபாரம், மயக்கம், மயிர் உதிர்ந்தல், செம்பட்டை, நரை முதலிய வியாதிகளையும் சிகிச்சிப்பதற்கும், கந்தலை கருப்பாகவும் அடர்த்தியாகவும் வளரச் செய்யும். மனோம்மியமான பரிமள வாசனையுடையது. ஒருமுறை பரிட்சித்துப் பாருங்கள்.

6 அவுன்ஸ் போத்தல் 1-க்கு ரூ. 3-00.
தபால் செலவு சதம் 85.

12 அவுன்ஸ் போத்தல் 1-க்கு ரூ. 5-50.
தபால் செலவு ரூ. 1-00.

ஏஜண்டுகள் :

- I. இராஜாஜி காசி வஸ்திராலயம்,
48, திருகோணமலை வீதி, கண்டி.
- II. பீ. ஜி. கோமஸ் அன்ட் கோ.,
வார்ட்ஸ் ஸ்டீட், கண்டி.
- III. எவ். எக்ஸ், ஏ. பிள்ளை,
113, காரிரோட், வேள்வத்தை.

யாழ்ப்பாணத்தில் தகுதி வாய்ந்த டிபாஸிட் கட்டக்கூடிய

ஏஜண்டே தேவை. விபரத்துக்கு எழுதவும்.

டாக்டர் T. H. மதுரநாயகம் வைத்தியராஜ்

M. D. M. S. (Homeo) Cal.

ஞானசுந்தர வைத்தியசாலை,

தபால் பெட்டி நெர். 669,

187, செட்டியார்தெரு, கோழும்பு.

எழுதியவர்கள் :

கலைவரணன்

ராஜர்

வரதர்

ரா. க.

நாவந்தரளியூர் நடராஜன்

மணிகவி

வந்தியார்

வி. ரா. ராஜகோபாலன்

அ. செ. ழ.

நமது குறிப்புகள் :

முகத்துவாரம்

முன்பாத்தி

படித்துப் பார்த்தது

நாலுபேர் சொல்வது.

மறுமலர்ச்சியின் இந்த நாலாவது இதழ் தனது அழகினாலும், குணத்தினாலும் வாசகர்களைக் கவரக்கூடியதாக அமைந்திருக்கிறது.

'நமது தமிழ்ப் பிரமுகர்கள்' என்ற பகுதியும், புதிய தொடர்கதையும் இந்த இதழில் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

'நாலுபேர் சொல்வது' என்ற இன்னொரு புதிய அம்சமும் வாசகர்களுக்காகக் காத்திருக்கிறது. இந்தப் பகுதிக்கு, வாசகர்கள் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை அவசியம் எழுத வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறோம்.

'மிகவும் உயர்தரமானவை' என்று மதிப்பிடக்கூடிய இரண்டு கவிதைகளையும் உள்ளே பார்க்கலாம். வந்தனம், உள்ளே போய் வாருங்கள்! (உள்ளேயே நின்று விடப் போகிறீர்கள்; ஜாக் கிரதை!)

முன்று பரிசுகள் :

ஆரம்ப எழுத்தாளர்களுக்காக நாம் ஏற்படுத்திய 'சிறுகதை' போட்டியில் அநேக நண்பர்கள் உற்சாகத்தோடு கலந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். முடிவு தேதி 5-8-46; விருப்பமானவர்கள் அதுவரை எழுதலாம்.

'மறுமலர்ச்சி'யில் படிக்கும் கதைகள்—அவற்றிலுள்ள பேயர்கள், எதையாவது நிஜமென்று நீங்கள் நம்பிவிடப்போகிறீர்கள்! அவையெல்லாம் திறமையான கற்பனைகள் தானென்பதை முதலிலேயே தெரிவித்துவிடுகிறோம்.

—ஆசிரியர்கள்.

முஸ்பாத்தி!

ஆடி 10-ல் ஆசிரியர் தினம் நடந்ததல்லவா நாடெங்கும்? எனக்கு அதுவும் ஒரு முஸ்பாத்தி போலத்தான் முதலில் தோன்றியது. 'சாதுவாய், 'நல்ல பிள்ளை'களாய் நடந்துவந்த நமது உபாத்தியாயர்கள் 'வேலை நிறுத்தம் செய்வோம்!' என்று தலை நிமிர்ந்து எழுவது ஒரு முஸ்பாத்தியான சங்கதிதானே? சரியாகக் கவனித்துப் பார்த்தால் இது வெறும் முஸ்பாத்தியல்ல; காரணமான விஷயமென்று தெரிகிறது. 'வயிற்றுப்பிழைப்பு' விஷயமல்லவா? சபாஷ! உரிமைப் போராட்டம் நடக்கட்டும்!

'அடிமையாக நாங்கள் என்றும் படியில்லாதினா வாழ்வோ? அவர்கள் ஆள நாங்கள் என்ன ஆண்மையற்று மாழ்வோ?'

'யாழ்ப்பாணத்து டம்பாச்சாரிப் பத்திரிகை'யின் களவாணித் தனத்தை அம்பலத்துக்குக் கொண்டுவந்து சந்தி சிரிக்கப்பண்ணுகிறேன்—என்று ஒரு தென்னிந்திய 'மாதமிருமுறை' கொஞ்சநாட்களுக்கு முன் ஒரு விளக்க விளக்கிற்று! அதன் எதிரொலி சென்ற வாரம் கண்ணாகத்திலிருந்து கேட்டது. 'ஊழியனின் உழறல்!' என்று அந்த 'யாழ்ப்பாணத்துப் பத்திரிகை' குமுறுகிறது! நமது அன்பார்ந்த சகோதரப் பத்திரிகைகள் இப்படி அடிபிடிப்படுவது நன்றாயில்லை; இது அழகல்ல' என்று வழக்கம்போல நாம் சமாதானம் பேசாமல், உண்மையை எழுதிவிடுவோமே! இப்படி இரண்டு நண்பர்கள் சந்தியிலும் பாதையிலும் மோதுப்படுவது நமக்கெல்லாம் முஸ்பாத்தியான விஷயம். கலகம் பிறந்தால் நியாயம் பிறக்குமல்லவா? ஆகையால் கலகம் 'வாழ்க!'

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரிக் 'காணிவ'லில், 'எல்.கே.எஸ்.' லெப்பை பிறதே'வின் கடைப்பக்கமாக ஒரு இளம் ஜோடி,—கணவனும் மனைவியுமாக வந்தார்கள். மனைவியின் பார்வை 'ஜோலிக்கும் ஸவர்'ங்களில் ஈடுபட, கணவனின் பார்வை வேறு எங்கே சென்றது. அங்கே.....

சருள் சருளான மயிர் காற்றிலே சிலுசிலுக்க, சருகை போட்ட புடவை 'லை'றிலே மிணமிணுக்க, ஒரு ஓயில் உருவம் மயில் போலப் போய்க் கொண்டிருந்தது.

கணவனிடம் ஏதோ கேட்க தலைநிமிர்ந்த மனைவி, அவன் பார்வை சென்ற இடத்தைக் கவனித்தாள். அடுத்த நிமிஷம் முகம் கறுக்க, "யார் அது?" என்று கேட்டாள், கணவனை, மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டான் கணவன். உடனேயே சமாளித்துக் கொண்டான், அப்புத்திசாலை. "பார்த்தாயா, பிசாசு மாதிரிப் போகிறது!" என்றான்.

மனைவியின் மனம் குளிர்ந்தது; முகம் மலர்ந்தது!

படித்தியர் பார்த்தியர்

தமிழ் முரசு:

மாதம் ஒரு புத்தகம் பதிப்பாளியர்: ம. பொ. சிவஞான கிராமணியார். விலை அரை 4. யாழ்ப்பாணத்தில் கிடைக்குமிடம்: பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, பெரியகடை.

'முரசு கொட்டித் தமிழ் முழங்க முன்னணிக்குச் செல்லுவோம்' என்று ஒலி எழுப்பி வந்திருக்கும் 'தமிழ் முரசின் இரண்டாவது புத்தகம் நமது பார்வைக்கு வந்தது. காமக்கல் ராமலிங்கம் பிள்ளை, கா. பி. சேதுப்பிள்ளை முதலாகப் பல அறிஞர்களின் கட்டுரைகளும், கவிதைகளும் இதில் இருக்கின்றன. மு. அருணாசலம் எழுதியுள்ள 'புதுமைத் தமிழ்' என்ற கட்டுரையும், பதிப்பாளியரின் 'தமிழருக்குச் சுயநிர்ணயம்' என்ற கட்டுரையும் அவசியம் படித்துப் பார்க்கவேண்டியவை.

தொற்று நோய்கள்:

ஆசிரியர்: செ. கந்தையா. கிடைக்குமிடம்: தலைமை ஆசிரியர், அரசினர் பாடசாலை, ஆணையர், விலை ரூ. 25.

தமிழாசிரியர்களின் ஆதரவை நாடி இச் சிறு நூலை அவர்களுக்குச் சமர்ப்பித்திருக்கிறார், தூவாசிரியர், நல்ல கோக்கத்துடன் வெளிவந்திருக்கும் இப் பிரசுரத்தை, தமிழாசிரியர்கள்

மாத்திரமல்ல, எல்லாத் தமிழர்களுமே ஆதரிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

சுதிர்காமத் திருப்புகழ்:

இந்து கலாபிவிருத்திச் சங்க இலவச வெளியீடு. தபாலில் பெற விரும்புவோர் 3 சத முத்திரை அனுப்பினால் கிடைக்கும். கிடைக்குமிடம்: இந்துகலாபிவிருத்திச் சங்கம், 175, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு.

அருணகிரிகாத சுவாமிகள் அருளிச்செய்த இத் திருப்புகழ், குகனடியார்களுக்கு நல்விருந்தாகும். அந்த விருந்தும் இலவசமாகவே கிடைக்கும்போது விட்டுவிடலாமா?

கல்வி:

மாதப் பத்திரிகை. ஆசிரியர்: S. கோபாலகிருஷ்ணன். யாழ்ப்பாணத்தில் கிடைக்குமிடம்: பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, பெரியகடை.

பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கும், முக்கியமாக மாணவர்களுக்கும் பிரயோசனமுள்ளது, இக் கல்வி. சிறுவர்களுக்கு மிகவும் பிரயோசனமாகக் கூடிய 'சொல் பயிற்சி' 'ஜாலக் கணக்கு' 'படம்போடத் தெரியுமா?' முதலிய பகுதிகளை மிகவும் கவர்ச்சியான முறையில் தொடர்ந்து வெளியிடுகிறார்கள். சிறுவர்கள் உற்சாகத்தோடு படித்துப் பயன்பெறக்கூடியது

த. தம்பி துரை,

—: கியூஸ் ஏஜண்ட் :—
பெரியகடை & கச்சேரியடி,
* யாழ்ப்பாணம்.

இங்கே: 'மறுமலர்ச்சி' உட்பட சகலவிதமான பத்திரிகைகளும், புத்தம் புதிய புத்தகங்களும் எப்போதும் கிடைக்கும்.

உலாவிடுவேன்

‘கலைவாணன்’

ஏட்டுப் புலவர்சொலுக் கேட்டா அழகுடனே
நாட்டுப் புறத்துறையும் நஞ்சை வயல்களிலும்
இச்சையுடன் வானுலகை எட்டிப் பிடிக்கமலை
மச்சினிலே கைநீட்டும் மல்லிகைப்பூங் காவினிலும்
சுத்தத் தெளிவில்லார் சிந்தனையைப் போல்வீணே
கத்திக் குதிக்கின்ற கடலின் கரைகளிலும்

இன்னல் மறந்துலகம் இன்பத் துயில்புரியும்
கன்னங் கருக்கிருளில் கண்சிமிட்டும் மீனொளியில்
சந்தனமும் பாடகமும் சாந்தியுடன் சேர்ந்தவெளி
தந்துதவ வானுலகும் தண்மதியின் வேண்ணிலலில்
வெய்யில் கதிர்க்கரங்கள் வீசி நடைநடந்து
வையத் திருள்அகற்ற வந்தொளிரும் வெஞ்சுடரில்

பெண்ணுலகில் பேரழகி பிரியா தவளான
எண்ணமெனும் என்னுடைய இல்லாள் தொடர்ந்துவர
கள்ளமிலா நெஞ்சுடனே கத்திக் குதித்தாசைப்
பிள்ளை அவள் கைப்பற்றிப் பின்னே நடந்துவர
வேண்டியபோ துள்ளுணர்ச்சி தூண்டியவா நெல்லாம்என்
நீண்டமதிக்க கோலுடனே கித்தம் உலாவிடுவேன்.

‘நாலுபேர்’ சொல்வது!

வாசகர்களுக்கு மிகவும் உற்சாகத் தரக்கூடிய ‘நாலுபேர் சொல்வது’ என்ற பகுதியை அடுத்த இதழிலிருந்து ஆரம்பிக்கிறோம். ‘நாலுபேருடைய அபிப்பிராயத்துக்கு நம்மிடையே எவ்வளவு செல்வாக்கு இருக்கிறதென்பது தெரிந்ததுதானே? நாமும் சில விஷயங்களில் நாலுபேருடைய அபிப்பிராயத்தை வெளியிடப்போகிறோம். ஒவ்வொரு இதழிலும் ஒவ்வொரு விஷயத்தைக் குறித்து அபிப்பிராயங்கள் வரும். இந்த இதழில் ‘காதல் எது?’ என்ற விஷயத்தை ‘ராஜா’ ஆரம்பித்து வைக்கிறார். இதை வைத்துக்கொண்டோ, அல்லது தனிப்பட்ட முறையில் ‘புதிதாகவோ நீங்கள் ‘காதல் எது?’ என்பதைக் குறித்து எழுதி அனுப்பலாம்; ஆனால், ‘மறுமலர்ச்சி’யில் அரைப் பக்கத்துக்கு மேற்படக்கூடாது. வரும் அபிப்பிராயங்களில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நாலுபேருடைய விஷயங்கள் பிரசுரிக்கப்படும்.

காதல் எது?

காதல் என்பது வெறுங் கட்டுக்கதையல்ல. புராணங்கள் சொல்வது போல், அது கடவுள் தன்மை பெற்ற நாய் நமக்கெல்லாம் கிட்டாத ஒரு வரப்பிரசாதமுமல்ல.

இரண்டு ஆண்களுக்கிடையே உயிருக்குயிரான, ஆழமான ‘நட்பு’ இருக்கக்கூடுமென்று ஒப்புக்கொள்கிறீர்களா? அதே விதமான ஒரு உணர்ச்சி ஒரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையில் ஏற்படுமானால், அதைத்தான் நான் ‘காதல்’ என்று அபிப்பிராயப்படுகிறேன்.

காதலுக்கும் கல்யாணத்துக்கும் கட்டாயமான சம்பந்தம் ஏதும் இல்லை. கல்யாணம் செய்து கொள்ளாததாலேயே ஒருபோதும் காதல் அழிந்து விடுவதில்லை.

கல்யாணமாகிவிட்ட சில ஆண்கள் வேறு குமாரிகளைக் காதலிக்கிறார்கள்; வேறு சில ஆண்களோ, கல்யாணமான ‘பரஸ்திரீ’களையே காதலிக்கிறார்கள்! அநேகமாக இவை முற்றும் வெறுங் காமக்கத்துகள்தான். ஆனாலும் கிருஷ்ணனையும் ராதாவையும் போல ஆயிரத்துக்கொரு ‘உண்மைக் காதலும்’ இப்படி நிகழலாம்!

கல்யாணம் செய்துகொள்வதற்காகவோ, அல்லது வேறு இன்ப சுகங்களைக் கருதியோ காதலிப்பது காதலல்ல.

எந்த இன்பத்தையும் தியாகம் செய்வதற்கு எது மனத் தைரியத்தைக் கொடுக்கிறதோ அதுதான் காதல்!

-ராஜா.

தொடர்கதை :

உணர்ச்சி ஒட்டம்

சென்ற சித்திரை மாதத்தில் வெளியான மறுமலர்ச்சியில் என்னுடைய "இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை" என்ற சிறுகதை வெளியாகியிருந்தது. அந்தக்கதையை வெகுவாகப் பாராட்டி அநேக நண்பர்கள் எனக்குக் கடிதங்கள் எழுதியிருந்தார்கள். பல நண்பர்கள் தங்களுடைய வாழ்வில் கிட்டத்தட்ட அத்தகைய சம்பவங்கள் நடந்திருப்பதாகவும்; எனக்கு அந்தச் சம்பவம் எப்படியோ தெரிந்திருக்கவேண்டுமென்று சந்தேகிப்பதாகவும் எழுதியிருந்தார்கள். அவர்கள் சந்தேகத்தில் சிறிது உண்மையிருக்கிற தென்பதை ஒப்புக்கொள்கிறேன். அவர்களுடைய வாழ்வில் 'கிட்டத்தட்ட' அதேமாதிரிச் சம்பவம் நடந்திருக்கலாம். ஆனால், என்னுடைய வாழ்வில் இரண்டு வருடங்களின் முன்னால் இந்தச் சம்பவம் அப்படி அப்படியே நடந்திருந்தது! அதனால்தான் போலும் அந்தக் கதை சிறந்த உணர்ச்சியோடு இருப்பதாகப் பாராட்டப்பட்டது.

எனக்கு வந்த கடிதங்களில் ஒன்று ஒரு பெண்ணினால் எழுதப்பட்டது. அந்தக் கதையில் எந்தப் பெண்ணுடைய பெயரைப் 'பார்வதி' என்று மாற்றி எழுதியிருந்தேனோ, அந்தப் பெண்ணே கடிதத்தை எழுதியிருந்தாள். 'இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை' என்ற கதையைத் தொடர்ந்து இந்த 'உணர்ச்சி ஒட்டம்'ச் சங்கிலி

வரதர்

நீளுவதற்கு அவளுடைய கடிதமே காரணமாயிற்று. அவளுடைய உண்மைப் பெயரை வெளியிடுவது அழகல்லவாதலால் 'பார்வதி' என்ற பெயரையே வைத்துக்கொள்கிறேன்.

பார்வதியின் கடிதம் என்னைத் திடுக்கிட வைத்தது. பெண் உள்ளத்தை நன்றாக அறிந்து எழுதுவதில் நான் மிகவும் கெட்டிக் காரன் என்று பல வாசகர்கள் எழுதியிருந்தார்கள். ஆனால் அது அவ்வளவு தூரம் உண்மையல்லவென்று தெரிந்தது. பார்வ

தியிடம் நான் கடைசியில் நடந்துகொண்ட விதம் என் உள்ளத்
தை மிகவும் புண்ணாக்கி, அழியாத வருவை உண்டாக்கியிருந்தது.
ஆனால் இந்தக் கடிதத்தில் தெரிந்தது போல, அவளுடைய
உணர்ச்சிப்போக்கை அப்போதே தெரிந்திருந்தேனானால் என்
மனதில் இத்தகைய விடு ஏற்பட்டிருக்காது.

‘மதிப்புடன் கொலு வீற்றிருந்த ஒரு பெண்ணின் இதய சிம்
மாசனத்திலிருந்து சாக்கடையிலல்லவா குதித்துவிட்டேன்?’—
என்று அந்தக் கதையில் எழுதியிருந்தேன். என்னுடைய அந்த
அபிப்பிராயம் எவ்வளவு பிழையான தென்பதை இதோ, இந்தக்
கடிதம் எடுத்துக்காட்டுகிறது. பார்வதியின் இதய சிம்மாசனத்
திலிருந்து நான் சாக்கடையில் குதித்துவிட்டதாக எண்ணி
னேன்; ஆனால் என்ன ஆச்சரியம்! நான் இன்னமும் அங்கே
கம்பிரமமாக இருக்கிறேன்! நான் இப்படி எழுதுவதெல்லாம்
பார்வதியின் இந்தக் கடிதத்தைப் படித்துப் பார்த்தால்தான்
தெரியவரும்.

பார்வதியின் கடிதம்

அன்பார்ந்த.....,

உங்களை எப்படி அழைப்பதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.
ஆனால், நீங்கள் என் அன்புக்குரியவர் என்பதில் சந்தேகமில்லை
யல்லவா? அதனால்தான் ‘அன்பார்ந்த.....’ என்று பாதி
யில் நிறுத்திக்கொண்டேன். மன்னிக்கவேண்டும்.

நீங்கள் எழுதிய ‘இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை’ என்ற கதையை
வாசித்தேன். இரண்டு வருடங்களின் முன்னால் நடந்த அச்சம்ப
வத்தை நீங்கள் இன்னும் நன்றாக ஞாபகம் வைத்திருக்கிறீர்கள்;
நீங்கள் மாத்திரமல்ல, நானுந்தான் அச்சம்பவத்தின் ஒவ்வொரு
அசைவையும் உள்ளத்திலே அடைத்துவைத்திருக்கிறேன்.....

அந்தக் கதை என் உள்ளத்தை வெகுதூரம் கிளறிவிட்டது.
—எத்தனையோ பல விஷயங்கள் எழுதவேண்டும்போலிருக்கிறது.
எதை எழுதுவது, எப்படி எழுதுவது என்று தெரியாமல் திகைக்
கிறேன். உங்களைப்போல நானும் ஒரு எழுத்தாளராக இருந்தால்
தான் முடியும் போலிருக்கிறது.....

இதோ இயன்ற வரையில் எழுதுகிறேன். என் உள்ளம்
குமுறிக் கொடுக்கிறது. அந்தக் கதையில் நீங்கள் உண்மையான
சம்பவங்களை, உங்கள் மன எண்ணங்களை அப்படி அப்படியே
எழுதியிருக்கிறீர்கள் என்றுதான் நம்புகிறேன்.

ஆவ்வொரு விஷயத்தையும் கவனித்துச் சிந்தித்துப் பார்க்கப் பார்க்க, உங்கள் மீது தீராத ஆத்திரம் உண்டாகிறது. நீங்கள் என்மீது காதல் கொண்டீர்கள். ஆனால் என்னை ஏற்றுக்கொள்ளும் தைரியம் உங்களுக்கு இல்லை! - நீங்கள் உண்மையைக் கூறி விட்டு, என்னை மறந்திருக்கவேண்டும். அப்படிச் செய்திருந்தால், ஒருசமயம் உங்களுக்கும் நான் மறந்திருக்கமுடியுமென்ற நம்புகிறேன். ஆனால், நீங்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. ஆரம்பத்திலிருந்தே, என் உள்ளத்தில் காதல் தீயை தூண்டித் தூண்டி எரிய விட்டிருக்கிறீர்கள்! 'அது தடுக்க முடியாத மனக்கிளர்ச்சி' என்று நீங்கள் எழுதியிருப்பதை ஓரளவுக்கு ஒத்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் எனக்குக் கல்யாணம் ஆனதன் பிறகு, ஏன் என்னுடைய உள்ளத்தைக் குதறிக்கொறி வேடிக்கை பார்க்கத் துணிந்தீர்கள்? நீங்கள் என்னையே விவாகம் செய்ய நம்பியிருந்தவரைப் போலல்லவா, கடித்தீர்கள்? உங்கள் கடிப்பை வெகுதூரம் நான் நம்பினேன்; அத்துல்தான் நான் உங்கள் முன் தலைகுவி ய நேர்ந்தது; அத்துல்தான் நீங்கள் என்னை நெருங்கி வந்தபோது நான் மின்னலைப்போல் மறைந்துவிட நேர்ந்தது!

நீங்கள் மனம் விட்டு உண்மையை எழுதியபிறகு, நானும் இவைகளை எழுதுவதில் தவறில்லை. நீங்கள் என்னை நெருங்கி வந்த போது நான் ஓடிவிட்ட விஷயம் உங்கள் மனதை மிகவும் புண்படுத்தியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. உங்களுடைய கர்னகரோமான வார்த்தைகளைக் கேட்கமுடியாமல் நான் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தேன். உங்களை நானே காதலில் ஏமாற்றிவிட்டதாக நம்பினேன். உங்கள் முகத்தை ஏறிட்டுப் பார்க்கவும் வெட்கமும் பயமும் அடைந்தேன். ஒருசமயம் நீங்கள் என்னைத் தொடர்ந்தால் நான் பயத்தினால், கூச்சலிட்டு மூர்ச்சையாகியிருப்பேன். அந்த நேரத்தில் நடந்த கிதத்தை நினைத்துப் பார்த்தால், இப்போதும் என் ரோமம் சிலிர்த்திருக்கிறது.....

ஆனால் உண்மை தெரிந்திருந்தால்,—உங்களை நான் ஏமாற்றவில்லை, நீங்கள்தான் என்னை விவாகம் செய்யமுடியாத நிலைமையில் இருந்தீர்கள் என்ற உண்மை தெரிந்திருந்தால்.....நான் ஓடியிருக்கமாட்டேனென்றே நினைக்கிறேன்.....

உங்கள் கதை, என் உள்ளத்தில் பெரும் ஆத்திரத்தை மூட்டி விட்டதென்பது உண்மையானாலும், ஒரு விஷயம் எனக்கு மிகுந்த ஆறுதலை அளித்துவிட்டது. 'உங்களை நான் ஏமாற்றவில்லை'—

என்ற ஒரே ஒரு உண்மை என் உள்ளத்துக்குச் சாந்தியளிக்குகிறது. தவறு செய்தது நானல்ல; நீங்கள் தான்' என்பது தெரிந்த உடனே, உங்களைப் பார்க்கவும் பேசவும் ஒரு ஆவல் தோன்றிற்று. அந்த ஆவலேதான் இந்தக் கடிதம் எழுதுவதற்கும் தைரியமளித்தது.

இந்தக் கடிதத்திலேயே என்னால் எல்லாம் எழுதிவிட முடியவில்லை. உங்களிடம் தெரிவிப்பதற்கு எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருப்பதுபோல் தெரிகிறது. இந்தக் கடிதத்துடன் என்னுடைய விலாசமும் அனுப்பியிருக்கிறேன். ஒருமுறை நீங்கள் என்னுடைய வீட்டுக்கு வந்தால் மனம் சிட்டுப் பேசுவதற்கு எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருக்கின்றன. இன்று புதன்கிழமை; சனிக்கிழமை மத்தியானத்துக்குப்பிறகு, — அநேகமாக இரவு வெகுநேரம் வரை நான் தனியாகவே இருப்பேன்.

உங்களைச் சந்திப்பதற்கு மிகவும் ஆவலோடிருக்கிறேன். இரண்டு வருடங்களின் பின்பும் என்னை நீங்கள் மறக்காமலிருக்கிறீர்கள் என்ற எண்ணம் என் ஆவலைத் தூண்டியிருக்கிறது. காதலின் தோல்விக்கு நான் குற்றவாளியல்ல என்ற விஷயம் உங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்றேன் இதுயத்தைப் பொங்க வைக்கிறது.

புதுயுக இலக்கியத்தின்
பிரதிநிதி

‘கிராம ஊழியன்’

— மாதம் இருமுறை —

தமிழ் மறுமலர்ச்சி இலக்கியப் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்:

வல்லிக்கண்ணன்

ஆங்கில மாதம் 1, 16-ம் தேதிகளில் வெளிவரும்

தனிப்பிரதி கிலை அரை 4.

வருட சந்தா ரூபா 6.

‘கிராம ஊழியன்’

துறையூர்

*

திருச்சி ஜில்லா.

கடைசியில் உங்களை ஒரு விஷயங் கேட்டுக்கொள்கிறேன், 'கல்யாணமான ஒரு பெண் இத்தகைய கடிதத்தை எழுதியது தவறானது' என நீங்கள் நினைக்கக்கூடும். என் மனமும் அதை நினைத்தது. ஆனால் எனது நிலைமையை நீங்கள் நன்கு கற்பனை செய்து பார்க்க முடியுமானால், நான் குற்றமற்றவள் என்பதை உணர்வீர்கள். இன்னும், சனிக்கிழமை நீங்கள் இவ்விடம் வருவீர்களானால், என்னைக் குறை கூற முடியாமல் திரும்பிச் செல்வீர்கள் என்பது நிச்சயம். சமீபத்தில் ஏதோ ஒரு புத்தகத்தில் படித்த வாக்கியம் ஞாபகம் வருகிறது: "அன்புப் பேருக்கால் மனம் அதிக வேதனையடைகிறது; அன்பினாலேயே மனம் அசத்தமும் அடைந்துவிடுகிறது".

இந்த வாக்கியத்தில் உள்ள உண்மையை நான் நன்றாக உணருகிறேன். நான் குற்றமற்றவள். யாருக்கும் தவறு செய்யவில்லை. நான் துரோகியுமல்ல.....

அன்பின்மேல் ஆணை! நீங்கள் என்னைச் சந்தியுங்கள். வரும் போது மறந்துபோகாமல் இக்கடிதத்தையும் என்னிடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுங்கள்! அன்பின் வந்தனம்.

— பார்வதி.

ஒடி கடிதம் எனது உள்ளத்தின் உணர்ச்சி ஒட்டத்தை வேறு ஏதோ ஒரு பாதையில் திருப்பிவிட்டது. எனது மனநிலை முற்றாக மாறிவிட்டது. ஹிருதயத்தில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்த வடு திடீரென மறைந்துவிட்டது. எனினும் அப்படி ஒன்று இன்னும் இருப்பதுபோல இடையிடையே மனம் நினைத்தது. ஆழமாகப்பட்ட வடு ஆதலால் அது மறைந்துபோயுங்கூட அதன் உணர்ச்சி நினைவு திடீரென மறைந்துவிடவில்லை.

பார்வதியின் இதய உணர்ச்சிகளைப் பற்றி நான் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயம் தவறான தென்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன்; ஆனால், இப்போதுங் கூட அவள் இதயத்தை என்னால் சரியாக உணர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை.

'நான் குற்றமற்றவள்' என்று எழுதியிருக்கிறாள். ஆனால் அது உண்மையானதா? விவாகமாக இரண்டு வருடங்களின் பின்பும் எனக்கு தன் இதயத்திலே இடம் கொடுத்திருப்பவள் குற்றமற்றவள்தானா?

கடிதத்தில் காணப்பட்ட பல விஷயங்களின் ஆழமான அர்த்தத்தைக் கண்டுகொள்ள முடியாமல் நான் திகைத்தேன்.

‘நீங்கள் தான் என்னை விவாகம் செய்யமுடியாத நிலைமையிலிருந்தீர்கள் என்ற உண்மை தெரிந்திருந்தால்.....நான் ஓடியிருக்கமாட்டேனென்றே நம்புகிறேன்.....’ — என்று எழுதியிருக்கிறாளே என்ன அர்த்தத்தோடு இதை எழுதினாள்?

உண்மை தெரிந்திருந்தால், வெறிகொண்ட என் அணைப்பிலே கிடந்து உதடுகள் சிவந்துபோகும்படி முத்தங்களைப் பெற்றிருப்பாளா?இப்போது எதற்கு இதை எழுதினாள்? அவள் மனம் இன்னமும்.....

ஆனால், கடைசியில், “அன்பினாலேயே மனம் அசுத்தமும் அடைந்துவிடுகிறது.....நான் யாருக்கும் தவறு செய்யவும் இல்லை, நான் துரோகியுமல்ல” — என்று எழுதியது எதனால்?

அவள் குறிப்பிட்டபடி அவனைப் போய்ப் பார்த்துப் பேசினால்தான் இந்தச் சிக்கல்களுக்கு விடை காணலாம். ஆனால்,.....அவனைப் பார்க்கப் போகலாமா? போவதில் தயரென்றும் இல்லையா? காதல் வெறியிலே போதை ஏறி அவள் இருக்கக்கூடுமானால், அவளை நான் பார்க்கப் போவது என் மனைவிக்குத் துரோகம் செய்வதாகும். அவளையும் துரோகியாக்கும்.ஓ! அவள் தானே துரோகியல்லவா?பின் எதற்காக என் வரவை விரும்புகிறாள்? பதிலுக்குப் பதில் என் தவறுகளை எடுத்துக் காட்டி, என் உள்ளத்தைக் குத்திக் கிளநீகிடலா?.....அப்படியானால், நான் போகவே கூடாது.

இரண்டு நாட்கள் எப்படியோ கழிந்துவிட்டன. இன்று வெள்ளிக்கிழமை. இந்த இரண்டு நாளினும் என் உள்ளம் பட்ட பாட்டை வர்ணிப்பதற்குத் தம்மீ மொழியில் கூட வார்த்தைகள் இல்லை! காதல் வெறி பிடித்தவர்கள் சில சமயங்களில் தம் மனதில் கிம்மதியை வருகிக்கலாம்; ஆனால், இத்தகைய சிக்கல்களிலே கொளுக்கிக் கொண்டு திக்குமுக்காடும் உள்ளத்துக்கு கிம்மதி உது? இந்த இரண்டு நாட்களிலும் என் கிணைப்பைக் கண்டு எனது அருமை மனைவி மிகவும் கவலைப்படுகிறாள். அவள் பரிதாபகரமாக என்னைப் பார்க்கும் ஒவ்வொரு நிகிஷமும், பார்வையின் விட்டுக்குப் போகக்கூடாது’ என்ற தீர்மானம் வலியுறும். ஆனால் அடுத்த நிகிஷமே மனம் அங்கலாய்க்கும்.

“போ! போய் அவனைப் பார்! உன் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட சிக்கல்களை அவள்தான் அறுத்தெறிவாள்!” — என்று ஏதோ ஒரு சத்தி என்னைப் பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டேயிருந்தது. இதுமாத் திரமல்ல; இன்னும் ஏதோ ஒரு உணர்ச்சி—வெளியிலே சொல்ல முடியாத ஒரு உணர்ச்சி—அதுவும் சேர்ந்துதான் என்னைத் தள்ளுகிறதுபோலும்! —தொடரும்

மனையும் மனைவியும்

தமிழில் தருபவர்: ரா. க.

மன எழுச்சிகள் ஒழுங்கு படுத்தப்படுவதாலேயே சிருஷ்டி சக்தி செம்மையான உருவத்தைப் பெறுகின்றது. வாழ்க்கையை ரம்மியமாக்குவதற்கேற்ற, ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சக்திகள் பெண்ணில் இயல்பாகவே அமைந்திருக்கின்றன.

ஆயின், தேக அமைப்புகள் தான் வித்தியாசமின்றி, மன வளர்ச்சியில் மனிதனைப்போலவே தான் இருப்பேனென்று பெண் நம்ப ஆரம்பித்துவிட்டால், அதாவது உலகமே எண்ணத்தில் ஒரு ஆண் தன்மையைப் பெற்றுவிட்டால்; எல்லாம் சூன்யத்தில் வந்து தான் முடியும். வாழ்க்கையின் உண்மையும், அழகும், ஒரேவிதமான தன்மையில்லாமல், ஒன்றுக்கொன்று இசைவான தன்மையிலேயே தங்கியிருக்கின்றன. ஆணும் பெண்ணும் ஒருவிதமாகவே அமைக்கப்பட்டால், ஆதாமைப்போலவே ஏவாணும் படைக்கப்பட்டிருந்தால், சகிக்க முடியாத தேவைக்கு மிஞ்சிய ஒரு கருமமாய் முடிந்திருக்கும்.

எப்படியாயினும், மேல்நாட்டில் ஆண்களிலும் தாங்கள் வித்தியாசப்படவில்லையென்று கூறும் பெண்கள் தொகை கூடி வருகிறது. முரண்பட்ட இந்த கிராயம் அலட்சியஞ் செய்யக்கூடியதல்ல. இயற்கை கியதிக்கு எதிராக நடக்

கும் இப்புரட்சி இருபகுதியாருக்கும் நன்மையளிக்காது. அன்பு எண்ணம் தொழிற்படினும், அன்புடையோரைப் பிரிணக்குர்தன்மையது. குழந்தைகளிடத்தில் தாய்மாருக்குண்டாகும் அன்பானது, அவர்களை விடுகளுடன் சேர்த்து வைத்து விடுகிறது. தேவை பொல்லாதது. சில சந்தர்ப்பங்களால் இயல்பான வேற்றுமைகளை இன்னும் வளர்த்து, அனேக ஏற்றத்தாழ்வுகளை வளர்த்துவிடுகின்றது. தேக, மனோசம்பந்தமான பொறுப்புகள் பெண்ணுக்கு அதிகமாகையாலும் ஆணுக்கு இயல்பாக அவை குறைவாகையாலும், வீட்டுப் பொறுப்பு அவளுக்கேயாகிறது. சதிபதிகளின் அந்நியோன்றிய வாழ்க்கையில் சமத்துவமில்லாமையால், வாழ்க்கையில் தாங்க முடியாத அனேக கஷ்டங்களுக்குப் பெண் ஆளாகவேண்டியிருக்கிறது. தனது வசதியினங்களைக் குறைக்க எண்ணுவதால் தன்னைவும் வீட்டையும் ஆணின் சகபோகத்துக்குரிமையாக்குகிறாள். அவளின் பெலனினங்களுக்காக இரங்கித் தன்னைக் குறைத்து யோசித்தும், உயர்ந்த லட்சியங்களுக்காக உயர்த்திக் காட்டியும், தன்னை ஒழுங்கு செய்துவிட்டாள். இவ்வித நிலைமை இயற்கை வழி வந்தாலும் காரியமில்லை, வரலாற்றார முறையில் வளர்ச்சி பெறும்

போது உண்மையான முன்னேற்றத்தைக் குறைத்துக் கொண்டே போய்விடுகிறது. ஆண்கள் ஆதீகஞானம் பெற முயன்ற காலங்களில் பெண்கள் தடைபென எண்ணப்பட்டு வெறுக்கப்பட்டனர். பெண்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட இந்த நிலை மனிதனின் இயற்கையைப் பெலவீனப்படுத்தி விட்டது. சயாதீனம் தடைபட்ட இடத்தில் தடையை விதித்தவரும் பெலவீனப்படுவது இயல்பேயாம்.

குடும்பம் சுவர்ச்சியாக இருக்குமளவும் மனிதன் பெண்ணைக் குறைத்துப் பார்த்தானில்லை. காலஞ் செல்லச் செல்ல, வேறு உலகப் பொருள்களில் சுவர்ச்சி கூடிவர, வீட்டுக்குரிமையான, னமயக் சுவர்ச்சி குறையத் தொடங்கியது. சமூக வாழ்க்கையில் வரண்டபகுதி பாவி வருகிறது. அன்பால் பிணைக்கப்பட்ட இல்லங்களும், அங்குள்ள சகலங்களும் மறைய, வேறு சுகபோகங்கள் இடம் பெறுகின்றன. இல்லங்களுக்குப் பதில் ஹோட்டல்களும், இன்பத்தையும் ஆறுதலையும் கொடுப்பதற்கு நாய்கள், குதிரைகள், சங்கான், சீட்டாட்டங்கள், வேட்டை ஆகியனவும் முனைந்து விட்டன. பெண் தனது வாழ்க்கையை, ஆணின் வாழ்க்கையிலிருந்து வேறுபடுத்திப் பார்க்காததால், தான் கஷ்டப்படுவதையே காட்டுகிறாள். மனிதனுடன் சயாதீனமாகச் சம்பந்தம் வைத்துக் கொள்ளாத குற்றத்துக்காகப் பெரிதும் வருந்துகிறாள்.

எங்கள் சமூகம் தொடங்கிய நாள் முதலாகப் பெண்கள் வீட்டுக்கு இன்பம் கொடுப்பவர்களாகவேயிருந்தனர். அழகு, ஆற்றல் என்பவற்றால் அடிமை நிலையிலிருந்து உயர்ந்த அன்பு நிலையை அடையலாம். சமூகத்தை அழகுபடுத்துகிறவர்கள்தான் பெண்கள். கட்டுப்பாட்டில் அழகு வளர இடமில்லை. ஆண், பெண் உறவில் இருக்கும் அனேக கட்டுப்பாடுகளும், சட்டங்களும், அநாகரீக காலத்தின் சின்னங்களாகக் காட்சி கொடுக்கின்றன. பெற்றோர், பிள்ளைகள்; கணவர், மனைவிகள்; எஜமானர், அடிமைகள்; குருமார், சிஷ்யர்கள் என்ற மனித உறவுகளில் ஒரு ஏகபோக ஆதிக்கம், முாட்டுப் பெருமையுடன் தலைகாட்டி நிற்கிறதல்லவா? பெண்ணின் பொருள் நிலைக்குறைவால் ஆண், பெண் இணைப்பிலும் இது இன்னும் நிலையாயிருக்கிறது. பணத்தால் ஏற்படும் இந்த வித்தியாசம் எங்களுக்கு எவ்வளவு இழிவைக் கொடுக்கிறது! தேகபலம், பணம் என்பவற்றின் வல்லமை உடன் பலன் கொடுக்குந் தன்மையதுதான். இவ்விதத்தின்மேல் நாட்டங்கொண்டு சக்திபெறப் பொறுமை வேண்டும். எங்கள் இந்தியப் பெண்களில் இந்த வித்தியாசம், தெய்வீகக்காதல் உண்டாக்கும் பக்தி, அழியாது நிலவி வருகிறது. இந்தியாவில் இந்த உண்மைப் பெண்மையைக் “காதல்” என்கின்றனர். தெய்வீகக் காதலைப் புகழ்வது மாத்திரமல்ல “தேவி” என வணக்கமும் செய்

து வருகின்றனர். இந்நாட்டில் "பராசக்தி" யாகவே பெண்களைக் காண்கிறோம். தன் கடமையை உணர்ந்த கீழ்நாடுகளின் பெண், மனிதனுக்கு அறிவு கொடுப்பவளாகிறாள். ஒவ்வொரு பெண்ணும் தியாகம்செய்வதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கவேண்டும். உள்ளத்தின் உணர்ச்சிகளைக் கண்டபடி கெடுப்பதால், தன் வாழ்க்கையை ஆக்கிக்கொள்ள முடியாமல் இறந்தவள்போல ஆகிறாள். மற்ற நாட்டுப் பெண்களைப்போல் இந்தியப் பெண் கஷ்டப்படுகிறாளெனினும் லட்சியத்தை நாடி வாழ்வதால் பெரும் சக்தியாகவே திகழ்கிறாள். அன்பால் யமனை வென்ற சாவித்திரி, தியாக வாழ்க்கையின் பிரதி பலகைத் தூய்மையான துக்க வாழ்க்கையையே பெற்ற சிதை எங்கள் பெண்கள் அறிந்த புராணகால உத்தமிகள். இந்த உலக வாழ்க்கையைச் செம்மையாக வாழ்வதிலேயே, தங்கள் கடமை, சமய வாழ்க்கை உண்டென்று பெண்கள் அறிவர். பணம் உண்டாக்குவது, அதிகாரம் வகிப்பது போன்றவை தங்கள் வேலையில்லவென்றும், மனித வாழ்க்கையை, மேலான வாழ்க்கையாக்குவதே தமது கடமையென்றும், அவர்கள் அறிவார்கள்.

இந்த வாழ்க்கையில் அவர்களுக்குரிய இந்தக் கடமை உணர்ச்சி, நிலையற்ற வாழ்க்கையிலிருந்து உயர்த்தி, அவர்களது தியாகம், துக்கம் என்பனவற்றைக் கீர்த்தியின் சிகரமாக்குகிறது.

சமூகத்தின் வெவ்வேறு பிரிவுகளில் உரிய இடங்களைப் பெற்று, மனித இயற்கையில் காக்குந் தெய்வமாக உரிமைகொண்ட பெண், வாழ்க்கையின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் பெண்ணாட்சியை நிறுவுகிறாள். உலகையந்திரம் போல நோக்கத் தொடங்கி, மனிதன் தன் தேவைகளைக் கூட்டி, சந்தோஷத்தைக் கலைத்துச் சுகத்திற்காகவென்று (ஒரு அற்ப சுகத்திற்காக) அன்பைத் தியாகம் செய்கிறான். தற்காலம் பொந்துகளிலிருந்து வெளிவந்து உலகில் ஆத்மீக ஆட்சியை ஸ்தாபித்து, நிலை நாட்டி நடத்தப் பெண்ணை உலகம் அறைகூவி அழைக்கிறது. 'பெண் அழகுக்கு மாத்திரம் உரிமையல்ல' என்று நினைவூட்டப்பட்டுவிட்டாள்; ஜீவசகம் போல, தேக சுகத்துக்கு மாத்திரம் அழகைக் கொடுப்பது உடனடியானது, மனதுக்கு மகிழ்ச்சியும், வாழ்க்கைக்குப் பூரணமும் கொடுப்பவளாக இருக்கிறாள்.

ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் நூல்களைக் குறைந்த செலவில் வாசிப்பதற்கு:

● எழுதுங்கள்: 'கலைவளர்ச்சிக் கழகம்'

C/o. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

பெரியகடை, ... யாழ்ப்பாணம்.

‘ஊர்வசியோ, மேனகையோ.....’ எவன் பெண்ணையிருந்தாலென்ன, யார்தான் பார்க்கமாட்டார்கள்?.....’

‘கூப்பையரின் மகளை எட்டி எட்டிப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறானே, இவனை என்னதான் செய்யக்கூடாது?’

சாயை

—முதற் கோணம்—

“அதோ பார்த்தாயா சோமு, காற்றிலே புடவைத் தலைப்புப் பட்டக்க, கம்பீரமாக நடந்து போகிறாளே.....”

“அந்தப் ‘புவிவரிக் கோட்டு’ப் புடவைக்காரியா? - அவள் யார்?”

“அவள் யாராயிருந்தாலென்ன, அந்தப் புடவையைப் பார்த்ததும் எனக்கு ஒரு ஞாபகம் வருகிறது”

“ஓ! இத்தகைய ‘ஞாபகங்கள்’ கேட்பதற்கு மிகவும் சுவையாயிருக்கும் சொல்லுகள்!”

“சூமலைக் கரைசேர்த்தால் கோடி புண்ணியமுண்டு என்று எதற்காகச் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்களோ தெரியாது; ஆனால்,

பெண்களுக்காக ஏதோ பிரமாதமாக உழைத்துக் கொட்டி விடவேண்டுமென்பதல்ல,..... ஒரு பெண்பிள்ளைக்கு ஒரு உதவியைச் செய்யும்போது, பரதாரமான ஒரு காரியத்தைச் சாதித்து முடித்துவிட்டாற்போன்ற ஒரு இன்ப உணர்ச்சி-மனோ திருப்தி — ஏற்படத்தான் செய்கிறது..... அடடா! இதுதல்ல நான் இப்பொழுது சொல்லவேண்டியது; அது வேறு விஷயம்.

எவ்வளவோ சோதனைகளுக்கடாக என் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்திவைக்க வேண்டிய கஷ்டம் தினந்தினம் வந்துகொண்டேயிருந்தது. பறந்து திரிவதற்கென்று பிறந்த ஒன்றைக் கட்டுப்படுத்தி வைப்பதென்றால், கட்டுப்படுத்து

நாவற்குழியூர் நடராஜன்

ஒரு பெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு வருஷம் வருஷம் பத்து மாதங்களுக்கு, இல்லாத உபத்திரவமெல்லாவற்றையும் அவளுக்கு உண்டு பண்ணச் செய்யும் கிரகஸ்தர்களிலும் பார்த்துப் பிரமச்சாரிகளே உண்மையாகப் பெண்களின் நன்மைக்காக உழைக்கிறார்கள் என்று எனக்கு ஒரு நம்பிக்கை. அதனால் நானும் பிரமச்சாரியாகவே இருந்துவிடுவதென்று தீர்மானித்தேன்.

வதம் கட்டுப்படுத்தப்படுவதும் ஆகிய இரண்டிற்குமே வேதனையுண்டானது.

ஊர்வசியோ, மேனகையோ என்று சந்தேகப் படும்படியாக ‘மேக்கப்’ எல்லாம் பண்ணிக்கொண்டு, கண்களை ஒரு கூழற்றுச் சுழற்றி, விதிவழியே அங்குழிக்குமாக இடித்தெறிந்துகொண்டு திரியும் முன்னேற்றக்காரிகள் எவன் பெண்ணையிருந்தாலென்ன, யார்தான் பார்க்கமாட்

டார்கள்? பார்த்து என்னென்ன வெல்லாமோ ஏன் நினைக்கமாட்டார்கள்? தங்களை மற்றவர்கள் பார்க்கவேண்டும் என்பதுதானே இந்த ஜோடினை போட்டுக்கொண்டு திரியும் சிங்காரிகளின் எண்ணமெல்லாம்! இல்லாவிட்டால், பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்கும் இந்தத் தழுக்கு மிணுக்குக்கும் என்ன சம்பந்தம்?

தீபாவளித் தினமென்றுதான் நினைக்கிறேன்;.....ஆமாம், தீபாவளிக்கு முதல்நாள்தான். தையற்காரனிடம் கொடுத்த துணியைச் சட்டையாகப் பெற்றுக்கொள்வதற்காகப் பெரியகடை வீதியாற் போய்க்கொண்டிருந்தேன். சமருக்கு ஆற்றாது தோற்று விழும் சண்டைக்காரனைப்போலப் பொழுது மண்கி விழுந்து மண்ணைக் கவிற்பது. அரம்பையர்களைப் போல அந்தரத்தில் நின்று மின்சார விளக்குகள் பல்லைக் காட்டத் தொடங்கின. நடமாடித் திரிந்த ஒரு புலிவரிக் கோட்டுப் புடவைக்குள் மறைந்திருந்த ஓயில் உருவமும் தன் பல்லைக் காட்டிக் கொண்டு, நான் சென்ற அதே தையற்காரனிடம் வந்து சேர்ந்தது.

'நேரத்துக்குத் தைத்துத்தா முடியாதென்று வேளை யோடு சொல்லியிருந்தால் நான் வேறொங்காவது கொடுத்துத் தைக்க ஒழுங்கு செய்திருப்பேனே; இதென்ன இது, நாளைக்குத் தீபாவளியும் தினமுமாக.....' என்று அவனோடு சற்று உறைப்பாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தேன்.

'தைத்து முடிந்ததா?' என்ற ஒரு மணிக் குரல் என்னையும் விலக்கிக்கொண்டு தையற்காரனிடம் போய்ச் சேர்ந்தது. சாதாரணமாக நான் அந்தப்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்திருக்கமாட்டேன்; அது என் கொள்கைக்குப் பிழையானது என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால், 'இல்லையே' என்ற குறிப்புப் படாத் தையற்காரன் தன் முகத்தைவழமை தோன்றச் சழித்துக்கொண்ட காட்சியைப் பார்த்துச் சித்திக்கொள்ள முடியாமற் போய்விட்டது. நான் அதை அவதானிக்காததுபோலக் காட்டிக்கொள்வதற்காக ஏதாவது ஒருபுறமாகக் கண்களைத் திருப்பவேண்டியிருந்தது. அதற்கிடையில் அந்த மணிக் குரலைத் தொடர்ந்து, அதை அனுப்பிய உருவமும் என் கண் பார்வை சென்ற பாதையை வெட்டிக்கொண்டு வந்தது.

புலிவரிக் கோட்டுப் புடவை யொன்று நடமாடித் திரிகிறது, நமக்கென்ன என்று நான் அதைக் கவனியாமலே இருந்திருக்கலாம்; சந்தர்ப்பம் அதற்கு விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. மேலும், ஒரு மணித்தியாலத்துக்கிடையில் எப்படியாவது அந்தத் தையற் பிரமாவிடமிருந்து என் துணியைச் சட்டையாகப் படைப்பித்துக்கொள்ளவேண்டியபொறுப்பு என்மேற் கவிந்திருந்தது. அதை நான் அலட்சியம் செய்தால், அடுத்தநாள் வரவிருந்த தீபாவளியையே அலட்சியம்செய்யவேண்டியதுதான்.

‘இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் இருக்கிறது கடைசி பஸ்ஸுக்கு; அதற்கிடையில் எப்படியாவது என்சட்டையைத் தைத்துத்தான் தரவேண்டும், என்று கண்டிப்பாகச் சொன்னேன் தையற்காரனிடம், அந்தப் பெண்ணுருவம் வேறு பேச்சை ஆரம்பிப்பதற்குமுன்.

என் வார்த்தைகள் சற்றுக் கடினமானதாக இருந்தாலும், அதையெல்லாம் அவன் காதிற் போட்டுச் சகித்துக்கொள்ளக் கற்றுக்கொண்டவன் என்பதை அவன் செய்கை பிரதிபலித்தது. அவசர அவசரமாக அவன் தைத்துக்கொண்டிருந்த பாதி உருப் பெற்ற சட்டையை ஒரு பக்கமாகாத தள்ளிவிட்டு, என் கதர்த்துணியை எடுத்துக் கத்தரித்துக் கொண்டே, ‘ஐந்து நிமிஷத்தில் தந்துவிடுகிறேனே’ என்று ஆறு தல் கூறினான் எனக்கு.

அவன் கையில் கிடந்து விளை யாடிய கத்தரிக்கோல், அக் கதர்த்துணியின் எத்தனையோ கோடி தூல்களைக் கறித்துக் கறித்துக் கணப்பொழுதிலேயே துணியைத் துண்டுதுண்டாக்கி வைத்தது, சுதேச மக்களைப் பிரித்து வைக்கும் அந்நிய அதிகாரிகளின் செயலைப்போல.

அவள் முகத்தில் ஒரு அதிருப்திக் குறிப்பு அலைபாய்ந்தது. எதிரே தொங்கிக்கொண்டிருந்த ஒரு வெள்ளை நெஞ்சக் கண்ணாடி, அதையெல்லாம் கிறீதும் கவனி யாததுபோலிருந்த எனக்கு இரகசியமாக எடுத்துக் காட்டியது.

‘என் சட்டை.....?’ என்று ஒரு வெறுப்பும் அதிகாரமும் கலந்த தொனியிற் கேட்டாள் அத் தையற்காரனைப் பார்த்து. அப்பொழுது நான் அங்கே இல்லாவிட்டால், ‘இதோ ஐந்து நிமிஷத்தில் தந்து விடுகிறேனே’ என்று அவளுக்கும்த ஏதாவது ஆறு தல் செய்திருப்பான். ஆனால், அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அவன் சாமர்த்தியம் எதுவும் அவளின் உதவிக்கு வராமல்துண்டிட்டு.....

‘ஓதென்ன! மழை தூறுகிறதே! சோழ! ஓடிவா..... ஓடிவா..... விட்டுக்கு.....’

“கதை.....?”

“பிறகு”

—இரண்டாம் கோணம்—

“இவ்வளவு அந்தரங்கமான விஷயங்களை வயல்லாம் உனக்குச் சொல்லாமல் வைத்திருக்கவே முடியவில்லை என்று சொல்லி உன்னையும் என்னையும் ஏமாற்றிக் கொள்ள எனக்கு இஷ்டமில்லைப் பார் சுசீலா; அதை உனக்குச் சொல்வதால் எனக்கே ஒரு திருப்தி — ஒரு சந்தோஷம்.”

“நல்ல கதைதான்டி; சொல்லு, சொல்லு; என் கதைபும்.....”

“நான் சொல்லுவான் ஏன்? அந்தத் தையற்காரன் கடையிலே தொங்கிக்கொண்டிருந்த கண்ணாடியை நீ அப்பொழுது பார்த்திருக்க வேண்டும். ‘என் சட்டை.....?’ என்று நான் அந்தத் தையற்காரனைக் கோபித்துக் கேட்ட பொழுது, அந்தக் கண்ணாடிக்குள் ஆடிக்கொண்டிருந்த கண்களுக்கு

எங்கிருந்துதான் அந்த இரக்கப் பார்வை வந்ததோ!

கண்ணாடி சொல்லிற்று, 'அவர் பிரேமையில் ஆழ்ந்துவிட்டார்' என்று. அதை அந்தத் தையற்காரன் எப்படித்தான் தெரிந்து கொண்டானோ தெரியாது. முன்னரே வெட்டி வைத்திருந்த என்சட்டைத் துணியை எடுத்து ஒரு தையல் தைத்தான்; மேலும் ஒன்று; பின்னும்... பின்னும்...

அவர் கண்களில் ஆசை வழிந்தது. தையற்காரனின் செயலைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தார். கண்ணாடியிற் கண்கள் மௌனமாக....."

"என்ன வெட்கப்படுகிறாய் போலிருக்கிறதே! ஒரு சிநேகிதிக்குச் சிநேகிதி தன் கதையைச் சொல்வதில் என்ன வெட்கம்?

எல்லாருக்கும் உள்ளதுதானே... ..ம.....பிறகு?"

"பிறகென்ன, அவ்வளவுதான்; தையற்காரன் தன் தொழிலைச் செய்துகொண்டிருந்தான்; எங்கள் கண்களும் தங்கள் தொழிலை, கண்ணாடியின் உதவியை நாடாமலே செய்யத் தொடங்கின. நேரம் செல்லச் செல்ல உடுகளும் கண்களைப் பின்பற்றத் தொடங்கும்போலிருந்தது. எங்கள் நாணமெல்லாம் ஏறும்பூர்த்து கற்குழிந்த கதையாகிக் கொண்டே வந்தது. அந்தத் தையற்காரயமன், அதற்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைப்பதுபோல, என்சட்டையைத் தைத்து முடித்து நீட்டினான். பிறகு அங்கே நிற்க என்ன உரிமை உண்டு?"

"அவர்.....?"

T. N. LINGAM & SON.

Dealers in:

Spare Parts, Accessories,
Motor Vehicles, Bicycles, Tyres,
&
Electrical Contractors.

K. K. S. Road,
JAFFNA.

"Phone: 108"

“நான் வெகுதூரம் போகும் வரை திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார், அந்தக் கடையிலிருந்து. நாணும் பிடி கொடுக்காமல், வேறு எதையோ பார்ப்பதுபோலக் கடைக்கண்ணைக் கவனித்துக்கொண்டே... ..”

“ஸ் ஸ்..... அம்மா வாறு”
 “இதிலே இந்த மாமரம் இல்லாவிட்டால், இந்த வெய்யிலுக்கும் ஒட்டு வெக்கைக்கும் இங்கே இருக்கவே முடியாதப்பா.”

“வேர்க்கிற வேர்வை!”

—ஹிருதய பாகம்—

“மழை விட்டும் தூவானம் விடவில்லையே! அதற்குள்ளாக ஏன் இவ்வளவு அவசரப்பட்டு வந்துவிட்டாய் சோமு?”

“அப்போது சொன்னீர்களே அந்தத் தையற் கடைக் கதை, அதை.....”

“கதைதான் கதை.....; பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போவதென்

றால் நேரே போய் நேரே வர வேண்டாமா வயது வந்த பிள்ளைகள்? ஒரு ஒழுக்கம், மட்டு, மரி யானை ஒன்றுமே கிடையாது; இதுகளுக்கெல்லாம் இன்னும் அடித்துக்கொண்டே யிருப்பதென்றால்.....? சிச்சிச்சி.....”

“என்ன, என்ன நடந்தது?”

“நாலுபேர் அறிந்தால் இவனைப்பற்றி என்ன சொல்லுவார்கள் தெரியுமா? ம்?... கழுதைப் பயல்..... மழைக்காக அந்தக் குறுக்கு வழியால் வந்தபடியால்ல்லவோ கண்டேன்”

“யார்? உங்கள் தம்பியா?”

“தம்பி; தம்பி; அவனை என் தம்பியென்று சொல்லக்கூட எனக்குப் பெரிய அவமானமாக இருக்கிறது. பாருங்காணும், அந்தச் சனப்புளக்கீமான வழியில் தின்று உந்தச் சப்பையரின மகளை எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறானே! இவனை என்னதான் செய்யக்கூடாது, இந்த இந்த..... மடைப் பயலை? ம்... டேய்!... டேய்!... வாடா இங்காலே!”

ஆரம்ப எழுத்தாளர்களுக்கு

— மூன்று பரிசுகள் —

எழுதுபவர்களுக்குச் சில நிபந்தனைகள்:

1. ‘மறுமலர்ச்சி’யின் சந்தாதாரர்களே இதில் கலந்துகொள்ளலாம்.
2. எழுதப்படும் விஷயத்தில் நிறையச் சம்பவங்கள் இருக்கக்கூடாது. ஒரே ஒரு சம்பவத்தை வைத்துச் சித்திரிக்கவேண்டும்.
3. ‘மறுமலர்ச்சி’யில் 4 பக்கங்களுக்குமேல் விஷயம் வளரக்கூடாது.
4. கதைகள் வந்துசேரவேண்டிய கடைசித் தேதி: 5-8-46.
5. முதலாவது சிறந்த கதைக்கு 15 ரூபா பரிசு ஒன்றும், அடுத்த இரண்டு கதைகளுக்கு ஐந்து ரூபா வீதம் இரு பரிசுகளுமாக மொத்தம் மூன்று பரிசுகள் வழங்கப்படும்.
6. இப்போட்டி சம்பந்தமாக ‘ஆசிரியர்களின் தீர்ப்பே முடிவானது.

—மனேஜர்,

‘மறுமலர்ச்சி’

காதலுளம்

கூடல்மணலைக் குவித்தாற்போ லேயிருக்கும்
 கன்முலைகளைச் செதுக்கும் காலச்சிற்பி
 உடல்சோர வருகின்ற முதுமையாலே
 அதுவுந்தான் அழிகிறது! முழுதாய்முற்றி,
 வடிவாகப் பழுத்தபழக் கன்னமெல்லாம்
 வீழ்ந்தழுகித் தான்போகும்! துடியைப்போன்ற,
 இடையுந்தான் இப்படியே இருக்கப்போவ (து)
 இல்லை! கா மத்திற்கும் உண்டேஎல்லை!

பாற்கடலில் ஆலமாம் கண்ணின்வேல்கள்
 பழுதாகும்; பாயுமா, பின்னும்? தென்றற்
 காற்றலைக்கும் கருங்கூந்தல் முகிலும்என்றும்
 கார்முகிலாய் இருக்கமாட் டாது! வேள்ளிக்
 காற்சிலம்பும் கைவளையும் கதைத்துக்கொள்ள
 கைவீசி வருகின்றாள், காலத்திற்குத்
 தோற்றுவிட்டால், நடைதளாந்து கையிற்கோலும்
 ஏற்றுவிட்டால், காமத்திற் கிடம் அங்கேது?

முத்திருக்கும் பவளத்தின் சியிளில்மட்டும்
 மயங்கிவிட்டால், அவற்றையெல்லாம் காலக்கள்வன்
 எத்திவிட்ட பின், ஆசை ஒழிந்துபோகும்!
 ஆதலால் அணங்கேயுள் எழில்களேல்லாம்,
 பத்தாநிலை வாழ்க்கையிலே பயணம்போக.
 'பாதையேது வாறாலும் கண்டப்பட்டும்,
 அத்தானும் நானுமாய் போகவேண்டும்'
 என்றுசொலும் காதலுளம் அதுவும்வேண்டும்.

— மஹாகவி.

தெரிந்தால்

சொல்லுங்கள்!

* “வாத்தியார்”

முன்னொரு காலத்திலே ஒரு இரத்தின வியாபாரி நீண்ட தூரப் பிரயாணம் செய்யும்போது வழியில் ஒரு விடுதிவீட்டில் தங்கினான். நடு இரவில் அவன் நித்திரையா யிருக்கும்போது, அவன் வைத்திருந்த கிழியுயர்ந்த இரண்டொரு இரத்தினக்களை, அங்கே படுத்திருந்த பிரபானிகளில் ஒருவன் களவாக எடுத்து ஒழித்துவிட்டு நித்திரைபோற் படுத்திருந்தான்.

சிறிது நேரத்தில் விழித்தெழுந்த வியாபாரி, இரத்தினங்கள் களவாடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். “எல்லோரும் நித்திரையாகக் கிடக்கிறார்கள். இவர்களில் களவெடுத்தவன் எவன் என்று எப்படிக் கண்டு பிடிப்பது?” என்று முதலில் யோசித்தான். பின்பு அவனுக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது.

- “களவெடுத்தவனுடைய நெஞ்சு அடித்துக்கொண்டிருக்கும்ல்லவா? இதன் மூலம் கள்வனைக் கண்டுபிடிக்கலாம்” என்று யோசித்துக்கொண்டே எழுந்து, அங்கே படுத்திருந்த எல்லோருடைய நெஞ்சிலும் கை வைத்துப் பார்த்தான். ஒருவனுடைய நெஞ்சு மசுத்திரம் வேகமாக அடித்துக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவன் ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருப்பவன் போல அசையாமல் படுத்திருந்தான். உடனே வியாபாரி கள்வனைக் காலையில் அடையாளம் கண்டு கொள்வதற்காகத் தன்னுடைய கத்தியை எடுத்து அவனுடைய தலைமயிரில் ஒரு பகுதியை மெதுவாக வெட்டியெறிந்து விட்டுப்போய்ப் படுத்தவிட்டான்.

கள்வனுக்குப் பயம் வந்துவிட்டது. ஆயினும் அவன் அதிகம் கவலைப்படவில்லை. தான் பிடிபடாமல் தப்புவதற்கு அவனுக்கும் ஒரு உபாயம் தோன்றியது. மெதுவாக எழுந்து தனது கத்திரிக்கோலால் அங்கே நித்திரை செய்துகொண்டிருந்த எல்லோருடைய தலைமயிரிலும் கொஞ்சம் கொஞ்சம் வெட்டி வெறிந்துவிட்டுப் போய்ப் படுத்துக்கொண்டான்.

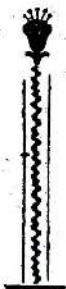
வியாபாரி விடியமுன் எழுந்த விடுதி வீட்டுக்காரனை எழுப்பித் தனது இரத்தினங்கள் களவாடப்பட்டிருக்கின்றன என்றும், கள்வனை அடையாளம் காண்பிப்பதற்காக அவனுடைய தலைமயிரைத் தான் வெட்டியிருப்பதாகவும் சொல்லி, அவனிடமிருந்து தனது இரத்தினங்களை வாங்கித் தருமாறு முறையிட்டான். விடுதிக்காரன் பிரயாணிகளெல்லோரையும் பார்த்தபோது எல்லோருடைய தலைமயிரும் வெட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தான். பலவிதமாக யோசித்துப் பார்த்தும் கள்வனைக் கண்டுபிடிக்க அவனுக்கு வழி தெரியவில்லை. கடைசியில் வியாபாரியையும் மற்றப் பிரயாணிகளையும் நீதிபதியிடம் அழைத்துச் சென்று இரவு நடந்த வற்றையெல்லாம் விபரமாகச் சொன்னான்.

புக்தியுள்ள அந்த நீதிபதியைக் இவருவாகக் கள்வனைக் கண்டு பிடித்து விட்டார்!

அவர் எப்படிக் கண்டு கொண்டார் என்று யோசித்துச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்.

[யாராவது சரியாக எழுதி அனுப்பினால் அவருடைய பெயரோடு வெளியிடப்படும். அல்லது 'வாத்தியா'ரே அடுத்த இதழில் வெளியிடுவார். — ஆசிரியர்கள்.]

‘மறுமலர்ச்சி’யின் சாஷி!

‘ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகத்தாரின் வேலைகள் எப்போதும் எமக்குத் திருப்தி அளிப்பனவாயுள்ளன. அச்ச வேலைகள் நமது கண்களைக் கவர்வன; நிர்வாகஸ்தரின் நேர்மையான குணமோ நமது மனதையே கவரவல்லது’

(Sgd) க. கா. மதியாபரணம்,
மனேஜர், ‘மறுமலர்ச்சி’

உங்கள் அச்சவேலைகளை ஒருமுறை அனுப்பிப் பாருங்கள். (வெளிநூர் நண்பர்கள் தபால் மூலம் ஒழுங்கு செய்து கொள்ளலாம்.)

SRI PARWATHI PRESS

288, HOSPITAL ROAD, JAFFNA.

மறுமலர்ச்சிதானா?

மொழி தந்த உறவினல் இன்று நாம்—ஏதோ ஒரு சிலராவது—ஒன்றுகூடிச் சந்திக்கத் துணிந்துள்ளோம். தமிழ் மொழியும் அதன் உணர்ச்சியும் நம் முள் ஏதோ ஒரு வகையில் கலந்திருப்பதாகத்தான் தோன்றுகிறது. நமது மொழியின் வளர்ச்சியில் இன்று நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அக்கறை, வெறுமென ஏற்பட்டதல்ல. நமது தேவைதான் இத்தனை சிரத்தையை நமக்குள் உண்டாக்கி யிருக்கவேண்டும்.

அப்படி என்ன தேவை வந்தது இப்படிக் கவலை கொள்ள என்ற சந்தேகம் யாருக்கும் ஏற்படாது. உலகம் முழுதும் பெரிய இயக்கங்கள், நாகரிகங்கள், அருங்கலைகள், அது இது என்று சொல்லிக் கும்மாளம் போடுகிறார்கள். நமக்குப் புரியாத பல விஷயங்களைப் பற்றியெல்லாம் நீள்கினைத்து நெடுகப் பேசுகிறார்கள்; அதில் பரம சுகங்களும் காண்கிறார்கள். அவர்களுடைய இந்த இன்பங்களைப் போல் நாமும் அனுபவிக்கலாமே என்ற ஆதரவு நினைப்புத்தான் நமது மொழியை வளர்க்க வேண்டும், விஸ்தரிக்க வேண்டும் என்ற அரிப்பை உண்டாக்கி யிருக்கிறது, நமக்குள்.

மனிதனுக்குக் கிடைத்த பல இயற்கை வசதிகளில் அழகிய

தம், பெரும் பயன் அளிப்பதும், விரைதைய மிகுந்ததுமான ஒரு வசதி மொழி. இந்த மொழி வளர்கிறது என்றால் நாமும் வளர்கிறோம் என்றுதான் அர்த்தம்.

இங்கு 'நாம்' என்று எதையோ குறிப்பிட்டோமே, அந்த நாம் சதைமும் எலும்புமான நமது சடலங்கள் அல்ல என்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். சடலத்துக்கு மிஞ்சியதாய் ஏதோ ஒன்று நமக்குள் இருந்து கொண்டு ஆடுகின்றதே, அந்த சக்திதான் வளர்கிறது.

அதாவது, நமக்கு நல்ல ஹருதயமும், நளின சுவபாவங்களும், கீஜமான நாகரிகமும், சத்வகுண வாழ்வும் சித்தியாவற்குரிய வளர்ச்சி ஏற்படுகிறது. இந்த மாதிரிப் பெரிய விஷயங்களுக்கும், இதைவிடச் சில அங்குலங்கள் குறைந்ததான வேறு பல செய்திகளையும் பற்றிப் பேசவும், புரிந்து கொள்ளவும், தினசரி வாழ்வில் அவற்றை அமைத்துக் கொள்ளவும் நமது மொழியை நாம் வசப்படுத்திக் கொள்ள கீரும்புகிறோம். மொழியை இப்படி வசப்படுத்தும் ஒரு முயற்சியைத் தானே என்னமோ மறுமலர்ச்சி இயக்கம் என்ற பெயரால் அழைக்கிறோம்.

இந்த மறுமலர்ச்சித் தமிழ் நடைபிலும், அது கூறும் பொருள்களிலும் இன்று காணப்படும்

○ வி. ரா. ராஜகோபாலன் ○

குறைகளெல்லாம் தனிப்பட்ட எழுத்தாளர்களுடையது தான். இன்று புதிய தமிழில் தோன்றியுள்ள கிந்தனைகள், சிறப்புகள் எல்லாம் புதுத் தமிழ் இயக்கத்திற்குச் சொந்தமானவை.

குறைகள் எழுத்தாளனுடையது என்று கூறுவதற்குக் காரணம், அது அவனால் பரிஹரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதுதான். குறைகள் என்று எதைச் சொல்லுகிறோமோ, அதையே சிறப்புகள் என்று சாதிப்பதற்கு நம்மில் பலர் தயாராக இருக்கும்போது குறைகளை எடுத்துக் காட்டுவதால் ஒரு பயனும் இல்லை.

உதாரணத்திற்காக ஒரே ஒரு பிரச்சனையை மட்டும் இங்கே கொஞ்சம் நினைத்துப் பார்ப்போமே. வழங்கி வரும் தமிழையே இலக்கியத்திற்கும் கையாளலாமா என்ற வாதம் நமக்கெல்லாம் புதிதல்ல. இதில் வாதமும் பிரதிவாதமும் கிட்டத் தட்ட இப்படித்தான் இருக்கிறது:—

வாதி சொல்லுகிறார்: “பேசுந் தமிழ்தான் மக்களின் மனதைத் தொடும். ஏனென்றால், அதிலுள்ள ஒரு விட்டுணர்ச்சி, அவர்களது நெஞ்சுறியை பல இன்ப துன்ப கிழ்ச்சிகளை நினைவுபட்ட அவர்கள் மனப் பண்பை மாற்றுவதற்கு ஏற்ற மருந்தாகும்” என்று.

பிரதிவாதி கூறுகிறார்: “இலக்கியம் என்பது வளர்ச்சிக்கு உரியது. உள்ளது போதும் என்ற தேக்க உணர்ச்சி இலக்கியத்தின்

முதல் ‘நம்பர்’ கிரேடி. கொச்சைப் பேச்சும் குளறல் மொழியுந்தான் இலக்கியம் என்றால், கலைக்கும் அதன் வளர்ச்சிக்கும் இடமே இல்லை”.

இந்த வாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு நாம் என்ன சொல்ல முடியும்? வேண்டுமானால் இரண்டிலும் உள்ள ஓரளவு உண்மைகளை ஒழுங்கு சேர்த்து ஏதாவது ஒரு சமரச சன்மார்க்கம் ஏற்படுத்தலாம்.

அந்த லிதவாதம் இப்படியும் இருக்கலாம்: பேசுந் தமிழிலுள்ள சிறப்புகளை வைத்துக் கொண்டு, அந்த நடையிலுள்ள கொச்சைகளையும் குளறல்களையும் நீக்கிச் சுத்தமாய் எழுதலாம். எந்த மகத்தான கருத்தையும் இந்த மனமறிந்த வழியிற் சொல்லி வாழ்வைக் கடைத்தேறச் செய்யலாம்; நாமும் கடைத் தேறலாம்.

இம்மாதிரி இன்னும் எத்தனையோ விஷயங்கள் நம் கவனத்திற்குப் பாத்திரமாவதற்குரிய தகுதியுடன் இருக்கின்றன. அவற்றை இலக்கிய நண்பர்களாகிய நாம் சிந்திக்கா விட்டால், வேறு யார் அவற்றைப்பற்றிக் கவலைப்படப் போகிறார்கள்? எனக்கு ஒன்று நிச்சயமாகத் தோன்றுகிறது. நாம்தான் இந்த மாதிரிக் கவலைகளைப் பட்டுத் தீரவேண்டும். நமக்காகத்தான் இந்தக் கவலைகள் பிறந்திருக்கின்றன.

— ந வ ல ி யூ ர் —

சோமசுந்தரப் புலவர்

“எனக்கு இலக்கணம் தெரியாது. கவிதை என்பது யாப்பிலக்கணத் தேர்ச்சியினால் வருவதல்ல, அது இயல்பாக எழ வேண்டும். கவிஞன் பிறக்கிறான் என்று சொல்வார்கள்—” என்று தமிழ் உலகம் அறிந்த யாழ்ப்பாணத்துக் கவிஞர் ஸ்ரீ சோமசுந்தரம்பிள்ளை, பஞ்சு போல் நரைத்துப் போய்க்விட்ட தம்முடைய தாகூர்த் தாடியை நடவிக்கொண்டே சொன்னார்.

எனது மனம் ஆச்சரியத்தினால் துள்ளிக் குதிக்கவில்லை.

“எத்தனை வயசில் கவி பாடத் தொடங்கிவிட்டீர்கள்?”—என்று எனது இரண்டாவது கேள்வியைக் கேட்டேன்.

இதற்குப் புலவர் அவர்கள் தந்த பதில் இன்னும் ருசிகரமாயிருந்தது.

“என்னுடைய 12-வது வயசில் நான் கவி பாடத் தொடங்கிவிட்டேன். அப்பொழுது இராமலிங்க வாத்தியார் என்று ஒருவர்; அவரிடம் நான் முதன்முதலாகப் பாடிய பாட்டைக் கொண்டு பேரயக் கரட்டினேன். மனுஷர் என்ன பேச்சுப் பேசினார் தெரியுமோ?”

“டேய், எவ்வளவு துணிவடா உனக்கு. பிஞ்சிலே பழுக்கப் பார்த்தியோ? யாப்பிலக்கணத்தில் ஒரு மண்ணும் தெரியாது, கவிபாடுகிறானும், கவி!”—என்று அதட்டிக் கலைத்துவிட்டார்.”— என்று வாய்க்கிறந்த வயோதிப்ச்சிரிப்போடு பேசினார்.

எங்கள் புலவருடைய இந்தப் பால்ய அறுபவம் எனக்கு வங்காளத்துக் கவி தாகூரின் ஒரு காலத்திய அறுபவங்களை நினைத்து ட்டிற்று. தாகூருக்கு நேர்பல் பரிசு அளித்து மேல் நாட்டவர்கள் அவரைக் கொளவிக்கும் வரையில் சுற்றியிருந்த பண்டிதர் கோஷ்டி இப்படித்தான் அவரையும் பேசிக் கிட்டவில்லையா?

○

நவாலியூர்ப் புலவர் பொது சனங்களிடையே பெற்றுள்ள பிரபல்யம் அளவு யாழ்ப்பாணத்

‘புலவர் புலவர்’ என்று யாழ்ப்பாணத்துப் பொதுஜனங்கள் அன்போடு கொண்டாடுகிற இப் பெரியாரை

‘அ. செ. மு.’

கண்டு கதைத்த விவரம் இக் கட்டுரையில் இருக்கிறது.

தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் தெய்வங்களிடையேயும் பெற்றிருப்பாரோ என்று எனக்கு ஒரு சந்தேகம். ஏனென்றால் அவ்வளவு தொகையில் தெய்வங்கள் பேரில் தோத்திரப் பாக்களும், பதிகங்களும் பாடித்தள்ளியிருக்கிறார். இவர் பாடியுள்ளவற்றில் இதுவரை வெளியாகியிருப்பது நாலில் ஒரு பங்குதான்!

“நீங்கள் பாடி வெளியாகியவற்றுள் உங்களுக்குப் பிடித்தது எது” என்று கேட்டதற்கு ‘தந்தையார் பதிறுப்பத்து’ என்று பரிச்சென்று பதில் தந்தார்.

“கவிதைக்கு எது முக்கியம் என்பதில் இன்றைக்குத் தமிழ் நாட்டார் தங்கள் மண்டையை உடைத்துக் கொள்கிறார்களே, உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தில் எதைக்கு முதல் ஸ்தானம் கொடுக்கிறீர்கள்? கவிதையின் பொருளுக்கா, உடலுக்கா அல்லது அதன் உணர்ச்சிக்கா?” என்ற மற்றொரு கேள்வியைத் தூக்கிப் போட்டேன். யாப்பிலக்கணம் படிக்காத புலவர் இதற்கு ஒரு ஆராய்ச்சி நிறைந்த விடை அளித்தார்.

“எனக்குத் தெரிந்த மட்டில் உணர்ச்சிக்குத்தான் முதலாவது இடம். ஆனாலும் கவிதையின் பொருளை அதற்குக் குறைந்ததா

கச் சொல்லிவிட முடியாது. ஏனெனில், பொருளைப் பொறுத்தே உணர்ச்சி உண்டாகுகிற தல்லவா?” என்றார்.

இந்தச் சமயத்தில் புலவரின் பேரக்குழந்தை ஒன்று வந்து அவரை மெள்ளச் சுண்ட ஆரம்பித்தது. அவர் அதைத் தந்திரமாக அழைத்துச் சென்று உள்ளே அனுப்பிவிட்டு வரும்பொழுது ஒரு சிறு புத்தகத்தைக் கொண்டுவந்து என்னிடம் நீட்டினார். ‘நல்ல அந்தாதி’ என்ற அதன் பெயரைப் பார்த்ததும் எனக்கு என்னவோ போலிருந்தது!

“அது சரி. தோத்திரப்பாடல்களை மாத்திரம் இவ்வளவு தொகையாகவும், இப்படி இயல்பாகவும் பாடியிருக்கிறீர்களே—அது ஏன்?” என்று—கொஞ்சம் சலிப்புத் தட்டிய குரலில் கேட்டேன்.

“எனது கவிதைகளை நான் பாடியதென்று சொல்ல எனக்கு மனம் துணிவதில்லை, தம்பி. இதனை நான் தேடிய திறமை என்றும் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன்—” என்று சொல்லி மேலே போவதற்கு நின்று நயங்கினார்.

“ஏன் அப்படி?” என்று கேட்டதற்கு, அவர், “அதை வெளிப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை.”

கிண்ணியா இந்து வாலிபர் சங்கம்

மட்டக்களப்பு கிண்ணியாப் பகுதியைச் சேர்ந்த பல கிராமங்களில் வாழும் இந்து வாலிபர்கள் சேர்ந்து டை சங்கத்தை ஸ்தாபித்துள்ளார்களாம். ஆரம்பத்தில் சமயக் கல்வி, கோயில் நிர்வாகம், யாத்திரிகர்களின் தோண்டு ஆகிய விஷயங்களை இச்சங்கம் கவனிக்கப் போவதாக, ஆசிரியர் ஸ்ரீ போ. கந்தையா எழுதுகிறார். ‘வாழ்க சங்கம்!’ என்று வாழ்த்துகிறோம்.

என்று சொல்லி ஒரு விஷயத்தை 'இரகசி'யமாக எனக்குத் தெரிவித்தார்.

காளமேகம் கவி பாடத் தொடங்கியது எப்படி என்று தெரியாமல்லவா உங்களுக்கு? நமது புலவர் அப்படித் தெய்வத்தின் மீதே நேரே பழியைப் போடவில்லையானாலும் யாரோ ஒரு பெரியவர் மீது 'குற்றம்' சுமத்துகிறார்.

இதில் இரகசியம் ஏன் என்றால்—புலவருக்குச் சொந்தமான அடக்கப் பண்பு ஒன்று. மற்றது—நாங்கள் எல்லாம் புதுமை யாளர்களாம், இவை யொன்றையும் நம்பமாட்டோமாம்!

கடைசியாக விடை பெற்று எழுந்தபோது புலவர் வந்து என்னுட்கில் தட்டித் தடகிக் கொடுத்ததுண்டு "போய்விட்டு வாரும்" என்றார்.

புலவருக்கு இன்று 66-வது ஆண்டு நடைபெறுகிறது. அவர் பிறந்த விக்கிரம வருஷம் 6 வருஷத்துக்கு முன் மறுபடியும் தோன்றி அவருக்கு சஷ்டியப்த பூர்த்தியை நிறைவேற்றி வைத்து விட்டுப் போயிற்று. பள்ளிக்கூட சேவையில் புலவர் 45 வருஷம் வரையில் ஈடுபட்டு உழைத்திருக்கிறார்.

28-வது வயதில் புலவருக்கு விவாகம் ஆயிற்று. (32-வது வயதில் 'ஆஸ்த்மா'வை வரித்துக் கொண்டார்.) இவருக்கு மூன்று ஆண்பிள்ளைகளும் இரண்டுபெண்பிள்ளைகளும் உள்ளனர். சகோ

தர்களும் இருக்கின்றனர். ஒருவர், இவர் பாடியவற்றை புத்தகங்களாகப் பதிப்பித்து வெளியிட்டு வருபவரான திரு. க. சுவாமிநாதன் ஆவர்.

புலவர் பாடியுள்ளவை எராளம். அவருக்கே எவ்வளவு என்று சரியாகத் தெரியாது. இதுவரை நூல்வடிவத்தில் வெளியாகியிருப்பவை பதினைந்து வரைதான் இருக்கும். தனிப்பாடல்களில் குறிப்பிடத்தக்கவை பல. 'கத்தரித் தோட்டத்து வெருளி'யும், 'ஆடிப்பிறப்பு'யும் தமிழ் உலகில்—விசேஷமாக யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபலமானவை. தெய்வங்களுக்கு அடுத்த படியாக இவர் குழந்தைகளுக்குப் பாடியிருக்கிறார். 'ஏறாத மேட்டுக்கு இரண்டுதுலை' 'ஆடுகதறியது'—ஆகியவை இவர் பாடிய சமூக சித்திரங்களாகும்.

புலவருடைய இலக்கிய சிருஷ்டிகளைவிட பொது வைபவங்களுக்குப் பாடிக்கொடுத்த வாழ்த்தும், வரவேற்பும், வந்தனோபசாரமும் மிக அநேகம். புலவருடைய முகவுரையையோ, அல்லது அவருடைய ஆசிரியர் செய்த தானமோ தாக்காத பிரசரங்கள் எத்தனை? பொதுசன சமுதாயத்தில் புலவர் மிக நெருங்கிப் பழுகிறார், ரஷ்ய உழவர் கவிஞர்களைப் (Farmers' Poets) போல. இதனாலே புலவர் என்றால் நவாசிக் கிராமத்தில் யாருக்குமே தெரியும். புலவர் விட்டுக்கு வழிகாட்டின அங்குள்ள சின்னஞ் சிறு குழந்தைக்குக் கூடத் தெரியும்.

Publisher: K. S. Natarajan.
Printed at Sri Parvathi Press,
No. 288, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
A. S. Muruganandan
T. S. Varatharajan.

5

மறுமலர்ச்சி

சென்னை - 1954

MARUMALARCHI, : : JAFFNA.

-|30

சைகால் கழிம்பு

சொறிசிரங்கு—ஸ்கானஞ்செய்தபிறகு சிரங்குகளின் மேல் சைகால் நன்றாகத் தடவிவரவும். மேற்கொண்டு உடலின் சிரங்குகள் பரவுவதைத் தடுத்து குணப்படுத்தும்.

முகப்பநு, வேர்குரு—சிறுபிள்ளைகளுக்கு தலையின் ஏற்படும் போடுகு. நெருப்பு சட்ட புண், சேத்துப் புண், வேனல் கடி, கக்கல் பத்து, பித்த வெடிப்புகளுக்கு சைகால் மேல் பூசலாம்.

கொசுக்கடி, விஷப்பூச்சிக்கடி—லிஷப்பூச்சி கடித்தால், ரத்திக் கேட்டே புண்ணேற்பட்டுத் தொந்தரவு ஏற்படலாம். அதைத் தடுக்க உடனே சைகால் கடிபட்ட இடத்தில் தடவவும்.

வேட்டுக் காயம்—காயமுண்டான இடத்தைச் சுத்தம் செய்து உடனே சைகால் மேல் பூசவும். அதீச்சீக்கிரம் ஆறிவரும்.

உழந்தைகள்—குழந்தைகளுக்கு வரும் கர்ப்பான்கள் தலை, காது, மடல்கள், கை, கால் திரேகம் முழுவதும் வந்து வாதிக்கும். இரத்தம் வர சொறிவார்கள். இப்படிப்பட்ட வியாதிகளுக்கு 'சைகால் கழிம்பு' போடவும். (சொறியாமல் இருக்க கைகளில் துணி உறை போடவேண்டும்.):

எல்லா மருந்துக் கடைகளிலும் கிடைக்கும்.

தயாரிப்பவர்கள் :

ஜே. எம். சாலை, மதுரை.

சொல் ஏஜண்டு :

‘ஜோதி’

அன் கோ.,

213, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு.

முகத்துவாரம்

ஐயா, வாசகரே, கொஞ்சம் பொறுங்கள்; உள்ளே போவதில் ஏன் இவ்வளவு அவசரம்? மறுமலர்ச்சியின் இந்த ஐந்தாவது இதழை உங்களுக்கே சமர்ப்பித்து விட்டோம். ஆறுதலாக—பக்கம் பக்கமாக—சுவைக்கலாம்; இதைக் கேட்டுக்கொண்டு போங்கள்!

சென்ற நாலு இதழ்களையும் பார்த்துவிட்டு, 'அச்சா! சபாஷ!' என்று பாராட்டினீர்களே, இந்த இதழைப் பார்த்து என்ன சொல்லப் போகிறீர்கள்? தமிழ்ப் பாஷை மிக இனியது; அதில் எவ்வளவும் புகழலாம் ஐயா!

ஒவ்வொரு விஷயமாக 'அது அப்படி, இது இப்படி' என்று எடுத்துக்காட்டிச் சுவைக்கச் செய்யும் 'நல்ல பழக்கம்' எமக்கு இதுவரை ஏற்படாததால் எழுதியவர்களின் பெயர்களை மாத்திரம் அடுக்காக இதோ தருகிறோம்:

"சி. குலரத்தினம், க. இ. சரவணமுத்து, வரதர், வல்லிக்கண்ணன், அ. வி. மயில்வாகனன் B. A., கதிரேசன், இராஜநாயகன், இசை."

நல்லது, உள்ளே போய் ஓடி நண்பர்கள் என்ன சொல்கிறார்களென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்!

மூன்று பரிசுகள்

'ஒரு சின்னப்பரிசுத்திட்டம் போட்டுவிட்டு அதிலேகூட 'பிற்போடும்' கொள்கையை அணுஷ்டிக்கிறார்களே' என்று சில வாசகர்குறைகூற்றேருமாயினும் வேறுபலரின் 'கவனிக்கவேண்டிய வேண்டுகோளையும் ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது.

பல மாணவர்களுக்கு இப்போதுதான் விடுதலை வந்திருக்கிறதாம் 'கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுங்கள்' என்கிறார்கள் அவர்கள்.

சரி 7-9-46 வரையும் அவகாசம் கொடுக்கிறோம். 20-9-16-ல் வெளியாகும் மறுமலர்ச்சியில் பரிசுபெற்றோர் விபரமும், முதல் பரிசு பெறும் கதையும் நிச்சயம் வெளியாகும்.

மறுமலர்ச்சி தான்!

இது தமிழ் மறுமலர்ச்சிக் காலம் எனப் பவர் பேசிக்கொள் கிறார்கள். சிலர் மறுமலர்ச்சியாவது மண்ணாக்கட்டியாவது என்று எசிக்கொள்கிறார்கள்.

ஆனால், உண்மையை உள்ளபடி அவதானித்துப் பார்த்தால், தமிழுக்கு மறைப்புக் காலம் ஒன்று இருந்திருக்கிறது. அக்காலத் தில், பழைய நூல்கள்-எட்டுத் தொகை, பத்துப் பாட்டு, பெருங் காப்பியங்கள், சிறுகாப்பியங்கள், திருமுறைகள் முதலிய யாவும்— படிப்பாரற்றுப் பள்ளிகளிலும், கோவில்களிலும், பரண்களிலும் பாழடைந்து செல்லிக்கப்பட்டிருந்தன.

இடைக்காலத்தே தோன்றிய சில வித்துவான்கள், புலவரின் மணப்போக்குடையவராய், தலைசிறந்த நூல்கள் செல்லரிக்கப்பட அவற்றை ஒம்பாது தாம் வெறுஞ் சொற்கூட்டங்களைக் கொண்ட நூல்களை இயற்றுவாராயினர். இவர்களியற்றிய கவிதைகள் உயி ரற்ற உடல்கள் போல இருந்தன. உண்மைக் கவிக்கிருக்க வேண்டிய இலக்கியங்கள் துப்பரவாக இல்லாதனவாயின. இப்பாடல்க ளில் மருந்துக்காயினும் சமத்தாரம் கிடையாது. இவ்வகையான

சி. குலரத்தினம்

பாடல்களைப் பாடிய பெரியவர் பிறவாதிருந்தாலும் பரவாயில்லை. இவர்கள்தான் நல்ல மாம்பழ விதையில் முழைத்த புளி மரங்கள். தோடை என நீர்வார்க்க நாரத்தை காய்த்த மரங்கள்.

தமிழ் மறைப்புற்றிருந்ததற்கு இன்னொரு காரணம் ஆங்கி லேயர். அவர்கள் புதிதாக வளம் பெற்ற தம் மொழியைச் செல் வாக்குறச் செய்தற் பொருட்டு அதனைத் தமிழ் நாடுகளில் தம் ஆணையுள்ள இடங்களில் உத்தியோக மொழியாக்கியதோடமை யாது பிழைப்புக்கேற்ற மொழியாகவும் செய்தனர். ஆங்கிலரின் ஆணைக்குப் பணிந்த தமிழர், பணிவின் பயனாக அவரின் நாகரிகத் தைப் பின்பற்றினர். இது ஒரு உளதூற் கொள்கையுமாகும். பணிவின் பயனாக வேற்று நாகரிகம் புது நாகரிகமாகத் தோன்ற வே, தம் சார்பினையும் நீத்தனர். பால்மணம் மாறுமுன்னே ஆங் கில கலாசாலைகளுக்குத் தம் பிள்ளைகளை அனுப்பினர். பாலூட் டும் போதே 'ப்பா' 'மம்மா' என அரிவரி சொல்லிக் கொடுத்தார் கள்.

இங்கனமாக இம் மறைப்புத் திரையை நீக்கப் பலர் முற்பட்டனர். இவர்கள் எல்லோரும் தம்மாலியன்ற வண்ணம் உதவி செய்தனர். நாவலர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை, தியாகராசச் செட்டியார், சுந்தரம்பிள்ளை, பாரசி யார், சாமிநாத ஐயர், சபாபதி நாவலர், கதிர்வேற்பிள்ளை, பொன்னம்பலம்பிள்ளை, சூரியநாராயண சாஸ்திரிகள் அரசன் சண்முக னார் முதலிய பெரியோர்கள் மறுமலர்ச்சிக்காகச் சலியாதுழைத் தனர்.

இவர்கள் ஒவ்வொருவரும், ஒவ்வொரு துறையிலும், ஒரு துறையில் பலருமாக உழைத்தனர். மடங்களிலும், சத்திரங்களிலும், பரண்களிலும் கறையானரிக்க விடப்பட்டிருந்த ஏடுகள் யாவும் புதுக்கி எழுதப்பட்டன. ஏராளமான ஏடுகள் ஒப்புநோக்கித் திருத்தப்பட்டன. 'பாடினவன் பாட்டைக் கெடுத்தான், எழுதினவன் ஏட்டைக் கெடுத்தான்' என்ற பிரகாரம் கெடுக்கப் பட்ட ஏடுகள், இடைச் செருகல், பர்ட்பேதங்கள் முதலான குற்றங்கள் நீக்கப்பட்டு அச்சிடுவிக்கப்பட்டன.

இவ்வித காலத்தை ஒரு மறுமலர்ச்சிக்காலம் எனச் சொல்லலாம். நூல்கள் அச்சிடுவதிலே தம் உடல் பொருள் ஆவி முன்றையும் தியாகஞ் செய்தவருள் நாவலரும், தாமோதரம்பிள்ளையும், ஐயரும் சிறந்தவராவர். இவர்கள் நூல்களைப் பதித்திராவிட்டால் இப்பிரயத்தனத்தில் வேறு ஒருவரும் முயற்சி செய்திரார்கள். ஏடு எழுதிவது, ஏடு தேடுவது முதலானவற்றிற் பார்க்க ஏடு வாசிப்பது மிகவுங் கடினமாகும். பழைய காலத்தில் எ, ஏ, க் க, கொ கோ முதலிய எழுத்துக்கள் மயக்கமாக எழுதப்பட்டன; இல்லை, மயக்கமாக வாசிக்கப்பட்டன. ஏடுகளில் குற்றுப் போடும் வழக்கம் இராமபாண மென்ற பூச்சிக்கும் கறையானுக்குமே இருந்தது. 'செல்தழைத்த தழையன்றி மெய்ப்புள்ளி விரவாத ஏடு' என்று யாரோ ஒருவர் சொன்ன ஞாபகம் உண்டு.

இன்றும் ஏட்டிலிருந்து அச்சிலேறிய சில வரிகள் மயக்கத்தைக் கொடுக்கின்றன. கன்மாப்பலகையில் அரங்கேற்றமா? கன்மாப் பலகையில் அரங்கேற்றமா? எனத் துணிய முடிய வில்லை. இல்லை என்றால் கன்மாப்பலகை என்று தான் துணிய வேண்டுமானாலும் சரி.

இது போன்ற கஷ்டங்கள் வரிகள் தோறும் எமக்கு ஏற்படாது செய்தவர்கள் ஏட்டினைத் திருத்தி அச்சிடுவித்த பெரியார்கள். இவ்வித தொண்டு ஒருவித மறுமலர்ச்சியேயாம்.

தமிழ் என்றால் தனிமையாக ஒரு பொருளல்ல. மனிதனுக்கு உயிர் மாத்திரம் இருந்தால் போதாது. அவன் சதா பெருமூச்சு விடுவதாய் முடியுமேயன்றி வேறு ஒன்றுமில்லை. மனிதனுக்குக் கண் வேண்டும். மனிதன் முதலெழுத்து இல்லாவிட்டால் கஷ்டப்பட வேண்டியிருக்கும். உயிர் கண் முதலெழுத்து ஆகியவற்றை இன்றியமையாதனவாகச் சொல்லுவர். அதே போலத் தமிழுக்கும் இயல் இசை நாடகம் ஆகிய மூன்று அம்சங்கள் உண்டு.

பழைய காலத்தில் நூல்கள் முத்தமிழ் நூல்களாக இருந்தன. முத்தமிழ் விரிபுமிருந்தன. ஆனால் இடைக்காலத்தில் சமணரும் பௌத்தரும் தம் சமயத்திற்குத் தெரிவிப்பதன் பொருட்டுக் காமம் பயக்கும் எனக் கருதிய இசை நாடகப் பகுதிகளை நீக்கிவிட்டு நூல்கள் செய்வாராயினர். இவர்கள் சாதாரண நூல்கள் செய்யவில்லை. இலக்கணமமைந்த காப்பியங்களே செய்து வந்தனர். காப்பியங்கள் ஏறக்குறைய முற்றும் சமண, புத்தசமய நூல்களே. இவ்வாறு இசை நாடகப் பகுதிகளை அறவே நீத்துக் காப்பியங்களை இவர்கள் செய்தமை காரணமாகப் பின்னர் நூல்கள் எழுதினோர் எல்லோரும் இசை நாடகங்களில் பயிற்சி யில்லாதவர்களானார்கள். எனவே ஆயிரமாண்டுகள் வரை இசை நாடகப் பகுதிகள் இருந்த இடந்தெரியாது மறைந்துவிட்டன.

இக்குறைகளை நீக்குவதற்கு இசைப் பகுதியில் காவடிச்சிந்து பாடிய அண்ணாமலையாரும், கோபால கிருஷ்ண பாரதியாரும், அருணாசலக் கவிராயரும், நாடகப்பகுதியில் பேராசிரியர் (மேனை மணியம்) சந்தரம்பிள்ளை, சூரிய நாராயண சாஸ்திரிகள் நல்லூர் கந்தர் (நாவலர் தகப்பனர்) ஆகியவர்களும் முயற்சி செய்தனர்.

இம்முயற்சிகள் மறுமலர்ச்சிக் சூரியனவே. இவ்வாறாக இசை நாடகப் பகுதிகளில் மாத்திரம் மறுமலர்ச்சி ஏற்படவில்லை; இயற்றமிழில் அளவு கடந்த முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. தெளிவான உரை நடை செய்யுளின் பம் பயக்கத்தக்கதே, பழைய உரை நடைகள், சிலப்பதிகாரத்திடையேயும், பரிமேலழகர் நக்கீரர் முதலிய பெரியோர்கள் உரையிலும் காணப்படும். இவ்வித உரைகள்

பலகாலமாக வழக்கற்றுப் போயிருந்தன. பாடிய மியற்றிய சிவ ஞான முனிவர் நடையும், வசன நடை கைவந்த வல்லாளரான நாவலர் நடையும் உரைநடைக்கே சிறப்பான நடையாகும். தமிழ் பூணங்கு தன் அன்ன நடையினை நீத்து இவ்வுரை நடையினை உவந்தேற்று நடக்கக் கூடியதாக இவ்வுரை நடைகள் இருக்கின்றன. இந்நடை ஏற்பட்ட காலம் உண்மையில் மறுமலர்ச்சிக் காலமே.

இலக்கியங் கண்டு இலக்கண மியற்றிய ஆசிரியர் தெய்வப்பலமைத் தொல்காப்பியனார், தமக்குப் பின்வரும் நூல்களுக்கும் இலக்கணமியற்றியுள்ளார். இவ்விலக்கணங் கண்டு இலக்கிய மியற்றினாரெல்லாம், முன்னிருந்த இலக்கியங்களுக்கிணங்கவே நூல்கள் இயற்றினர். ஆனால், தொல்காப்பியனாரிலக்கணத்தின்படி இலக்கியங்கள் எட்டு வகையான நடையில் இயற்றப்படலாம். இவ்வெட்டு நடையுள் ஏழு நடையில் பழைய கவிசு இலக்கியங்கள் செய்தனர். எட்டாவது நடை எதிர்காலப் புலவர்களுக்கென விடப்பட்ட நடை. அந்நடைக்கு விருந்து என்று பெயர். விருந்து என்றால் புதுமை, என்பது பொருள். இந் நடையில் வரும் நூல்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டியனவே.

இந் நடையில் முயற்சி செய்தவருள் சிறந்தவர் கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய சுப்பிரமணிய பாரதியார். இவர் பாடல்கள் உண்மையில் விருந்துக்கு விருந்தாய் விளங்குவன; இல்லை, விருந்துக்கு இலக்கியமாய் விளங்குவன.

பாரதியருடைய ஒவ்வொரு கவிதையிலும் மறுமலர்ச்சியின் தோற்றம் தெரிகிறது. இன்று அவருடைய கவிதைகளைப் பின்பற்றி எண்ணற்ற பாடல்கள் தோன்றியிட்டன. அவர் பாடியது மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் அறிகுறியே. பாரதியாரின் பாட்டுகள், மறுமலர்ச்சிப் பாட்டு மாதிரிமன்று; அன்றி விருந்துக்கு இலக்கியமாக மாத்திரம் நிற்பதன்று. ஆனால் இலக்கியத்துக்கு இருக்க வேண்டிய சொல், பொருள் ஆகிய எண்புந் தோலும் உடையன, இனிமை, ஒளி, மலர்ச்சி என்ற முக்குணங்கள் உடையன. அன்றி உணர்வுடைய மார்தரின் உள்ளத்தில் பேருவல்கையை உண்டு பண்ணக்கூடியதும் கவிதைக்கு உயிர்நாடியுமான 'சமக்காரம்'

என்ற கவிதாதர்மத்துக்கு இடம்ளிக்கும் பேறுடையன. மன அறிவினின்றும் இறக்கப்பட்ட தூய அமிர்தம். பாரதியார் தமது உணர்வின் வழியே உலக இயற்கையினை நிறுத்திக் கொள்ளாது உலக இயற்கையின் வழியே தமதுணர்வினை நிறுத்தியவர்.

இவ்வாறாக, ஏழைகளும், பாமர ஜனங்களும் படித்தின்புறங் காலம் இக்காலம். படியாதவர்கள் கூடப் பாட்டுகளைப் பாடமாக் கிப் பாடியின்புறுகிறார்கள். இக்காலத்தில் சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் சித்திரங்கள் எழுதும் எழுத்தாளர் தொகை ஆயிரக்கணக்கான தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும், சஞ்சிகைகளும் காடெங்கும் வாழக் கேடில்லாமல் உழைக்கின்றன. இவ்வித காலம் மறுமலர்ச்சிக் காலந்தானே!

T. N. LINGAM & SON.

Dealers in :-

Spare Parts, Accessories,
Motor Vehicles, Bicycles, Tyres,
&
Electrical Contractors.

K. K. S. Road,
JAFFNA.

"Phone: 108"

ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் நூல்களைக் குறைந்தசெலவில் வாசிப்பதற்கு :-

● எழுதுங்கள்: 'கலைவளர்ச்சிக் கழகம்'

C/o. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

பேரியகடை, ... யாழ்ப்பாணம்.

வாழ்க்கைச் சுவடு

தென்னை மரத்தினைப் பார் அதன் — உடன்
சேர்ந்து கிடக்கிற ஒலையின் — பல
சின்ன மிருக்கிற வாழினை — அதிற்
சிந்தை கணித்ததைக் கேளினி :

வாழ்க்கைப் படலமோர் தென்னையாம் — அதில்
மண்டி வளர்தளிர் மாந்தராம் — குலை
காய்த்துக் கனிவது போலவே — அவர்
காலம் முடிந்ததும் போவராம் !

மாந்தர் இறந்துபட் டாலுமே — அவர்
வாழ்க்கைச் சுவடுகள் மங்கிடா — இதைக்
காய்ந்து விழுந்தபல் ஒலையின் — அடிக்
கட்டைத் தழும்புகள் காட்டுமே !

மண்ணிற் பிறந்தபேர் எத்தனை? — அவர்
வாழ்க்கைச் சுவடுகள் எத்தனை? — வெறுந்
தண்ணீர் எழுத்தெனப் போவதில் — ஒரு
சார மிருக்குதோ சோதரா?

வாழ்ப் பிறந்தவன் நானென — இளம்
மார்பைத் துணிவுடன் வைத்துநீ — உள
நானைப் பயனுள தாக்குவாய் — ஒரு
நாளு மழிவணு காதடா !

தென்னை மரத்தினைப் பாரதன் — உடன்
சேர்ந்து கிடக்கிற ஒலைபோல் — உயர்
வண்ணச் சுவடுகள் ஆக்குவாய் — பிறர்
வாழத் துணைபுரி வாயெனில் !

க. இ. சரவணமுத்து.

‘நாலு பேர்’ சொல்வது!

சேன்ற இதழில் நாம் கேட்டுக் கொண்டபடி ‘காதல் எது?’ என்பது பற்றி அபிப்பிராயங்கள் எழுதி அனுப்பிய எல்லா நண்பர்களுக்கும் எமது வந்தனங்கள். தெரிந்தெடுத்த மூன்று அபிப்பிராயங்களை இங்கே வெளியிடுகிறோம். (சேன்ற இதழிலேயே ஒன்று வெளியாகிவிட்டது.) இவை தெரிந்தெடுக்கப்பட்டதற்குக் காரணம்: அவை நம்மோடு ஒத்துப் போகிறதா என்பதல்ல; அவற்றின் தனிப்பட்ட தன்மைகள்தான்!

அடுத்த இதழுக்கு ஒரு புதிய விஷயம்: தமிழில் சொந்தமாக எழுதப்பட்ட நாவல்களில் ‘சிறந்த நாவல் எது?’ ஏன்?

வாசகர்கள் எழுதியனுப்பும் அபிப்பிராயங்கள் மறுமலர்ச்சியில் அரைப் பக்கத்துக்கு மேற்படக்கூடா தென்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். 10-9-46 க்கு முன்பே எமக்குக் கிடைக்கக்கூடியதாக விஷயங்களை அனுப்பிவிட வேண்டும்.

1

காதல் என்பது ஒரு வெறும் உணர்ச்சி யென்று கூறிவிட முடியாது. அது தெய்வீகம் பொருந்தியது. காதலின் பெயரால் இயற்றப்படும் எண்ணிறந்த கொடுமைகளுக்குப் பிராயச் சித்தமாக, அவ்வன்னத உணர்ச்சி நிலையைக் குறைத்துப் பேசுவது அழகல்ல. பெண்ணிடத்தில் ஆணும், ஆணிடத்தில் பெண்ணும் கொள்ளும் உத்தமலட்சண அன்புணர்ச்சிக்குத்தான் இச்சொல் பெரும்பாலும் பொருந்துமெனினும், ஒருவர் இன்னொருவரிடத்தில் கொள்ளும் நட்புக்கும், இறைவனிடத்தில் கொள்ளும் பக்திக்கும் நெருங்கிய தொடர்புடைய தென்பதே எனது எண்ணம்.

வெறும் தேகச் சம்பந்தத்தையே லட்சியமாகக் கொண்ட “காமம்” தற்போது பலரால் “காதல்” என்று எண்ணப்பட்டு இகழப்படுகின்றது. வெறுக்காமம் பொல்லாதது. காதலோ இரக்கம், அன்பு என்பவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது. மனைவியிடத்தில் கொள்ளும் காதல், மக்களிடத்தில் வளர்ந்து, உலகிற்கே பெரும் பயனைக் கொடுக்கும் இயல்பை உடை

யது. “காதல்” என்ற சொல்லைக் கண்டவுடன் வெருளும் நம் அறிஞர்கள், ஏதோ எமாற்றத்துக்கு இலக்கானவர்கள் என்றுதான் இரங்கவேண்டியிருக்கிறது.

மக்கள் கல்வி, அறிவு, வழுக்கம் என்பவற்றில் பொலிந்து, தங்கள் சொந்த அரசின் கீழ் சிறப்புற்று வாழ்வு நடத்தும்போது பிறக்கும் “காதல்” சோபை அளிக்கும். மக்கள் வேறு கவலையின்றி வாழுமிடத்துண்டாகும் “காதல்” துன்பம் போக்கும் மருந்தாகவும், வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத அமிர்தமாகவும் உதவுமன்றோ! அத்தகைய காதலே வேண்டும்.

கொக்துவில்,

—ரா. க.

2

பெண்ணுயிருக்காலென்ன ஆணுயிருந்தாலென்ன நேர்மையாக ஒருவரிடத்தில் மாத்திரம் வைக்கும் அன்பே காதல் என்றும் மற்றவை—அதாவது பலரிடத்தில் வைக்கும் அன்பு—காதல் அல்ல என்றும் அபிப்பிராய

யப் படுகின்றனர் சிலர். எனது அபிப்பிராயம் அந்நிரு முழுக்கமுழுக்கமாறாது. ஆனால், ஒரு பெண் நம்மைக் காதலியாமல் நாம் அவளிடம் கொள்ளும் காதல், காதல் அல்ல!

காம் ஆயிரம் பெண்களைக் காதலிக்கலாம்; அவர்களும் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்களைக் காதலிக்கலாம், ஆனால் இருவருடைய மனமும் ஒன்று சேரவேண்டும். அதுதான் காதல்.

ஒருவரிடத்தில் அல்லாமல் பலரிடத்தில் கொள்ளும் காதல், காதல் அல்ல என்றும் அது வெறும் காமக்கூத்தென்றும் சிலர் கூறுகின்றனர்.

அவ்விதமாயின் ராதா கிருஷ்ணனுக்கிடையில் உண்டான காதல் கூடக் காமக்கூத்தேதான்! காதலுக்கு மூலகாரணமாக உள்ளது காமம். காமத்தின் துண்டதலால்தான் காதல் உண்டாகின்றது. காமத்தின் துண்டதல் இல்லாமல் இருவருக்கிடையில் ஒர் அன்பு ஏற்படுமாயின் அது வெறும் கட்டிபே! அதுவும் காதல் என்னும் பெயரை அடையாது.

ஒரு நாளும் அறியாதவளாயினும் ஒரு அழகியைக் கண்டு விட்டால் நம் மனம் அவளை விரும்புகின்றது—காம் அவளிடம் காதல் கொள்கிறோம். அவ்விதம் அவளும் நம்மை விரும்பினால் ஆயின் அது காதல்தானே? இச்சையினால்—காமத்தினால்தானே காதல் உண்டாகின்றது? காமத்தின் துண்டதலால் எத்தனையோ பெயரைக் காதலித்து நாமும் அவர்களால் காதலிக்கப்பட்டால் அது காதலே! பின் எதற்காக, கண்டவர்களை யெல்லாம் காதலிப்பது காதலாகாது?

நீர் வேலி,

—“நடனம்”

அன்பினால் உள்ளமும், காமத்தால் உடலும் ஒருங்கே கவரப்படுகின்றன. ஆனால், காதலில் காமமிருக்கின்றதே யன்றி காமத்தில் காதலில்லை. தாய், தன் பிள்ளையைக் கையிலேந்துவதாலும், மார்போடு அணைத்துக் கொள்வதாலும், முத்தமிடுவதாலும் தானும் இன்பம் அடைந்து, பிள்ளைக்கும் இன்பம் ஊட்டுகிறது. இதை வெறும் சீராகம் என்று மட்டும் சொல்ல முடியுமா? இதைப் போலவே காமத்தினால் காதலர்கள் இன்பத்தை அடைகிறார்கள். இக்காமம் வெறும் மிருக இச்சையல்ல, அன்பால் அரண் செய்யப்பட்டது. உண்மையான நட்பும், தாயின் வாஞ்சையும், உடல் உளம் காரணமான அழகுணர்ச்சியும் ஒழுங்குடையது எதுவோ அதுதான் காதல்!

அப்படியானால், அழகற்றவர்கள் காதலிக்கப்படுவதில்லையா? என்றொரு கேள்வி வரும். ஆனால் காதலின் அடிப்படை அன்பு என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. உடல், உளம் என்பவற்றில் காணப்படும் அழகின் சிறுகறைகளை அன்பு சரிசெய்துவிடுகிறது. அன்பென்னும் அத்திவாரத்தில், நட்பென்னும் அழகான தளவரிசையில், அழகுணர்ச்சி என்னும் பொற்கலசத்தைத் தாங்கிநிற்கும், வாழ்க்கைக் கோவிலின் கோபுரத்தான் காதல்!

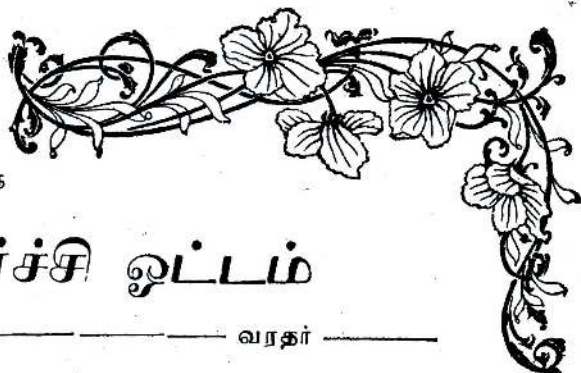
இதைவிட்டு, காதல் தெய்வீகத் தன்மையுடையது காமக் கலப்பற்றது என்று எழுத்த எழுப்பிலே எட்டாத ஒன்றாக வர்ணிக்கப்படுவது சம்பிரதாயம். அன்பு அமர நிலையை உய்விக்கும் என்பது உண்மைதான். ஆனால் முதலில் அது மனிதநிலையை அடைய வேண்டும். இக்கனமே காதல் தெய்வக் காதலாகுமுன் மனிதக் காதலாக இருக்கவேண்டும். உண்மையான காதல் அப்படித்தானிருக்கும்.

மட்டக்களப்பு.

—“சிவா”

தொடர் கதை

உணர்ச்சி ஓட்டம்

வரதர்

[முன் கதை: இரண்டு வருடங்களின் முன்பு நான் மாமா வீட்டுக்குப் போனபோது 'பார்வதி' என்ற பெண்ணை அங்கே கண்டு காதலித்தேன். ஆயினும் அவளை விவாகம் செய்ய முடியாத நிலையில் திரும்பி வந்து விட்டேன். சில தினங்களின் பின் மறுபடியும் அங்கே போனபோது அவளுக்கு விவாகமாகி விட்டதை அறிந்தேன். அவள் உள்ளத்தைக் குத்திக் கிளற வேண்டுமென்ற ஒரு கிபரீத ஆவல் தோன்றிற்று. 'நான் அவளையே விவாகம் செய்ய எண்ணியிருந்ததாகவும் அவள் என்னை ஏமாற்றி விட்டதாகவும், அவளிடம் சொன்னேன். பாவம், அவள் நம்பிவிட்டாள்.....]

இதையெல்லாம் 'இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை' என்ற கதையாக எழுதினேன். அதைப் படித்து விட்டு, பார்வதி எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினாள். அவளைப் போய்ப் பார்த்துப் பேசவேண்டுமென்ற ஆவல் உதித்தது. ஆனால்—எனக்கும் விவாகமாகி விட்டது; நான் போகலாமா? 'போ! போய் அவளைப் பார்!'—என்று ஏதோ ஒரு சக்தி என்னைத் தள்ளிக் கொண்டிருக்கிறது.....]

எப்படியோ, அவளைப் போய்ப் பார்ப்பது என்று தீர்மானித்து விட்டேன். 'இதுவே அவளுடைய கடைசிச் சந்திப்பாக இருக்கட்டும்' என்று முனதுக்குச் சமாதானம் சொல்லி வைத்தேன்.

வெள்ளிக்கிழமை இரவு என் மனைவி பின்பக்கமாக நின்று எனது தலையை ஆசையுடன் தடவிக் கொண்டே, "நீங்கள் ஏன் இரண்டு நாட்களாக ஒரு மாதிரி யிருக்கிறீர்கள்? சாப்பாடு கூடச்

சரியாகச் சாப்பிடவில்லையே!" என்று ஏக்கம் கலந்த குரலில் கேட்டாள்.

என் கண்களில் நீர் துளித்து விட்டது. நல்லவேளை அவள் கவனிக்கவில்லை. நான் வேண்டுமென்றே உரக்கச் சிரித்து, அவள் கைகளைப் பிடித்து என் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு, "அப்படி ஒன்று மில்லை என்றாணி! அவசரமாக ஒரு கதை எழுதவேண்டியிருக்கிறது. கற்பனை நினைத்தவுடன் வந்துவிடுகி

றதா? இரண்டு நாளாக அதே சிந்தனைதான் மனதில்!" என்றேன். அவள் நம்பிவிட்டாள். மலச்சாட்சி என்னைக் குத்திற்று.

சனிக்கிழமை பி. ப. 4 மணிக் கெல்லாம் பார்வதியைச் சந்திப்ப தற்காகப் புறப்பட்டு விட்டேன். புறப்படுமுன் கண்ணாடிக்கு முன் னாக நின்று தலையை வாரிக் கொண்டிருந்த போதே, நெஞ்சு படபடக்க ஆரம்பித்து விட்டது. கண்ணாடியின் முன்னாக நின்று 'நான் அழகாயிருக்கிறேனா?' என்று மீண்டும் மீண்டும் கவனித் தேன். இரண்டு வருடங்களின் முன்பு.....அப்போதும் இதே மாதிரித்தான் இருந்தேனா? அல்லது வாழிபத்தின் கம்பிரம் இப் போது குறைந்து போய் விட்டதா?.....என் உருவம் எனக்குப் போதிய திருப்தியளித் தது. பார்வதியைப் போல நான் அவ்வளவு சிவப்பாக இல்லையென்பது உண்மைதான். ஆனால், கவர்ச்சிகரமான முகவெட்டு எனக்கு அமைந்திருக்கிறது. ஒரு பெண்ணின் இதயத்தைத் திருப்தி செய்யப்போதுமான அளவு இருக்கிறது. என்னைப் போன்ற ஒரு இளைஞன்தான் பார்வதியைப் போன்ற ஒரு அழகிக்கு ஏற்றவகை இருப்பான். ஆனால், அவள் கணவன்.....? —எனது சிந்தனை மீண்டும் வேறு எங்கே யோ ஓட முனைந்தது.

குறிப்பிட்ட விவாகத்தில் பார்வதியின் வீட்டைக் கண்டுபிடித்து விட்டேன். வீட்டில் துளையும் வரையும் பலவித சிந்தனைகள் மனதைப் பிடித்தன. 'அவள் எப்படி

யிருப்பாள்? என்னை எவ்விதம் வரவேற்பாள்?' —என்பவைகளைப் பற்றிப் பலவிதத்திலும் கற்பனை செய்தேன். ஒன்றும் சரியாக அமையவில்லை.

பார்வதி என்னை 'வழிமேல் விழி வைத்து' மிகுந்த ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. என்னை வாசலில் கண்ட உடனேயே, 'வாருங்கள் வாருங்கள்!' என்று குதுகலமாக வரவேற்றாள். அவளுடைய அழகிலோ, பொலிவிலோ கொஞ்சம் கூடக் குறைவில்லை. தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளும் வித்தையில் இப்போது கொஞ்சம் தேர்ச்சியடைந்திருக்கிறாளென்று தெரிந்தது. சுருக்கமாகச் சொன்னால், முன்னிலை இப்போது மிகவும் கவர்ச்சி வாய்ந்த பெண்ணாகவே இருந்தாள்.....அன்றைய தினம் எனக்காகவே மிகவும் கவனமாக அலங்காரம் செய்திருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்.

உள்ளே போய் நான் ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்ததும், அவளும் எனக்கு எதிராக இருந்த இன்னொரு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டாள். இதைப்பற்றி நான் ஆச்சரியப்படவில்லை. அவள் முகத்தைக் கவனித்தேன். அவள் மௌனமாகக் குனிந்து மேசை மேலிருந்த ஒரு பத்திரிகையைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இதழ்க் கடையில் ஒரு மெல்லிய சிரிப்பு ஒழங்கொண்டிருந்தது. பத்திரிகையில் அவள் கவனமில்லையென்பது எனக்கு நிச்சயமா

கத் தெரியும். உள்ளத்தில் குழறிக் கொண்டிருந்த சிந்தனையின் ரேகைகள் முகத்தில் படர்ந்திருந்தன. அந்த முகத் தோற்றத்திலிருந்து அவள் மனப் போக்கை என்னுல் எவ்விதமாகவும் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை. பழைய நினைவுகளின் சாயல் ஏதாவது அவள் முகத்தில் தோன்றியிருக்குமானால், அவை இன்பகரமான நினைவுகளாகவே இருக்கும்.

சில நிமிஷங்கள் மௌனமாகவே கழிந்தன. இந்த நிலைமையை வளரவிட எனக்கு விரும்பவில்லை. அவளும் அவ்விதமே விரும்பினாளென்று தெரிந்தது. ஏனெனில், நான் 'என்ன சொல்லலாம்' என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்த போதே, அவள் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து, "என் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்?" என்றாள்.

நானும் சிரித்துக் கொண்டே, "நான் எதைப் பேசுவது? நீதானே ஏதேதோ வெல்லாம் பேச வேண்டுமென்று எழுதியிருந்தாய்" என்றேன்.

"உங்களுக்குப் பேச ஒன்றுமேயில்லையா?"

"இருக்கலாம்; ஆனால்....."

"என்னிடம் பேசுவதில் வெறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கும்!"

"ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?"

"அப்படியிருக்கும் என்று நினைத்தேன்....."

"அது தவறு!"

"உங்களுக்கு விவாகமாகி விட்டதல்லவா?"

"இரண்டு வருடத்துக்கு முந்

திய விஷயம் அது! அதனாலென்ன, உனக்குந்தான்....."

"ஆமாம், எனக்கும் விவாகமாகி விட்டது....."

"அவர் எங்கே?"

"வேலைக்குப் போயிருக்கிறார்....."

"அப்படியானால்....."

"பயப்பட வேண்டாம். அவர் திரும்பிவர இரவு பத்து மணியாவது செல்லும்" என்று சொல்லி அவள் லேசாகச் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பிலே கலந்திருந்த சோகத்தை நான் கவனித்துக் கொண்டேன்.

"இரவு பத்து மணியா? அவ்வளவு நேரமும்?....."

"நானே ஞாயிற்றுக்கிழமை. லீவு நாள்தானே, வேண்டியளவுக்கு மத்தியானம் வரை நித்திரை கொள்ளலாம்"

"அதற்காக?"

"இன்று இரவு கொண்டாட்டந்தான்..... அவருக்கு வழக்கமாகி விட்டது!"

"பார்வதி, நீ சொல்வதுதான் அன்னி?"

அவள் கண்களில் நீர் துளித்து விட்டது. "நான் கொடுத்தவைத்தது அவ்வளவுதான்!..... அவர் குடிக்கப் பழகியிருக்கிறார்!" என்றாள்.

நான் திகைத்து விட்டேன், பார்வதியின் வாழ்வுக்காக இரங்கினேன்.

"இந்தக் காலத்தில் பலருக்கு அது வழக்கமாகி விட்டது பார்வதி! அதனாலென்ன, அவர்கள் தங்கள் கௌரவத்தை இழந்து விடுவதில்லை"

பார்வதி சிரித்தாள்.

“நீங்கள் சரியாக ஒன்றும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. அதனால் தான் இப்படிச் சொல்கிறீர்கள்!”

“நீ சொன்னால்தானே எனக்குத் தெரியும்?”

அவள் முகத்திலிருந்த குதூகல மெல்லாம் ஓடி மறைந்து, தயரச் சிந்தனையின் ரேகைகள் படர்ந்து விட்டன.

“உங்களிடம் அதையெல்லாம் சொல்வதனால்.....”

“பலன் ஒன்றும் இல்லை யென்று நினைக்கிறாயா?”

“உண்மைதானே?”

“உண்மைதான். ஆனால், பார்வதி! ஏனோ உன் வாழ்வை அறிந்துகொள்ள என் மனம் துடிக்கிறது.”

*இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. நானும் உங்களுக்கு இடையெல்லாம் சொல்லவேண்டுமென்றுதான் இருந்தேன்”

“சொல்லு!”

“.....எவ்விதம் என் வாழ்வுத் தயரை வர்ணிப்பதென்று தான் தெரியவில்லை. சுருக்கமாகச் சொன்னால், வாழ்வின் தயாரப்பாதையிலே நான் கால்கடுக்க நடந்து கொண்டிருக்கிறேன்... ..காதலில் ஏமாற்றமடைந்தேன். அது மாத்திரமல்ல; கைப்பிடித்த கணவனிடத்திலும் ஏமாற்றந்தான்!..... என் வாழ்விலே இன்ப ஊற்றுக்கள் கானல் நீர் போலத் தூரத்திலே தெரிந்தன. அவற்றைப் பற்றிய கனவு கண்டதோடு என் இன்ப வாழ்வு முடிந்து விட்டது. மறுபடி அது திரும்பப் போவதில்லை!”

பார்வதியின் வார்த்தைகள் என் உள்ளத்திலும் தாங்க முடியாத

தயரத்தை மூட்டி விட்டன.

“பார்வதி, உன் கணவர்.....”

“அவர். வெளியிலே மிகவும் கௌரவமான மனிதர்தான். ஆனால் வீட்டினுள்ளேதான் அவரைச் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை.”

“அவருடைய நடத்தை.....”

“ஒன்றும் மிச்சமில்லை. குடியும், கூத்தியும்.....”

பார்வதி பேச முடியாமல் விம்மி விட்டாள். நானும் திகைத்து விட்டேன். ‘ஆகா, பார்வதியைப்போன்ற ஒரு பெண்ணுக்கு இத்தகைய ஒரு கணவன்தானாகிடைத்தான்!’

பார்வதி மேலும் சொன்னாள்:

“அவர் எப்படியாவது நடந்து போகட்டும். என்மீது ‘மனைவி’ என்ற அன்பாவது இருக்கக் கூடாதா?.....என்னைக் கண்டால் ஏதோ அருவருப்பான ஒன்றைக் கண்டது போல இருக்கிறது அவருக்கு!.....ஒரு வேலைக் காரிக்குக் கூடகொஞ்சம் மதிப்பு இருக்கும்”

உள்ளத்திலே கொதித்து விட்ட தயர மிகுதியினால் அவள் சிறிது நேரம் பேசாமலிருந்தாள். நானும் மௌனமாகவே இருந்தேன். சில நிமிஷங்கள் கழித்து, “பார்வதி, உனக்கு இந்த மாதிரியான ஒரு கணவன் தான் கிடைப்பானென்று எனக்கு முன்னரே தெரிந்திருந்தால்.....”

பார்வதி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். பிறகு சிரித்துக் கொண்டு, “தெரிந்தால் ‘உன்னை விவாகம் செய்திருப்பேன்’— என்று சொல்கிறீர்களா?”

“அப்படித்தான் நினைத்தேன்”

“வீண் பேச்சு”

“என்னை நீ நம்பவில்லையா?”

“நம்பித்தானே ஏமாந்தேன் ஒருமுறை! போதாதா?”

“என்னை நீ அறியவில்லை?”

“அறிவதனால் பலன்?”

இதற்கு என்ன பதில் சொல்ல து? ஆனால், ஒன்றுமே சொல்லாமலிருப்பது விபரீதம்!

“பலன் ஒன்று மில்லால் இருக்கலாம். ஆனாலும் பார்வதி என் ஹிருதயத்தை நீ அறிந்திருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்”

“என்?”

“இதற்கு என்னை பதில் சொல்ல முடியாதா?”

“உங்களால் முடியாமலிருக்கலாம். ஆனால் என்னால் முடியும். நான் சொல்லட்டேமா?”

“சொல்லு”

“நீங்கள் இரண்டு வருடங்களின் முன்பு என்னைக் காதலித்தீர்கள். ஆனால், கல்யாணம் செய்ய முடியாமலிருந்தீர்கள். இன்று இருவர் நினைமையும் மாறிவிட்டது. ஆனாலும் உங்களால் உங்கள் காதலை மறக்க முடியவில்லை!”

நான் தலை குனிந்தேன். எந்த எண்ணம் அந்தரங்கமாக என் உள்ளத்திலே மறைந்து கிடந்ததோ, அந்த எண்ணத்தை அவள் பகிரங்கமாகக் கூறிவிட்டாள்!

“நான் சொன்னது சரியா?”

“இருக்கலாம் பார்வதி.....”

“இருக்கலாம் என்றால், இல்லாமலும் இருக்குமா?”

“அப்படி யென்று நான் வைத்துக் கொள்ளேன். ஆனாலும் நான் நீதியையும் ஒழுங்கையும் மீறிவிட்ட மாட்டேன்”

“ஒ து துக் கொள்கிறேன். ஆனால் நீங்கள் இப்படிச் சொல்ல

தன் அர்த்தம் என்ன?”

“எதற்காகக் கேட்கிறாய்?”

“எனக்குத் தெரிகிறது. நீங்கள் நீதிக்கும் ஒழுங்குக்கும் கட்டுப்பட்டவர் என்கிற போது என்னை ஏதோ தவறாக நினைக்கிறீர்கள்”

“நான் நினைக்கா விட்டாலும்.....”

“வேறு என்ன? நான் கடிதத்தில் எழுதியது சரியாகவே இருக்கிறது. நான் கடிதம் எழுதியதும், இந்தமாதிரி உங்களுடன் மனம் விட்டுப் பேசுவதும் தவறென்றே நீங்கள் கருதுகிறீர்கள்”

“கொஞ்சம் கூட இத்திலே தவறு இருக்காதா பார்வதி?”

“உங்களுடைய இந்த அபிப்பிராயத்தைக் கண்டு ஆச்சரியப்படுகிறேன். உங்கள் நிலைமையோடு என்னையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். என்போலக் கஷ்டப்படாமலிருக்கும்போதே நீங்கள்.....”

“எனக்கும் உனக்கும் வித்தியாசமில்லையா? நீ ஒரு ‘பெண்’ என்பதை மறந்து விட்டாயா?”

“பெண்ணுக்கு இதயமில்லையா? உணர்ச்சி ஒட்டத்துக்கு அவள் அகப்படாதவளா? நீங்களே இப்படிச் சொன்னால்?”

“உலகத்தின் முன்னிலையில், ஆண் பெண் உணர்ச்சிகள் சரிசமமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுமா?பார்வதி, உணர்ச்சியை வெளியிட்டுக் கொள்வதில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் கொஞ்சம் கூட வித்தியாசமில்லையா?”

“இருக்கலாம்”

“அப்படியானால்.....”

“ஆனால், நான் உலகத்தின் முன்னிலையில் நாடகமாட வரவில்லையே.....”

நான் மௌனமானேன்.

புகழ் அரசி

வல்லிக்கண்ணன்

வானவில்லின் பகட்டு மின்னிய விதானங்கள் அழகு செய்யும் அந்த இடம் வசந்த காலத்துப் பூங்கா போல் சிக்குந்தது. மின்னலின் அற்புத வனப்பும், பகலோனின் பொற்கிரால் தகதகக்கும் நீரலைகள் வெட்டி மினுக்குகிற கவர்ச்சியும் நிறைந்த அந்த அழகின் நிலையத்திலே ஓய்ந்தாரமாகக் கொலுவிற்றிருந்தாள் புகழ் அரசி.

சாக்காலப் பூர்ணிமையிலே வடித்தெடுத்த பிம்பம் போன்ற வள் அவள், ஏதோ ஒரு வெறியுடன் மின்னுகிற — எத்தனையோ பேர்களை வெறியராய் அடிக்கும் காந்தம் நெளிநிற — கருமணிக் கண்ணினால் அவள். அவள் சிரிப்பிலே கவிதை குலுங்கியது. அவள் தலையசைப்பில் பித்தேற்றும் பண்பு தவழ்ந்தது. அவள் முகம் ஆசை என்றும் அலைகடல். அவளது அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும், அவளது அங்க அசைவுகள் ஒவ்வொன்றும், மண்ணுலகத்துப் பிறவிகளை கிறுங்கடிக்கும் மோக் லாகிரியில் ஆடும் தனி இசை. தென்னக் குருத்துப்போன்ற வெள்ளிய தேக்காந்தி என்னும்படி அவள் தனித்திறமையுடன் அழகு செய்துகொண்ட, அற்புத சக்தியுடன் செய்யப்பட்ட பூத்துகில் பூவுலக வரசிகளைச் சொக்கச் செய்வது.....

அவள் புகழின் செல்வி, புகழுக்கு இருப்பிடமானவள், புகழைப் பூட்டி வைத்துப் பாதுகாப்பவள். புகழின் அரசி.

அவளது ஆலயத்தின் ஆலாட்சி மணி அடங்காது ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. அவள் மாளிகையைச் சுற்றி நெளிகிற காற்று எண்ணற்றவர்களின் காதற் கீதங்களைச் சமந்து வருகிறது. அவளது அன்புப் பிச்சைக்காக ஏங்கிக் கிடப்போர் எவ்வளவோ பேர். அவளோ தன் போதையிலே கிறுங்கிக் கிடந்தாள், காற்றைப் பருகி தனி மோன இன்பம் பெறும் சர்ப்பம் போல.

புகழுக்காக இறந்தவர்கள்... புகழ் வேண்டி செத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள்... புகழ் பெற்றுவிட்டவர்கள் — வீரர்கள், கலைஞர்கள், அரசர்கள், தலைவர்கள்.....

எவ்வளவு பேர்! எத்தனை எத்தனை ரகம்! வருகிறார்கள், போகிறார்கள்! காத்துக் கிடக்கிறார்கள், விழுந்து கும்பிடுகிறார்கள்!

அவள் புகழின் தலைவி. சபல புத்திக்காரி. கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை. சிலருக்கு அவளது கண்வீச்சு கிடைக்கிறது. கடைக்கண் உருக்கும் கள்ள நோக்கு சிலரை புண்ணியவாசக ளாக்குகிறது. மாதுளை மொட்டுப்போன்ற உதட்டிலே வெடிக்கும் புன்னகை சிலரை தலை கனக்க வைக்கிறது. அவளது அன்புப் பார்வை சிலரை அடிமை கொள்ளுகிறது. அவள் புகழாசி, புகழ் பரிமாறுபவள், புகழ்ப்படுபவள்.....

அவன்.....

மண்ணுலகிலே மண்ணையே நம்பி உயிர் வாழ்ந்து மண்ணை கப் போகிற ஒரு பிராணி.

என்றாலும், மற்ற மனிதர்களைவிட அவன் சிறந்தவன். அப்படி சொல்லவில்லை. அவன் உயிர்மூச்சு சிந்தனை. அவனது வாழ்வு உழைப்புதான். 'கலை' அவன். பொழுது போக்கல்ல. அவனது இதய ஒலியே அதுதான். அவன் வாழ்வது, உழைப்பது எல்லாம் அதற்காகத்தான்.

அவன் உழைத்தான், புகழுக்காக அல்ல. அதைப்பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை. உழைப்பிலே அவன் இன்பம் கண்டான். மனிதரிலே பெரும்பாலோர் உழைக்காமலிருக்க முடியாதே! ஆனால் அவன் உழைப்பை — வாழ்வை — கலையாக மாற்றிக்கொண்டான்.

அவனைப் பித்தன் என்றனர் பலர். பேதை என்றனர் பலர். புகழிடம் காமம் கொண்டவன் என்றார்கள் சிலர்.

அவன் மறக்கவுமில்லை; ஒப்புக்கொள்ளவுமில்லை. அவன் அவர்கள் பேச்சை கேட்கவேயில்லையோ! அவனுக்குத் தெரிந்தது உழைப்பும் அதில் பெற்ற இன்பமுமே.

அவனைக் கண்டு நகையாடியவர்களிலே ஒருவன் புகழைக் காதலிப்பவன். 'புகழ்... மேலும் புகழ்... மேலும்மேலும் புழ... இன்னும் மேலேமேலே புகழ்...' என ஆசைக் கோட்டை கட்டி புகழாசிக்குக் காதற் கவி பாட ஆரம்பித்தவன். பணத்தின் கலகலநாதத்துக்கு மயங்கிவிடுவாள் புகழ் மகள் எனக் கணவு கண்டவன்.

‘புகழ் அரசி சபல புத்திக்காரி. அவள் ஒரு வேசி. பகட்டிக் குலுக்கும் அவள் இன்று இங்கிருப்பாள். நாளை அங்கிருப்பாள். மறுநாள் எங்கிருப்பாளோ! அவளிடம் ஏன் காதல்கொள்ள வேண்டும்?’ என்றுள் உழைப்பாளி.

‘போடா பிழைக்கத் தெரியாப் பெரும் பித்தே! வாழ்வின் லட்சியமே புகழ்தான். அதை அடைவதே என் லட்சியம்’ என் றான் பணக்காரன். வெள்ளி நாணயங்களின் ‘கிலுகிலு’ ஓசை, கிண்ணாக்காரி புகழின் செல்வியை மயக்கிவிடுமா?

அவள் பைத்தியம்போல் திரிபவள். எத்தனையோ மேதை களின் சமாதியை நோக்கித் தன் மாலையைச் சுழற்றி வீசுவாள். செத்துக்கொண்டே உழைக்கும் மேதைகளைக் கவனியாமல், அவர்களை மரணம் எப்பொழுது தழுவும் என ஏங்கிக்கொண்டிருப் பாள். அவள் சபல புத்திக்காரி.

புகழை எண்ணி ஏங்கிய செல்வனிடம் சிந்தனையாளன் சொன்னான்: ‘புகழ் கடல் அலைகள்மாதிரி. நிலையாகவே இராது. ஏறும்; விழும். அதற்காக ஆசைப்படுவானேன்? புகழ் வருவதா யிருந்தால் தானாக வரட்டுமே!’

அவன் உழைத்தான். சுயபலத்தான், திறமையிலும் உழைப் பிலும் நம்பிக்கை வைத்து உழைத்தான்.

பணக்காரன் பணத்தால் புகழுக்கு ஏலம் கூறிக்கொண்டிருந் தான்.

வானவில் ஜாலம் காட்டும் ஒய்யார மாளிகையிலே எழிற் கொலுவில் இருந்த புகழாசியின் காதிலே, காற்று ரகசியம் பேசிய எவ்வளவோ பித்தர்களின் புலம்பல்களுடன் இவர்கள் பேச்சும் ஒலித்தது. அவள் சிரித்தாள்.

எத்தனையோ பேரை மயக்கிய, எவ்வளவோபேர் கண்டு பித் துப் பிடித்துப் புலம்புகிற, பாசிமணிக் கண்களில் தனிவொளி தெறித்தது. எத்தனையோபேர் முத்தம் பதிக்கவேண்டும் எனத் துடிக்கிற, சிலருக்கு முத்தம் விதைத்த, ரோஜா முகைபோன்ற உதடுகளில் மின்மினிச் சிரிப்புப் பூத்தது. நடன ராணிபோல அவள் ஒயிலாக நெளிந்து நிமிர்ந்தாள். குறும்புசுடரிட்டது அவள் பார்வையில், சிரிப்பில், செயலில்.

அருகிலே கிடந்த பூமாலை யை எடுத்து, சுழற்றி வீசினான் அழகாக மிதக்கும் பட்டம்போல, நீரில் கவர்ச்சியாய் நீந்தும்

பாம்புபேரல, ஒளி கிறக்கிச் சுழலும் மின்னல்போல வந்த மாலை,
உழைப்பவன் கழுத்திலே விழுந்தது.

அவன் திறமையில் நம்பிக்கை வைத்து, தன்னம்பிக்கையைத்
துணையாகக்கொண்டு, உழைப்பிலே இன்பம் காண்பவன். அவன்
வாழ்க்கையே ஒரு கலை.

புகழரசியின் மாலை தானாக அவன்மீது வந்து விழுந்தது.
அவன் மேலும் உழைத்தான்.

அப்பொழுதும், பணத்தை வைத்துக் குணக்கிக்கொண்டு,
அதன் 'கிண்... கிணர்' ஓசையால் புகழரசியை வசியம் செய்து
விடலாம் என நம்பியவன் 'புகழ்... மேலும் புகழ்... மேலும்
மேலும்...' என ஜபம் செய்துகொண்டுதானிருந்தான்.

கொலும்புப் பொம்மைபோல் திகழ்ந்த புகழ்ராணி சிரித்தாள்.
ஒயிலாகச் சோம்பல் முறித்துக்கொண்டாள். அவள் சபல புத்திக்
காரி. அவள் வேசி. அவளை யாரும் வசியம் செய்துவிட முடியாது.
ஆனால் அவள் எல்லோரையும் வசியம் செய்யவல்ல மாமாயக்காரி.

SAMUEL SONS & Co., Ltd.,

HOSPITAL ROAD, JAFFNA.

T'GRAM: ECHIRON

T'PHONE: 62

Head Office :- 371, Old Moor Street,

COLOMBO.

● இரும்பு
கம்பிகள்
கேடர்கள்
சலாகைகள்
அச்சுகள், தகடுகள்	○ கட்டிடவேலைக்
குரிய பற்பல
பொருள்கள்	● பித்தளை
தகடுகள்
பூட்டுகள்
பீனைச்சல்கள்
○ நீர் இறைக்கும்
யந்திரங்கள்
குழாய்கள்
தாங்கிகள்	● நெற்குத்தும்
மா அரைக்கும்
யந்திரங்கள்
அவற்றின்பகுதிகள்	○ மைவகை
மைஎண்ணெய்
வாணிஸ்

சகாயமான விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்
விலை லிபரங்களுக்கு எழுதவும்

சாமுவேல் சன்ஸ் & கம்பெனி லிமிடெட்

ஆஸ்பத்திரி ரோட் : : யாழ்ப்பாணம்

தந்தி : 'எசுஅயர்ன்'

போன் : 62

[மேலே குறிப்பிட்ட தலையங்கம்—யப்ப, யாப்ப, யாப்பக, யாப்பகுவா என்றெல்லாம் குறுகியும் வளர்ந்தும் வழங்குகின்றது. இதன் சரித்திரத்தைப் படிக்கும் போது இதன் சீரும் சிறப்பும் குறுகியும் வளர்ந்துமே வந்திருக்கின்ற தென்பதை அறிவோம். இலங்கைச் சரித்திரத்தில் இது மிக முக்கியமான இடம் பெறுகின்றது. ஏனெனில், ஒரு காலத்தில் இங்குள்ள புத்த கோயில்களுள் உலகக் கிரந்தி வாய்ந்த புத்ததந்தம் சேயிக்கப்பட்டிருந்ததாவின்.]

மாகோ புகையிரத வீதியிலிருந்து மூன்று மைல் தொலைவில் ஒரு காட்டுப் பாதையில் சீகிரி மலைபோன்று முகிலளாவ எழுந்து நிற்கும் முழுக்கற்பார் ஒன்றுண்டு. தூரத்தில் நின்று பார்ப்போருக்குச் சம நிலத்தில் ஒரு பெருங் கல்லை உருட்டி விட்டாற்போல் இம்மலை தோன்றும். மாகோப் பகுதியில் மலைகளுக்கே இடமில்லையாயினும் இக்கற்பார், மலை என்றழைக்கத் தகுதியுடையதாகத் தோன்றுகின்றது. இதன் உச்சியில் மாங்கள் இல்லை. மிகச் சிரமத்தோடு வளர்த்த அரசமரமொன்றை அங்குள்ள புத்த பிக்கு பாதுகாத்து வருகிறார். கற்பாவரசு சுற்றிக் குகைகள் உள. அவற்றுள் அக்காலத்தில் பிக்குகள் தபசு செய்தனர் போலும். மலையில் ஏறுவதற்குப் படிகள் உள. அவ்வழியே ஏறிச் சென்றால் மேலே முதலாம் புவனேக பாகுவின் மாளிகையின் கருவூலங்கள் காணப்படும். 1287 தொடங்கிப் 10 ஆண்டுகளாக இவ்விடம், புத்த மதத்தினரார் போற்றப்பட்டமையும், இது

பெற்றிருந்த பெருமையும் சனப் பழக்கமும் எல்லாம் மனக்கண்ணுள் படம் போல் தோன்றும். அரசன் நாளோலக்கத்தில் வீற்றிருந்த அழகு என்னவாற்றிருந்ததோ! புத்த தந்தத்திற்கு நடந்த மகிமைதான் எத்தகைத்தோ!

பொலநறுவையும் தம்பதேனியும் இராசதானிகளாக இருந்த காலத்தில் யாப்பகுவாவில் இளவரசர் ஆண்டு வந்தனர். இங்கிருந்தே அவர்கள் இராசதந்திரம் கற்றுப் பின் முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்று நடாத்தியிருக்கின்றனர். தமிழவரசரும் மலாயரும் இதனை முறையே 1225 லும் 1227 லும் தாக்கியும் முற்றுக்கையிட்டும் பிடிக்க முடியவில்லை. ஆயினும் குலசேகர பாண்டியன் 1298 வரையில் இதனைப் பிடித்துப் புத்ததந்தத்தையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு போய்விட்டான். இப்படிப் பல புத்ததந்தங்களில் அலை யுண்ட காலத்திலே தான் இதன் உயர் நிலை குலைந்து இப்போதைய நிலை வந்தது!

அ. வி. மயில்வாகனன் B. A.

இக் காலத்தில்—13-ம் தூற்
றண்டில்—எழுந்த ஒரு சிவால
யத்தின் கருவூலமும் மலையின்
அடிவாரத்தில் இருக்கின்றன,
தென்னிந்திய சிற்பாசார முறை
யில் செதுக்கிய கற்சூன்கள்
நிலத்திற் சரிந்து கிடந்து இளைப்
பாறுகின்றன. கோயிலின் மூல
ஸ்தானம், பலிபீடம் முதலியன
செங்கற்களால் வட்டவடிவமாகக்
கட்டிய சுவடு தோன்றுகின்றது.
மண்டபங்களின் வாயிற்படிகள்,
அவற்றின் மேற்புறத்திலும் பக்
கலிலும், நிறுத்திய சேர்வையும்
பொருத்துமில்லாத நீண்ட தூண்
கள், நிலத்திற் பதித்த கமலக்
கற்கள் - இவையெல்லாம் பூர்வீக
அழகினைப் பிரதிபலிக்கின்றன.
காலக்கொடுமையைத் தாங்கமுடி
யாதன யாவும் அழிந்துபட்டன.
ஏனைய நிமிர்ந்துகின்று பழைய
மையை விளக்குகின்றன.

இதுவே யாப்பகவாவின் இப்
போதைய நிலை.

பாலர் பகுதி—விடை.

சென்ற இதழில் வெளியான
'வாத்தியாரின் கதை முடிவைப்
புல சிறுவர்கள் சரியாக எழுதி
அனுப்பியிருக்கிறார்கள். சந்தோ
ஷம், அவர்கள் எல்லோருடைய
பெயரையும் வெளியிட முடியாத
தால், விடையை மாத்திரம் வெளி
யிடுகிறோம்: 'யுக்தியுள்ள நீதிபதி
எல்லோருடைய தலைமையும் பார்த்
தார். எல்லா வெட்டும் ஒரே மாதி
ரியாகவும் ஒன்று மாத்திரம் அலங்
கோலமான வெட்டாகவும் இருந்
தது. வியாபாரி வெட்டியது அலங்
கோலமாகவும் திருடன் வெட்டி
யது ஒரேமாதிரியாய்மிருக்கவேண்
டும். பிறகு கஷ்டமா? அலங்கோ
லமான வெட்டு யாருடைய தலையி
லிருந்ததோ அவனே திருடன்!

வேற்றுமை

'கதிரேசன்'

துரை.

வெய்யில் மிகஇன்று காயுது—மிக
வேர்வையோ வெள்ளமாய்ப் பாயுது
செய்வ தென்ன? இங்கு வேலைகள்
—எனச்
செய்ய அமளியில் சாய்கிறார்.

தொழிலாளி.

வெய்யில் எறிக்குது வீட்டிலே
—கொஞ்ச
விறகினைச் சேர்த்திட லாமென
கையிலே கோடரி கொண்டவன்
—மலைக்
காட்டிற் கயிற்றொடு போகிறான்.

துரை.

நல்ல பெருமழை பெய்யுது—குளிர்
நடுக்கி ஒடுக்குது மாந்தரை
இல்லிற் படுக்கையிற் கம்பளி
—எடுத்த (து)
ஏக்கமில் லாதவர் தூங்குறார்.

தொழிலாளி.

நல்ல பெருமழை பெய்யுது—எனை
நாடிய ஆடுமாட்டுக்குண (வு)
இல்லையே என்றொரு கம்பளி
—எடுத்த (து)
ஏகிறான் 'சாக்கு', அரி வாளுடன்.

துரை.

வேலை முடிந்தது; வீட்டிலே—பல
வேலங்கள் போடிடும் பெண்மயில்
பாலின் மொழியினிற் பேசிடும்;
—அந்தப்
பைங்களி யானுடன் கொஞ்சுறார்.

தொழிலாளி.

வேலை முடிந்தது வீட்டிலே—வந்து
வீட்டிலு வல் செய்யும் மாதிடம்
காலையுணவினுக் கென்செயு—எனக்
கருத்தழி கின்றனன் காதலன்.

தயாகி

‘இராஜநாயகன்’

இரண்டு அழகிய வெண்புருக்கள்; ஒன்று ஆண், மற்றது பெண். இரண்டும் ஒன்றை ஒன்று அணைத்துக் கொண்டு ஒரு மரக் கிளையில் இருந்தன. பிறைச் சந்திரனைப் பார்த்துக் குதூகலித்துக் கொண்டிருந்த அவைகள், குளிர்ந்த காற்று வீசவே இன்னும் நெருங்கி உட்கார்ந்து கொண்டன. அவற்றின் இன்பமானிகையை அலங்கரிக்கும் தீபங்கள் போல, மேலே நகூத்திரங்கள் மின்னிக் கொண்டிருந்தன.

நீண்டநேரமெனத்தின் பிறகு பெண்புறு ஆண்புறுவைப் பார்த்துக் கேட்டது: “ஏன் ஒன்றும் சொல்லமாட்டேன் என்கிறீர்கள்?”

“என்ன சொல்லவேண்டும் என்று விரும்புகிறாய்?”

“சொல்வதற்கு ஒன்றும் இல்லையோ?”

“எனது உள்ளத்தில் இருந்த எல்லாவற்றையுமே உன்னிடத்தில் பாடம் ஒப்புவிப்பதுபோல ஒப்புவித்துவிட்டேனே, இனிபும் ஏதாவது இருக்கும் என்று எண்ணுகிறாயோ? சில நாட்களின் முன் நண்பனை இழந்து, மிகவும் பாரமாக இருந்த எனது உள்ளம் உன்னைக் கண்டபிறகு மிகலேசாகிவிட்டது. இப்பொழுது அது இன்பக் காற்றில் மிதந்துகொண்

டிருக்கிறது. அதனிடமிருந்து நீ எதை எதிர்பார்க்கிறாய்?”

“எதுவாயிருந்தாலும் அதை வாங்கிவைத்துக்கொள்ள வேண்டுமே என்று இங்கே ஓர் உள்ளம் ஏங்கிக் கிடக்கிறதே!”

“அப்படியானால் அதோ, அந்த நகூத்திரங்கள் சொல்லும் கதைகளை வாங்கி வைத்துக் கொள்ளேன்!”

“அவைகள் சொல்லும் கதைகளை வாங்கி வைத்துக்கொள்ள நான் தயாராயில்லை!”

“ஆனால் அந்தக் கதைகள் இன்பமானவை”

“இன்பமானவையா?”

“ஆமாம்! ‘அந்த இரண்டு புருக்களும் ஒன்றை ஒன்று அணைத்துக்கொண்டு எவ்வளவு இன்பமாக இருக்கின்றன, பார்த்தாயா?’ என்று ஒரு நகூத்திரம் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறது. வேறொரு நகூத்திரம், ‘அந்த மரக்கிளையில் இருப்பது ரதியும் மன்மதனுமா? அல்லது.....’ என்று தனது காதலனைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது!”

“இன்னும் ஒரு நகூத்திரம்.....?”

“‘இந்த இன்பகரமான காட்சியைக் காணாமல் அறிவற்ற மனிதர்கள் வீடுகளில் அடைந்து தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்று மனித வர்க்கத்தைப் பரிசீலித்துக் கொண்டிருக்கிறது!”

“பிறகு வேறொரு நட்சத்திரம்.....?”

“ஆமாம்! வேறொரு நட்சத்திரம் ‘மண்ணிலகில் சுவர்க்க போகத்தை அறுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் அவ்விரு புருக்களும் பரந்த மனம் படைத்த மகான்களின் உள்ளம்போல எவ்வளவு அமைதியாக இருக்கின்றன’ என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறது!”

“அப்படியானால் எத்தனையோ நட்சத்திரங்கள் எங்களைப் பார்த்துப் பொருமை கொண்டு தங்களுக்குள் ஏதோ ரகசியமாகச் சொல்லிக் கொள்ளுகின்றன. அப்படித்தானே?”

இதைக் கேட்டுச் சிரிக்காமல் இருக்க ஆண்புருவால் முடியவில்லை. இரண்டுமாகச் சேர்ந்து சிரித்தன. பிறகு ‘விர’ என்று எழுந்து பறந்துபோய் விட்டன.

அடுத்த நாட் காலைழில் ஆண்புரு தனது காதலையைக் கூட்டில் இருத்திவிட்டுத் தான் மட்டும் உணவு தேடிவரப் புறப்பட்டது. வழியிலே காணாமற்போன தனது நண்பனைக் கண்டு “நண்பா!” என்று அழைத்தது.

நண்பனாகிய மற்றப்புரு திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு “நண்பா! சொளக்கியந்தானே?” என்று கேட்டது.

“சொளக்கியந்தான்; ஆனால் நீ இவ்வளவு நாளும் எங்கே போயிருந்தாய்?” என்று முதற் புரு கேட்டது.

மற்றப் புரு சொல்லிற்று: “உன்னுடன் கடைசியாகச் சம்

பாவித்துக் கொண்டிருந்து விட்டுப் போனேனே, அப்போது வழியிலே தானியம் இறைந்து கிடப்பதைக் கண்டு, தானியத்தை உண்ணுவதற்காக நிலத்தில் இறங்கினேன், அங்கே ஒரு வலை கிடந்ததை நான் காணவில்லை. அந்த வலையில் நன்றாகச் சிக்கிக் கொண்டேன். எங்கோ இருந்துவந்த ஒரு முரட்டு மனிதன் என்னைப் பிடித்துக் கூட்டி லடைத்துக் கொண்டு போய்தனது விட்டிலே வைத்துத் தினமும் தானியம் தந்தான். ஆனால் கூட்டை மட்டும் திறந்து விடவில்லை. நேற்று வரையும் கூட்டிலேயே அடைபட்டுக் கிடந்தேன்”.

“ஆனால் எவ்விதம் தப்பித்துக் கொண்டு வந்தாய்?” என்று முதல் புரு கேட்டது.

“நேற்று அவன் கூட்டைத் திறந்து, தனது விட்டு முற்றத்தில் தானியத்தை நிறைய இறைத்து, என்னை முற்றத்தில் விட்டான். கொஞ்ச நேரம் முற்றத்தில் நின்றபின்பு திடீரென்று பறந்து வந்துவிட்டேன்” என்றது அந்தப் புரு நண்பன்.

“அதாவது, உனது வாழ்க்கையில் ஒரு கண்டம் கழிந்து விட்டது என்று சொல்லேன்!” என்று முதல்புரு சொல்லிற்று.

“ஆமாம்” என்று கூறிக் கொண்டே, “எதற்காக நீ கொஞ்சத் தானியம் சேமித்துக் கொண்டு போகிறாய்?” என்று கேட்டது மற்றப் புரு.

“அடே, அழைதச் சொல்ல மடந்து விட்டேன்; அது எனது காதலிக்கு!” என்று புன்னகை செய்தது முதல் புற.

“காதலிக்கா?”

ஆச்சரியத்தாலும், சந்தோஷத்தாலும், மலர்ந்த கண்களுடன் இப்படிக்கேட்டது மற்றப்புற.

“ஆம்! எனது காதலி உன்னைக் காணாமல் தவித்துக்கொண்டிருந்த எனக்கு, வரண்ட பாலை வனத்தின் மத்தியிலே சோலையும், சுணையும் கிடைத்தது ‘போலக் கிடைத்தான்’”

“பிறகு?” என்று சிறிய ஒரு வினாவைப் போட்டது புற நண்பன்.

“மனிதருள்ளே இருக்கும் சிறந்த சைதீகரின் சித்திரங்கள் எல்லாம் எனது காதலியின் கால்படத் தகுதியற்றவை! கண்களை மூடிக்கொள்ளும் சமயங்களில் எனது மனக் கண்களில் நடனமீடும் அவள், தேவருலகின் பாரிஜாதம் போன்றவள்; ‘சொளந்தாய் தேவதை கூட அவளிடம் பிச்சை வாங்கவேண்டும்!’ என்று முதல் புற பெருமை அடித்துக் கொண்டது.

சிறிது நேரத்தின் பிறகு இரண்டும் பிரிந்து போய் விட்டன.

○

மறு நாள் அதே இடத்தில் இரண்டும் சந்தித்தன. சந்தித்துச் சம்பாவித்துக் கொண்டிருந்தன.

முதல் புறவைப் பார்த்து மற்றப்புற “நண்பா! நான் உனது காதலியைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். அதற்கு ஒரு வித தடையுமில்லையே!” என்றது.

“பார்க்க விரும்புகிறாயா? நேற்றே நீ என்னுடன் வந்து பார்த்திருக்கலாமே! பரவாயில்லை, வா” என்று அழை அழைத்துக் கொண்டு தனது கூட்டை அடைந்தது.

தன் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த தன் காதலியை நண்பனுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தது.

சிறிது நேரம் மூன்றுமாகச் சம்பாவித்துக் கொண்டிருந்தன. பிறகு கொஞ்சத் தூரம் சுற்றிவரலாமென்று புறப்பட்டன.

சிறந்த சிந்தனையாளரின் கற்பனை போல அவை மூன்றும் மிக உயரத்தில் பறந்து சென்றன. வழியிலே மிகவும் அழகாகக் காணப்பட்ட ஒரு சோளக் கொல்லையில் இறங்க வேண்டும் என்று பெண்புற விரும்பிற்று. அதன் காதலனும் அதற்குச் சம்மதித்தது. ஆகவே மூன்று புறக்களும் அச் சோளக் கொல்லையில் இறங்கின.

‘குறு குறு’ என்று வட்டமிடும் கண்களைத் திருப்பி அவை நார்புறமும் பார்த்தன. வெற்றிடமாக இருந்த ஓரிடத்தில் அதிக தானியம் சிதறிக் கிடப்பதைக் கண்டு, அந்த ஜோடிப்புறக்கள் அங்கே போக விரும்பின.

ஆனால் அவற்றின் நண்பன் அவற்றை அங்கே போக விடவில்லை. அது, “நண்பா! அங்கே தானியம் கிடக்கிறது என்று எண்ணுகிறாய். ஆனால் அங்கே உண்மையில் இருப்பது எங்களைச் சிக்

கவைக்கும் வலை. தானியம் இறைத்திருப்பது எங்களைச் சிக்க வைக்க ஒரு சூழ்ச்சி” என்று கூறிற்று.

“அங்கே இருப்பது வலையா? அதிலே நாங்கள் சிக்கிக் கொள்வோம் என்று சொல்லுகிறாய்? அதையும் தான் ஒருமுறை பார்த்துவிடுவோமே!” என்று அலக்ஷியம் நிறைந்த குரலில் கூறிற்று, காதலன்.

“உனக்கு இதிலே அனுபவம் இல்லை. உன்னைப் போல எண்ணித்தான் நானும் வலையிற் சிக்கினேன். அங்கே இருப்பது தானியமல்ல, சூழ்ச்சி நிறைந்த வலை என்பதை நிதானி” என்று நண்பன் தடுத்தது.

பெண்புற தன் காதலனையும், நண்பனையும் மாறி மாறிப் பார்த்ததே தவிர வேறொன்றும் பேசவில்லை.

“வலையிருந்தால் என்ன. நிறையத் தானியத்தைக் கண்டபின் அதைவிட்டுப் போக மனம் வருகிறதா?” என்று ஆண்புற அனுபவமில்லாத வார்த்தையைச் சொல்லிற்று.

நண்பன், “வாஸ்தவந்தான்! ஆனால் வலையிலே சிக்கி, ஒரு முரட்டு மனிதனால் சிறையில் அடைபடவேண்டி நேரிடுமே!” என்றது.

ஆண்புற ஒன்றையும் கேட்கவில்லை. கட்டாயம்போயே தீரவேண்டும் என்று பிடிவாதஞ் செய்தது.

கடைசியில் நண்பனாகிய பூற்றப் புற “நண்பா! அப்படியானால் நீங்கள் இங்கேயே இருந்து கொள்ளுங்கள்; நான் அருகில் சென்று வலை இருக்கிறதா என்று அறிந்து வருகிறேன்!” என்றது.

ஆண்புறவும் அதற்குச் சம்மதித்தது. ஆனால் ஒரு கூழ்ணத்தன் அதன் உள்ளம் துடித்தது.

தானியத்தை நோக்கிப் போன புற எவ்விதமோ அங்கிருந்த வலையில் சிக்கிக் கொண்டது. திடீரென்று எங்கோ இருந்து ஓடிவந்த ஒரு மனிதன் அதைப் பிடித்து ஒரு கூட்டிலே அடைத்துக் கொண்டு போக ஆரம்பித்தான்.

இதைக் கண்ட அந்த ஜோடிப் புறங்கள் “வலை யிருக்கிறதென்று நிச்சயமாகத் தெரிந்தும் எங்களைக் காப்பாற்ற அதிலே போய் மாட்டிக் கொண்டானே!” என்று உள்ளம் பதைத்தன. தங்கள் நண்பனைக் கூட்டிலடைத்துக் கொண்டுபோகும் அந்த மனிதனைப் பின் தொடர்ந்து பறந்து வந்தன.

சிறைப்பட்ட புற, சாதிக்க முடியாதவற்றைச் சாதித்து விட்ட லக்ஷ்ய வாதியைப் போலவும், மகத்தான தியாகத்தைச் செய்த தியாக புறவுனைப் போலவும் கம்பீரமாகத் தலையை நிமிர்த்தி அந்த ஜோடிப் புறக்களைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தது!

வாழ்க்கையில் என்றமே காணாத இன்ப வெள்ளம் அதனது உள்ளத்திலே கரைபுரண்டு ஓடிக்கொண்டிருந்தது!

வசந்தகோகிலம்

“இசை”

சங்கீத உலகிலும், சினிமா உலகிலும் எம். எஸ். சுப்புலட்சுமிபாய் பின்பற்றிக்கொண்டே வரும் ஸ்ரீமதி வசந்தகோகிலம் இலவச உதவி நிதிக் கச்சேரிகள் செய்வதிலும் அப்படியே செய்தாரென்றால் அதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கொன்றுமில்லை.

கோகில கானமும், வசந்தகோகிலமும் பிறப்பியல்பாகவோ அல்லது பண்பாட்டினாலோ சில அபூர்வ சாரீர சம்பத்துக்களைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். பாம்பின் நெளிவும், மீனின் புரட்சியும், வீணையின் கொஞ்சதலும், ருயிலின் சோக கீதமும் — இன்னும் என்னென்னவோ கற்பனைக் கெட்டாத இனிமைகளை அவர்களுடைய கண்டம் வழங்குகின்றது.

ஸ்ரீமதி எம். எஸ். சுப்புலட்சுமி இதில் ஒரு தனி இடம் பெறுகிறார். இந்தச் சிறப்பியல்புகள் வேறு யாரும் பின்பற்றிக் கொள்ள முடியாத வகையில் ஒரு தனிப் பண்பாக அவரிடம் அமைந்து விட்டன. வசந்தகோகிலம் ஒருவராலேதான் இவ்வளவு வெற்றிகரமாக அவரைப் பின்பற்ற முடிகிறது. இதனால் அவருக்குப் பெருமையே தவிர குறைவு ஒன்றுமில்லை.

31-ந் திகதி பாழப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியில் நடைபெற்ற 2½ மணி நேரக் கச்சேரி வசந்தகோகிலத்துக்குரிய இந்தப் பெருமையை இன்னும் எவ்வளவோ மேலே உயர்த்தி வைத்திருக்கிறது. பெரும்பகுதியும் இன்பத் தமிழ் இசையாகவே பிரவகித்த அவருடைய தெளிந்த நீர் ஊற்றுப் போன்ற சுகமான கரண வெள்ளத்தை ஏறக்குறைய 3 மணி நேரம்வரை சபை கற்கிலே போல அமர்ந்திருந்து அனுபவித்ததே இதற்குப் போதுமான அத்தாட்சியாகும்.

வசந்தகோகிலம் அன்று பாடிய கல்யாணியிலும், காம்போதியிலும், சொக்கும் தமிழ்ப் பதங்களிலும், (மதுர)கான விக்ரகங்களிலும் கூடியிருந்த அத்தனை பேர்களும் மெய்மறந்து போய் விட்டார்கள்.

எளிய இனிய கலையின் மகோந்த சக்தியை அன்று பிரத்தியட்சமாகப் பார்க்க முடிந்தது. தமிழ் இசையும் மறுமலர்ச்சியடைந்து வருகிறது!

பாப்பா மலர்

● தமிழ்ப் பத்திரிகை உலகில் வேகமாக முன்னேறி வரும் சிறந்த பத்திரிகை. சிறுவர் சிறுமிகள் அவசியம் படிக்கவேண்டிய கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் முதலியவை அடங்கியது. லாபத்தைக் கருதாது லட்சியத்துக்காக உழைக்கும் சிறந்த பத்திரிகை. விலை 20 சதம். வருடசந்தா : ரூபா 2-50.

தமிழ் முரசு

● அரசியல் அறிஞர் சிவஞான கிராமணியாரின் அரும்பெரும் முயற்சியால் வெளிவரும் சிறந்த தமிழ் இலக்கிய வெளியீடு. தமிழ் நாட்டின் சிறந்த அறிஞர்களின் கட்டுரைகளுடன் கூடியது. தமிழர்கள் அனைவரும் அவசியம் படிக்கவேண்டிய புத்தகம். தனிப்பிரதி 30 சதம். வருட சந்தா : ரூபா 3-00.

தென்றல்

● இனிய கதைகள், அரிய கட்டுரைகள், அற்புதமான கவிதைகள் நிறைந்தது. தமிழ்நாட்டின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களின் சிறந்த கற்பனைக்கு ஓர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்குவது. எழுதுபவர்கள்: கொத்த மங்கலம் சுப்பு; 'குயிலன்', கே. ஸ்ரீ., நாரணதுரைக்கண்ணன், பி. எம். கண்ணன் முதலியோர். தனிப்பிரதி 50 சதம். வருட சந்தா ரூபா 6-00.

எங்களிடம் எல்லாவிதமான சினிமாப் பாட்டுப் புத்தகங்களும் மிகவும் குறைந்த விலையில் கிடைக்கும். சிங்களப் புத்தகங்களும் கிடைக்கும். வியாபாரிகளுக்குத் தகுந்த கமிஷன். விபரங்களுக்கு :

‘கிங்ஸ்லி’ ஸ்டோர்ஸ்

தியூஸ் ஏஜன்ட்ஸ்,

207-A, பார்பர் தெரு, கொழும்பு.

Publisher: K. S. Natarajan.
Printed at Sri Parwathi Press,
No. 288, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
A. S. Muruganandan
T. S. Varatharajan.

மதுமலர்ச்சி

வினாயகர் பூசை

6

சதம் 30

Tel: "VIEMEMES"

ஸ்தாபிதம்; 1927.

தங்கத்திலும்
வைரத்திலும்

நம்பிக்கை, அழகு, உயர்ந்த ரகம், நுட்பமான
சிறந்த வேலைப்பாடு இவைகள் கவனிக்கப்படவேண்டாம்.

ஹாஜியார்

மேற்கூறியவைகளுக்கு எப்பொழுதும்
உத்தரவாதமுள்ள ஒரு பெயர்.

131, கன்னாதிட்டி. — யாழ்ப்பாணம்.

"HAJIAR" 131, Kannathiddy, JAFFNA.

விளம்பரம் தருவோருக்கு:

நாளுக்கு நாள் செல்வாக்கு அதிகரித்து வரும் 'மறு
மலர்ச்சி'யின் ஆரம்பகால விளம்பர விகிதங்களைக் கீழ்க்கண்ட
வாறு திருத்தி அமைத்துள்ளோம்.

மேலட்டை பின்பக்கம் 50 ரூபா (ஒரு முறைக்கு மாத்திரம்)

„ உள்பக்கம் 40 ரூபா „ „

சாதாரண ஒருபக்கம் 30 ரூபா „ „

நீடித்த கால விளம்பரங்களுக்கு எழுதித் தெரிந்து
கொள்ளுங்கள். ஏற்கனவே ஒழுங்கு செய்யப்பட்டுகிட்ட
விளம்பரங்களுக்கு பழைய விகிதமே.

மனேஜர்,

மறுமலர்ச்சி.

முகத் துவாரம்

கருத்தும் இனிமையும் நிறைந்த விஷயங்களினாலும், அமைப்பு முறையின் அழகினாலும் இந்த இதழ் நமக்குத் திருப்தி அளித்திருப்பது போலவே நண்பர்களையும் நிச்சயம் திருப்தி செய்யுமென நம்புகிறோம்.

சேன்ற இதழ் மேலட்டை விஷயம் ஒரு எதிர்பாராத விளைவு. அதுபற்றி பிரியத்தோடு 'கோபித்து' எழுதிய நண்பர்களிடம் மன்னிப்புக் கோருவதிலும் பளர்க்க, இனிமேல் அவர்கள் அவ்விதம் எழுதமுடியாதபடி செய்து விடுவதே சிறந்தது. அவ்விதம் செய்வோம்.

'தமிழ் மொழியும் ரோமன் விபியும்' என்ற கட்டுரையின் மூக்கியத்துவம் கருகி 'நாலுபேர்' சொல்வதை நிறுத்தியிருக்கிறோம். முன் குறிப்பிட்ட 'நாவல்' விஷயம் பின்னர் கவனிக்கப்படும். ரோமன் விபி சம்பந்தமான பிரசினை ஆராயப்படவேண்டிய ஒரு பிரதானமான விஷயம். இந்த இதழில் இதுசம்பந்தமாக ஒருவித அபிப்பிராயம் வந்திருக்கிறது. இதுபற்றி நண்பர்கள் தங்கள் அபிப்பிராயங்களைச் சுருக்கமாக 'நாலுபேர் சொல்வது' என்ற பகுதிக்கு எழுதும்படி வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

மூன்று பரிசுகள்:

நாம் எதிர்பார்த்ததற்கு மேலாகவே வெகு உற்சாகத்தோடு நமது பரிசுப் போட்டியில் கலந்துகொண்ட எல்லா ஆரம்ப எழுத்தாளர்களுக்கும் நமது வந்தனங்கள். அநேகருடைய கதைகள் பாராட்டத்தக்க விதமாய் அமைந்துள்ளன. பரிசு முடிவு சீழ்க்கண்ட விதமாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது:

முதற் பரிசு: ஸ்ரீ. E. ஞானநாயகன், தாமழையடி, திருநெல்வேலி.

மற்றைய இரண்டு பரிசுகள்:

1. ஸ்ரீ சூ. பெரியதம்பி, கோப்பாய்,
2. செல்வி. பத்மா துரைராஜா, நீர்வேலி.

முதற் பரிசு பெற்ற 'விழிப்பு' என்ற கதை இந்த இதழில் வெளிவந்துள்ளது.

முகப்புப் படம் : வண. சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்.

மறுமலர்ச்சியில் உள்ள கதைகளிற் காணப்படும் சம்பவங்கள், பெயர்கள் ஏதாவது நிஜம் போலத் தோன்றுமானால் — ஒ! அது தவறு! அவை நமது கதாசிரியர்களின் திறமையான கற்பனைகளுக்கான!

தமிழ் மொழியும் ரோமன் லிபியும்

ஐரோப்பாவிலே ஒவ்வொரு நாட்டிலும் வெவ்வேறு பாஷைகள் வழங்குகின்றன. அவற்றுட்பல, மிகுந்த சிர்திருத்தம் பெற்றுத் தனிப் பெயரும், தமக்கேயுரிய இலக்கியச் செல்வமும், தனிப்பட்ட மொழி வரலாறும் கொண்டு விளங்குகின்றன. ஆயினும் அவையெல்லாம் ரோமன் லிபி என்று கூறப்படுகின்ற (ஆங்கிலம் எழுத உபயோகமாகும்) ஒரே லிபியிலேதான் எழுதப்படுகின்றன. இப்படிப் பல பாஷைகளுக்குப் பொதுவாக ஒரு லிபி இருப்பதனால், ஒரு பாஷையாளன் மற்றப் பாஷைகளைக் கற்கும்போது அந்தந்தப் பாஷைகளுக்குரிய எழுத்துக்களை எழுத வாசிக்கப் பயில்வதில் அவன் படும் சிரமம் முழுவதும் மீதமாகிறது. எழுத்துப் பயில்வதில் செலவாகிற காலம், மொழி பயில்வதில் உபயோகமாகிறது.

ஐரோப்பாவில் உள்ளதிலும் பார்க்க அதிக தொகையான பாஷைகளும் அவற்றிற்குத் தனித்தனியான லிபிகளும் இந்தியாவில் உண்டு. அகில இந்தியாவின் ஒற்றுமைக்காக ஒரு பொது மொழி (ஹிந்தி அல்லது ஹிந்துஸ்தானி) தேவையாயிருப்பது போலவே, அகில இந்திய பாஷைகளுக்கும் பொதுவான ஒரு லிபியும் அவசியமானதென்று தேசாபிமானிகள் பலர் கருதினர். அவ்வாறு பொது லிபியாய் இருக்குந்

தகுதி வாய்ந்தது தேவநாகரியே என்பது கார்திஜீயின் தீர்ப்பு.

“சமஸ்கிருதத்திலிருந்து தோன்றிய அல்லது அதனோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ள மொழிகளுக்கெல்லாம் ஒரு லிபிதான் இருத்தல் வேண்டும். அதுவுந் தேவநாகரி லிபியாகத்தான் இருக்கமுடியும் என்பது நிச்சயம். மாகாண மொழிகளின் லிபிகளிற்பெரும்பாலானவை தேவநாகர லிபியிலிருந்து தோன்றியவை. மேலும் நமக்குத் தெரிந்த லிபிகளுக்குள்ளே தேவநாகரி லிபி பூரணத்துவம் வாய்ந்ததாகும்” என்பது கார்தியடிகளின் கருத்து.

பல்வேறு வகையான உச்சரிப்புகளையுடைய ஐரோப்பிய மொழிகளை யெல்லாம் ரோமன் லிபியிலுள்ள எழுத்துக்களைக் கொண்டே ஏதோ ஒரு விதமாக எழுதி வழங்குகின்றனர் மேனாட்டார். தமது பாஷைகளை மாத்திரமல்லாமல் அவற்றுக்கு முற்றிலும் மாறான ஒலிகளையுடைய கீழ்நாட்டுப் பாஷைகளையும் தமது ரோமன் லிபியில் எழுதிப் பயில்வது அவர்கள் வழக்கம். இதைக் கண்ட நம் நாட்டவரிற் சிலர், இதே ரோமன் லிபியை நாமும் நமது பாஷைகளுக்கு உபயோகிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினர். இவ் விருப்பத்தைத் துணிந்து வெளியிட்டவர்களில் சுபாஷ் சந்திரபோஸும் ஜவஹர் லால் நேருவும் முக்கியமானவர்கள். சுபாஷ் போஸை நிரூபக காங்கிரஸில் தலைமை வகித்துப் பேசியபோது, “நமது நாட்டுப்

பாஷைகளுக்குள் ஒற்றுமை ஏற்பட்டு அவை இக் காலத்திற்கு ஏற்றவாறு சீர்திருத்தமடைய வேண்டுமானால், அவற்றை ரோமன் எழுத்துக்களில் எழுதியாக வேண்டும்” என்று கூறினார்.

ஜவஹர்லால் நேருவோ 1933-ம் ஆண்டிலேயே தமது சகோதரியின் திருமண அழைப்பிதழை ரோமன் விபியிலே அச்சிட்டுப் பெரும் புரட்சியை எழுப்பியிட்டார். ஆயினும் ரோமன்விபி இந்தியாவில் நிலைநிற்க முடியாதென்று அவர் அப்பொழுதே உணர்ந்துகொண்டதாகத் தமது சுயசரித்திரத்திற்கு கூறுகிறார்.

பின்பு, இந்த புத்த காலத்தில் இந்தியாவிற்குள்ளேயும் வெளியேயும் இடைய மொழிகளை ரோமன்விபியில் எழுதும் முறைகையாண்டு பார்க்கப்பட்டது.

தமிழ்நாட்டிலும் தமிழ்மொழியை ரோமன் விபியில் எழுத வேண்டுமென்ற ஆவல் இப்போது வலுப்பெற்று வருகிறது. சென்ற சித்திரை மாதத்து சக்தி இதழில் வெளியான ‘மூவர் முயற்சி’, தமிழுக்கு ரோமன்விபியை உபயோகிப்பதில் ஒரு புதிய முறையைக் காட்டுகிறது. முன்பு, ரோமன்விபியில் இல்லாத ஓசைகளைக் காட்டுவதற்குச் சில எழுத்துக்களின் மேலும் கீழும் டுள்ளிகளும் கோடுகளும் இடுவது வழக்கம். இப்படிச் சிரமப்படாமல், தமிழிலுள்ள நெட்டெழுத்துக்களைக் காட்டுவதற்கு ஆங்கிலத்திலுள்ள A, I, U, E, O என்னும் பெரிய (Capital) எழுத்

துக்களையும், ண, ழ, ள, ற என்னும் எழுத்துக்களைக் காட்ட N, Z, L, R என்னும் பெரிய எழுத்துக்களையும் மற்றையவற்றிற்குச் சிறிய (Small) எழுத்துக்களையும் உபயோகிக்கலாமென்று கூறுகிறார்கள் மூவர்.

உதாரணம்: mUvar muyaRchi-muvar முயற்சி. vaLara vENdum - வளர வேண்டும்.

இம்முயற்சிக்கு ஓரளவு ஆதரவும் காணப்பட்டது.

தமிழுக்கும் ரோமன்விபியே வேண்டுமென்பவர்கள் கூறுகிற காரணங்கள் பின்வருவன :

1. தமிழ் எழுத்திலும் பார்க்க ரோமன் எழுத்து, அச்சக் கோப்பதற்கும் டைப் அடிப்பதற்கும் மிக வசதியானது.
2. தமிழ் விபியிலுள்ள ஒரு விஷயத்தை அச்சிடுவதற்குத் தேவையான இடத்திலும் மிகக் குறைவான இடம், ரோமன் விபியில் அச்சிடுவதற்குப் போதுமானது. (அதாவது ஆறு பக்கத்தில் அடங்கும் விஷயத்தை சமர்ப்பான்கு பக்கத்தில் அடக்கி விடலாம்.)
3. எழுத்துப்பிழை சந்திப்பிழை இல்லாமல் எழுதலாம்.
4. இப்போது தமிழெழுத்துக்களைக்கொண்டு பிறபாஷைகளை உச்சரிப்பதில் தவறாமல் எழுதமுடியாமலிருக்கிறது. ரோமன் விபியைக் கைக்கொண்டால் உலகத்துப்பாஷைகள் எல்லாவற்றையும் எழுதலாம்.
5. தமிழ்மொழி உலகப் புகழ்பெற்ற மொழியாதல் வேண்டும். இதற்காகத் தமிழ் தூல்கள் ரோமன் விபியில் அச்சிடப்பட்டால் பிற மொழியினர் அவற்றைக் கற்பது இலகுவாகும்.

துமிழைப் பிழையின்றி எழுதுவதும், தமிழ்ச் சிறுவரும் பிற

மொழியாளரும் தமிழை இலகு வாகக் கற்க வழி செய்வதும், தமிழ் நூல்களைப் புதிய முறையில் அழகாக அச்சிட்டுப் பரப்புவதும், தமிழை உலகமொழியாகக் பாடுபடுவதும் தமிழராகிய நமது கடன்தான். இவ்விதமான உயர்ந்த லக்ஷியங்களைச் சாதிப்பதற்காக நாம் எவ்வளவு பெரிய தியாகங்களையும் செய்யலாம். ரோமன் விபியைக் கையாளுவதால் மேலே காட்டிய நோக்கங்கள் நிறைவேறுமானால் அதற்காக நாம் நமது புராணமான தமிழ் விபியை - அது எவ்வளவு சிறந்த தானாலும் - கைவிட்டு அந்நிய விபியை ஏற்றுக்கொள்ளலாம். அது கஷ்டமல்ல; குற்றமும்ல்ல.

ஆனால், அப்படிச் செய்யுமுன், இந்தப் புரட்சிகரமான மாற்றமில்லாமலே நமது லக்ஷியங்களைச் சாதித்தல் கூடுமா என்றும், இந்தப் புரட்சியினால், நமது நோக்கங்கள் நிச்சயமாகவே நிறைவேறுமா என்றும், இன்னும் இதனால் வரக்கூடிய லாபநஷ்டங்களைப் பற்றியும் நாம் நன்றாக ஆராய்ந்தறிய வேண்டும்.

1. இப்போதுள்ள தமிழ் விபி, உடல் அடிப்பதற்கும் அச்சுக்கொப்பதற்கும் ரோமன் விபியிலும் பார்க்கச் சிறமமானதுதான். 'விடுதலை' பத்திரிகை செய்தது போன்ற சில திருத்தங்களைச் செய்வதன்மூலம் இச்சிரமத்தை நீக்கிவிடலாம்.

2. தமிழெழுத்துக்கள் அதிக இடத்தை அடைப்பது உண்மையே, மேலே கூறியபடி தமிழெழுத்துக்களைத் தகுந்த முறையில் திருத்தியமைப்பதாலேயே இக் கஷ்டத்தையும் ஓரளவு

குறைக்கலாம். ஆறுபக்கம் பிடிக்கும் விஷயத்தை நாலு பக்கத்தில் அடக்க முடியாவிட்டாலும் ஐந்து பக்கத்திலாவது அடக்கக்கூடலாம்.

3. ரோமன் விபியில் எழுதுவதனால் எழுத்துப்பிழை சந்திப்பிழைகளைக் குறைத்துவிடலாம் என்பதும் தவறான எண்ணம். ர, ற, ள, ழ என்னும் எழுத்துக்களின் வேறுபாடு தெரியாமல் தடுமாறுவோர் ரோமன் விபியில் மட்டும் அவற்றைச் சரியாக எழுதுவது எப்படி? இதுபோலவே சந்திப்பிழை இல்லாமல் எழுதுவதும் இயலாது. வேண்டுமானால் சந்தியே இல்லாமல் எழுதிப் பார்க்கலாம். (இதற்கு ரோமன் விபிதான் வேண்டுமென்பதில்லை) அப்படி எழுதினால் அது தமிழோசையாகத் தோற்றது.

தமிழைப் பிழையின்றி எழுதுவதற்குச் சலபமான ஒரே வழி தமிழை நன்றாகப் படிப்பதுதான்.

4. ஒரு பாஷைக்குரிய சொல் வேறு பாஷைகளுக்குப் போகும் போது அவ்வப் பாஷைகளுக்கு ஏற்றபடி மாற்றமடைவது பொதுவான மொழி இயல்பு. மஹாந் என்னும் வடமொழிச் சொல் தமிழில் மகாந் என்று எழுதப்படுகிறது. அதனை வடமொழி தெரிந்தோர் அதற்குரிய வாறு உச்சரிப்பர். தெரியாதோர் தமிழாகவே உச்சரிப்பர். அதனால் நஷ்டமெதுவுமில்லை. ரோமன் விபியினால் மேலூட்டு மொழிகளையே உச்சரிப்புத் தவறாமல் எழுத முடியாதிருக்கும்போது, தமிழைச் சரியாக எழுதுவது இயலாத காரியம். பிறமொழிச் சொற்களைச் சரியாக உச்சரிக்க வேண்டுமென்பதற்காக ரோமன்

விபியைக் கைக்கொள்ளத் தொடங்க, தமிழின் சொந்த உச்சரிப்பே சீர்குலைய நேரும்

5. தமிழ், ரோமன் விபியில் எழுதப்பட்டால் அது உலகப் பிரசித்திபெற்ற பாஷையாகுமென்பது நிச்சயமானால், அதற்காகவாவது அந்த விபியை உபயோகிக்கலாம். ஆனால், இப்படி மாற்றம் செய்வதால் தமிழ் விரைவாகப் பரவுமென்பதற்காவது, தமிழ் கற்க விரும்பும் பிறமொழியாளருக்குத் தமிழ் விபி தடையாயிருக்கிறது என்பதற்காவது சரியான ஆதாரமில்லை. ஆகையால் இக் காரணத்துக்காகவும் மாற்ற வேண்டியதில்லை. தமிழைப் பரப்ப வேறு பல வழிகளுண்டு.

இவற்றைவிட, ரோமன் விபியினால் வேறு பல சிக்கல்களும் உண்டாகும். ஈ, ஞ என்னும் எழுத்துக்களின் சரியான உச்சரிப்பை ரோமன் விபியில் குறிப்பிட முடியாது. இங்ஙனம், அஞ்ஞானம் என்னும் சொற்களை எவ்வாறு எழுதவது? ingnganm, anjnjanam என்று எழுதினால், இவை முறையே இங்கனம், அஞ்ஞானம் என்றும் உச்சரிக்கப்படக்கூடும்.

சிறுவருக்கு ரோமன் எழுத்துக்களைக் கற்பிக்கும்போது அவற்றை எந்த முறையில் கற்பிப்பது? A, B, C, D என்ற ஒழுங்கில் இதே உச்சரிப்புடனா? அல்லது, a, A, i, I, ...k, ng, ch, nj என்ற முறையிலா? முதலாவது முறைப்படியானால் முதலில் அந்த எழுத்துக்களைக் கற்பித்தபின்பு அந்த ஒழுங்கு முறை

யையும் அவற்றின் உச்சரிப்பையும் விட்டுவிட்டு Aயின் உச்சரிப்பு ஆ, Bயின் உச்சரிப்பு ப, C என்பது h என்பதோடு சேர்ந்துச் சூகும். என்றெல்லாம் கற்பிக்க வேண்டும். முதலில் எழுத்துக்களைப் பயிற்றுமல் சொற்களாகவே பயிற்றத் தொடங்குவதென்றாலும் அதனால், வெகுகாலம் வரை, சிறுவர்க்குத் தாம் அறிந்திராத புதிய சொற்களைப் பார்த்து வாசிக்கவும் பாராமல் எழுதவும் இயலாநிற்கும்.

b, g, h, j, dh, s, sh என்னும் எழுத்துக்களும் சொற்களில் வழங்கப்படுகின்றன; இவற்றையும் நெடுங்கணக்கிற் சேர்த்துப் படிப்பதாயிருந்தால் தமிழில் மெய்யெழுத்து, பகினைட்டு என்பதிலிருந்து இருபத்தாறாகும். F முதலிய இரண்டொரு எழுத்தையும். சேர்த்துக் கொண்டால் உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டோடு மொத்தம் முதலெழுத்துக்கள் மாதிரம் ஏறக்குறைய நாற்பது ஆகும்.

வேசமாக எழுதமுடியாத விபியால் அடிகம் பயனில்லை. கையாலெழுதுவதற்கு ரோமன் கையெழுத்தை உபயோகிக்கலாமே என்றால், அதற்காக வித்தியாசமான அமைப்புள்ள கையெழுத்துக்களைக் கூடக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். L, I, E, I, R, r, R: x இப்படிப் பெரிய எழுத்து, சிறிய எழுத்து, அவற்றுக்குரிய கையெழுத்துக்கள் என்று குறைந்த அளவு எழுபது எழுத்துக்களையாவது படித்தறிந்த பின்புதான் தமிழ்ச் சொற்களை எழுத வாசிக்கத் தொடங்கலாம்! ஆகவே ரோமன் விபியில் ஒரு சில நன்மைகளிருந்தபோதிலும், அது பல குறைபாடுகளை யு முடையதென்பதும், அதில்லாமலே நிலைமையைச் சீர்ப்படுத்திக் கொள்ளலாமென்பதும் தெளிவாகிறது.

உணர்ச்சி ஒட்டம்

—வரதர்—

முன்பு: பார்வதியின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டு நான் அவளுடைய வீட்டுக்குப் போனேன். அவள் என்னை ஆவலோடு வரவேற்றாள். அவளுடைய வாழ்க்கை ஒரு 'துன்பக்கேணி'யாகிவிட்டதை அறிந்தேன். அவள் கணவன் குடிகாரன்; ஸ்திரீலோலன். அவள் எல்லாவற்றையும் விவரமாக என்னிடம் சொன்னாள். இந்தமாதிரி தனிமையில் என்னோடு தன்னுடைய அந்தரங்கமான விஷயங்களை அவள் பேசியது சரியல்ல என்று நான் நினைத்தேன். நான் இதை வாய்விட்டுச் சொல்லாவிட்டாலும், அவள் அறிந்து கொண்டாள். 'பெண்ணுக்கு இதயமில்லையா?' என்றாள். "இருந்தாலும் உணர்ச்சியை வெளியிட்டுக் கொள்வதில் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் வித்தியாசம் வேண்டாமா?" என்றேன் நான். "இருக்கலாம். ஆனால் நான் உலகத்தின் முன்னிலையில் நாடகமாட வரவில்லையே" என்றாள் பார்வதி. நான் மெளனமானேன்.]

பார்வதி மேலும் சொன்னாள்:

"வாழ்வில் என் துயரத்தைச் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. யாரிடமாவது சொல்லிக் கொள்வதனால் சிறிது ஆறுதல் ஏற்படுமென்று நினைத்தேன். யாரிடம் சொல்வது என் துயரக்கதையை?.....உங்கள் கதையைப் பார்த்தேன். இரண்டு வருட ஒட்டத்தின் பிறகும் நீங்கள் என்னை மறக்காமலிருக்கிறீர்கள் என்ற எண்ணம், உங்களுக்குக் கடிதம் எழுதத் துண்டிற்று. உங்களிடம் மனம் விட்டுப் பேசுவதில் தவறு ஒன்றும் இல்லையானாலும், நான் அந்தரங்கமாகவே

நடந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது"

நான் பதில் பேசவில்லை. அவளுடைய இதயத்தின் நிலைமையை, உணர்ச்சிப் போக்கை இப்போது ஓரளவு அறிந்துகொண்டேன். அவளுக்கு என்னால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அவள் குற்றமற்றவள் என்பதை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியது தான். அதுமாதிரிமல்ல; கௌரவமற்றமுறையில் அவளிடம் வார்த்தையாடியதற்காக மன்னிப்பும் கேட்கவேண்டும்!

"ஏன் பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்?" என்றாள்.

"என்ன சொல்ல தென்று தெரியவில்லை"

“உங்கள் சந்தேகம் இன்னுமாதிரியில்லை?”

“தீர்த்துவிட்டது பார்வதி! நீ குற்றமற்றவள்.....உன்னிடம் தவறான முறையில் நான் ஏதாவது வார்த்தையாடிிருந்தால் மன்னித்துக்கொள்!”

“நமக்குள் ‘மன்னிப்பு’ என்ற வார்த்தை அவசியமில்லை. உங்களிடம் மனமவிட்டுப் பேசுவதற்காகத்தானே உங்களைச் சந்திக்க விரும்பினேன். நீங்கள் அவ்விதம் பேசுவதற்காக நன்றியுடைய வளாயிருக்கிறேன்.”

நான் மீண்டும் மௌனமானேன். அவளும் சிறிதுநேரம் ஒன்றுமே பேசவில்லை, இதற்கு மேல் ஏதும் பேசுவதற்கு எனக்குத் தோன்றவில்லை. அந்த இடத்தைவிட்டுப் போய்விடவேண்டும் என்று நினைத்தேன்.

“நீ கடிதத்தில் எழுதியிருந்ததை சரியாக முடித்துவிட்டாய்!”
“எதை?”

“சனிக்கிழமை என்னைச் சந்தித்தால் நான் குற்றமற்றவள் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வீர்கள்” என்று எழுதியிருந்தாயல்லவா?”

“உங்கள் உள்ளத்தை அறிந்திருந்ததால் எழுதினேன்”

நான் அவளிடம் கொடுப்பதற்காக அவளுடைய கடிதத்தைக் கொண்டுவந்திருந்தேன். அதை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்து, “நீ கேட்டுக்கொண்டபடி இதைக் கொடுத்து விடுகிறேன்.....நான் போகலாமா, இனி?” என்றேன்.

“போகத்தான் வேண்டுமென்றால், நான் தடுக்கவில்லை. மறுபடியும்.....”

“வருகிறேன்”

“என்னை உங்கள் சினேகிதியாகக் கருதிக்கொள்ளுங்கள். துயர் கொண்ட என் வாழ்வுக்கு ஒரே ஒரு ஆறுதல் நீங்கள்தான்..... நான் யாருக்கும் கெடுதி நினைவேன்”

பார்வதியின் கண்களில் நீர் நிறைந்திருந்தது, சோகமே உருவான பதுமைபோல அவள் காட்சியளித்தாள். என் மனமும் மிகவும் சஞ்சலம் அடைந்தது.

“போய்வருகிறேன் பார்வதி” என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தேன்.

✱

நான் பார்வதியைப் பார்த்துக் கொண்டுபோகும்போது ‘இதுவே அவளுடைய கடைசிச் சந்திப்பாக இருக்கட்டும்’ என்று என் மனதுக்கு ஆறுதல் கூறிக்கொண்டுதான் போனேன். ஆனால் அது சாத்தியமாகவில்லை. நான் அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டபோது, கலங்கிய கண்களுடன், “என்னை உங்கள் சினேகிதியாகக் கருதிக்கொள்ளுங்கள்; துயர் கொண்ட என் வாழ்வுக்கு நீங்கள்தான் ஒரே ஒரு ஆறுதல்.....நான் யாருக்கும் கெடுதி நினைக்கமாட்டேன்”—என்று அவள் வேண்டிக்கொண்டதை என்னால் எதிர்க்கமுடியவில்லை. பின்னரும் இரண்டு மூன்று தடவைகள் அவளுடைய வீட்டுக்குப் போய் வந்துவிட்டேன், நெருப்

புடன் விளையாடுகிறேனென்று எனக்குத் தெரிந்துதானிருந்தது. எனினும் உணர்ச்சிச் சமூகத்தில் அகப்பட்டுவிடாமல் மிகவும் ஜாக் கிரதையாக நடந்து வந்தேன். இதை என்னுடைய கெட்டித்தனமென்று கூறினால் அது வீண் பெருமையாகும். உண்மையில் என்மனம் பயந்துகொண்டிருந்தது. உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு முதன் முதலாக இரண்டு வருடங்களின் முன்னால்—அவளிடம் நான் நெருங்கியபோது அவள் ஒடிவிட்ட சம்பவம், என்னுடைய உணர்ச்சி ஓட்டத்துக்கு முதலில் கிடைத்த அந்த அடி, என் உள்ளத்தில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தது. அந்த நினைவு, இப்போது எனக்கு ஒரு பாதுகாப்பாக இருந்தது. பார்வதியிடம் பெருமையாகச் சொன்னது போல, நான் நீதிக்கும் ஒழுக்கத்துக்கும் கட்டுப்பட்டவனாக நடந்து கொண்டேன். பார்வதியின் மனநிலையை என்னால் திட்டமாகக் கூறமுடியவில்லை. ஆனால், அவளும் என்னிடம் கௌரவமாகவே நடந்துகொண்டாள். எனினும் அவளோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும் சமயங்களில் இடையிடையே என் மனம் படபடக்கும். என்னையே நம்பியிருக்கும் என் அருமை மனைவிக்குத் துரோகம் செய்வது போல ஒரு உணர்ச்சி என்னை வதை செய்யும். ஆ, என் மனைவியின் நினைவு ஒன்றே என் ஒழுக்கத்தைக் காப்பாற்றிய தென்று சொல்லவேண்டும்.

சதா ஏங்கி மிரளும் என் ராணியின் கண்கள் என்னைக் கட்டுப்ப

டுத்தின. என்னையே நம்பியிருந்த அவள், ஸ்திரீ சுதந்தரம் கோரவில்லை. நானாகவே அதை அவளுக்கு அளித்தபோதிலும், அவள் 'மனைவி' என்ற சிறைக்கார்புகளை வில்லங்கமாக அணிந்து கொண்டாள். அதிலேதான் அவளுக்கு இன்பம். சதா எனக்குச் சேவை செய்வதிலேயே அவளுக்குத் திருப்தி. என்னைத் தெய்வமாகப் பூஜிப்பதிலேயே அவளுக்கு ஆறுதல். அவள் தனக்காக ஒன்றும் செய்யவில்லை, எல்லாம் எனக்காகவே செய்தாள். மனோகரமாக வர்ணிக்கப்படும் 'காதல்' என்பது எனக்கும் அவளுக்கும் இடையே இருந்ததோ இல்லையோ, ஆனால், அறுக்கமுடியாத ஒரு பாசம் எங்களைப் பிணைத்துவிட்டது! என் உள்ளத்திலே அவள் மஹாராணியாக வீற்றிருந்தாள். அன்புக்கயிற்றால் அவள் என்னைக்கட்டி விட்டாள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அவள் என் அடிமை போலத்தான் தோன்றினாள்; ஆனால் சிந்தித்துப் பார்த்தால், நான் தான் அவளுடைய அடிமை; அவள் என் மஹாராணி!

'நான் பார்வதியை ரகஸ்யமாகச் சந்தித்துப் பேசுவது என் ராணிக்குத் தெரிந்தால் என்ன நேரிடும்?' அவளுடைய டென்மையான இதயகமலம் கருகிப்போய் விடாதா?'—இந்தச் சிந்தனை ஒரு நாள் என் உள்ளத்தை நெடுநேரம் பிய்த்துவிட்டது, கடைசியில் ஒரு முடிவான தீர்மானம் செய்தேன்.

“இனிமேல் பார்வதியைப் பார் க்கப்போவதேயில்லை. அவளுக்கும் எனக்குமிடையே என்றோ ஒருநாள் பிரிவு ஏற்பட்டுவிட்டது. வெவ்வேறு பாதையில் நாம் வெகுதூரம் முன்னேறிவிட்டோம். அவளுக்காக, என்னுடன் கை கோர்த்து நடப்பவளைக் கொண்டு விடக்கூடாது! இனி எந்தச் சந்தர்ப்பம் எவ்விதமாக நேரிட்டாலும் பார்வதியைப் பார்ப்பதேயில்லை.”

இந்தத் தீர்மானத்தை உறுதிப்படுத்திக்கொண்டு நிமிர்ந்தேன். எதிரே மகாராணி ஏங்கிய கண்களுடன் என்னையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். நான் நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்ததும், “ஏன், உங்கள் கண்கள் கலங்கிப்பிருக்கின்றன?” என்று பதறிக்கொண்டே கேட்டாள். நான் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டே, “ஒன்று

மில்லையே! நீ ஏன் எப்போதும் பயந்துவிடுகிறாய்!” என்று சொல்லி அவளை பக்கத்தில் இழுத்து என்னுடன் அணைத்துக் கொண்டேன். அவளுடைய சிவந்த உட்குகள் நடுங்குவதைக் கண்டேன். என் அதாங்களை அவற்றோடு பொருத்தி அவளுக்கும் எனக்கும் ஆறுதல் அளித்தேன்.

✱

ஒரு மாதம் கழிந்துவிட்டது. ஒரு மாதம்..... எனக்கு என்ன எழுதுவதென்றே தோன்றவில்லை சிந்தை கலங்குகிறது; உணர்ச்சி சிதறுகிறது..... ஒருமாதம்தான்; ஆனால் ஒரு மனித சீயியத்திலே நடக்கவேண்டிய விஷயங்களெல்லாம் நடந்துவிட்டது போல் தெரிகிறது. என் வாழ்க்கையையே முறித்துப்போட்டது போலிருக்கிறது. நான் எதை எழுதுவேன்?

புதுபுக இலக்கியத்தின் பிரதிநிதி

‘கிராம ஊழியன்’

— மாதம் இருமுறை —

தமிழ் மறுமலர்ச்சி இலக்கியப் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்:

வல்லிக்கண்ணன்

ஆங்கில மாதம் 1, 16-ம் தேதிகளில் வெளிவரும்

தனிப்பிரதி விலை அரை 4

வருட சந்தா ரூபா 6.

‘கிராம ஊழியன்’

துறையூர்

✱

திருச்சி ஜில்லா.

எப்படி எழுதுவேன்? ஐயோ, என் கைகள் நடுங்குகின்றன.....

என் ராணி.....ஓ! எவ்வளவு பெருமையோடு சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன் உன் பெயரை? ராணி! நீ என்கே போய் விட்டாய் என்னை கிட்டு கிட்டு? உன் சுகபோகங்களைத் துறந்து எனக்காகவே வாழ்ந்தாயே, இப்போது என்கே போய்விட்டாய்? ராணி! உன் அன்பன் இப்படித் துடிதுடிப்பது உனக்குத் தெரிய வில்லையா? தெரிந்தால் உடனே ஓடிவந்து கிடுவாயே! உன்னுடைய சாம்பல்—உன்னைச் சூட்சாம்பல் கூட உன் அன்பனின் தாயர் அறிந்தால் உயிர் கொண்டு ஓடிவருமே! ராணி, என் மஹாராணி!.....

பார்வதியைப் பார்ப்பதில்லை, என்ற தீர்மானத்துக்கு முத்திரை இடுவது போல் முத்தமிட்ட அன்றிரவே படுத்தவள்தான், பிறகு என் ராணி எழுந்திருக்கவே வில்லை.

டாக்டர் வந்து பார்த்தார், ஊருக்குக் கொண்டுபோகச் சொன்னார். உடனே கொண்டு போனேன், யாழ்ப்பாணத்துக்கு. யார் யாரோ வைத்தியர்களெல்லாம் பார்த்தார்கள். இல்லாத வைத்தியங்களெல்லாம் நடந்தது. ஆனால் என்ன பிரயோசனம்?... ..அதிக நாட்கள் அவள் கஷ்டப்படவில்லை. பன்னிரண்டாவது நாள்.....மேலும் மேலும் எழுதுவதென்ன, அவள் போய் விட்டாள்!

அவள் போய்விட்டாள்! போய் விட்டாள்! ஐயோ, நான் கதறுகிறேன். என் நெஞ்சிலே தீராத கவலை குடி கொண்டு விட்டது. அவளுடைய உயிர் பிரிந்த விட்டால் ஒரு கிமிஷம் கூட என்னால் இருக்க முடியவில்லை. பயித்தியம் பிடித்து விடும்போலிருந்தது. அதனாலேதான் மறுபடியும் கொழும்புக்கு ஓடிவந்துவிட்டேன். முழுக்கமுழுக்கத் துன்பமே நிறைந்த இந்த நிலைகிணிருந்து என்ன இதயத்தைக் காப்பாற்றலாமோ என்றுதான் இவ்வளவு சீக்கிரமாக வேலையையும் ஒப்புக் கொண்டேன். ஆனால் என் நெஞ்சு ஓயவில்லையே! ஒவ்வொரு விஷயத்திலும், ஒவ்வொரு கிமிஷத்திலும் அவளுடைய நினைவு புகைப்படலம் போல என் உள்ளத்தில் எழுந்தகொண்டேயிருக்கிறது. என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை.

என் ராணியை நான்தான் கொன்றுவிட்டேன் போன்ற ஒரு உணர்ச்சி என்னைக் புகுதிக்குத்திவதைக்கிறது. என்னையே நம்பி, என்னையே பூஜித்து வந்தவளுக்கு நான் துரோகம் செய்துவிட்டேன் போல் தோன்றுகிறது. அவளுக்குத் தெரியாமல், நான் ஏன் பார்வதியைப் பார்க்கப் போனேன்? தெரிந்தோ தெரியாமலோ என் உள்ளத்தில் கள்ளம் புகுந்துவிட்டது. என் ராணிக்கு நான்துரோகம் செய்துவிட்டேன். தெய்வத்துக்கு இது பொறுக்க வில்லை. தெய்வம் அவளைப் பிரித்துவிட்டது. ஆ, எவ்வளவு கோரமான தண்டனை?

—இனி?

இலங்கை மாதாவுக்கு!

அரசிழந்து நிதியிழந்து அந்நியர்கள் தளைகளின் கரமிக்கு (து) இறுக்கநின்று கதிகலங்கு (ம்) அன்னையே, உரமிருக்கு மார்பருண்ணை உய்யவைக்க வந்துளோம்; சிரமிர்த்து, கவலைக்கு; எம் செய்திகேட்டு வாழ்த்துநீ!

பாடுகொண் டெயர்ந்தஎம் புயங்களன்னை பார்த்திநீ!
ஒடுகொண்டு இரந்தவக் கரங்களெங்கு ஒழித்தன;
காடுகொண் டிருந்தநன் னிலங்களுங் கொழித்தன;
நாடுகொண் டிருந்தவாழிச் செல்வமுங் கொழித்ததே!

மூலையோடு குந்திவாழ்வ மோ? முயற்சி தாழ்வமோ?
சீலையோடு ஊர்தியாதி செய்யிடங் களுங் கரும் (பு)
ஆலையோடு ரத்தினங்கள் அணியுறுத் (து) இடங்களும்
வேலையோடு கப்பலோடு மேவுமிந்த நாட்டிலே!

வீறுகொண்ட ஈழமைந்தர் வீரர்நாங்கள் சொல்கிறோம்:
மாமகொண்ட சாதியென்றுன் வயிற்றுமைந்த (ரி) எங்களை
வேறுகொண்ட கூறுசெய்யும் வீணர்தங்கள் கொள்கையை
நூறுகண்ட துண்டமாக நொடியில்வேட்டி வீழ்த்துவோம்!

ஆட்சியென்ப (து) இன்னதென் (று) அறிந்துளந் தெளிந்
துளோம்!
'ஆட்சியென்ப (து) ஒருசமூக மடக்கியாள்வ தாமெனச்
குழ்ச்சியென்பதே புரிந்த சுயநலக் குழாங்களின் [யே!
வீழ்ச்சி'யென்ப (து) உன்செவிக்கு விரைவில்வீழும் அன்னை

தலைமையுற்ற கலையின்சேவை தரணிமெச்சப் புரிசுவோம்.
உலகுபெற்ற கலைகளால்இங் குதயமாகும் புதுமையால்
நிலைதிருந்தி வாழ்ஞான நெறியினுள் நற்சுதர்
கலையருந்தி வெறிமிசுந்து களிநிறைந்து வாழுவே!

வ. இ.

சிங்கள நாட்டு நாடோடிச் சிறுகதை.

கெக்கில ராஜன் நீதி செலுத்தியது

முதலியார், குல, சபாநாதன்.

[தமிழ் மறுமலர்ச்சிக்காகத் தமிழர் செய்யவேண்டிய தொண்டுகள் பல உள். புத்தம் புதிய துறைகளில் தூல்கள் ஆக்குவதுமன்றி, பழையனவற்றையும் முற்றாக அழியவிடாது ஆராய்ந்து உருவாக்கித் தமிழ் அண்ணைக்குச் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும். இத்தகைய தொண்டிற்குத் தமிழினர் பலரது ஒத்துழைப்பு வேண்டும். ருஷியா, ஜெர்மனி, இங்கிலாந்து, வங்காளம், ஜப்பான், சீனம் முதலிய தேசத்துச் சிறுகதைகளைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்கும் பெரும் பணியில் தமிழர் ஈடுபட்டிருப்பது மகிழ்ச்சிகரமாய்தே. சம நாட்டில் எங்கள் சகோதரர் எனக் கருதப்படும் சிங்கள மக்களிடையே வழங்கும் சிறு கதைகளையும் மொழி பெயர்த்தல் விரும்பத்தக்கது. மேலும் தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் பழமொழிகளைத் திரட்டி ஆராய்ந்து ஒரு தனி தூலாக வெளியிடல் மறுமலர்ச்சியானருடைய பெரும் கடனாகும். சிற்சில பழமொழிகளோடு சம்பந்தப்பட்ட கதைகள் நகைச்சுவை நிறைந்தனவாகக் காணப்படும். சிங்கள நாட்டிலும் இத்தகைய பழமொழிகளும் சிறுகதைகளும் மலிந்து கிடக்கின்றன. இவற்றுட் காணப்படும் ஒற்றுமை வேற்றுமை நயங்களை ஆராய்தல் வேண்டும். இத்துறையில் இளைஞர் பலர் ஈடுபட்டு உழைக்கவேண்டுமென்பது எமது விருப்பம்.

சிங்கள நாட்டில் வழங்கும் பழமொழி ஒன்றினை விளக்கும் சிறு கதையை மொழி பெயர்த்துத் தருகின்றோம். அரசன் ஒருவன் அவ்வது அதிகாரமுள்ள எவனாவது மனுநீதியைக் கைக்கொள்வதற்குப் பதிலாக அநீதியையே நீதியாகக் கைக்கொண்டால், அதனை "கெக்கிலராஜன் நீதி செலுத்தியதுபோல இருக்கிறது" எனச் சிங்களர் சொல்வது வழக்கம். இது 'சற்கறித்து நன்கட்டாய்' எனும் குறிப்பு மொழிபோலப் பொருள் கொள்ளுமாறு அமைந்துள்ளது.]

முன்னொரு காலத்தில் கள்வர் சினர் நள்ளிரவில் ஒரு வீட்டின் சுவரில் தூயிட்டு உட்சென்று களவாடமுயன்றனர். அக்கள்வரின் ஒருவன் அவ்விதம் உள்ளே நுழையுந் தருணத்தில் தற்செயலாகச் சுவர் இடிந்து விழுந்து அவன் உடனே இறந்துவிட்டான். மற்றக் கள்வர் தப்பியோடி கெக்கில இராஜனிடம் முறையிட்டனர். அரசன் அம்முறையிட்டை விசாரணை செய்தபொழுது, அக்கள்வன் இறத்தற்குக் காரணமாயிருந்தவன் அவ்விட்டுச் சொந்தக்காரனே என்றும், அவ்வளவு எளிதாக இடிந்து விழக் கூடிய வீட்டில் அவன் வாழ்ந்திருக்கக் கூடாதென்றும் தீர்மானித்து, அவ்விட்டுச் சொந்தக்காரனைக் கூப்பிடுவித்தான். அவன் அரசன் முன்பாக வந்து, "அரசே! தாங்கள் குறிப்பிடும் குற்றத்திற்கு நான் பாத்திரவாளியல்ல; அவ்விட்டைக் கட்டிய கொத்தனை குற்றவாளி" என்று சொன்னான். கொத்தனைக் கூப்பிடுவித்தபொழுது அவன், "தர்மராஜனே! அதற்கு நான் பாத்திரவாளியல்ல; எனக்குச் சாந்து கலந்து தந்தவன் தண்ணீரை பிதமிஞ்சி ஊற்றிக் குழைத்ததால் அப்பிழைபாடு நேர்ந்தது. எனவே

அவன்தான் குற்றவாளி” என்றான். சாந்து குழைத்தவனைக் கூப்பிட்டு விசாரித்த பொழுது, “ஆண்டவனே! அப்படிப் பிழை நேர்ந்தது உண்மைதான். ஆனால் அதற்குக் காரணம் நான் அச்சமயத்தில் உபயோகித்த குடம் மிக அகன்ற வாயுடையதாக இருந்ததால், மட்டாகத் தண்ணீர் ஊற்றிச் சரியான பதத்துக்குக் குழைக்க முடியாமற் போய்விட்டது” என்று விளங்கப்படுகின்றான். அக்குடம் வளைந்த குபவனைக் கூப்பிட்டு விசாரித்தபொழுது, அவனும் அதற்கு ஒரு தகுந்த காரணம் உண்டென்று குறிப்பிட்டான். “நான் வளைந்த குடத்துக்குப் பெரிய வாய் இருந்தது உண்மைதான், அரசே! நான் அதை வளைந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, அந்த வழியாகச் சென்ற அழகிய இளமங்கையே அதற்குக் காரணம்” என்று கூறினான். “அவளுடைய அழகில் மயங்கி அவளையே பார்த்தவண்ணம் குடத்தை வளைந்த படியால், கைபிழைபாடாக அதற்குப் பெரிய வாய் அமைந்துவிட்டது” எனக் காரணங் காட்டினான். உடனே அவ்வழகிய மங்கையைக் கூட்டிவரும்படி அரசன் கட்டளையிட்டான். அவளும் சும்மாவிடவில்லை. “ராஜராஜனே! நான் அந்தக் குபவனை மயக்க வேண்டுமென்று போகவில்லையே. தட்டான் ஒருவனிடம் தங்கப் பவுண் கொடுத்த ஒரு நகை செய்து தரும்படி நான் சொல்லி அநேக மாதங்களாகி விட்டன. அவனும் ‘இன்றைக்குத் தருகிறேன் நானைக்குத் தருகிறேன்’ என்று தவணை சொல்லி வந்தான் அவன் அந்த நகையைச் செய்து முடிக்காத படியால், அவனைக் கண்டு கேட்கச் சென்றேன்’ என்று கூறினான். பின்பு தட்டானை அழைத்து வந்தார்கள். தட்டானே வெறும் எலும்புற் தோலுமாகக் காணப்பட்டான். அவனுக்கு எவ்வித நியாயமும் சொல்ல முடியவில்லை. தட்டார் நகை செய்யும் பொழுது தவணை போடுவது சகஜந்தானே. அவனே குற்றவாளியெனக் கண்டு, வழக்கம் போல அவனைக் கொல்லும்படி அரசன் தீர்ப்பளித்தான். குற்றவாளியின் முதுகை ஒரு கற்பாறையோடு சார்த்தி நிறுத்தி, பட்டத்து யானையினுடைய நீண்ட தந்தத்தால் வயிற்றைப் பிளந்து கொல்லுவதே பழை வழக்கம். தட்டானும் தான் சாவதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை யென்றும், ஆனால் அரசனுக்கு ஏற்படப் போகும் பெரு நஷ்டத்தையிட்டுக் கவலை கொள்வதாகவும் சொன்னான்.

அரசன்: அஃதெப்படி?

தட்டான்: அரசே! யான் ஒரு வெருளிபோல வெறும் எலும்புற் தோலுமாக இருக்கிறேன். தங்கள் பட்டத்து யானையின் தந்தம் என்னை மிக எளிதில் கிழித்துவிடும். ஆனால் எனக்குப் பின்னூள்ள கற்பாறையில் அதன் தந்தம் தாக்கி முறித்துவிடும். இதன் பயனாகத் தங்கள் பட்டத்து யானை சதா காலமும் அவலட்சணமடைந்து விடும். அதுதான் என் கவலையன்றி, வேறொன்றுமில்லை.

அர: அப்படியா? சரி, சரி!! அதை எப்படித் தவிர்க்க
லாம்?

தட: ஆண்டவனே! எனது அயல் வீட்டில் கொழுத்த
சோனகன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் எனக்குப் பதிலாக
நின்றால், பட்டத்து யானையின் தந்தம் முறியாமற் பாதுகாக்க
லாம். ஆகையால் எனக்குப் பதிலாக அவனை நிறுத்தும்படி வணக்
கத்துடன் கேட்டுக் கொள்கின்றேன்.

அர: அது நல்ல யோசனைதான். அடே சேவகா! உடனே
போய் அந்தச் சோனகனைக் கூட்டிவா.

ஒரு குற்றமும் செய்யாத அந்த ஏழைச் சோனகனை அரசன்
முன்பாகக் கொண்டுவந்து நிறுத்தினார்கள், சேவகர்கள். அர
சன் முன்னிலையிலேயே சோனகனை யானை தனது தந்தத்தாற்
குத்தி அவன் உயிரைப் போக்கியது. இவ்விதமாகவே கள்வன்
இறப்பதற்குக் காரணமாயிருந்தவன் அக்கொழுத்த சோனகன்
என கெக்கில ராஜனின் நீதிப்படி ஆராய்ந்து கண்டுபிடிக்கப்பட்
டுத் தண்டனையும் பெற்றான். இதன் பயனாகக் 'கெக்கில ராஜன்
நீதி செலுத்தியதுபோல்' எனும் பழமொழி சிங்கள நாட்டில் சர்வ
சாதாரணமாக வழங்குகின்றது.

பக்தி!

“இன்று பால் கொண்டுவர ஏன் இவ்வளவு தாமதம்?” என்று குரு
கேட்டார். “சுவாமி, நான் அதிகாலையிலேயே புறப்பட்டு வந்தேன்.
ஆனால் ஒத்துக்காக ஆற்றங்கரையில் காத்திருக்க வேண்டியதாயிற்று”
என்று இடைப்பெண் கூறினான். “அடி பெண்ணே! பகவானுடைய
நாமம் ஒதுவதையே ஒடமாகக்கொண்டு, பிறவியாகிய ஆற்றையே மக்கள்
கடந்து விடுகிறார்களே, நீயும் அப்படிச் செய்தால் அச்சிது ஆற்றைக் கடந்து
விடலாம்!” என்று சிரித்துக்கொண்டே குரு சொன்னார். கன்னங் கபடற்ற
இடைப்பெண்ணும் அதை நம்பினான்.....மறுநாள் முதல் அதிகாலையி
லேயே குருவுக்குப் பால் கிடைத்தது. “இப்போது எப்படி வருகிறாய்?”
என்று குரு கேட்டார். “சுவாமி, தாங்கள் சொன்னபடியே ஆற்றைக்
கடந்து விடுகிறேன்” என்றான் இடைப்பெண். குரு நம்பாமல் நேரில்
பார்க்கப் புறப்பட்டார். இடைப்பெண் பகவானுடைய நாமத்தை ஜெபித்
துக்கொண்டு தண்ணீரின் மேலாக நடந்தான். குருவினால் முடியவில்லை.
கிறும்பிப்பார்த்த இடைப்பெண் ‘சுவாமி, வாயில் பகவானுடைய நாமத்தை
ஜெபித்துக்கொண்டு, கையினால் வேட்டியைத் தூக்கிப்பிடிக்கிறீர்களே!
அது நனைந்துவிடுமென்று பயப்படுகிறீர்களா? பகவான் மேல் உங்க
ளுக்கு நம்பிக்கை இல்லை!’ என்று சிரித்தான். குரு தலை கவிழ்ந்தார்.

பரிசுக்
கதை

விழிப்பு

‘கலைபுண்டு; நாணுண்டு’ என்றிருக்கும் நடராஜன், பக்கத்திலே இடிவிழுந்தாற்கூடத் திரும்பிப் பார்க்கமாட்டான். குடும்பத்திலே யாராவது இறந்துபோனாற் கூட அவனது கண்களுக்கு அது தோற்றுமோ என்னவோ! ஆனால் நடராஜன், எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு குடும்ப விஷயங்களிற் கவலையற்றிருந்தானோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவன் நண்பன் சோமசுந்தரம், அவனது குடும்ப விஷயங்களில் கவனஞ் செலுத்தினான்.

நடராஜனது மனைவி உமா, அவனுடைய உயர்ந்த எண்ணங்களின் வாசனையே இல்லாதவள். தாம்பத்திய வாழ்க்கையிலே சாதாரண மனிதர்கள் எதிர்பார்க்கும் சுகத்தையே அவளும் நடராஜனிடம் எதிர்பார்த்தாள். ஆனால் நடராஜனிடமிருந்து கிடைத்த சுகம்?..... கலை! கலைக்காக வாழ்வைக் கொடுக்க அவளால் முடியவில்லை. ஆனால் சுகத்துக்காக உயிரைக் கொடுக்க அவள் தயாராய் இருந்தாள்.

‘கலை, கலை’ என்று நடராஜன் சிந்தித்தான். ஆனால் உமா? ‘சுகம், சுகம்’ என்று எங்கெல்லாமோ தேடினாள்!

மற்றவர்களது பலவினத்தைத் தமக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ளும் மனிதர்கள் உலகத்தில்

எத்தனையோ பேர் உண்டு. ஆரம்பத்திலே அவர்கள் சித்தியடைவது சாத்தியம். அதைக் கண்டு அவர்கள் மேலும்மேலும் உணர்ச்சியற்ற செயல்களைச் செய்ய முற்படுகிறார்கள். ஆனால் அவற்றின் பலன் பசையற்றது என்பதை அவர்கள் உணருவதில்லை.

உமாவுக்கும் நடராஜனுக்கும் உடையில் வால்வெள்ளிபோலச் சபாபதி வந்து முனைத்தான். அவன் நடராஜனுக்கு ஏதோ உறவு முறையானவன். உண்மையைக் தேடும் நடராஜன், புறஅழகிலே மயங்கிக் கிடக்கப் போகிறானா? நிலையற்ற சுகத்தைத் தேடும் உமாவினால் வாழ்க்கைப் பாதையில் நடராஜனைப் பின்தொடர்ந்து ஓட முடியவில்லை; அவள் வெகுதொலைவிலே பின்தங்கிவிட்டாள். நடராஜன் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. உமா சுகந்தரும் பாதை ஒன்றைத் தேடினாள். சபாபதி ‘இதோ இருக்கிறதே அது’ என்று விஷக்காற்று கிறைந்த பாதையிலே ஆவளை அழைத்துச் செல்ல முயன்றான்.

சோமு இதைக் கண்டுவிட்டான். தனது நண்பனின் மனைவி தவறான பாதையிலே போக ஆரம்பித்துவிட்டால் அதை அவன் சுகிப்பானா? நடராஜனின்

பெயர், புகழ் எல்லாம் காற்றிலே மறைந்துபோவதைத்தான் சகிப்பானா? விஷயமும் முற்றிக்கொண்டே போயிற்று. சபாபதியின் பசப்பு வார்த்தைகளைக் கேட்டு, உமாவின் உள்ளம் சுகத்தின் உச்சந்தானத்தை அடைந்துவிட்டதாகக் கனவு கண்டது. வாழ்க்கையை வாழ்க்கையாகக் காணும் சோமுவின் உள்ளம் குமுறிற்று. தூரத்தில் இருந்தபடியே, 'சபாபதி மற்றவனுடைய வாழ்க்கையை வாண்டதாக்கி விடாதே! உன்னுடைய வாழ்க்கையில் மற்றவன் மண் தூவுவதை நீ விரும்புவாயா?' என்று செய்கைகள் மூலம் சொன்னான்.

மிருகக் கண்களாற் பார்க்கும் ஒருவனுக்கு மற்றவர்கள்கூட மிருக உள்ளம் படைத்திருப்பதாகவே தோற்றும். சபாபதியின் மனம் சோமுவைப் பார்த்து, 'உனக்கு இங்கே இடமில்லை' என்ற மாதிரியில் சிரித்தது.

*

அன்று நடராஜன் எங்கோ வெளியில் போயிருந்தான். ஏதோ விஷயமாகச்-சோமு நடராஜனது வீட்டுக்குப் போனான். உமாவும் சபாபதியும் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். நடராஜனுக்குச் சபாபதி உறவுமுறையானவனாய் இருந்தபோதும், சோமுவுக்கு அந்த வீட்டிலே உரிமை அதிகம். ஆகவே சோமு ஒரு நாற்காலியை இழுத்து அதில் உட்கார்ந்து கொண்டான். சபாபதியின் கண்களில் பயங்கலந்த வெறுப்புத் தாண்டவ மாடிற்று; உள்ளத்தின்

மிருகத்தனம் கண்களிலே பிரதிபலித்தது. அவன் தனது உலர்ந்துபோன நாவைச் சீர்ப்படுத்திக்கொண்டு, "என்ன சோமு! நடராஜன் எங்கோ போய் விட்டாரே" என்று கூறி, உணர்ச்சியற்ற ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தான்.

சோமுவின் பரந்த உள்ளம் சபாபதியின் தடுமாற்றத்தைக் கண்டு நகைத்தது. 'அப்படியா' என்று பதிலுக்குக் கேட்டான் சோமு.

'ஆமாம்! என்ன விசேஷம்?' என்று சிறிதளவு தெளிவான தொனியுடன் சபாபதி கேட்டான்.

'இல்லை, சில விஷயங்கள் பேசவேண்டும்' என்று கூறிய சோமு, தான் கொண்டுவந்த கடதாசிகளை மேசையிற் பரப்பி வைத்துக் கொண்டு ஏதோ எழுத ஆரம்பித்து விட்டான்.

சபாபதியின் கண்கள் அகலத்திறந்து மூடிக்கொண்டன. உமாவைத் திரும்பிப் பார்த்த அவன் கண்களிலே ஏமாற்றமும், கெஞ்சும் பாவனையும் பிரதிபலித்தன. உமா வலிந்து ஒரு சிரிப்பை வரவழைத்துக்கொண்டான்.

'ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்' என்றான் சோமு.

'எப்போதும் எழுதி எழுதிக்குவிக்கிறீர்களே, அதனால் என்ன பிரயோசனத்தை அடைந்துவிட்டீர்கள் என்பதை எண்ணிச் சிரித்தேன்' என்று உமா கூறினாள்.

சோமு கேட்டான்: 'உலகத்துக்கு இன்பமூட்டும் சந்திரன்

என்ன பலனை அடைகிறான்?’

‘சந்திரனுக்கு என்ன பலன் வேண்டியிருக்கிறது?’

‘ஆனால் மனிதருக்கு மட்டும் தான் பலன் ஏற்படவேண்டுமோ? அது தவறு; மற்றவர்களை இன்ப முறச் செய்வதிலேயே அந்தச் சந்திரன் இன்பமடைகிறான்’.

‘ஆகவே.....?’

‘அதுபோல ஒவ்வொரு மனிதனும் இன்பமடைதல், மற்றவனை இன்பமுறச் செய்தலே பாகுமீ’

‘இன்பத்தைத் தேடும் ஒருவனை இன்பமடையச் செய்தல் எவ்விதம்?’

‘அவன் இன்பமடைதற்கு நிதானமான ஒரு வழியைக் காட்ட வேண்டும்’.

‘நிதானமான வழி என்றால்?’

‘நிரந்தரமான, உண்மையான, தடுமாற்றமில்லாத வழி’

உமா ஒன்றும் பேசவில்லை. சபாபதியைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். சபாபதி கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டிருந்தான். சோமு குனிந்து தனது வேலையில் ஈடுபட்டான்.

உமா, சபாபதியையும் சோமு வையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளது கண்கள், அவளது நிதானமற்ற உள்ளத்தை அம்பலமாக்கிக்கொண்டிருந்தன. சபாபதியின் பார்வை குனியத்திலே பேரய் நிலை தீர்ந்தது. வெகுநேரம் இதே நிலையில் கழிந்து விட்டது.

✱

சோமு தீவிரமாக யோசித்தான். அவனுக்கு ஒன்றும் புலனாகவில்லை. எந்தப் பெரிய சங்கடத்தையும் தவிர்த்துவிடும் அவனுக்கு, உமாவின் உள்ளத்திலே நிகழ்ந்த போராட்டம் தெரிந்து தானிருந்தது. சபாபதியின் பசப்பு வார்த்தைகளில் உமாமயங்கியதும் அவனுக்குத் தெரிந்தது. ஆனால் இந்தச் சிக்கலை மட்டும் விடுவிக்க ஒரு சிறந்த வழி அவனுக்குத் தோற்றவில்லை.

சபாபதி என்ற மனிதப்பிராணியை ஓரறிவுடைய உயிராகத் தானும் சோமு கருதவில்லை. சபாபதியிடம் மனித உணர்ச்சி என்பது மருந்துக்குமில்லை என்பது அவன் எப்பொழுதோ ருந்தான். அவனை விடும்படி செய்தல் அதனால் ஆப ஆனால் உமாவிலக்கி விட சோமுள்

அ
அடி
ன
ட

‘சோமு! நீதான வாழ்க்கைச் சிக்கலை விடுவிக்கும் ஒருவன்? கலைக்காக — உண்மைக்காக உயிரைக் கொடுக்கும் மனிதன் நீதானா? அநீதியானவற்றை எதிர்த்து நின்று உண்மையை நிலைநாட்ட உன்னால் முடியவில்லையே! நீதான நண்பனுக்காகப் பாடுபடப்போகிறாய்?’ என்று சோமுவின் உள்ளத்திலிருந்து பலமான கூக்குரல் கேட்டது. அதற்கு சோமு மெல்லிய குரலில் ஏதோ பதில் கொடுத்தான்.

✱

ஒரு சிறுபையன் - ஒடோடி யும் வந்தவன், தனியே இருந்த மாவிடம் சொன்னான்: ‘அம்மா! மா! சபாபதி மாமாவுக்கு பத்தாம்; உங்களை ஒருக் கவேணுமாம். உடனே மா! உடனே!..’

புறப்பட்டான்.

சூச் சென்ற

பி வாசலி

சபாபதி

தன்

பிடித்

கப்

ரி

யன் கூப்பிட்டான். ஆனால் விழிப் படைந்த உமா, ‘என்ன மிருகமே!’ என்று கேட்கக்கூட விரும்பவில்லை.

‘பெண்களை இம்சிக்கும் பாதகர்களுக்கு சமூகத்தில் மட்டுமல்ல, நாகத்திற்குட இடமில்லை!’ என்று நடராஜன் அடிக்கடி கூறும் வார்த்தைகள் அவளது உள்ளத்தில் கணீர் என்று ஒலித்தன.

‘துரோகி! என்னைப் படுகுழியில் தள்ளிவிட முயற்சித்தான்!’ என்று அவளது விழிப்படைந்த உள்ளம் கூறிற்று.

வீட்டிற்கு ஒடிச்சென்று நடராஜனின் கால்களில் விழுந்து, ‘என்னை மன்னித்து விடுங்கள்! எத்தனை பெரிய துரோகத்தைச் செய்ய இருந்தேன்! மன்னிக்க முடியாத பிரம்மாண்டமான குற்றம்! மன்னிக்கமுடியாதென்றால் உங்கள் கைகளினாலேயே கொன்று விடுங்கள்!’ என்று கதறினாள்.

நடராஜனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. ‘உன்னை எதற்காக மன்னிக்க வேண்டும்?’ என்று அவளது முகத்தை கிமிர்த்திக்கொண்டே பரீபரப்புடன் கேட்டான்.

உமாவின் உள்ளத்தில் - வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட மலர்ச்சியைக் கண்டு, சோமுவின் உள்ளம் வலர்ந்தது! ‘அந்தப் பையனுக்கு ம்பது சதந்தானே கொடுத்தான்? அவனுக்கு ஐந்து ரூபாய் கொடுத்தாலும் தகும!’ என்ற நவவுதோன்ற, சோமுவின் உள்ளத்திலே ஒரு குறுநகை படர்ந்தது!

கூழற்சி

மாரி வந்து போனது;
 மாசி லத்தாய் நீரினை
 வாரி வைத்துக் கொண்டனள்;
 வறுமை யுற்றுக் கோடையில்
 நீரி லாமல் உயிரெலாம்
 நின்று வாட, அரசினர்
 பாரி லுணவு தருதல்போல்
 பங்கு பண்ணித் தந்திட

2

கோடை யின்னும் வரவில்லை;
 கூதல் விட்டுப் போகலை;
 வாடை யின்னும் வீசுது
 மாசி தானிப் பாகுது;
 ஓடை நீரும் சலசலென்
 ரோடி யெங்கும் பாயுது;
 சாடை யாய்வ சந்தமும்
 சஞ்ச ரிக்கப் பார்த்துது.

3

சூயிலு மொன்றி ரண்டதான்
 கூவி வந்து, பாடல்கள்
 பயிலு கின்ற பாவையர்
 பண்பி னொத்துப் பாடுது
 வெயிலும் நன்று காயுது;
 விடியற் காலிப் பனியிலே
 மயிலும் நாணு மழகினை
 மரமுந் தடியுஞ் சொட்டுது

4

ஆட்கள் சொல்லி வைத்தபோல்
 ஆத வனைக் கண்டதும்,
 பூக்க னென்ன ஜாலமாய்
 புன் சிரிப்புக் கொள்ளுது!
 வாட்கண் மாதர் மேனியின்
 வர்ண ஜாலப் பொலிவெலாம்
 மாக்கள் நீட்டுந் தளர்களில்
 மட்டுந் காட்டி நிற்குதே!

5

காலம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
 கட்டு மீறி யோடவே,
 ஞாலம் "கோடை" யென்றது;
 'காச காலம் வந்த'தென்
 ரோல மிட்டு இலையெலாம்
 ஒவ்வொன் ரூயு திர்த்தன;
 சிலம் நண்ணு முன்னரோர்
 சிதைவு நண்ணல் போலவே.

6

வற்றி வாடி யென்பரு
 வாகி நின்ற மரமெலாம்
 சற்று நாட்கள் சென்றதும்
 சருகு திர்த்த கொம்பிடை,
 அற்று வீழ்ந்த பழமையின்
 அடியிற் புதுமை தோன்றல்போல்
 கற்றை கற்றை யாய்த்துளிர்
 கக்கி யின்ப மெய்தின.

7

காற்றெ முத்த டித்த(து);ஆ
 காயத் தேவெண் முகில்வட
 பாற்ப றந்து சென்றது
 படையெ டுத்து; ஓர்சில
 நாட்கள் சென்ற தும்சில
 நாய கியைச் சேர்த்திட
 வேட்கை யுற்றுத் தென்திசை
 விம்மி யோடி வந்தது.

8

பின்னும் மாரி ஆனது;
 பிறகுந் கோடை வந்தது;
 இன்னும் கால மிப்படி
 யேசு முன்று வந்தது
 'முன்னி ருத்த உலகுதான்,
 முன்ன டைந்து விடவில்லை'
 என்னு முண்மை காட்டுகிந்
 கேற்ற மில்லை மாற்றமே.

நாவற்குழியூர்

நடராஜன்.

நமது சமூகத்தின் தவறினால் வாழ்க்கையில் தோல்வியடைந்த யாழ்ப்பாணத்துச் சுகோதரி ஒருவர், புண்பட்ட இதயத்துடன் இதை எழுதி அனுப்பியிருக்கிறார். அவர் கேட்டுக்கொண்டபடி, அவருடைய சொந்தப் பெயரைக் குறிப்பிடாமல் இதை வெளியிடுகிறோம்.

யார்மேல் குற்றம்?

“சுந்தரம்”

என்னுடைய பதினெட்டாவது வயதில் என் தாய் தந்தையர் எனக்கு ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தேடிப் பிடித்தார்கள். அவரை எனக்கு முன்பு தெரியாது. அவருக்கும் என்னைத் தெரியுமென்று சொல்ல முடியாது. நான்கள் இருவரும் ‘தூரத்துச் சொந்தம்’ என்று அறிய முடிந்தது; அவ்வளவுதான்.

அவருடைய தாய்தந்தையருக்கு அவர் ஒரே ஒரு புதல்வராகையால் மிகவும் செல்லமாக வளர்த்தார்கள். அப்படியிருந்தும் அவருடைய கல்யாண விஷயத்தில் அவரது கிருப்பு வெறுப்பு களுக்குக் காலு கொடுக்காமல் தங்கள் இஷ்டப்படிதான் நடந்து கொண்டார்கள். தாங்கள் கிரும்பிய பெண்ணை-என்னை, அவருக்கு விவாகம் செய்து வைத்துவிட்டார்கள். முடிவில் அதன் பலன்?.....

‘வாழ்க்கைத்துணைவன்’ என்ற பெயரில் எனக்கு ஒரு வரை தேடிக்கொடுத்தார்கள் என்ற பெற்றோர்கள். ஆனால் அந்த வார்த்தையின் கருத்தை ஆராய்ந்தார்களா? நான் என்னவோ அந்த வார்த்தைக்கு மதிப்புவைத்து, எத்தனையோ புதிய கற்பனைக் கோட்டைகளை உள்ளத்தில் எழுப்பிக்கொண்டு, அவரி

டம் உண்மையாக நடந்துகொண்டேன். அவரை ஊடுருவிப்பார்க்க நான் நினைத்ததேயில்லை. ஆனால் அவர்?

‘ஒழிவு மறைவு’ என்பதெல்லாம் எத்தனை நாள்க்கு? மூன்று மாதங்கள் கழிய அவருடைய சுயரூபம் வெளிப்பட்டது. நான் பார்த்துப் பிரயித்துப் போனேன். ஐயோ, அவர் என்னை கிரும்பவில்லை!

ஒரு பெண்ணுக்கு இதைவிட வேறு என்ன துன்பம் வேண்டும்? ‘இல்லாழ்வு’ என்ற அயிர்தம் கிடைக்குமென்று ஆவலோடு ஒடிப்போனேன். என் நாளிலே அதன் கற்பனை ருசி ஆலுமா, என்னமாதிரி இனித்தது! ஐயோ, கற்பனையோடு நின்றுருக்கக் கூடாதா? அதற்குமேலும் ஏனோ எட்டிப்பார்த்தேன்? ஆ, எனக்குக் கிடைத்தது அயிர்தமல்ல; விஷம்! ஆலகால விஷம்!

நான் அவர் மனங்கோண நடந்தறியேன். ஏனோ என்மீது அவருக்கு வெறுப்புத் தோன்றிற்று. என்னுடைய சேவையின் மூலம் அதை அழித்து, விஷப்பூண்டு முளைத்த இடத்திலேயே ‘அன்பு’ என்ற ரோஜாச் செடியை வளர்க்க முயற்சித்தேன். ஆனால் ரோஜாமலரவில்லை. அதனுடைய முள்ளுகள்தான் என்னை உறுத்தின.

கல்யாண விஷயத்தில் அவர் அடைந்த ஏமாற்றம் - தான் நினைத்த பெண்ணை மணக்க முடியாமல் நிர்ப்பந்தத்தினால் எனக்கு மாலைபிட்டது - இதற்கு நானா பொறுப்பாளி? ஆனால் அவர் அப்படித்தான் நினைத்தார் போலும்; பொய்யும் புழுகும் சொல்லி என்னைத் திட்டவேதே அவர் தொழில். நான் செய்கிற ஒவ்வொரு காரியமும் அவருக்குக் குற்றமாகத் தோன்றும். என்னைப்பார்ப்பதிலேயே வெறும்பு. தொற்று நோயாளியைக் கண்டு ஒதுங்குவது போல, என்னுடைய ஸ்பர்சும் பட்ட காற்றைக்கூட அவர் முகர வெறுத்தார்!

'வாழ்க்கையில் ஏற்படும் பெரிய பெரிய ஏமாற்றங்களையும் பெண்கள் கெட்டித்தனமாகச் சகித்துக்கொள்வார்கள். ஆனால் ஆண்களால் ஒரு சிறு ஏமாற்றத்தைக்கூடத் தாங்க முடிவதில்லை' என்று எங்கேயோ படித்திருந்தேன். நாங்களிருவரும் அதற்கு உதாரணம்.

இதன் முடிவு.....

நான் பிறந்த வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். அவர் கட்டிய கோட்டையில் அவளும் அவர் விரும்பிய அழகியும் ஆனந்தமாக வாழ்க்கை நடத்தியிருக்கலாம். அந்தச் சமயத்தில் நான் போய்ச் சேர்ந்தேன், சிவபூசையில் கரடி நுளைவதுபோல. அவரால் இதைச் சகிக்க முடியவில்லை.

நானூந்தான் மனக்கோட்டை கட்டினேன், அது நிலை தளர

வில்லை, என் அன்பை அவர் பெற்றுவிட்டார். ஆனால் அவருடைய அன்புதான் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை, என்னால் கொடுக்கத்தான் முடிந்தது; வாங்கமுடியவில்லை!

"நல்லவனோ பொல்லாதவனோ ஏதோ ஒரு மாதிரிச் சேர்ந்திருக்க வேணும் பிள்ளை, இப்படி உலகத்தில் எத்தனை ஆயிரம் நடக்கிறது" என்று அக்கம் பக்கத்தில் எனக்குப் புத்தி சொல்லுகிறவர்களுக்குக் குறைவில்லை. நல்லவனோ பொல்லாதவனோ அவர் என்னை அடிக்கலாம்; ஆனால் 'நான் உன்புருஷன்; நீ என் மனைவி' என்ற உரிமையோடு அடித்தால் நான் சகித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால் எங்கே எனக்கு 'மனைவி' என்ற அந்தஸ்து இல்லையோ, அங்கே நான் எப்படி வாழ முடியும்?

பத்து வருடங்கள் ஓடிவிட்டன உடைந்துபோன மட்பாண்டம் போல, எனது வாழ்வும் ஒட்ட முடியாதபடி ஆகி விட்டது. வருஷம் முந்தாற்றி அறுபது நாளும் யோசித்து யோசித்துப் பார்க்கிறேன். எங்கள் வாழ்வு இப்படி உடைந்து போனதற்குக் காரணம் என்ன? யார் மேல் குற்றம்?

நிர்ப்பந்தமாய் 'திணிக்கப் பட்ட' மனைவியோடு வாழ்க்கை நடத்தாதது அவருடைய குற்றமா?.....

✱

ஞானப்பிரகாசர்

ஆறாம் வகுப்புப் படித்து விட்டு இலங்கை ரெயில்வேயில் (Telegraph Signaller) உத்தியோகம் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஸ்ரீமான் வைத்திலிங்கம், பிறகு சுவாமி ஞானப்பிரகாசராகி எழுபது பாஷைகளைப்பற்றித் தெரிந்துகொண்டு புத்தகசாகரத்தின் நடுவே அமர்ந்து 'தமிழ்தான் உலகத்துப் பாஷைகள் எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படை' என்று முழுங்கவும், அதனை ஆராய்ச்சி பூர்வமாகக் காட்டவும் துணிவாறென்று யார் எதிர்பார்த்தார்கள்? சுவாமிகளுக்குச் சமஸ்கிருதம், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், இந்தாளி, பிரெஞ்சு, இங்கிலீஷ், தமிழ் உட்பட பன்னிரண்டு பாஷைகளைப்பிழையின்றி எழுத வாசிக்கத் தெரியும். லற்றின், பிரெஞ்சு, சிங்களம், ஆங்கிலம், தமிழ் — என்பனவற்றில் பேசவும் முடியும்.

'இத்தனை பாஷைகளையும் எப்படித்தான் கற்றுக்கொண்டீர்களோ?' என்று கேட்டதற்கு, 'முயற்சி; முயற்சி திருவினை ஆக்கும். அதோடு இறைவன் அருளும் இருக்கத்தான் வேண்டும்' என்றார் மலர்ந்த முகத்தோடு.

சுவாமிகளின் இன்றைய முயற்சி தமிழுக்குத் திருவினையாகத்தான் போகிறது. முயற்சி என்றால் எப்போப்பட்ட முயற்சி தெரியுமா?

2000 பக்கங்கள் கொண்டொரு (Etymological and Comparative Lexicon) 'ஒப்பியல் அகராதி'யை தமிழில் சுவாமிகள் தயாரித்து வருகிறார்கள். இது தமிழுக்குமுற்றிலும் புதியதொன்று. இதில் இதுவரையில் ஐந்து பாகங்கள் வெளியாகி இருக்கின்றன. மொத்தத்தில் ஒவ்வொன்றும் 100 பக்கங்கள் கொண்ட 20 பாகங்களாகும்,

இந்த வெளியீட்டு முயற்சிக்கு இலங்கை அரசாங்கம் வருஷம் ஒன்றுக்கு 1000 ரூபா வீதம் உதவி அளித்து வருகிறது. இந்த அரசாங்க உதவி கிடைப்பதன் முன்பே திருப்பணந்தான் சைவ ஆதினத்தார் பண உதவி செய்தனர். இப்போதும் செய்தவருகின்றனர். சுவாமிகள் தென்னிந்தியாவில் பல நகரங்களுக்கும் சென்று அங்கேயுள்ள தமிழ்ச்சங்கங்களில் தமது ஆராய்ச்சிகளை விளக்கிக்காட்டினர். அப்பொழுதுதான், காலஞ்சென்ற சேர். ஏ. பன்னீர் செல்வம் முதலியோர் இவரை ஆதினத்துக்கு அழைத்

—கண்டு கதைத்தது—

துச் சென்று மடாதிபதியோடு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்கள்.

‘அரசாங்கத்தின் ஆதரவு தொடர்ந்து இருக்குமா உங்களுக்கு?’ என்று கேட்டதற்கு, ‘சிங்கள அரசாதி முயற்சி ஒன்றுக்கு வருஷந்தோறும் பதினாயிரக் கணக்கில் உதவி அளிக்கும் அரசாங்கம் தமிழுக்கு இந்தச் சிறுதொகையைத்தரப் பின்நிற்குமென நான் கருதவில்லை’ என்றார்.

சமது அடுத்த கேள்வியாக, ‘இந்த ஒப்பியல் அரசாதி எப்போது பூர்த்தியாகும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?’ என்று கேட்டோம், ‘அதுவா? அது அச்சுக்கடத்தாரைப் பொறுத்த விஷயம்’ என்று கூறினார்.

ஏற்கனவே செய்து முடித்து விட்டவை தவிர, சுவாமிகள் இன்றுசெய்து வருவனவற்றில் குறிப்

படுவதற்கு இன்னும் உண்டு.

ஆங்கில—தமிழ் (English—Tamil Comprehensive Dictionary) அகராதி ஒன்றுக்கு எழுதிக்கொண்டுவரும் கையெழுத்துப் பிரதிகள் அறையில் ஒரு பக்கத்தே நாலு முழ உயரத்தில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இது விரைவில் முடிவடையும் என்று சொல்லுகிறார். இது தவிர, ஆங்கிலத்தில் யாழ்ப்பாணச் சரித்திர ஆராய்ச்சியும் எழுதுகிறாராம்.

‘திராவிட மொழியிலிருந்து உலகிலுள்ள அநேகம் பாஷைகள் ‘இரவல்’ எடுத்திருக்கின்றன. ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டு போகையில் இது நன்றாகத் தெரிகிறது. ஸ்ரீ சமம் என்று முன்னே தமிழில் வழங்கியதுதான் பின்னர் மருவி சிங்களமாகின்றது. ஐரோப்

ஏ. ஜே. பீடி !

ஏ. ஜே. பீடி !!

A. J. BEEDIES.

கீர்த்தியும் புகழும் வாய்ந்ததும்
மணத்திலும் குணத்திலும் சிறந்ததும்
உங்கள் புகைத்தாகத்தைத் தணிக்கக்கூடியதுமான
ஏ. ஜே. பீடிகளை உபயோகித்து ஆனந்தமுறுங்கள்.
வெளியூர்களுக்கு ஏஜண்டுகள் தேவை!

Sole Agents: N. SIVAGURU,
187, Wolfendhal St., COLOMBO.

பிய. மொழிகளிலேயே தமிழ் மருவிய சொற்கள் பல உண்டு', என்று சொல்லிவிட்டு அதற்குச் சில உதாரணங்களும் எடுத்துக் காட்டி விளங்கப்படுத்தினார்.

மொழி ஆராய்ச்சி சம்பந்தமாகப் பத்திரிகைக்காரர் இன்றைய நிலையில் செய்யக்கூடிய பணி என்னவெனில் இப்படியான மொழி ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகளை, அதாவது சொற்கள் மருவிய வரலாற்றைச் சிறு சிறு குறிப்புகளாகப் பத்திரிகைகளில் போட்டு வருவதுதான்— என்று சுவாமிகள் அபிப்பிராயப்படுகிறார். ('கலைமகள்' பத்திரிகை சிலகாலம் செய்து வந்ததே— அதுபோல.)

“தமிழில் குறைவாயுள்ள உச்சரிப்புக்களை நிறைவாக்கப் புதிய வரிவடிவங்கள் அல்லது புதிய குறியீடுகள் சேர்ப்பதையிட்டுத் தாங்கள் என்ன கருதுகிறீர்கள்?” என்பது நமது இன்னொரு கேள்வி. இதற்கு,

“சமஸ்கிருதத்திலிருந்து ஐ, ஷ, ஸ, போன்ற எழுத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்ட தமிழ், குறைவாயுள்ள மற்றைய உச்சரிப்புகளுக்கும் தேவையாயின் கிரந்த எழுத்துக்களை (அதாவது ப (Ba) க (Ga) போன்றவைகளை) எடுத்துக்கொள்ளலாமே. அதில் குறைவொன்றும் இருக்கமாட்டாது” என்று பதில் தந்தார்.

தமிழின் மறுமலர்ச்சிபற்றி— முக்கியமாக வசன நடைபற்றி அபிப்பிராயம் கேட்டபோது, “மட்டையிலிருந்து பெட்டி இழைக்க முடியுமா? மட்டையை வெட்டிவிட்டுக் குருத்தோலைகளைச் சிறி

து சிறிதாக அளவாக வார்த்து எடுத்தால்தான் பன்னவேலைக்கு உதவும். அதுபோலத்தான் எளிய பாவையில், பேச்சு நடையில். அதுதள்ளபிழைகளை நீக்கிவிட்டு இலகுவான சிறியவாக்கியங்களாக எழுதினால்தான் ஜனங்களுக்கும் விளங்கும்; மனக் கருத்தையும் வெளியிடலாம். பழைய கடுந்தமிழ் நடையில் மனக் கருத்தை உள்ளபடியே வெளியிட முடியாது” — என்றார் பழைய புதிய தமிழ் நடைகளை நன்றாயறிந்த சுவாமிகள்.

தயாரித்துக்கொண்டு போன நமது கேள்விகளில் இன்றைய கல்விப் பிரச்சினை சம்பந்தமாகவும் ஒன்று இருந்தது, “நமது நாட்டில் உயர்தரக் கல்வி எந்த மொழிமூலம் ஊட்டப்படுவது என்று?” இதற்கு, சுவாமிகள் சிறிது விசனமாகத்தான் பதிலளித்தார்.

“எவ்வளவோ நூல்கள் தமிழ் மொழியில் சரியாக மொழி பெயர்க்கப்படாத இப்போதைய நிலைமையில் இது இயலாதென்றுதான் சொல்லவேண்டும்” என்றார்.

சுவாமிகளின் முதலாவதான சமய ஆராய்ச்சி அநுபவங்கள் தான் பின்னர் அவரைப் பாவை ஆராய்ச்சிக்கும் இழுத்துச் சென்றதாம். ஆயினும் இந்த அகராதி வேலையில் தம்மை ஊக்கி விட்டவர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகப் பேரகராதி வேலையில் உதவி புரிந்த காலஞ்சென்ற ஸ்ரீ S. R. முத்துக்குமாரு அவர்கள்தான் என்று கூறி அவர்களை வாயார வாழ்த்தினார்.

கையெழுத்து மறையும் அந்தி நேரமாயிற்று. "சரி நான் இனிமேல் ஜபம் வாசிப்பதற்குப் போகவேண்டும்" என்று விடைபெற்று எழுந்தார்.

சுற்றிவரப் புத்தக மயமாயிருக்கும் அறைநடுவே பாதம்வரை நீண்ட வெள்ளை அங்கி தரித்து, ஞானத்தின் அறிகுறியான வெண்ணிறத்தாடியோடு உயரமாக நிமிர்ந்து நின்ற அந்தப் பொன் நிற மேனியைப் பார்த்தபோது, சில படங்களிலே பார்த்த பழைய காலத்து மேனாட்டுக் கவிஞர்கள், முனிவர்களின் தோற்றந்தான் என்கண்முன்னே வந்தது.

இவருடைய சொந்த ஊர் மானிப்பாய். தகப்பனார்: இராசசிங்கம் சுவாமிநாதபிள்ளை. தாயார்: கார்டினர் சிற்றம்பலம் தங்கமுத்து. முதலில் மானிப்பாயிலும், பின் யாழ்ப்பாணம் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியிலும் கல்வி பயின்றார். இளமையில் சைவ சமயத்தவராகவே இருந்தார். பிறந்தது: 1875-ம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் 31-ந் தேதி. இன்று வயது 71.

வெளியிட்ட நூல்கள் பல. அவற்றுள் முக்கியமானவை: தமிழமைப்புற்றவாலாறு, தமிழ்ச்சொற்பிறப்பாராய்ச்சி, தருக்கசாத்திரச்சுருக்கம் என்பன.

வரப்பெற்றோம்

சரித்திர பாடம்:- ஐந்தாம் வகுப்புக்குரியது. [ஆக்கியோன்: ச. ஜெயவீரசிங்கம் B. A., Hons. சரித்திர ஆசிரியர், இந்துக் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம். விலை ரூபா 1-50.

மின்னல்:- [பதிப்பாசிரியர்: ம. ரா. சுப்ரமணியன், கிடைக்குமிடம்: ஸ்ரீவாச நகர், T. V. கோயில் P.O. திருச்சி. விலை 50 சதம் (அணா 6).

வெளிவந்துவிட்டது!

வித்தியாதிகாரியின் அங்கீகாரம் பெற்ற

சரித்திர பாடம்

ஐந்தாம் வகுப்புக்குரியது.

புதிய முறையில் இலகுவான நடையில் அழகிய சித்திரங்களுடன் வெளிவந்துள்ள இப்புத்தகம் ஆசிரியர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் ஓர் அரிய நண்பன். விலை ரூபா 1-50.

பிரபல புத்தக வியாபாரிகளிடமும், நூலாசிரியரிடமும் இப்புத்தகம் கிடைக்கும்.

ஆக்கியோன்: ச. ஜெயவீரசிங்கம் B. A. Hons., சரித்திர ஆசிரியர், இந்துக் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ப்பாணம் ஐக்கிய லாப நிதி

1918-ம் ஆண்டு ஸ்தாபிதமானது.

வங்கிக்காரர் மூலநிதி 8 லட்சம் ரூபா.

இதுவரையிற் கொடுக்கப்பட்ட பங்குப்பணம்
ரூபா 3436700. 100 ரூபா விகிதமான 8000 பங்குகள்.

பங்குப்பணம் கட்டுமுறை :

மாசமொன்றுக்கு 1 ரூபா விகிதமாக 75 மாசகாலத்திற்கு மாதந்
தோறும் கட்டப்படவேண்டியது. குறித்த காலமுடிவில் பங்கொன்
றுக்கு ரூபா 100 திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். பங்குகள் எந்தநேர
மும் வாங்கலாம்.

தினசரிப் பற்று வரவு :

எச்சரிதி சராசரி 500 ரூபாவுக்குக் குறையாமல் இருக்குமானால்
ஒரு விகித வட்டியுடன் தினசரிப் பற்று வரவு செய்யலாம்.

நவீண வரையறுக்கப்பட்ட கேள்யுப்பணம் :

கேள்யுப்பணம் 3 மாசம், 6 மாசம், 9 மாசம், 12 மாசம் என்னுங்
காலங்கள் வரையறுத்து ஏற்படும் வட்டியும் முறையே 1 விகிதம்,
2 விகிதம், 4 விகிதம், 6 விகிதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

உண்டியல்கள் :

கொழும்பிலுள்ள "நாஷனல்" வங்கியிலும் "இம்பீரியல்" வங்கி
யிலும் இந்தியாவிலுள்ள பிரதான பட்டினங்களிலும் மாற்றத்தக்க
விதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

இந்தியா நோட்டு வட்டத்திற்கு மாற்றிக் கொடுக்கப்படும்.

கடன் :

கடைகள் 80 வைத்துக்கொண்டு கடன் கொடுக்கப்படும். வட்டி
9 விகிதம் அறவிடப்படும். (80 வைத்தவர்கள்) முதலையும் பாகம்
பாகமாகக் கொடுக்கலாம்.

வேண்டிய விபரங்களை என்மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

S. கனகசபை
சிறப்பர்

வியாபார நோக்கமில்லாத லக்ஷியவாதிகளால் வளர்க்
கப்படும் பத்திரிகை மறுமலர்ச்சி. அதன் பலன்: மறுமலர்ச்
சியின் செல்வாக்கு இந்த ஆறுமாத காலத்துக்குள் திக்கெல்
லாம் ஒலிக்கிறது! நமது ஆயிரக்கணக்கான வாசகர்களுடன்
இதுவரை சேராதவர்கள் உடனே ஒரு மூன்றரை ரூபாவை
கீழ்க்காணும் விலாசத்துக்கு அனுப்பிவிட்டால், பெருமைக்
குரிய அந்த ஸ்தானத்தை அடைவார்கள்.

மறுமலர்ச்சி, 288, ஆஸ்பத்திரி, ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

Publisher: K S. Natarajan.
Printed at Sri Parwathi Press,
No. 288, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
A. S. Muruganandan
T. S. Varatharajan.

7

50
3
36
15

மதுமலர்ச்சி

யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு

ஓர் குதூகலச் செய்தி!

சங்கானையில்

“பாக்கிய லட்சுமி”

பேசும் படமாளிகை

தீபாவளித் தினத்தன்று
ஆரம்பமாகிவிட்டது.

*

ஸ்ரீ K. கனகரத்தினம் அவர்கள்

(Retired Auditor General.)

சிறந்து வைத்தார்

*

ஏராளமான போது ஜனங்கள்

பேராதரவு அளிக்கிறார்கள்

26-10-46 தொடக்கம்

ஜகதலப்பிரதாபன்

என்னும் தமிழ்ப்படம் காட்டப்படுகிறது.

Prop: ப. மு. நடராசா.

முகப்புப் படம்: நவாலியர், ஸ்ரீ. க. சோமசுந்தரப் பிள்ளை.

மு க த் து வ ர ம்

இலங்கையின் ஒவ்வொரு தனி மனிதனையும் இன்றைய 'வேலை நிறுத்தங்கள்' வெகு தூரம் பாதித்துள்ளன. 'மறுமலர்ச்சி' கூட அதன் பலனை அனுபவித்துவிட்டது. வேலை நிறுத்தத்தால் ஏற்பட்ட சில அசௌகரியங்களினால் இந்த இதழ் சிறிது தாமதமாகி வெளிவருகிறது. ஆனால் இதற்காக நமது கோபத்தை தொழிலாளரினமீது செலுத்த வேண்டுமென்று நாம் விரும்பவில்லை. தொழிலாளர்கள் ஒழுங்கான முறையில் போராடி, தங்களுடைய நியாயமான கோரிக்கைகளை பெறவேண்டுமென்பதே நமது ஆவல்.

இந்த இதழில் எழுதியவர்கள்:

சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், இரட்டையர்கள், சித்தப்பா, வரதர், ரா. க., கு. பெரியதம்பி, யாழ்ப்பாணன், பொ. கதிராயித் தேவி, சொக்கன்.

அடுத்த இதழ் பல புதிய மாற்றங்களுடனும், சிறப்புகளுடனும் வெளிவருமென்பதை இப்போதே துணிந்து சொல்லிவிடுகிறோம்.

T. N. LINGAM & SON.

Dealers in :-

Spare Parts, Accessories,
Motor Vehicles, Bicycles, Tyres,
&
Electrical Contractors.

**K. K. S. Road,
JAFFNA.**

"Phone: 108"

தமிழுக்கு ரோம விபி

நல்லூர், சவாமி ஞானப்பிரகாசர்

ஐரோப்பாவின் லிபிகளும் தமிழ் லிபியோடு வடமொழி யாதிய இந்திய லிபிகளும் ஒரே ஆதிச் சித்திர லிபியில் (வடிவெழுத்தில்) இருந்து எழுந்தன என்பது இக்காலம் ஆராய்ச்சியாளருக்கெல்லாம் ஒத்த துணிபு. ரோம லிபிக்கு மூலம் கிரேக்க லிபி. அடிப்படையான ஆதிவடிவெழுத்திலிருந்து ஐரோப்பியர் முதலானவர்கள் தங்கள் லிபியையும், இந்தியா தங்கள் லிபியையும் தனித்தனியே தத்தமது மொழிக்கு வேண்டிய ஒலிகளைக் குறிக்க வழிப்படுத்திக்கொண்டார்கள். ஐரோப்பிய மொழிகளின் சில ஒலிகளைக் குறிக்க தமிழில் எழுத்திலை. அவ்வாறே, தமிழின் சில ஒலிகளைக் குறிக்க இக்காலியம் முதலிய ஐரோப்பிய மொழிகளில் எழுத்திலை. ஆகவே, ரோம லிபியைத் தமிழுக்கு வழங்குவதனால் கிடைக்கும் பயன் என்ன?

எழுத்துச் சுருக்கமா? தமிழில் ஒரே குறியால் வரைகிற உயிர்மெய்யை, ரோம லிபியில், மெய்வேறு உயிர்வேறாக வரையவேண்டிவகினால் எழுத்துச் சுருக்கம் ஏற்படாது. ரோம லிபியிலுள்ள சில ஒலிகளுக்குத் தமிழிற் குறியில்லை என்பதா? அப்படியே சில தமிழ் ஒலிகளுக்கு ரோம லிபியிற் குறியில்லை என்று காண்க.

ரோம லிபியில் இருபத்தாறு எழுத்துக்கள் மட்டும் படிக்க

வேண்டிவரும்; தமிழில் இருநூற்றுக்குமேற் படிக்கவேண்டுமென்றால், உயிர்மெய்க் குறிகளை ஒன்றாய் எழுதும் செளகரியம் இந்தக் கஷ்டத்திற்குப் போதிய பலனை அளிக்கின்றது.

தமிழை ரோம லிபியில் எழுதி ஒருவனை வாசிக்க விட்டால், அவன் தமிழையால், வேறேதோ காட்டுமிராண்டிப் பாஷையை வாசிப்பதுபோலத்தொனிக்கும்; இங்கிலிஷ் உச்சரிப்பைத் தமிழ் மூலமாய்ப் படித்தவர்கள் பேசுகிற இங்கிலிஷ் போலல்ல; அதிலும் கேடயிருக்கும்.

இனி, பழைய நூற்தொகுதிகளில்லாத ஒரு பாஷையாளர் ரோம லிபியை மேற்கொண்டு அதிற் தமது புது நூல்களை எழுதுவதென்றால் ஒருவாறு ஒக்கும். நம்மவர்கள் தமிழுக்கு மேற்கொண்டால், நமது பெருந்தொகையான இதிகாச புராண இலக்கிய இலக்கண நூல்களையும் அப்புது லிபியில் மாற்றி அச்சிட யாராவது வெளிப்படுவார்களா? வெளிப்படாவிடில், ரோம லிபியாளத் தமிழருக்கு அந்நூல்கள் முழுதும் பூட்டி வைத்த பொக்கிசங்களாகி விடுமே!

2

இரட்டையர்கள்.

தமிழின் வளர்ச்சிக்கு அதன் வரிவடிவம் உதவி செய்யவேண்டுமென்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். ஆனால், ரோமன் லிபியை கையாள்வதை எதிர்க்கிறோம்!

தமிழ்க்கென்று பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக ஒரு தனிபுருவம்-வரிவடிவும் - இருந்து வருகிறது. அது நமக்குத் திருப்தியளிக்க வில்லை என்ற காரணத்தாலோ அன்றி, பிற பாஷையாளரும் தமிழை விளங்கிக்கொள்ளவேண்டும்-விரும்பிக் கற்கவேண்டுமென்ற காரணத்தாலோ, ரோமன் லிபியை எடுத்தாளலாம் என்று சிலர் கருதுகிறார்கள். அவர்களது முயற்சி 'தலையைச் சுற்றி மூக்கைத் தொடும்' முறையாக இருப்பதோடு, அனுபவ சாத்தியமற்றதாகவும் நமக்குப் படுகிறது.

தமிழ்ப் பெண்ணுக்கு ஆங்கில முறையில் அல்லது ஆங்கிலப் பெண்ணுக்குத் தமிழ் முறையில் உடை உடுத்திப் பார்த்தால், எவ்வளவு அநாகரிகமாயும் அவலட்சணமாயும் தோன்றுமோ, அவ்விதமே ரோமன்லிபியில் தமிழை எழுத முற்படுவதும் இருக்கும்.

இன்னுமொன்று. எத்தனையோ ஆயிரக் கணக்கான பழந் தமிழ்ச் சுவடிகள் நாளாவட்டத்தில் கவனிப்பாரற்று அழிந் தொழியவும் கூடும். ஏனென்றால், இப்பொழுது கிருக்கும் தமிழ் நூல்களையெல்லாம், ரோமன்லிபிக்கு மாற்றுவது கஷ்டமாதலின், வழமையான வரிவடிவில் இருப்பவற்றை வருங்காலச் சந்ததிகள் விளங்கிக்கொள்ளமாட்டாது இடர்ப்படுவர், பழைய சிலாசாசனங்களை வாசிப்பதற்கு இப்பொழுது கஷ்டப்படுவதுபோல. ஆதலால், பழந்தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சி மங்கும்!

மற்றுமொன்று: தமிழ் நாட்டிலே தமிழ் எழுத்துக்களுக்கு இடத்துக்கிடம் வெவ்வேறு விதமான

உச்சரிப்புகள் உண்டு. இந்த வேறுபாடுகள் வாய்ப் பேச்சிலே லேதான். எழுத்திலே இவ் வேற்றுமைகள் பெரும்பாலும் இருப்பதில்லை. ரோமன்லிபி நடைமுறையில் வந்தால், ஒவ்வொருவரும் தத்தமது உச்சரிப்பை நிலைநாட்டத் தொடங்குவர். உதாரணமாக பிறகு என்ற சொல்லை piRaku, piRahu, piRagu என்றெல்லாம் எழுதுவர். இக் குழப்பத்தைச் சென்ற வைகாசி மாதச் 'சக்தி'யிலேயே காண முடிகிறது! புதுவரி முகப்பிலும், பெயர்களின் முதலிலும் பெரிய (Capital) எழுத்துக்களையே போடுகிற ஆங்கிலவழக்கத்துக்கு விரோதமாக தமிழில் ரோமன் லிபியைக் கையாளவேண்டியும் இருக்கும். உதாரணமாகக் 'கம்பன்' என்பது 'kampaṅ' என வருகிறதே. நடராஜா என்பதை எழுதும்போது பெரிய 'N'ஐ உபயோகித்தால் ணடராஜா என உச்சரிக்கப்படுமே! ஆகவே, தமிழுக்குமட்டுமன்றி அன்னிய பாஷையாளருக்கும் இந்தமுறை பெரிய சிக்கல்களை உண்டாக்கி விடும்.

இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து தான், "ரோமன் லிபியைக் கொண்டு வந்து புகுத்துவது சரியன்று. அதனை மக்கள் ஆதரிக்கவும் மாட்டார்கள். அவர்களுக்கு உண்மையான விழிப்பு ஏற்படும்போது, வேண்டாதபடி புகுத்தப்பட்டிருக்கும் அனைத்தையும் உசறித் தள்ளிவிடுவார்கள்" - என்று காந்தியடிகள் கூறியிருக்கிறார்.

ஆகவே, ரோமன் லிபி முயற்சியைக் கைவிட்டு, தமிழ் வரிவடிவேயே சில ஆக்க வேலைகளைச் செய்வதுதான் நல்லது.

தென்றல். மாதம் ஒரு புத்தகம். பதிப்பாளியர்: குயிலன். காரியாலயம்: தியாகராய நகர், சென்னை 17. யாழ்ப்பாணத்தில்: பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, பெரியகடை. விலை 50 சதம்.

'மாதம் ஒரு புத்தக'ங்களின் எண்ணிக்கை மின்னல் வேகத்தில் அதிகரித்து வருகிறது! ஆயினும் அவற்றில் பல அழகாகவும் நல்ல விஷயங்களோடும் வெளிவருகின்றன. இது மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம். தென்றலின் இரண்டாவது தொகுப்பு பார்வைக்கு வந்தது. இத் தொகுப்பிலே நாமக்கல் கவிஞரின் 'தென்றல்' மணம் வீசுகிறது. முருகு சுப்பிரமணியம் கவித்தொகைப் பாட்டினால் களியுறுத்துகிறார். மற்றும் போ. குருசாமி, ரா. வீழிநாதன், எம். எஸ். கமலா முதலியோரின் படைப்புச் சுவைக்கத்தக்கவை. இவற்றைவிட, குயிலனின் 'சிதைந்த குறிப்புக்'ளும் ரஸமாயிருக்கிறது.

'எழுதுவோர் தொகை' என்ற கட்டுவிவருந்து சிறந்த முத்துக்களைக் கொணர்ந்து தருவதே இத் தென்றலின் நோக்கமாம். நடுவில் படங்களுக்கெனச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள நாலுபக்கங்களுக்காக, 'படக்கட'லையும் ஆராயும்படி சிபார்சு செய்கிறோம்.!

சரித்திர பட்டம். ஐந்தாம் வகுப்புக்குரியது. [ஆக்கியோன்: ச. ஜெயவீரசிங்கம், B. A. Hons, சரித்திர ஆசிரியர், இந்தும்கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம், விலை ரூபா 1-50]

மறுமலர்ச்சி - 7 - 6

வித்தியா பகுதியாரின் பாடத்திட்டத்திற்கமைய எழுதப்பட்ட இப்புத்தகம், ஐந்தாம் வகுப்புப் படிக்கைக்கு ஆயத்தம் செய்யும் மாணவர்க்கும் ஆசிரியர்க்கும் பெரிதும் உபயோகமானது. ஒவ்வொரு பாடத்திலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள அப்பியாசவினாக்கள், மாணவரின் தேர்ச்சிக்கு மிக உதவும்.

கட்டுக் கதைகள் நீக்கப்பட்டு, உண்மையான சரித்திரத்தை இலகுவான நடையில் எழுதப்பட்ட இந்நூலை வித்தியாதிகாரி அங்கீகரிக்கிறார். ஆசிரியர்களும் அங்கீகரிப்பார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை.

மின்னல். [பதிப்பாளியர்: ம. ரா. சுப்பிரமணியன். கிடைக்குமிடம்: பெரியகடை வீதி, திருச்சி.]

இந்த 'மாதம் ஒரு புத்தக'த்தின் மூன்றாவது வெளியீட்டில் 'பாரதி பரம்பரை'யை ஸ்ரீதிரிலோகசீதாராம் விமர்சன முறையில் நன்கு ஆராய்ந்திருக்கிறார். இத்தக கட்டுரை புத்தகத்துக்கு உயர்வளிக்கிறது. 'கலைவாணன்' 'சோமு' ஆகியவர்களின் கவிதைகளும் ஒளிபட்டுகின்றன. கட்டுரைகளையும், பலசிறு கதைகளையும் தாங்கியுள்ள இப்புத்தகத்தில் 'சரித்திரம்' 'இலக்கியம்' என்றும் பகுதி பிரித்திருக்கிறார்கள். கட்டுரைகளையும் சிறுகதைகளையும் 'இலக்கிய'த்தில் சேர்க்கப்பதிப்பாளியர் விரும்பவில்லையோ? அழகிய முகப்புப்படத்துடன் 56 படக்கங்கள் கொண்ட இப்புத்தகத்துக்கு 50 சதம் கொடுத்துப் படிக்கலாம்.

‘ஒப்பாரிச் சுப்பி’

ஒரு ஊரில் ஒரு இராசா இருந்தார். அவரிடம் ஒரு அழகான ‘பஞ்சகல்யாணி’க் குதிரை இருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் இராசா பஞ்சகல்யாணியில் ஏறிச் சவாரி செய்வார். குழந்தைகளுக்கு ‘உப்புக்காவும்’ போது உண்டாகும் குதூகலம், இராசாவுக்கும் அப்பொழுது இருக்கும்!

ஒருநாள் இராசா, தன்னை மறந்து நெடுந்தூரம் போய் விட்டார். பொழுதும் படுகிறது. மழையும் சாடையாகத் தூறிக்கொண்டேயிருக்கிறது. வந்தவழியே திரும்பிப் போனால் நேரம் எடுக்கும். ஆகவே; நெல்வயலுக்கடாகப் போகும் ஒரு குறுக்குப் பாதையில் குதிரையைத் தட்டி விட்டார்.

குதிரை வரம்பு வழியே வேகமாக வந்தது. வரம்பு மழை காரணமாகச் சேறாயிருந்தது. ஒரு முடக்கில் திரும்புகிறபோது கால் சறுக்கித் குதிரை சாய்ந்தது. இராசா குதித்து விட்டார்.

குதிரை விழுந்த இடம் பெரிய பள்ளம். தண்ணீர் தேங்கிக் கிடந்தது. முச்செடுக்கமுடியாமல் அது முழுகி இறந்தது. இராசா, மிகவும் துக்கத்தோடு ஒரு குடியானவனின் உதவியால் அரண்மனைக்கு வந்து சேர்தார். ஏதோ தனது சொந்தப்பிள்ளை இறந்தது போல அவர் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

மறுநாள் விடிந்தது. பஞ்சகல்யாணியின் சவம் இராசா விட்டு முற்றத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த ஊரார் யாவரையும் ஒப்பாரி வைத்து அழும்படி கட்டளை இட்டிருந்தார் இராசா.

சனங்களெல்லாரும் திரள் திரளாக வந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் செத்தப்போன தங்கள் தங்கள் சொந்தக்காரரை நினைத்து ஒப்பாரி சொன்னார்கள். அவர்களின் அழுகையைக் கேட்கக் கேட்க இராசாவுக்கு அலுப்பு ஏற்படது.

கடைசியாக, ஒரு பாட்டிச் சிழிவி வந்தாள். தூரத்தில் வரும்போதே, “துஞ்ச முந்தி வந்தனிலை...” என்று பெரும் சத்தம் வைக்கத் தொடங்கி விட்டாள். அந்த ஊரில் அவளை ‘ஒப்பாரிச் சுப்பி’ என்று அழைப்பார்கள்! பேர் பெற்ற ஒப்பாரிச் சுப்பிக்கா இந்த இராசாவின் கவலையைத் தீர்க்கக் தெரியாது?

“நமகு நமகு என்று தின்னுமாம் குதிரை; நாயனை ஏக்கிக் கொண்டு ஓடுமாம் குதிரை; சேத்துர் வரம்பிலே செத்தே கிடந்தது” என்று அவள் நீட்டி முழக்கி ஒப்பாரி இழுத்தாள். இராசாவுக்கு மனம் குளிர்ந்த விட்டது. பாட்டிக்கு ஏராளமாகப் பணம் கொடுத்து அனுப்பினார்.

— “சித்தப்பா”

உணர்ச்சி வெட்டம்

[முற்பு: பார்வதியின் வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டு நான் அவளுடைய வீட்டுக்குப் போனேன். அவள் என்னை ஆவலோடு வரவேற்றாள். அவளுடைய வாழ்க்கை ஒரு 'துன்பக்கேணி' யாகிவிட்டதை அறிந்தேன். அவள் கணவன் குடிகாரன்; ஸ்திரீலோலன். அவள் எல்லாவற்றையும் விபரமாக என்னிடம் சொன்னாள். அவளுடைய வேண்டுகோளின்படி, பரிசுத்தமான ஒரு நண்பன் என்ற முறையில் அவளுடைய வீட்டுக்குப் போய்வந்தேன். என் மனைவிக்கு இது தெரியாது. தெரிந்தால்..... அவள் தாங்கமாட்டாள்! ஓ! என்னையே நம்பிய என் ராணிக்காக இனிமேல் பார்வதியின் வீட்டுக்குப் போவதில்லையெனத் தீர்மானித்தேன். ஆனால், ஐயோ, திடீரென்று என் ராணி நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துபோனாள்! என்னால் சகிக்கமுடியவில்லை. ராணிக்குத் தெரியாமல் பார்வதியைச் சந்தித்தது, ராணிக்குத் துரோகம் செய்ததுபோல! இதற்காக தெய்வம் பழிவாங்கிவிட்டது' என்று நினைத்தேன்.]

நான் பாவி! கொடியவன்!

'ஓ என் ராணி! நீ இருக்கும் போது செய்த தீர்மானத்தை, உன் இதழ்களிலே முத்திரை வைத்து உறுதிப்படுத்திய தீர்மானத்தை இன்னமும் நான் தவறவிடமாட்டேன். உனக்காக, உனக்குச் செய்த தவறுக்குப் பிராயச்சித்தமாக இனி என் வாழ்க்கில் பெண் உறவையே வெறுக்கிறேன்! ராணி, உனக்காக ஏதாவது சியாகம் செய்தால்தான்

என் உள்ளக்கொதிப்பு சிறிது ஆறும் போலிருக்கிறது. இந்தத் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவதன் மூலம் அந்தக் கடமையைச் செய்வேன்.'

*

பார்வதியோடு எனக்கிருந்த தொடர்பை அறுத்துக் கொண்டேன். அவளுடைய நினைவையே என் நெஞ்சிலிருந்து அகற்றிவிட்டு முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடைய உலகத்தில் 'பார்வதி' என்று ஒரு பெண்ணே இல்லாமல் செய்துவிட்டு வேண்டுமென்று பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தேன். ஆனால், அவள் என்னைவிடவில்லை. ஆசை ராணியின் பிரிவையும், என்னுடைய

வரகுமார்

உறுதிவாய்ந்த தீர்மானத்தையும் அவள் எப்படி அறிவாள்? மூன்றாவது நாள் அவளுடைய கடிதம் ஒன்று வந்தது. கடிதத்தை உடைக்காமற் பார்த்தவுடனேயே எனக்கு அது பார்வதியின் கடிதம் என்பது தெரிந்தவிட்டது. அதை உடைத்துப் பார்க்காமலே

கிழித்தெறிந்துவிடலாமா என்று நினைத்தேன். ஆனால் அப்படிச் செய்யவில்லை. அப்படி என் மனது நிலையில்லாததா? அவளுடைய கடிதத்தைப் பார்ப்பதனால், என் ராணிக்காகச் செய்த தீர்மானத்தைத் தவறவிடுவேனா? கடிதத்தை உடைத்துவாசித்தேன்.

கடிதம்

அன்பார்ந்த நண்பரவர்களுக்கு:

வந்தனம், நான் இதற்கு முன் எழுதிய ஒரு கடிதத்திற்கு தாங்கள் ஏனோ ஒரு பதில்கூட எழுதவில்லை? இந்தத் தூரதிரிஷ்டம் பிடித்த பெண்ணின் சினேகிதம் கூட தங்களுக்கு வெறுத்துப் போய்விட்டதா? உங்கள் அன்புக் குரியவள் என்ற ஒரே ஒரு காரணத்துக்காகத்தான் நான் உயிர் வாழ்கிறேன் என்பதை மறந்துவிட்டீர்களா?

உங்கள் அன்பையும் இழந்துவிட்டால் நான் உயிர்வாழ வேண்டியதேயில்லை! நேற்றையதினம் இந்த வீட்டில் நடந்த சம்பவத்தை அறிவீர்களானால் நான் சொல்வது எவ்வளவு உண்மை என்பதை அறிவீர்கள்.

நேற்றிரவு பத்துமணிளவில் எண்கணவர் வந்தார். வழக்கம்போலில்லை; அவருடன் கூட ஒரு பறங்கிப் பெண்ணும் வந்தாள்! இப்படி நடக்கக்கூடும் என்பது நான் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டியதுதான். ஆனாலும் இதைக் கண்டவுடன் திடுக்கிட்டுப்போனேன். ஆத்திரமும் துக்கமும் கெஞ்சில் குழறின. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் நான் திகைத்து நின்றேன். அவர்கள் இருவரும் என்னைப்பற்றிக் கவனியாமலே ஒரு அறைக்குள்ளே போனார்கள். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் என் கணவர் வெளியேவந்து என்னைப் பார்த்து, “கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டு வா” என்றார். குமுறிக் கொண்டிருந்த என் ஆத்திரம் படிபென்றி வெடித்துக் கிளம்பிற்று. கண்களில் நீர் புரண்டது.

“உங்கள் வேசைக்குத் தண்ணீர் தருவது உங்கள் மனைவியா?” என்றேன்

“என்ன!” என்று உறுமிக்கொண்டே, அவர் என்னை கோக்கி வந்தார். அவரைப் பார்க்க மகாபயங்கரமாக இருந்தது. நான் பயத்தினால் கண்களை மூடிக்கொண்டேன்.

“பளீர்!” என்று, ஒரு அடி என் கன்னத்தில் விழுந்தது. ‘ஆ’ என்று கூச்சலிட்டு, தடுமாறி நான் தரையில் விழுந்தேன். இதற்கிடையில் இந்தக் கலவரம்கேட்டு, அந்தப் பறங்கிப் பெண்ணும் வெளியே வந்து ஏதோ ஆக் கிலத்தில் சொன்னாள்.

உடனே அவர் நிரும்பிவிட்டார். அவள் அவருடைய கையைப் பிடித்து ஏதோ சொல்லிக்கொண்டே வெளியே அழைத்துப்போய்விட்டாள்.

இரவு வெகுநேரம் கழித்துத்தான் என் கணவர் மறுபடி வீட்டுக்கு வந்தார்.....

என்னுடைய நிலையைப்பற்றி நான் உங்களுக்கு ஒன்றும் எழுதவேண்டியதில்லை. ஏனெனில் நீங்களே அவற்றைக் கற்பனைசெய்து உணர்ந்துகொள்வீர்கள். உணர்ச்சியில்லாத ஒரு சாதாரணமான ஒரு பெண்கூட இரத்தச் சும்பலத்திற்குப் பிறகு தற்கொலை செய்து கொண்டிருப்பான். நான் ஏன் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறேன்? உங்களுக்கு அது தெரியும்.

உங்கள் அன்புக்காக வாழ்க்கையை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் இந்த வாழ்வுப் போக்கின் முடிவு என்ன? யாழ்ப்பாணத்துக்கு-என் அருமைப் பெற்றோர்களின் வீட்டுக்குப் போய்விடலாமா, என்று நினைக்கிறேன். ஆனால் அங்கே போய்விட்டால் எனக்கு ஒரு ஆறுதலும் கிடையாது. இங்கே இருந்தால், இத்தனை துன்பங்களுக்கிடையேயும் உங்களை இடையிடையே சந்தித்துப் பேசுவதால் மன ஆறுதல் பெறுவேனல்லவா?.....

உங்களோடு எல்லாம் விவரமாகப் பேசவேண்டுமென்ற ஆவலோடு இருக்கிறேன். நாளையதினம் நிச்சயமாக என்னைப் பார்க்கும்படி வற்புறுத்திக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த அபாக்கியவதியின் உள்ளத்துக்கு ஆறுதல் அளியுங்கள். தங்கள் அன்புக்கு எனது அணந்தகோடி வந்தனங்கள்.

—பார்வதி.

கடிதத்தை வாசித்து முடிந்ததும் 'ஆகா, நான் எத்தகைய பெரிய தவறைச் செய்துவிட்டேன்!' என்ற எண்ணம்தான் தோன்றிற்று. கடிதத்தை பார்க்காமலே கிழித்தெறிந்திருந்தால் ஒன்றுமில்லை. என் மனஉறுதிக்கு வீண் பெருமை அளித்து, இப்போது எத்தகைய சங்கடத்தில் மாட்டிக்கொண்டேன்!.

இந்தக் கடிதத்தை வாசித்த பின்பு, பார்வதியைப் பார்க்கப் போகாமலிருந்தால் நான் ஒரு மனிதனாவேனா? உணர்ச்சியற்ற ஒரு மிருகத்திலும் கேடுகெட்டவனாகி விடுவேன்! இரும்புகூடத் தான் நெருப்பில் உருகிவிடுகிறது; ஆனால் என் இதயம் அதனிலும் வைரமானதா?...ஆனால்.....

என் தீர்மானம் இறந்துபோன என் மனைவிக்காகச் செய்த தீர்மானம்; என் ராணிக்கு நான் செய்த தவறுக்குப் பிராயச்சித்தமான தீர்மானம்; அவளுடைய உதடுகளிலே மூத்திரை இட்டுச் செய்த தீர்மானம்! ஐயோ அந்த

உதடுகள் எரிந்து சாம்பலாகிவிட்டது போல என் தீர்மானமும் அழிந்துபோக விடுவேனா? என் ஆசை ராணியைக் கொன்றுவிட்ட பழியை உறுதிப்படுத்துவேனா?.....ராணி! வா! என் நெஞ்சைத் தளரவிடாதே! உனக்கா துரோகம் செய்வேன்? அதுவும் நீ இறந்துபோன பிறகா?.....ஐயோ, இதை நினைத்தாலும் என்னால் தாங்கமுடியவில்லையே!.....ராணி!.....

பார்வதி!.....

ஐயோ, என்னதர்மசங்கடமான நிலைமை? ஒரு பெண்ணுக்குத் துரோகம் செய்து அவளைப் பிரிந்தேன்; இன்னொரு பெண்ணை உதாசீனம் செய்து கொலைபாவத்தையும் தேடிக்கொள்ளப் போகிறேனா?

என்னை ஏன் மாணம் தேடிவரவில்லை? உணர்ச்சி ஓட்டத்தை வென்ற அந்த ஆறுதல்நிலை எனக்கு எப்போது கிடைக்கும்? தற்கொலை செய்து விடலாம்; ஆனால், பலன்? ஒன்றுமில்லை.

உணர்ச்சிப் புயலில் நான் வெகு சீக்கிரமாக அகப்பட்டு விடுகிறேன். என்னை ஏன் ஒரு உணர்ச்சி சிபற்ற மரக்கட்டையாகத் தெய்வம் படைத்திருக்கக் கூடாது?

தெய்வம்! மனிதப் பொம்மைக்கு 'உணர்ச்சி' என்ற சாவி கொடுத்து விளையாடுகிறது தெய்வக் குழந்தை!

எனக்கு என்ன செய்ய தென்றே தெரியவில்லை. சிந்தை குழம்புகிறது. பயித்தியம் பிடித்துவிடுமோ என்று அஞ்சுகிறேன்.

என்னால் ஒரு தீர்மானத்துக்கும் வர முடியவில்லை. போவதா, விடுவதா? ஒரு தீர்மானமுமில்லாமலே அன்றைய பொழுது கழிந்துவிட்டது. அடுத்த நாளும் அவ்விதமே கழிந்தது. அடுத்த நாள்தானே தன்னை வந்து பார்க்கும்படி பார்வதி எழுதினாள்? அன்று நான் போகவில்லை. என்னுடைய மனம் கல்லாகி, 'பார்வதியைப் பார்ப்பதில்லை' என்று எண்ணிவிட்டவில்லை. ஆனால் ஒரு முடிவும் காணாத மனதின் ஊசலாட்டம் 'போகக்கூடாது' என்ற கட்டுக்கு வெற்றியளித்தது விட்டது. என் மனதில் மாற்றம் ஏற்பட்டாலல்லவா அவளைப் பார்க்கப் போகலாம்? ஒன்றுமில்லாத நிலைமையில் எப்படிப் போக முடியும்?

அப்பனே! அவள் குறிப்பிட்ட நாள் கழிந்துவிட்டது. இனி?... அதைப்பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டியதில்லை. சிந்தித்தால் பலனும் கிடையாது. என்னைக் காணாதபடியால் அவள்.....தற்கொலை.....

ஐயோ, அந்தப் பாபம் என் தலையில் விழுந்து விட்டதா?.....

இரவு வெகு நேரம் வரை தூக்கம் வராமல் கல்டப்பட்ட பிறகு, ஒரு மாதிரியாக அயர்ந்து விட்டேன். ரித்திரையாகி விட்டதனுல்தானென்ன? அங்கேயும் 'கனவுலோகம்' இருக்கிறதல்லவா, என்னுடைய உணர்ச்சியை வைத்து விளையாடுவதற்கு? என்னென்னவோ பயங்கரமான கனவுகளெல்லாம் கண்டு உளறியடித்தேன்.

மகா பயங்கரமான பேய்வடிவமாகப் பார்வதி வருகிறாள். அப்பப்பா, கண்கொண்டு பார்க்க முடியவில்லை. அத்தனை பயங்கரம்! 'கிரீச்' சென்று அவள் கத்தி என்னை மேலும் நடுங்க வைக்கிறாள்.

'ஹா! என்னைக் கொன்றுவிட்டு நீ சுகமாக இருக்கிறாயா? ஹாம்.....நன்றி கெட்டவனே, என்ன எள்ளத்தில் ஆசை வெறியை முட்டிவிட்டுக் கூத்துப் பார்த்தாயா, ...ஹா...ஹா...ஹா!'

என்ன பயங்கரமான கிரீப்பு!

என் தேகம் 'வெலவெல' வென்று நடுங்கிற்று. சகிக்க முடியாமல் கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டேன். ...யாரோ என்னை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டதுபோலிருந்தது. மெதுவாகக் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தேன். ஆ, யாரது? ராணியா? ராணி, ராணி!..... எனக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருந்தது. அவளை என்னுடன் இறுக அணைத்துக் கொண்டேன்.

...பார்வதி போய்விட்டாளா? மெதுவாகத் தலையைத் திருப்பிப் பார்வதி நின்ற இடத்தைப் பார்த்தேன். அவளைக் காணவில்லை. சுமை நீங்கிய மனத்துடன் ராணியைப் பார்த்து 'அவள் எங்கே?' என்றேன்.

'எவள்?'

நான் திடுக்கிட்டேன். ஓ! நான் எவ்வளவு தவறு செய்து விட்டேன்? பார்வதியைப்பற்றி என் ராணிக்கு ஒன்றும் தெரியாதல்லவா? ராணி மீண்டும் கேட்டாள்.

"எவளைக் கேட்டீர்கள்?"

"ஒன்றுமில்லை ராணி, ...ஒன்றுமில்லை.....ஏதோ ஞாபகம்..." என்று நான் வழக்கம்போலச் சமாளித்தேன்.

திடீரென்று பின் பக்கத்தில் யாரோ தேம்பித் தேம்பி அழும் குரல் கேட்டது. திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப்பார்த்தேன்.

பார்வதி!

பேயல்ல; சோகமே உருவெடுத்தாற்போல, தேம்பித் தேம்பி அழுதுகொண்டிருந்தாள். நான் திரும்பிப் பார்த்ததும், "இந்த அபலைக்கு ஒரு ஆதரவு கூட இல்லை. உங்கள்மேல் எவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருந்தேன்? இப்படி என்னைக் கைவிட்டு விட்டீர்களே? உங்களால்தானே நான் தற்கொலை செய்துகொண்டேன்....." என்று பேசிக் கொண்டே போனாள் பார்வதி.

நான் ஒன்றும் பதில் பேசவில்லை. ராணியின் முகத்தைத் திரும்பிப் பார்க்கவும் தைரியமில்லை. மௌனமாகப் பார்வதியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்

தேன். திடீரென்று ராணி எப்பக்கத்திலிருந்து எழுந்திருப்பதை அறிந்தேன். திரும்பினேன். அவள் வாசலை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தாள்.

'ராணி!.....'

அவள் போய்க்கொண்டேயிருந்தாள். 'ஸ்வாமி, நான் இருப்பதனால் உங்களுக்கு எவ்வளவு கஷ்டம்! பார்வதியும் என்னைப் போல ஒரு பெண்தானே?..... உங்கள் மனமும் அவளிடம் படிந்துவிட்டது. ஸ்வாமி, உங்களுக்காகவாவது நான் போய்விடுகிறேன் இவ்வளவு தியாகம் கூடவா நான் செய்யக்கூடாது?' என்ற ராணியின் குரல் காற்றோடு வந்தது.

"ராணி, நில்! நில்!.....என் தீர்மானம்.....ராணி!....."

திடுக்கிட்டுக் கண்ணை மிழித்தேன். என் தேகமெல்லாம் வியர்த்திருந்தது. உடன்கள் 'ராணி ராணி' என்று முணுமுணுத்தன.

எப்படியோ ஒரு வாரம் கழிந்து விட்டது. பார்வதியைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றுமே தெரியவில்லை.

என்னுடைய கனவு உண்மையாக இருக்குமானால், பார்வதி தற்கொலை செய்துகொண்டு, இப்போதுபேயாக அலையவேண்டும்! ஆனால், இதை என்னால் நம்ப முடியவில்லை. 'பார்வதி உயிரோடு இருக்கிறாள்; என் ஆயுளில் மறுபடியும் அவளைப் பார்ப்பேன்' - என்று என் மனதுக்குள் ஏதோ சொல்லிற்று.

- இதன் பிறகு?

வைராக்கியம்

ஒருவர் ஒரு விஷயத்தில் தீவிர மனோவுறுதியுடன் நிற்கும் போது, அவர் வைராக்கியம் கொண்டு விட்டதாக நாங்கள் கூறுகிறோம். பொறிபுலன்கள் ஒருமைப்பட்டு, அலையும் மனம் ஸ்திரமடைந்து வருங்கால் வைராக்கியம் பிறக்கிறது. 'செயற்கரிய கருமங்கள்' என்று கருதப்படும் அனேக கருமங்கள், இவ்வித வைராக்கிய நிலையிற் கை கூடுவதைக் காண்கிறோம். இம் மனவுறுதியான பெரிய லட்சியங்களைக் கடைப்பிடித்தவர்கட்கு, உறுதுணையாக இருந்தது. அதிலேயே யேல், இன்று உலகம் அவர்களை யெல்லாம் எண்ணிப்போற்ற வேண்டிய நிலை ஏற்படாது. பரந்த உலக சரித்திரத்தில், வைராக்கியம் கொண்டு தளராது நின்று, புகழ்பெற்ற பல பெருமக்களைப் பார்க்கலாம். அழியாத புகழுடையோராய், உலகத்தாரால் அவ்வித வைராக்கிய புருஷர்கள் போற்றப்பட்டுப் பெரிதும் கொண்டாடப்படுகின்றனர்.

பழைய புராணகாலத்துச் சூரபத்மன், இராவணன் என்ற இரு வீரர்களும், வைராக்கிய நிலைக்குப் பெரிய எடுத்துக்காட்டாகவே இருக்கிறார்கள். "கோலமாமஞ்சை தன்னில் குலவிய குமரன் தன்னைப் பாலவன் என்று இருந்தேன்; பரிசிதை உணர்கிலேன்" என்று ஒருகால் முருகன் சக்திவேல் அருள் செய்பக் கூறிய சூரபத்மன், தன் வைராக்கிய நிலையில் தளர்ந்து விட்டான் போலக் காட்சியளிக்கிறான். ஆயின், "இறந்திடவரினும் அல்லால் இடுக்கண் ஒன்றுநீனும், பிறந்திடமொனம் தன்னை விடுவரோ பெரியர் ஆனோர், சிறந்திடும் இரண்டிரளைச் செல்வத்தை விநும்பியானும், துறந்திடேன் பிடித்த கொள்கைச் சூரன் என்றொரு பேர்பெற்றேன்" என்று இறுமாப்புடன் கூறும் நிலையில் கடைசுவரை உறுதியாக நிற்கிறான்.

தன் சேனையை இழந்தும், பலமுறை யுத்தத்தில் தோற்றும், வெறுங்கையோடு திரும்பியும், வீரப்பதல்வன் இந்திரசித்துவும் அருமைத் தம்பி சும்பகர்ணனும் மாண்டு மடிந்தும், தன் அழகான லங்கா புரி எரிந்து அழிந்தும், பல இடுக்கண் உற்றும், சிதையை விடவும் இராமனுக்குப் பணியவும் இராவணன் விரும்பினான். "இன்று ளார் நாளை மாள்வார், புகழுக்கும் இறுதியுண்டோ?" என்பது அந்த இலங்கையர் கோனின் மனநிலை. துரியோதனனும் பல கல்ட்டங்கள் அடைந்து, ஈற்றில் "எண்ணிய எண்ணமெங்கே, இலக்கணக் குமரனெங்கே, கன்னனும் தேருமெங்கே, கரைகொளாச் சேனை எங்கே, மன்னவர் மன்னரெங்கே, மாமணித் துரோணர் எங்கே, என்னுடை தம்பி எங்கே" என்று பிரலாபித்த இடத்தும், வைராக்கிய நிலையை விட்டானில்லை. இவர்கள் வைராக்கியம் ஒருவகை.

இன்னொரு சாரார் நமது சமயப் பெரியோர்கள். இறைவன் மேற்கொண்ட பித்துத் தலைக்கேறித் தம் லட்சியத்தில் மனவுறுதி புடன் சிற்பதை எங்கள் நாயன்மார்களில் காண்கிறோம். வாளால் மசவிரிந்து ஊட்டிய சிறுத்தொண்டன், மாது சொன்ன சூளால் இளமைதறந்த திருநீலகண்டன், கண்ணிடந்து அப்பவல்ல கண்ணப்பன், சிவபத்தரை இடறிய யானையைத் தண்டாக்கியதோடல்லலாது எதிர்த்துவந்த அரசனையும் எறிய மழுவேந்திய எறிபத்தன், தன் சொந்த மனைவியையே சிவனடியார்க்குக் கொடுத்து மகிழ்ந்த இயற்பகை போன்ற வைராக்கிய சித்தமுடையோர்களைச் சேக்கிழார் சுவாமிகள் எங்களுக்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள். “நாமார்க்கும் குடியல்லோம், நமனை அஞ்சோம்” என்று சொன்ன மன நிலையும், “ஈனர்கட்கெளியேனல்லேன் திருவாலவாயரன் நிற்கவே” என்று கூறிய உள்ளமும், “வழக்கி வீழினும் திருப்பெயர் அல்லால் மற்று நான் அறியேன் மறுமாற்றம்” என்று அருளிய திருவார்த்தைகளும் நாம் உன்னி யோசித்தற்குரியன. மணிவாசகப் பெருந்தகையும்,

“கொள்ளேன் புரந்தரன் மாலயன் வாழ்வு குடிசெடினும்
நள்ளேன் நினதடியாரோடல்லால் நாகம்புகினும்
எள்ளேன் திருவருளாலே இருக்கப்பெறின் இறைவா
உள்ளேன் பிறதெய்வம் உன்னையல்லால் எங்கள் உத்தமனே.”

என்று வைராக்கிய நிலையின் உச்சிமேல் நின்று கூறிய வாசகங்கள், சாதாரண மனநிலையுடன் நோக்கும் எங்கட்குப் பெரு வியப்பாகவே தோற்றும்.

தற்காலச் சரித்திரக் கண்கொண்டு பார்க்கும்போதும் வைராக்கிய நிலையால் புகழ்பெற்ற பலரைக் காண்கின்றோம். வேறு ஒரு குற்றமும் செய்யாது, மக்களுக்கு நல்லுபதேசஞ் செய்த குற்றத்துக்காக நஞ்சு கொடுக்கப்பட்டபோது, புன்சிரிப்புடன் வாங்கிப் பருகிய சோக்கிரதீசு, ஒரு வைராக்கிய புருஷன் தான். இளம் மனைவியையும், அருமைக் குழந்தையையும், பஞ்சீணையையும், இந்நிரபோகங்களை யும், அரசு வரிசைகளையும் துறந்து, நடுச்சாமத்தில் காணக்ஞ்சென்று, சிகையை அரிந்தெறிந்து தியானத்தில் அமர்ந்து ஞானம் பெற்ற இளவல் புத்தர் பிரான் வைராக்கியம், உச்சிமேற் கைகொண்டு வணங்குதற்குரியது. சிலுவையில் மகானை ஏற்றுகிறார்கள்; ஆணை வைத்துத் தேகத்தில் அறைகிறார்கள்; ஐயன் கிறிஸ்து நாதன் என்ன பாடுபட்டிருக்கவேண்டும்? அந்த நிலையில் கொலைக்குத் தீர்ப்புச் செய்தவர்களை, கொலை செய்கிறவர்களை மன்னித்தருளும்படி ஈசனை வேண்டுகிற அந்த உத்தமன் மனநிலை, வைராக்கியத்தின் சிகரத்தில் நின்று நடஞ் செய்வதைக் காண்கின்றோம். இன்னதென அறியாமல் தம்மைக் கொலை செய்பவர்கட்காக, இந்த மகான் இரங்குகின்றார். அது மட்டுமா? அவர்களை மன்னிக்குமாறும் அப்பனை வேண்டு

கிரூர் - இவ்வித வைராக்கிய நிலை வருவதற்கு எத்துணைதவம் வேண்டும்? அம்மனநிலை விரும்பி எய்துதற்குரியது.

இன்னும் பல பெரியோர்களின் வாழ்க்கையை ஆராய்ந்தால், அவர்கள் பெருமைக்குக் காரணம், "வைராக்கிய மன நிலை" என்று தான் கூறவேண்டியிருக்கிறது. எவ்வளவு எதிர்ப்புகள் வந்தபோதும், கஷ்டங்கள் அடைந்தபோதும், அவமானங்கள் நேரிட்டு, உயிருக்கு ஆபத்து என்ற நேரத்திலும் லட்சியத்தில் நாட்டத்துடன் நிற்பதற்கு வைராக்கியம் உறுதுணையாகின்றது. அந்த வைராக்கிய நிலையில் நிற்பவர்களுக்கே இறைவன் காட்சியும், அற்புதங்களும் நிகழ்வதாக அறிகிறோம். அரிச்சந்திரன் காலமுதல் தற்காலம்வரை வாழ்ந்த எல்லாப் பெரியோர்கட்கும் பரம கருணாநிதியின் அருமைத்திருக்கரம் உதவிக்கு வருவதற்கிடையில் அவர்களின் 'வைராக்கியம்' பல முறை சோதிக்கப்பட்டதையே அறிகிறோம். எந்த ஒரு கருமத்தையும் செய்து முடிப்பதற்கு வைராக்கியம் வேண்டும். உலகில் வெற்றி கரமாக வாழ்க்கை நடத்துவதற்கு மனவுறுதி வைராக்கியம் அவசியம். அஃதில்லையேல் வாழ்க்கை இல்லை. இவ்வளவு இன்றியமையாத வைராக்கிய மனநிலையை வளர்க்க மனிதன் ஒவ்வொருவனும் முயல வேண்டும். "அறிவிலே தெளிவு, நெஞ்சிலே உறுதி, அகத்திலே அன்பினோர் வெள்ளம், பொறிகளின்மீது தனியரசாணை, பொழுதெலாம் நினது பேரருளின் நெறியிலே நாட்டம்..." இவையெல்லையேல் நாம் இல்லை, எமக்கு இன்பம் இல்லை.

நீங்கள்

அழகாயிருக்கிறீர்களா?

அதை உங்கள் 'போட்டோ' விலே தான் பார்க்க முடியும்.

அழகிய சிறந்த 'போட்டோ' பிடிப்பதற்கு:

'பாரத்' ஸ்டேடியோ

147, சேம்மா தேரு,

::

யாழ்ப்பாணம்.

சினிமா ஸ்டைல்களும் எழுதிக் கொடுக்கப்படும்.

Prop: M. SIVASUPRAMANIAM.
(IYATHAMBY)

அம்மான் மகள்

நான் தோட்டத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தேன். ஒரு மோட்டார்வண்டி தோட்டத்தின் மத்தியிலிருந்து வீட்டினெதிரே வந்து நின்றது. முதலாளி வந்திருப்பார் என எண்ணி விரைவாக அங்கே போனேன். ஆனால் முதலாளி வரவில்லை. அவர் மகன் தியாகராசன் வந்திருந்தான். தந்தையைப்போலவே அவனும் மிக நல்லவன்.

வண்டியில் ஒரு பெண்ணும் இருந்தாள். அவள் யாரென்று என்னால் மட்டிட முடியவில்லை. தலைவிரி கோலமாய் அழுது கொண்டிருந்தாள். முகத்தில் நீர்த்திவலை நிரம்பியிருந்தது. கௌரவமான குடும்பத்திற்கு பிறந்தவள் போலவே காணப்பட்டாள். தியாகராசன், வீட்டைத்திறந்து சுத்தம் செய்யும்படி கூறி விட்டுத் தானும் வந்து ஒத்தாசை செய்தான். நாற்காலிகளை ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்தான். மெத்தைையைத் தட்டிப் போடும்படி என்னிடம் கூறினான். எல்லாம் எனக்குப் புதுமையாயிருந்தது.

வெளியே வந்தபோது அவளுடைய கழுத்தை உற்றுக் கவனித்தேன். ஒரு சங்கிலி மாத்திரம் அணிந்திருந்தாள். ஏன் அழுகிறாள்? என்ன நிகழ்ந்தது? ஒன்று மெனக்குப் புலனாகவில்லை. அவளை வண்டியிலிருந்து இறங்கி

வரும்படி தியாகராசன் தயவாகக் கேட்டான். அவள் வரவில்லை. அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவள் செய்கையிலிருந்து அவன் மீது நிரம்பிய கோபம் கொண்டிருக்கிறான் என்பது தெரிந்தது. அவன் அறையினுள்ளே போனான். நானும் பின்னேபோய், “ஏன் அழுகிறா? இனமுறையில் யாரும் இறந்துவிட்டார்களா?” என்று கேட்டதற்கு, “அப்படியொன்று மில்லை; நீ போய் உன் காரியங்களைக் கவனி” என்றான்.

சிறிது நேரத்தின்பின் அவள் தானாகவே மோட்டாரை விட்டுக் கீழே இறங்கிவந்து, மெத்தையிற்குப் புற விழுந்து விம்மி விம்மி அழுகிறாள். மோட்டாரிலிருந்து இறங்கி, அந்தத் துக்கத்தினிடையேயும் எவ்வளவு அழகாக நடந்து சென்றாள்! நான் அவளிடம் போய் “ஏன்மா அழுகிறீர்கள்” என்று கேட்டேன். நான் அப்படி அவளிடம் கேட்டிருக்கக் கூடாது. அதுதவறு என்று பின்புதானுணர்ந்தேன். அவள் எனக்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

தியாகராசன் கடைத்தெருவுக்குப் போய், கோப்பியும் பலகாரமும் வாங்கி வந்தான். சிறிது கோப்பியைக் கிளாசிலே ஊற்றி அவளிடம் கொடுக்கும்படி சொன்னான். ஆனால் அவள் அதை வாங்கிக் குடிக்கவில்லை.

அவனும் பக்கத்திலே வந்து, "கமலா, இந்தக் கோப்பியை வாங்கிக் குடி" என்று சொன்னான். அவள் மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்திக்கொண்டாள். அவன் பேச்சு இன்னமும் அவளுக்கு நாராசமாகவே இருந்தது. ஒன்று: அவளைப்போலச் சார்தமும் சாதாரியமும் நிறைந்த பெண்ணையும் நான்கண்டதில்லை! அவனுக்குச் சுடச்சுடப் பதில் சொல்லியிருக்கலாம்; ஆனால் அவள் கௌரவமாகவே நடந்துகொண்டாள்.

மாலையிலே நான் அறையில் விளக்கேற்றி வைத்தேன். விளக்கொளியில் அவள் சேர்ந்த முகம் நன்கு பிரகாசித்தது. இன்னும் அவள் அழுதுகொண்டே இருந்தாள். மங்கிய விளக்கொளியில் நீர்த்துளிகள் முத்துப்போல எண்கண்ணுக்குக் தோன்றின.

நான் படுக்கைக்குப் போவதற்குமுன் ஒருமுறை அங்கே போனேன். அவர்களுக்கு ஏதாவது உதவி வேண்டியிருந்தால் செய்து கொடுத்துவிட்டுப் போவது நல்லதல்லவா? அப்பொழுதும் அவள் அந்த மெத்தையிலே படுத்திக்கொண்டிருந்தாள். பாவம், கூனிக் குறுகிக்கொண்டு மடங்கியபடி படுத்திருந்தாள். அவன் ஓர் சாய்வு நாற்காலியிற் சாய்ந்தபடி 'சிகரெட்' புகைத்துக்கொண்டிருந்தான். சிந்தனை நிறைந்த நேரத்திலே 'சிகரெட்' புகை ஏதோ ஆறுதலளிக்கிறதாம். அவனுடைய முகப்பாவத்தில் தவறு செய்தவன்போலக் காணப்படவில்லை. இவளை எப்படி வழிக் குக் கொண்டுவரலாம்

என்று எண்ணியிருப்பான். அவளை அழைத்து அவன் ஏதாவது கூறும்போதெல்லாம் அதிக நாட்பழக்கமுள்ளவன்போல் உரிமையும் அன்பும் கலந்த தொனியிற் பேசினான்.

எனக்குப் பூரண உறக்கமில்லை. உறங்குவதும் கலைவதுமாக இருந்தேன். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் மாடுபேரல உறக்க முடியுமா? சாமம் இருக்குமென எண்ணுகிறேன். அவன் பேசுவது கேட்டது.

"கமலா, வருந்தாதே! நான் ஒரு முரடன்தான்; ஆனால் மனச்சாட்சியையும் விற்றுவிட்டேன். நீ சிறுபருவத்தில் அன்பாக இருந்தாய்; இப்பொழுது தர்ப்போதனையால் உன் மனம் மாறி விட்டது. இப்படிப் பிடிவாதஞ் செய்வாய் என்று நான் எண்ணவில்லை. சரி, விடிந்ததும் உன்னைக் கொண்டுபோய் விட்டு விடுகிறேன். அந்த உத்தியோகப் பிரபுவை மணந்துகொண்டு சிறப்பாக இரு" என்று அவன் சொன்னான்.

விஷயம் இன்னதென்பது இப்பொழுது எனக்குப் புரிந்துவிட்டது. பின் நான் விசாரித்தளவில் என் உத்தேசம் பெரும்பாலும் சரியாகவே இருந்தது. ஒருநாள் அவள் பாடசாலையிலிருந்து விட்டுக்குக் திரும்பிக்கொண்டிருக்கும்போது, இவன் மோட்டாரிற் தூக்கிப்போட்டுக்கொண்டு வந்து விட்டான். அவ்வளவு துணிச்சலுள்ளவனல்ல; சொந்த மைத்துனியை அதுவுஞ் சிறு பருவத்திலிருந்தே அன்பரக இருந்த

ஒருத்தியை அந்தியன் மணந்து கொள்ளப் போவதென்றால் யாருக்குத்தான் ரோசம் வராது?

மறுநாள் விடிந்தது. அவள் படுக்கையிலேயே படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்; முகம் வெளிநிப்போயிருந்தது. இப்பொழுது அவள் அழவில்லை. ஏதோ ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தவள்போல் சலனமற்றிருந்தாள். தியாகராசன் அவளைச் சாப்பிடும்படி கேட்டான். அவள் மெனமென இருந்தாள். மீண்டுமொருமுறை “கமலா சாப்பிடமாட்டாயா?” என்று விறுவிறுப்பாய்க் கேட்டான். பதில் இல்லை. கொதிக்கும் உள்ளத்துடன் அவன் விரைவாக வெளியேவந்தான். மனத்திடமற்றவன் சிக்கல்களைச் சமாளிக்கும் ஆற்றலற்றவன். மோட்டாரை எடுத்துக்கொண்டு வந்து வாசலில் விட்டான். இறங்கி வந்து, “கமலா! வா, வண்டியில் ஏறு! உன்னைக் கொண்டுபோய் உன் வீட்டில் விட்டுவிடுகிறேன். எனக்கு இந்தப்பழிவேண்டாம்” என்று சொன்னான். அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை.

“வந்து ஏறவில்லையா?...வா... வந்து ஏறு. என்னுற் சிக்க முடியாது” என்று கூறி அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

“வேண்டாம்; இனிமேல் அங்கே எதற்கு? நாயுந்தேடாது! இங்கேயே இருந்து அழுதழுது தொலைந்து போகிறேன்” என்று.

தியாகராசன் என்ன செய்வதென்று தோன்றாமல் நாற்காலியிற் போய் உட்கார்ந்தான்.

“வண்டியில் வெயில்படுகிறது” என்று நான் கூறியபின், வந்து வண்டியை உள்ளே விட்டான்.

மத்தியானமாகிவிட்டது. காலை யிலே வாங்கிவந்த உணவிலே ஏறும்படி மொய்த்துக் கொண்டிருந்தது. எடுத்துக் காகத்திற்கு விசி விட்டேன்.

சாயந்தரம் அவன் தோட்டத்திலே உலா விக் கொண்டிருந்தான். அவள் என்னைக் கூப்பிட்டாள்.

“இது யாருடையதோட்டம்?” என்று கேட்டாள்.

“இவர்களுடைய தோட்டந்தான்” என்றேன்.

“அப்படியானால் வேறே எங்கேயாவது கூட்டிக் கொண்டு போகும்படி சொல்லு, இங்கே இருப்பது நல்லதல்ல” என்று சொன்னாள். அவன் வந்தபின் அவனிடம் சொன்னேன். ஐந்து மைல்களுக்குப்பாலிருந்த இன்றோர் தோட்டத்திற்கு அவளைக் கூட்டிக் கொண்டுபோனான். என்னையும் வரும்படி அவள் அழைத்ததால் நானும் போனேன். அது வேறோர் முதலாளியின் தோட்டம். நாங்கள் அங்கே போன போது நன்றாக இருண்டுவிட்டது. நானும் அந்தத் தோட்டக் காவற் காரனுமாகச் சமையல் செய்தோம். அவன் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அவன் இடையிடையே வந்து எங்களை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

உணவை மேசைமீது வைத்து “ஆம்மா எல்லாம் தயாராகிவிட்டது” என்றேன். தியாகராசன்

னும் கால்முகம் கழுவிக்கொண்டு விரைவாகவந்து உட்கார்ந்தான். அவன் பரிமாறினான்; அவன் அருந்தினான். கடைசியில் அவனும் அற்பமாக உண்டான்.

எனக்கு மிக ஆச்சரியமாக இருந்தது. நாங்களும் போசனத்தை முடித்துக்கொண்டுபடுக்கைக்குப் போனோம்.

தியாகராசன் மறுநாட் காலை யிலே கடைத் தெருவுக்குப் போய் சாதாரணமாக குடும்பஸ்தர்களுக்கு வேண்டிய பொருட்களை யோசித்து வாங்கிக்கொண்டு வந்தான். இரண்டு அழகான சேலைகளும் சட்டைகளும் வாங்கிக் கொண்டுவந்தான்.

மாலையிலே அவன் குளிக்கப் போனான். அவன் கஷ்டப்படுவான் என்று அவனும் போனான். “நானே இறைத்துக் கொள்ளுகிறேன்” என்று அவனைத்தடுத்து விட்டான் அவன். அவன் வாங்கி வந்த சேலையைக் கட்டிக் கொண்டு விற்றதையிலே அவன் உட்கார்ந்திருந்தான். அந்தச் சேலை—அவளுக்கு அது மிகவும் பொருத்தமாக இருந்தது.

“கமலா, உன் அப்பா வருந்துவார். அங்கேபோய்விடுவோமா?” என்று தியாகராசன் பரிவோடு கேட்டான்.

“வேண்டாம்” என்று மறுத்து விட்டான் அவன்.

“பாவம்; ‘அந்த’ பாப்பிள்ளை விட்டார் உன் தந்தையை மிகவும் வருத்தவார்களே!”

“என்தலை சுற்றுகிறது; அந்தப் பேச்சை எடுக்கவேண்டாம்” என்று கமலா சீறிவிழவே, தியா

கராசன் அப்படியே அந்தப் பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டான்.

அவளுக்கு விவாகம் நிச்சயமாகி நாளும் குறித்திருந்தார்கள். இப்பொழுது அங்கேபோனால்..?

மறுநாள் சாயந்தரம் வேரோர் மோட்டார் வண்டி அங்கே வந்து நுழைந்தது. இரண்டு பொலிஸ் சேவகர்களும் சாதாரண உடை தரித்த வேரோர் மனிதனும் இறங்கினார்கள். சாதாரண உடையில் வந்தவன், தியாகராசனைக் காட்டி “அதோ அவன் தான்” என்றான். தியாகராசன் அப்படியே அசையாமல் நின்றான். சேவகர்கள் அவனைப் பிடிப்பதற்காக நெருங்கினார்கள். “நில்லுங்கள்! எதற்காக?” என்ற கமலா வின் கம்பிரமான குரல் எல்லோரையும் ஸ்தம்பிக்க வைத்தது. யாவருக்கும் பெரிய ஆச்சரியம்.!

பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கமலாவைப் பார்த்துச் சொன்னார்: “உங்களை இவர் பலாத்காரமாக.....”

“யார் சொன்னது அப்படி? இவரையன்றி வேறு யாருக்கும் நான் வாழ்க்கைப்பட விரும்பவில்லை. அதனால் நான்தான் இவரிடம் வந்துவிட்டேன்!”

தியாகராசன் தன்னை மறந்தான். அவன் உள்ளம் ஆனந்தத்தினால் பொருமி வெடித்து விடும் போலிருந்தது. ‘அம்மான் மகள்’ என்ற உறவு-உரிமையும் சுயமதிப்பு உணர்ச்சியும் நிரம்ப கம்பிரமாக நின்ற கமலா, அவன் கண்களுக்கு இப்போது ஒருதனி அழகுடன் பிரகாசித்தான்.

மு த ற் து ய ர ம்

மலையேனத் திரண்டு னீம்ழம்
மற்புயத் திண்டோள் தன்னை
நலிசேயும் எரிதன் நென்றே
நானின்று கண்டேன் தோழீ!

பத்தினி நீதா னென்று
பசப்பிய வார்த்தை யெல்லாம்
சத்தினை யறுஞ்சக் கட்டும்
சிலந்தியின் தலைக ளெடீ!

‘மனத்திரை யுனக்கே சோந்தம்
மற்றுமிங் குருவ ழண்டோ?’
எனச்சோலுந் சோற்க ளெல்லாம்
ஏமாற்றும் வித்தை யெடீ!

பசுவின் தோலைப் போர்த்த
பலவரிப் புலியே யென்னக்
கசடனின் செயலைக் கண்டு
கலக்கம் யான் கொண்டே னெடீ!

மதுவினை யறுஞ்சம் வண்டு
மலர்பல அலைதல் போல
விதிவினை யெள்ள வட்டே
வேற்றிடம் நாட்ட மெடீ!

வாக்கினி லமீர்தம் சோட்டீ;
மறைந்துள விடமுங் கோட்டீ
ஆக்கையோ பலநந் தோட்ட
அழுக்குறை பாண்ட மெடீ!

—“யாழ்ப்பாணன்”

சகுந்தலா சொன்னது

பிரசித்திபெற்ற பெண் எழுத்தாளரான 'சகுந்தலா'வைக் காணும் பாக்கியம் எனக்கு ஒரு முறை கிடைத்தது. அவருடைய கதைகளை ஒன்றும் தவறவிடாமல் மிகுந்த ஆவலோடு வாசிப்பேன். நான் மாத்திரமென்ன பதினாயிரக்கணக்கான வாசகர்களல்லவா அவருடைய எழுத்தோவியத்தைப் படித்துப் பரவசமடைகிறார்கள்!

அவரோடு பேசுவதற்குக் கிடைத்த சொற்ப நேரத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு, என்னுடைய தீராத ஆசையை அவரிடம் வெளியிட்டேன்:

"உங்களைப்போல ஒரு சிறந்த எழுத்தாளராக வரவேண்டுமென்பது என்னுடைய பேராவல். அதற்கு வழியென்ன?"

இதைக் கேட்டதும் சகுந்தலா தேவி லேசாகச் சிரித்தார். பிறகு என்னைப் பார்த்து, "நீ எந்த வகுப்பில் படிக்கிறாய்?" என்று கேட்டார்.

"எட்டாம் வகுப்பில்"

"இங்கிலீஸ்தானே"

"ஆமாம்"

"நல்ல சந்தர்ப்பம். கவனமாகப் பாடங்களைப் படி; பரீட்சையில் திறமையாக எழுது; ஆனால் எப்படியாவது பரீட்சையில் சித்தியடையாமலிருக்க வேண்டும். அதனால் மனதிலே பெரிய ஏமாற்றம் ஏற்படவேண்டும்!— இதுதான் சிறந்த எழுத்தாளராவதற்கு வழி!" என்று கூறிச் சிரித்தார் சகுந்தலா.

"நீங்கள் சொல்வது....."

பொ. கதிராயித்தேவி

"என்னுடைய அனுபவம்!"

எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. சகுந்தலாதேவி கடைசியில் 'விஷய'த்தைச் சொன்னார்.

அவர் சொன்னது இது:

சகுந்தலா தனது பதினைந்தாவது வயதில் எட்டாம் வகுப்பு படித்துக்கொண்டிருந்தாள்; பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக இருப்பாள். சிறிது அகன்ற நெற்றியும் குறு குறுத்த பார்வையும் அறிவில் மற்றவர்களைவிட அவள் மேம்பட்டவள் என்பதைக் காட்டின. நெற்றியிலிருந்த சுருக்கங்களும், கண்மீது கவிந்திருந்த கரிய புருவங்களும் அவளது விடா முயற்சியின் அறிகுறிகள். அவள் கல்வியின் அழகைக் கண்ணாடிகண்டு பருகினாள்; அதிற் காதல் கொண்டாள்.

இரவு பகலாய் உழைத்தாள்; எதற்காக? பரீட்சையின் முடிவில் புகழோடு தோன்றுவதற்காக! இதே லட்சியத்திற்காக ருசிபுள்ள உணவை உட்கொள்ளத் தவறினாள். உடலையே அலட்சியமாகப் பாவித்தாள். வயதிற்குரிய கிளையாட்டை மறந்தாள். இயற்கை எழிலின் அழகையும் பாராள். இவளை என்னென்று சொல்வது? காட்டிலே சடுந்தலம் புரியும் யோகியா? அல்லது விடுதலைக் காசுப்போராரும் தேச சேவகனும் ஒன்றுமேயில்லை; அவள் லட்சியமெல்லாம் வரப்போசும் பரீட்சை

தான்! 'பார்த்த வெளியெல்லாம் பகலொளியாய் மின்னும்' காலிப் பொழுதை மறந்தாள்; 'தென்னை மரத்தின் கிளையிடையே போய் வன்னப் பருந்தினுக்கு மாலையிட் டிச் சென்ற' தென்றலை மறந்தாள். 'செவ்வொளி வானில் மறைந்த இளந்தேன் நிலவை' வெறுத்தாள். அவள் கவனம் முழுவதும் பள்ளிப் படிப்பிலே சென்றது.

மணங்கமழ் மலர் பூக்கும் வளந்தழும் வந்தது; சென்றது. மறுபடி தேன் சொரியும் காலமும் வந்து சென்றது. இவ்வாறு காலசக்கரம் சுழன்றது. காலத்தின் பேரக்கை அறிந்தாளா சகுந்தலா?

மழை பொழியும் மாரியும், கூதல் நடுக்கும் கூதிரும் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன. காலக்கடி காரமும் "டக்டக" என்று மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. பரீட்சை வரும் தினத்தை சகுந்தலா, தனது படிப்பு மேசைமேல் இருக்கும் கலண்டரில் குறித்து வைத்திருந்தாள். தனது நாட்குறிப்புப் புத்தகத்திலும் பதிந்து வைத்திருந்தாள். மார்கழி மாதத்தில் திருவெம்பாவைக்காத சங்கு, சேமக்கலம், மணி, சகிதமாய், பண்டாரம் திருவெம்பாவை பாடிக்கொண்டு வீதிவழியே செல்வான். அபஸ்வரமான அவன் தேவாரம், சகுந்தலாவைப் படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருக்கச் செய்யும். மிகுந்த அலுப்புடன் நீட்டி நிமிர்ந்துகொண்டு எழுந்திருப்பாள். பெரிய கொட்டாவி புடன் கால்முக்கங்கழுவிக்கொண்டு தனது பரடங்களைப் படிக்க ஆரம்பித்து விடுவாள்.

அவள் படித்தாள், படித்தாள்; படித்தாள் என்னென்ன வெல்லாமோ படித்தாள்! அமேசோன் ..நதியின் அகலத்தையும், மிகுறிமிகிப்பியின் நீளத்தையும் எத்தனையோதரம் அளந்தாள்! வடதுருவத்துச் ஜனங்கள் தங்களுடைய விளக்கை எப்படி எரிக்கிறார்கள் என்பதை ஆராய்ந்தாள்; அமெரிக்காவில் எங்கோ ஒரு மூலையிலே கோதுமைப் பயிரை எப்போது அறுவடை செய்கிறார்களென்பதையும் படித்தாள்; இதை விட, Aயும் Bயும் 3½ நாளில் செய்த வேலையை Cயும் Dயும் 5½ நாளில் செய்வார்கள். Aயும் Cயும்.....இப்படி ஏதோ மண்டையை உடைத்தாள்.

இவ்வாறு சென்றது அவள் படிப்புக்காலம் பரீட்சைக்காக கல்லூரியின் வாயிலில் "சிர" என்ற சத்தத்துடன் மோட்டார் வந்து நின்றது. கடவுளை ஒரு முறை சிந்தித்தாள். மறுநிமிஷம் பரீட்சை எடுக்கும் ஸ்தானத்தின் வாயிலைக் கண்டாள். உள்ளே பரீட்சை மண்டபத்துள் சென்று இரண்டோ மூன்றோ பக்கங்களை வரைந்து தள்ளினாள். ஒவ்வொரு கேள்விக்கும் சிறந்த பதில்கள் எழுதினாள். நாறு நாட்கள் சென்றன.

மறுபடி வஸந்தம் வந்தது. மாருதம் தவழ்ந்தது. சகுந்தலா ஒருநாள் தன் கல்லூரி வாசகசாலையில் அடுத்த வகுப்புக்குத் தேவையான ஒரு புத்தகத்தை வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் வகுப்பு மாணவி ராஜம் மிகுந்த பரப்புடன் பிரசன்னமானாள்.

“என்ன சங்கதி?” என்று ஆங்கிலத்தில் கேட்டாள் சகுந்தலா.

ராஜத்தின் பதில் இரண்டே இரண்டு வார்த்தைகள்தான்! “சகுந்தலா.....சகுந்தலா பரிட்சையில் தவறி விட்டாள்!”

சகுந்தலாவுக்கு என்னவோ போலிருந்தது. தன்னுடைய கால்களை விட்டு பூமியே நழுவி விடுவது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி! உலகம் தன்னைத்தானே சுற்றுநிறைந்ததை அவள் புத்தகத்திலே படித்திருந்தாள். இன்று அதை நேராகப் பார்த்தாள். பிறகு..... என்ன நடந்ததோ!

வீட்டிலே படுக்கையில் கிடந்த சகுந்தலாவுக்கு எத்தனையோ பேர் ‘ஆறுதல் தேறுதல்’ சொன்னார்கள்.

பாடசாலை உபாத்தியாயர்கள் கூட, “ஏதோ காலப்பிழை சகுந்தலா உண்மையிலேயே கெட்டிக்காரி; இந்த வருஷம் போனால், அடுத்த வருஷம் நிச்சயம் தேறி விடுவாள்!” என்றார்கள்.

அடுத்த வருஷமா?.....சகுந்தலாவுக்கு ‘ஞானோதயம்’ வந்து விட்டது! இனி அடுத்த வருஷமுமில்லை; ஒரு வருஷமுமேயில்லை.

யார் யாரோவெல்லாம் சொல்லிப் பார்த்தார்கள். சகுந்தலா ஒரு ரோடியாக மறுத்துவிட்டாள். ‘பள்ளிக்கூடத்துப் படியிலே கால் வைக்கமாட்டேன்’ என்று சத்தியம் பண்ணிவிட்டாள்.

பிறகு..... பிறகுதான் மல்லிகையின் மணத்தையும், மாலைப் பொழுதின் லாவண்யத்தையும் கவனித்தாள். ‘தென்னை மரத்தின் கிளையிடையே சென்று வன்னப் பருந்தலா உண்மையிலேயே கெட்டிக்காரி; இந்த வருஷம் போனால், அடுத்த வருஷம் நிச்சயம் தேறி விடுவாள்!” என்றார்கள்.

பிறகுதான் மல்லிகையின் மணத்தையும், மாலைப் பொழுதின் லாவண்யத்தையும் கவனித்தாள். ‘தென்னை மரத்தின் கிளையிடையே சென்று வன்னப் பருந்தலா உண்மையிலேயே கெட்டிக்காரி; இந்த வருஷம் போனால், அடுத்த வருஷம் நிச்சயம் தேறி விடுவாள்!” என்றார்கள்.

ஏ. ஜே. பீடி ! ஏ. ஜே. பீடி !!

A. J. BEEDIES.

A. J. BEEDI
சு. சி. சி.
TRADE MARK
ஏ. ஜே. பீடி
A. JANARDHANAN PILLAI
TIRUNELVELI.

கிரத்தியும் புகழும் வாய்ந்ததும்
மணத்திலும் குணத்திலும் சிறந்தது
உங்கள் புகைத்தாகத்தைத் தணிக்கக்கூடியதுமான
ஏ. ஜே. பீடிகளை உபயோகித்து ஆனந்தமுறுங்கள்.
வெளியூர்களுக்கு ஏஜண்டுகள் தேவை!
Sole Agents: N. SIVAGURU,
137, Wolfendhal St., COLOMBO.

தினுக்கு மாலையிட்டுச் சென்ற' தென்றலை அனுபவித்தாள்.

கம்பராமாயணத்தையும், காண்டேகர் நூல்களையும் படித்தாள். பாரதிபாடலை அனுபவித்தாள். மேல்நாட்டு நல்லறிஞர் இலக்கியங்களை ரஸித்தாள். எழுதவேண்டுமென்ற ஆவல் தோன்றிற்று. எழுத ஆரம்பித்தாள். புகழ் அரசி அவளைத் தேடி வந்தாள்!"

ஸ்ரீமதி சகுந்தலா தேவியிடம் நான் விடைபெற்று எழுந்த போது, "இதைக் கேட்டுக் கொண்டுபோ; - என்னுடைய கதையை நம்பி அசட்டுத்தனமாய் படிப்பைக் கெடுத்து விடாதே; 'ஹஸ்மெனியா' எத்தனையாம் அட்சத்தில் இருக்கிறது தெரியுமா?.....பார்த்தாயா, தெரியவில்லையே! கவனமாகப் படி!" என்றார்!

யாழ்ப்பாணம் ஐக்கிய லாப நிதி

1918-ம் ஆண்டு ஸ்தாபிதமானது.

வங்கிக்காரர் மூலநிதி 8 லட்சம் ரூபா.

இதுவரையிற் கொடுக்கப்பட்ட பங்குப்பணம் ரூபா 1343670. 100 ரூபா விகிதமான 8000 பங்குகள்.

பங்குப்பணம் கட்டிமுறை:

மாசமொன்றுக்கு 1 ரூபா விகிதமாக 75 மாசகாலத்திற்கு மாதந்தோறும் கட்டப்படவேண்டியது. குறித்த காலமுடிவில் பங்கொன்றுக்கு ரூபா 100 திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். பங்குகள் எந்தநேரமும் வாங்கலாம்.

தினசரிப் பற்று வரவு:

எச்சரிதி சராசரி 500 ரூபாவுக்குக் குறையாமல் இருக்குமாலால் ஒரு விகித வட்டியுடன் தினசரிப் பற்றுவரவு செய்யலாம்.

தவணை வரையறுக்கப்பட்ட கேள்யுப்பணம்:

கேள்யுப்பணம் 3 மாசம், 6 மாசம், 9 மாசம், 12 மாசம் என்னும் காலங்கள் வரையறுத்து ஏற்படும் வட்டியும் முறையே 1 விகிதம், 2 விகிதம், 4 விகிதம், 6 விகிதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

உண்டியல்கள்:

கொழும்பிலுள்ள "நாஷனல்" வங்கியிலும் "இம்பீரியல்" வங்கியிலும் இத்தியாவிலுள்ள பிரதான பட்டினங்கள், லும் மாற்றத்தக்க விதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

இந்தியா நோட்டு வட்டத்திற்கு மாற்றிக் கொடுக்கப்படும்.

கடன்:

கடைகள் ஈடு வைத்துக்கொண்டு கடன் கொடுக்கப்படும். வட்டி 9 விகிதம் அறவிடப்படும். (ஈடு வைத்தவர்கள்) முதலையும் பாகம் பாகமாகக் கொடுக்கலாம்.

வேண்டிய விபரங்களை என்மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

S. கனகசபை
சிறப்பர்

பெண்ணின் கடமை

இன்றைக்கு ஒரே நாளில் உன் இரண்டு கடிதங்களும் கிடைத்தன. ஆனால் பதில் எழுத அவகாசமில்லை எனக்கு... இன்று போல்பூர் போகவேண்டும். அப்பாவுக்கு நான் எழுதினதைப் படித்துக் காட்டினேன். அவர் இரண்டோர் இடத்தை விஸ்தாரப் படுத்தி எழுதச் சொன்னார். அதை எழுதி முடித்தாக வேண்டும். கொஞ்ச நேரத்தான் இருக்கிறது... என்னைச் சொல்கியமாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நீ அதிகமாகப் பாடுபடாதே! ஆந்தரிக அன்பு இருந்தாலே போதும். வாஸ்தவமாகவே உனக்கும் எனக்கும் எல்லா விஷயத்திலும் ஒற்றுமை இருந்தால் நல்லது தான். ஆனாலும் எல்லாம் நம் இஷ்டத்தைப் பொறுத்ததா? நீ என்னோடு எல்லா விஷயத்திலும், கல்வி ஸம்பந்தமாகக் கூட ஒத்துழைத்தாயானால் எனக்கு ஸந்தோஷமாகத்தான் இருக்கும். நான் தெரிந்துகொள்வதை உனக்கும் சொல்லலாம்; ஏதாவது கற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தாலும் உன்னோடு சேர்ந்து கற்றுக் கொள்ளலாம்; அப்போது எனக்கு இன்னும் ஸந்தோஷமாகவும் இருக்கும். வாழ்க்கையில் நாம் இருவரும் சேர்ந்து எல்லா விஷயத்திலும் முன்னேற்ற மடைய முயலவேண்டும். எந்த விஷயமாய் இருந்தாலும் சரி, உன்னை விட்டு விட்டு முன்னேற எனக்கு இஷ்டமில்லை. ஆனால் உன்னை வற்புறுத்தவும் எனக்கு மனசு வரவில்லை. அவரவர்களுக்குரிய சொந்த அபிப்பிராயமோ, இஷ்டமோ, அதிகாரமோ அவரவர்களுக்கு உண்டு. என் மனோபிஷ்டத்திற்கு ஏற்றபடி உன் சுபாவத்தை மாற்றிக்கொண்டு போகிறது என்னவோ சாத்தியமல்ல. ஆகவே, அதைப்பற்றி இனிமேல் கொஞ்சங்கூடக் கவலைப்படாதே! என்மேல் அன்பு செலுத்தி உன் கடமையைச் செய்து வா; என் வாழ்வு இனிமையுறும். எனக்கு அநாவசியமான தொந்தரவு நேராத படி பார்த்துக் கொண்டாலே போதும்; அதுவே பெரிய பாக்கியம் என்று எண்ணுவேன்.

ரவி

[கல்கத்தா, டிசம்பர், 1900]

‘ரவீந்திரநாத்-தாகூரின் கடிதங்கள்’ - மொழிபெயர்த்தவர்: த. நா. லேனா பதி. கலைமகள் வெளியீடு.

பொன் பூச்சு

“சொக்கன்”

நீண்ட காலத்தின் பின் நானும் விசுவநாதனும் ஒருவரையொருவர் சந்தித்துக் கொண்டோம். அவனுடைய மாறுதலைக் கண்டு நான் ஆச்சரியத்தால் ஸ்தம்பித்துப் போனேன்.

ஒரு சிறு குடிசை. அதனுள் ஒருமேசையும், உடைந்துபோன நாற்காலியும். மேசையின்மேல் அப்போதுதான் வெறுமையாகப்பட்ட மதுக்கண்ணம் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தது. யௌவனத்தின் பொலிவுடன் கம்பீரமாயிருந்த விசுவநாதன்தானா இவன்? தாடி மீசையுடன், ஒட்டியுலர்ந்த முகமுடைய எல்லும்புக் கூடொன்றல்லவா என்புன் காட்சியளிக்கிறது! ஆச்சரியத்தை மீறித் துக்கந்தான் முதலில் வந்தது. வெறியால் சிவப்பேறிய கண்களுடன், முகத்தில் புண்கை தவழ அவன் என்னை வரவேற்றான். ஆனால் அந்தச் சிரிப்புக்கூடப் பலாத்காரமாய் வரவழைக்கப்பட்டது தானென்பதை எனக்கு ஊக்க அடிக் நேரம் செல்லவில்லை.

“தேவதையை நான் தரிசிக்க விரும்பினேன். அந்தத் தேவதை, சிசாசால் மறைக்கப்படுமென்றான் காத்நிருக்கவில்லை” என்றேன். விசுவநாதன் ‘கல்கல்’ வென்று சிரித்தான். அவனுடைய சிரிப்பு அசுரச் சிரிப்பாயிருந்தது. ‘துக்கம் அளவு மீறிப்போகும் பொழுது மனிதன் தன்மைகளும் மாறி விடுகின்றன. இதில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லையே?’ என்றான்.

“இருக்கலாம். ஆனால் உனக்கு அப்படியாகத் துக்கம் வரக்காரணம் இல்லையே?”

‘சற்குணன் பெருந்தன்மையுள்ளவன் செல்வந்தன் என்றெல்லாம் ஒரு காலத்தில் நான் புகழப்பட்டேன். எனது அந்தஸ்தென்னும் பலிபீடத்தில் ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை பலியாக்கப்பட்டது. எதற்காக? அப்பெண்ணின் நன்மைக்காகவா? இல்லை; எனது கௌரவம் காப்பாற்றப்படுவதற்கு! என்சுயநல வெறியில் மணர்ந்த மலரொன்றைக் கசக்கித் தூர எறிந்தேன். நான் செய்த குற்றத்தை இன்று உணர்கிறேன். அந்த உணர்ச்சி என்னை நிம்மதியற்றவனாகச் செய்கிறது. எனது இருதயத்தில் கொழுந்து விட்டொரியும் துக்காக்கினியை அவிக்கும் அருவி இந்த மதுதான்’ என்று சொல்லிப் புட்டியிலிருந்த மதுவைக் கண்ணத்தில் ஊற்றினேன்.

“மதியை மயக்கும் சக்தி மதுவுக்குண்டு; தெளிவாக்கும் சக்தி அதற்கில்லையே” என்றேன்.

“மதி மயக்கியிருப்பதால் எனது சிந்தனைக்கு வேலையற்றுப் போகிறது; நிம்மதியாயிருக்க

கிறேன். ஒரு நாளைக்கு எத்தனை தரம் சூடிக்கிறேன் என்பது எனக்கே தெரியாது. நான் நிம்மதியற்றிருக்கும் நேரத்தில், நடந்தவைகளைச் சிந்திக்க நேரிடும் சமயத்தில் மது எனக்குப் பிரயோசனமாகிறது” என்று அவன் சொன்னான்.

“உனது துக்கத்தைக் கிளறும் சம்பவத்தை நானும் அறியலாமா?” என்று கேட்டேன்.

“நீ விரும்பினால் சொல்லுகிறேன்” என்று சொல்லத் தொடங்கினான்.

“அவ்வருடம் வைத்திய பரீட்சைக்கு எழுதிவிட்டு, எனது கிராமத்துக்குப் போயிருந்தேன். எனது பெற்றோருக்கு அளவு கடந்த சந்தோஷம், பட்டின வாழ்க்கை எனக்குச் சலித்துப் போயிருந்தது. நாள் முழுதும் பச்சைப் பசிய வயல்களின் வரப்புக்களில் உலாவுவேன். ஆரம்பத்தில் குளத்தில் குளிப்பது எனக்குப் புதுமையாயிருந்தது. நாட் செல்லச் செல்ல ஸ்படிகம் போன்ற அந்த நீரில் குளிப்பதைவிட ஆனந்தம் வேறு ஒன்றும் இல்லையென்று தோற்றியது. காலம் முழுவதும் மோட்டார் சத்தத்தைக் கேட்டுப் புளித்துப் போயிருந்த என் காதுகள், வண்டியில் பூட்டிய மாடுகளின் சலங்கைச் சப்தம் கேட்டு இன்புற்றன. கிராம வாழ்க்கை எனக்கு எவ்வளவோ இன்பமாயிருந்தது.

“ஒரு நாள் எங்கள் வீட்டுக்கு ஒரு பெண் வந்தாள். இளமை அவளுக்கு மெருகுபிசியிருந்தது. கட்டான தேகம், நெஞ்சுவரை சேலையால் மறைத்திருந்தாள்.

அதற்கு மேல் மறைப்பதற்கு அவளுக்குத் தகுதியில்லை. ஏனென்றால் அவள் தீண்டாச் சாதியைச் சேர்ந்தவள்.

“நெல் குத்துவதும், வயலி விருந்து புல்லுச் சமப்பதற்கான அவளுக்கிடப்பட்ட வேலைகள். அவள் வந்த நாள் தொடக்கம் என் மனம் ஒரு நிலையிலில்லை. அவள் அழகொழுகும் முகத்தைப் பார்த்து மெய்மறந்து நிற்பேன். நாட் செல்லச் செல்ல அவளும் கடைக்கணித்தாள். சொல்ல வேண்டிமே! இருவரும் அன்பால் பிணைப்புண்டோம். எத்தனை நாள் அவள் முகம் சிவக்கச் சிவக்க இரக்கமின்றி பின்னும் பின்னும் முத்தமிட்டிருப்பேன்! நிலாமலர்ந்த எத்தனையோ இரவுகளில் எங்கள் வருங்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்திருப்போம். அவையெல்லாம் இன்று கனவுகளாகிவிட்டன” என்று சொல்லி கண்ணத்திலிருந்த மதுவை ஒரு முறை சுவைத்தான். பின்னும் கூறினான்:

“அவள் கர்ப்பவதியானாள், கண்ணியாயிருந்த அவள் கர்ப்பவதியானது எவ்வாறு?— என்று வீட்டிலுள்ளவர்கள் முணுமுணுத்தார்கள். நான் மெதுவாய் விஷயத்தை வெளியிட்டேன். அப்பாவுக்கு வந்த கோபத்தைப் பார்க்க வேண்டுமே! என்னையும் அவளையும் தாறுமாறாகப் பேசினார். அத்துடன் விட்டாரா? அவளை எங்கேயோ தூரத்திலிட்டார்! நான் பெலவினையை விட்டேன். என்னுடைய அந்தஸ்தைக் கருதியபோது அவள் நாடுகடத்தப் பட்டதையிட்டுச் சந்தோஷமுற்ற

றேன். 'கடைசிவரை உன்னைக் கைவிடமாட்டேன்' என்று எந்தச் சந்திரனைப் பார்த்து அவரைக் குச் சத்தியம் பண்ணிக்கொடுத்தேனோ, அதே சந்திரன் தன் பூரணப் 'பொலிவுடன்' என்னை ஏளனம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான்."

இதைச் சொல்லியதும் சூனிய திருஷ்டியுடன் ஆகாயத்தை ஒருமுறை அவன் பார்த்தான்; மீதியிருந்த மதுவை உட்செலுத்தினான். கதை தொடர்ந்தது.

"இரண்டு வருடங்கட்குப் பின்.....நான் யாழ்ப்பாணம் அரசினர் வைத்தியசாலையில் வைத்தியராக இருந்தேன். ஒரு நாள் நோயாளிகளைப் பார்த்துக் கொண்டுவரும் பொழுது..... திகைப் பூண்டை மிதித்தவன் போலிருந்தது, என் நிலைமை! மயக்கம் வரும்போலிருந்தது. அவள்—என்னால் பாழாக்கப்பட்ட அதே பெண்தான் எலும்பாய்க் கிடந்தாள். மதியை மயக்கும் அந்த மலர் முகம், இன்று காய்ந்து கருகிக் குழி விழுந்திருந்தது. பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. கிட்டப் போனேன். என்னைக் கண்டதும் அவள் மறுபக்கம் திரும்பி விட்டாள். ஏன் பார்க்கிறாள்? தன் வாழ்க்கையைப் பாழாக்கிக் காலமெல்லாம் உழன்று திரியச் செய்த துரோகியைப் பார்த்துக் கடைசிச் சமயத்தில் பாபமுட்டையைச் சுமப்பதா? நான்..... வந்துவிட்டேன்.

"விடு வந்தேன். எதைக் கண்டாலும் அவள்தான் என்று பயந்தேன். அன்று தொடக்கம் கிம்மதி என்பக்கம் தலைகாட்டவில்லை. மறுநாள் நோயாளரைப் பார்க்கப்போன பொழுது அவள் இருந்த இடம் வெறுமையாயிருந்தது. விசாரித்ததில் அவள் அன்றிரவே இறந்துவிட்டாளென்றும், பிரேதத்தை அப்புறப் படுத்தியாயிற்றென்றும் சொன்னார்கள். வைத்தியசாலையே இடிந்து என்மேல் விழுந்தது போலிருந்தது, என்னுடைய பாதகத்தன்மை கூரிய அம்பு போல் என் உள்ளத்தில் தைத்தது. மலருடன் சேர்ந்து மணம் பிறக்கிறது; மலர் காய்ந்து கருகி உதிரும்போது மணமும் அற்று விடுகிறது. ஆனால் வண்டு மலரில் இருப்பது தேன் பெறும் வரையில் தானே? "

வைத்தியப் பதவியை அரைக்கே துறந்தேன். இப்படி ஏகாந்தத்தில் வந்துவிட்டேன். உலகம் என்னை மாற்றியுயர்ந்த பசும்பொன்னென்று நினைத்தது. ஆனால் 'மின்னுவதெல்லாம் பசும் பொன்னல்ல, பொன் பூச்சிட்ட பித்தளையுந்தான் மின்னுகிறது' என்பதை உணரவில்லை."

போத்தலிலிருந்த மதுவை கண்ணத்தில் பின்னும் ஊற்றினான் விசுவநாதன். நான் மௌனியானேன்.

நான் வெளியே வந்த பொழுது அவன் கண்ணத்திலுள்ள மதுவை மடமடவென்று குடிக்கும் தம் கேட்டது.

Publisher: K. S. Natarajan.
Printed at Sri Parvathi Press,
No. 288, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
A. S. Muruganandan
T. S. Varatharajan.

வறுமையாச்சி

larumalar chchi Jaffna

(8) விடுதலைப் போராட்டம் - 1948

அங்கு பெரித்த கடலென
ஆற்றில் கொண்ட பாரதிக்
கலைகளின் சலிதை இக்
காசினி யெலாம் பெரும்
ஒலி கிளர்க்க வேணும் - ளாம்
ஒன்று படடு கின்ற பல்
சிலை சேதுக்கி வாட்டுவோம்,
சேக் தமிழர் நாடே லாம்!

— மதுரைகவி.

ஹாஜியார்

வட இலங்கையில் நேர்த்தியான ஆபரண வகைகளுக்கும், விலையுயர்ந்த இரத்தின வகைகளுக்கும் நம்பிக்கையான இடம் இது ஒன்றே. எப்பொழுதும் ஆபரணங்கள் இருப்பில் உண்டு. ஓடநுக்கும் நகைகள் செய்து கோடுக்கப்படும்.

தயவு செய்து

எங்களது

ஆபரண மாளிகைக்கு
விஜயம் செய்யுங்கள்!

ஹாஜி. வி. எம். எம். எஸ். அப்துல் காதிர்

— பூரண நகை வியாபாரி —

131, கன்னாதிட்டி. :: யாழ்ப்பாணம்.

அரசியல், சமய, சமூக வித்தியாசங்கள் இன்றி, பல்லா யிரக்கணக்கான தமிழ்மக்கள்—வியாபாரிகள், தொழிலாளர் களோடு சிறுவர்களும் கூட 'மறுமலர்ச்சி'யை மாத்திரமே ஆவலோடு வாசிக்கிறார்கள்.

மறுமலர்ச்சியில் நீங்கள் விளம்பரம் செய்வதன் மூலம் இலங்கைத் தமிழர்கள் அனைவருக்குமே உங்களை அறிமுகம் செய்துகொள்கிறீர்கள்.

விளம்பர விகிதங்களுக்கு எழுதவும்

மனேஜர், "மறுமலர்ச்சி"

288, ஆஸ்பத்திரி வீதி. ... யாழ்ப்பாணம்.

ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

<p>இப்பகுதியில் ஒரு விளம்பரத் துக்கு ஒரு முறைக்கு ரூபா 2/- யாழ்ப்பாண வியாபாரிகளுக்கு மாத்திரமே இச்சலுகை உண்டு. விவாகம், நன்றி கூறல், இறப்பு, பிறப்பு முதலியனவும் 'தேவை' விளம்பரங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். 'மனேஜர். மறுமலர்ச்சி'</p>	<p style="text-align: center;">— ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகம் —</p> <p style="text-align: center;">ஆஸ்பத்திரி வீதி, :: யாழ்ப்பாணம்.</p> <p style="text-align: center;">—:—</p> <p>விளம்பரங்கள், கல்யாண அழைப்பு தழுகள், பில்-றிசிறி புத்தகங்கள், பிரசுரங்கள், புத்தகங்கள் - மற்றும் எல்லா விதமான அச்ச வேலைகளும் அழகாகச் செய்து கொடுக்கப்படும்.</p>
<p>றப்பர் ஸ்ராம்புகள், 'பினொக்' குகள், விளம்பரப்பலகை முதலியன செய்யவும் கொண்டாட்டங்களில் சோடனை வேலைகள் செய்யவும் மிகச் சிறந்தவர்:</p> <p style="text-align: center;">S. து ரையப்பா, லங்கா சித்திரத் தொழிற்சாலை, ரெம்பிள் ரோட் - சண்டிக் குளி, யாழ்ப்பாணம்.</p>	<p>சகல விதமான இரும்புச் சாமான்களும், பெயிண்டர், வாணிஸ் முதலியனவும் திறம் சீமெந்தும் நியாயமான விலைக்குக் கிடைக்கும்.</p> <p style="text-align: center;">சண்முகம் ஸ்டோர்ஸ், 222, ஆஸ்பத்திரி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.</p>
<p>தி. ச. வரதராசன் எழுதிய 'நாவலர்கோன்' புதிய பதிப்பு வெளியாகிவிட்டது. ஒரு பிரதி 30 சதபால் மூலம் 33 சத முத்திரை அனுப்பி பெற்றுக்கொள்ளலாம். விற்பனையாளர்:</p> <p style="text-align: center;">பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.</p>	<p>பாடசாலைக்குரிய எல்லாப் புத்தகங்களும், உபகரணங்களும், மற்றும் இதிகாச புராண நூல்களும், சகலவிதமான கட்டாசிகளும் எம்மிடம் கிடைக்கும்.</p> <p style="text-align: center;">ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை K. K. S ரோட், யாழ்ப்பாணம்.</p>
<p>T. N. விங்கம் & Son, K. K. S. ரோட், யாழ்ப்பாணம்.</p> <p style="text-align: center;">—:—</p> <ul style="list-style-type: none"> * ரயர்கள், * ரியூப்புகள், * மோட்டார்-சைக்கிள்-இவற்றின் பகுதிகள், * வேறு பல பொருட்களும் எம்மிடம் மலிவாகக் கிடைக்கும். <p style="text-align: right;">'Phone No. 108'</p>	<div style="text-align: center;"> </div> <p style="text-align: right;">தேக பலம் தரும்</p> <p>P. S. R. சந்தைதி தைல வகைகளும் எம்மிடம் கிடைக்கும்.</p> <p style="text-align: center;">மயில்வாகன ஸ்டோர்ஸ், பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம். (Prop: ஆ. நா. கந்தையா)</p>

முகத்துவாரம்

மறுமலர்ச்சிக் கவிஞரான சப்பிரமண்ய பாரதியாரின் ஜனனதினத்தில் இந்த 'மறுமலர்ச்சி' இதழைத் தமிழ் ரசிகர்களின் முன்பாகச் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

நமது சிறந்த அறிஞர்கள், பல கோணங்களிலிருந்தும் பாரதியைப் புதிய நோக்குகளுடன் கவனித்து, தாம் கண்ட வற்றை எழுத்தோவியமாக்கியிருக்கிறார்கள், இந்த இதழில்.

பாரதியின் நினைவு, நம்மைக் கைகொடுத்துத் தூக்கி விடுகிறது, நமது லக்ஷியப் பாதையிலே. இந்த நினைவு, நமது முயற்சிகளுக்குச் சிரஞ்சிவித் தன்மையை அளிக்கிறது. இது வாழ்க!

இந்த இதழின் முகப்பு உங்கள் உள்ளத்தை மிகவும் கவர்வதற்குக் காரணமானவர், நமது பிரிய நண்பரும் சிறந்த ஓவியக் கலைஞருமான ஸ்ரீ. 'கதிர்'. அவருக்கு நமது அன்பார்ந்த வந்தனங்கள்.

இந்த இதழின் விளம்பரப் பக்கங்களிலே வாசகர்கள் ஒரு புதுமையைக் காணலாம். 'கடை வீதிகளிலே' — என்ற இப்புதிய அம்ஸம், வாசகர்களுக்கு மிகவும் பயன் அளிப்பது. உங்களுக்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்குவதற்கு எங்கே போகவேண்டுமென்பதற்கு இது வழிகாட்டுமல்லவா? அடுக்க இதழில் இந்த அம்ஸம் விரிவான முறையில் வரும். யாழ்ப்பாணத்து வியாபாரஸ்தர்கள் இது சம்பந்தமாக நம்மோடு ஒத்துழைக்க உற்சாகத்தோடு முன்வருவார்களென நம்புகிறோம்.

✱

“தனியோருவனுக் குணவிலையெனில்
ஜகத்தினை அழித்தீடுவோம்”

என்று கதறிச் செத்த பாரதியின் இறந்த தினத்தையும் பிறந்த தினத்தையும் பல்லாண்டுகளாகக் கொண்டாடி வருகிறோம். அவர் சாதாரண கவி அல்ல, மகாகவி என்பதை நாட்களாக ஆக நன்கு தெரிந்து, அவருக்குக் கோயில் கட்டி எழுப்பக்கூடத் துணிந்துவிட்டோம். ஆனால்

ஆனால், பாரதி அன்று மனங் கொடுத்து இந்த அடிகளைப் பாடியதற்குக் காரணமாயிருந்த நிலைமையில் இன்று சீர்திருத்தம் கண்டிருக்கிறதா? எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் என்போருக்கு

அவர்களுக்குரிய உரிமைகளும், வாழ்க்கைத் தேவைகளும் இன்றைக்குச் சரிவரக் கிடைத்திருக்கின்றனவா? முதலாளித்துவக் கொடுங்கோன்மைக்கு ஆளாகாமல் அவர்கள் சுகமாக மூச்சு விடுகிறார்களா?

தென்னிந்திய தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடும், இலங்கை எழுத்தாளர் மகாநாடும் வெறுமனே கூட்டத்தில் நின்று கூவிப் பேசுவதோடு நின்றுவிடாமல், எழுத்துலகத்தின் குறைகூளங்களை அகற்றப் பாடுபடவேண்டும் எனக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். — யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்களின் சார்பாகவேதான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

*

ஓ, காந்தி! 'சத்தியின்றி ரத்தமின்றி யுத்தம்' என்று கோஷித்த மகாத்ம! இன்று உன்னுடைய நாட்டிலேயா, கத்தி முனைகள் இரத்தம் குடிக்கின்றன? தெய்வத்தைப் பெண்ணை வணங்கும் உன்னுடைய நாட்டிலேயா, இன்று 'பெண்வதை' நடக்கிறது? காந்தி! இச்சம்பவங்கள் உன் உள்ளத்தில் மோதும் ஒலி இங்கெல்லாம் கேட்கிறதே!

*

வாழ்க நீ, எம்மான்! இந்த
வையத்து நாட்டி லெல்லாம்
தாழ்வுற்று, வறுமை மிஞ்சி,
விடுதலை தவறிக் கெட்டு,
பாழ்ப்பட்டு நின்ற தாமோர்
பாரத தேசந் தன்னை
வாழ்விக்க வந்த காந்தி
மகாத்ம! நீ வாழ்க, வாழ்க!

— பாரதி

கேட்டியோ பாரதி!

நாட்டிலே மிக்துயர்
நம்தமிழ் நாடது
கேட்டிலே மிக்துயர்
கீழ்நிலை எய்தலும்,
ஏட்டிலே தீட்டிய
எண்ணரும் இன்சுவைப்
பாட்டினு லேயதைப்
பாணத்த பாரதி!

கேட்டியோ! அன்றுணைக்
கீழ்மைப் படுத்திய
நாட்டிலே உன்கள்
நாதம் நிறைந்தது;
ஈட்டிவேல் வாளானத்
தீட்டிநீ விட்டசோற்
பாட்டினுல் எம்தனைப்
பாரம் குறைந்தது.

குறைவுறு நின்துறிக்
கோளேலாம் கண்முனே
நிறைவுறு முன்உயிர்
நீத்தனை! ஆயின்என்?
மறைவுறு நன்புகழ்
மண்டிப் பரக்கஅத்
துறையேலாம் புலமைமில்
தோன்றினோம் பாரதர்!

போர்தனைப் பாடிடோம்
புதுயுகந் தோன்றலால்;
'பேர்'களைப் பாடிநாம்
பிச்சையும் வாங்கிடோம்!
வார்தலைக் கச்சணி
வனிதையர் காதலை
ஆர்இனிப் பாடுவார்
அண்ணலுன் புகழலால்!

— நாவற்குழியூர் நடராஜன்

தமிழன்

தந்த

தனம்!

அ. வி.

மயில்வாகனன்,

B. A., B. Sc.

“தனக்கடாச் சிங்களம் தன் பிடரிக்குச் சேதம்.” என்று நம் முன் ஒரு நாடோடிப் பழமொழி வழங்குகிறது. இதற்குச் சில வேளைகளில் புறநடையும் உண்டு. தனக்கு அடுக்கும் சிங்களமானால் அதனால் சேதம் வராது. வேறு எம்முறையில் இருப்பினும் அது பிடரிக்கு மாத்திரமன்றி உடம்புக்கே ஒத்துப்போகாது என்க. எனினும், உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் தத்தம் செய்து சிங்களத்தை விருத்தி செய்தவர்கள் பலர் உளர். அவர்களுள் தமிழரும் சிலர். இவ்விஷயத்தில் தனிப்பட்ட சிலரை உட்படுத்தும் தமிழ்ச் சாகியத்தை முதற் குறிப்பிடவேண்டும். தமிழர் எழுதி வைத்த நூல்களும் அவர்கள் நடையுடைபாவனைகளும் தமிழறிந்த சிங்கள எழுத்தாளர்கள் தங்கள் நூல்களுள் எடுத்தாளக்கூடியன வாக மிகவும் உதவி புரிந்தன. சிங்களருடன் வாழ்ந்த இஸ்லாமிய ருமே சிங்கள இலக்கியத்துள் தமிழர் நாகரிகம் புக உதவி செய்திருக்கின்றனர்.

நீர்கொழும்பு தொடங்கி மாத்துறை வரை தமிழ் வழங்கிய கடலோரம் வாழ்ந்த சிங்கள எழுத்தாளர் தம் நூலுள் தமிழ்சொற்களையும் கையாண்டனர். இந்தா, அடி, வெடி, செல்லம், கீரி, நரி, கடலை, சீனி, சந்தி, சட்டி, முருங்கை, வறுக்கை, பெட்டி, பாதை, முட்டி என்பன போன்ற சொற்கள் பேச்சுவழக்கில் மாத்திரமன்றி நல்லிலக்கியங்களன்றும் சேர்ந்துவிட்டன. நாடோடிப் பாட்டுக்கள் பாதி தமிழ், பாதி சிங்களமாக வழங்குகின்றன. வீட்டில் தமிழும் வெளியே சிங்களமும் பேசும் சில் குடும்பங்களும் உள. அந்த நாகரிகத்தைக் கைப்பற்றி வாழினும் தமிழ் அபிமானமே இவர்களுக்கு உண்டு என்னலாம்.

இனிச் சில நூல்கள். பௌத்தர்களுடைய ஜாதகங்கள், 1692 வரையில் கிரிமெட்டியவை எழுதிய மகாபதரங்க ஜாதகம் ஒன்று. இது மசாபாரதக் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டது. இதன் மூலதால், வடமொழி மாராதமன்றித் தமிழின் மொழி பெயர்ப்பேயாகும். ஆகவே இது தமிழ்ப் பண்பு வாய்ந்தது. இதே

காலத்தில் தோடம்வில்லகவி என்பவர் அரிச்சந்திர புராணத்தைத் தமிழிலிருந்து மொழிபெயர்த்துப் பாடினார். இப்பாட்டுக்கள் பெரும்பாலும் காரிகை கற்றுப் பாடியனவேயன்றிக் கவித்துவம் வாய்ந்தனவல்ல. 1772இல் வள்ளிமாதா கதை என்று ஒன்றை மரத்துறையில் முதலியார் அபயக்கோன் விஜயசுந்தரர் பாடி முடித்தார். இது கந்தப்புராணத்தின் கதைச் சுருக்கம். தமிழிலிருந்தே எழுதப்பட்டது.

வேதாளங்களின் கதை என்பது வடமொழி வேதாள பஞ்சவிமசதி என்னும் நூலின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பை உதவியாகக் கொண்டு எழுதியது. சிலப்பதிகாரத்துக் கண்ணகிதேவி கதையையும் சிந்தாமணியில் சிந்தாமணிதேவி கதையையும், வளையாபதியில் சமயச் சார்பான பாகத்தையும் தோமஸ் விஜயசிங்கர் 1877 வரையில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவை எல்லாம் தமிழர் நாகரிகத்தைச் சிங்களருக்குக் காட்டுவன.

1367 வரையில் களுத்துறைக் கோட்டில் முதலியாராக இருந்த துவிபாஷகர் நமச்சிவாயர் என்பவர் குடும்ப சம்ரக்ஷணி என்றொரு நூல் சிங்களத்தில் எழுதினார். இதனுள் நாடோடிக் கதைகளும் கட்டுக் கதைகளும் சிங்களக் குடும்பங்களில் வழங்கும் சாதாரண சம்பாஷணைகளும் உண்டு; கற்பனைகளும் பல உள. பஞ்சதந்திரக் கதையையும் தமிழிலிருந்து இவரே மொழி பெயர்த்துத் தந்தவர். இது 1899இல் பிரசுரமானது. சிங்களத்தில் முதன்முதல் சிறந்த நூல் எழுதிய தமிழர் இவரே. இவர் அறிவாளிகளை எதிர்த்துச் சிங்களத்தில் வாதாடியவர்.

பின், 1886இல் இராமாயணம் வசன ரூபமாக எழுதப்பட்டது. இதனை ஆக்கியவர் அண்மையில் ரோயல் கல்லூரி ஆசிரியராகவிருந்த ஜபவீர பண்டார என்பவரின் பேராராண தோன் பஸ்தியான் ஜயவீர பண்டார என்பவராவர். இவர் வடமொழி, ஆங்கிலம், தமிழ் என்னும் மும்மொழிகளிலுமுள்ள இராமாயணத்தை உதவியாகக் கொண்டே எழுதினார். மிகுந்த அறிவாளி.

குட்டிக் கதைகள் எழுதிய மாட்டின் லிக்கிரமசிங்கம் போன்றோர் எல்லா நாட்டுக் குட்டிக் கதைகளையும் (தமிழ்நாடு உட்பட) ஆராய்ந்தே எழுதியிருக்கின்றனர். இவர்களுடைய இலக்கியம் காலத்திற்கேற்றவாறு மாறுதலடைந்து கொண்டு வந்திருக்கின்றது.

தமிழ் இலக்கியமும் தமிழரும் செய்த உதவியில் இது ஒரு துளி. இவ்வெழுத்தாளருக்கு முன்னும் பின்னும் பிறரும் உதவி புரிந்திருக்கின்றனர். அவர்களுடைய உதவி சிங்களரின் நடைஉடைபாவனையிலும் நுண்கலைகளாகிய சிற்பம், நடனம், சங்கீதம் முதலியவற்றுள்ளும் நன்கு தோன்றும். இதுவே இவர்களுக்குத் தமிழன் தந்த தனத்தளர் ஒரு துளி. —இவை சரத்தந்திரர் முதலியோர் ஊலுட் கண்டட்டி.

‘பார்வதி’யின் கடிதம்
[கதைக்குச் சேராதது!]

ஸ்ரீ. வரதர் அவர்களுக்கு:

எழுத்தாளரே,

நீங்கள் ‘மறுமலர்ச்சி’யில் ‘உணர்ச்சி ஓட்டம்’ என்ற பெயரோடு என்னுடைய கதையை எழுதி வருகிறீர்கள். ஒவ்வொரு மாதமும் அதை நான் தவறாமல் வாசித்து வருகிறேன். என்னைப் பொறுத்தவரையில் அதை நான் ஒரு சாதாரண ‘வாழ்க்கைச் சம்பவ’மாகக் கருதியிருந்தேன். ஆனால் நீங்கள் அதை ஒரு அற்புதமான கதைபாக எழுதி வருகிறீர்கள். ஒவ்வொரு சம்பவமும் எப்படி எழுதப்பட வேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேனோ அதேமாதிரி நீங்கள் எழுதிவிடுகிறீர்கள்! இது உங்களுடைய எழுத்துத் திறமையைத்தான் காட்டுகிறது.

இதுவரையில் வெளிவந்த கதையில், என் மனதிலும், ‘அவர்’ மனதிலும் ஏற்பட்ட உணர்ச்சிப் பொருமல்களை வெகு அற்புதமாகச் சித்தரித்து விட்டீர்கள். ஆனால் இனிமேல்தான் உங்கள் திறமையைக் காட்டவேண்டும்.

இந்த உணர்ச்சி ஓட்டத்தின் முடிவு வெகு பளித்திரமானது. உங்கள் எழுத்தில் சிறிது தோல்வி ஏற்பட்டாலும் எங்கள் உள்ளத்தின் புனிதத் தன்மையில் மாசு ஏற்பட்டுவிடும். அப்படியானால், ஆயிரக்கணக்கான வாசகர்களின் கோபத்துக்கு ஆளாவதோடு என்னுடைய கடுமையான சரபத்துக்கும் ஆளாவீர்கள்.

அத்தகைய நிலைமை ஏற்படாதென நினைக்கிறேன். உங்கள் எழுத்துத் திறமையினால் இகன் முடிவை வெற்றிகரமாகச் சித்தரித்து விடுவீர்களென்று பூரணமாக நம்புகிறேன். வந்தனம்.

—‘பார்வதி’

அடுத்த இதழிலிருந்து உணர்ச்சி ஓட்டம் - கதை தொடர்ந்து வெளிவரும். — ஆசிரியர்கள்.

உ பு யு ச ர் க் க ரை யு ம்

*

*

மாலை ஐந்து மணி. அன்று வேலை செய்த கனையால் ஆற்றங்கரைக்குப் போய்வாஉத்தேசித்தப் புறப்பட்டேன். அங்கு சென்று இயற்கை அண்ணியின் அழகை அனுபவித்தவாறு இங்கும் அங்கும் உலாவினேன். சிறிது நேரத்தில் ஆற்றின் நீர் சிவந்த நிறமாகக் கண்டு நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அப்பொழுது நான் கண்ட கண்கவர் காட்சியை என்னென்றெடுத்துரைப்பேன்!

இளந்தென்றல் ஜி லு, ஜி லு என்று இன்பமாக வீசிறது.

செங்கதிரவன் மேற்றிசையை நோக்கி மிக மௌனமாய்ச் சென்றான். பல வர்ணங்கள் தீட்டப் பெற்ற அந்த ஆகாயம் எல்லோர் மனதையும் கொள்ளை கொள்ளக் கூடியதாயிருந்தது. அதனுடைய பிரதிபிம்பமே அந்த ஆற்று நீரில் தெரிந்தது. ஆற்றங்கரையிலிருந்த மரங்கள் பரிதியின் பிரிவாற்றாமையால் மெள்ள, மெள்ளத் தலை குனிந்தன. ஆங்காங்கு இருந்த மலர்கள் தங்கள் நாயகன் போவதைக் கண்டு அதிக துக்கத்துடன் குவிந்தன.

காகங்களும், கொக்குகளும் கூட்டம் கூட்டமாக தங்கள் தங்கள் இருப்பிடத்தை நோக்கிச் சென்றன. அங்கே அடர்ந்து வளர்ந்த மரக்கிளைகளில் இருந்த கூடுகளில், தங்கள் பெற்றோருக்காகக் காத்திருந்தன அந்தக் காகக் குஞ்சுகள்; 'எங்கே வருகிறார்கள், எப்போ வருவார்கள்' என்று பெற்றோரை எதிர்பார்த்து ஏங்கிக்கொண்டிருந்தது அவற்றின் உள்ளம்.

வீடு திரும்ப நேரமாகி விட்டது என்றறிந்து வீடு திரும்பினேன். வழியில் இடைச் சிறுவர்கள் தங்கள் மந்தைகளை வீட்டிற்குச் 'சாய்த்துக்' கொண்டு போனார்கள். அவர்கள் வாயில் வைத்திருந்த புல்லாங் குழலின் கிதத்தைக்கேட்டு அம்மந்தையிலிருந்த குட்டிகள், தாங்கள் தங்கள் வீட்டிற்குப் போகிற சந்தோஷத்தினால் நீயோ நானோ என்று துள்ளிக் குதித்து ஓடின.

அன்று பெள்ளாணி ஆகையால் பூரண சந்திரன், நான் வீட்டிற்குப் போவதற்குள் வெளியே வந்துவிட்டான். பகல் முழுவதும் கண்ணயர்ந்த மல்லிகை, முல்லை அரும்புகள் முழு மதியின் ஒளியைக் கண்டதும் ஆனந்தத்தால் கண் விழித்தன. அதனால் அம் மலர்களின் நறுமணம் நாற்றிசையும் கம கமவென்று விசியது. சடுதியாய் பூங்கொல்லையிலிருந்த தாமரைத் தடாகத்தை நாடின என் கண்கள். அங்கே தெரிந்தது தடாகமா, அல்லது உருக்கின வெள்ளியா? ஆம் தடாகந்தான்! சந்திரனின் வெண்கிரணங்கள் தடாக நீரில் பாய்ந்து அந்நீரையும் வெள்ளிபோல் மின்னச் செய்தன.

எங்கெங்கேயோ நாள் முழுவதும் உணவுக் கலைந்து திரிந்த 'ஆள்காட்டிக்' குருவி, தனது கூட்டிற்குத் திரும்ப நேரம் சென்றமையால் "கிச், கிச்" என்று கத்திக்கொண்டு பறந்தது. தூரத்திலே கோவில் மணி ஒன்று "டாங், டாங்" என்று பக்தர்களை வரவழைத்தது. மிகவும் மனோகரமான காட்சிதான்.ஆனால், இதையெல்லாம் என்னால் தனியாக அனுபவிக்க முடியவில்லையே! இனிய ரோஜா மலரைப் போன்ற என் காதலியும் இன்று என்னோடு வந்திருந்தால்!.....

பால் என்னவோ மிக இனியதுதான்; ஆனால் அதற்குச் சர்க்கரை போடாமலிருக்கும்போது சுவைக்க முடியவில்லையே!

✽

ஐயோ, பொழுது படுகிறதே!

இன்று ஒரு சதம்கூட உழைப்பில்லையே. காலையில் யாரோ ஒரு கால்சட்டை போட்ட பிரபு, அவருடைய இரண்டு பெரிய பெட்டிகளைத் தூக்கிக்கொண்டு ஒரு கட்டை தூரம் நடந்ததற்காக ஒரு பத்துச் சதம் தந்தார். மத்தியானம் வயிற்றுக் கொடுமையைத் தாங்காமல் இரண்டு வடை வாங்கி உள்ளே தள்ளிவிட்டேன். பிறகு, அப்படிக்கூட ஒன்றும் சந்திக்கவில்லையே! ஒரு சீமான் பெரிய ஒரு பெட்டியோடு இறங்கினார். எலும்புக் துண்டைக் கண்ட நாய்களைப் போலப் பத்துப் பேர் ஓடிப்போனோம். நான் தான் முன்னுக்கு நின்றேன். என்னுடைய தளர்ந்து வாடிய தேகம், களை இழந்த முகம், குழிபாய்ந்த கண்கள்—பாவம், அவர் என்மீது இரக்கப்பட்டார் போலும்! பெட்டியை வேறொரு தடியனிடம் கொடுத்துவிட்டார், என் தேகம் மேலும் தளர்ந்தது; முகத்தில் பிரேதக் களைதான் வந்திருக்கும். பிறகு, பிறகு..... ஒரு சதம்கூட உழைப்பில்லை.

ஐயோ, பொழுது படுகிறது! ஆகாயம் என்ன சிவப்பாயிருக்கிறது. அதைச் சிவப்பாக்கிய பெருமை எனக்குந்தான் உண்டு. ஏனெனில், என்னைப்போன்ற ஏழைகளின் இரத்தத்தை உறிஞ்சி எடுத்துத்தானே தெய்வம் அங்கே இரத்த வர்ணம் தீட்டுமது?

ஆற்றங்கரை! 'ஜல ஜல' என்று ஓடும் இந்த ஆற்று நீர், என் குழந்தைகளின் கண்ணீர்

வெள்ளத்தைத்தான் எனக்கு
 ரூபக மூட்டுகின்றது. சூரியன்
 மறைவதைக் கண்டு என் உள்ளத்
 தைப்போல இந்தத் தாமரை
 மலர்களும் கூம்புகின்றன. ஆனால்
 அவை நாளைக் காலையில் மறு
 மலர்ச்சி அடையும்; எனக்கோ?
 எனக்கு வாழ்விலே மறுபடியும்
 மலர்ச்சி கிடைக்காது!

கொக்குகளும் காக்களும் கல
 கலப்புடன் வீட்டுக்குத் திரும்பு
 கின்றன. தங்கள் குழந்தைகளைக்
 காண அவை ஆவலோடு பறக்
 கின்றன. ஆனால் நான்.....
 என்ன முகத்தோடு என் 'கூட்
 டு'க்குப் போவேன்? என் குஞ்சு
 களின் முகத்தை எப்படி நிமிர்ந்து
 பார்ப்பேன்? பகல் முழுவதும்
 பள்ளியிலும், விளையாட்டிலும்
 ஏதோ ஒருமாதிரி அவர்கள்

பொழுது கழித்திருக்கும்.
 இனி.....?

ஒட்டிப்போன வயிறு துடி
 துடிக்க, சோர்ந்துபோன முகத்
 திலே 'அற்ப ஆசை' தாண்டவ
 மாட, பொருத்திவைத்த எலும்
 புக் கூடுகள்போல அவர்கள் ஓடி
 வந்து என் மடியைத் தடவும்
 போது.....ஐயோ நான் என்ன
 செய்வேன்? அவர்கள் அழுவார்
 கள், அழுவார்கள், அழுவார்
 கள்!.....

நான் தனியாக என்ன செய்
 வேன்?.....அவள்—இவர்களைப்
 பெற்ற அந்தப்பாவி—இருந்தால்,
 இந்தக் குழந்தைகளுக்கு ஏதும்
 ஆறுதலாவது சொல்வாளே!

வெளும் ஓடியற் கூழானாலும்
 அதற்குக் கொஞ்சம் உப்புப்
 போட்டால் சகித்துக் கொள்ளலா
 மல்லவா? *

ஏ. ஜே. பீடி! ஏ. ஜே. பீடி!!
A. J. BEEDIES.

கீர்த்தியும் புகழும் வாய்ந்ததும்
 மணத்திலும் குணத்திலும் சிறந்ததும்
 உங்கள் புகைத்தாகத்தைத் தணிக்கக்கூடியதுமான
 ஏ. ஜே. பீடிகளை உபயோகித்து ஆனந்தமுறுங்கள்.
 வெளியூர்களுக்கு ஏஜண்டுகள் தேவை!

Sole Agents: N. SIVAGURU,
 137, Wolfendhal St., COLOMBO.

பாரதியும்

இன்னும் நமது நாட்டிலே ஒருவகையான நூதன சுவாபமுள்ள பெற்றோரை நாம் காணலாம். இவர்கள் தமதுகுழந்தைகள் ஏனையோருடைய குழந்தைகளுடன் சேர்ந்து விளையாடுவதைக் காணச் சங்கடமாட்டார். தமது கட்டளையை மீறிக் குழந்தைகள் தமக்குரிய இயற்கைச் சபாவத்தினாலே ஓடியும் துள்ளியும் பாடியும் விளையாடினால், மனிதத் தந்தை காட்டில் வசிக் கும் கொடும்புலியினும் கரேமராகக் குழந்தையை நடத்தத் தொடங்கி விடுகிறான். பிள்ளை புத்தகமும் கையுமாக இருக்கவேண்டுமென்பதே தந்தையின் கட்டளை. தந்தைக்கு வேண்டியது பிள்ளை புத்தகமும் கையுமாக இருக்கவேண்டுமென்பதேயன்றிப் பிள்ளை புத்தகத்தில் முழுப் புலனையும் செலுத்திச் சிறிதுநேரம் படித்தாற்போதுமென்பதன்று. அதற்கேற்பவே பிள்ளையும் புத்திசாலித்தனமாக நடக்கிறான். பிள்ளையின் கையிலிருப்பது 'மஞ்சள் அறையின் மர்மம்' என்ற நூலாயிருக்கலாம். நாவற்படிப்பில் ஆழ்ந்திருக்கும் மைத்தன், தந்தையைக் கண்டவுடன்

உரக்கக் கத்துவதோ நன்னூற் குத்திரமாயிருக்கும். தந்தைக்கு அவ்வளவிற்குப் பரமதிருப்பிள்ளை எப்போதும் புத்தகமும் கையுமாய் இருக்கிறான் என்பதுபற்றி! தகப்பனருடைய காதிலே தான் படிப்பது விழவேண்டுமென்ற கொள்கையுடைய மைந்தன் வாய் அவன் மறந்த காலத்தும் ('நற்றவா உனை நான் மறக்கினும் சொல்லும் நா நமச்சிவாயவே' என்ற செழுந்தமிழ் நாவலன் பாடலின் படி) தானாகவே நித்திரையிலும் ஏதோ பாடங்களை உரக்கக் கத்தியபடியே இருக்கும். தந்தையின் எண்ணம் தனயன் தூங்காமலே படிக்கிறான் என்பதே.

பிள்ளை புத்திசாலி என்பதில் தடை சிறிதுமில்லை. தந்தையின் வார்த்தையை மெற்கொண்டு பையன் (புத்தகத்தைக் கையில் வைத்திருப்பதற்குப் பதிலாக) எப்போதும் படித்தபடியேயிருந்தால், சில வருடங்களின் பின் எங்காவது பைத்திய வைத்திய சாலையில் இருக்கலாமே யன்றிச் சர்வகலாசாலையில் விருக்க முடியாது.

ஆட்டமும் ஓட்டமுமே பிள்ளைக்கு இயற்கையில் விருப்பம்

பாப்பாவுமும்

தருவனவாம். அவற்றிலேயே அவன் நாட்டம் மிகுதியும் செல்லும். பாலூட்டும் ஆட்டுக் குட்டியும் நாகினங் கண்டும் துள்ளிக் குதித்து வீட்டை வலம் வருவதையும், தெருப் புழுதியைக் கிளப்புவதையும் பார்க்கும் மனிதனுக்குக் குழந்தையி ல் புவிளங்காதிருப்பது விசித்திரமாயிருக்கிறது. இன்று அதிசிறந்த கல்வி மேதாவிடிகள் படிப்பையே விளையாட்டுடன் சம்பந்தப்படுத்துகின்றனர். விளையாட்டு மூலம் கற்பித்தல் கல்வித் துறையில் நன்கு இடம் பெற்று விட்டது.

உத்தம இயல்புடைய தந்தையும் கருவிலே திருவுடைய ஆசிரியருமாகிய பாரதியார், குழந்தையினியல்பு நோக்கி 'ஓடிவிளையாடு பாப்பா; நீ ஓய்ந்திருக்கலாகாது பாப்பா! சின்னஞ்சிறு குருவி போலே நீ திரிந்து பறந்து வா பாப்பா' என்று அவனை விளையாட்டில் மேலும்மேலும் ஊக்குகிறார். 'சோம்பல் மிகக் கெடுதி பாப்பா' என்றும், 'தேம்பி யழுங் குழந்தை கொண்டி' என்றும் விளையாட்டில் மனம் வைக்காத குழந்தைகளை வைகிறார் பாரதியார்.

நல்லாசிரியராகிய பாரதியார், கல்விக்கும் சிறந்த இடங் கொடுக்கிறார். நித்திரையின்பின் மனந்தெளிந்து சோம்பலெல்லாம் நீங்கிய குழந்தை, மூளை வேலைக்குரியனவற்றைப் படிக்கவேண்டுமென்கிறார் பாரதியார். மூளைக்கு மாத்திரம் பயிற்சி கொடுத்தாற் கல்வியின் நோக்கம் நிறைவேராது. இருதயத்தைத் தீண்

டும் அரிய இரக்க உணர்ச்சியையும் எழுப்பும் படிப்பும் அவசியம் எனக் கருதும் பாரதியார், அவன் விளையாடும்போதே கொத்தித் திரியும் கோழியைக் கூட்டி விளையாடும்படியும், எத்தித் திருமங் காக்கைக்கு இரக்கப்படும்படியும், நாயுடன் தோழமை கொள்ளும்படியும், குதிரையை மூட்டையும் ஆட்டையும் ஆதரிக்கும்படியும் பன்முறை அவனை விழித்துக் கூறுகிறார். தமது பாட்டியிர்த்தத்தினிடையே இக் குணநல விருத்திகளுக்கு ஏற்ற இடங் காட்டிக் கொடுக்கிறார்.

தமிழ் நாட்டைத் தாயென்று கும்பிடக் கற்பிக்கும் பாரதியார், சொல்லில் உயர்ந்தது தமிழ்ச் சொல்லெனக் கூறி, இந்திய நாட்டுப் பரப்பு முழுவதையும் பிரித்துப் பிரித்துப் பாகம் பண்ணிப் பார்க்காது, விரிந்த நோக்கோடு அகண்ட ஹிந்துஸ்தானமாகப் பார்க்கும்படி கூறி; அதனைத் தெய்வமாகவே பாவித்துக் கும் பிடுமாறு பணிக்கிறார். இந்த நாட்டுச் சரித்திரத்திலே பிள்ளை மனம்வைக்குமாறு, வேதத்தைப் பற்றியும் நாட்டின் பண்டைய வீரர் உயர்வைப்பற்றியும் பிள்ளைக்குக் கூறுகிறார்.

பூமிசாஸ்திரம் என்ற கடும்பதத்தைப் பிரயோகிக்காமலே பிள்ளைக்கு இந்திய நாட்டின் இயற்கை எல்லைகளாயமைந்த இமயமலை, குமரிமுனை, பெருங்கடற் பரப்பு ஆகியவற்றைப்பற்றிச் சுவையுறக் கூறி, அவனுக்

குப் பூமிசாஸ்திர அறிவையும் மெத்தென ஊட்டுகிறார் நம்கவி.

அன்பும், தெய்வக் கொள்கையும், ஸ்வர நெஞ்சம் வேண்டுமெனக் கூறிப் பிள்ளை வாழும் நெறியையும் விளையாட்டுப் பாடலோடு சேர்த்துக் கற்பிக்கிறார் நம் பாரதி.

பிள்ளைக்கு ஒரு அரிய இனிய நேரஞ்சியையும் வகுத்துக் கொடுக்கிறார். களைப்பு நீங்கிய நிலையில் காலை நித்திரையை நீத்தவுடன் பிள்ளை, ரசிக உணர்ச்சி ஏற்படக்கூடியதாகக் காலைப் படிப்பின் பின் கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு வரவேண்டுமென்கிறார். மாலைக் காலத்தை ஒட்டத்திலும் ஆட்டத்திலும்

செலவழிக்குமாறு கூறும் நம்கவி, புத்தகத்தைப்பற்றி மறந்து பிள்ளை முழுதாக விளையாட்டில் ஈடுபடத்தக்கதாக 'மாலை முழுதும் விளையாட்டு' என 'முழுதும்' என்ற சொல்லை இடையிலே அழகுறப்படுத்துவைக்கின்றார். இதோ அந்த அரிய நேரஞ்சி:-

“காலை யெழுந்த
உடன் படிப்பு - பின்பு
கனிவு கொடுக்கும்
நல்ல பாட்டு
மாலை முழுதும்
விளையாட்டு - என்று
வழக்கப் படுத்திக்
கொள்ளு பாப்பா”

கலைஞானி

மாதமிருமுறை

கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள், வாழ்க்கை வரலாறுகள், மாதர்-பாலர் பகுதிகள் இன்னும் பல தனிப்பட்ட அம்ஸங்களும் தாங்கி ஒவ்வொரு மாதமும் 1-ம், 16-ம் தேதிகளில் கொழும்பிலிருந்து வெளியாகிறுன் “ஞானி”.

இது ஒரு 'இளைஞன்' பிரசுரம்!

தனிப்பிரதி சதம் 35, ஆறுமாத சந்தா ரூபா 4/-,

வருட சந்தா ரூபா 8/-.

THE ELAIGANAN PUBLISHERS,

No. 2, Grand Pass Road, COLOMBO.

வானம் பார்த்த பூமியாகிய யாழ்ப்பாணத்திலே, வாடாது நின்று
பலன் கொடுப்பது பனைமரம். இதை 'பஞ்சந்தாங்கி' என்றும் 'கற்பகதரு'
என்றும் மக்கள் போற்றுகிறார்கள். இந்த 'கற்பகப் பழத்தின்' புகழைப்
பாடும் போதே, சுதேசிப் பிரசாரமும் செய்கிற புலவரின் திறமை
மெச்சத்தக்கது! — ஆசிரியர்கள்.

கற்பகப் பழம்

திங்கட் குடையுடைச் சேரனுள் சோழனும்
தென்னவனு மௌவை சோற்படியே
மங்கல மாயுண்ட தேய்வப் பனம்பழம்
மரியாதை அற்றதோ? ஞானப்பெண்ணே!

கைப்புழப் பும்போக நாலுமோன் றுகவே
கலந்து சுவைக்கும் பனம்பழத்தின்
துய்க்குத் சுவைக்கு நிகராக வேறென்றைச்
சோல்ல முடியுமோ ஞானப்பெண்ணே!

அந்தப் பனைதரும் நல்ல பழத்தினை
ஆராய்த் தேடுத்துத் தழுவீட்டே
வேந்த பதத்தினில் நீரிற் கழுவியே
மேற்றேலை நீக்குவர் ஞானப்பெண்ணே!

கையாற் பிசைந்து கறந்து கறந்து
கழியினை வாய்வைத் துறிஞ்சியுண்டால்
செய்தேன் திரட்சிப்பால் சீனி முதலிய
தித்திப்பென் றுண்ணாரோ ஞானப்பெண்ணே!

வாய்ச்சிட்ட கற்பக தாருவே னும்பனை
மதுரப் பழத்தினை யாம்மறந்தே
ஈச்சம் பழத்திற்கு வாயூறிக் கைப்போருள்
இழக்கின்ற வாறென்ன ஞானப்பெண்ணே!

— க. சோமசுந்தரப் புலவர்.

'இலங்கை விளாபொருள் விற்பனையான'ரின் 'பனை மரம்' என்ற
வெளியீட்டிலிருந்தது.

பாரதியாரின் இந்து மதம்

“எல்லாப் பொருளும் இதன்பால் உளவிதன்பால்
இல்லாத எப்பொருளும் இல்லையால்”

என்னும் மதுரைத் தமிழ் நாகரூர் வாக்கு, தமிழ் வேதமாகிய திருக்குறளையே குறித்ததெனினும், பொதுவாகப் பாரத நாட்டிற்கும் சிறப்பாகத் தமிழ் நாட்டிற்கும் உறுதிபயக்கும் தற்காலப் பணுவல்களுட் சிறந்த ‘பாரதி நூல்’களின் இயல்புரைத்தற்கும் இது பொருத்தமுடைத்தென்பது யிகையாகாது. தாய்நாட்டின் மூன்னேற்றத்திற்குரிய வழிவகைகள் யாவையும் முற்ற வுணர்ந்து ‘தமிழ் மறை’ தந்த பாரதியாரின் நூல்களின்கண் தேசிய சமூக விஷயங்களும், தாய்மொழி பற்றிய விஷயங்களும் அன்றிச் சமய விஷயங்களும் நடுகிலே நின்று ஆராயப்பட்டிருக்கின்றன.

தமிழ் நாட்டுக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் புத்துயிர் அளித்த புலவனார், ‘வேதநெறி’யாகிய இந்து மதத்திற்கும் புத்துயிர் அளித்துள்ளார். ‘வேதநெறி தழைத்தோங்கு’ என்று தமிழ் நாட்டு பேரமைச்சனார் சேக்கிழார் நாயனார் கூறிய மந்திரமும், உலகத்துக்குத் தர்மோபதேசம் செய்ய அவதாரஞ் செய்தருளிய ஸ்ரீமத் விவேகானந்த சுவாமிகளின் திருவருண் மொழியும், சுவாமிகளின் சிஷ்யை ஸ்ரீமதி நிவேதிதா தேவியார் கலைஞானப் பண்பும், கண்ணன் காட்டிய வழியும் பாரதி பாடலிற் செறிந்து ‘ஸகாதநாதர்மம்’ ஆகிய இந்துமத வியல்பினை விளக்குந் தன்மை பாரதி பாடலை ஆராய்வார்க்கு நன்கு புலப்படும்.

“நாட்டு மக்கள் பிணியும் வறுமையும் ரையப்” பாடிய பாடல்களும், “பண்ணில் இன்பமும் கற்பனை விர்த்தையும் ஊட்டி எங்கும் உவகை பெருகிட, ஓங்கும் இன்கவி”களும் பாடிய பாரதியார், ‘வேதங்கள் சொன்னபடிக்கு மனிதரை, மேன்மையுறச் செய்தல் வேண்டுமென்றே” பாடிய பாடல்கள் பலவெனினும், மும்மணி போன்ற மூன்று பாடல்களில் ‘இந்து மதம்’ இவ்வெதன்பதனை இனிமையாக விளக்கியுள்ளார்கள். அன்றறை இங்கே தருவாம்.

மா. பீதாம்பரன்

“ மண்ணுலகின் மீதினிலே எக்காலும்

அமரரைப்போல் மடிவில் லாமல்
திண்ணமுற வாழ்ந்திடலாம் அதற்குரிய
உபாயமிங்கு செப்பக் கேளீர்!
நண்ணியெலாப் பொருளினிலும் உட்பொருளாய்ச்
செய்கையெலாம் நடத்தும் வீறய்த்
திண்ணியநல் லறிவொளியாய்த் திகழுமொரு
பரம்பொருளை அகத்திற் சேர்த்து,

“ செய்கையெலாம் அதன்செய்கை நினைவேல்லாம்
அதனினேவு, தேய்வமே நாம்
உய்கையுற நாமாகி நமக்குள்ளே
ஒளிர்வதென உறுதி கொண்டு,
பொய் கயமை சினம் சோம்பர் கவலை மயல்
வீண்விருப்பம் புழுக்கம் அச்சம்
ஐயமெனும் பேயையெலாம் ஞானமெனும்
வாளாலே அறுத்துத் தள்ளி,

எப்போதும் ஆனந்தச் சுடர்நிலையில்
வாழ்ந்துயிர்கட் கினிது செய்வோர்
தப்பாதே யிவ்வுலகில் அமரர்நிலை
பெற்றிவோர்; சதுர்வே தங்கள்
மெய்ப்பான சாத்திரங்கள் எனுமிவற்றால்
இவ்வுண்மை விளங்கக் கூறும்
தப்பான மதத்தினையே ஹிந்துமதம்
எனப்புலியோர் சொல்லு வாரே!”

மறுமலர்ச்சியை ஒழுங்காக வாசிக்க வேண்டு
மானால் தயவு செய்து ஒருவருட சந்தாப் பணத்தை
அனுப்பி விடுங்கள். வருடச் சந்தா ரூபா 3-50.

‘ மறுமலர்ச்சி ’

288, ஆஸ்பத்திரி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

யாழ்ப்பாணம் ஜக்கிய லாப நிதி

1918-ம் ஆண்டு ஸ்தாபிதமானது.

வங்கிக்காரர் மூலநிதி 8 லட்சம் ரூபா.

இதுவரையிற் கொடுக்கப்பட்ட பங்குப்பணம்
ரூபா 1343670. 100 ரூபா வீசிதமான 8000 பங்குகள்.
பங்குப்பணம் கட்டுழறை :

மாசமொன்றுக்கு 1 ரூபா வீசிதமாக 75 மாசகாலத்திற்கு மாதக்
தோறும் கட்டப்படவேண்டியது. குறித்த காலமுடிவில் பங்கொன்
றுக்கு ரூபா 100 திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். பங்குகள் எந்தநேர
மும் வாங்கலாம்.

தினசரிப் பற்று வாவு :

எச்சரிதி சராசரி 500 ரூபாவுக்குக் குறையாமல் இருக்குமானால்
ஒரு வீசித வட்டியுடன் தினசரிப் பற்றுவரவு செய்யலாம்.

தவணை வரையறுக்கப்பட்ட நேஷனல் பணம் :

நேஷனல் பணம் 3 மாசம், 6 மாசம், 9 மாசம், 12 மாசம் என்னும்
காலங்கள் வரையறுத்து ஏற்படுகின்ற வட்டியும் முறையே 1 வீசிதம்,
2 வீசிதம், 4 வீசிதம், 6 வீசிதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

உண்டியல்கள் :

கொழும்பிலுள்ள "நாஷனல்" வங்கியிலும் "இம்பீரியல்" வங்கி
யிலும் இந்தியாவிலுள்ள பிரதான பட்டினங்களிலும் மாற்றத்தக்க
வீதிமாகக் கொடுக்கப்படும்.

இந்தியா நோட்டு வட்டத்திற்கு மாற்றிக் கொடுக்கப்படும்.

கடன் :

ஈகைகள் ஈடு வைத்துக்கொண்டு கடன் கொடுக்கப்படும். வட்டி
9 வீசிதம் அறவிடப்படும். (ஈடு வைத்தவர்கள்) முதலையும் பாகம்
பாகமாகக் கொடுக்கலாம்.

வேண்டிய விபரங்களை என்மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

S. கனகசபை
சிறப்பர்

பைத்தியமா, ஞானியா?

பைத்தியக்காரத்தனமான காரியங்களைச் செய்யாத மனிதனை கிடையாது.
கரண்டியால் உணவை எடுத்துச் சாப்பிடும் நாகரிக நாட்டினரிடையே,
கையால் அள்ளி உண்பவன் பைத்தியக்காரனாகவே கருதப்படுகிறான். தினந்
தோறும் குளிப்பவன் பைத்தியக்காரனாக மதிக்கப்படுகிறான், வாரம் ஒர்
முறையே அல்லது மாதம் ஒரு தடவையே அல்லது குளிப்பதை வருடத்தில்
ஒரு நாள் வரும் திருவிழாவாகவோ கொள்கிற மக்களால்! இதெல்லாம் ஏன்?
எல்லோரும் ஒருவனைப் பைத்தியக்காரன் என எண்ணுகிறார்கள் என்றால்,
அவன் "ஞானி" யாகிவிட்டானென அர்த்தம். ஏசுவையும், ஆர்க்கிமிடனை
யும், அவனையும் இவனையும், எவனையுமே உலகம் பைத்தியக்காரனாகவே பூஜித்து
வருகிறது. — கிராம ஊழியனில் 'நையாண்டி பாரதி'

கற்பனையும்

பாரதியும்

இந்தமதக் கோவில்கள் சிலவற்றில், காராம்பசு என்றொரு வாகனம் இருப்பதுண்டு. மனித முகமும், மாட்டின் உடலுங் கொண்டது அவ்வுருவம். யாரோ ஒரு மரச் சிற்பியின் வினோத வேலைப்பாடுகளிலே அதுவும் ஒன்று. அவன் அதை எவ்வாறு சிருஷ்டித்தான் என்பது ஒரு பிரச்சினை.

‘இல்லது வாராது; உள்ளது போகாது’ என்று சொல்லுவார்கள். இயற்கை ரீதியில் பார்த்தால், காராம்பசு உயிர்வாழும் பொருளாக இருக்க முடியாது. ஆகவே அது உள்ளபொருளல்ல. அப்படியானால், இல்லாத பொருள் எவ்வாறு உருவாக முடியும்?

உண்மை இதுதான்: மரச் சிற்பி மாட்டைப் பார்த்தான்; மனிதனையும் பார்த்தான். உள்ள இவ்விரு பொருள்களில் இருந்தும் ஒவ்வொரு அம்சத்தைப் பிரித்தெடுத்து, ஒட்டுவேலை செய்து பார்த்தது அவனுள்ளம். இந்த மானத ஒட்டு வேலையின் பயனாகவே, காராம்பசு என்ற செயற்கைப் பொருள் உற்பத்தியானது; நாழும் பார்த்து வியக்கிறோம்.

கற்பனை என்பதை விளக்குவதற்குக் காராம்பசு ஒரு நல்ல உதாரணம். உண்மை என்ற அடிப்படையில் இருந்து எழுவ

துதான் கற்பனை. இதை இன்றொரு வகையாகவும் சொல்லலாம். எந்தக் கற்பனையிலும் ஏதாவதொரு உண்மை கலந்துதான் இருக்கும்.

பெரிய பெரிய கவிஞர்கள் என்ன, சிற்பிகள் என்ன, ஓவியர்களென்ன – எல்லாரும் கற்பனைக்கு அடிமைப்பட்டவர்களே. இயற்கைச் சக்திகளையே கட்டுப்படுத்தக்கூடிய அளவுக்கு இன்றைய விஞ்ஞான உலகம் முன்னேறிக் கொண்டிருப்பது எதனால்? கற்பனையினால்ல்லவா? மனித சமுதாயம் தோன்றிய காலம் தொட்டே, கற்பனையும் அவர்களிடையே வீருத்தியடைந்து வந்திருக்கிறது. அழகுக்காக, ஆக்கத்துக்காக, அழிவுக்காக – மனிதர் ஓயாமல் கற்பனை செய்கிறார்கள். கற்பனைதான் நாகரீகத்தின் ஆதிகூற்று—ஏன்? அதன் சங்கமும் அதிலேதான் தங்கியிருக்கிறதென்பதை இன்றைய அணுகுண்டு ஆராய்ச்சியிலிருந்து அனுமானிக்க முடிகிறதல்லவா?

‘கற்பனை கடந்த சோதி’ என்றும், ‘எறிதரங்கம் உடுக்கும் புவனங் கடந்து நின்ற ஒருவன், திருவுள்ளத்தில் எழுதிப் பார்த்திருக்கும் உயிரோவியமே’ என்றும், ‘காலத்தொடு கற்பனை கடந்த கருவுலத்துப் பழம் பாடல் கடவுள் மணியே’ என்றும் பத்திமான்கள் கடவுளையே ஒரு கற்பனைப் பொருளாகத் தியானி

க்கவில்லையா? கற்பனையினால் தானே ஞானிகள், கடவுளோடு இரண்டறக் கலக்கிறார்கள்—அத்துவித நிலை பெறுகிறார்கள்!

வேறு பிராணிகளில் இருந்து மனிதனைப் பிரித்துக் காட்டும் ஏதுக்களில் இந்தக் கற்பனையும் ஒன்றெனச் சொல்லலாம். அளவில் வேறுபடினும் எல்லா மனிதரிடத்தும் கற்பனை உண்டென்பதை நாம் ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும்.

வாழ்க்கைக்கும் இலக்கியத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. புலவர்களின் அற்புதமான கற்பனைகளெல்லாம் அவர்களது சூழலில் இருந்துதான் வெடித்தெழுகின்றன. நாளாந்த வாழ்க்கையிலே காணும் சில அடிப்படையான உண்மைகளின் மீதே அவர்களது கவிமாடங்கள் எழுகின்றன. ஆனால் சாதாரண மனிதனுக்கு அற்பமாகப் படுகிற சில நிகழ்ச்சிகள், தோற்றங்கள்—எல்லாம் புலவனின் கற்பனை மெருகினார் புடமிடப்பட்டதும், அலாதிமான சோபையுடன் பிரகாசிக்கத் தொடங்குகின்றன.

பெருப்பித்தல்-சிறுப்பித்தல், கூட்டுகல்-குறைத்தல், புதுக்குதல்-திருக்குதல் முதலிய கவிதாசாமர்த்தியங்களால், கவிஞன், கலை தேசவர்த்தமானங்களைக் கடந்து செல்வதுமுண்டு. சுருக்கமாக, கவிஞர்கள் கற்பனையினால் வாழுகிறார்கள்; கற்பனை, அவருர்களால் வாழுகிறது!

தமிழ்நாட்டில் அரசியல் சமுதாயம் இலக்கியம் முதலியவற்றிலே ஒரு புதிய எழுச்சியையும்

மலர்ச்சியையும் தோற்றுவித்தவர் பாரதி. 'மறுமலர்ச்சியுக்கம்' என்பதற்கு விதைபோட்டு வைத்தவர் பாரதி. பாரதியாரின் செல்வாக்கு இன்று தமிழ்நாடு முழுவதிலும் பரவிவிட்டதென்றால், அதற்குக் காரணம் அவரது கவிதைகள்தான். பட்டிக்காட்டான் கூட, படித்து மகிழ்த்தக்க அல்லளவு இனிமையும் எளிமையும் அவர் பாடல்களில் உண்டு. 'கண்டதைக் கை செய்யும்' என்றில்லாமல்—அதாவது, உள்ளதை உள்ளபடியே சொல்லாமல்—கற்பனையையும் இடைக்கிடை கலந்து, கவியமுதம் படைத்தார் பாரதி. இதைப் பாரதியாரே விளக்குகிறார் பாடுங்கள்:

வாழ்க மனைவியாந் கவிதைத் தலைவி!
தினமும் இவ்வுலகில் சிதறியே நிகழும்
பற்பல பொருளிலாப் பாழ்படு

[செய்தியை

வாழ்க்கைப் பாலையில் வளர்ப்பல

[முட்கள்போல்

பேதை யுலகைப் பேதமைப் படுத்தும்
வெறுக்கதைத் திரை.....

.....ஆங்கத் தனிப்பதர்ச் செய்திகள்
அனைத்தையும் பயனிறையனுபவ.

[மாக்கி,

உயிரிலாச் செய்திகட் குயிரியிகத்

[கொடுத்து,

ஒளியிலாச் செய்திகட் கொளியருள்

[புரிந்து

வான சாத்திரம் மகமது வீழ்ச்சி
சின்னப் பையல் சேவகத் திறமை
எனவரு நிகழ்ச்சி யாவே யாயினும்
அனைத்தையு மாங்கே அழகுறச்

[செய்து

இலெளகீக வாழ்க்கையிற் பொரு

[எனின இணைக்கும்

பேதை மாசத்தியின் பெண்ணே

[வாழ்ச!...

புலவர்களின் மனம் எவ்வாறு வேலை செய்கிறது? கற்பனையிலே அவர்களது கவியூற்று எழுவ தெப்படி? பதில் பாரதியாரே சொல்கிறார்:

பன்றியைப் போலிங்கு மண்ணிடைச்
படுத்துப் புரளாதே [சேற்றிற்
வென்றியை நாடியில் வானத்தி
விரும்பி விரைந்திடும்; [லோட
முன்றிலி லோடுமோர் வண்டியைப்
மூன்றுலகுள் சூழ்த்தே [போலன்று
நன்று திரியும் விமானத்தைப் போ
நல்லமனம் படைத்தோம்! [லொரு

பாரதியாரின் 'சூயி'லைப்பற்றிப் பலரும் பலவிதமாக விமர்சனம் செய்கிறார்கள். ஆனால், பாரதியாரே சொல்லி வைத்திருக்கிறார், அது ஒரு கற்பனைப் பாட்டு என்று. (மன அவஸ்தைகளைத் தான் வேதாந்தமாக விளங்க வேண்டும்).

“பட்டப் பகலினிலே
பாவலர்க்குத் தோன்றுவதாம்
நெட்டைக் கனவின்
நிகழ்ச்சியிலே-கண்டேன்யான்...
“.....விழிநிறந்து பார்ச்சையிலே
சூழ்த்திருக்கும் பண்டைச்
சுவடி, எழுதுகோல்,
பத்திரிகைக் கூட்டம்
பழம்பாய் — வரிசையெல்லாம் —

ஒத்திருக்க 'யாம் வீட்டில்
உள்ளோம்' எனவுணர்ந்தேன்;
சோலை, சூயில், காசல்,
சொன்னகதை அத்தனையும்,
மலை யழகின்
மயக்கத்தால் உள்ளத்தே
தோன்றியதோர் கற்பனையின்
சூழ்ச்சியென்றே கண்டுகொண்
[டேன்!”

இவ்வாறெல்லாம் பாரதியார், தமது கவிதைகளுக்கு விமர்சனம் செய்துகொண்டு போகையிலேயே கற்பனைக்கும் விமர்சனம் செய்துவிட்டிருப்பதைப் பல கவிதைகளில் பார்த்து அனுமானிக்க முடிகிறது.

“சவை புதிது, பொருள் புதிது, வளம் புதிது, சொற் புதிது, சோதிக்கக் கவகவிதை, எந்நாளு மழியாத மகா கவிதை.....” என்று, அனைவரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய விதமாக தமது கவிதைக்குத் தாமே விமர்சனம் செய்த 'கவிராயர்'-பாரதி, “பார்மீது யான் சாகாதிருப்பென், காண்பீர்! மலிவு கணடர் இவ்வுண்மை, பொய் கூறேன் யான், மடிந்தாலும் பொய் கூறேன்...” என்று சத்தியமும் பண்ணியிருக்கிறார்! ஆம். பாரதியார் இறக்கவில்லை; அவர் நமமோடிருக்கிறார் — இதற்கு அவர் கவிதைகளே சாட்சி! *

மீசையை முறுக்கி வீட்டு
முண்டாசைக் கட்டிக் கொண்டு
ஆசையான பாடல்களை
அள்ளி அள்ளி நீ சோரிந்தாய்,
பாரதி! பாரதி! பாரதி!

— ராஜா —

வாழ்வு

பொழுது புலரும் சமயம்.
தெருவிலே யாரோ பேசிக்
கொண்டு போனார்கள்:

“ஆரோ ஒரு கிழவன்; கோயில் மடத்திலே செத்துக் கிடக்கிறான்; ஊரிலே இருக்கிறவர்கள் தான் அதைப் போய் ஏதும் ‘ஒரு வழி’ பண்ணவேணும்.....”

நான் திடுக்கிட்டேன், ‘கோயில் மடத்திலா?... கிழவனா?.....’ நேற்றுப் பின்னேரம் நடந்த தெல்லாம் என் நினைவுக்கு ஒடிவந்தன.

முதல்நாள் பின்னேரம்: நாங்கள் நாலேந்து பேர் பாடசாலையிலிருந்து வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தோம். மடத்தின் அருகிலுள்ள அரசமரத்தடியில் வழக்கம்போல் சிற்று நேரம் பேசிக்கொண்டு நின்றோம். அப்பொழுது ஒரு பயங்கரமான இருமல் சப்தம் ஒன்று கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தோம். அந்தச் சப்தம் மடத்துத் திண்ணையிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தது. திண்ணையின் ஒரு பக்கத்தில் ஒரு உருவம் சுருண்டு கிடந்தது. அந்த உருவம் ஓர் கிழவன். அது யாரென்றறிய ஆவல் உண்டாயிற்று. எல்லோரும் மடத்துத் திண்ணையை அடைந்தோம்.

அவன் இருமிய பொழுது அவனுடைய மூச்சே அடங்கி விடும் போலிருந்தது. இருமும் பொழுதெல்லாம் அவனது

உடல், கடல் அலைபோல் எழுவதும் விழுவதுமாக இருந்தது. முன் ஒருநாளும் அவ்விதக் காட்சியை நான் கண்டதில்லை!

அவன் வெறுத் தரையில்தான் சுருண்டு படுத்திருந்தான். மறுபக்கமாகத் திரும்பிக் கிடந்தபடியால் அவன் எங்களைக் காணவில்லை. கொசு ஒருபுறம் அவனைத் துன்புறுத்தியது. கொசுக்களைத் தூரத்துவதற்காக அவன் ஏதோ இலைருழைகளைக் கையில் வைத்து அசைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒருவாறு இருமலின் கொடுமை தீர்ந்ததும் இந்தப் பக்கமாகத் திரும்பினான். அப்பொழுது நண்பன் சோமு கேட்டான்: “உங்களுக்கு எந்த ஊர்? நீங்கள் இவ்வித வருத்தத்துடன் எங்கு வந்தீர்கள்?”

நண்பனுடைய கேள்விக்குப் பதிலேயில்லை.

சிற்று பொறுத்து “பள்ளிக் கூடத்திலிருந்தோ வருகிறீர்கள்?” என்ற பதில் கேள்வி அவனிடமிருந்து வந்தது.

“ஆமாம்” என்றோம் ஒரே தருணத்தில்.

திரும்பவும் நண்பன் தன்னுடைய கேள்வியைப்போட்டான்.

நடனம்

கிழவன் ஒருமுறை செருமி, எங்கெல்லோரையும் ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டுச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

“நான் இருப்பது தீவுப்பக்கம். முகாந்திரம் — சுப்பையாபிள்ளை என்று கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்.....அவன் எனது மகன்தான். சிறு வயதிலேயே நான் எனது தாயை இழந்துவிட்டேன். என்னைத்தவிர மற்றைய உடன் பிறந்தோரும் என்னை விட்டு.....” என்று முடிக்கு முன் ஒருபாட்டம் இருமல வந்து அவனை உலுப்பிவிட்டுப் போனது. நன்றாக இருமிக் காறித்துப்பிவிட்டு அவன் தனது கதையைத் தொடர்ந்தான்.

“அவரும், என்னையும் என்ற இரு பிள்ளைகளையும் பரிதவிக்க விட்டுப் போய்விட்டான். சுப்பையாதான் இளையவன். மூத்தது ஒரு பெண் குழந்தை. சுப்பையாவுக்கு இரண்டு வயதாக இருக்கும் போது என் மனைவி இறந்து போனாள். ஆகையால் நான் படாத பாடுபட்டுக் குழந்தைகளை வளர்த்தேன். என் மகன் சுப்பையாவைப் போது யளவு இங்கிலீசு படிக்க வைத்தேன்.

படிக்கும் பொழுதே அவன் பெரிய ‘காவாவி’யாகி விட்டான். என்றாலும் படிப்பை மட்டும் கைவிடவில்லை. அதன் பலன்தான் இப்போது முகாந்திரம் என்ற பட்டத்தோடு.....” திரும்பவும் ஒருமுறை இருமல் வந்து பெரும் புயல் போல் அடித்துவிட்டுச் சென்றது.

“ஏதோ மேல் வகுப்புச் சேர்தனை ‘பாஸ்’ பண்ணிவிட்டுச் சும்மா இருந்தான். அந்த நாட்களில் அவன் செய்த காவாவித் தனத்திற்கு அளவில்லை. என்ன சொன்னாலும் எதிர்த்து ஏதாவது சொல்லாமல் விடுவது அவனது சுபாவத்திலில்லை. சிறிதும் என் புத்திமதி கேட்பதில்லை. இதைக் கண்டு என் மனமிரங்கியது. இந்த நிலையில் என் மகளுக்குக் கல்யாணம் செய்யக் கூடிய வயது வந்தது. அப்புவும் கட்டாயப் படுத்தினார், நான்கண் சூடுமுன் அவளுடைய கல்யாணத்தைப் பார்த்துவிடவேண்டும் என்று. எங்கெங்கே கா அலைந்து மகளுக்கும் ஒரு மாப்பிள்ளை தேடிக்கல்யாணம் செய்து வைத்தேன். கல்யாணம் முடிந்து சில நாட்களில் மகனையும் கூட்டிக்கொண்டு ஊருக்குப் புறப்பட்டு விட்டான் அவன். நான் தடுத்துச் சொன்னேன், ‘தம்பிஎனக்கு வயது அறுபதுக்கு மேலாகிவிட்டது. அப்புவும் படுத்த படுக்கையாய் விட்டார். நீங்கள் இப்படி அந்தரத்தில் விட்டுச் செல்வது சரியல்ல’ என்று தடுத்தும் கேளாமல் அவன் ஒரே பிடிவாதமாக நின்று மகனையும் கூட்டிச் சென்றுவிட்டான். சில நாளின் பின் அப்புவும் இறந்துவிட்டார்.

என் மகனை நினைக்கும்போது என்மனம் மிகக் கலக்கமுற்றது. அவனுக்குப் பெருந் தொகைச் சீதனத்தோடு ஒரு பெண்ணையும் பார்த்துக் கல்யாணம் செய்து வைத்தேன்.

அவனுடைய காவாலித்தனங்கள் முற்றாய் அடங்கின. அதே போல் அவனும் பெருத்தொகைச் சீதனத்தால் அகங்காரம் பிடித்த மனைவிக்குக் கீழ் பெட்டிப் பாய் பாய் அடங்கினான். அவள் கீட்டே சட்டம்.

அவளுடைய இஷ்டம் இவனுடைய சொர்க்கம். வேலைக்குப் போகும் நேரத்தவிர ஏதாவது படித்த வண்ணமே இருப்பான். அவனது விருப்பம் படிப்பிலே தீவிரமாக இருந்தது. இதைப் பார்க்க நான் மிகச் சந்தோஷ மடைந்தேன். ஆனால் நாளாந்தத்தில் திரும்பவும் துக்கம் எனனைப் பிடிக்கத் தொடங்கியது.

அப்பொழுதெல்லாம் நான் ஒரு வேலையும் செய்வதில்லை. செய்ய இயலுவதயில்லை. வீட்டுக்குப் பாரமாக மட்டும் இருந்தேன். என்னை இருமல் பிடித்துக் கொண்டது. பின்பு கசடாக மாறியது.

என் மருமகன் பொல்லாத அகங்காரி எனக்குச் சாப்பாடு போடுவதென்றால் எரிந்து விடுவான், ஏசுவான், திட்டுவான். இல்லாத பொல்லாததெல்லாம் மகனிடம் சொல்லுவான். அவளுடைய அக்கிரமங்களை அவன் கேட்பதில்லை. அவன் தான் பார்க்கிற வேலை போதாதென்று ஏதோ மேல் உத்தியோகத்திற்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தான் அவளுடைய முறைப்பாட்டினால் தனது படிப்புக்கு ஏதாவது தடை வந்தால் அந்த ஆத்திரத்துக்காக என்மேல் சீறுவான். இதுதான் அவன் எனக்குச் செய்த நன்மை!

ஒருநாள் ஏதோ அற்ப விஷயம் பெரிதாகிவிட்டது. கைகேசி இராமனுக்கு உத்தரவு இட்டது போல் எனது மருமகன் என்னை வீட்டைவிட்டு வெளியேறும்படி கட்டளையிட்டான்.....

நான் வெளிக் கிளம்பி மகளுடைய வீட்டிற்குப் போனேன். நான் போகக்கூடிய இடம் அது ஒன்றுதான் சிறந்தது. மகனும் மருமகனும் பட்டினத்திலே குடியிருந்தார்கள். அவர்களுக்குக் குழந்தை குட்டி ஒன்றுமில்லை. மருமகனுக்கு கச்சேரியில் உத்தியோகம். நான் அங்கே போன போது மகள்தான் ஏதோ வீட்டுக் காரியங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். நான் போனவுடன் எனக்குப் பெரிய உபசாரங்கள் செய்தாள். என்னுடைய நிலைமையை அறிந்து மிக வருத்தமுற்றாள். அவள் தமையனைப் போலல்ல. நற்குணமுள்ளவள்.

இனி எனது பிற்காலத்தை இங்கே கழித்துவிடலாம் என்கிறீனா தனது ஆனந்தப்பட்டுக் கொண்டு அங்கே க படுத்திருந்தேன்.

பின்னேரம் என்னுடைய மருமகன் கச்சேரியிலிருந்து வந்தான். என்னைக் கண்டதும் அவனுடைய முகம் மாறிவிட்டது. நான் அங்கே தங்கப்போவதை அறிந்தபோது அவளோடு இரகசியமாக ஏதோ வாதாடினான்.

மறுநாள் என் மகள் என்னிடம் வந்தாள், ஏதோ கதைப்பதற்கு. புருஷனுடைய ஆணைக்கும் தகப்பனுக்கு செய்ய வேண்டிய கடமைக்கு மீடையில் அவள் பரிதாபப்பது நன்றாகத் தெரிந்தது.

“அப்பு! நான் என்ன செய்ய? அவர் தன்னுடைய சிநேகிதர் மாருக்கு இன்றைக்கு இங்கே ‘முன்னர்’ கொடுக்கப் போகிறாராம். அவர்களிலே சிவர் கொஞ்ச நாளைக்கு இங்கேதான் தங்கப் போகிறார்களாம். நீ எங்கே அப்பு இருக்கப் போகிறாய்?” என்று கேட்டுவிட்டு அடக்க முடியாத துக்கத்தால் விம்மினார்.

“எனக்குத்தான் இடமில்லையா? எங்கேயாவது இருந்து விட்டு கொஞ்ச நாளைக்குப் பிறகு ஆறுதலாக வருகிறேன்” என்று அவளுக்குச் சமாதானம் சொன்னேன்.

“இந்த அப்பு இதைச் செலவுக்கு வைத்துக்கொள்” என்று ஐந்து ரூபா காசை நீட்டினார். எனக்கு ஏன் காசு? நான் காசையா எதிர்பார்த்தேன்? இந்த வயதுபோன காலத்தில் அன்பு ஆதரவான ஒரு துணையை அல்லவா எதிர்பார்த்தேன்! பாடுபட்டு வளர்த்த பிள்ளைகளில் ஒன்றினுடைய பரிபூரண அன்பை—ஆதரவை அடையாத இந்தப் பாவிக்கு இந்த ஐந்து ரூபா காசு எதற்கு?

“எல்லாம் இருக்கட்டும் பிள்ளை! பிறகு பார்த்துக்கொள் ளுவம்” என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டேன்..... இன்றைக்கு இங்கு கிடக்கிறேன். நாளைக்கு செல்வச் சந்திதி முருகனிடம் போகப் போகிறேன். நான் வருத்தக்காரன். மற்றவர்களால் விரும்பக்கூடிய எவ்விதத்

திலும் நானில்லை. நமச் சமுத்க் திரத்தில் விடப்பட்ட ஒற்றைக் காகம் போல் அலைகிறேன். என்னை என் அப்பன்—முருகன் தான் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அவனிடம் தான் போகப் போகிறேன், அப்பா! முருகா!!.....”

அவனுக்கு திரமல் தொடங்கி விட்டது மிகக் கடுமையாக. நம்மால் அந்தக் கோரத்தைத் தடுக்க முடியுமா? அதைப் பார்த்துச் சகியாமல் வந்து விட்டோம்.

சிந்தனை கலைந்து, மடத்தடிக்குப் போய்ப் பார்ப்பதற்காக எழுந்தேன்.

அப்பொழுது பத்திரிகைக் காரப் பையன் தினசரியைச் சமூற்றி எறிந்துவிட்டுப்போனான்.

பத்திரிகையை பிரித்தபோது அதிலிருந்து, “அரசர் பிறந்த தினப் பரிசாக ‘முதலியார்’ பட்டம் பெற்ற முகாந்தரம் சுப்பையாபிள்ளைக்குப் பகிரங்க வரவேற்பு நடத்தப்படும்” என்ற செய்தி என் கவனத்தை இழுத்தது. திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தேன்.....இங்கே தகப்பன் மடத்தில் கிடந்து ‘மனிதன்’ என்ற பெயரையும் இழந்து “பிணம்” என்னும் பெயர் பெறுகிறான்; அங்கோ—மகன் முகாந்தரப் பட்டத்திலிருந்து முதலியார்ப் பட்டத்திற்கு ஏறுகிறான். அங்கே அவனை வரவேற்க மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்கப் போகின்றன. இங்கே கா ஒரு சாவீட்டுப்பறைதானுமில்லை!

என்ன உலகம் இது?

நவலட்சுமி : மாதப் பத்திரிகை. [ஆசிரியர் : P. M. R. முத்துச்சாமி ரெட்டியார். காரியாலயம் : 192, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு. தனிப் பிரதி 12 சத.]

'கம கம' வென்று இந்திய மணம் வீசிக்கொண்டு வெளிவரும் இந்த நவலட்சுமி, கொழும்பிலிருந்துதான் வெளி வருகிறது. பல சிறு கதைகள், கட்டுரைகள், அரசியல் குறிப்புகள், பால்பகுதி ஆகிய அம்சங்கள் பத்திரிகையை நிரப்பியுள்ளன. இந்திய தேசிய அரசாங்கத்தில் முதற் பிரதமரான ஜவகர்லால் நேருவின் படம் முகப்பை அலங்கரிக்கிறது.

நாவலர் கோன் : ஆசிரியர் : தி. ச. வரதராசன். விற்பனை உரிமை: பூபாலசிங்கம் புத்தக சாலை, பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம். விலை சதம் 30.

அழகிய இரு வர்ண முகப்போடு கவர்ச்சிகரமாக வெளிவந்திருக்கும் இந் நூலில், நாவலர் வாழ்க்கையைத் தெளிவாகவும், சுருக்கமாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. யாவரும் - முக்கியாக நம் நாட்டு சிறுவர்கள் அவசியம் படித்துப் பார்க்க வேண்டும் இந்நூலை.

மின்னல் : விசேஷ மலர். [பதிப்பாசிரியர் : ம. ரா. சுப்பிரமணியன். காரியாலயம் : பெரியகடை வீதி, திருச்சி. விலை அறு 6. இலங்கையில் 50 சதம்.]

மின்னலின் இந்த 4-வது இதழை விசேஷ மலராக வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். கதைகளும் கட்டுரைகளும் நிறைந்து இந்த மின்னல் ஒளி வீசுகிறது. தி. ஜானகிராம் எழுதியுள்ள 'தண்டனை' உள்ளத்தைக் கவர்கிறது. 'வீழ்க வேலை; வீழ்க வேலை; வீழ்க வீழ்க வீழ்கவே!' என்று, 'வாழ்த்து'டன் முடிவுறும் 'வேலை வேண்டாம்' என்ற 'சுகி'யின் ஹால்யக் கட்டுரை வாசிக்க ரஸமாயிருக்கிறது. 'தெய்வ சாகி'யை 'இலக்கிய'த்தில் எழுதியிருக்கிறார் 'தாசரதி'.

திரிலோக சீதாராம் எழுதும் 'ஈழநாடு' இப்போதுதான் ஆரம்பித்திருக்கிறது; படித்துப் பார்க்கலாம். 'மாரிகாலத்தில் யாழ்ப்பாணம் வளம் மிகுந்த நாடாகவே காட்சியளிக்கும்' - என்று ஆரம்பிக்கிறவர் இந்தியரல்ல. இராஜ-அரியரத்தினம் தான் தமது 'நந்தியாவட்டை' என்ற கதை(?)யை இப்படி ஆரம்பிக்கிறார். மற்றும் பல கதைகளும் கட்டுரைகளும் படித்துப்பார்க்க வேண்டியவை.

எழுத்து உலகம்!

இரவு பதினென்றரைமணி, எழுத்தாளன் ஏகம்பவாணன் ஓர் அறையினுள்ளே எழுதிக்கொண்டிருக்கிறான்.

அறையின் பக்கத்தே ஓடிய சாக்கடையிலிருந்து எழும்பிய நாற்றம் மூக்கைத் துளைக்கிறது. அதில் உற்பத்தியான கொசுக்கள் காதைச் சுற்றி நின்று பாடுகின்றன. காற்றே நுழைய முடியாத அந்தக் குறுகிய அறையுள் துளம்புகள் எப்படியோ நுழைந்து அவனுக்கு அடிக்கடி இன்னொருசன் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தன. மேசை மீதிருந்த ஒரு பழைய லாந்தரின் புகைப் பிடித்த சிம்லியூடே 'காப்பிரி'யின் சிரிப்பைப் போலக் கொஞ்சம் வெளிச்சம் வெளிவருகிறது.

இந்தச் சூழலின் நடுவே, இத்தனை வைபவங்களுக்கு மத்தியிலே அவன் எழுதினான்:-

".....மாருதம் தவழ்ந்தது. பூஞ்செடிகள் பூத்துக் குலுங்கின. எங்கும் இனிய மணம் கமழ்ந்தது. உள்ளே அந்தப் பெரிய மண்டபத்தை ஜோதி மயமான மின்சார வெளிச்சம் நிறைத்தது. வெளியிலோ ஒரே என்று 'சன்'ளென்று நாய்போல காரிருள்....."

படுக்கையில் எழுத்தாளனை எதிர்பார்த்துக் கிடந்த அவனது

அ. செ. மு.

இளம் மனைவி மெள்ள எழுந்து வந்தாள். அவன் அருகே போய் நின்றுகொண்டு "நேரம் இப்போ பன்னிரண்டு மணிக்கு மேலாகிறதே" என்றாள். அவன் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. எழுத்தில் ஆழ்ந்து போயிருந்தான். அவனது அப்போதைய கதாபாத்திரமர்ன காதலி ஒருத்தியின் உள்ளத் தவிப்பை விரகதர பத்தை அவன் கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தான்.

அவனது முகத்தை உற்றுக் கவனித்து விட்டு ஒரு ரீண்ட பெருமூச்சோடு திரும்பியவளுக்கு, வெளியே பால் போலக் காய்ந்துகொண்டிருந்த வெண்ணிலவு கண்ணிற்பட்டது. வாசலிலே போய்நின்று அண்ணாந்து வானத்தைப் பார்த்தாள். மயக்கும் வானம் அது! அவள் தன்னை மறந்த பரவசத்தில் வாய்விட்டு உரக்கச் சொன்னாள்: "ஐயோ, என்ன அருமையான நிலவு வந்து பாருங்கோ.....!"

சின்தனை உலகத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்த எழுத்தாளன் "அட, இதென்ன கரச்சல்" என்று 'சன்'ளென்று நாய்போல விழுந்தான்.

அவ்வளவுதான். அவள் பிறகு பேசவில்லை. படுக்கையில் போய்

சாய்ந்து விட்டாள்.

அவன் எழுதுகிறான். தொடர்ந்து பக்கம் பக்கமாக எழுதுகிறான்:

“.....அந்த ஜோதி மயமான மண்டபத்திவ்ருந்த ரேடியோவில் ஒரு மதுரமான காதற்கீதம் இசைத்து ஒலித்தது. காதற்கீதமா? ஆம். அதோ மெத்தை போட்ட சோபாவில் துவண்டு கிடக்கிறாளே ஒரு மலர்க் கொடியோல — அவளுக்காகத்தான் அது பாடியிருக்க வேண்டும். அன்று அவளைச் சந்திக்க நிச்சயம் வருவதாகச் சொல்லிப் போன அவளது காதலன் அன்று வரவில்லை. பாவம், சோடிமுந்த அன்றில் பறவை போலாகி விட்டாள். அவளை எதிர்பார்த்து அவள் வாடிப்போய் விட்டாள். ரேடியோ பாடிய காதற்கீதம் அவளது காதற்கணலை மேலும் மூட்டிவிட்டது. ‘இன்னும் வரக்காணனே’ என்று ரேடியோ மட்டுமா பாடிற்று? அவளது வாய் பாடிற்று; அவளது இதயம் பாடிற்று; அவள் விடும் ஒவ்வொரு மூச்சும், அடிக்கும் ஒவ்வொரு நாடியும் ‘இன்னும் வரக்காணனே’ என்று எங்கின.....”

படுக்கையில் போய் விழுந்த எழுத்தாளன் மனைவி விட்டுக் குள்ளே பொட்டுப் பொட்டாக விழும் நிலவுக் துளிகளைப் பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே அயர்ந்துபோய் விட்டாள்.

கதையை எழுதி முடித்து, ஏகம்பவாணன் நித்திரைக்குப் போக முதலாம் சாமக் கோழி கூவிற்று.

ஒரு வாரங் கழித்து “டம்பாச்சாரி” என்னும் பத்திரிகையில் ‘காதலியின் ஏக்கம்’ என்ற மேற்படி கதை வெளியாயிற்று.

பத்திரிகையின் சந்தாதரர்களில் ஒருவரான அட்வகேட் அருணாசலம் வயிறு நிறையச் சாப்பிட்டுவிட்டு ஒரு சிகரெட்டைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்தபடியே ‘டம்பாச்சாரி’யைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார். ‘காதலியின் ஏக்கம்’ என்ற சிறு கலையை ஒரு மூச்சில் படித்து முடித்து விட்டவர், உடனே போனைக் கையிலெடுத்து டம்பாச்சாரிப் பத்திரிகாலயத்துக்குப் பேசினார். “ஹலோ எடிட்டர்! இவ்வாரம் உங்கள் பத்திரிகையில் வெளியான ‘காதலியின் ஏக்கம்’ என்ற கதை வெகு நேர்த்தி. நிஜமான வாழ்க்கைச் சித்திரம், ஐயா! இப்படி விஷயங்களையே வாசகர்களாகிய நாங்கள் எதிர்பார்க்கிறோம்—”

இது நடைபெற்ற மறுநாள் ‘டம்பாச்சாரி’ பத்திரிகையின் ஆசிரியரிடமிருந்து எழுத்தாளன் ஏகம்பவாணனுக்கு ஐந்து ரூபாய்க்கு மனி ஓடரும், கூடப் பின்வரும் கடிதமும் தபாலில் வந்து சேர்ந்தன.

“ஐயா, தங்களுடைய ‘காதலியின் ஏக்கம்’ என்ற சிறு கதையை அநேகம் நேயர்கள் பாராட்டுகிறார்கள். வாழ்க்கையை அப்படியே படம் பிடித்தாற்போலச் சித்தரிக்கிறீர்கள். அடிக்கடி எழுத வேண்டுகிறேன்” — ஆசிரியர்.

எழுத்தாளன் ஏகம்பவாணன் முகம் மலர்ந்தது. கடதாசினை

எடுத்து ஆடுக்கி வைத்து மீண்டும் பேனாவை ஓட்டத் தொடங்கினான்.

மேலே வெளவால்கள் கிறகடித்தன. அந்த அதிர்ச்சியிலே கூரையில் ஓட்டியிருந்த தூசுகள் பொலபொலவென்று கீழே கொட்டுண்டன.

‘.....அழகான பூந்தோட்டத்தின் மத்தியிலே.....’ என்று அவன் ஆரம்பித்தான்.

சாக்கடையில் தேங்கிய தண்ணீரின் நாற்றம் குப்பென்று முகத்தில் அடித்தது. நுளம்பு ஒன்று சுருக்கென்று அவன் தோளில் குத்திற்று. *

உங்களுக்குத் தேவையான சகல விதமான மருந்துச் சரக்குகளையும், வாசனா திரவியங்களையும் எம்மிடம் சகாயமான விலைக்குப் பெறலாம்.

சே. கைலாயபிள்ளை & கா. இரத்தினசபாபதி
மருந்துச்சாக்கு வியாபாரம், ... பெரியகடை, ... யாழ்ப்பாணம்.

<p>மணமும் குணமும் நிறைந்ததும், இலங்கை எங்கும் பெரும் புகழ் வாய்ந்ததுமான எமது மூக்குத் தூளையே உபயோகியுங்கள். இது உங்களுக்குத் திருப்தியளிக்கும்.</p> <p>P. S. ஜேகநாதன் சேட்டியார் K. K. S. ரோட், யாழ்ப்பாணம்.</p>	<p>பாவிப்பவர்களால் மிகவும் புகழ்ந்து பாராட்டப்படும் தாமரைப்பூ மார்க் சந்தனாதித் தைலம் விற்பனையாளர்கள்:</p> <p>மஹா கணேச வட்டோர், பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.</p>
<p>பலவித சிறந்த நூல்களுக்கும், பத்திரிகைகளுக்கும், மாணவருக்குரிய உபகரணங்களுக்கும், வேறு பல பொருட்களுக்கும்:—</p> <p>ரத்னா வட்டோர் பெரியகடை, ... யாழ்ப்பாணம்.</p> <p>சிங்கர் மெஷின் கோம்பனி 180, ஆஸ்பத்திரிவீதி-யாழ்ப்பாணம்.</p> <p>தையல் மெஷின்களும், மெஷின் பகுதிகளும், பூ வேலைகள் செய்வதற்குரிய கலர் தூல்களும் எம்மிடம் கிடைக்கும்.</p>	<p>கந்தோருக்குத் தேவையான கணக்குப் புத்தகங்கள், பைல், சிளிப், பென்சில், பேனா, மை, பலவித காகிதங்கள் ஆகியனவும் பாடசாலைக்கு வேண்டிய சகல விதமான புத்தகங்களும் எம்மிடம் உண்டு.</p> <p>S. S. சண்முகநாதன் & சன்ஸ் வண்ணார்பண்ணை, யாழ்ப்பாணம்.</p>

Publisher: K S Natarajan.
Printed at Sri Parvathi Press,
No. 288, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
A. S. Muruganandan
T. S. Varatharajan.

சென்னை
 சத்தானந்த பாரதி
 பண்டிதர்,
 சி. கணபதிப்பிள்ளை
 வரதர்
 மதுரைவர்,
 சில சபாநாதன்
 பண்டிதர்,
 கா. பொ. இரத்தினம்
 கோ. நடராஜன்
 "இளமணி"
 "திருமயிலவன்"
 க. வே.
 வே. சுப்பிரமணியம்
 "சாரதா"

9

30 ரூபாய்

விய - மார்கழி

மறுமலர்ச்சி

ஸ்தாபிதம் : 1927.

மாலியார்

பட இலங்கையில் நேர்த்தியான ஆபரண வகைகளுக்கும், விலையுயர்ந்த இரத்தின வகை களுக்கும் நம்பிக்கையான இடம் இது ஒன்றே. எப்பொழுதும் ஆபரணங்கள் இருப்பில் உண்டு. ஓடநக்கும் நகைகள் செய்து கோடுக்கப்படும்.

தயவு செய்து

எங்களது

**ஆபரண மாளிகைக்கு
விஜயம் செய்யுங்கள்!**

ஹாஜி. வி. எம். எம். எஸ். அப்துல் காதிர்

— ஆரண நகை வியாபாரி —

131, கன்னாதிட்டி, :: யாழ்ப்பாணம்.

‘கலண்டர்’ உலகில் — ●

ஒரு பெரிய

புரட்சி!

வென்றுவிட்டான்.

★ **விவேகானந்தா!** ★

1947

ஈடும் இணையும் இல்லை யெனுப்படி

‘விவேகானந்தா’ திருக்குறட் கலண்டர்கள் வெளிபாதிவிட்டன! எந்தக் கலண்டரிலும் இல்லாத புதிய அம்சங்களும், கண்கவர் அழகிய அமைப்பு முறையும் உங்களுக்குத் திருப்தி அளிப்பன.

1-ம் கம். கலண்டர் ரூபா 2/50 } என்கும் கிடைக்கும்.
2-ம் கம். கலண்டர் ரூபா 2/- }

விவேகானந்தா பிறைஸ்,

“போன்: 117”

பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.

VIVEKANANDA PRESS,

“Phone 117”

Grand Bazaar, ... JAFFNA.

முகத்துவாரம்

கவிதை மறுமலர்ச்சிக்கு விதையிட்ட மகாகவி பாரதியின் நினைவாக சென்ற இதழ் வெளியாயிற்று.

இந்த இதழ் வசனத் தமிழின் புது மலர்ச்சிக்கு வழிகாட்டிய நாவலரை நினைவூட்டிக்கொண்டு வெளிவருகிறது.

தமிழின் மகோன்னத வளர்ச்சிக்கு நமது தமிழ்ப் பெரியார்களின் இம்மாதிரி ஞாபகார்த்தங்களும் அவசியமேயல்லவா?

சரி, உடுத்த இதழ் யாருடைய ஞாபகார்த்தம் — என்று கேட்டுவிடாதீர்கள்! எதற்கும் பொறுங்கள்; பொறுத்திருந்து பாருங்கள்!

உங்களது அன்பான ஆதரவை மட்டும் எமக்களித்து விடுங்கள். வாசக நேயர்களைத் திருப்திப் படுத்துவதைத் தவிர, வேறு ஆசை கிடையாதே, நமக்கு!

ஜவாஹர்! பாரத அன்னையின் வீரப் புதல்வன்! இந்திய மக்களின் இணையற்ற தலைவன்! ஏழைகளின் தோழன்! ஒப்பற்ற தியாகி.

தாயொடு தந்தையும், தானும், மனைவியும், சகோதரரும், தான் பெற்ற பிள்ளையும் - யாவரும் சுதந்திரப் படைவின் முன்னணியில் நின்று வீரப்போர் புரிக்க காட்சியை உலகம் பார்த்துக் கொண்டோனிருந்தது!

அதன் பலன்.....

இந்தியாவின், ஒப்பற்ற சிம்மாசனத்திலே ஜவாஹர் என்றி வைத்து விட்டது!

'பாரத்' ஸ்டூடியோ
செம்மாதெரு, :: யாழ்ப்பாணம்.
அனுபவமும் திறமையும் மிக்க
கலைஞர்கள் வேலைசெய்யும்
இடம் இது. ஒரு அழகான
சிறந்த 'போட்டோ' பிடிக்க
வேண்டுமானால்,

'பாரத்' ஸ்டூடியோவை
நீங்கள் நம்பி இருக்கலாம்.

* வேண்டிய மாதிரிகளில்
சினிமா ஸலைடுகளும்
எழுதிக்கொடுக்கப்படும். *

BHARAT STUDIO

147, Chemmah St., :: JAFFNA.

யாழ்ப்பாணம் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு
நீங்கள் வரும்போது
"எவரெஸ்ட் ரீ ரூம்ஸ்"
ரூபகமிருக்கட்டும்!

EVEREST TEA ROOM'S

Railway Station, JAFFNA.

றப்பர் ஸ்ரம்புகள், 'பினொக்' குகள்,
விளம்பரப்பலகை முதலியன செய்ய
வும் கொண்டாட்டங்களில் சோடனை
வேலைகள் செய்யவும் மிகச் சிறந்தவர்:

S. து ரையப்பா,
லங்கா சித்திரத் தொழிற்சாலை,
ரெம்பின் றோட் - சுண்டிக்குளி,
யாழ்ப்பாணம்.

உங்களுக்குத் தேவையான சகல விதமான மருந்துச் சரக்குகளையும்
வாசனா திரவியங்களையும் எம்மிடம் சகாயமான விலைக்குப் பெறலாம்
சே. கைலாயபிள்ளை & கா. இரத்தினசபாபதி
மருந்துச்சரக்கு வியாபாரம், ... பெரியகடை, ... யாழ்ப்பாணம்.

ஏ. ஜே. பீடி !

ஏ. ஜே. பீடி !!

A. J. BEEDIES.

கீர்த்தியும் புகழும் வாய்ந்ததும்
மணத்திலும் குணத்திலும் சிறந்ததும்
உங்கள் புகைத்தாகத்தைத் தணிக்கக்கூடியதுமான
ஏ. ஜே. பீடிகளை உபயோகித்து ஆனந்தமுறுங்கள்.
வெளியூர்களுக்கு ஏஜண்டுகள் தேவை!

Sole Agents: N. SIVAGURU,
137, Wolfendhal St., COLOMBO.

வீட்டுக்குள்ளே

சுதந்திரக் கொள்ளை!

சுதந்திரக் கொள்ளை அடிப் பதிலே மனிதனுக்குப் பெரிய இன்பம். தனக்குக் கட்டுப்பட்டு தன் கீழே அடிமையாகி விடும் ஓர் உயிரைப் பார்த்து மனித உள்ளம் பரவசப்படுகிறது. கட்டுப்படும் ஜீவனுக்கு அது எவ்வளவு வேதனையைத் தருகிறது என்பதைக் கட்டுப்படுத்துபவன் சிந்திப்பதில்லை.

அதிலே தான் அவனுக்குச் சந்தோஷம். சுதந்திரத்தின் பெருமையை உணர்த்த யூழியில் இன்றைக்கு நடை

பெறும் இந்த சுதந்திரக் கொள்ளை ஒன்றே பேர்துமானது, பலவகைப் போர்வைகளின் மறைவில் இந்தக் கொள்ளை ஒவ்வொரு வீட்டிலும், ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும், ஒவ்வொரு தகப்பன் பிள்ளைக்கிடையேயும் கூட நடைபெற்றுக்கொண்டே வருகிறது. கட்டுப்பாடு என்று சொல்லும் போதே அங்கே சுதந்திரக் கொள்ளை நடைபெறுகிறது.

மரியாதை, நன்றியறிதல், உறவு முறை என்று எத்தனையோ பெயர்கள் அவற்றுக்கு! வழக்கம், மரபு, சம்பிரதாயம், நாகரிகம் என்று அவைகளுக்கு எத்தனையோ மூடிகள்!

ஐயா! உமது பிள்ளை உம்மைக் கண்டதும் ஆசனம் விட்டெ

ழுந்து, சால்வையை எடுத்து இடுப்பில் சுற்றி, கைகட்டி வாய் புதைத்து அடங்கி ஒடுங்கி நிற்பதைப் பார்க்க உமக்கு ஏன் மனங் குளிருகிறது?

அப்படி ஒரு சேஷ்டையுமே செய்யாமல் சாதாரணமாக ஓர் இளம் வாலிபனுக்குரிய கம்பீரத்தோடு இருப்பதைப் பார்த்து

உமக்கு எரிச்சல் எரிச்சலாக வருகிறதே - அது ஏன் ஐயா! ஒருவன் தன் இஷ்டம் போல, தன் மனம் போலத் தனது சொ

ந்த வசதியையும் சௌகரியத்தையும் அதுசரித்து நடப்பதைத் தடைசெய்து அவனைக் கட்டுப்படுத்துவதில் நீர் பரியாதையை மதிப்பையும் கண்டு மகிழுவதாயின், நேற்றைக்கு அரசாங்கம் உம்மைத் தெருவிற் போகக்கூடாது என்று உமக்குத் தடை உத்தரவு போட்ட சமயம் உமக்குப் பெரும் கோபம் உண்டாகி, "சுதந்திரம்! சுதந்திரம்!" என்று கூச்சல் போட்டீரே, அது ஏன்?

உமது பிள்ளை உமக்குச் செய்யும் அந்த சொல்லப்பட்ட மரியாதைகளை நாளைக்கு யாரோ ஒருவனுக்கு முன்னின்று செய்யும்போது உமது மனம் வெட்கமும் துக்கமும் அடைகிறதே - அதுதான் ஏன்?

இப்போது நீர் ஒப்புக்கொண்டுதான் ஆகவேண்டும். அதாவது உமது பிள்ளை உமக்கு விதிப்படி செய்யும் மரியாதைகளில், வணக்க ஒடுக்கங்களில் ஏதோ ஒரு குறைவு — என்னவோ ஒரு இழிவு இருக்கிறதாக உமக்குத் தோன்றவில்லையா? அந்தக் குறைவு வேறு ஒன்றுமல்ல, உமது பிள்ளையின் சுதந்திரக் குறைவுதான். உமது பிள்ளைக்கு நீர் சுற்றுக் கொடுத்தவைதான் அவனது சுயமதிப்பற்ற, சொந்த நம்பிக்கையில்லாத இழிவு நிலைக்கு விதைகள். நாய் போலவும், அடிமை போலவும் பணிந்து நின்றதைப் பார்த்து, மனம் பூரித்து, அவனை நல்ல பிள்ளை என்று ஆசீர்வதித்துவிட்ட மகா புருஷர் நீரல்லவா?

நாய் நன்றியுள்ள மிருகம் என்று மனித சமூகம் ஏகோபித்துப் பாராட்டுகிறதே - அது ஏன் தெரியுமா? அதனுடைய நாய்க் குணத்தினால்தான்! எத்தனை செருப்படி கொடுத்தபோதிலும், அதை எப்படி அடித்து உதைத்தபோதிலும் அது செய்நன்றி மறவாமல் காலிச் சுற்றி நின்று வாலை ஆட்டுகிறதல்லவா? அந்த 'நல்ல' குணத்திற்காகத்தான் நாயை மனிதர்கள் விரும்புகிறார்கள், அதை ஒரு முகமாகப் புகழ்கிறார்கள். அது சரி. ஆனால் ஒருவனைப் பார்த்து, 'நாயே' என்று பேசிவிட்டாலோ அவனுக்குப் பிரமாத கோபம் வருகிறதே, அது ஏனோ?

மறுமலர்ச்சி - 9 - 6

இனிப்பிள்ளை வளர்த்துப்பார்த்திருக்கிறீரல்லவா? அதற்கு அழகான கூண்டு செய்து அதற்குத் தினமும் பாலும் பழமூலகவைத்து ஆசையோடு பரப்பித்து வந்தபோதிலும், கூண்டின் கதவு திறந்திருந்த ஒரு சமயம் அது உமக்குக் கணக்குக் கொடுத்து விட்டு போய்விடுகிறது. அதைப் பார்த்து உமது வாய் 'நன்றி கெட்ட பிராணி' என்று முணுமுணுப்பது பெரும் பிசகு. ஆகாயத்திலே, பரந்த நீலவானின் கீழே சயேச்சையாகப் பறந்து திரிவதுதான் அதற்கு ஆனந்தம்.

எந்த ஒரு பிராணிக்குமே அதன் சுதந்திரம்தான் முதல் பெருந்தன்மை.

கட்டுப்பாடு என்பது மிகப்பாதகமான ஒரு காரியம். வரம்புள் தேங்கி நிற்கும் தண்ணீர் கூட உலகம் தோன்றியது முதல் கட்டுப்பாட்டை எதிர்த்து அலைமோதிக்கொண்டதானிருக்கிறது.

“இரந்தும் உயிர் வாழ்தல் வேண்டி செடுக உலகியற்றி யான்” [டிர்

என்று ஔயை தெய்வத்தைச் சபித்தது வெகு பொருத்தம்.

தேச விடுதலை பற்றிப் பேசுமுன் நமது வீடும், நமது குடும்பமும் தனிப்பட்ட நாம் ஒவ்வொருவருமே போலிக் கட்டுப்பாடுகளி லிருந்து விடுதலை பெற வேண்டும். மனிதனை மனிதன் சுதந்திரக் கொள்ளை அடிப்பது அறவே தொலைய வேண்டும். *

தமிழின் மறுமலர்ச்சி

— யோகி சுத்தானந்த பாரதியார்,

தமிழுலகிற்கு இனிய எளிய உரைநடையைத் தந்தது யாழ்ப்பாணமே. ஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் நடைதான் நமக்குச் சிறந்த பயனைத் தரும் தமிழ் நடையாகும். அவர் உரிய இடத்தில் வடமொழிகளை வழங்கியிருக்கிறார். பண்டிதர், பாமரர் அனைவரும் நன்றாக விளங்கிக்கொள்ளும்படி. அவரே முதன் முதல் உரைநடை எழுதிக் காட்டினார். நாவலர் பிரபந்தத் திரட்டுத்தான் நமது மறுமலர்ச்சிக் காலத்தின் முதற் புத்தகம்.

ஒருதடவை திருச்சியில் நாவலர், மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் புலவர்மணி தியாகராச செட்டியார் தமிழ் வளர்ச்சி பற்றிப் பேச்சு செய்தார். “தியாகராச, நமது நாவலரைப்போல பேசி எழுதி உரைநடையைக் கையாண்டால், மாணவர் தமிழைக் கரும்பு போலச் சுவைப்பார்கள்” என்றார் மகாவித்துவான்.

நடை என்பது அவரவர் கல்வி, அறிவு, அனுபவம், பழக்க வழக்கங்களை ஒட்டியிருக்கும். இதற்கு ஒரு கட்டுப்பாடிடில்லை. அரசியல் பத்திரிகையில் துலையங்கம் எழுதி வழக்கமான பேனாவிற்கும், சிறந்த கவிமலைகள் தொடுக்கும் எழுத்தாணிக்கும் வேறுபாடுண்டு. வேதநாயகம்பிள்ளையின் பழமொழி நடைக்கும், நாவலரின் ஆவேசப் பாய்ச்சலுக்கும், சாமிநாதையரின் எளிய நடைக்கும், இக்காலப் பேச்சு நடைக்கும் வேறுபாடுண்டு. ஒருவர் நடையை அளவாகக் கொண்டு மற்றொருவரை அளப்பது குயிலை அளவாகக்கொண்டு சிளியை மதிப்பிடுவதாகும்.

தமிழ் ஒவ்வொரு நாளும் வளர்ச்சி பெற்ற வராகிறது. சங்கத் தமிழைவிட இக்காலத் தமிழில் இனிய எளிய சொல்லோட்டமும் புதுமைக் கருத்துகளும் அதிகம்.

ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, வங்கம், இந்தி முதலிய மொழிகளில் சிறந்த உரைநடை நூல்கள் மல்கிக் கிடக்கின்றன. கவிதைகளுக்கோ கணக்கில்லை. நமது தமிழிலும் அப்படி ஏராளமான நூல்கள் வரவேண்டும், அந் நூல்கள் பொதுஜனங்களுக்குப் பயன்படவேண்டுமானால் சொற்கள் உள்ளத்திலிருந்து இயல்பாகப் பொழிய வேண்டும்; விஷய ஞானம் மலிந்திருக்க வேண்டும்; படிப்பவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து செல்லும் சுவசலப்பும் நளினமும் நடைபிழைக்க வேண்டும்.

அழகான ஒரு பொருளை மனம் விரும்பிக் காண்பதுபோலவே அழகான நடையையும் மனம் ஆவலுடன் பார்த்துப் பருகும். அத்தகைய நடையை மறுமலர்ச்சி இளைஞர் இப்போ

நாவலரைப்போல

பண்டிதர்

சி. கணபதிப்பிள்ளை

நமக்காளில்லை!

நாவலர் 'பச்சைப்படி'யாகச் சொல்லுகிறவர். ஒளித்து மறைத்துச் சொல்லத் தெரியாதவர்; 'குத்த'லாகக் 'கிண்ட'லாகக் 'சூறிப்'பாகச் சொல்லத் தெரியாதவர்; 'பூசி' 'மெழுகி'ச் சொல்லத் தெரியாதவர்: இந்தக் காலத்து 'நாகரீக' புருடர்கள்போல, 'பச்சைப்படி'யாகச் சொன்னாலும் சொற்கள் ஊடுருவிப் பாய்வன. குற்றவாளியைக் கொதிக்கச் செய்வன. சத்திர வைத்தியம் செய்து திருத்தம் விளைப்பன. இரக்கத்திலே பிறந்த சொற்கள். நேர்மையிலே விளைந்த சொற்கள். தம்மவர் பிறர் என்று பாரபட்சம் பாராத சொற்கள். அதனால் யாவரையும் கிடுகிடுத்து நடுங்கச் செய்த சொற்கள். யாவருக்கும் திருத்தம் விளைத்த சொற்கள்.

நாவலரைப்போல நமக்காளில்லை. முற்போக்குப் பேச நமக்காட்களுண்டு; சமரசம் பேச நமக்காட்களுண்டு. தேசியக் கிறீஸ்தவர்களுண்டு; பாதிரி செய்த நன்மையை நோக்கி உருகுவோருண்டு. இக்காலப் போலி நடிப்பை எடுத்துக்காட்ட நமக்காளில்லை. நாவலரைப்போல நமக்காளில்லை. *

["யாழ்ப்பாணத்துச் சமயநிலை" யின் முகவுரையில்]

(முன்பக்கத் தெரிவுச்சி)

சிருஷ்டித்து வருகிறார்கள். இப்போது வெளிவரும் எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் மறுமலர்ச்சி வேகம் புதுப்புது அலங்காரங்களுடன் நடம்புகிறது.

யாழ்ப்பாணத் தமிழர் 'மறுமலர்ச்சி' முாகுகொட்டித் தமிழ்வளர்த்து வருவதுபற்றி மிக்க மகிழ்ச்சியடைகிறேன். அதற்கேற்ற உரிமையும் பெருமையும் அவர்களுக்குண்டு. நமது நாட்டிற் பிறந்த எந்த மொழியையும் நாம் குறைகூறித் தூற்றாமல் நமக்கு இயல்பாயுள்ள மொழியை மனச்சாட்சிக்குப் பொதுவாய் வளர்த்தால் மறுமலர்ச்சி கனி குலுங்கும்.

தமிழில் கதை, கட்டுரைகள் ஏராளமாயிருக்கின்றன. கவிதையும், நாடகமும், தொடர் கதைகளும், ஸயன்ஸ் நூல்களும், கலை நூல்களும் ஏராளமாக வரவேண்டும்.

புதிய எழுத்தாளர்களை எல்லாம் என்னுள்ளம் அன்புடன் வரவேற்கிறது.

ஒவ்வொரு பேனாவிலும் ஓர் இனிய சுவை பொழிகிறது.

தமிழுக்காக எவர் எப் பணி செய்தாலும் ஆர்வமுடன் ஏற்றுப் போற்றுவோமாக!

யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களுக்கெல்லாம் என் அன்பு, அன்பு. *

உணர்ச்சி

ஒட்டம்

[முன்பு : வாழ்க்கைப் பாதையில் கால்கடுக்க நடந்துகொண்டிருக்கும் பார்வதிக்கு ஆறுதல் அளிப்பதற்காக, பரிசுத்தமான 'நண்பன்' என்ற முறையில் அவளை அடிக்கடி சுந்தித்து வந்தேன். இது என் மனைவிக்குத் தெரியாது. திடீரென அவள் இறந்தாள். இதனால் ஏற்பட்ட வைராக்கியத்தினால், பார்வதியைப் பார்க்கப் போவதில்லையெனத் தீர்மானித்தேன். அவளுடைய உருக்கமான கடிதம் வந்தது. அதையும் அசட்டை செய்தேன். ஒருநாள் ஒரு கனவு; அதில் பார்வதி இறந்துபோய், பிசாசு ரூபமாக வருகிறாள். திடுக்கிட்டு விழித்தேன். பார்வதியின் கடிதத்தை நான் அசட்டை செய்ததால், அவள் தற்கொலை செய்திருப்பாளோ?]

கனவு பொய்யாயிற்று. பார்வதி உயிரோடு இருக்கிறாள்! ஆனால்.....ஐயோ, என்ன பரிதாபம்! இந்தச் செய்தி எனக்குத் தெரியாமலே இருந்திருக்கக்கூடாது? யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து என் மாமா எழுதியிருந்த கடிதத்தில்தான் பார்வதியின் விஷயம் இருந்தது.

உன்னுடைய நிலைமையைப் பற்றி வீணாகக் கவலைப்பட்டு உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே. ராணியைப் போன்ற ஒரு பெண், இனி உனக்கு மனைவியாகக் கிடைக்கமாட்டாளென்பது உண்மைதான். என்ன செய்யலாம், விதி அவ்வளவுதான், நாம் என்ன செய்ய முடியும்? இதிலும் பார்க்க மிகவும் கொடூரமான விஷயங்கள் உலகத்தில் நடப்பதை தினம் தினம் பார்த்

மாமாவின் கடிதம்.

தம்பி,

இங்கு யாவரும் நல்ல சுகம். உன் மனதுக்கும் ஈஸ்வரன் ஆறுதல் அளிக்கட்டும்.

வரதூர்

துக் கொண்டதானே இருக்கிறோம்? விட்டுக்கு விடு வாசற் படிதான். ஒவ்வொருவருக்கும் வாழ்க்கையில் பெரிய கஷ்டங்கள் ஏற்படுவது சகஜம்தான். இதற்காக மனதை அலைய விட்டு சோகத்தில் ஆழ்ந்து போவது மதியீனம்.

தம்பி, உனக்கு நான் அதிகம் எழுதவேண்டியதில்லை. நீதானே எவ்வளவோ நல்ல மாதிரியாகக் கதைகளெல்லாம் எழுதுகிறாய். உனக்கு உலகப்போக்கு தெரியாதா?

உன்னிலும் பார்க்கப் பெரிய கவலையை நமது பக்கத்து விட்டுக்காரர்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். பார்வதி, என்ற ஆந்தப் பெண்ணை உனக்குத் தெரியுமல்லவா? பாவம், அவளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டது. முந்தாள்தான் இங்கே கொண்டு வந்தார்கள். அந்தப் பெண்ணுக்கு வாய்த்த புருஷன் மிகவும் பொல்லாதவனாம். பெரிய குடிசாரனாம். அதோடு யாரோ ஒரு பறங்கிப் பெண்ணோடும் அவன் சினேகிதமாம். அவனுடைய நடத்தையால் தான் இந்தப் பெண்ணுக்கு பயித்தியம் பிடித்து விட்டதென்று சொல்லுகிறார்கள். பாவம், இந்த வயதில் இந்தப் பெண்ணுக்கு இப்படி நேர்ந்ததைப் பார்க்க உலகத்தின் மீதே வெறுப்பு ஏற்படத்தான் பார்க்கிறது.

நாம் என்ன செய்ய முடியும்? எல்லோருக்கும் ஒவ்வொரு கவலை வருகிறதென்பதற்காக இதை எழுதினேன்.....

—உனது பிரிய மாமா

இராமலிங்கம்

மறுமலர்ச்சி - 9 - 10

ஒடிக்கொண்டிருந்த மாட்டுக்குச் சவுக்கினால் 'சளீர் சளீர்' என்று இரண்டு அடி போட்டது போல், இந்தக் கடிதமும் என்னுள்ளதை மேலும் மேலும் அலைய வைத்தது.

பார்வதிக்குப் பைத்தியம் பிடித்ததற்குக் காரணம் அவளுடைய கணவனின் தூர்நடத்தைதானா? அல்லது அவளது உருக்கமான, சியாயமான வேண்டுகோளை நிராகரித்ததன்மூலம் அவள் உயிரைக் கருக வைத்து, அவளைப் பைத்தியமாக்கியது நான் தானா?

ஆம், நான்தான்! நான்தான் அக் கொடுமான காரியத்தைச் செய்துவிட்டேன்!

அவளுடைய கணவனின் நடத்தைதான் அவள் மனதைப் புண்படுத்தியது; ஆனால் அதற்கு மருந்து என்னிடம் இருந்ததென்பதை எப்படி மறுக்கமுடியும்? ஆபத்தான சமயத்தில் நோயாளிக்கு மருந்து கொடுக்க மறுத்தவைத்தியனைப் போல, நான் நடந்துகொண்டு விட்டேன். மிருகத்தனத்திலும் தடித்த மிருகத்தனம்!

'ஐயோ, பார்வதி! நான் உனக்கு வேண்டுமென்று இக் கொடுமையைச் செய்தேனா? என்னுள்ளதைப் பிளந்து பார்த்தால் தெரியும். என் வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றிவிட வேண்டுமென்ற உணர்ச்சித் துடிப்பினு லல்லவா இது நடந்து விட்டது?'

புஷ்பம் போன்ற ஹிருதயம் உடைய பார்வதி உணர்ச்சிப் புயலைத் தாங்கமாட்டாமல் பைத்தியமாகி விட்டாள். ஆனால் நான் ...

..... ஆ, எவ்வளவு மோசமான நிலைமைகளையும் உள்ளத்தில் ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறேன்! என் ஹிருதயம் என்ன இரும்பா? அல்லது கல்லா?

*

இரண்டு வரல்களுக்குப் பிறகு மறுபடியும் மாமாவின் கடிதம் வந்தது.

தம்பீ,

இங்கே பக்கத்து வீட்டுப் பெண்ணுக்குப் பைத்தியம் பிடித்திருக்கிறது என்று முன்பு எழுதியிருந்தேனல்லவா? அந்தப் பெண்ணோடு உனக்குப் பழக்கமுண்டா?

இங்கே பல விஷயங்கள் நடந்து விட்டன. அந்தப் பெண்ணின் கணவன், அவளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதால் அவளை 'விவாகரத்து'ச் செய்யவேண்டுமென்று கோர்ட்டில் மனுச் செய்தான். இந்த விஷயம் பார்வதிக்குத் தெரிந்தபோது, ஏதோ ஏங்கினவன்போலக் கொஞ்சநேரம் கிடந்தாளாம். அதுமுதல் அவளுடைய பைத்தியக் குணங்கள் மெல்ல மெல்லக் குறைந்து விட்டன. ஆனால், எல்லோருந் தடுத்தும் சேளாமல், அவள் விவாகரத்துக்குச் சம்மதித்து விட்டாள்! அவளுடைய வாழ்வு இப்படித்திடீரென்று முறிந்துபோனதைக் கண்டு அவள் பெற்றோர்கள் ஒரு கவலையில் முழுகிவிட்டார்கள். இப்போது என்னவென்றால் அவளுடைய உயிருக்கே மோசம் வந்துவிடுமோ என்று பயப்படவேண்டியிருக்கிறது. கடுமையான வருத்தந்தான். சன்னிக் குணம் என்று சொல்கிறார்கள்.

இதெல்லாம் உனக்கு ஏன் ஏதாவது கிறேனென்றால், அந்தப் பெண்ணோடு உனக்குப் பழக்கமுண்டா என்பதைப்பற்றி அறிவதற்குத்தான். எப்பரீதமாக நினைத்துக் கொள்ளாதே. அந்தப் பெண் அறிவுகெட்ட நிலையில் உன்னுடைய பெயரைச் சொல்லிப் புலம்புகிறாள். 'அவர் வரவில்லையா? அவரை வரச் சொல்லுங்கள்' என்றெல்லாம் புலம்புகிறாள்.

பலருடைய மனதிலும் பலவிதமாக அப்பிராயம் இருக்கிறது. ஆனால் யாருக்காவது இதை உன்னிடம் சொல்லவோ, உன்னை வரவழைக்கவோ தைரியமில்லை.

ஆனால், எனக்கு இந்தப் பரிதாபத்தைப் பார்க்க முடியவில்லை. உண்மையில் இந்தப் பெண்ணோடு உனக்கு ஏதும் பழக்கமிருந்தால், நீ உடனே வா! உன்னால் அவளுக்கு ஏதாவது ஆறுதல் கூற முடியுமானால் அதைச் சொல்வதற்குத் தாமதியாதே. தாமதம் செய்தால் ஒருவேளை அவளைப் பார்க்கவும் முடியாமற்போய்விடும். நீ வந்து அவளைப் பார்ப்பதனால் ஊரில் பல விதமான அப்பிராயங்கள் தோன்றக்கூடுமென்பது உண்மைதான். ஆனால் அதற்காகப் பயப்படாதே. அத்தகைய கெட்ட பெயரைச் சமந்தாகிலும், இந்தப் பரிதாபகரமான பெண்ணுக்குச் சிறிதளவு ஆறுதல் அளிப்பது பெரிய தர்மமாகும்.

நீ கட்டாயம் வருவாயென்றே நம்புகிறேன்.

அன்பார்ந்த மாமா
இராமலிங்கம்

இந்தக் கடிதத்தைப் பார்த்த பிறகும் நான் ராணிக்காகச் செய்த தீர்மானத்தைப்பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் அதை யாரும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது! ஒருவேளை பார்வதியின் முடிவே நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

டிருந்தால்.....? நான் கட்டாயம் போகவேண்டும்! அவருடைய 'கடைசி ஆசை' இதுவாகவே இருக்கலாம். உலகமே புரண்டு போகுமென்றாலும் இதை நான் செய்தேயாக வேண்டும்....
..... ராணி அவள் இதை ஏற்றுக் கொள்வாள்!

மாமாவின் உணர்ச்சி கூடவா, எனக்கில்லாமல் போய்விடும்? 'வரக்கூடிய கெட்ட பெயரைச் சமந்து கொண்டாகிலும் அவளுக்கு ஆறுதல் அளி!' என்றல்லவா, அவர் எழுதியிருக்கிறார்! ஆம்; வீண் அபவாதங்கள் தோன்றக்கூடுமென்பது உண்மைதான். ஆனால், அவையெல்லாவற்றையும் தாங்கிக்கொண்டு அவளிடம் நான் செல்வேன். அவளுக்கு நான் தவறு செய்திருந்தால் அதற்கு இது பிராயச்சித்தமாகும்.

*

1946-ம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் பதினேராதேதி நான் கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்டேன். வேலை நிறுத்தம் காரணமாக அன்று ரயில் புறப்படுவதற்குத் தாமதமாயிற்று. தாமதமாகும் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் முள்மேலிருப்பது போல எனக்குத் தோன்றிற்று.

'பார்வதி பார்வதி' என்று என் உள்ளம் இடைவிடாமல் உச்சரித்துக்கொண்டிருந்தது.

கடைசியில் ஏதோ ஒரு மாதிரி ரயில் புறப்பட்டது. இடையிடையே ஏதோ கலவரங்களும் நடைபெற்றன. அவைகளிலெல்லாம் என் மனம் கவனம் செலுத்தவில்லை. என் கவனமெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்திலே படுத்த படுக்கையாய்க் கிடந்துகொண்டு என் பெயரை ஸ்மரிக்கும் ஒரு பரிதாபகரமான பெண்மேலிருந்தது.

ரயில் போய்க்கொண்டேயிருந்தது. அனூராதபுரத்தில் இறங்க வேண்டியவர்கள் சோம்பல் முறித்துக்கொண்டு எழுந்திருந்தார்கள்.

திரென்று

'கட கட'வென்று ஒரு பெரிய பயங்கரமான சப்தம்!

'பூ கம்பம் வந்துவிட்டது' போன்ற ஒரு பதறல்!

மறு நிமிஷம்

இன்னதென்று நினைக்க முடியாதபடி நான் இருந்த இடத்தை விட்டு தூக்கி எறியப்பட்டேன். அந்த நிமிஷமே என் உணர்வையும் இழந்தேன். *

(அடுத்த இதழில் முடியும்.)

யாழ்ப்பாணம். இசையாளர் சங்கத்தின் ஒன்பதாவது ஆண்டு விழா இம் மாதம் 1.ம் தேதி வண்ணை, வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் மிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது. விழாவுக்குத் தலைமை வகித்த வடமாகாண அதிபர், திரு. C. குமாரசாமி அவர்களும், ஐ. ச. உதவிப் பதிவு காரியஸ்தர், திரு. இராசரத்தினம் அவர்களும் இசையாளர் சங்கத்தின் சேவைகளைப் பாராட்டிப் பேசியதோடு, இனிமேல் செய்யவேண்டிய சேவைகளைப் பற்றியும் எடுத்துக் கூறினார்கள்.

*

தகப்பன் தந்தது!

— முதலியார், குல, சபாநாதன்.

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு கிராமத்திலே 'நாட்டாண்மை' யும் அவனுடைய மனைவியும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்கள் அநேக வருஷங்களாகச் சந்தோஷமாகவே இருந்தார்கள். எனினும் அவர்களுக்கு ஒரு பெருங்குறை: பிள்ளைகுட்டியில்லை. 'பிள்ளையில்லா வீட்டில் பிச்சையெற்க மாட்டோம்' என்று பிச்சைக்காரர்கூட ஏளனமாகக் கருதி வருவது உலக இயல்பு. 'பிச்சைக்காரரும் மதிக்காத எங்கள் வாழ்வு ஒரு வாழ்மா!' என்று கவலைப்பட்டார்கள். கோயில்களுக்குப் போய் பல நேர்த்திக் கடன்களைச் செய்தார்கள். பல தீர்த்ததல யாத்திரைகளை யுஞ் செய்துபார்த்தார்கள். கடைசியாக திருவருளால் நாட்டாண்மை மனைவி ஒரு பெண் குழந்தையை பெற்றெடுத்தாள். அதனைத் தனது ஆருயிர்ச் செல்வமெனத் தாலாட்டிச் சீராட்டி வளர்த்து வந்தாள். அவளுக்கு அல்லும் பகலும் அந்தக் குழந்தையின் சிந்தனையே. எந்நேரமும் அதைப்பற்றியே பேச்சு. பிள்ளையும் குழந்தைப் பருவக் கடத்து பெரியவளானாள். நாட்டாண்மையும் தன் மகளுக்கு வேண்டிய சகல நகைகளையும் அணிந்து பார்த்து மகிழ்ந்தாள். ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக அவர்களுடைய அருமை மகன் இறந்துவிட்டான். நாட்டாண்மையும் மனைவியும் கட்டிய மனக்கோட்டை இடிந்துவிட்டது. இவ்வளவு அருமையாக பேணிவளர்த்த குழந்தை இறந்ததும் நாட்டாண்மையும் அவனுடைய மனைவியும் பெரிதும் கவலையுற்றார்கள். இருவருக்கும் வாழ்வு கசப்பாகவொயிருந்தது. நாட்டாண்மை மனைவி எப்பொழுதும் அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாகக் காணப்பட்டாள்.

ஒரு நாள் நாட்டாண்மை ஏதோ அலுவலாக வெளியே போயிருந்தபோது, அவனுடைய வீட்டுக்கு ஒரு பிச்சைக்காரன் வந்தான். அவன் வெறும் எலும்புக்கோலுமாகவே காணப்பட்டான். அவன் அவ்வளவு தூரம் மெலிந்திருப்பதை நாட்டாண்மை மனைவி கண்டு இரக்கப்பட்டாள். "என் இவ்வளவு கேவலமாக மெலிந்திருக்கிறாய்?" என்று கேட்டாள். 'ஐயோ தாயே, நான் பட்டகஷ்டத்தை என்னென்று சொல்லுவேன். நான் 'அந்த' உலகத்துக்குப் போய் மறுபடியும் இந்த உலகத்துக்குத் திரும்பிவந்தேன். நான் உயிரோடு தப்பிப்பினைத்தது தம்பிரான் செய்த உதவி' என்றான் பிச்சைக்காரன். தான் கடினமான சுகவீனமாயிருந்து சுகப்பட்டதால் செத்துப்பிளைத்ததென்ற பொருள் படவே அந்தப் பிச்சைக்காரன் சொன்னான். ஆனால் இறந்துபோன தன் மகளைப்

பற்றியே எப்பொழுதும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த நாட்டாண்மை மனைவி அவன் சொன்னதை அப்படியே உண்மையென கம்பி விட்டாள். “நீ அந்த உலகத்திலிருந்தோ வருகிறாய்? அப்படியானால் என்னுடைய மகனையும் அங்கே கண்டாயோ? என்று அவன் கேட்டான். “உங்கள் மகளோ! அவளே.....” என்று பிச்சைக்காரன் சொல்வதற்கிடையில், “என்னுடைய அருமை மகள் கறுப்பாச்சியைப் பற்றித்தான் கேட்கிறேன்” என்றாள், கள்ளக்கபடமறியாத நாட்டாண்மை மனைவி.

தனக்கு நல்ல காலம் பிறந்திருக்கிறதெனக் கருதினான் பிச்சைக்காரன். இவ்வரிய சந்தர்ப்பத்தை அவன் நடுவவிட விரும்பவில்லை. “ஓகோ, நீங்கள் கறுப்பாச்சியைப் பற்றியோ கேட்கிறீர்கள்? ஐயோ, அவள் என்னிடம் சொன்ன குறிப்பைக் கொண்டு அவளுடைய தாயாரைப் பார்ப்பதற்காக இந்தத் தெரு முழுவதும் அலைந்தேன். அந்த உலகத்தில் கறுப்பாச்சியை நான் தான் கவியாணஞ்செய்திருக்கிறேன்” என்று மனத்தையிட்டுச் சொன்னான் பிச்சைக்காரன். உடனே நாட்டாண்மை மனைவி மருமகனை வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்று தகுந்த மரியாதை செய்தாள். மருமகனுக்கு அன்று மத்தியானம் நல்ல விருந்து அளித்தாள். மருமகனைக் கண்டதும் தன் மகனைக் கண்டது போலவேயிருந்தது அவளுக்கு. தன் அருமை மகள் விட்டுச் சென்ற புடவைகளும் நகைகளும் அவளுக்கு ஞாபகத்தில்வந்தன. அவள் மருமகனைப் பார்த்து “என்னுடைய மகள் விட்டுச் சென்ற இந்தப் புடவைகளையும் நகைகளையும் தயவு செய்து அவனிடம் ஒப்படைத்து விடுங்கள்” என்று சொல்லி எல்லாவற்றையும் அவனிடம் ஒப்படைத்தாள். “ஆமாம், மாமி நான் அப்படியே செய்கிறேன். அவளுக்கு இந்தக் காப்புகள் மீது அதிகம் பிரிய முண்டு என்று அடிக்கடி எனக்குச் சொல்லுவாள். உங்களிடம் இவற்றை நான் கேட்பதற்கு முன் நீங்களே தந்து விட்டீர்கள் அவளும் இவற்றை வாங்கி வந்து விடும்படி சொன்னாள்” என்றான் பிச்சைக்காரன். இனிமேல் ஒரு நிமிஷமேனும் அங்கிருப்பது புத்தியல்ல என்று கருதிய பிச்சைக்காரன் நாட்டாண்மை மனைவியிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு மெதுவாகக் கிளம்பி விட்டான்.

பிச்சைக்காரன் போன சிறிது நேரத்துக்குள் நாட்டாண்மை வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான். அவன் வந்ததும் மனைவி சிரித்த முகத்துடன் அவனைப் பார்த்தாள்.

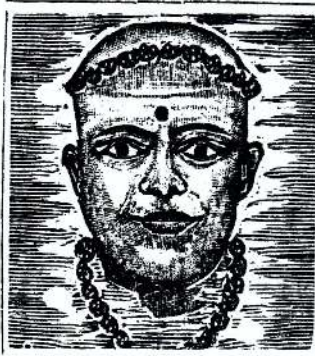
“என்ன சங்கதி! இன்றைக்கு முகம் ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறதே” என்று கேட்டான் நாட்டாண்மை.

“ஒன்றுமில்லை! இன்றைக்கு ஒரு சிறு புதினம்” என்றான் மனைவி.

“சரி, சரி! புதினத்தைச் சொல்லு” என்றான் நாட்டாண்மை.

“இன்று காலை எங்கள் மருமகனே நேரே வந்திருந்தார். அவரை நான் நன்கு உபசரித்து அனுப்பினேன். எங்கள் மகளுடைய நகைகளையும் சேலைகளையும் அவரிடம் கொடுத்தனுப்பியிருக்கிறேன். அவர் நீங்கள் வருவதற்கு ஒரு அடிக்கு முன்புதான் இங்கிருந்து புறப்பட்டார். அவர் சற்றுத்தாமதித்திருந்தால் நீங்களும் அவரைப் பார்த்திருக்கலாம்” என்று நடந்ததைச் சொன்னார் மனைவி. நாட்டாண்மைக்குக் காரியம் விளங்கி விட்டது. இந்த விசரியை யாரோ பிச்சைக்காரன் அணுப்பி விட்டானே என்று கவலைப்பட்டான். தன் மனைவி செய்த முட்டாள வேலைக்காக அவனைக் கோபித்து ஏசிவிட்டு அந்தக் கள்வனைப் பிடிக்க யோசனை செய்தான். ‘அவன் நடந்துபோவதால் அதிக தூரம் போயிருக்க மாட்டான். நான் குதிரையிற் சென்றால் அவனைப் பிடித்து விடலாம்’ என்று சிந்தனை செய்து, அதன்படியே நாட்டாண்மை தனது குதிரையில் ஏறிச் சவாரி செய்தான். கள்வன் சென்ற திசையை நோக்கி விரைவாகச் சென்றான்! தெரு வழியாகச் சென்ற பிச்சைக்காரன் யாரோ குதிரையில் வருவதைக் கண்டான். தன்னைப் பிடிக்கவே வருகிறான் எனக் கருதினான். உடனே அவன் கிட்டடியில் நின்று ஒரு மரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். கள்வனை இனி எளிதாகப் பிடித்து விடலாம் என எண்ணிய நாட்டாண்மை அம் மரத்தருகில் வந்து இறங்கி, குதிரையை மரத்தடியில் கட்டிவிட்டு, விறுவிறுப்புடன் மரத்தில் ஏறினான். நாட்டாண்மை மரத்தில் ஏறுவதைக் கண்ட பிச்சைக்காரன் விரைவாக வேறொரு கிளையால் கீழே இறங்கி, கட்டி நின்று குதிரையை அவிழ்த்து அதன்மீது சவாரி செய்து கொண்டு ஓடினான். மரத்தின்மேலிருந்த நாட்டாண்மை இன்ன செய்வதெனத் தெரியாமல் திகைத்து, ஒருவாறுதெளிந்து, தான் தோல்வியடையக் கூடாதென நினைத்து, “மருமகனே! மருமகனே!! நகைகளும் சேலைகளும் தாய் தந்தவையென்றும், இந்தக் குதிரை தகப்பன் தந்தது என்றும் கறுப்பாச்சியிடம் தயவு செய்து சொல்லிவிடு” என்று உரத்த சத்தத்தில் கூறினான்! *

நாவலரின் பேராசை!

பண்டிதர், கா. பொ. இரத்தினம் B. A., B. O. L.

['மறுமலர்ச்சி' ஆசிரியர்கள் இந்த இதழை 'நாவலர் மணம் வீசி' வெளிவரச் செய்ய ஆசைப்பட்டார்கள். எனது கட்டுரை ஒன்று இதிலிருக்க வேண்டும் என்றும் விரும்பினார்கள். அவர்கள் விரும்பத்தை நிறைவேற்றுவதற்குக் காகிதத்தை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு எதைப்பற்றி எழுதலாம் என யோசித்தேன். 'நாவலரின் பேராசை' என்பது மனத்திலே தோன்றிற்று; அதனையே தலையங்கமாக்கினேன். இந்த விஷயம் என் மனத்திலே தோன்றியதற்குக் காரணம் இல்லாமலில்லை. அதனை சுற்றிலே கூறுகின்றேன்.]

இந்தத் தலையங்கத்தைக் கண்டவுடன் அன்பர்கள் பலர் ஆத்திரப்படலாம். 'நாவலர் ஒரு தறையின்றே! அவருக்கும் ஆசையுண்டா? அதுவும் பேராசையா? அட்டா துரோகம்! துரோகம்!!' எனவும் எண்ணலாம். நாவலர் மாத்திரமன்று, நாயன்மார்களும் ஆசைப்பட்டார்

கள். "ஆசைப்பட்டேன் காண் அம்மானே" என மாணிக்கவாசக சுவாமிகளே பாடுகிறார்.

ஆசைப்படுவதிலே இருவகை உண்டு; ஒன்று தனக்காக ஆசைப்படுவது; மற்றது பிறருக்காக ஆசைப்படுவது. தனக்காக ஆசைப்படுபவன் தன்னலம் விரும்பி வாழும் சுயநலப் புலி; பிறருக்காக ஆசைப்படுபவன் தான் பரோபகாரி; அவனையே 'தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியானள்' எனப் போற்றுவர். தமக்கென ஆசைப்படுபவர்கள் தான் இக்காலத்தில் எங்கும் நிறைந்து விளங்குகிறார்கள். பிறருடைய

'நாவலர் நினைவு மலர்' என்ற பொன்மலரை மலர்வித்து, அதன் மூலம் தமிழ் மக்களிடையே அழியாப் புகழ்தேடிக்கொண்ட 'வித்துவான்' தான் இந்தப் பண்டிதர்! 'மறுமலர்ச்சி'யின் இந்த நாவலர் நினைவு இதழிலே இவர் கட்டுரை எழுதுவது வெகு பொருத்தம்! பொருத்தம்!! — ஆசிரியர்கள்.

நன்மை கருதித் தொண்டாற்று கிறவர்கள் எந்த நாட்டிலும் மிகக் குறைவாகவே காணப்படுவர். இத்தகைய தொண்டர்தான் நாவலர். யாழ்ப்பாணத்தில் இவருக்குப் பின்பும் முன்பும் இவரைப் போலப் பிறருக்காக ஆசைப்பட்டவர் - தமக்காகச் சிறிதும் ஆசைப்படாதவர் - ஒருவரும் இல்லை. நிற்க,

“ஆசைக்கு ஒர் அளவில்லை” என்று தாயுமானவர் கூறுகிறார். எங்களைப் பொறுத்த அளவில் “இஃது உண்மை, உண்மை” எனக் கூறுவோம். ஆனால், நாவலருக்கு இருந்த பேராசை ஒன்றே ஒன்றுதான். அஃது என்ன என்பதை அவருடைய கூற்றினாலேயே அறிந்து கொள்ளுங்கள்.

“கன்னியை, நாயகனிடத்து ஒரு திட்டாயினும் வாங்காது வீடு, விளைதிலம், தோட்டம், ஆபரணம் முதலியவற்றோடு விவாகஞ் செய்து கொடுக்கும் வழக்கமே உடையது என் சென்ம தேசமாகவும், நான் இவ்வாழ்க்கையிலே புகவில்லை. இவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் காணாம் சைவ சமயத்தையும் அதன் வளர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய கல்வியையும் வளர்த்தல் வேண்டும் என்னும் பேராசையேயாம்.”

இந்தப் பேராசையினாலே தூண்டப்பட்டு தமிழ்க் கல்வியையும் சைவ சமயத்தையும் வளர்த்தற்கு அவர் செய்த பணிகள் பல. நாவலர் பிரபந்தக் திரட்டு, நாவலர் புராணம், நாவலர் நினைவுமலர், நாவலர் கோன் முதலிய நூல்களிலே நாவலர் செய்த பல

தொண்டுகளையும் பாக்கக் காணலாம். ‘நாவலர் பதிப்பு’, ‘நாவலர் வாசிக சாலை’ ‘நாவலர் அச்சுக் கூடம்’, ‘நாவலர் வித்தியாசாலை’, ‘நாவலர் வசன நடை’, ‘நாவலர் பாலபாடம்’, ‘நாவலர் காண்டிகையுரை’ முதலிய பல சொல்லாட்சிகளும் சிலவற்றைக் காட்டும், சமயக் கல்விக்காக அவர்கள் செய்த முயற்சியின் விளைவை சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம், சைவ பரிபாலன சபை முதலியன கூறும். நிற்க,

இனி, நாவலரது உள்ளத்திலே முளைத்த அவருடைய பேராசை எனும் வித்துப் பெரும் மரமாகித் தண்ணிமுலும் இன்சுவைக் கனியும் அளிக்குக் காலம் வந்துவிட்டது. இந்தக் காலத்தில் இவ்வருடம் மிகவும் பிரதானமானது. சைவசமயப் பிள்ளைகள் யாவரும் தம் சமயக் கல்வியையே கற்க வேண்டும் எனும் பிரமாணம் அரசினராலே விதிக்கப்பட்டுவிட்டது. ‘சைவசமயம்’ பரீட்சைகளுக்கூரிய பாடங்களுள் ஒன்றாகவும் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழ் மாணவர்கள் எல்லாப் பாடங்களையும் தமிழ் மொழியிலேயே கற்பதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. தமிழை அரசாங்க மொழியாக்குவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளும் செய்யப்படுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் நேரிற்கண்டும், இவற்றிலே பங்குபற்றியும் வரும் நமக்கு நாவலரின் பேராசை - வாழ்வின் இலக்கு - நன்கு நிறைவேறுகிறது எனும் எண்ணமே உதிக்குமன்றோ? *

கழுதை!

கழுதையென் றேயொரு கருத்தில் செந்துவும்
 பொழுதுபோக் காகப் புகுத்தினன் பிரம்மா.
 ஆதியி லதனுருக் கட்டெழும் பளவெனும்
 சேதியை உலகினர் சிறிதுமே யறியார்,
 உருவிற் சிறியதக் கர்த்தப மெனினும்
 பெருமை யடிப்பதில் பிறரிலை யுலகில்,
 நான்முகன் சந்நிதி நானும் நெருங்கித்
 “தேன்முகம் பிளிற்றுஞ் செம்மலர்ப் பிறத்தோய்!
 படத்துயர் முடியா தினிரா னுலகில்
 மடப்பிடி சிங்கம் மாணே புலியே
 உருப்பெரி தடைந்தோ ருன்னருள் மறவேன்
 வரப்பிர சாதம் மதியிலிக் கருளு”கென்
 றரற்றிய வண்ண மழுதழு தழுதது.
 கழுதையின் ‘கரைச்சல்’ தாங்காக் கடவுள்
 “முழுதுமுன் விருப்பம் போலகீ பொலிவாய்”
 என்றருள் செய்தனன். ஏறுபோற் கழுதையும்
 துன்றிய வுருவும் குரலுமுற் றதுவே.
 “என்ன மிருகமஃ தெச்சா தியதோ?
 கூரிய பற்கள் போலும்ற் றதற்கே
 சீரிய கொம்புஞ் சிலவுண் டாலோ”
 என்று விலங்கெலாங் கன்றிய பயத்தினால்
 குசுகுசு வென்றே கூறித் திரிந்தன.
 கானக மெங்குமக் கழுதையின் பேச்சே
 வானகம் வரையு மெட்டிய சிலநாள்,
 ஆயினோ ராண்டு கழிந்திடு முன்னர்
 போயின ததன்பேர் புகழு மெல்லாம்.
 ‘காயம் பெரிததன் செவியும் பெரிதுதான்;
 வாயும் பெரிதெனின் வறிததன் விவேகம்,
 மடைமை மத்தியின் மந்தமற் றிதற்கெலாம்
 உடைமை கழுதை’ என் றுதாரணங் காட்டினர்.
 நீளமே பருமையே பதவியே நிறையினும்
 ஆழமில் லாவிடி னவற்று வென்னோ?

வாலகம்வாகு

“இறைமணி”

பழைய காலத்தில் இலங்கையை ஆண்ட சிங்கள அரசர்கள் பயங்கரமான புத்தக் கப்பல்கள் - வெடிகுண்டுகளையோ தயாரிப்பதில் அதிக கவனம் செலுத்தவில்லை. ஏனெனில் இவைகள் உலகத்தை அழிக்கக் கூடியனவேயன்றி ஆக்கத்துக்குப் பயன்படா வென அவர்கள் கருதினர். அவர்கள் நாட்டை ஆளுவதற்குத் தவிரான சிறு சேனைகளையே வைத்திருந்தனர்.

வாலகம்வாகு என்னும் சிங்கள அரசன் இலங்கையில் புத்த மதத்தை ஸ்திரமாக ஸ்தாபித்தவனாவன். பழைய சிங்கள அரசர்களது அடிச்சுவட்டையே இவனும் பின்பற்றினான். விகாரைகள், பாஞ்சாலைகள், தாகபங்கள் கட்டுதலும் சமய வளர்ச்சிக்குத் தவறாமே பழைய சிங்கள அரசர்களின் முக்கிய வேலை ஆகும். வாலகம்வாகு அரசனது ஆட்சிக் காலத்தில் சோழநாட்டிலிருந்தும் ஏழு சேனைத்தலைவர்கள் இலங்கையின் மீது படையெடுத்தனர். வாலகம்வாகு இவர்களைத் தானெதிர்த்து வெற்றி பெற முடியாதென அறிவானாயினும் தைரியத்துடன் எதிர்த்து நின்றான். வலிமை மிக்க சோழ வீரர்களை நீண்ட நாட்களுக்கு எதிர்த்து நிற்க அவனால் முடியவில்லை. அதனால் ஒரு சூழ்ச்சியினாலே அவர்களை வெல்ல எண்ணிய வாலகம்வாகு சோழர்களுக்குத் தப்பி மாயாட்டைக்கு ஒடிப்போனான்.

இதன் பிறகு தம்புள்ளைப்பகுதி (வாலகம்வாகுவின் இராஜதானி) சோழர்கள் கைப்பட்டது. சோழர்களில் ஒருவன் ராஜரட்டையில் (அனூராதபுரப்பகுதி) தாம் எதுவும் செய்ய முடியுமென அறிந்து புத்தருடைய பாத்திரமாகிய “பாத்திர தாது”வை எடுத்துக்கொண்டு சோழநாடு திரும்பினான். மற்றொரு சோழன் சிங்கள அரசி “சோமாதேவி”யைச் சிறைப்பிடித்துச் சென்றான். மற்ற ஐவரும் இந் நாட்டை 14 ஆண்டுகள் ஆண்டனர்.

கடைசியில் வாலகம்வாகு தன் சூழ்ச்சியினால் இவர்களில் நால்வரைக் கொலைசெய்து “தாட்டியன்” என்னும் சோழ சேனாபதியை எதிர்த்து வென்று அரசனானான். இது புத்த வருடம் 455-ல் நடந்தது. இதன்பிறகு இவன் இப்பகுதியை 12 வருடகாலம் ஆட்சி புரிந்தான். இக்காலத்தில் “அரகாத்” என்னும் புத்த சித்தர்கள் மகாவிகாரையிற் கூடி தாம் தமது சமய திட்டங்களை வகுக்க எண்ணினர். இதை அரசனுக்கும் அறிவித்தனர். இது கேட்ட அரசன் பாலவனத்தின் நடுவே குளம் தாமரைப் பொய்கை கண்டவன் போன்று மனமகிழ்ந்து அவர்

கள் வேண்டுகோட்படி 'அலுவிகாரை'யும் கட்டிக் கொடுத்த வேண்டிய உதவிகளும் செய்தான். வேண்டிய பீடங்களும் தவிசுகளும் ஒலிப்பிரதிகளும் உதவினான்.

இதன்பின் "அரகாத்" சித்தர்கள் இங்கு கூடி ஒரு வருட காலமாக முயன்று ஒரு புத்தகம் எழுதினர். இம் மகாநாடு "சங்கா எனவா" எனப்படும். இது உலகத்திலே நடைபெற்ற நான்காவது புத்த மகாநாடாகும். இவர்கள் எழுதிய நூல் "சிரிபிட்டகம்" எனப்படும். இது காரணமாகவே இன்று வாலசம் வாசு அரசன் புத்த மயத்தவர்களால் நினைவுகூரப்படுகிறான்.

["தம்புளை சலிஸ்தாரம்" என்னும் கல்வெட்டிற்கு கண்டபடி] ***

யாழ்ப்பாணம் ஐக்கிய லாப நிதி

1918-ம் ஆண்டு ஸ்தாபிதமானது.

வங்கிக்காரர் மூலநிதி 8 லட்சம் ரூபா.

இதுவரையிற் கொடுக்கப்பட்ட பங்குப்பணம் ரூபா 3436700. 100 ரூபா விகிதமான 8000 பங்குகள்.

பங்குப்பணம் கட்டுமுறை :

மாசமொன்றுக்கு 1 ரூபா விகிதமாக 75 மாசகாலத்திற்கு மாதந்தோறும் கட்டப்படவேண்டியது. குறித்த காலமுடிவில் பங்கொன்றுக்கு ரூபா 100 திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். பங்குகள் எந்தநேரமும் வாங்கலாம்.

தினசரிப் பற்று வரவு :

எச்சரிதி சராசரி 500 ரூபாவுக்குக் குறையாமல் இருக்குமானால் ஒரு விகித வட்டியுடன் தினசரிப் பற்று வரவு செய்யலாம்.

தவணை வரையறுக்கப்பட்ட கேஷமப்பணம் :

கேஷமப்பணம் 3 மாசம், 6 மாசம், 9 மாசம், 12 மாசம் என்னுங் காலங்கள் வரையறுத்து ஏற்படும் வட்டியும் முறையே 1 விகிதம், 2 விகிதம், 4 விகிதம், 6 விகிதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

உண்டியல்கள் :

கொழும்பிலுள்ள "நாஷனல்" வங்கியிலும் "இம்பீரியல்" வங்கியிலும் இந்தியாவிலுள்ள பிரதான பட்டினங்களிலும் மாற்றத்தக்க விதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

இந்தியா நோட்டு வட்டத்திற்கு மாற்றிக் கொடுக்கப்படும்.

கடன் :

நகைகள் ஈடு வைத்துக்கொண்டு கடன் கொடுக்கப்படும். வட்டி 9 விகிதம் அறவிடப்படும். (ஈடு வைத்தவர்கள்) முதலையும் பாகம் பாகமாகக் கொடுக்கலாம்.

வேண்டிய விபரங்களை என்மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

S. கனகசபை

சிறப்பர்

[இரு ஜோடி காட்டுப் புறங்கள் ஒரு வீட்டின் அருகேயுள்ள மாக்கினையில் அமர்ந்திருக்கின்றன. அப்போது அந்த வீட்டு வளர்ப்புப் புற ஒன்று பறந்து வந்து மாடிமீது இருக்கிறது.]

பெண் புற:- நாதா! அதோ பாருங்கள்! அம் மாடியின்மேல் ஒருவர் இருந்து தயங்குகிறார். பாவம். எதையோ கண்டு பயந்து விட்டார்போல் தெரிகிறது. அவருடைய உடல் பருத்து இருந்தாலும், இளைப்புடையதாக இருக்கின்றதே?

ணம் செய்ய முன்னர் அது நடத்தது. ஒருநாள் ஒரு மரத்தின் கீழே தானியங்களைக் கண்டு, நான் போய் இறங்க

பெண் புற:- வலையில் அகய் பட்டுக் கொண்டீர்களோ?

ஆண் புற:- ஆமாம், பிறகு...

பெண் புற:- கூட்டில் அடைபட்டீர்கள்!

ஆண் புற:- ஆ! அந்தக் கொடிய சிறையில் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டேன்! நல்லவேளை! ஒருநாள் அந்த மனிதப் பேய்கள் அசட்டையாய் கூட்டைத் திறந்தி

பழக்கம்

“தில்லைச் சிவன்”
இவ்விடத்தில்

ஆண் புற:- பெண்ணே! அவரையாரோ கூட்டில் அடைத்து வைத்து இருந்திருக்கின்றனர். ஆனால், அவர் ஒருவருக்குத் தெரியாமல் ஒழித்து வந்திருப்பார். நான் இதில் இருப்பதை யாரேனும் கண்டால் தன்னை மறுபடியும் சிறைப்பிடித்து விடுவார்கள் என்ற பயத்தினால் இவ்வாறு பயப்படுகிறார். இது எனது பழைய அனுபவம்.

பெண் புற:- பழைய அனுபவமா?

ஆண் புற:- ஆமாம், பெண்ணே! அது உனக்குத் தெரியாது. நான் உன்னைக் கல்யா

ருந்தபோது

பெண் புற:- ‘டக்’கென்று பறந்து வந்து வட்டீர்களாக்கும்?

ஆண் புற:- ஆமாம். அந்தச் சிறையை இப்போது நினைத்தாலும் மனம் பதறுகிறது!

பெண் புற:- ஐயோ, பாவம்! அதோ, அவரும் இவ்வளவு நாளாய்க் கஷ்டப்பட்டார் போலும்! ஆனால் ஏன் ஒடிப்போகாமல் அங்கேயே இருக்கிறார்?

ஆண் புற:- இவ்வளவு நாள் சிறையில் அடைபட்டுக் கிடந்ததால், உணர்ச்சி ஒடுங்கி என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைக்கிறார்!

பெண் புற:- அப்படியானால் நாம் அவரையும் கூட்டிக் கொண்டு காட்டுக்குப் போவோம்; வாருங்கள்!

[மறுகணம் இரண்டுமொகப் பறந்து மாடியில் இருந்த புறவண்டை சென்றன. வீட்டுப்புற அவ்விடத்தைவிட்டுச் செல்லப் பார்த்தது.]

ஆண்புற:- 'ஓடாதே, நில்!'

வீட்டுப்புற:-

ஆண்புற:- நண்பனே! ஏன் தனியாக இங்கே திகிலடைந்து போய் இருக்கின்றாய்? உனக்கு நேர்ந்தது என்ன?

வீட்டுப்புற:- நான் தனியாகத்தான் இருக்கின்றேன். ஆனால் இவ் வீட்டிலிருப்பவர்கள் அனைவரும் எனது ஏஜமானர்கள். அவர்களின் இன்ப வாழ்க்கை என்னைப் பொறுத்ததே. பெண்களும் ஆண்களுமாக எனக்கு மாறிமாறி முக்தமிடுவார்கள். நல்ல ஊணவு ஊட்டுவார்கள். மங்கையர் என்னை அணைத்து மகிழ்வார்; பஞ்சணை மெத்தையில் வைத்துப் பரவசப்படுவர்!

ஆண்புற:- இவ்வளவு இன்பங்களுடன் நீ இருந்தாலும் சுதந்திரமற்ற அடிமையாக அல்லவா கூட்டில் அடைக்கப்பட்டு இருக்கிறாய்? உனது உரிமைகளனைத்தையும் இழந்துவிட்டாய்! அன்னியர் உனது இன்பத்தை உறிஞ்சுகின்றனர். இறுதியில் உனது ஊனையும் புசித்து விடுவர் என்பதை நினைக்க எனது இருதயம் துடிக்கின்றது. நண்பனே! நீ எங்களுடன் வந்து சுதந்

திரத்தின் இன்பத்தை அனுபவி. இதனிலும் கூடிய இன்பம் பெறுவாய்!

வீட்டுப்புற:- (கண்களிற் சிவப்பு ஏறக் கொபித்து) நான் இன்பமாக இங்கே இருந்து பால், பழம், விதைகளை உண்பதை விடுத்துக் காட்டிலே சென்று இரை தேடவா? உங்களுக்கு என் வாழ்வைக் கண்டு பொறமை ஏற்படுகிறதபோலும்! நான் அங்கு வரமாட்டேன்!

ஆண்புற:- (சிரித்து) அன்பா! இரைதேடி வானிற் பறந்து செல்லலாம்; விதைகளையும், கனிகளையும் உண்டு களிக்கலாம்; இன்பதுன்பங்களை எல்லாம் குதூகலத்துடன் கூட இருந்து அனுபவிக்கலாம். அது இன்பமான வாழ்க்கை! நீயும் எங்களுடன் வந்து இவைகளை அனுபவிக்க விரும்பவில்லையா?

வீட்டுப்புற:- (மேலே வாளைப் பார்த்து) ஐந்த வான வெளியினிலே - நடு வெயிலிலே இரைதேடி அலையவும், இரை கிடைக்காமல் தவிக்கவும் என்னை முடியாது. அன்றியும் வேடர் முதலிய பகைவர்களுக்கு இரையாகி விடவும் கூடும். எனது இன்ப வாழ்க்கைக்கு உறைவிடமான இடம் இதுவே. இதை விட்டு ஒருபோதும் நான் காட்டுக்கு வரமாட்டேன்.

[மாடியின் சாளரத்தின் வழியாக வெளியே தோன்றிய ஒரு பெண் தனது கரங்களை நீட்டிக் கொண்டு 'சூகூ, சூகூ' என்று கூவுகிறாள்.]

(மறுபக்கம்)

..... ஒரு சிற்றாய மலையிலிருந்து குதித்துக்கொண்டு
சலசலென ஓடியது:

உருவகக் கதை **மேகத்தின் காதல்** — சு. வே.

கும்பிரமாக நிமிர்ந்து நின்ற ஒரு மலை. அதன் அழகிய சிகரங்கள் வான் முகட்டைத் தழுவு ஆவல் கொண்டன. அவை வானின் திவ்ய செளந்தர்யத்தைக் காணவேண்டி உயர்ந்து, திண்ணிதாகக் கலங்காமல் நின்றன. அம்மலை தன்னுடைய தூய வெள்ளிய பனிச் சிகரங்களால் வாளைத் தழுவி இன்புறவும் எண்ணியது. ஆனால்

மேகமங்கை, மலையின் கம்பீரமான பசுமையழகிலே தன் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தாள். கணத்துக்குக் கணம் அவள் காதல் வளர்ந்துகொண்டே போனது. ஆனால் முகிலணங்கின்

காசலை மலையாசனின் கழன இதயத்தால் உணர முடியவில்லை. லட்சியத்தைச் சாதிக்கும் வீரமகனின் நெஞ்சம் போல அது ஏதோ ஒன்றில் லயித்து விட்டது.

ஐயோ, பாவம்! அந்தக் குளிர் தென்றலும் அப்போதுதான் வீச வேண்டும்! குளிர் வாயின் குதுகுதுப்பிலே மேகமங்கையின் காதல் உச்சநிலையடைந்து விட்டது. வான அரங்கில் எத்தனையோ பாவங்களும், உருவங்களும் தோன்ற நர்த்தனமிட்டு அசைந்தாடிக்கொண்டு வந்தாள் அவள். அடுத்த கணம்

ஓச்சி! என்ன அநாகரீகம்! தன்னை விரும்பாத அந்தக் கல்

(முன் பக்கத் தொடர்ச்சி)

லீட்டுப் புறம்: அதோ! என்னைப் பிரியமாக அழைக்கிறார்கள்! நான் செல்கின்றேன்.

[வீட்டுப்புற பறந்தோடுகிறது]

ஆண் புறம்: (பெண்புறவைப் பார்த்து) பெண்ணே! பார்த்தாயா? இவர் நெடுங்காலமாகக் கூட்டில் வைத்து வளர்க்கப்பட்டு விட்டார். இதனால் சுதந்திரத்தின் அருமைபைத் தெரியாது திகைக்கின்றார். இவர்போன்றே பலர் அடிமைகளாகப் பழக்கப்பட்டதால் சுதந்திரத்தின் சுகத்தை இழந்து இருந்

கின்றனர். சுதந்திரம், என்ன என்பதை தெரியாது திகைக்கின்றனர். இவர்கள் தங்களை அடக்கி ஆள்பவர்களைத் தெய்வம் என்று நினைத்துப் போற்றுகின்றனர். அவர்கள் தங்கள் இரத்தத்தை உறிஞ்சுவதைத் தெரியாமல் உழலுகின்றனர். பெண்ணே! நாங்கள் இன்னும் சிறிதுநேரம் இதில் தாமதித்தால் அடிமைப்பேய் எங்களுக்கும் பிடித்துவிடும். வா, போகலாம்.

['சிர' என்று இரண்டு புறக்களும் ஆகாயத்தில் பறந்து செல்கின்றன.]

✽

நெஞ்சனை அணைந்துவிட்டாளே அவள். ஒ! அவள் மானங் கெட்டவனோ? மாயக்காரியோ? உண்மைக் காதலியோ?

மேகமங்கையின் அழகிலேனும் ஓய்யார நடனத்திலேனும் மலையாசனின் நெஞ்சம் கலங்கவில்லை. ஏன்? அவளது உள்ளம் ஒன்றுபட்ட அணைப்பினாலேனும் அவள் எவ்வித இங்கித உணர்ச்சிகளையும் காட்டவில்லை; கலங்காது நிமிர்ந்து நின்றாள். அவளும் அன்பின் பெருக்கால் அவன் மேனி முழுவதும் தீண்டினாள்; அவன் சிரத்திலே அன்புகளியத்தடவினாள்; பாதங்களில் வணங்கினாள். எதற்கும் மலையாசன் எடுபடவில்லை; தளம்பாது நின்றான், அறிவாளிகளின் ஆழ்ந்த கலங்காத அறிவைப் போல. பாவம்! அவளும் ஒரு பெண்தானே?

‘ஐயோ! நான் ஒரு பாவியா? அல்லது அதிர்ஷ்டங் கெட்டவளா? இவர்மேல் பிரேமையால் எவ்வளவு தவிப்படைந்தேன்! கடைசியில் என் விதி என்னே ஏய்த்துவிட்டது. இந்த மலையாசனுக்கு இடங்கொடுத்த இந்த மனதிலே, வேறு ஒரு ஆணுக்கு இடங்கொடுக்கலா? அதிலும் நான் அழிந்துபோவதேமேல்...? இவ்வித சிந்தனைகளால் அவள் உடல் விகாரமடைந்தது. யிருதுவான அவள் வெண்மேனி இருளடைந்தது; அவளது பவித்திரமான அழகு மாண்டது. அவள் கண்களிலே அசாதாரணமான புனித ஒளி சுடர் விட்டது;

அடுத்த கணம் இங்குமங்குமாகச் சில மின்னல்களோடின. “என் விதி; ஆனால் என் காதல் புனிதமானது; அதுவே பூரண திருப்தி” என்று அவள் வாய் உரக்கச் சொன்னது; அடுத்த கணம் இரண்டொரு இடி காதிப்பட்டது. அவ்வளவுதான், அவள் தாரை தாரையாகக் கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு உயிர்துறந்தாள். அவள் அன்புக் கண்ணீர் மலையாசனின் மேனி முழுவதையும் நனைத்தது; உணர்வு வந்தது அவனுக்கு.

“நான் ஒரு துரோகி. நான் என் திண்மையினாலும், கலங்கா நிலையினாலும் அவள் காதலைப் புறக்கணித்தேன். அவளது பரிசுத்த - காதலன்பு நிறைந்த இதயமலரை மோந்து பாராது கசக்கி எறிந்தேன். எவ்வளவு தான் கல்நெஞ்சையிருந்தால் என்ன? அன்பின் இடையறாத தாக்கத்தினாலே, கல்நெஞ்சிற்கூடக் கருணையூற்றுச் சுரந்து பாயலாந்தானே” என்று மலையாசன் முணுமுணுத்துக் கொண்டான்.

ஆம்! மேகமங்கையின் அன்பின் தாக்கத்தால் மலையாசனின் இதயம் இளகி விட்டது; அன்பின் ஊற்றுச் சுரந்து பாயத் தொடங்கியது.

ஒரு சிற்றூறு, மலையிலிருந்து குதித்துக்கொண்டு, சலசலென ஓடியது.

* * *

நாகம்மாவீட்டு வேலியோ
ரமாக நின்று உள்ளே எட்டிப்
பார்த்தான் குமாரசாமி

இனிமேல் தைத்து உடுத்தும்
தொழிலை இழந்த வேட்டி; இரு
பத்திரண்டு வயசாகியும் நாவிதன்
கத்தியைக் காணாத முகம்; தன்
மூத்த சகோதரி, தமயன், மைத்
துனர் — இவர்களால் வஞ்சித்து
ஒதுக்கித் தள்ளப்பட்ட அதிர்ச்சி
பாலேற்பட்ட சஞ்சல தோற்றம்;
சிறுவயதில், தானே வாய்க்குள்
நுளைத்த மரவள்ளிக் கிழங்கை,
நாகம்மா விரல்விட்டுப் பறிக்கும்
போது நகங்கீறிக் காயப்பட்ட
உதடுகள்; உடம்பெல்லாம் அழுக்
கேறியிருப்பினும் இயற்கையாய்
அமைந்த வசிகரத் தோற்றம்; —
இவன்தான் குமாரசாமி. இவன்
பட்டியிலிருந்து பிரித்த வீட்டில்
அன்புடன் வளர்த்த ஆட்டுக்குட்
டியைத் தேடி வேலியால் உள்ளே
எட்டிப் பார்த்தான்.

நாகம்மாவின் தந்தை நாட்
டாண்மைக்காரன். அவர் கூப்பன்
மாப்பிட்டுத் தின்னார். எங்கோ
இருட்டுச் சந்தையில் முப்பத்தி
ரண்டு ரூபாவிற்கு ஒரு பறை
நெல் வாங்கிப் போட்டிருந்தார்.
அந்த நெல்லரிசியின் ஒரு சிறு
பகுதியை மாவாக்கி, அதை வறுப்
பதற்கு உக்கிப்போன வேலியில்
ஒலை முறிக்கப்போன நாகம்மா,
வேலியோடு வேலியாய்க் குமா

சாமி வேலியிற் சாய்ந்தகொண்டு
தலையை உள்ளுக்கு நீட்டியதும்,
வேலியில் உள்ள கறையான்மண்
விழுகிற சத்தம் கேட்டு இரண்டு
முழுத்துக்கு அப்பால் நின்ற
நாகம்மா நிமிர்ந்து பார்ப்பதும்
சரியாயிருந்தது. முன்பெல்லாம்
குமாரசாமியின் தாயாரிருக்கும்
போது ஒருநாளுக்குப் பத்து
முறை மாமி என்று கூவிக்கொ
ண்டு ஒடி வருபவள் அல்ல வா
நாகம்மா? வந்தால் சம்மா இருப்
பாளா! குமாரசாமியின் புத்தகங்
களை எடுத்த ஒளிப்பாள். அவன்
தினம் படுக்கும் சாக்குக் கட்டி
லின்மீது மண்ணை அள்ளி மூன்று
நாலு குவியலாகக் குவிப்பாள்.
அவன் கஞ்சி குடிக்கும் சிரட்டை
யைத் தேடியெடுத்து, மாமி எச்
சில் துப்ப அதில் மண்ணை அள்
ளிக் கொடுப்பாள். இதையெல்
லாம் குமாரசாமி பார்த்துவிட்டா
னோ, தாய்க்கு மறைவில் அவள்
வரும் வரை பார்த்திருப்பான்;
வந்தவுடன் அவள் கன்னத்தில்
இரண்டு கிள்ளுக் கிள்ளி, அவள்
கண்ணால் இரண்டு சொட்டுக்
கண்ணீரையாவது கறந்து விட்
டுத்தான் ஆறுதலடைவான்!

அவன் என்ன செய்தாலும்,
நாகம்மா ஒரு நாளைக்கு நாலுதர
மாவது மாமியிடம் வராமல் விட
வும் மாட்டாள். ஒன்றும் அகப்ப
டாமல் விட்டால் குமாரசாமி சாப்

நகக் குறி

பிடுகிற தட்டுவத்தையாவது ஒழி
க்காமல் போகவும் மாட்டாள்.

காலம் சூழலும் வேகத்தை
யார் உணருகிறார்கள்? அன்ன
முத்து — குமாரசாமியின் தாய்,
கள்ளக் கபடமற்றவள். புதன்
கிழமை மத்தியானம், பிள்ளைகள்
நால்வருக்கும் ஓடியற்கூழ் கொடு
த்துவிட்டுத் தகப்பனுக்கும் ஒரு
பெரிய சட்டியில் கூழை வார்த்து
வைத்து, மீதியாயிருந்ததில் இர
ண்டு மூன்று பலாவிலை கூழைக்
குடித்தாள். பாவம், கூழுக்குப்
போட்ட கெழுத்துமீன் முள்,
தொண்டையில் மாட்டிக் கொண்
டது. அன்னமுத்து தன்ளுலான
மட்டும் பார்த்தாள். கையைபுந்
தான் உள்ளுக்கு விட்டுப் பார்த்
தாள். எடுக்க முடியவில்லை.
தேகம் முழுவதும் வியர்வை
ஆறாகப் பெருகியது. மணுஷிக்கு
விஷயம் விளங்கி விட்டது போ
லும்! குமாரசாமியின் அண்ணன்
கந்தவனத்தையும் அக்காள்
காமாட்சியையும் அருகிலழைத்
தாள்: “நான் செத்துப்போவேன்.
குமாரசாமியின் குறைப்படிப்பை
விடாமற் படிப்பித்துப் போடுங்
கேள். குழந்தை சரசு.....”

கூக்குரல்.....

சர்வ அதிகாரமும் காமாட்சி
கையில் வந்தது. பெயருக்கேற்ற
'தொழிலாளி' அவள். வசதியாகக்
காமரூபணிகிய கைலாசபிள்ளை
யும் பொறுப்பற்ற நட்பில் புகு
ந்து விட்டான். கேட்பானேன்?
கைலாசபிள்ளை விட்டிற்கு வர
வேண்டியதுதான், குழந்தை
சரசு படலைப் பக்கம் விளையாடப்
போக வேண்டும்! இச் செய்கை
யெல்லாம் புத்தியுள்ள குமாரசா

மிக்கு நெஞ்சைப் பிளந்தது. எது
சொல்லீயும் யார் கேட்கப்போகி
றார்கள்?

✱

கைலாசபிள்ளை தூரத்தில்
வருவதைக் கண்டு கண்ணீர் சொ
ட்டிச் சொட்டிக் குமாரசாமி முற்
றத்தில் வெட்டுக் கத்தியைத் தீட்
டிக் கொண்டிருந்தான். கைலாச
பிள்ளை சமீபித்துவிட்டான். கத்தி
உயர்ந்தது! “ஐயோ சண்டாளன்
வெட்டுகிறான்!” என்று கத்தி
விட்டாள் காமாட்சி! கந்தவனத்
தின் கைப்பிடியிற் கிடந்து திமிறி
ணன் குமாரசாமி

தப்பிக் கொண்டு திரும்பி
யோடிச் சென்ற கைலாசபிள்ளை,
இருபது யாருக்கப்பால் நின்று
கத்தியைப் பார்த்துக் கொண்டு
நின்றான்.

“பிண்ணைத்தான் இத்தென்ன
வேசை விடோ? உவன் வாறதும்
போறதும் உலகம் எத்தனை கதை
க்குது!” என்று முணுமுணுத்
துக்கொண்டு வந்தாள் அடுத்த
வீட்டு ஐயாத்தைக் கிழவி. தெரு
வாலே போன விதானை சண்முக
மும் சத்தம் கேட்டு அக்கே வந்
தார். “தம்பி, கைலாயபிள்ளை!
ஓடாதே, இங்கே வா! நீ என்ன
இந்தப் பெட்டையைக் கட்டப்
போறியோ, இல்லையோ? உண்
மையைச் சொல்லு!” என்று
கேட்டார்.

“சரி; நான் கட்டுகிறேன்.
உவன் இந்த விட்டில் இருக்கக்
கூடாது”

“ஓ! நான் போகிறேன். நீ
இருக்கிற முறையாய் இரு”
என்று வெளியே போய்விட்
டான் குமாரசாமி. பின் கலியா

ணப் பதிவு; கலியாண விடு; எட்டாம் மாசம் குழந்தை ஒன்று...

பக்கத்திலே பள்ளிக்கூடம் ஒன்று. படுக்க இருக்க அவ இடம் கொடுத்தது குமார சாமிக்கு. எஞ்சிய நேரமெல்லாம் ஆடுகள் மேயும் மேய்ச்சல் நில சிழல் மரங்களில் புத்தகமுங்கையுமாயிருப்பான் இவன். இந்தக் காலத்தில் நாகம்மாவின் தந்தை அவளுக்கு ஒரு "கால்சட்டை மாப்பிள்ளை ஒழுங்குபண்ணி இருக்கிறார்" என்று கூட்டு ஆட்டுக்காரர்கள் சொல்ல நெடுமுச்சுடன் 'அது நல்லதானே' என்பான் குமாரசாமி.

✱

வேலியிற் சாய்ந்த குமாரசாமி நோக்கிய இடமொன்று; நாகம் மாநோக்கியவிடம் இன்னொன்று. இங்கே கண்சந்திப்பு ஏற்பட இடமில்லாமற் போய்விட்டது.

'என் நக்கீரல்பட்ட உதவி; கிழங்கால் நேர்ந்த கிழல், சின்னத்தான் கிள்ளிய கிள்ளுக்கெல்லாம் கொடுத்த நன்கொடை' முதலில் அவளுக்கு வந்தது அடங்காச் சிரிப்பு. சிரிப்பு மின்னல்போல் மறைந்தது; பிறகு துக்கம். 'இதென்ன தலை! இதென்ன உடை! ஐயோ, இதென்ன கோலம்!' என்ற எண்ணம் உந்த, "சின்னத்தான்! என்ன பேசாமல் நிற்கிறீர்கள்?" என்றாள். குமாரசாமி நிமிர்ந்து பார்த்தான் அவள் முகத்தை. அவன் நெஞ்சு உயர்ந்து தாழ்ந்தது, ஒருமுறை அல்லப் பன்முறை.

'சின்னண்ணை!' என்று கூவிக் கொண்டு கையிலோர் கடித்தது

டன் ஓடிவந்தாள் சாசு. கதாராய்கர் இருவரது கண்களும் ஒப்ப! பெற்றன. ஆனால் இருதயம்...

கடிதம் ஆசிரிய கலாசாலையில் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற உரிமை உணர்த்தும் அழைப்புப் பத்திரம்.

காலம் மறுபுறமாகச் சுழலுகிறது; நாகம்மாவின் உண்ணா வீரதம் தந்தையின் கடின சித்தத்தை உடைத்து, குமாரசாமிக்கு அடிமையாக்கி அவன் உண்மை மாமணமாக்கி விட்டது.....

குமாரசாமியின் உதட்டிலிருந்த நகக்குறியைத் தடவிக்கொடுத்து, "உங்களுக்கு இது போதாது சின்னத்தான்!" என்றாள் நாகம்மா.

"தெரியுமா? இனிமேல் உந்த 'சின்னத்தான்' பாஷையை விட்டுவிட வேணும்!"

"பின்னை"

"இஞ்சாருங்கோ!" — என்று கூப்பிடவேணும்!"

'களுக்'கென்று நாகம்மா சிரித்தாள். குமாரசாமியின் சிரிப்பொலியும் அதோடு கலந்தொலித்தது.

✱ ✱ ✱

சங்கீதம் படிக்க. — —

— — விரும்புகிறீர்களா?

'கீத சிட்சா மஞ்சரி'

— உதவி செய்யும் —

விலை 30 சதம்.

288, ஆஸ்பத்திரி வீதி, ::

:: யாழ்ப்பாணம்.

எங்கள் நாவலன்!

“நற்றமிழ் முற்றிய
நாட்டினர்” என்றயல்
நாட்டவர் சொற்புகழ்
நாட்டிட, யாழ்நகர்,
முற்பல நற்றவம்
முற்றிய ‘முச்’சினால்
மோகன ரூபமும்
முத்தமிழ் ஞானமும்
பெற்றொரு “சத்தியப்
பித்த”னென் றேபிறர்
பேசிட வாழ்ந்தநம்
பேரறி வாளனைப்
பற்றுடன் “நாவல”ப்
பட்டமிட் டேதொழும்
பாக்கியம் பெற்றதிப்
பாரத நாடுதான்!

பண்டை இலக்கியப்
பைந்தமிழ்ச் சோலையின்,
பாடிப் பழகிய
பான்மையால், பச்சவை
மண்டுந் தமிழ்க்கவி
வாய்மை விளக்கியே,
வாத மிடுபவர்
வாயடக் கிச்சிவ
தொண்டு விளைத்தவன்;
தோத்திர மாலைகள்
சொல்லுந் திறத்தினால்,
தூய நடத்தையால் -
கண்டவர் கேட்டவர்
கைதொழு தேத்திடக்
காந்திபோல் வாழ்ந்தநம்
கானையைப் போற்றுவாம்!

பாஷை நடையிலே
பண்டித வம்புகள்
பல்கிப் பரவிய
பான்மை, தமிழனைத்
தோஷப் படுத்திய
குழ்ச்சி யுணர்ந்துதன்
சொந்த - இலக்கணச்
சோர்விலாப் - பாதையில்,
லேசு நடைவருத்(து)
இன்தமிழ் நூல்பல
ஈந்த அருமையை
என்னென் றியம்புவோம்?
தேசம் “வசனநூற்
சித்தன்” இவனெனச்
செப்புஞ் சரித்திரத்
தீர்ப்பை உணர்ந்திரோ?

பாட்டிலும் பேச்சிலும்
பண்கனி யச்சொலும்
“பண்டித மாமணி”
பக்தியாய்ச் சொல்லுவார்
“நாட்டிலே, நந்தமிழ்
நாவலன் போலொரு
நல்லவன் இன்றிலே, -
நம்மவர் பாகிரி
வேட்டையில் கீழ்கிர
வேஷம் விலக்கிட...”
வேறிலே நாவலன்
மேதை விளக்கிட;
பாட்டிலே சொல்லுவேன்;
பாரத நாட்டிலே
பக்திமான்; உத்தமன் -
பாதம் பணிசுவோம்!

“சாரதா”

திருமணம்

திருமணம் விய வருடம் தை மாதம் 24-ந் தேதி (6-2-47) விபரம்க்கிழமை இரவு 9 மணியளவில் வரும் கன்னி லக்ஷின சப மூகூர்த்தத்தில், சுதாமலை, திரு. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் கனிஷ்ட புத்திரர், திரு. நடேசன் அவர்களுக்கும், பொன்னுலை, திரு. காத்தமுத்து அவர்களின் சிரேஷ்ட புதல்வியும், எமது சகோதரியுமான செல்வி சிவபாக்கியத்துக்கும் திருமணம் நடாத்தப் பெரியோர்கள் நிச்சயித்திருப்பதால், அத்தருணம் நமது அன்பர்களின் நல்வரவையும் ஆசிச் செய்திகளையும் எதிர்பார்க்கிறோம்.

பொன்னுலை,
சுளிபுரம் P. O.
TEL: VADDUKODDAI.

க. கா. நடராசா,
க. கா. மதியாபரணம்.

வெளிவருகிறது!

வெளிவருகிறது!!

தேவலிபூர்

எஸ். நடராஜன் எழுதிய

தமிழன் மாட்சி

விசுவில் வெளிவருகிறது!!!

ஒவ்வொரு தமிழனும் அவசியம் படிக்கவேண்டிய சிறந்த நூல். சொற்ப பிரதிகளே தயாராகின்றன. தனிப்பிரதி ரூபா 1/50. இலங்கை முழுமையும் ஏஜன்கேள் தேவை.

விபரங்களுக்கு:

THE ELAIGNAN PUBLISHERS,

No. 2, Grand Pass Road, COLOMBO.

முகப்பிலே பார்த்தீர்களா? 'எஸ். கே. எஸ்.' என்றவுடன் நல்ல நகைகளின் ரூபகந்தான் வருகிறது! நவநாகரிக நகைகளை எஸ். கே. எஸ்.வில் பார்வையிடுங்கள். 'ஒடர்' கொடுத்தும் குறித்த கவனத்தில் பெறலாம். உங்கள் திருப்தியே எஸ். கே. எஸ்.வில் லக்ஷியம்!

L. K. S. LEBBAY Bros., 63, KANNATHIDY, JAFFNA.

— வினம்பரம்.

பலவித சிறந்த நூல்களுக்கும், பத்திரிகைகளுக்கும், மாணவருக்குரிய உபகரணங்களுக்கும், வேறு பல பொருட்களுக்கும் :—

ரத்னா ஸ்டோர்
பெரியகடை, ... யாழ்ப்பாணம்.

S. A. S. ஹமீட் & Bro.
95/2 K.K.S. ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

சகலவிதமான சாய்ப்புச் சாமான்களும், கண்ணாடிகளும் தொகையாகவும் சில்லரையாகவும் எம்மிடம் கிடைக்கும். படங்களுக்குப் பிறேம் போட்டுக் கொடுக்கப்படும்.

தேக பலம் தரும்

மணமும் குணமும் நிறைந்ததும், எங்கும் பெரும் புகழ் வாய்ந்ததுமான ஜேகநாதன் மூக்குத் தூளையே உபயோகிப்புகள். இது உங்களுக்குத் திருப்தியளிக்கும்.

P. S. ஜேகநாதன் செட்டியார்
K. K. S. ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

P. S. R. சந்தனத்தி தைல வகைகளும் எம்மிடம் கிடைக்கும்.

மயில்வாகன ஸ்டோர்ஸ்,
பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.
(Prop: ஜி. நா. கந்தையா)

பாடசாலைக்குரிய எல்லாப் புத்தகங்களும், உபகரணங்களும், மற்றும் இதிகாச புராண நூல்களும், சகலவிதமான கடதாசிகளும் எம்மிடம் கிடைக்கும்.

ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை
K. K. S. ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

உபயோகிப்பவர்களால் மிகவும் புகழ்ந்து பாராட்டப்படும் தாமரைப்பூ மார்க் சந்தனத்தித் தைலம் விற்பனையாளர்கள்:

மஹா கணேச ஸ்டோர்,
பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.

மருந்துச் சரக்கு மளிகையில் நீங்கள் ஏதும் வாங்கவேண்டியிருந்தால், தயவுசெய்து எம்மிடம் வாருங்கள்; பூரண திருப்தி யடைவீர்கள்!

ஸ்ரீ முருகன் மருந்துச் சரக்கு மளிகை
K. K. S. Rd., — யாழ்ப்பாணம்.

T. N. விங்கம் & Son,
K. K. S. ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

- * ரயர்கள்,
- * ரியூப்புகள்,
- * மோட்டார்-சைக்கிள்-இவற்றின் பகுதிகள்,
- * வேறு பல பொருட்களும் எம்மிடம் மலிவாகக் கிடைக்கும்.

'Phone No. 08'

*

‘மறுமலர்ச்சி’யின்

பத்தாவது இதழைத் தயிழன்பர்களின் முன் சமர்ப்பிக்கிறோம். எத்தனையோ கஷ்டங்கள், கட்டுப்பாடுகளுக்கு கிடையே தான் நாம் முன்னேற வேண்டி யிருக்கிறது. ஆனால், நமது முன்னேற்றம் தடுக்க முடியாதது. ஏனெனில் தமிழன்பர்கள் நமக்களிக்கும் போரதரவையும் யாரும் தடுக்க முடியாதல்லவா?

**

‘மறுமலர்ச்சி’யினை கொண்டுள்ள அன்பை நிரந்தரமாக்கிக் கொள்ள விரும்புகிறவர்களுக்காகச் ‘சீவிய சந்தா’வையும் நிரணயித்து விட்டோம். சீவிய சந்தா: ரூபா 30/- செலுத்துபவர்களுக்கு, அவர்களுடைய சீவியகாலம் வரை வெளியாகும் ‘மறுமலர்ச்சி’யின் ஒவ்வொரு இதழும் கிடைக்கும். இவ்விதம் ஆதரவுதர முன்வரும் அன்பர்களின் பெயர்களை அடுத்த இதழில் வெளியிடுவோம். சீவியசந்தா விண்ணப்பப் பத்திரம் தேவையானோர் எழுதுக.

*

மறுமலர்ச்சி - 10 - 4

பஸ் கம்பனிகளின் முதலாளிகள் தயவால் யாழ்ப்பாணம் அடைந்த

சரித்திரப் பிரசித்தி!

1947-ம் ஆண்டு தை மாதம் 13-ந் தேதி யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்திலேயே மிகப் பிரசித்தியடைந்து விட்டது.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு இத்தகைய ‘பிரசித்தி’யைத் தேடித்தந்த, பஸ் கம்பனிகளின் முதலாளிகளை நமது வாய் நுனியால் வாழ்த்துகிறோம்! நாம் மாத்திரமல்ல; 13-ந் தேதி; திங்கட்கிழமை, பொங்கலுக்கு முதல்நாள்—

கோடு கச்சேரிக்குப் புறப்பட்டு நின்ற ‘கால்சட்டை’க்காரர்கள் வாழ்த்தினார்கள்! கடை கண்ணிக்குப் புறப்பட்ட வியாபாரிகள் வாழ்த்தினார்கள்! திங்கட்கிழமைச் சந்தையிலே பொங்கலுக்குச் சாமான் வாங்கப் புறப்பட்ட ஏழைப் பொதுஜனங்கள் வாழ்த்தினார்கள்! ‘சீராய் சிறப்பாய் பொங்கலேணு’மென்று காத்திருந்த வீட்டுப்பெண்கள் வாழ்த்தினார்கள்! ‘அப்பு இன்றைக்குச் சந்தையிலே சீன வெடி வாங்கி வருவார்’ என்று நம்பியிருந்த அருமைக் குழந்தைகளும் வாழ்த்தினார்கள்!

இவ்வளவு வாழ்த்துகளையும்பெற்ற நமது பஸ் கம்பனிகளின் முதலாளிகள், தங்களுடைய அதிகார பூர்வமான நடப்பு நாட்டாண்மையோடு நீடுழிகாலம் வாழ்த்தான் போகிறார்கள்?

தொழிலாளர்களுடைய விளம்பரங்களிலே, ‘முதலாளிகள் கொள்ளை லாபம் அடிப்பதாக’ எழுதுகிறார்கள். லாபத்தை மாத்திரமல்ல; பிரயாணி என்ற வார்த்தையிலே உள்ள ‘ய’வைக் கூடக் கொள்ளையடித்துவிட்டார்கள்! மனிதனை மனிதனைவா கிணத்திருக்கிறார்கள்? பிராணியாக - மிருகமாக - ஆல்லவோ கிணத்திருக்கிறார்கள்!

வாயில்லாப் 'பிராணி'கள் பொறுமையில் தருமபுத்திரரையும் மிஞ்சி, 'மௌனம் கலக நாஸ்தி' என்றிருந்துவிட்டார்கள்.....

ஆனால் ஒன்று திரண்டு, நவயுகம் காண முன்னேறும் தொழிலாளர்கள், தாங்கள் நசுக்கப்படுவதைப் பொறுக்கவில்லை! போராட்டத்துக்காக அவர்கள் ஒன்றுதிரண்டு விட்டார்கள். அவர்களுடைய ஒற்றுமையும் நெஞ்சத் துணிவும் ஆச்சரியப்படத்தக்க விதமாக வளர்ந்திருக்கிறது. அவர்களுடைய ஒன்றுபட்ட உணர்ச்சி, மரக்கட்டைகளுக்கும் உணர்ச்சி ஊட்டக்கூடியதாக இருக்கிறது! ஆனால், நமது பஸ் கம்பனிகளின் முதலாளிகள் (திரு தராஷ்டிரானின் மனைவியைப்போல) கண்ணிருந்தும் குருடர்களாக இருக்கிறார்கள்! இன்றைய தொழிலாளியை 'அந்தக் காலத்து'த் தொழிலாளியென்று நினைத்திருக்கிறார்கள். அடக்குமுறையால் அவர்களை நசுக்கிவிடலாமென்று நினைக்கிறார்கள்!

13-1-47-ந் தேதிச் சம்பவமாவது அவர்கள் கண்களைத் திறக்கட்டும்! அன்றையதினம் யாழ்ப்பாணப் பூமியிலே ஒரு பஸ்கூட ஓட மறுத்ததைக் கண்டாவது விழிப்படையட்டும்!

தொழிலாளிகளுக்கு நியாயம் வழங்கி, அவர்கள் நினைத்திருக்கும் 'பிராணி'களை, பிரயாணிகளாக மதித்து, பஸ் கம்பனிகளை ஒழுங்காக நடத்தட்டும். அல்லது தங்களுடைய கையாலாகாத தனத்தை ஒப்புக்கொண்டு, அரசாங்கத்திடமோ, ஐக்கிய சங்கத்திடமோ, அல்லது வேறு பொதுஜன ஸ்தாபனத்திடமோ கம்பனிகளை ஒப்படைக்கட்டும்.

என்ன செய்யப்போகிறார்கள்?

கூடியசீக்கிரம் இரண்டில் ஒன்று நடந்துதான் தீரவேண்டும்!

* * * * *

"பிரயாணி"

சகல விதமான இரும்புச் சாமான்களும், பெயிண்டர், வாணியில் முதலியனவும் திறம் சீமெந்தும் நியாயமானவிலைக்குக் கிடைக்கும்.

சண்முகம் வுடோர்வ்,
222, ஆஸ்பத்திரி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

— ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகம் —
ஆஸ்பத்திரி வீதி, :: யாழ்ப்பாணம்.

வினம்பரங்கள், கல்யாண அழைப்பிதழ்கள், பில்-நிஜேர் புத்தகங்கள், பிரசுரங்கள், புத்தகங்கள் - மற்றும் எல்லா விதமான அச்ச வேலைகளும் அழகாகச் செய்து கொடுக்கப்படும்.

'சூகன்' வ்ஸ்டுடியோ

— பரித்தீத்துறை —

- * 'போட்டோ' படம் பிடித்தல்
- * படங்களுக்கு 'பிரேம்' போட்தல்,
- * உபசாரப் பத்திரங்கள் வரைதல்,

ஆசியவைகளுக்கு
எம்முடன்
ஆலோசியுங்கள்!

KUGAN STUDIO
POINT PEDRO.

டி. கே. சி. அவர்களின் முத்தொள்ளாயிரப் பதிப்பில் 'விட்ட பாடல்கள்' என்ற தலைப்பிலே அனுபந்தமாக உள்ள ஒன்பது பாடல்களில் மூன்றுக்கு இங்கே விமர்சனம் செய்துள்ளார்கள் 'இரட்டையர்கள்'. இலக்கிய ரவிகர்கள் பதம் பார்க்க!

முத்தொள்ளாயிரக் காதல்

‘இரட்டையர்கள்’

குழந்தைகளுக்குப் பிடிவாத குணம் அதிகம். அவர்கள் ஏதாவதொரு பொருளிலே மனம் வைத்து விட்டால், பின்பு அதை மாற்றுவது கஷ்டம். கேட்ட பொருளைக் கொடுத்தே தீர வேண்டும்; அல்லது, அவர்களது கவனத்தைக் கலைக்கத்தக்க வேறொரு கவர்ச்சியை எழுப்பவேண்டும். குழந்தைகளோடு ஊடாடுபவர்களுக்கு இந்த உண்மைகள் தெரியும்.

காதலர்களுடைய மனநிலையும் இப்படிப்பட்டதுதான் என்றாலும் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. காதலர்களை அணுப்ப முடியாது. பிடித்ததை அழுங்குப் பிடியாகச் சாதிப்பார்கள். “காதல் காதல் காதல்; காதல் போயிற் காதல் போயிற் சாதல் சாதல் சாதல்” — என்ற மந்திரத்தில் சுழலுவார்கள்.

‘கோதை’ என்றொரு சேர மன்னன். நல்ல ஆணழகன், அலங்காரப் பிரியன். அவன் அடிக்கடி வீதியிலே பவனி வருவது வழக்கம். ஒரு இளம்பெண், அவனைக் கண்டு காதலிக்கிறாள். தனது அந்தஸ்தைப் பற்றியோ, காரியசிக்கியைப்பற்றியோ அவள் எண்ணவில்லை. இந்த நிலையில், மனக்கோட்டை கட்டுவதில் அவள் மனம் ஈடுபடுகிறது. பகற்கூை, பளிப்பதில்லையே ஆனால், “மருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்” என்ற விதமாக, அவளது காதற் பித்து வளர்ந்து வருகிறது.

ஒருநாள் இரவு. பால்போல நிலவெறிக்கிறது. பனியோ பல்லிக் கிடுகிடுக்கப் பண்ணுகிறது. அந்தவேளையில், அடைதற் கரிய லட்சியத்தை அடையப்போகிறவர்கள் போல, அவள் வெளியே வருகிறாள். வெறும் பாழ்வெளியை உற்றுப் பார்க்கிறாள். ஒருவேளை, அரசன் தன்னைத் தேடிவந்தால், தானில்லாததைக் கண்டு திரும்பிவிடவுங் கூடும் என்ற கவலை அவளுக்கு. அதனால், நட்ட கட்டைபோல வெட்ட வெளியில் கால் கடுக்க நிற்கிறாள்! இந்தப் பரிதாபமான நடபடிக்கைகளைக் காணச் சகிக்க வில்லை அவளது தோழிக்கு. “அம்மா, உறக்கமின்றிப் பனியுள்

நின்று உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே. வா, படுத்துக்கொள்
.....” என்று ஆதாவாக அழைக்கிறான். அதற்குத் தலைவியின்
பதில் பாட்டாக வருகிறது.

கடும்பனித் திங்கள்தன்
கைப்போர்வை யாக,
நெடுங்கடை நின்றதுகொல்
தோழி — நெடுஞ்சினவேல்
ஆய்மணிப் பைம்பூண்
அலங்குதார்க் கோதையைக்
காணிய சென்றஎன்
நெஞ்சி!

‘தோழி, பெரிய கரான வேலையும் ஆராய்ந்தெடுத்த இரத்தி
இராணங்களை யும், பிரகாசமான மாலையையும் உடைய கோதை
யைக் காண்பதற்காக வெளியே சென்றிருக்கும் எனது மணம்,
கொடிய பனியோடு சேர்ந்த நிலைவையே தனது கைப்போர்வை
யாகக் கொண்டு, நெடிய வாயிலின் புறத்தே நின்று விட்டதடி’
என்பது பொருள். மணம் வெளியே கிடக்க உடல் எவ்வாறு
உறங்கும்? — என்பது இதன் தொனிப்பொருள்.

“கலளிக் களியின் மயக்கத்தே
கலைபோ யசன்ற தறியாமல்
நிலவைத் துகிலென் றெடுத்துடுப்பீர்,
நீள்பொற் கபாடந் திறமினோ!”

என்ற கவிக்கத்துப் பாணிச் செய்யுளிலும், நிலவைத் துகி
லாக உருவகித்திருப்பது இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

2

ஐதோ ஒரு அரசாங்க இலாகாவில் வேலை பார்த்த ஒருவர்,
மேலதிகாரிகளால் தண்டிக்கப்பட்டாராம். அவர், அந்த ஆத்திரத்
தைத் தமது மனைவியின்மேல் சாதித்தாராம். ‘மனைவி சமையல்
காரன்மேல் சாதிக்க, சமையல்காரன் நாயின்மேல் சாதித்தானும்.
நாய், பூனையின்மேல் சாதித்ததாம்..... இப்படியாக, அவரவர்
தமக்கு எளிமையானவர்களிடத்திலே வஞ்சந் தீர்க்கும் வழக்கத்
தைப்பற்றிய ஒரு வேடிக்கைக் கதை உண்டு. ‘பழியோரிடம்
பாவமோரிடம்’ என்ற பழமொழியும் இதே மனித இயற்கை
யைத்தான் சுட்டுகிறது.

ஒரு பெண் கிள்ளிபென்ற சோழ மன்னனைக் காதலித்தாள்.
ஓயாமல் அவனைப் பற்றியே கிணைப்பாள்; பேசுவாள்; எல்லாஞ்

செய்வாள். ஆனால், அரசனே அவனைக் கடைக்கணிக்கவில்லை. 'இன்று வருவான், நாளை வருவான்' என்று அவள் எதிர்பார்த்து எதிர்பார்த்து மனம் புண்ணானதன்றி அடைந்த பலன் ஒன்று மில்லை.

அவளது காதற் பயித்தியம் ஒருநாள் அளவுக்கு மிஞ்சிவிட்டது. விரகதாபத்தினால் நொந்துபோனதென்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவளது ஆசை நோயை ஆதிகரிக்க வந்ததுபோல, வாடைக் காற்றும் 'குளு குளு'வென்று சுழன்றடித்தது. 'வாடைக் காலந் தொடங்கி விட்டால், மன்னன் போர்முனையில் இருந்து திரும்பிவிடுவான். அதன்பிறகாவது என்னை வந்தடைவான்' என்று நம்பியிருந்த அவளுக்கு, அன்றும் அவன் வராதிருந்தது ஆச்சரியத்தையும் மனத் துடிப்பையும் கூட்டிவிட்டது. அதனால், அரசன் மேல் அவநம்பிக்கை கொள்ளுகிறாள். இரக்கமில்லாதவன், கல் நெஞ்சன், உலோபி - என்றெல்லாம் அரசனைச் சபிக்கவும் தொடங்குகிறாள். அரசன் பக்கத்தில் இருந்தாலல்லவா, அவள் தனது ஆத்திரத்தைத் தீர்க்க முடியும்? ஆனால்ஆம் இவ்வாறு தனது விரகதாபத்தைத் தூண்டிக்கொண்டிருந்தது எது? அப்பொழுது விசிக்கொண்டிருக்கும் வாடைக் காற்றுத்தானே? அதைப் பார்த்துத் தனது வஞ்சத்தைத் தீர்க்க எண்ணுகிறாள். வஞ்சனைகள் பாட்டாக வருகின்றன :

"பேயோ? பெருந்தன் பனிவாடாய், பெண்பிறந்தா ரேயோ உனக்கிங் கிறைக்குடிகள்? — நீயோ களிபடுமால் யானைக் கடுமான் தேர்க் கிள்ளி அளியிடை அற்றம் பார்ப்பாய்!"

'பெரிய குளிர்ச்சி பொருந்திய பனியோடு கூடிய வாடையே, மதவெறி மிக்க யானைப் படையையும், வேகமாகச் செல்லும் குதிரைகள் பூட்டிய தேரையும் உடைய கிள்ளி, எளிமையாய் (எனக் கிரங்காத அற்ப குணத்தோடு) இருக்கிற இந்த வேளை பார்த்து என்னை வருத்த முற்பட்டாய்; நீ உண்மையில் ஒரு பேய்தானோ? உனது தர்பாரில் திறை செலுத்துபவர்கள் என்போன்ற பெண்கள் தானா?' - என்பது கருத்து. பெண்ணாய்ப் பிறந்த என்னை வாட்டு வதைவிட்டு அந்தக் கிள்ளியிடம் போய் உனது சாமர்த்தியங்களைக் காட்டி, அவனை வசப்படுத்தித் தரலாகாதா? — என்பது குறிப்பு. கோபமுந் தாபமும் நிறைந்த கலப்புச் சுவைக்கு இந்தப் பாட்டு நல்ல ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும்.

3

நமது அன்புக்குரியவர் யாராவது நமது வையரிகளோடு உற வாடுவதை நாம் அனுமதிப்பதில்லை. அப்படியில்லை யென்று

நடந்துவிட்டால், அவர்களைச் சந்தேகிக்கவும் தொடங்குகிறோம். இது மனித இயல்பு.

பெண்ணொருத்தி, தனது காதலன் பிறமாதரோடு நெருங்கிப் பழகுவதாக நம்பிவிட்டால், அப்புறம் அவர்களுக்கிடையே பிரிவினையுணர்ச்சி தோன்றி விடுகிறது. மதனும் சகியுமாக இருப்போமென்று எண்ணியவர்கள், நாயும் பூனியுமாக மாறிவிடப் பார்ப்பார்கள். பெண்களின் இயற்கை அது.

ஒரு பெண், 'கிள்ளி'யென்ற சோழ மன்னனைத்தான் அவளும் காதலித்தாள். வீதியிலே வரும்போதும் போகும்போதும் 'மனங்குளிரச் கண்குளிரப்' பார்த்து மோகித்தாள். சோழன் தண்ணொருத்திக்கே சொந்தம் என்று உரிமை பாராட்டவுந் தொடங்கினான். காதலுக்கும் கற்பனைக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. இராவேனாகளிலெல்லாம், சோழன் தன்னைவந்து அணைவதாகக் கனாக் காண்பாள். பிதற்றுவாள். ஆனால், நனவிலே மட்டும் அவன் வருவதாயில்லை! ஓரிரவு சோழனைப் பற்றி எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, ஒரு வண்டு அவளுக்கு மேலாகப் பறந்து சென்றது. திடீரென அவளுக்கு ஏதோ ஞானோதயம் பிறக்கிறது. 'சோழன் ஒரு கூத்திக் கள்ளன்; அதனால்தான் அவன் என்னிடம் வருவதில்லை' என்று வண்டைப் பற்றி, வாடைக்காற்றினிடம் அவள் சொல்லும் சூறிப்பிவிருந்தே இதை அனுமானிக்க முடிகிறது. பாட்டைப் பாருங்கள் :

“நாம நெடுவேல் நலங்கிள்ளி சோணாட்டுத்
தாமரையும் நீலமுந் தைவந்து — யாமத்து
வண்டொன்று வந்தது வாரல் பனிவாடாய்;
பண்டன்று பட்டினங் காப்பு”

'குளிர்ந்த வாடையே, அச்சத்தைத் தருகின்ற வேலைத் தரித்த நலங்கிள்ளியினது சோழ நாட்டிலிருக்கும் தாமரை நீலோற்பலம் முதலிய மலர்களை யெல்லாம் தடவிக் கொண்டு ஒரு வண்டு வந்தது. அரசனது பட்டின பரிபாலனம் முன்போலில்லை. ஆகையால், நீயிவ்விடம் வந்து வீசி என்னை வெதுப்பாதே' என்பது பொருள். இந்த வண்டு பலவகையான பூக்களிலும் சென்று சென்று தேனுண்டு மகிழ்வது போல, நலங்கிள்ளியும் பரத்தையர் மனைகள்தோறும் துழைந்து காமநுகர்ந்துகொண்டிருப்பான். பட்டினச் காவலென்ற சாட்டு; பரத்தையரோடு களியாட்டு! இந்த லட்சணத்தில், அவன் என்னை நினைப்பானென்பது என்ன நிச்சயம்? — என்பது உள்ளுறை.

உணர்ச்சி

ஆட்டம்

[முன்பு : 'பார்வதி இறந்துவிட்டாளோ' என்று நான் ஏங்கிக் கொண்டிருந்தபோது, யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மாமாவின் கடிதம் வந்தது. பார்வதியை யாழ்ப்பாணத்துக்குக் கொண்டுவரப்போகிறார்களாம். அவளுக்குப் பைத்தியமாம்! அவளுடைய பைத்தியத்துக்கு நானேதான் காரணம் என்று எனக்குத் தோன்றிற்று. இந்த எண்ணம் என்னை வதைத்துக்கொண்டிருக்கையில் மாமாவின் மறு கடிதம் வந்தது. பார்வதியின் கணவன் விவாகரத்துக் கோரினானாம். பார்வதி பைத்தியம் தெளிந்து அதற்குச் சம்மதித்து விட்டாளாம்! இப்போது அவளுக்குக் கடுமையான வருத்தமாம். அறிவற்ற நிலையில் என் பெயரைச் சொல்லிப் புலம்புகிறாளாம்!

அவளைப் பார்க்கப் புறப்பட்டேன். அனூராதபுரத்தில் நடந்த ரயில் விபத்தில் அடிபட்டு அறிவிழந்தேன்

மறுபடியும் கண்ணை விழித்த போது ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலின் மீது படுத்திருந்தேன். எனக்குக் கத்தில் மாமர உட்கார்ந்திருந்தார். நான் கண் விழித்ததும் சந்தோஷத்துடன், "தம்பீ!....." என்றார்.

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை

"தம்பீ! அந்தப் பயங்கரமான ரயில் விபத்திலிருந்து தெய்வச் செயலாக நீ தவறிவிட்டாய். உனக்குப் பலமான காயம் ஒன்று மில்லை. இரண்டு நாளில் வீட்டுக்குப் போகலாம்" என்றார்.

நான் பதில் பேசாது அறையைச் சுற்றிப் பார்வையைச் செலுத்தினேன். அதன் கருத்தைத் தெ

ரிந்துகொண்டவர்போல 'உனது அப்பா, அம்மா, மாமி எல்லோரும் சற்று முன்புதான் வீட்டுக்குப் போய் வருவதற்காகப் போனார்கள். பின்னேரம் வந்துவிடுவார்கள்' என்று மாமா சொன்னார். ஆனால் அவருக்கு என் உளத்தை அளவிடும் ஆற்றலில்லை.

என் கண்களில் நீர் நிறைந்தது.

"மாமா!....."

"தம்பீ!"

"பார்வதி!....."

வரதூர்

“ஓ! அவளுக்கு இப்போது கொஞ்சம் சுகம். நீ ‘வருகிறேன்’ என்று தந்தி கொடுத்த நாள் தொடக்கம் அவள் ‘உதம்பாக’ இருக்கிறாள். நான் அவளுக்கு - உண்ணைப்பற்றிய எல்லா விஷயமும் சொல்லி, உண்கு எவ்வித ஆபத்தமில்லையென்று சொல்லியிருக்கிறேன். உண்ணைப் பார்க்க வரப்போகிறேன் என்றாள். நான்தான் மறித்து விட்டேன். நாளைக்கு உலகம் என்ன சொல்லும்?”

“மாமா!..... ‘அத்தகைய கெட்டபெயரைச் சமந்து வந்தாகிலும் இந்தப் பெண்ணுக்கு ஆறுதல் அளி’ என்று நீங்கள் தானே எழுதினீர்கள்?”

“தம்பீ, அப்போது அவள் கிடந்த நிலைமையில் அப்படியும் செய்யலாம். இப்போது அவ்வளவு முரட்டுத்தனம்கூடாது..... தம்பீ, எனக்கு எல்லாம் ஒரு மாதிரியாக விளங்குகிறது. விதி உங்களைச் சேர்ந்திருக்கும் படி சொல்லும்போது நீங்கள் ஒன்றுசேருவதில் எனக்கு எவ்வித ஆட்சேபமேயில்லை!”

“மாமா, உங்களிடம் உண்மையைச் சொல்லி விடுகிறேன். இந்த நிமிஷம் வரை அந்தப் பெண்ணோடு நான் எவ்விதமான கெட்ட தொடர்பும் வைத்ததில்லை. அவளுடைய கணவன் மிக மோசமானவன். அதனால் அவள் உள்ளத்தில் ஏற்படும் கொதிப்பை என்னிடம் சொல்லி ஆறுதலை வரான். — அவளுக்கு என்மீது உள்ளூர் ‘கர தல்’ இருக்கலாம். ஆனாலும் என்னுடைய வாழ்

வைக் கெடுக்கக்கூடாதென்பதற்காகத் தன்னை அடக்கிக்கொண்டாள். அவள் மகா உத்தமியி. மாமா! இனி எனக்கும் அவளுக்கும் மிடையில் எவ்வித தடையும் வர முடியாது! அவளை என்னுடைய வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து விடப்போகிறேன். இது என் ராணிக்குத் துரோசம் செய்வது போலாகுமென நினைக்கிறீர்களா? ஒருபோதமில்லை! என் ராணியைப்பற்றி நீங்கள் ஒருவரும் அறியமாட்டீர்கள்!”

இவ்விதம் ஆவேசத்தோடு சொல்லிவிட்டுக் களைத்துப்போய் பேசாமலிருந்தேன்.

“அதற்கென்ன தம்பீ! உன்னுடைய எண்ணத்தில் எவ்வித தவறுமில்லை. அதை யாரும் தடுக்க முடியாது.இப்போது ஆறுதலாகப் படுத்திரு!” என்றாள் மாமா.

✱

முன்று நாட்கள் கழிந்து விட்டன. இப்போது மாமா வீட்டில் படுத்திருக்கிறேன். என் பெற்றோர்கள் என்னை எங்கள் வீட்டுக்கே அழைத்துச்செல்ல முயன்றனர். ஆனால், நான் ஒன்றும் பேசாமலிருக்கும்போதே மாமா பிடிவாதமாக என்னை இங்கே அழைத்து வந்து விட்டார்.

நான் படுத்திருந்த அறையின் கதவு திறக்கப்படும் சத்தத்தைக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

பார்வதி!

அவள் என் அருகில் வந்து உட்கார்ந்தாள். நோயினால் வாடி மெலிந்துவிட்டபோதிலும் அவள்

கவர்ச்சிகரமாகவே என் கண்களுக்குத் தோன்றினான். ஒரு நிமிஷம் இருவரும் ஒன்றுமே. பேசவில்லை, பார்வைகள் ஒன்றையொன்று ஊடுருவின, திடீரென்று அவள் கண்களிரண்டிலும் நீர் நிறைந்தது. உதடுகள் அசைந்தன.

“என்னை மன்னித்து விடுங்கள்!” என்றாள்.

‘பார்வதி! பரிசாசம் செய்கிறாயா? வேண்டுமென்றே என் உள்ளத்தைக் குத்துகிறாயா?’

“.....”

“பார்வதி! நீயல்லவா என்னை மன்னிக்கவேண்டும். பெண் உள்ளத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாமல் உணக்குச் சிக்க முடியாத தண்டனைகளைக் கொடுத்து விட்டேன். கொடிய நோயினால் நீ வருந்துவதைத் தெரிந்துகொண்டும் நான் தெரியாதவன் போல மெளனம் சாதித்தேன். உன்னுடைய நோய்க்கு என்னிடம் மருந்து இருந்தது. ஆனால் அதை உணக்குக் கொடுத்துவை எனது கல் நெஞ்சு இடந்தரவில்லை. பார்வதி! என்னை மன்னித்து விடு. நான் செய்த குற்றங்களுக்குக் செல்லாம் ‘பிராயச்சித்தம்’ செய்யத் துணிந்து விட்டேன்!”

பார்வதி சிறிதுநேரம் மெளனமாக என்னைப் பார்த்தாள். பிறகு சொன்னாள் :

“நீங்கள் சொல்வதை நான் எப்படி ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? முழுக்க முழுக்கப் பிழை செய்தவள் நானேதான்! சந்தோஷமாக வாழ்ந்து வந்த உங்கள் வாழ்ச்சில்

நான் குறுக்கிட்டேன். என்னுடைய தூதிரிஷ்டம் பிடித்த வாழ்வைக் கண்டு உங்கள் உள்ளமும் உடையும்படி செய்தேன். நீங்கள் விஸ்கிச் சென்றபோதும் நான் வலிந்து வலிந்து இந்தப் பரிதாபத்தைப் பார்க்கும்படி தூண்டினேன். அதனால் உங்களுடைய மன அமைதியைக் கெடுத்தேன். நீங்கள் எவ்வளவு கௌரவமாக நடந்துகொண்டீர்கள்! நீதிக்கும் ஒழுங்குக்கும் கட்டுப்பாட்டு உங்களேக் காப்பாற்றிக் கொண்டீர்கள்; அதன்மூலம் நானும் காப்பாற்றப்பட்டேன். ஆனால் கடைசியில்.....”

“பார்வதி!”

“கடைசியில், வருத்தத்தில் அறிவிழந்து கிடந்தபோது பவித்திரமான் உங்கள் பெயரை உச்சரித்ததன்மூலம் அதை மாகபடுத்தி விட்டேன். ஐயோ! என்னை மன்னியுங்கள். ஊரிலே என்னென்ன அபவாதமெல்லாம் சொல்கிறார்கள்? நீங்கள் ஏன்மேலும் தவறான முறையில் ‘நட்பு’ வைத்திருந்தீர்களாம்; அதனால்தான் நான் விவாகரத்துச் செய்துகொண்டேனாம்! என்னுடைய பெயரோடு உங்கள் பெயரையும் கெடுத்துக்கொண்டேன். உங்கள் மனைவியும் இறந்துவிட்டதால் இனி நாம் ‘விவாகம்’ செய்து விடுவோமென்று ஊர் முழுமையும் நம்பியிருக்கிறார்கள். நான் கூட அப்படியே சொகித்தேன் ...”

“பார்வதி!”

“ஆனால் அப்படிச் செய்வதன் மூலம் இதுவரை நமக்குள் இருந்துவந்த பரிசுத்தமான ‘நட்பு’க்குக் கெட்ட பெயர் உறுதியாகி

விடும்! உங்களுடைய பரிசுத்தத் தன்மையை உணராத ஜனங்கள் உங்களைப் பற்றி மிகக் கேவலமாக நினைப்பார்கள்! இதனுல்தான் என்னுடைய எண்ணத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். நாம் தனித் தனியாக வாழ்வதன்மூலம் நமது பரிசுத்தத் தன்மையை நிரூபிப்போம்!”

“பார்வதி! எனக்காக.....”

“உங்களுக்காக நான் இவ்வளவு தியாகமாவது செய்ய அனுமதிக்க வேண்டும்! எல்லா மனிதர்களுமே கெட்டவர்கள் இல்லை யென்பதை நமது சமூகம் உணரட்டும். சிலராவது - சில ஆண்களும் பெண்களுமாவது பரிசுத்தத் தன்மையோடு பழகமுடியுமென்பதை இந்தப் பழிகார ஜனங்கள் உணரட்டும்! உங்கள் உள் எத்திலிருந்து என்னைப் பற்றிய

கவலையை ஒழித்து விடுங்கள். ஏனெனில் இனி எனக்குக் கவலை யில்லை! என்னை உங்கள் சிநேகிதியாகக் கருதிக்கொண்டு கடிதம் எழுதுங்கள். நான் போய் வரட்டுமா?” என்று பார்வதி உணர்ச்சி மேலிட்டு மடமட வென்று சொல்லி முடித்தாள்.

எனக்கு ஒன்றும் பேசத் தோன்றவில்லை. அர்த்தமில்லாமல் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டு, “பார்வதி!” என்றேன்.

“நான் போய் வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் எழுந்து போனாள். அவள் உருவம் கதவுக்கு அப்பால் மறைந்தது.

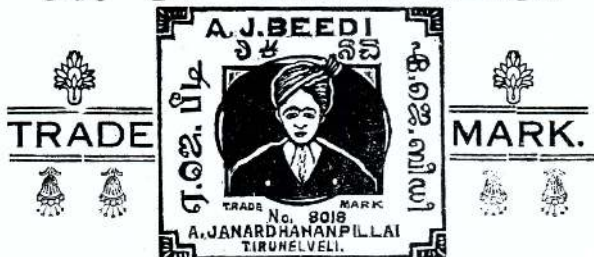
ஒரு பெரிய புயல் அடித்து ஒய்ந்தது போல என்னுடைய உள்ளத்திலே ஒரு அமைதி ஏற்பட்டது! (முற்றும்)

* * *

ஏ. ஜே. பீடி!

ஏ. ஜே. பீடி!!

A. J. BEEDIES.

கிர்த்தியும் புகழும் வாய்ந்ததும்

மணத்திலும் குணத்திலும் சிறந்ததும்

உங்கள் புகைத்தாகத்தைத் தணிக்கக்கூடியதுமான

ஏ. ஜே. பீடிகளை உபயோகித்து ஆனந்தமுறுங்கள்.

வெளியூர்களுக்கு ஏஜண்டுகள் தேவை!

Sole Agents: N. SIVAGURU,

137, Wolfendhal St., COLOMBO.

★ கதைக்குப் பிறகு..... ★

புயல் அடித்து ஓய்ந்தது போல, 'உணர்ச்சி ஓட்ட' மும் அதன் முடிவிலே நின்றுவிட்டது.

'நான் நான்' — என்று கதை சொல்லிவந்த கதாநாயகனும், உங்களுடைய பரிபூரண அனுதாபத்துக்குப் பாத்திரமாகிவிட்ட பார்வதியும் விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்டார்கள். கதாநாயகன் இருக்கிறாரே, அந்த மனுஷன் கடைசியில்கூடத் தன் பெயரைக் கூறாமல் போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்! அநாமதேயமாய் இருப்பது அவருடைய இஷ்டமானால் நாம் என்ன செய்ய முடியும்? ஆனால், அநேக வாசகர்கள் அந்தக் கதாநாயகன் சாக்ஷாத் நானேதான் என்று — அதாவது 'வரதர்' என்று — நம்பியிருக்கிறார்கள் என்று அறிய முடிகிறது. அப்படி நம்பியவர்களுக்கு எனது அனுதாபங்கள்!

'உணர்ச்சி ஓட்ட'த்தை உண்மையான சம்பவம் என்று நம்பிப் படித்ததுபோல வேறு எந்தக் கதையையும் தமிழ்நாட்டு வாசகர்கள் படித்ததில்லை. எனக்கு நன்கு அறிமுகமான நண்பர்கள் கூட வேறு யாரோ ஒருவருடைய வாழ்க்கை அனுபவத்தை நான் எழுதுவதாகத்தான் நம்பினார்கள். ஆனால், உண்மையை இனிச் சொல்லிவிடுகிறேன்: இந்தக் கதையை எழுத ஆரம்பித்ததற்கு ஒரு 'காரணம்' இருந்தது. ஆனால் கதை முழுவதும் எனது கற்பனையே.

கதையை ஒழுங்காக வாசித்து வந்த வாசக நேயர்களுக்கும், அவ்வப்போது பாராட்டுக் கடிதங்கள் எழுதி என்னை உற்சாகப் படுத்திய அன்பர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த வந்தனங்கள்.

கடைசியில் ஒரு வார்த்தை: இந்தக் கதையைப்பற்றி உங்களுக்கு ஏதும் அபிப்பிராயங்கள் சொல்லத் தோன்றுகிறதா? அப்படியானால் அவைகளை அறிய மிகுந்த ஆவலோடு இருக்கிறேன். தயவுசெய்து சுருக்கமாக எழுதுங்கள்.

'வரதர்' ;

சிறை

குறையொன்றும் புரியாமுன்
குணமொன்றும் அறியா(து)
சிறைசெய்தா ளேபத்துப்
பிறைமட்டும் அன்னை!

தப்பிப் பிழைத்ததில்
தத்திக் திரிந்தேன்,
அப்பிக்கொண் டான் ஏதோ
செப்பிக் கொடுப்போன்!

பத்தெட்டாய் வருஷங்கள்
பறந்தோடிப் போக,
வித்திட்ட தந்தைகள்
வினாவெதிர் பார்த்து,

கொத்தடி மைத்தொழில்
கோதிலை என்று
சித்தங்கொண் டென்னை அச்
சிறைவிடுத் திட்டான்!

மீளாமல் இங்கிவர்க்(கு)
ஆளாகி மாள,
வாளான கண்கொண்ட
வனிதை ஒருத்தி,

பாரான என்மனப்
பாறை உளக்கி,
கூறாமல் கொள்ளாமல்
கொண்டாள் சிறைக்கு!

‘காரண காரியம்
ஏதுமே யின்றி,
கார் சார? வி
சாரணை யின்றி,

சிறைசெய்யும் முறையென்ன?
குறையென்ன செய்தேன்?
அஃற!?’ என்று கேட்டும்என்?
உரையொன்று சொல்லார்!

நாற்கவர்க் குட்சிறைப்
பட்டுள கைதி
போற்சிறை மீண்டுநான்
போகஅ வாவி,

போயினன் எங்கெங்கோ
புத்திடங் கட்டு;
ஆயின்என்? அங்கும்
அதேசிறைக் கூடம்!

ஏகிட ஏகிட
எங்கும் அதுவாய்ப்
போகிடப் போகிடப்
போனஅப் பாதை,

மீண்டது அன்றியோர்
மீட்சிய தில்லை!
கூண்டது வாய்உல
கும்சிறை என்னை,

கொண்டது! கொண்டது!
கொண்டது! என்றே
கண்டது சிந்தை
கலங்கிட, இந்த

விந்தைச் சிறைகளின்
வேரிட மாண
கந்தை உடற்சிறைக்
கட்டுள் கிடந்தேன்!

— நாவற்குழியூர் நடராஜன் —

‘சினிமா, சினிமா’ என்று எங்கே பார்த்தாலும் இந்தப் பேசும்படத்தின் பேச்சுத்தான்! ஆனால், நம் தமிழ்ப்பட உலகிலே ‘சினிமா’ என்றால் அது ‘புராணப்படந்தான்’ என்று சொல்லும்படியாகி விட்டது! ஸ்ரீமான் சினிமா ரவிகரும் புராணப்படங்களைப் ‘பார்பார்’ என்று பார்த்துச் சலித்துப் போனார்; ஏதாவது ஒரு இக்கிலீஸ்படம் அல்லது ஹிந்திப்படம் தியேட்டருக்கு வந்தால் அவைகளைப்

பார்ப்பதற்காக விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஓடுகிறார். ஏன்? பாளை விளங்கா விட்டாலும் இந்த ‘புராண’க் கரைச்சல் ‘இல்லாமலிருக்கும்ல்லவா? N. S. கிருஷ்ணன் போயே போய்விட்டாலும், இந்தப் புராணப்படங்கள் இருக்கும்வரை தமிழ் சினிமாவுக்கு வேறு ஹாஸ்யம் வேண்டிய தில்லை! பார்ப்பதற்குப்

பார்த்துப்பார்த்து ஸ்ரீமான் சினிமா ரவிகர் சிரி சிரியென்று சிரிக்கிறார்! (ஆமாம், கேலியாகத்தான்!)

புராணப்படம் என்ற பெயரால் எத்தனை திருக்கூத்துகள் செய்கிறார்கள், நமது பட உலகப் பிரமாக்கள்!

வள்ளியா, சீதையா, மம்பையா, ஊர்வசியா — அவள் யாராயிருந்தாலும், அவளை மானபங்கப்படுத்தும் துச்சாதனர்களாக இந்தப் படப் பிரமாக்கள் மூளைத்து விட்டார்கள்! கதாநாயகியின் மார்பகங்கள் ‘விம்மிப் புடைத்து, இடையீடின்றிப் பொருமி நின்றன’ வென்று இலக்கியங்களிலே சொல்லி யிருப்பது, பாவம் ஏழைப் பாமர ஜனங்களுக்கு எங்கே தெரியப் போகிறது? அதற்காக நமது சினிமாக்காரர்கள் தந்ரூபமாக அதைத் திரையிலே காட்டுகிறார்கள்! புராண காலத்தில் எவ்வளவு மெல்லிய ஆடைகள் இருந்தன என்பதை யெல்லாம் கதாநாயகிகளின் உடுப்பு மூலம் வெளியாக்குகிறார்கள்! கதை தெரியுமா? யாரோ ஒரு ராஜகுமாரி ஏழு சேலை உடுத்தி யிருந்தாளாம்; அப்போது அவளைப் பார்த்தவன் ‘அட்டா, இவள் திரவாணமாக நிற்கிறாளே’ என்று வியந்தாலும்!

இந்தக் கூத்தெல்லாம் சமூகப் படத்திலே செய்ய முடியுமா? 20-ம் நூற்றாண்டுப் பெண் என்ன மாதிரி உடை அணிகிறாள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியுமே!

இந்த கண்ணாவிதான் போகட்டும்; நமது தெய்வங்களை யெல்லாம் இந்த சினிமாக்காரர்கள் என்ன பாடுபடுத்துகிறார்கள்!

— சிவனார் மீசை —

இதைப்பற்றி 'கிராம ஊழியன்' ஆசிரியர் பூநீ. வல்லிக்கண்ணன் திருச்சி ரேடியோவில் சம்பந்தில் பேசினார். அவர் ஒரீடத்தில் சொல்வதைப் பாருங்கள் :

“... சிவன் மீசை வைத்தவரா? மீசை இல்லாதவரா? மீசை உடையவரெனில் அது எத்தகைய மீசை? செம்மறியாட்டுக் கொம்பு மீசையா? முறுக்கிவிட்ட கருக்கரிவாள் மீசையா? எல்லாம் அறிய வல்ல சிவனார், துணிப்புரிகளுக்கும் பாம்புகளுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல் கைகளிலும் கழுத்திலும் கட்டிக் கொண்டு திரிவது ஏன்? நாரதர் தாடி வைத்தவரா? மீசை மட்டுமே உள் ளவரா? அல்லது 'க்ளின் ஷேவ்டு' முக அழகர்தானா? அவர் ஆணை, பெண்ணை? நீண்ட ஜிப்பா நாகரிகம் நாரதருக்குக் கூட கைவந்த கலைதானா? இப்படி எத்தனையோ

புராணப் படங்களிலே தெய்வங்களைப் பார்த்துப் பாவசமடைந்த காலமெல்லாம் மலை

யேறி விட்டது. இப்போது புராணப் படமென்றால் ஆபாச நடனங்களும், அலங்கோல ஆடை அணிகளும், அரை நிர்வாணக் காட்சிகளும் என்றாகி விட்டது! சினிமாக்காரர்கள் விடேன் விடேனென்று புராணங்களின்மீது ஓயாமல் படையெடுக்கவே புராணக் கதைகளுக்குக்கூடப் பஞ்சம் வந்துவிட்டது! ஆனால் இதற்கெல்லாம் நம் சினிமாக்காரர்கள் பயந்துவிடவில்லை. 'வள்ளி திருமணம்', 'பூநீ வள்ளி', 'பூநீ கந்தலீலா', 'பூநீ முருகன்' — இப்படியாக ஒரே கதையைத் திருப்பிக் திருப்பி எடுக்கிறார்கள். 'மீரா', குசேலர், நந்தனார், கண்ணகி, ஹரிச்சந்திரா — இவையெல்லாம் திரும்பத் திரும்ப வந்து பூரிமான் சினிமா ரவிகிரின் பொறுஷமையைச் சோதிக்கின்றன!

- அவர் ஆணை? பெண்ணை? -

தமிழ் சினிமா முன்னேற வேண்டுமானால், கொஞ்சக் காலத்துக்கு 'புராண'க் குப்பைகளைக் கிளறாமல் இருக்க வேண்டும்!

சமூகப் படங்களும், சரித்திரப் படங்களும் நிறைய வெளிவர வேண்டும்! — ராஜா

யாழ்ப்பாணம் ஐக்கிய லாப நிதி

1918-ம் ஆண்டு ஸ்தாபிதமானது.

வங்கிக்காரர் மூலநிதி 8 லட்சம் ரூபா.

இதுவரையிற் கொடுக்கப்பட்ட பங்குப்பணம்
ரூபா 3436700. 100 ரூபா வீதிமான 8000 பங்குகள்.

பங்குப்பணம் கட்டீழறை :

மாசமொன்றுக்கு 1 ரூபா வீதிதமாக 75 மாசகாலத்திற்கு மாதந்
தோறும் கட்டப்படவேண்டியது. குறித்த காலமுடிவில் பங்கொன்
றுக்கு ரூபா 100 திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். பங்குகள் எந்தநேர
மும் வாங்கலாம்.

தினசரிப் பற்று வரவு :

எச்சரிதி சராசரி 500 ரூபாவுக்குக் குறையாமல் இருக்குமானால்
ஒரு வீதி வட்டியுடன் தினசரிப் பற்றுவரவு செய்யலாம்.

தவணை வரையறுக்கப்பட்ட கேடிமப்பணம் :

கேடிமப்பணம் 3 மாசம், 6 மாசம், 9 மாசம், 12 மாசம் என்னுங்
காலங்கள் வரையறுத்து ஏற்படும் வட்டியும் முறையே 1 வீதிதம்,
2 வீதிதம், 4 வீதிதம், 6 வீதிதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

உண்டியல்கள் :

கொழும்பிலுள்ள "நா ஷனல்" வங்கியிலும் "இம்பீரியல்" வங்கி
யிலும் இந்தியாவிலுள்ள பிரதான பட்டினங்களிலும் மாற்றத்தக்க
விதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

இந்தியா நோட்டு வட்டத்திற்கு மாற்றிக் கொடுக்கப்படும்.

கடன் :

சுரைககள் ஈடு வைத்துக்கொண்டு கடன் கொடுக்கப்படும். வட்டி
9 வீதிதம் அறவிடப்படும். (ஈடு வைத்தவர்கள்) முதலையும் பாகம்
பாகமாகக் கொடுக்கலாம்.

வேண்டிய விபரங்களை என்மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

S, கனகசபை
சிறப்பர்

நல்ல விளம்பரம்

- வியாபாரம் சிறக்க வேண்டுமானால், அதற்கு கவர்ச்சிகரமான சிறந்த விளம்பரங்கள் மிகவும் அவசியம். விளம்பரங்களுக்குத் தேவையான சித்திரங்கள், 'புளோக்'சுகள், சினிமா ஸ்டீலடுகள் செய்து தருவதற்கு:

P. KATHIRAVETPILLAI (கதிர்),

COMMERCIAL ARTIST

127, (UPPER FLOOR) SILVERSMITH ST, COLOMBO.

தெருக் கீதம்

அப்பொழுது நான் ஒரு பாடசாலை மாணவன். பட்டினத்தில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்த அண்ணன் வீட்டிலிருந்து கொண்டு பாடசாலைக்குத் தினமும் போய் வந்தேன்.

'கிறிஸ்மஸ்' விடுமுறைக்காகப் பாடசாலைகளெல்லாம் மூடப்பட்டன. சொந்த உறருக்குச் சென்று கொண்டிருந்தேன். புகைவண்டி புகையைக் கக்கிக்கொண்டு நெளிந்து நெளிந்து சென்றுகொண்டிருந்தது. எல்லோரும் கண்களை மூடுவதும் விழிப்பதுமாக இருந்தார்கள்.

அச் சம்பவம் இன்று நடந்தது போல் இன்னும் என் உள்ளத்தில் அப்படியே இருக்கிறது. கையில் தம்புராவுடன், கிழிந்த — அழுக்குப் படிந்த உடையணிந்து கொண்டு பாட்டுப்பாட ஆரம்பித்தாள் அவள். அழுக்குப் படிந்த ஆடைக்குள்ளிருந்து யெளவனத்தின் பூரிப்புக் குழறிக்கொண்டிருந்தது. சுமார் பதினேழு வயசிருக்கும். உற்று நோக்கிய எண்கண்களுக்கு அவள் சரஸ்வதி தேவியாக மாறி விட்டாள். ஒவ்வொரு சதத்திற்குமேல் பரிசு அளிக்க ஒரு மகாவது முற்படவில்லை. ஆம், ஒவ்வொருவரும் பரிசு என்றுதான் அளித்தார்கள். அந்த ஒரு சதப் பரிசை ஏழையின் துடித்த குடல் திருத்தியோடு அங்கீகரித்தது.

எனக்கு அருகில் உட்கார்ந்திருந்த ஒருவரிடம் தன் கரங்களை நீட்டினாள். ஒரு சதத்தைக் கையில் தயாராக எடுத்து வைத்திருந்த அவர், 'ஒரு இராகமாலிகை பாடு, தருகிறேன்' என்றார்.

"இராகமாலிகையா? அது எனக்குத் தெரியாதே" என்றாள் அந்தப் பேதைப் பெண்.

"இவ்வளவு நன்றாகப் பாடுகிறாயே; இராகமாலிகை தெரியாதா? சரி, ஒரு விருத்தம் பாடு"

அவள் வாயைத் திறந்தாள். சுருண்டு சுருண்டு இருந்த அவளுடைய கூந்தல், நெற்றியில் புரண்டு விளையாடுவது போல, அவளுடைய தொண்டையிலிருந்து உருண்டு உருண்டு வரும் தேவகானம் நாக்கில் துள்ளி விளையாடியது. ஆனால், தான் பாடுவது என்ன இராகம் என்பது அவளுக்கே தெரியாமல் இருந்திருக்கலாம். எல்லோரிடமும் ஒருவித அமைதி குடி கொண்டது.

அவள் அடுத்த பெட்டிக்குப் போய் விட்டாள். சற்றுநேரம் கழித்து விதம்விதமான இராகங்களில் பாட்டுக்கள் காற்றில் மிதந்து வந்துகொண்டிருந்தன. ஆனால் என்னுள்ளத்தில் "எளியவர்கள் வயிறூர் உண்ண வேண்டும்" என்று அவள் பாடிய பாட்டுத்தான் திரும்பத் திரும்ப ஒலித்தது.

✽

கிறிஸ்மஸ் விடுமுறை கழிந்து போக மறுபடியும் பட்டினம் வந்து சேர்ந்தேன். படிப்பிலோ, கிளையாட்டுகளிலோ என் மனம் செல்லவில்லை, அந்த றெயில் சம்பவம் சதா என் உள்ளத்தைவிட்டு நீங்காமலே இருந்தது.

பஸ் ஸ்தாண்டில் பஸ்ஸுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். சிறிது தூரத்திற்குப்பால் ஒரே கூட்டமாக இருந்தது. கூட்டத்தை நாடி இன்னும் சனங்கள் ஒடிக்கொண்டு இருந்தார்கள். நானும் அவ்விடத்தை நோக்கி விரைந்து சென்றேன். இரண்டு பொலிஸ்காரர்கள் கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு நின்றார்கள், மெதுவாக உள்ளே எட்டி நோக்கினேன். குற்றயிராக இரத்த வெள்ளத்தில் புரண்டு கொண்டிருந்த ஓர் நடுத்தர வயதுள்ள பெண்ணைப் பார்க்கப் பெரிய பரிதாபகரமாயிருந்தது. விஷயத்தை ஆராய்ந்தபோது ஓர் ராணுவ 'லொறி' அந்தப் பிச்சைக்காரியை அடித்துவிட்டது என்று தெரிய வந்தது.

தயாராக வந்துநின்ற ஓர் அம் புலன்வலில் அந்தப் பிச்சைக்காரியை ஏற்றினார்கள். 'அம்மா' என்று அலறிக்கொண்டு கூட்டத்திற்குள்ளால் ஒரு பெண் ஒடிவந்தாள். அவளுடைய காங்களைப் பற்றி இழுத்து அப்புறப்படுத்தி னான் ஒரு பொலீஸ். அம்புலன்ஸ் புறப்பட்டு விட்டது.

"ஐயோ, அம்மா! அம்மா!..." என்று தொண்டை கிழியக் கத்

திக்கொண்டே நிலத்தில் விழுந்தாள் அந்தப் பேதை.

அவளுடைய கையிலிருந்தும் பூரா தரையினொரு மூலையிலிருந்து என்னைப் பரிதாபத்தோடு பார்த்தது. அன்று அவளுடைய இனிய சாரீரத்தோடு ரீங்காரம் செய்த தம்பூரா அல்லவா அது?

என்னுள்ளம் துடிதுடித்தது. தரையில் அறிவின்றிக் கிடந்த பெண்ணைத் தூக்கி நிமிர்த்தினேன். அவளுடைய கண்கள் மூடியிருந்தன. கூட்டத்தில் இருந்த யாவரும் போய்விட்டார்கள். ஆனால் வேடிக்கை பார்க்கச் சில சிறுவர்கள் மட்டும் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுள் ஒரு சிறுவன் நான் கொடுத்த காசைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு பேணியில் கோப்பி கொண்டுவந்து கொடுத்தான். சிறிது நேரத்தில் மூர்ச்சை தெளிந்த அந்தப்பெண் மறுபடியும் "அம்மா, அம்மா" என்று அலற ஆரம்பித்தாள்.

பிச்சைக்காரியா யிருந்தாலென்ன, சீமட்டியா யிருந்தாலென்ன? பெற்றவள் தாய்தானே. "அம்மாவை எங்கே கொண்டு போய் விட்டார்கள்?" என்று தழுதழுத்த குரலில் கேட்டாள்.

"பயப்படாதே, ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோ யிருக்கிறீர்கள்!"

"ஐயா, உங்களுக்குப் பெரிய புண்ணியமா யிருக்கும்; என்னையும் அந்த ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டுபோய் விடுகிறீர்களா? அம்மாவோடு நான் பக்கத்திலிருந்து"

“சரி, வா!” என்று, அவளை அழைத்துக்கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகவேண்டும். ஆனால்.....

அவள் ‘அம்மா’வைப் பார்க்க முடியவில்லை! பார்க்க முடியாத உலகத்துக்கு அந்த ‘அம்மா’ போய்விட்டாள்!

பாவம், இந்த ஏழைப் பெண்ணுக்குத் தேறுதல் கூறுவது பெரும்பாடாய் விட்டது! இது என்ன விந்தை! இந்தப் பிச்சைக்காரியோடு என்ன என்னுடைய பொழுதை வீணாக்குகிறேன்? ஜீவகாருண்யமா? இவளுடைய கோகிலகானமா? அல்லது அழகு ததும்பும் யௌவனமா? சே, சே!

“பெண்ணே, வீணே அழுது கொண்டிருப்பதில் பிரயோசனமில்லை. இந்தா, இந்த ஐந்து ரூபாயை வைத்துக்கொள்; நான் போகிறேன்”

“ஐயா, நான் எங்கே போவேன்? என்ன செய்வேன்? தன்னந்தனியாக இந்தத் தெருக்களில் அலைப்ப பயமாக இருக்கிறதே! அம்மா இருந்தால்.....”

அவள் மறுபடியும் ஸீம்ம ஆரம்பித்தாள்.

அவளைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருந்தது. ‘இதே தடா, வீண் தொல்லை யை விலக்கு வாங்கி விட்டோமே!’ என்று ஒரு நினைப்பு. ஆனால் அவளுக்கு உதவி செய்வதில், அவளோடு பேசிக்கொண்டிருப்பதில் ஒரு இன்பம்.

“அழாதே! தெருக்களில் இத்தனை நாளாய் அலைந்தவள்தானே, இப்போது என்ன பயம்?.....”

அர்த்தமில்லாமல் பேசிக்கொண்டு வந்தவன், அவளுடைய முகப்பாவத்தைக் கண்டு திறுத்திக் கொண்டேன். ஆம், அவள் பயப்படத்தான் வேண்டும்! அவள் வயது; ஆழகு..... அவள் பயப்படத்தான் வேண்டும்! ஆனால் நான் இவளுக்கு என்ன உதவி செய்ய முடியும்?

‘இவளைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டால்.....’

— இந்த எண்ணத்தில் ஒரு சிறு இனிப்பு. ஆனால் என்ன உதவிகள் லேசாக, கேசியாக மலர்ந்து இந்த எண்ணத்தின் நிலைமையை — நிறைவேறாத நிலைமையைத் தெரிவித்தன. அதோடு அந்த எண்ணமும் காற்றில் கரைந்து விட்டது.

நிடரென்று ஒரு பேசனை!
“எனது தமையனார் வீட்டில் நீ வேலை செய்வாயா?”

அவள் நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வை மூலம் தனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டாள்.

மாசங்கள் நான்கு மறைந்தன. பரிட்சைக்காகப் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். அன்று ஆசிரியர் கொடுத்த குறிப்பில் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்திக்கொண்டிருந்த எனக்கு நேரம் போனதே தெரியவில்லை. எதிரே இருந்த கடிக்காரத்தில் மணி ஒன்று அடித்தது. அறையினின்றும் வெளியே வந்தேன். சாப்பாட்டு மேசைக்கருகில் — அவள் சின்று கொண்டிருந்தாள்.

“நீ இன்னும் தூங்கவில்லையா?”
 “நீங்களின்னும் சாப்பிடவில்லையே?”

“என்னுடைய சாப்பாடு இங்கேதானே மேசையேல் இருக்கிறதே! நீயுமின்னும் சாப்பிடவில்லையா?”

பதில் சொல்லாமலே அவள் முகத்தைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள். அவளுடைய மார்பு ஒரு முறை விம்மித் தாழ்ந்தது. பாவம், என்மீது எவ்வளவு அன்பை வைத்திருக்கிறாள்!

இன்பத்தில் இருப்பவர்களுக்கு இன்பத்தையும், துன்பத்திலிருப்பவர்களுக்குத் துன்பத்தையுமுடும் சந்திரன், அன்று எனக்கு என்னத்தை ஊட்டினானே? அவசர அவசரமாகச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டான். என் உள்ளத்தில் ஜன்னலாடாக வந்த சந்திரன் இறுமாப்புடன் ஆட்சி செலுத்த ஆரம்பித்தான். சிறிது நேரத்தில் உள்ளத்திலும், உருவத்திலும் முற்றாக மாறி விட்டேன். வெறி பிடித்த நாயைப் போல் வெளிக்கிளம்பி என் கால்கள் தானாகவே அவள் தூங்கிக் கொண்டிருந்த அறையின் கதவருகில் போய் நின்றன. ஆனால் என் உள்ளம்?

“மூடனே! நீதானே சத்தியவாதி? உன் லட்சியம்தான் என்ன? ‘காம வெறிகொண்ட மனித மிருகங்களிடமிருந்து என்னைக் காப்பாற்று’ என்று உன்னைச் சரண்புகுந்தானே, அவளுக்கு நீ செய்

பும் உதவி இதுதானா!” என்று இடித்து இடித்துக் கூறியது.

என் இருதயம் அமைதியை நாடியது. தனிமையில் தானே அமைதி? வீட்டின் பின்புறமுள்ள அடர்ந்த மாமரத்தின் கீழ் உட்கார்ந்தேன். ‘ஜிஹு ஜிஹு’ என்று குளிர்காற்று வீசிக்கொண்டிருந்தது. சந்திரன் தன் கடமையைச் செய்துகொண்டிருந்தான். ‘சந்திரனைப் பற்றிய செயல்களெல்லாம் கவிகளின் வெறும் கற்பனாகத்தி’ என்று எண்ணியிருந்த என்னுள் எத்தில் அவன் திருவிளையாடல்களெல்லாம் எந்தமட்டில் உண்மை என்பது அன்றுதான் புலனாயிற்று. எனக்கும் என் உள்ளத்துக்குமிடையில் — நீண்டநேரம் விவாதம் நடந்துகொண்டிருந்தது.

கிணற்றுக்கட்டில் ஓர் உருவம் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டு, அது யாரென்றறிய அவ்விடம் நோக்கிச் சென்றேன்.

“என்ன, நீயா?”
 கொலைக் குற்றவாளியைப் போல அவள் நடுநடுக்கினாள்.

“இங்கே என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்?” என்றேன் மறுபடியும்.

“தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு போக வந்தேன்”

“இந்த நடுச் சாமத்திலா? அதுவும் குடமில்லாமலா?”

அவள் பதிலொன்றும் பேசாமல் நின்றாள். அவள் நெற்றியில் துளிர்த்த வியர்வை நிலவில் மிணங்கியது.

✱

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

“மறக்க வேண்டாம்”

“கார்த்திகேயன்”

கலாசாலையிற் கல்வி பயின்ற காலம், வாழ்க்கையிற் கிடைத்தற்கரிய நண்பன் ‘ரமணி’யைக் கலாசாலை கூட்டி வைத்தது. கள்ளக் கபடமற்ற ரமணி, என் வாழ்க்கைப் பாதையில் முதன் முதற் குறுக்கிட்டதும் அப்பொழுதுதான். அப்போதெல்லாம் அவன் என் உயிர்.

இளம்பிறையின் இனிய ஒளியிலே, குளிர்ந்த மணற் பரப்பிலே, மெல்லிய பட்டுத் துணி பைப்போல இளந்தென்றல் உடம்பிலே கிளுகிளுக்க எங்களை மறந்து நெடுநேரம் உரையாடுவோம்.

காலத்திரையைச் செல்லரிக்க ஆரம்பித்தது. அதனால் எங்கள் வாழ்க்கைப் படலத்திலும் சில பொத்தல்கள் உண்டாயின. காரணமென்னவோ எனக்கு மட்டும் தெரியாது. சில சயநலமிகளின் விஷமத்தனமாயிருக்குமோ என்னவோ! எனக்கும் ரமணிக்கு மிடையிலிருந்த நட்பின் சங்கி

லித்தொடர் சற்று விட்டுக் கொடுத்தது.

ஒவ்வொரு சமயம் பித்துப் பிடித்தவன்போற் பேசாதிருப்பான் ரமணி. அப்போது அவன் சுண்களைப் பார்க்க வேண்டுமே,அப்பப்பா!... உதடுகள் சற்று அசைந்து கொடுக்கும். ஆனால், வார்த்தைகள் வெளிவரா. சில சமயம் அவன் முகத்தில் எவ்வித உற்சாகமும் இன்றி ஒப்புக் காக்க வார்த்தையாடிக் கொண்டிருப்பான். முன்னைய குதூகலம் இப்பொழுதில்லை. வரவர நிலைமை மோசமாகிக்கொண்டே வந்தது. நற்றில் எங்கள் சம்பாஷணையே நின்றுவிட அதிக நாட்கள் செல்லவில்லை. இளம் தென்றல் வீசிய இடத்தில் எங்கிருந்தோ கெட்ட பேய்க்காற்று வீசியது. அமைதியான கடல் கொந்தளிக்க ஆரம்பித்தது. எங்கள் நெஞ்சில் உள்ளூரக் குமுறலும் வீண் பொருமல்களும் தான். காரணம்.....?

‘கட்பு’ என்னும் பாரவண்டி, ஒழுங்கற்ற பாதையிலே தள்ளாடிக் கொண்டிருந்தது. அடிக்க நிமிஷம் பக்கத்தேயுள்ள கிடுகிடு பாதாளத்தில் அது புரண்டிவிடக் கூடும்!

பரீட்சையும் முடிந்தது. எங்கள் கலாசாலை வாழ்க்கைக்கும் முற்றுப்புள்ளி ஆயிற்று. அன்று கலாசாலை அதிபர் எங்கள் எல்லோரையும்ழைத்து நல்விடை கூறி அனுப்பினார். நண்பர்கள் பிரியும் நேரம். நான் அவனைப் பார்த்தேன். அவன் முகம் சிவந்திருந்தது. ஏன்? என்ன கோபம்? அவனும் என்னைப் பார்த்து

தான்; பார்த்தான்! அந்தப் பார்வை என் இதயத்தையே கூரிய வாய் கொண்டு அறுப்பதுபோலிருந்தது. சட்டென நான் பார்வையை மாற்றிக்கொண்டேன். அவ்வளவு தூரம் நான் என் நண்பனுக்குச் செய்த குற்றம்.....? என்னையே கேட்டுக்கொண்டேன். என் மனதில் சமாதானம் ஏற்படவில்லை.

பிரிந்தோம். அன்று பிரிந்ததுதான். அதன்பின் சிலகாலம் ஒரு வரையொருவர் சந்திக்கவில்லை. தனிமைக்குச் சஞ்சிவிடான கடிதத் தொடர்பும் இல்லாமற்போய்விட்டது. அன்று நாங்கள் கூடிச் சம்பாஷித்ததெல்லாம் இன்று வெறும் கனவு! எங்களிருவரின் சூதாசல வாழ்க்கைக்குக் காரணமாயிருந்த அந்தக் கலாசாலை இன்றும் தலைநிமிர்ந்து நிற்கிறது. சோதித் திங்களும் சூடொளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கிறான். இளந்தென்றலும் மெல்ல அசைகிறது. ஆனால்.....

சிலசமயம் பித்துப் பிடித்தவன்போல் உட்கார்த்திருப்பேன். அப்போது சென்ற நாளை வாய்க்கை நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றாக நினைவுக்கு வரும். அவற்றை நினைந்து நெட்டுயிர்ப்பதுதான் கண்ட பலன்!

வாழ்க்கைச் சரிதையில் பல அத்தியாயங்கள் பூர்த்தியாகிவிட்டன. காலகேவனும் இரண்டு வருடங்களை உருட்டியிருந்தான். அந்த இரண்டு வருட காலங்களிலும் என் நண்பன் ரமணியைச்

சந்திக்கவோ அல்லது அவனிடமிருந்து ஒரு தகவலாவது பெறவோ முடியவில்லை. அத்தனை தூரம் எங்களைப் பிரித்துவைத்து வேடிக்கை பார்த்தது விதி!

ஒருநாள் காலே ஏழுமணி இருக்கும். கோவைக்குப் போகும் பஸ்ஸுக்காகக் காத்திருந்த போது நண்பன் ரமணியைப்பற்றி நினைக்களை அலைகள் என் மனத்திரையில் உருவாகின. சுயவுணர்வை இழந்தவனாய்ச் சமைதாங்கி யொன்றிற் சாய்ந்தவண்ணம் வானவெளியை உற்று நோக்கினேன். களங்கமற்ற பரந்த வெளியைச் செயற்கை அழகுகள் வெகுவாக மறைத்திருந்தன

பின்னாற் காலடிச் சத்தங்கேட்டுத் திரும்பினேன். ரமணி; என் நண்பன் ரமணி; ஆம், ரமணியேதான்! அவசரம் அவசரமாக வந்துகொண்டிருந்தான். நான் திடுக்கிட்டேன்; ஆச்சரியப்பட்டேன். அவன் திடுக்கிடவில்லை; ஆச்சரியப்படவும்லை. நான் பார்வையை வேறு பக்கம் திருப்பிக்கொண்டேன். "ராக!" என அழைத்தவாறே ஓடிவந்து என் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கினான். அன்பின்தாழ் எதிர் பாராதவாறு திறந்துகொண்டது. பழைய அன்பு புத்துயிர்ப்பிட்டுப் பிரகாசித்தது. முகில் மறைப்பினுள்ளிருந்த சூரியனும் விடுபட்டுப் புத்தொளியுடன் பிரகாசித்தான். பழைய கோபம் காற்றோடு கலந்து மறைந்துகொண்டது.

'பஸ்' வண்டி வந்ததும் ஏறி யமர்ந்து கொண்டோம். இடைக் காலத்தில் முறிவுபட்ட சம்பா ஷனை தொடர்ந்தது. எங்கள் சங்கிலித்தொடர் மீண்டும் இறுக்கிக் கொண்டது. ஒரே சிரிப்பும் ஆரவாரமுந்தான். எ த த னை காலம்!

'பஸ்'ஸும் நகரத் தொடங்கி யது. நாசாய்ப்போன 'பஸ்' இடையிலே தாமதிக்க வேண்டாமா? ஒரே வேகமாகப் பறந்தது. இடையிடையே கேட்ட அதன் உறுமல்கள் எ ல் லா ம் கலாசாலை மணியை ஞாபகமுட் டின. அந்த நினைவு.....

கோவைச் சந்தி வந்ததும் அப் பாற்போக மனமில்லாததுபோல் 'பஸ்'ஸும் 'கிரீச்' என்ற ஒலியுடன் நின்றுவிட்டது. என் மனை லும் ஓர் ஏக்க ஒலி. பிரயாணி கள் சிலர் இறங்கினர். நானும் இறங்கினேன். ரமணியைப் பார்த் தேன். அவன் முகம் வெளுத்திருந்தது. ஆம், அன்று கலாசாலையிற் பிரியும்போது சிவந்திருந்த ரமணியின் முகம் இன்று வெளுத்திருந்தது. என் கண்களில் நீர் நிறைந்தது. அவன் கண்களிலும் நீர் நிறைந்திருக்கவேண்டும்; கையில்கைக்குட்டையை வைத்திருந்தான்.

அவன் உதடுகள் அசைந்தன. அந்த அசைப்பின் திறத்தினால், 'இனிமேல் ஒருபோதும் மறக்க வேண்டாம்' என்ற வார்த்தைகள் காற்று வாக்கிற் பிரதிபலித்தன. என் உள்ளம் குளிர்ந்தது, விடை

பெற்றுக்கொண்டேன். சற்றும் தாமதியாமல் 'பஸ்'ஸும் நகர்ந்தது. அது மறையும்வரை இமை கொட்டாது பார்த்து நின்றேன். கண்ணுக் கெட்டிய தூரத்தில் 'பஸ்' மறைந்தது. அத்துடன் ரமணியின் கைக்குட்டையின் அசைப்பும் மறைந்தது.

என் இதயத்தில் நிறைந்திருந்த வேதனை இருளும் மறைந்தது! பாரம் நீங்கிய, பரிசுத்தமான இதயத்திலிருந்து ஆறுதலான பெருமூச்சு வெளியாயிற்று.

*

இன்றும் என் நண்பன் ரமணியைப் பற்றின எண்ணந்தான். இரண்டொரு காட்கழித்து நண்பனிடமிருந்து கடிதம் வந்தது. தனிமையிலிருந்து தவிக்கும் ஒரு ஜீவனுக்கு, தன் மனமொத்த நண்பனின் கடிதமொன்றே ஆறுதலளிக்க வல்லதென்பதை அந்நேரமே உணர்ந்து கொண்டேன். அதன்பின் எங்களிருவருக்கும் கடிதப் போக்குவரத்துகள் துரிதமாயின.

இனிமேலும் என் நண்பன் ரமணியை ஒருபோதும் மறக்க முடியாது. அத்தனை தூரம் என் இதயத்தில் நட்பின் (சிரஞ்சீவி) விதையை விதைத்து விட்டான். அது அங்கேயே முளைத்துப் பயிராகிச் சிரஞ்சீவியாக இருக்கட்டும். அவன் அன்று சொன்ன 'மறக்கவேண்டாம்' என்ற சொற்கள் என்றும் காதுகளில் ஒலிக்கட்டும்.

சில பொருள்களின் பெயரைக் கேட்கும்போதே மனத்தில் இன்பமான உணர்ச்சி எழுகிறது. இன்கவை கனியும் பொருள்கள் மாத்திரமன்றி அவற்றின் பெயருமே எங்கள் நாவில் ஜலமூறச் செய்கிறது. பசும்பால், கற்கண்டு, வெல்லம், தேன் முதலியவற்றின் பெயர் விரவிவரும் மணிவாசகர் பாக்கள், பட்டற்ற மகிழ்ச்சி ஊட்டுகின்றன. குழந்தைகளை ஏவச் சிறு வேலைகளை நாம் செய்விக்கும்போது, இனிமையான பொருள்களின் பெயரைக் கூறி அவற்றைத் தருவதாகச் சொல்லிவிட வேண்டியதுதான், முரட்டுத்தனமாய் அசையாதிருந்த குழந்தை, மந்திர சக்தியாற் கட்டுண்டவன்போல நாம் ஏவுவனவற்றை உடனேயே செய்து முடித்து விடுகிறான். குழந்தைகளையன்றி முதியோருக்

நாலாம் வகுப்பிலே படித்தோமே; ஞாபகமிருக்கிறதா, 'பாலுக் கொளிதேனும் என்ற இந்தப் பாட்டு? 'அட்டா, இந்தப் பாட்டுக்குத்தானே இத்தனை பெரிய விமர்சனம்?' என்று தோன்றுகிறதல்லவா? படித்துப் பாருங்களேன், இந்தப் பண்டிதர் சொல்வதை!

- ஜூசியர்கள்.

ஒன்றுக்கு நாலு!

பண்டிதர், பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை

குந்தான் இனிமையான பொருள்களின் பெயர்கள் நீதனாறு முணர்ச்சி தருகின்றன. 'தெள்ளி மறைவடியிட்ட அமுதப் பிழம்பே! தெளிந்த தேனே! சீனியே! தீய ரசம் யாவும் திரண்டொழுகு பாகே!' என்றுதானே நாச்சுவையை வெறுத்த தாயு மாணரும் சிவத்தை நோக்கிக் கனிவூற விளிக்க வேண்டியிருக்கிறது! திருப்தியை வெளிப்படுத்துத் திருவுருவந் தாங்கி அடியார் கேட்கும் வரமருள வீற்றிருக்கும் விநாயகக் கடவுள், கடவுளருள் மூத்தவரா யிருந்தாலும் பிள்ளையார் என்றே யாவராலும் அழைக்கப்படுகிறார். தமிழின் திஞ்சுவைத் தேனை நாம் உண்ணத் தரும் நரைமூதாட்டி ஓளவையார், விநாயகரைப் பிள்ளையென நினைத்து அவருடன் விபாபார முறையிற் பேசுகிறார். தாம் நான்கு பொருளை அவருக்குத் தருவதாகவும், அவர் தமக்கு மூன்றே மூன்று பொருள் மாத்திரம் கொடுத்தருளிணர் போதுமென்றும் நயமொழுகக் கேட்கிறார். பிள்ளை தானே - இனிமை

யான பண்டங்களின் பெயரைக் கூறிய மாத்திரத்தே ஏமாறும் குழந்தைதானே - என நினைந்து தாம் தர எண்ணிய பொருள்களின் பெயரை எண்ணுப்பெயர் கலந்து உரைக்கிறார். அவை தாம் யாவையோ? பாலாம், தேனும் (வெறுந் தேனல்லத் தெளிந்த கட்டித் தேன்தானும்), பாகாம், பருப்பாம்! கிழவியார் தரும் நாலுபொருளும் நாலுவித இன்சுவைப் பொருள்கள், அவையும் ஒருங்கு சேருங்கால் ஏற்படும் சுவை மிகுதி சொல்லுந் தாமன்று. பிள்ளையாரிடம் இப்படி விண்ணப்பம் செய்யின் அவர் மயங்கிக் கேட்டதெல்லாம் கொடுப்பார் என்பதுபற்றிப்போலும், தம் நூலின் முதற் பாட்டின் முதலாம் வரியில் முதலடுக்கில் வரும் சொற்களாகப் பால், தெளிதேன், பாகு, பருப்பு என்பவற்றை அமைத்துள்ளார் ஒளவையார். முதாட்டி முத பிள்ளையை ஏமாற்றும் விதந்தானென்னே!

‘நான், நான்கு — அதுவும் இனிமையிலே தலைசிறந்த பொருள்கள் தருவேன்; பெருமானே! நீயோ மூன்று — மூன்றே மூன்று தரின் போதம்’ என்கிறார். இருந்த இடம்விட்டசையா தமர்ந்திருக்கும் பெருமானுக்கு இருந்த இடத்திலேயே இவை கிடைப்பின் கேட்கவேண்டுமா? பிள்ளையாருக்குப் பிரியமானவற்றையே — இவற்றின்மேல் வேறு பிரியமான பொருள்கள் இல்லை என்று சொல்லக்கூடிய அதி பிரியமானவற்றையே ஒளவையார் தாம் தருவதாகக் கூறுகிறார்.

பிள்ளையாரை மெத்தவும் ஏத்தித் தாம் வரம்பெற ஒளவை அவரை விளிக்கும் அழகு வெகு சிறந்தது. ‘நங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே!’ என்பது அழகான விளி. ‘முகக் கரியையாயினும் (கரி என்பது சிலேடையாய் கறுப்பு, யானே என இரு பொருள் தருகின்றது), நீயோ தேடக் கிடையா மணி மாத்திரமன்று; பரிசுத்தம் யொருந்திய மணியாயுமிருக்கிறாய்’ என்று அவரைப் புகழ்ந்து ஏத்தித் தமக்கு வேண்டியனவற்றையும் இறுதி வரியிலேயே உறுதியாய்க் கேட்டுவிடுகிறார். அங்ஙனம் கேட்டுமிடத்தும் ஒரு விசேடம் அமையவே கேட்கிறார். அதாவது அவர் கேட்பது ஒன்றுதான். அஃது அருஞ் சங்கத் தமிழே. அதன்கண்ணேதான் மூன்று பிரிவு; இயல், இசை, நாடகமென. ஆகையால், அரசருள்கதையும் வள்ளலகன் உளத்தையும் தமிழ்ப் பாவாற் கரந்த இந் நரைமூதாட்டி, பிள்ளையாருக்குத் தாம் நாலு கொடுத்து ஒன்று மாத்திரம் பதிலாகப் பெறுவதாகக் கேட்கும் அழகு வியப்புக்குரியதொன்று யிருக்கிறது.

வியாபாரம் செய்பவன் — அதிலும் வலிந்து வியாபாரம் செய்பவன் தனக்கு நயந்தாராத துறையில் இறங்குவானா? எனவே பால் முதலிய நான்கின் சுவையினும் முத்தமிழ் மெத்தவும் சிறப்புடையதாகும். அது இந்த நான்கின் சுவையையும் தனித்தனியேயன்றி அவை ஒருங்கு சேர்ந்து வரினும் வெல்லுமியல்புடையதென்று குறிப்பாகவே தமிழின் இன்சுவையை நயம்பட இலேசாக விளக்குகிறாள் ஓளவை.

தமது நூலின் தொடக்கத்திலேயே மங்கலமான மகிழ்ச்சிக் குரிய பாலாதியவற்றைப் பொருத்தமுற அமைத்து, துங்கக் கரி முகத்துத் தூமணியாகிய விநாயகன், தமக்கும் நூலைக் கற்போருக்கும் உயர்ச்சிதரல் வேண்டுமென ஆசிரியை விண்ணப்பிப்பதை நாமும் பக்தி சிரத்தையுடன் நமது விண்ணப்பமுமாகித் தெய்வத் தமிழின் புதுமையையும் நயத்தையும் போற்றுவோமாக.

“பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமீவை
நாலுந் கலந்துனக்கு நான்தருவேன் — கோலஞ்செய்
துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே! நீயெனக்குச்
சங்கத் தமிழ்முன்றுந் தா”

✱

இலங்கையில் முதல்தரமானது!

கல்வி, காதல், பணம், தொழில், வழக்குகள்
இவைகளெல்லாம் கிரகங்களின் வேலைகள்
யாழ்ப்பாணம், சுண்டிக்குழிச் சந்தி, உண்மை சோதிட நிலையம்
அதிபர்: புறபலவர் P. வரதராஜா (M. P. A. S.) அவர்கள்
சோதிடம், ரேகை சாஸ்திரம் மூலமாக நீங்கள் ஆச்சரியப்படத்
தக்கவிதமாக உண்மைப் பலன்களை உரைப்பார்.
ரேகை — ரூபா 2. ஜாதகம் — ரூபா 2, 5, 10, 25.
—: களவுகள் காட்டிக் கொடுக்கப்படும். —

சித்துரூப சீகிட்சை: மருந்தினால் மாறாத குருடு, செவிடு, தொய்வு,
வாதம், மருத்திடு, மூலவியாதி, நாரிப்பிடிப்பு, எலும்பு உருக்கம்,
மூளைக் குழப்படி, மலட்டுத் தன்மை, வலி, செற்பவாய்வுக் குத்து
இன்னும் பலவிதமான தீராத நோய்கள் மெத்தக் குறுகிய கால
அளவில் சுத்தமாய்ச் சுகப்படுத்தலாம்.

Prof. P. WARATHARAJAH (M. P. A. S.)

Chundiculi Junction,
Jaffna.

அதுவும் ஒரு காலம்!

அந்த இளம்பருவத்(து)
ஆயிரமோ தறுகுறும்பு?
மர்சிக் குாங்குகள்போல்
மதிசுதறும் காலமது!

கவலை சிறிதுமிலாக்
கட்டிளமைச் செட்டுடனே
தவனைக் குஞ்செனநாம்
சஞ்சரித்த காலமது!

சொல்லில் அமுதொழுக்கச்
'சோச்சி' அம்மா 'பாச்சி' என்று
செல்ல மொழியின்று
சிரித்துவந்த காலமது!

"பிள்ளைக் கனியமுதே! [(அ)
பேசும்பொற் சித்திரம்!]" என்
அள்ளி அண்ணைமுலை
அருள்சுரந்த காலமது!

முத்தம் கொடுத்து அண்ணை
முகத்தோடு முகமணைத்துப்
புத்திர வரஞ்சையினால்
புழக்முற்ற காலமது!

ஈயெறும்பு அணுகாமல்.....
எமக்காகத் தனையொறுத்துத்
தாய்மைப் பணிபுரிந்தாள்
தயாநிதி; ஓர்காலமது!

அடிப்பாள் ஒருகையால்,
அணைப்பாள் மறுகையால்;
துடிக்கும் நம(து) உயிர்த்தாய்த்
தோணியின்று சோர்ந்ததடா!

தின்னத் தந்தநம்மைச்
சீராட்டிப் பாராட்டி
முன்னேற்றி வைத்தவன்னை
முடிந்தாளோ ஞுனியமாய்!

பர்த்தாவின் கடமையுடன்
பாரிலெம்மை வளர்த்தெடுத்த
பெற்றாள் மறைந்துவிட்டாள்;
பேணுதற்கோர் பேருமில்லை!

பொய்யாய்ப் பழக்கதையாய்ப்
போனதந்தக் காலமெல்லாம்
ஐயோ, அவ(ள்) அகன்றாள்.
அநியாயம் ஆர்க்குரைப்பேன்?

"சாரதா"

மு க ப் பு ப் ப ட ம்

'நேத்தாஜி இருக்கிறாரா, இல்லையா?' என்ற கவலை நமக்
கில்லை. இத்தகைய தியாகிகள் ஒருபோதும் இறப்பதில்லை;
மக்களின் இதயத்திலே அவர்கள் சீரஞ்சலிகளாக வாழுகி
றார்கள்! இந்த இதழில் மு க ப் பு லே கூட நேத்தாஜி
இருக்கிறாரே!

படித்துப் பார்த்தது

✱

கலைஞானி : ஆசிரியர்: S. நடராசா. காரியாலயம்: 2, கிரான்ட் பாஸ்ட்ரேட், கொழும்பு. வருட சந்தா ரூ 8-00. தனிப்பிரதி -35.

‘இளைஞன்’ வெளியீடுகளில் ஒன்றாகி வெளிவந்துள்ள ‘கலைஞானி’ என்ற மாதம் திருமுறையின் முதல் இசை வரப்பெற்றேன்.

நமது வாசகர்களுக்குப் பழக்கமான அ. செ. மு., சாரதா, வ. இ. முதலியோர் எழுதியிருக்கிறார்கள். பாலர்பகுதி, மாதர் பகுதி முதலியனவும் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

விவேகானந்தா கலண்டர்:

கிடைக்கும்படி: விவேகானந்தா புத்தகசாலை, பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம். கிடை: ரூ. 2-50.

நமது பார்வைக்கு வந்த விவேகானந்தா கலண்டரைப் பார்த்ததும் கீழ்க்காணும் அபிப்பிராயந்தான் நமக்கு முதலில் தோன்றிற்று.

‘வாயிலார் நாயனார் குருபூசை முதல் ஆறுமுக நாவலர் குருபூசை வரையும். கழுவாஞ்சிக்குடி மகா விஷ்ணு மகாபிஷேகம் முதல், சிதம்பரம் ஆருத்திராதரிசனம் வரையும் எல்லாத் தினங்களையும் குறிப்பிட்டுவிட்டார்கள். விடுவைய, ஓலை வெட்ட, வாழை சரும்பு பூசினி நட, காது குத்த, புதுக் கணக்குப் பதிய—இப்படி நல்லகான் பார்த்துச் சொல்கிற வேலையையும் தங்களே எடுத்துக்கொண்டார்கள். —வழக்கமான பல அம்சங்களோடு கலண்டர் உலக வழக்கத்துக்கு விரோதமாக இவ்வீதம் புதுப்புது அம்சங்களை இவர்கள் சேர்த்துக்கொண்டுபோனால், அடுத்த வருடம் நமது பஞ்சாங்கக் காரர்களுக்கல்லவா கஷ்டம்? ‘விவேகானந்தா கலண்டர் இருக்கையில் பஞ்சாங்கம் அந்தியாவசியம் இல்லை’

என்றல்லவா பொதுஜனங்கள் நினைக்கப்போகிறார்கள்! ஆயினும் அவர்களை மன்னித்து விடுவோம். அழகான வெள்ளைக் காசித்தலில் இவ்வளவு சிறந்த அம்சங்களோடு கூடிய கலண்டரை உருவாக்கியதற்காக தமிழ் மக்களின் சார்பாக நமது பாராட்டுதல்.

புலவராற்றுப்படை : ஆக்கியோன்: அ. வி. மயில்வாகனன் (வித்தியாதரிசி), கிடை - ? -

புலவரோடு வரைப் புத்தனம் காரைத்தீவு செங்கு அலாவுதீன் புலவரது இல்லத்திற்கு ஆற்றுப்படுத்தி உயர்ந்த நடையிற் பாடப்பட்ட சிறிய நூல். அழகிய வருணனைகளும் புதிய கருத்துக்களும் விரவியது. ஷே புலவரது வாழ்க்கை வரலாறும் அவரது பாடல்களின் சிலவும் சேர்த்துள்ளன.

அணிகலம் : பொங்கல் மலர்.

ஆசிரியர்: வெ. கதிரேசன் செட்டியார், காரியாலயம்: புதுக்கோட்டை. கிடை: 12 அணா.

தமிழ் நாட்டின் பல பிரபல எழுத்தாளர்களின் கட்டுரைகள், கதைகள், கவிதைகளைத் தாங்கி அழகிய முறையில், ஆனால் ‘கிரேளன்ட்’ அளவிலேயே வெளியாகியுள்ளது இம் ‘மலர்’. புதுக்கோட்டை எழுத்தாளர்கள் பதின்மூன்று பேர்களைப் படங்களின் மூலம் அறிமுகம் செய்திருக்கிறார்கள். வேறு பல படங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

“வண. சுவாமி ஜானப்பிரகாசர் அவர்கள் இனி நு மரணமாலா” என்ற செய்தி இந்த இதழ் அச்சாகி முடியும் சமயத்தில் அறியலானோம். அவர் சிறந்த மொழி ஆராச்சியாளர்; தமிழியமானி; ‘மறுமலர்ச்சி’யின் அன்பர். உவருடைய பிரிவு தமிழருக்கு நிரவ முடியாத நஷ்டமாகும்.

22-1-47.

— ஆசிரியர்கள்.

விய - மாசி

சதம் 30

இலங்கையில் முதல்தரமானது!

கல்வி, கர்தல், பணம், தொழில், வழக்குகள்
இவைகளெல்லாம் கிரகங்களின் வேலைகள்
யாழ்ப்பாணம், சுண்டிக்குழிச் சந்த, உண்மை சோதிட நிலையம்
அதிபர்: புறபலர் P. வரதராஜா (M. P. A. S) அவர்கள்
சேர்திடம், ரேகை சாஸ்திரம் மூலமாக நீங்கள் ஆச்சரியப்படத்
தக்கவிதமாக உண்மைப் பலன்களை உரைப்பார்.

ரேகை — ரூபா 2. ஜாதகம் — ரூபா 2, 5, 10, 25.

—: கள்வுகள் காட்டிக் கொடுக்கப்படும். :—

சிந்துரூப சிகிட்டுசை: மருந்தினால் மாறாத குருடு, செவிடு, தொய்வு,
வாதம், மருத்திடு, மூலவியாதி, நாரிப்பிடிப்பு, எலும்பு உருக்கம்,
மூளைக் குழப்படி, மலட்டுத் தண்மை, வலி, கெற்பவாய்வுக் குத்து
இன்னும் பலவிதமான தீராத நோய்கள் மெத்தக் குறுகிய கால
அளவில் சுத்தமாப்ச் சுகப்படுத்தலாம்.

Prof. P. WARATHARAJAH (M P A. S.)

Chundiculi junction,
Jaffna.

“மறுமலர்ச்சி” வாசகர்களுக்கு:

சித்திரை மாதத்தில் வெளியாக்கவேண்டிய ந.ந.து
ஆண்டுமலருக்குக் சேவையான கடநாசியைப் பெற முடியா
தென (இந்த இதழ் அச்சாகி முடியும் சமயத்தில்) அறிவி
ரேறும்.

ஆகவே, அடுத்த இரண்டு இதழ்களுக்குரிய கடநா
சியை நிறுத்தியாவது மலருக்குரிய கடநாசியைப் பெற
முயற்சிப்போம். அப்படியாவது அனுமதி கிடைத்தால்
இந்த வருடக் கடைசி இதழும், அடுத்த வருட முதல் இத
ழும் (பங்குனி, சித்திரை இதழ்கள்) மலராகக் கருதப்படும்.
இவ்விஷயம் நிச்சயமாகத் தீர்மானமான உடனே வாசகர்
களுக்கு அறிவிப்போம்.

மனேஜர்,
“மறுமலர்ச்சி”

Published for The Tamil Literary Renaissance Society, Jaffna.

உயர்தரமான தும்,
குறைந்த விலையில்
கிடைக்கக் கூடியதுமான

ஜோதி
பற்பொடி

பல்லாயிரக் கணக்கான 'ஸ்டாக்கிஸ்டு'களிடம்
எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும்.

ஜோதி & கோ.
மருந்து வாசனத்திரவியங்கள் தயாரிப்பவர்கள்
கோல் மெட்டி, 606
213, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு

ஒரு குடும்பத்தில்

கணவர் : நமக்குத் தேவையான நகைகளை வாங்குவதற்கு தகுதி
யான இடம் ஒன்றுண்டு, எல், கே, எஸ் எல்லாம் திதானமாக இருக்கும்!

மனைவி : எனக்கும் தெரியும்! அது நம்மிக்கே, நாணயமான இடம்,
சொல்லட்டுமா?.....

மகள் : ஓ! எனக்கும் தெரியும். நவநாகரிகமான நகைகள் அங்கே
தான் கிடைக்கும். பார்வைக்கு வெகு அழகாயிருக்கும்.

மகன் : 'எல், கே, எஸ்.'தானே? அது எல்லோருக்கும் தெரிந்த
இடம்தான்! வேண்டிய வித களில் 'ஓடர்' கொடுத்தால் குறித்த
தவணையில் தருவார்கள். எல், கே, எஸ், நிர்வாகஸ்தர்கள் தங்கள்
நகைகளைப் போலவே தங்கமான குணம் உள்ளவர்கள்!

எல். கே. எஸ். நகை வியாபாரிகள்,
63, கன்னுதிட்டி, யாழ்ப்பாணம்.

T-Grams: "JEWELLERS"

முகத்துவாரம்

பதினொராவது தடவையாக இன்று மறுமலர்ச்சி உங்களை வந்தடைந்திருக்கிறது. மறுமலர்ச்சியீது நீங்கள் காட்டிவரும் அன்புக்கு எமது மனமார்ந்த வந்தனங்கள் உரியது.

ஒவ்வொரு இதழிலும் மறுமலர்ச்சியின் வளர்ச்சியைக் கவனித்துவரும் அன்பர்கள் கூட, அடுத்துவரும் இதழ்களில் அதன் வேகமான வளர்ச்சியைக் கண்டு ஆச்சரியப்படத்தான் போகிறார்கள்!

*

நமது சந்தாதார்களில் யாரோ ஒரு முப்பதுபேர்களுக்கு சில நல்ல பரிசுகள் காத்திருக்கின்றன! இது சம்பந்தமான விவரங்கள் உள்ளே ஒரு பக்கத்தில் இருக்கின்றன; பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

*

சென்ற இதழில் குறிப்பிட்ட நமது வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்டு மறுமலர்ச்சியின் சிவிய சந்தாதார்களாகச் சேர முன்வந்துள்ள அன்பர்களுக்கு எமது நன்றி உரியது. அவர்களின் பெயர்களையும் இனிமேல் சேருகிறவர்களுடைய பெயர்களையும் அடுத்த இதழில் பிரசுரிப்போம். * * *

மேலட்டைச் சித்திரம்:

வாழ்க்கையின் லட்சியம்!

தென் இலங்கையிலே ஒரு அழகான கிராமம், அதனூடே ஓடுகிறது அந்த ஆறு. ஆற்றங்கரையோரமெங்கும் நெளிந்தும் நிமிர்ந்தும் நின்ற அழகு செய்கின்றன தென்னைகள்.

இந்த அழகான ஆற்றிலே

ஓகோ! எப்படிப்பட்ட சேரமாம் அது!

“பொன் மலர் ஆகாயம் பூத்திருக்க - அதன் புத்தொளி எங்கும் பரவிவா”

நீலநிற ஆகாயத்திலே பொன்மலர் பூத்திருக்கிறதாம்; மோகனமான அதன் ஒளி அந்தப் பிரதேசம் முழுவதற்கும் முலாம் பூசியிருக்கிறதாம்! ‘நிலா மலர்ந்த இர’வாம் அது!

அந்த அழகான ஆற்றிலே, இத்தகைய ரமணீயமான நேரத்திலே, தலைவனின் பக்கத்தில் அவனை அணைந்தவாறே படகில் அமர்ந்திருப்பவனோ ஒரு சிங்களக் குயிலாம்! சாதாரண குயிலல்ல; பல இன்பக் கவிதைகள் சொல்லும் குயிலாம்! இந்த நிலையை வர்ணிக்க முடியாமல், வாழ்க்கையின் லட்சியத்தையே கண்டவிட்டதாக எழுதுகிறார் கவி.

“தென்னிலங் காபுரி நாட்டினிலே - நிறை தென்னை மரக்கரை ஜூற்றினிலே பொன்மலர் ஆகாயம் பூத்திருக்க - அதன் புத்தொளி எங்கும் பரவிவா, என்னை அணைத்தொரு சிங்களத்தான் - பல இன்பக் கவிதைகள் சொல்லிவா, வள்ளப் படகிலே நானிருப்பேன் - இந்த வாழ்க்கையின் லட்சியம் கண்டதுபோல்!

“ஆஹா, இந்த மோகனக் கவிதையிலேயே சிங்களர் - தமிழர் ஒற்றுமையைக்கூட சொல்லி விட்டாரே கவிஞர்!” என்று சொல்லத் தோன்றுகிறதல்லவா?

இந்த மனோகரமான கற்பனையை, நமது கண்களுக்கு விருந்தாக ஒவியத்தில் உருவாக்கியவரின் திறமையை நினைத்தும் ‘ஓஹோ’ என்று வியக்கவேண்டியதுதான்!

கவிதை: ராஜா.

ஒவியம்: கதிர்.

யாழ்ப்பாணம் ஐக்கிய லாப நிதி

1918-ம் ஆண்டு ஸ்தாபிதமானது.

வங்கிக்காரர் மூலநிதி 8 லட்சம் ரூபா.

இதுவரையிற் கொடுக்கப்பட்ட பங்குப்பணம்
ரூபா 3436700. 100 ரூபா விகிதமான 8000 பங்குகள்.

பங்குப்பணம் கட்டு முறை :

மாசமொன்றுக்கு 1 ரூபா விகிதமாக 75 மாசகாலத்திற்கு மாதந்
தோறும் கட்டப்படவேண்டியது. குறித்த காலமுடிவில் பங்கொன்
றுக்கு ரூபா 100 திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். பங்குகள் எந்தநேர
மும் வாங்கலாம்.

தினசரிப் பற்று வரவு :

எச்சநிதி சராசரி 500 ரூபாவுக்குக் குறையாமல் இருக்குமானால்
ஒரு விசை வட்டியுடன் தினசரிப் பற்றுவரவு செய்யலாம்.

தவணை வரையறுக்கப்பட்ட கேள்யப்பணம் :

கேள்யப்பணம் 3 மாசம், 6 மாசம், 9 மாசம், 12 மாசம் என்னுங்
காலங்கள் வரையறுத்து ஏற்படும் வட்டியும் முறையே 1 விசைம்,
2 விசைம், 4 விசைம், 6 விசைமாகக் கொடுக்கப்படும்.

உண்டியல்கள் :

கொழும்பிலுள்ள "நா ஷனல்" வங்கியிலும் "இம்பீரியல்" வங்கி
யிலும் இந்நியாவிலுள்ள பிரதான பட்டினங்களிலும் மாற்றத்தக்க
விதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

இந்தியா நோட்டு வட்டத்திற்கு மாற்றிக் கொடுக்கப்படும்.

கடன் :

நகைகள் ஈடு வைத்துக்கொண்டு கடன் கொடுக்கப்படும். வட்டி
9 விசைம் ஆரவீடப்படும். (ஈடு வைத்தவர்கள்) முதலையும் பாகம்
பாகமாகக் கொடுக்கலாம்.

வேண்டிய விபரங்களை என்மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

S. கனகசபை
சிறப்பர்

நல்ல விளம்பரம்

- வியாபாரம் சிறக்க வேண்டுமானால், அதற்கு கவர்ச்சிகரமான
சிறந்த விளம்பரங்கள் மிகவும் அவசியம். விளம்பரங்களுக்குத்
தேவையான சித்திரங்கள், 'புளொக்'சுகள், சீனிம
ஸ்லைடுகள் செய்து தருவதற்கு:

P. KATHIRAVETPILLAI (கதிர்),

COMMERCIAL ARTIST

127, (UPPER FLOOR) SILVERSMITH ST, COLOMBO.

யாருக்கு அதிர்ஷ்டம்?

மறுமலர்ச்சியின் இரண்டாவது ஆண்டின் ஆரம்பத்திலே, நமது சந்தாதாரர்களுக்கு ஒரு பரிசுத் திட்டத்தை வழங்க விரும்புகிறோம். எல்லோருக்கும் பரிசுகளை வழங்குவதென்பது முடியாத காரியமல்லவா? ஆகவே, அந்த அதிர்ஷ்டசாலிகளைப் பொறுக்கி எடுப்பதற்குக் கீழ்க்காணும் முறையை அனுசரிக்கிறோம்.

அடுத்த மாத (பங்குனி) மறுமலர்ச்சியின் ஒவ்வொரு பிரதியிலும் வரிசையாக இலக்கங்கள் போடப்படும். அவற்றில் குறிப்பிட்ட முப்பது இலக்கங்களை நாம் இங்கே குறித்துவைத்திருப்போம். சித்திரை மாதத்து இதழில் அவற்றை வெளியிடுவோம். அவ்விலக்கமுள்ள பிரதிகளை வைத்திருப்பவர் உடனே அவைகளை எமக்கு அனுப்பி குறிப்பிட்ட பரிசுகளைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். சந்தாதாரர்களாய் உள்ளவர்கள் மட்டுமே இதில் கலந்து கொள்ளலாம்.

1946-ம் ஆண்டு ஆனி மாதத்துக்கு முன் சந்தாதாரர்களாய்ச் சேர்ந்தவர்களானவரும் அதிர்ஷ்ட இலக்கங்கள் வெளியாகுமுன்னே தமது சந்தாவைப் புதுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்யாதவர்கள் இப்பரிசுத் திட்டத்தில் கலந்துகொள்ள முடியாது. குறிப்பிட்ட இலக்கங்களில் சில வந்துசேராவிட்டால் அவற்றுக்குப் பதில் வேறு இலக்கங்கள் 'திருவுள்ள சீட்டு' முறையில் எடுக்கப்படும்.

முதலாவது பரிசு :

ஒவ்வொன்றும் ரூபா 30 பெறுமதிபுள்ள, } நபா 150/-
(மறுமலர்ச்சி) சீவிய சந்தா — 5 — }

இரண்டாவது பரிசு :

ஒவ்வொன்றும் சுமார் 12 ரூபா மதிப்புள்ள } நபா 120/-
பவுண்டன் பேனாக்கள் — 10 — }

மூன்றாவது பரிசு :

ஒவ்வொன்றும் ரூபா 3/50 மதிப்புள்ள } நபா 52/50.
(மறுமலர்ச்சி) ஒரு வருட சந்தா - 15 - }

இப்பரிசுத்திட்டத்தில் கலந்துகொள்வதற்கு ஒரு சதம்கூட வீண் நஷ்டம் அடைய வேண்டியதில்லை. மறுமலர்ச்சி சந்தாதாரர்கள் யாவரும் கலந்து கொள்ளலாம். மற்றவர்களும் இப்பொழுதே சந்தாப் பணத்தை அனுப்பி வைத்து தங்கள் பெயரைப் பதிவு செய்து கொள்ளலாம்.

குறிப்பு : இப்பரிசுத் திட்டத்தில் வரக்கூடிய அடிப்பிராயப் பேதங்களில் மறுமலர்ச்சி மனேஜரின் தீர்ப்பே முடிவானது.

மலர்கள்

“சம்பந்தன்”

மலர்களே! நீங்கள் யார்? மகாசக்தியின் இளங்கையா? அல்லது அந்த சக்திதேவி உலகத்துக்குத் தன் உயிர் நிலையைக் காட்ட எனச் செய்துவைத்த அற்புதக் குழந்தைகளா? மனித ஜாதி உங்களிடம் ஒன்றையும் தெரிந்துகொள்ள முடியாமல் தவிக்கிறது. இந்த மூடமனிதர்களுக்கு உயர்ந்த ஞானம் இன்னும் உதயமாகவில்லை. அவர்கள் உங்களிடம் காணப்படும் நிற வேறுபாடுகளை — மிருதுத் தன்மைகளைக் கண்டதும் வெறி கொண்டு பறித்துக் கசக்கி எறிந்துவிடுகிறார்கள். மனிதர்களுக்கு இதுதான் பரம்பரை கற்றுக்கொடுத்த பாடம் போலும்!

ஆயினும் என்ன? மனிதர்கள் உங்களை அழித்து நிர்மூலமாக்கி விட்டார்களா? பிரகிருதி தேவி தன் இனிய கரங்களால் இடையீடின்றி உங்களைச் சிருஷ்டித்துக்கொண்டே இருக்கிறாள். தினமும் புதிய அழகு; சோபை; மணம்; எல்லாங் கலந்த ஒரு அற்புத வசிகாம். புதுமைக்குப் புகழிடம் வேறெங்கே யிருக்கிறது? சௌந்தர்யத்தின் கோயில் நீங்கள் தானே! மனிதன் குரங்கின் அம்ஸமென்பது உண்மையேயாகும்; அல்லது அவன் உங்களை வேறுவிதமாகப் போற்றி வழிபாடு செய்திருப்பான். இல்லை, அவனிடமும் அமரத் தன்மை இருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் மலர்ச் செடிகளைத் தோட்டம்போட்டு வீருத்திபண்ண இச்சைப்படுவானா?

அற்புத சக்திகள் எல்லாம் நிறைந்த மலர்களே! உங்களிடம் குழந்தையின் மகா சௌந்தர்யம் நிறைந்திருக்கிறது. குழந்தை யிடம் காணப்படும் நிர்மலமான தோற்றம் உங்களிடம் இருந்து உதிர்த்த ஒரு துளிதான். முழுவதும் எப்படி வந்து சேரும்? சேர்த்தால் எந்தக் குழந்தையும் பெரியவனாக மாட்டான். தோற்றத்தில் — வயசில் அல்ல, உயிர்நிலையான உள்ளத்தின் செம்மை சூன்ற பண்பாட்டில் என்பதை யாரும் மறந்துவிடக் கூடாது.

மலர்களே! உங்களை உலகம் கொண்டாடும் அளவு போதாது. ஆனால் ஏற்ற அளவுக்குக் கொண்டாடும் மனிதர்களும் இருந்திருக்கிறார்கள்; இருக்கிறார்கள்; இனியும் இருக்கப் போகிறார்கள். அவர்கள்தான் கவிகள்.

கவிகளின் உள்ளத்துக்குக் கற்பனைச் சருதியை எழுப்பி விடும் ஞான நரம்புகள் எவைகள்? காவியங்களை எழுதச் செய்யும் எழுதுகோல்கள் எவைகள்? அவர்களுக்கு அமரத்துவத்தைக் கொடுக்கும் மகா சக்தி யார்? கவிகளின் அன்புள்ள குழந்தை எது? இனிய தோழன் யாவன்? பிரிக்க முடியாத காதலி எவள்? எல்லாத் தத்துவங்களையும் விளக்கிக் காட்டும் தெய்வம் எது? மலர்களே! எப்படியோ நீங்களே எல்லா ஸ்தானங்களையும் கவி களிடம் பெற்றுவிட்டீர்கள்.

கவிகளின் இதயம் உங்களோடு வார்த்தையாடும் வல்லமையுடையது. நீங்களும் கவிகளிடமே பேசுகிறீர்கள். ஒருவேளை, மலர்களாகிய நீங்கள் எல்லோருமே நயவஞ்சகம் உடையவர்கள் போலும்! அல்லது சாதாரண மனிதனையும் பேசு வசப்படுத்தலாமல்லவா? — இல்லை; அது மனிதரிடமுள்ள பிசகுதான், சந்தேகமேயில்லை!

கவிகள் தெய்வசக்தியுடையவர்கள். தெய்வத்தின் அற்புதமான சிருஷ்டியின் தத்துவம் அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் விளங்குகிறது. ஒரு கவிஞனைப் பிடித்து அவனிடம் ஒரு மலரைப் பறித்துக் கொடுத்தால், அவன் தனது கண்ணை இழந்தவனைப் போல உடனே ஒலமிடுவான். ஒருவேளை பிரகிருதியின் அருமைக் குழந்தையைக் கொன்றுவிட்டோமென்று அவன் சபிக்கவும் கூடும்.

மலர்களிடம் எத்தனை கோடி வேறுபாடுகள் — வகைகள் — நிறங்கள், மணங்கள் இருந்தாலும் அவற்றின் உயிர்நிலை ஒன்றுதான். அந்த உயிர்நிலையை உணர்ந்து அனுபவிக்க மனிதர்களுக்குப் பக்குவம் வேண்டும். எல்லோரும் கவி களா வது எப்போதென்பது ஒரு பிரச்சினைதான். ஆயினும் அந்தக்காலம் வேகமாகவே வந்துகொண்டிருப்பதாக எதிர்காலத்தை வெகு தூரம் வரைக்கும் எட்டிப்பார்க்கும் வல்லமைபெற்ற சிலர் சொல்லுகிறார்கள். எப்படியானாலும் மனிதன் அமரனாகும் நாளை நாங்கள் எதிர்பார்த்திருப்போம். 'எல்லாம் வரும்; கிடைக்கும்' என்ற நம்பிக்கைதானே நம்மை உயிரோடு வைத்திருக்கிறது.

சுதந்திரக் கொள்வையா?

‘மறுமலர்ச்சி’ மார்கழி இதழில் “வீட்டுக்குள்ளே சுதந்திரக் கொள்வையா” நடப்பதாக வர்ணித்திருந்தார் ஸ்ரீ. அ. செ. மு. அவருடைய கட்டுரையைப் படித்துப் பார்த்ததில் ஒரு சந்தேகம் கிளம்புகிறது. அரசியல் சுதந்திரத்துக்கும், வீடுகளிலே சர்வசாதாரணமாக கிகழும் பரஸ்பர மரியாதை முறைக்கும் என்ன சம்பந்தம் இருக்கிறதோ? இதுதான் எனது கேள்வி.

உலகமென்பதும் நாகரீகம் என்பதும், சம்பிரதாயம் கௌரவம் மரியாதை முதலிய சில்லுகளிலேயே ஒடிக்கொண்டிருக்கின்றன. பிறருடைய உடல், பொருள், உணர்ச்சி முதலியவைகளுக்கு ஏற்ற மதிப்பும் மரியாதையும் கொடுப்பதே நல்லாழ்வின் அறிஞரியாகக் கருதப்பட்டு வருகிறது. இதுவே நாகரீகத்தின் அஸ்திவாரம்; சமயங்களின் சாராம்சம்; அறிவின் வளர்ச்சி!

என்னதான் காலம் மாறினாலும், மனிதன் சுயநலப் பிராணியாகவே இருக்கிறான். இந்தச் சுயநலம் கூடுதலாக இருப்பவர்கள், தங்களை மற்றவர்கள் எல்லோரும் கணம்பண்ண வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். சிலவேளைகளில் நோக்கக் கேட்டும் விடுகிறார்கள். இன்னும் சிலர், அதைப் பெறுவதற்குக் கட்டாயப் படுத்துகிறார்கள், தங்களுக்குக் கீழுள்ளவர்களை. எழுத்தாளர்கள், சமயகுரவர்கள் — ஏன்? மனித சமுதாயம் முழுவதும் — இந்த இயல்புடையவர்கள்தான். இதைப் போலிக் கௌரவம் — மரியாதை என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இந்தப் போலிக் கௌரவத்தையும் மரியாதையையும் பெறுவதற்கு மனிதர்கள் ஏன் ஆசைப்படுகிறார்கள்? — என்று கேட்டாலோ? அது மனித இயற்கைதான், வேறொன்றுமில்லை. இதைப் பெறவிட்டாலோ, எந்தக் கீழ்சிலைலுள்ள மனிதனுக்கும் மனம் திருப்திப்படுவதில்லை. சுயநலம் என்பது மனிதனிடத்து மட்டுமல்ல, உலகிலுள்ள சகல சீவராசிகளிடத்திலுமே இருக்கிறது. சேவல் ஒன்று கொண்டையை வீசி நாலாபுறமும் பார்த்துக் “கொக்கரக்கோ” என்று கூவுவதிலும், நறுமலரொன்று இனிய மணத்தைப் பரவ விடுவதிலும் நாம் இதைக் காண்கிறோம்.

ஆகவே, இந்த மரியாதை விஷயத்தில் நாம் அடிப்படையான மாற்றங்கள் செய்வதற்கில்லை. தன்னுடைய மகன் தனக்கு மரியாதை செய்ய வேண்டுமென்று தகப்பன் விரும்புவதில், கட்டு

டாய்ப்படுத்துவதில் மேற்படி மனித இயல்புதானே வெளியாகிறது? இந்த மரியாதையைப் பெறாவிட்டாலோ தகப்பனுக்குத் திருப்தி யேற்படாது. மகன் மரியாதை பண்ணாவிட்டால் தகப்பனுக்கு மகனும் சரிதான்; அயலான் பிள்ளையும் சரிதான். இப்படிப்பட்ட சிறு மனத் திருப்தியைத் தகப்பன் பெறாவிட்டால் (அது போலியாக இருந்தாலும் கூட) தன்னுடைய மகனைப் பெற்று வளர்த்து மனிதனைக்கியதில் பிரயோசனம் இல்லையென்று விரக்தி கொள்ளும் நிலைக்கு வந்துவிடுகிறான். பிள்ளை — தகப்பன், மனைவி — புருஷன் என்ற பார்தல்வியம் போய்விடுகிறது. குடும்பம் குலைகிறது. நாகரீகம் சரிகிறது

ஆகவே, கட்டுப்பாடு மரியாதை மூதலியன (போலியாயிருந்தாலும் கூட) மனித சமுதாயத்தை, நாகரீகத்தை வளர்ப்பதற்கு வேண்டியன என்பதை மறுக்கவும் முடியாது; மறைப்பதற்கும் இல்லை.

— வ. க.

ஐயா, நண்பரே!

கட்டுப்பாடு, மரியாதை என்பன போலி என்பதை நீங்களும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறீர்கள்; நல்லது. ஆனால், அவைகள் போலியாக மட்டும் இருந்தால் காரியமில்லையே; கெடுதலானவைகளாயுமல்லவா இருக்கின்றன? நன்றாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால், நமது பெரியோர்கள் குழந்தையிலிருந்தே கட்டுப்பாடு கட்டுப்பாடு என்று நம்மீது ஆயிரம் கட்டுப்பாடுகள் போட்டு நம்மை முடக்கி வைத்தது, இன்றைய விடுதலைப் போராட்ட - உலகிலே நம்மையெல்லாம் எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கிற தென்பது தெரியவரும்.

செப்பமான கதவு செய்வதற்கு, மரத்தின் பட்டைகள் தேவையற்றவை, தடையாகவிருப்பவை என்று காணும்பொழுது அவைகளைச் செதுக்கித் தள்ளுவதில் தயக்கம் ஏன்?

உலகம் மாறிக்கொண்டு வருகிறது, ஐயா! பல ஆயிரம் மைல்களெல்லாம் நியூ தூரமாகி எல்லாம் ஒரே உலகமாகி வருகின்ற இந்தக் கொந்தளிப்பிலே, தூரம், தொலை, அந்நியம் என்ற வார்த்தைகளே விரைவில் வழக்கிலிருந்து ஒழிந்து போய்விடக் கூடிய இன்றைய உலக சிலையிலே நாம் நமது என்ற புராதன 'குடும்பப் பார்வையை'ச் சற்றே குறைத்து அக்கம் பக்கத்தை யும் பார்க்கத்தான் வேண்டும்!

— அ. சே. மு.

தெருக் கீதம்

[இரவிலே, நஜூமத்திலே, வீட்டுக்குப் பின்னாலுள்ள கிணற் றடியில் அவளைக் கண்டேன். கையிற் குடமில்லாமல் 'தண்ணீர் அள்ள வந்தேன்' என்று சொன்ன அந்தப் பெண்ணின் உள்ளம்.....]

(சேன்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

“பெண்ணே, நீ

—இப்பொழுது பேசும்பொழுது என் குரலின் ஒசையில் கீறல் வீழ்ந்தது. என்னுடைய நிலைமையை அவள் நன்றாக உணர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கவேண்டும். கிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தாள். அவள் கண்களில் நிரம்பியிருந்த கண்ணீர் கன்னங்களில் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியவில்லை.

“சரி; நான் போகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பி நடந்தேன்.

“ஸ்வாமி!” என்று கத்தினான் அவள்.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பி நின்றேன்.

அவள் ஓடிவந்து என் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு ‘ஸ்வாமி, இன்னமும் என் மனதைத் தெரிந்துகொள்ளவில்லையா?’ என்று கூறிக் கொண்டே, தனது கண்ணீரால் எனது பாதங்களைக் கழுவினாள்.

நான் அவள் தோள்களைப் பிடித்துத் தூக்கினேன். வாடிய மலர்க்கொடி போல என் முன் துவண்டு துவண்டு நின்றாள். இரு

வர் முகங்களும் ஒன்றையொன்று நோக்கின. வாய்ப்பேச்சில் என்ன பயன்? எங்கள் உள்ளம் ஒன்று கலந்ததுபோல்.....

அவளை என்னோடு அணைத்துக் கொண்டேன்.

மறுநாள் விடிய விழிக்கும் போது ஒன்பது மணியிருக்கும். படுக்கைபவிட்டு வெளியே செல்ல என்மனம் ஒப்பவில்லை. நான் எவ்விதம் அவளின் முகத்தில் விழிக்க முடியும்? படுக்கையிலிருந்தபடியே சிந்தனைக் கடலில் ஆழ்ந்தேன்.

“என்ன, உனக்கினன்னுந் தூக்கமா? அவளைத் தேடிச் சென்ற அப்பா ‘இன்னும் வரவில்லையே’ என்று அம்மா கலங்கிக்கொண்டு இருக்கிறாள். நீயின்னும் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு இருக்கிறாயே!” என்று என் அண்ணனின் மகள் கூறியதைக் கேட்டவுடன், இடியேறு கேட்ட சர்ப்பம்போல் அப்படியே சமைந்து விட்டேன். நான் செய்தது தரோகம் என்பது எனக்கு அப்பொழுதுதான் நினைவிற்கு வந்தது. ‘அவள் எங்கே போயிருப்பாள்?’

கால்கள் தள்ளாட வெளியில் வந்தேன். எங்கும் ஒரே குளம்பமாய் என் கண்களுக்குத் தெரி

தது, 'காமக் கண்களால் நோக்கும் மனித மிருகங்களிடமிருந்து அவனைக் காப்பாற்றி விட்டாயா?' என்று யாரோ ஏனெனமாகக் கூறி நகைப்பதுபோல் என் உள்ளத்தில் பட்டது.

"இவள் ஏன் சொல்லாமல் ஓட வேண்டும்?" என்று என் அண்ணன் கேட்டார்.

"எனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கூறினேன். வாயால் மட்டுந்தான் கூறினேன். ஆனால் என் உள்ளம்.....? சகிக்க முடியாத - மன்னிக்க முடியாத ஒரு குற்றம் என் உள்ளத்தை அழுத்திக் கொண்டிருப்பதை அவர்களால் எப்படி அறிய முடியும்?

✱

கூல சக்கரத்தின் வேகத்தில், என் உள்ளத்திலிருந்த அந்த ஏழைப் பெண் சிறிது சிறிதாக அழிந்து கொண்டிருந்தாள். ஆனால், ஆசிரிய கலாசாலையில் படிக்கும்போது எனக்கும், வசந்தாவுக்கும் இடையில் காதல் உற்பத்தியானபின் முற்றாக அப்பெண் அழிந்து விட்டாள் என்று தான் கூறவேண்டும். சில சமயங்களில் சந்தர்ப்பத்தை யொட்டி அவளுடைய நினைவு வந்தாலும் அது வெகுநேரம் நிலைத்திருப்பதில்லை.

"இந்த விடுமுறைக்கு ஊருக்குப் போகமுன் கட்டாயம் எங்களுடைய வீட்டுக்கு வந்துவிட்டுத் தான் போகவேண்டும்" என்றார் வசந்தா.

"வசந்தா! என் வார்த்தையில் உனக்கு நம்பிக்கை இல்லையா? அண்ணனும், மனைவியும் கூட

வரும்போது நான் எப்படி உன்னிடம் வர முடியும்? எனக்கு மட்டும் உன்னோடு ஒரு நாளை ஆனந்தமாய்க் கழிப்பது இஷ்டமில்லையா?"

"எங்களுடைய வழியில் இந்த அண்ணனும், தம்பியும் எங்கிருந்துதான் முளைக்கிறார்களோ?" என்று கூறி அவள் அலுத்துக் கொண்டாள். பிறகு, "அடுத்த மாசம் இருபத்தோராம் திகதி! இந்தச் சனியன் எத்தனை நாட்களைக் கவவிக்கொண்டிருக்கிறது. இந்த விடுமுறையே இல்லாவிட்டால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்!" என்றாள்.

"அப்படிக்கூறமுடியுமா வசந்தா! எத்தனைபேர் இந்த விடுமுறையை ஆனந்தமாய்க் கழிக்க ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாளை பொழுது புலர்ந்தால் அவர்கள் உள்ளங்கள் புகையிரத்திலும் பார்க்க வேகமாக ஒடிக்கொண்டிருக்குமே! இன்று எங்கள் விடுதி அமர்க்களப்படுவதை பார்த்தாயா?"

"அதோ, வண்டியும் வந்து விட்டது!"

"ஏன் நீ இன்றைக்கே புறப்படுகிறாயா?"

"ஆம். நான் இன்றைக்கே போய்விட்டால் நீங்கள் நாளை வரும்போது வரவேற்க வசதியாயிருக்குமென்று நினைத்து அதிரிடம் நான் இன்றைக்கே போக வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன். ஆனால் நாம் நினைத்தபடி எதுவும் நடக்கிறதா?"

உண்மையில் வசந்தாவைப் பிரிவதென்றால் என்னவோ போலத்தானிருந்தது. அவள் கண்கள் கலங்குவதைப் பார்க்கும்போது என் கண்களிலிருந்து குழறிக் கொண்டு வரும் கண்ணீரை எப்படி என்னால் அடக்க முடியும். “வாரத்திற்கு இரண்டு கடிதங்க ளாவது போடு” என்று என் துக் கத்தை அடக்கிக்கொண்டு கூறினேன்.

‘சரி’ என்று தலையசைத்தாள் அவள். பேசமுடியாமல் அவள் குரல் கம்மி விட்டது. பிரிவுப சாரம் கூறி அவள் கையைப் பற்றினேன். — நாணத்தின் மெல்லிய ரேகை அவள் நெற்றியில் படர்ந்தது. ஸ்படிகம் போன்ற கண்ணங்கள் நாணத்தால் சிவந்தன. அவளுடைய ரோஜா இதழ் போன்ற உதடுகள் என்னிடமிருந்து எதையோ பெறத் துடித்தன.

பின்பு, கலகலவென்ற சத்தத் தோடு ஓடிக்கொண்டிருந்த வண்டிக்குளிருந்து கண்ணீர் நிறைந்த இரு கண்கள் என்னை நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

✱

பாடசாலை தொடங்க இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னதாகவே ஊரிலிருந்து புறப்பட்டேன். வசந்தாவின் வீட்டை அடையும் போது மாலை சுமார் நாலு மணியிருக்கும். “முன் அறிவித்தல் இல்லாமலே வந்துவிட்டீர்களே!” என்று அன்பு ததும்பக் கூறிக் கொண்டு என்னை வரவேற்றாள் வசந்தா.

“நான் வருவதை முன்கூட்டியே உனக்குத் தெரிவித்தால் நீ என்ன செய்வாய்?”

“செய்வதென்ன? நீங்கள் வந்தால் ‘உள்ளேயே வர விடக் கூடாது’ என்று கூறி ஒரு காவற் காரனை வாசலிலேயே நிற்கவிட்டிருப்பேன்”

“நல்ல வேளையாக உனக்கு அந்தச் சிரமம் கொடுக்காமல் விட்டேனே, அது போதும்”

“எந்தச் சிரமம்”

“காவற்காரனை நியமிக்கும் சிரமந்தான்!”

கலகலவென்று சிரித்துக் கொண்டு உள்ளே ஓடிய அவள், பிறகு நிமிஷத்திற்கு ஒருதரம் உள்ளே போவதும், வெளியே வருவதுமாக இருந்தாள். நான் வெளியே போடப்பட்டிருந்த ஓர் நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன்.

“என்னை மன்னிக்க வேண்டும், உங்களை வெகுநேரம் தனிமையில் இருக்க விட்டுவிட்டேன்”

“பரவாயில்லை; இப்பொழுதாவது நீ உன் வேலைகள் முடித்து வந்தாயே!”

“என் வேலைகள் இன்னும் முடியவில்லையே! எழுந்திருங்கள்; உங்கள் உடைகளை மாற்ற வேண்டாமா?” என்று கூறிக் கொண்டு எனக்காக ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஓர் அறைக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றாள்.

சுமார் அரைமணி நேரம் கழித்து வசந்தா வரும் காலடிச் சத்தத்தைக் கேட்டு நித்திரைபோற் பாசாங்கு செய்தேன். ‘கலீன்’ என்ற சப்தத்தைக் கேட்டுக்

கண்ணை விழித்தபோது, பாக்கப் பாக்க விழித்துக் கொண்டு கைகால்கள் 'வெடவெட' என நடுங்க 'அவள்' நின்றுகொண்டிருந்தாள். நிலத்தில் நூறு துண்டுகளாக வெடித்துப்போய்க் கிடந்த தேநீர்க் கோப்பை என் உள்ளத்திற்கு ஓர் உதாரணமாகக் கிடந்தது. துக்கமும் பயமும் அவள் முகத்தில் மாறி மாறிக் காட்சியளித்தன. என்னையே சற்று நேரம் உற்று நோக்கிய வண்ணம் நின்ற அவள் அவசர அவசரமாக உடைந்த துண்டுகளைப் பொறுக்க ஆரம்பித்தாள். சத்தத்தைக் கேட்டு உள்ளே நுழைந்த வசந்தா, "ஐமே போட்டு உடைத்து விட்டு அழுகிறாயா? கழுதை; முகத்தைப் பாரி!" என்று வசைமாரி பொழிய ஆரம்பித்தாள். அப்பொழுது சுமார் மூன்று வயசுக் குழந்தையொன்று தட்டுத் தடுமாறி உள்ளே நுழைந்து தன்குஞ்சக் கரங்களால் அவளின் சேலையைப் பிடித்துக்கொண்டு, 'ஏம்மா அழுறே' என்று கொஞ்சம் பாவனையில் கேட்டது. விக்கிவிக்கிப் பலத்து அழுதுகொண்டு வாஞ்சையோடு குழந்தையைக் கட்டி மார்போடு அணைத்துக் கொண்டாள் அவள்.

என் வாழ்க்கையின் இன்பம் அஸ்தமித்து விட்டது. கொலைகாரனைப்போல் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தேன்.

"எழுந்திருங்கள்! சாப்பாடெல்லாம் தயாராய் விட்டது" என்று கூறிக்கொண்டு மறுபடியும் உள்ளே நுளைந்தாள் வசந்தா.

நான் தலையை நிமிர்த்தினேன். வென்றிப்போயிருந்த என் முகத்

தில் இரு கண்கள் கண்ணீரில் மிதப்பதைக் கண்டவுடன் "என்ன அது" என்று ஏக்கம் நிறைந்த தொனியிற் கேட்டாள் வசந்தா.

"வசந்தா, இந்தப் பாபியை மறந்து விடு. நான் கொலைகாரன்; காமத்திற்கடிமைப்பட்ட பத்தன்; மற்றவர்கள் துன்பத்தில் இன்பமனுபவிக்கும் கசடன்; பெண்மையின் தெய்வீகத் தன்மைமை அறியாத மூர்க்கன் — துரோகி; என்னை மன்னித்து விடு வசந்தா"

"எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே! அதற்குள் உங்களுக்கு என்ன நடந்துவிட்டது"

"வசந்தா நீ என்னை உண்மையாகக் காதலிக்கிறாயா?"

"இது என்ன கேள்வி"

"நீ என்னைக் காதலிப்பது உண்மையானால் உண்மையான ஓர் இன்பத்தை நாடிச் செல்லும் உன் காதலனின் உள்ளத்திற்கு வழி காட்டுவது உன் கடமையல்லவா?"

"இது என்ன வினையாட்டு, ஐயோ! இந்த இருகயம் மென்மையானது. அதில் சுமக்க முடியாத பாரத்தைச் சுமத்தி என்னைக் கொல்ல வேண்டாம். என் நெஞ்சைத் தொட்டுப் பாருங்கள். இந்தப் பேதையின் உள்ளம் கொதிப்பது உங்களுக்கு விளங்கும். அரை மணித்தியாலத்திற்குள் உங்களுக்கு என்ன பிடித்து விட்டதென்று தெரியவில்லையே! உங்கள் காலில் விழுக்கிறேன்; நடந்தது என்னவென்று கூறமாட்டீர்களா?"

"வசந்தா, நான் உன்னிடம் கூறாமல் ஒழிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? நான் மகா பாபியென்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். என்னையே கதியென நம்பிவந்த - என் அன்பிற்கு அடிமைப்பட்ட, பரிசுத்தமான மகாலட்சுமி போன்ற ஒரு ஏழைப் பெண்ணை என் ஊமக் கருவியாகப் பாவித்தேன். அவள் 'தியாக குணம் பெண்களுக்கே உரியது' என்பதை நிரூபித்து விட்டாள். ஆனால்

கூறி முடிப்பதற்குள் "ஐயோ! ஐயோ! அம்மா! அம்மா!" என்று யாரோ அவலக் குரலில் அலறுவதைக்கேட்டு இருவரும் வெளியே ஓடினோம்.

'என்ன நடந்தது' என்று படபடப்புடன் கேட்டாள் வசந்தா.

"மேல்மாடியிலிருந்து தவறி

என்முன் தெரியும் பொருட்களெல்லாம் சமூல்வதபோல இருந்தது. 'ஐயோ' என்றலறிக் கொண்டு இறக்குந் தறுவாயிலிருக்கும் அவளின் தலையைத் தூக்கி என் மடியீது வைத்தேன். என் கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாகப் பெருகியது. 'என் கண்ணே, உன் பெருமையை உணராது உன் வாழ்க்கையைக் கெடுத்து அதற்கு முற்றுப்புள்ளி யிட்ட இந்தப் பாவிக்குப் பாடங்கற்பித்து விட்டாயே! அழிய வேண்டியவன் நான் இருக்க, உன் பொண்ணை உயிரை ஏன் மாய்த்துக் கொண்டாய், என் செல்

வமே? உன் அருமைக் குழந்தையை யார்கையில் ஒப்படைத்து விட்டுச் செல்கிறாய்?"

"சுவாமி, என் வாழ்வில் நான் என்றும் அடையாத இன்பத்தை இன்றுதான் அடைகிறேன். என் உயிர்க்குயிரான அன்புக் காதலரின் மடியில் உயிர்விட நான் எத்தனை ஜென்மங்களில் புண்ணியஞ்செய்தேனோ? என் உயிர் சார்தி அடைவதற்கு உங்கள் வாயிலிருந்து வந்த 'என் கண்ணே' என்ற அந்த ஒரு சொல்லே போதுமே! என் பிரபு, குழந்தையைப் பற்றிய கவலை எனக்கெதற்கு? உங்கள் குழந்தையைப் பாதுகாக்கும் படி நான் உங்களிடம் கேட்க வேண்டுமா?" என்று கூறிக் கொண்டு, அருகில் ஒன்றும் விளங்காமல் மிரள, மிரள விழித்துக் கொண்டு நின்ற குழந்தையின் கரங்களைப் பிடித்து என்னிடம் ஒப்படைத்தாள்.

"என் செல்வமே, இனி இதுதான் உன் அம்மா. இந்த ஏழை அம்மாவை மறந்துவிடு" என்று கூறி வசந்தாவின் கரங்களை அன்போடு வருடினாள்.

"எங்கேம்மா போறாய்?" என்று கேட்டுக்கொண்டு வரண்ட முகத்தோடு நின்ற குழந்தையின் மெல்லிய கைகளைப் பிடித்துத் தனது மார்போடு அழுத்தினாள் அவள். பிரகு

அவளுடைய ஆத்மா, நிம்மதியான ஓர் உலகத்தை நாடிச் சென்றுகொண்டிருந்தது.

சரோஜினி சொல்கிறார்

சீனிமாவின் மகத்தான சக்தியை ஏற்கெனவே நம் தலைவர்களால் பலர் நன்றாக உணர்ந்துள்ளனர். அகில இந்தியத் தவப்புதல்வி, ஆங்கில சவிதா சிரோன்மணி, ஸ்ரீமதி சரோஜினி நாயுடு “நெறி தவறிய கணவனுக்கு அவனது அருமை மனைவியால் செய்யக்கூடிய அவ்வளவும் ஜனங்களுக்கு சினிமானால் செய்ய முடியும். ஜனங்களின் மூட நம்பிக்கைகளைப் போக்கவும், அவர்களது வாழ்க்கையைச் சீர்திருத்தவும், ஆங்காங்கு நடக்கும் விவகாரங்களைப் பற்றிய செய்திகளைத் தெரிவிக்கவும், உபயோகமுள்ள பொழுதுபோக்குக் கொடுக்கவும் சினிமா சிறந்த சாதனம்” என்கிறார். இதைவிட அழகாகவும், ஆணித்தரமாகவும் சினிமாவின் உபயோகத்தை எடுத்துக்கூற முடியுமா?

- பொ. சுந்தரமூர்த்திநாயனார் B. A.
[“சினிமாவும் பொதுசலமும்” என்ற புத்தகத்தில்]

குடும்பப் பெண்கள்

கண்ணியமான பெண்கள் சினிமாத் தொழிலில் சேர்ந்து

வேலை பெறுவது கடினம். இத் தொழிலின் தலைவர்களும் மற்றதொழிலில் உள்ளவர்களைப்போல் சிக்கலானவர்கள். மரியாதை உள்ள இந்திய நங்கை - தொன்றுதொட்டே கண்ணியப் பிறவி கொண்டவள் - பலவிடங்களுக்குப் போய் வேலைதேட முயற்சிப்பது கஷ்டமே. பெண்களால் நடத்தப்படும் ஒரு உத்தியோக நிலையம் அவசியமாகும். அப்படியிருந்தால்தான் கண்ணிய நங்கையர் இத் தொழிலில் விரும்பிச் சேர முடியும்.

— ஸ்ரீமதி லீலாவதி முன்ஷி

[“திரை ஒலி” பொங்கல் மலரில்]

N. S. கிருஷ்ணன்.....

ஸ்ரீமதி மதுரம் எழுந்து வந்து அன்புடன் வழி அனுப்பிக் கொ

● “போகாத யாத்திரை ஒன்று செய்து சினிமாலக விஷயங்களைக் கொண்டு வாருங்களேன்!” என்று நமது ‘ராஜா’விடம் சொன்னதற்கு, “நமக்கு ஏனையா அந்தத்திருட்டு வேலைகள்? உள்ளதை உள்ளபடியே எழுதி விடுவோமே” என்று சொல்லி இந்த வேட்டுவேலை செய்திருக்கிறார் அவர்.

— ஜூசிரியர்கள்,

ண்டே, “ ஒரு சமாசாரம் அண்ணா! இருதினங்களுக்கு முன்னால் என. எஸ். கே. யைப் பார்க்கப் பெரிடன்வியருக்குப் போய் வந்தேன். அவரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, ‘ தியேட்டரில் தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடு நடந்தது ’ என்று சொன்னேன். அவர் ‘ ஆமாம். பேப்பரில் படித்தேன். ரொம்ப சந்தோஷம். நான் எழுத்தாளர்களுக்கு ரொம்பவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன் ’ என்று சொன்னார். இதையும் குறித்துக் கொள்ளுங்கள்! ” என்றார்.

— ‘கலை’ ஆசிரியர்.

புகழ் ஏணி!

நடிகர்களுக்கு வேண்டியது புகழும் பொருளும். ஆபாசமாக நடிக்க உட்பட்டால் சினிமாவானில் ஓர் ஒளிபொருந்திய சினிமா நட்சத்திரமாகத் திகழலாம். (ஆனால், வானில் நட்சத்திரங்கள் பிரகாசிப்பதற்குக் காரணம், அதைச் சுற்றியுள்ள காரிநுள்.) அதேபோல்தான் நடிகைகளின் வாழ்க்கை தன்னைச் சுற்றிச் சுற்றி இருள் அடையத்தான் அவர்களும் பிரகாசிக்க முடியும். ஆபாசமாக நடிப்பவர்களுக்கு அழகு, பாட்டு, நடிப்பு, வன்மை அதிகம் வேண்டியதில்லை. பொதுஜனங்களாலும், டைரக்டர்களாலும், முதலாளிகளாலும் புகழப்படுகிறார்கள். சம்பளம் விரைவில் உயருகிறது. ஆபாசத்

தை எதிர்ப்பது நடிக்கை தன் எதிர்கால வாழ்க்கையையே எதிர்ப்பதுபோலிருக்கிறது.

— ‘ஜீவன்’

[‘பேசும் படம்’, ஜூலை, 1946.]

சமூகப்பட நடிப்பு!

சமூகக் கதைகளில் நடிப்பது என்ன கஷ்டம்? சுபாவீகமாக நடிக்க வேண்டியதுதானே? என்று சுலபமாகச் சொல்லப்படுவதை நான் கேட்டிருக்கிறேன்.

பிரம்மா, விஷ்ணு, பார்வதி, லக்ஷ்மி, இந்திரன், சந்திரன் முதலிய தேவர்களாகவும் தேவிகளாகவும் நடித்துவிடலாம்..... “இது பரமசிவன் மாதிரி இல்லையே? பார்வதி மாதிரி இல்லையே?” என்றால், ‘அவர்களை நீ நேரில் பார்த்திருக்கிறாயே?’ என்று பளிச்சென்று கேட்கலாம்.

ஆனால், சமூகக் கதையில் சாதாரண மனுஷர்களாகவும் மனுஷிகளாகவும் நடிப்பது இருக்கிறதே, வெகு பிரயாசை! ஏனெனில், நம்மெல்லோருக்கும் சாதாரண மனுஷர்களையும் மனுஷிகளையும் தெரிந்திருக்கிறதல்லவா? கொஞ்சம் பிசகாய்ப்போனாலும், “இது தப்பு; இப்படி நடந்திராது; இது இயற்கையாய் இல்லை” என்று சொல்லத் தொடங்குகிறோம். — ‘கல்கி’

[ஆனந்தவிடைன் — தியாகபூம்
வீவாதம்]

பொல்லாப்பு

* நண்டின் காலே ஓடிக்காதே;
 நாயைக் கல்லா லடிக்காதே;
 வண்டைப் பிடித்து வருத்தாதே;
 வாயில் பிராணியை வதைக்காதே!
 *
 யா கோழிக் குஞ்சைத் திருகாதே;
 குருவிக் கூண்டைச் சருவாதே;
 ஆழி சூழும் உலகேத்த,
 அன்பு காட்டி வருவாயே!
 ப் ஊனைத் தின்று வாழாதே;
 உயிரைக் கொன்று தாழாதே;
 பா மானைக் கொன்றால் மான்கன்று
 வருந்தல் நீயும் அறியாயோ?
 ண கிளியைக் கூண்டில் அடைக்காதே,
 கேடுனை வந்து சூழ்ந்திடுமே;
 ன் ஒளியே யில்லாச் சிறைதனிலே,
 உன்னை வைத்தாற் சகிப்பாயோ?
 * எல்லா உயிரும் இறை மகவே;
 இன்பம் நாடி உழைப்பனவே;
 பொல்லாப் பொன்றுஞ் செய்யாதே;
 புனித வாழ்வு காண்பாயே!

செய்யாதே!

காதலோ

காதல்!

*

கு. பெரியதம்பி

தலைமாட்டில் எரிந்துகொண்டிருந்த கைவிளக்கை அணைத்து விட்டுப் படுக்கலாமென்ற எண்ணத்துடன் தெய்வானை நிமிர்ந்தாள். அப்போதுதான் வாசல்பக்கமாக அந்தச் சப்தம் கேட்டது. 'எக் எக்' என்ற விக்கலின் ஓசையும், வேகனையின் பிரதிபலிப்பான அனுங்கல் சப்தமும் ஐயையோ, யாரோ பெண்குரல் போலிருக்கிறதே!

"யாரது?" என்று கேட்டுக் கொண்டே, பதிலை எதிர்பாராமல் தெய்வானை எழுந்தா, கையில் விளக்கையும் எடுத்துக்கொண்டு வாசல் பக்கம் போனாள். அங்கே வேதனை அலைகளை எழுப்பிக் கொண்டிருந்தது ஒரு பெண்தான்; யாரோ ஒரு இளம்பெண். விளக்கு வெளிச்சத்திலே தெய்வானை அந்தப் பெண்ணின் நிலைமையை ஆராய்ந்தாள்.

கிச இருக்கும் வயிற்றுடனே உடலின் முழுப் பாரத்தையும் ஒரு காலிற் தாங்கி மறுகாலில் இலகுவாகப் பெயர்த்து நடந்துவந்து தொடர்ச்சியான விக்கலுடனும், வெளியிய முகத்துடனும் நிற

கும் அந்தப் பேதைப் பெண்ணைப் பார்த்தபோது தெய்வானையின் மனம் வேதனைப்பட்டது. 'யாரோ ஒரு அயோக்கியன் கசக்கி எறிந்துவிட்டான்; பாவம்!' என்று அவள் எண்ணினாள். தலைவாசலிலே அவளை உட்காரவைத்துவிட்டு அடுப்பிற்கொதித்துக் கொண்டிருந்த நீரில் சிறிது தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டுவந்து அவளிடம் கொடுத்தாள். அதைக் குடித்தபோது சிறிது தெம்பு வந்து விக்கலும் மெல்ல மெல்லக் குறைந்து கொண்டுவந்தது.

தெய்வானை அவளை மிக ஆதரவாக அழைத்து உள்ளே உட்காரவைத்து "மகனே, நீ யார் என்பதை நான் அறியக்கூடாதோ" என்று கேட்டாள்.

அவள் உண்மையைச் சொல்ல விரும்பவில்லை. "நான் ஒரு அநாதை" என்றாள்.

"மகனே, ஒழியாதே, உண்மையைச் சொல்! நீ சொசூசாக வாழ்ந்த பெண். உன் மேலியிலே நிழலில் வளர்ந்த அந்த மெல்லிய சாயல் இன்னும் முற்றாக மறைந்துவிடவில்லை" என்று தெய்வானை சொன்னாள். இந்த உலக நிகழ்ச்சிகளிலே பழமுந்தின்று வித்துமெறிந்த தெய்வா

'கண்டதும் காதல்; கேட்டதும் காதல்' என்று 'தெய்வீகம்' பேசி, உடல் ஆசை தீர்க்கும் யுவர்களுக்கும் யுவதிகளுக்கும் இந்தக் கதையைச் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

— ஜூசியர் 33.

னைக் கிழவியிடமும் பொய் சொல்ல முடியுமா?

இதைக் கேட்டதும் அந்தப் பெண்ணுக்கு - சரஸ்வதிக்கு - அழுக்கையே வந்தது. தான் இந்த விஷயமறிந்த மனுவீயிடம் பொய் சொன்னதற்காகவும் நாணப்பட்டாள். நிலத்தைப் பார்த்தபடி இருந்தாள்; கண்ணில் நீர் துளித்தது. தன் அழுக்கையை அடக்கிக்கொண்டு தெய்வானைக்கு ஏதோ சாட்சிச் சொல்லித் தன்னைக் காப்பாற்ற எண்ணினாள்; முடியவில்லை.

“இதெல்லாம் இப்பொழுது உலகத்தில் இயற்கை. இதற்காக வருத்தப்படாதே” என்று தெய்வானை தேறுதல் கூறினாள். அவள் நிலைமையைக் கண்டு அவளிடம் ஒன்றும் கௌரமம் விட்டிருக்க வேண்டும். பாவம், அவளுடைய பரிதாப நிலையைக் கண்டு இரங்கியே இப்படிக்கேட்டாள்.

சரஸ்வதி சேலைத் தலைப்பை எடுத்துக் கண்ணைத் துடைத்தாள். தெய்வானை மேலே ஒன்றும் கேட்கவில்லை. அவளுக்கு ஆறுதல் கூறி அவளை அழைத்துக்கொண்டேயோய் பசியாற்றினாள். மத்தியானம் தனக்குச் சமையல் செய்து வைத்திருந்த சோற்றில் இருவருமாகப் பசிர்த்து சாப்பிட்டார்கள். அந்த உலர்ந்த சாதம் உள்ளே போகக் கஷ்டப்பட்டது. ஆனாலும் வயிற்றிலே பசி இருக்கிறதல்லவா? ஒருவாறு கஷ்டப்பட்டு இடையிடையே நீரைக் குடித்து அதைச் சாப்பிட்டிருக்கிறாள். சாப்பிடும் போது “மகனே, நீ செல்வமாக

வளர்ந்த பெண்போலக் காணப்படுகிறாய்! இப்படியாக அலைந்து கொண்டு திரியாதே, பிரசுவகாலம் நெருங்குகிறது. இங்கேயே இரு; நான் உனக்கு வேண்டிய ஒத்தாசை செய்கிறேன். பிரசவம் முடிந்த பின்னும் விரும்பினால் போ. இங்கேயே இருப்பதானால் இன்னும் நல்லது. எனக்கும் உதவியாக இருக்கும்” என்று தெய்வானை சொன்னாள்.

தெய்வானையின் பரோபகார சிந்தையைக் கண்டு சரஸ்வதி உள்ளம் குளிர்ந்தாள். இதுவரை எத்தனையோ பேர் அவளைப் பார்த்து “வேசி” என்றார்கள்; “கெட்டுப்போனவள்” என்றார்கள். அவளைப் பார்த்துக் காதுகாது குசுகுசுத்து நகைத்தார்கள். பெண்களே இப்படி எல்லாம் செய்தார்கள். அப்படியானவளுக்குத் தெய்வானையின் ஆதரவு பெரிதல்லவா?

சரஸ்வதி தன் சொந்த வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டபின் இன்றுதான் இந்த சொகுசான படுக்கை. அதிற் படுக்கிவிட்ட அந்தப் படுக்கையின் சுகத்தை அவள் நயக்கவில்லை. பழைய நினைவுகள் வந்து சிந்தனைக்குள்ளாகி அவளை வருத்தின. இடையிலே தெய்வானை சொன்னாள்: “பெண்ணே, நான் உன்னைப்போல அனாதாவாகவே இருக்கிறேன். பிறக்கும் போதே தாயைத் தின்றுவிட்ட என் பேரனை வளர்த்தேன். அவன் காவலிகளுடன் கூடி ஒவ்வொரு பண்டமாகக் கொண்டு போய்த் தாரைவார்க்கிறான். இன்றைக்கு எங்கே எந்தக்காட்டிலே

நிற்கிறானே அறியேன். கையிலே
 உருப்பது செவ்வானவுடன் வரு
 வான். காணியை விற்றுக்கொண்
 டேபோவதற்கு, அந்தக் கழிசறை
 யால் எனக்கொரு ஆறுதலும்
 கிடையாது”

தெய்வானை வருந்துவதைக் க
 ண்ட சாஸ்வதிக்கு “உலகிலே து
 ன்பம் சகஜம்” என்ற எண்ணத்தி
 னால் சிந்தி ஆறுதலும் பிறந்தது.
 சிந்தி நேரம் இருட்டிலே இருவ
 ரும் மௌனமாகப் படுத்திருந்
 தார்கள். பின்பு தெய்வானை
 ஆரம்பித்தாள்: “உனக்கு இந்த
 அநீதி இழைத்தவன் யார்?”
 — இதை கேளாமலிருக்க அவ
 ளால் முடியவில்லை.

“இல்லை; எனக்கு யாரும்
 அநீதி செய்யவில்லை” என்று சா
 ஸ்வதி சொன்னாள்.

“அப்படியானால், நீ விவாகஞ்
 செய்து உன் புருஷன் இறந்து

“அப்படி நான் விவாகஞ் செய்
 திருந்தால் விதவையானாலும்
 சுகமாக வாழ்ந்திருப்பேன். இக்
 கதி நேராது”

“என்ன நடந்தது? விஷயத்
 தைச் சொல்லேன்”

“அவர் என்னைக் காதலித்தார்
” என்று தொடங்கிய
 வள் அப்பாலே என்ன சொல்
 வது, எப்படிச் சொல்வதென்று
 தெரியாதவளாய் நிறுத்திக் கொ
 ண்டாள்.

“காதலித்தாரா?” ஆனால்
 இந்த அயோக்கிய வாஸிபர்கள்
 இருக்கிறார்களே; காதல் காதல்
 என்று வட்டமிடுவார்கள், கோ

ழிக்குஞ்சைக் கண்ட பருந்து
 மாதிரி! ஆனால் இவர்களுக்குக்
 காதல் என்றால் என்னவென்று
 தெரியாது. எத்தனை மலர்களில்
 தேனுறுஞ்சலாமோ, அத்தனை
 மலரையும் நாசமாக்கி விடுவா
 ர்கள்!” என்று தெய்வானை தான்
 அறிந்தவரையிலே சொன்னாள்.

“அவர் அப்படியானவரல்ல!”
 என்றாள் சாஸ்வதி.

“அவர் இப்பொழுது எங்கே?”

“நான் இருப்பது பட்டணம்;
 அவருடைய ஊரின் பெயரை
 மறந்துவிட்டேன். எனக்கு கல்ல
 நினைவிலிருந்தது; மறந்துவிட்
 டேன்.....”

“உன்னைக் காதலித்தார் என்
 றாயே; பின் ஏன் பிரிந்தார்?”

“என் பெற்றார் அறியாமல்
 அவருடன் நான் செல்வதென்று
 தீர்மானித்தோம்.....”

“அவரை விவாகஞ் செய்ய
 உன் பெற்றார் விரும்பமாட்டார்
 களா?”

“விரும்பவில்லை”

“பல சீரையும் நோக்கியே
 பெற்றார் மணம் முடித்து வைப்
 பர், நான் காதல் மணம் கூடாது
 என்று சொல்லவில்லை. இது கா
 தல்தானா அல்லது மோகமா,
 நிரந்தரமானதா அல்லது அந்த
 நேர அவதியைப் பொறுத்ததா,
 என்று தீர்மானிக்குமுன் உணர்ச்
 சித் துடிப்பிலே அவநிப்பட்டு
 விடுவீர்கள். பிற்காலத்தை நோ
 க்கமாட்டீர்கள். நன்மையாக
 முடிந்தால் சரி; அல்லது பேரா
 பத்து!” என்றாள் தெய்வானை.

பிறகு, “அப்பால் என்ன நடந்தது” என்று கேட்டான்.

“தன்னூருக்குப்போய் எல்லா ஒழுங்குகளும் செய்துவிட்டு என்னை அழைத்துக்கொண்டு போவதாகச் சொன்னார். ஆனால் அவர் மீண்டு வரவில்லை. என்ன ஆபத்தோ! என்னைப் பெற்று வளர்த்த பெற்றோருக்கு அவமானத்தை வைத்து அவர்களின் கண்முன்னே இருக்க நான் விரும்பவில்லை”

“ஈ என்னதான் சொன்னபோதிலும், அவன் உன்னை அணுப்பியே விட்டான்!” என்றான் தெய்வானை.

“ஐயோ, அரியாயம்! அப்படிச் சொல்லாதீர்கள்! அவர் ஒருபோதும் அணுப்பவில்லை” என்று சரஸ்வதி திடமாகக் கூறினாள்.

“ஈ சிறு பெண், உலகம் தெரியாதவள். என்ன சொன்னபோதிலும் நான் நம்பமாட்டேன். அவன் உன்னை அணுப்பியே விட்டான். நிஜமனிதனிலும் நடிகன்கை தேர்ந்தவன். பிடிபடாமல் நடப்பதே அவன் முத்தற்கடமை” என்றான் தெய்வானை.

“கடவுள்மீது சந்தியஞ்செய்து கொடுத்துவிட்டுப் போனார். அப்படி ஒருபோதும் செய்திருக்க மாட்டார் அவர்!”

“சரி, மகளே; ஈ நித்திரை செய். முடிந்த காரியத்திற்கு வாதாடி என்ன?”

“என்றோ ஒருநாள் அவரைச் சந்திப்பேன் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. ஏனோ தெரியாது”

“சரி சரி; பேசாதே. ஆறுதலாக நித்திரை செய்” என்று

தெய்வானை பேச்சை முடித்தாள்.

ஒருவர்க்கொருவர் ஆதரவாக இப்படியே நாட்களைக் கடத்திக் கொண்டு வந்தார்கள். தான் ஒரு அந்நிய வீட்டில் வசிப்பதாகச் சரஸ்வதி எண்ணவில்லை. உடம்பு சிறிது சிறிதாக மினுங்கிக்கொண்டு வந்தது. பாட்டை மயிர் கறுத்துப் பழைய நெளியும் விட ஆரம்பித்தது. முகம் வெளிறிய நிலையிலும் சிறிது பிரகாசமடைந்தது. தெய்வானையின் ஆதரவில் துன்பத்தை அதிகமாக மறந்து கொண்டே வந்தாள் சரஸ்வதி.

✱

ஒருநாள் அங்கே ஒரு வாலிபன் வந்தான். அவனைக் கண்டதும் சரஸ்வதி ஸ்தம்பித்துப் போய்விட்டாள். என்ன செய்வதென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. ஒடிப்போய் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக அவன் கால்களில் விழுந்தாள். தன் எண்ணம் வீண்போகவில்லை என்று பூரித்தாள். அவன் அவளைப் பொருட்படுத்தவில்லை. காலை விடுவித்துக் கொண்டு உள்ளே போனான்.

‘பாட்டி, யார் இந்தப் பெண்?’ என்று ஒன்றுமறியாதவன் போலக் கேட்டான். வெளியே நிகழ்ந்ததைத் தெய்வானை காணவில்லை.

‘பாவம்; அனாதைப் பெண்’ என்றான் தெய்வானை.

‘சரிதான். இது என்ன விபசார விடுதியா, தெருவாலே போகிறவர்களை யெல்லாம் அழைத்து வைத்துக் கொள்ள!’

திருட்டுப் பிள்ளை!

சுயா”

பெரிய இடத்துப் பையன். அப்பா அம்மா இல்லை. தக்க இடத்தில் வளர்ந்து வருகின்றான், சுவீகாரப் பிள்ளையாக! பையனைச் சுவீகாரஞ் செய்துகொண்டு விட்டால் மாதிரி மாதுமா? அவனை நல்ல மாதிரி வளர்க்கவும் பழக வேண்டாமா? பெரிய இடத்துப் பையனாகையால் அவனைப்பற்றி ஒன்று பேசுவோ, அல்லது அவன் வீட்டாருக்கு அவனைப்பற்றி ஒன்று சொல்லுவோ எல்லாருக்கும் பயம். இப்படிப் பெரிய வீட்டுச் சங்கதி என்று பயந்து பயந்து எத்தனைநாளைக்கென்று ஒட்டுக் குடிக்கணம் பண்ணுவது? “ஒரு நாளைக்காவது துணிந்து ஒன்று செய்தால்தான் அவனுக்கும் அவன் வீட்டாருக்கும் புத்தி வரும்” என்று நான் தீர்மானித்திருந்தேன்.

என் வீடு மாளிகையல்ல; வெறும் குடிசை வீடுதான். இதனால் எனக்குப் பெருமைகூட. மகாத்

மா கார்த்தியும் குடிசை வீட்டில் தானே வசிக்கின்றார் என்று எண்ணும்போது நான் எனது சின்னக் குழிலைப்பற்றிப் பெருமைப்பட்டுக்கொள்ளாமலிருக்க முடியுமா, என்ன? இத்தளவில் நானும் அந்த மகாத்மாவும் சமம் தானே!

அதிகாரி வீட்டுக் கோழிமுட்டை சூடியானவன் வீட்டு அம்மியை உடைக்குடென்பார்களே! அதுபோல அடுத்த மாளிகை வீட்டாரால் நான் படும்பாடு கொஞ்சமல்ல - பிரதானமாக இந்தப் பையனால். வெறும் கள்ளப்பயல்! அங்கே அவனுக்கு வயிற்றுக்குப் போதுமானது கொடுக்கின்றார்களில்லையோ என்னவோ தெரியாது. நான் வீட்டிலில்லாத நேரங்களிலும் நான் தூங்கும் இரவு நேரங்களிலும் என் அடுப்பங்கரையிற் புருந்து ஏதும் திருடித்தின்று வீடுகின்றான் படுபாவி. இந்தத் துப்புக்கெட்ட பையனால் இரவில் நான் கண்ணோடு கண்

(முன்பக்கக் கொடர்ச்சி)

என்று தெய்வானைமீது கோபித்தான், அருமைப் பேரன்!

‘பாவம்; கொடுப்பனி. அவன் எங்கே போவான்?’

‘கிழட்டுப் பிணமே! நான் சொல்லுகிறேன்; மறுவார்த்தை பேசாது உடனே அனுப்பிவிடு!’ என்று பாட்டியைப் பார்த்து அதி

காத் தொனியோடு கட்டளை யிட்டான் அவன்.

உள்ளே இந்த நாடகம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும்போது, சரஸ்வதி வெளியே புறப்பட்டுக் கடலை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தாள். எல்லை காணமுடியாத சமுத்திரத்தான் இனிமேல் அவளுக்கு இந்த உலகத்திலே தஞ்சம் கொடுக்கக் கூடியது. *

மூடாமலிருக்கவேண்டியிருக்கின்றதே; இது என்ன அநியாயம்! முதலில் இவனைப் பற்றிப் பலரும் பலவிதமாய்ச் சொன்னபோதெல்லாம் “ஓ! இதென்ன வார்த்தை; அவன் பெரிய இடத்துப் பிள்ளை; அங்கே அவனுக்கு என்ன குறை வைத்துவிட்டார்கள்; இதெல்லாம் வேறு யாரோ போக்கிரியின் வேலை” என்று மற்றவர்களுக்குத் தட்டிக் கழித்து வந்தேன். ஆனால் கையும் மெய்யுமாக இவனை நான் அகப்படுத்தியபோதுதான் என் தவறை உணர்ந்து கொண்டேன்.

ஒருநாள் இரவு பன்னிரண்டு மணி வரையிலிருக்கும். என அடுப்பங்கரையில் சட்டி பானைகள் மெதுவாகச் சடசடக்கும் சத்தம் கேட்டது. கையில் தடியையும் எடுத்துக்கொண்டுபோய் மெதுவாகக் கதவைத் திறந்தேன். என்னைக் கண்டதும் ஒரு முறை இரத்தத் திருட்டுக் கழுதை, என்னை முழிசிப் பார்த்துவிட்டுச் செத்தையைப் பிரித்துக்கொண்டு ஒடித் தப்பி விட்டான். பின் பலமுறைகளிலும் என்னிடமகப் படாமலேயே இரவுதோறும் என் அடுப்பங்கரையிற் புசுந்து பழையதையெல்லாம் திருடித் தின்று விட்டுப் போய்விடுவான். வயிற்றுப் பசிக்குத் திருடித் தின்னு

கின்றான்; பாதகமில்லை. என் சட்டி பானைகளை உடைத்துவிட்டுப் போவதில் இரத்தக் காவாஸிப்பயல் என்ன சுகத்தைக் கண்டு விட்டானோ தெரியவில்லை!

ஒரு தடவை இவன் திருடவந்து எதிரும் புதிருமாக என்னிடம் அகப்பட்டுக்கொண்ட போது இவன் இடுப்பே ஒடிந்து போகக்கூடிய அளவுக்கு இவனுக்கு நல்லாகக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டிருந்தேன். மானங்கெட்ட பயல்! இதன்பின் சில நாள் என் குடிசைப்பக்கம் நாடாமல் இருந்தான். இப்போ பழைய பாடத்தைத் தொடங்கி விட்டான். முன் நான் கற்றுக் கொடுத்ததை மறந்துவிட்டான் போலிருக்கின்றது.

இவன் கெடுபிடையைப் பற்றி இவன் வீட்டாருக்குச் சொல்லிப் பாருங்களேன்! “ஓ! என்ன, இவனு அப்படிச் செய்யக் கூடியவன்? நீ ஆள் மாறாட்டமாய்ப் பேசுகின்றாய்” என்று என்னை கோபங்கொள்ளவும் பார்க்கின்றார்கள். பெரியவீட்டுப் பிள்ளையல்லவா இவன்?

மன்னிக்கவும். இவன் பெயரைச் சொல்ல மறந்துவிட்டேன். இவன்தான் அடுத்த வீட்டுக்காரரின் “ரொம்மி” என்ற நாய்!

✱

— நாலு பானைகள் —

சூயவனின் வீட்டில் எத்தனையோ பானைகள் தயாராகின்றன. அவற்றில் ஒன்று தைப்பொங்கலன்று உபயோகமாகிறது. மற்றொன்று விவாகமண்டபத்தில் சென்று நிறம் பெறுகிறது. மூன்றாவது பானை ஏழை எளியவர்களின் குழந்தை குட்டிகளுக்குச் சோறு படைத்துப் போடுகிறது. நான்காவது பானையோ? அதன் தலையில் பிணத்தின் மூன்று கொருப்பு எடுத்துச் செல்லும் வேலை விதித்திருக்கிறது!

—காண்டேகர்.

புத்தமதம், சிங்கள இலக்கியம்
ஆகியவற்றின் —

மறுமலர்ச்சிக் காலம்

கீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்கன் என்னுமரசன் புத்தமத மறுமலர்ச்சியில் பெரும் பங்குடையவராவான். இவன் ஆட்சியின் தொடக்கத்திலே மத அனுஷ்டானங்கள் கைவிடப்பட்டு, குருமார் அரசியலிலும், பொதுஜன வாழ்வினும் பங்குபற்றி புத்தமதம் சீர்திருந்திற்று. இதைப் புனருத்தாரணம் செய்வதே தன் முக்கிய தொழிலெனக் கொண்டான் அரசன். இதற்காக சீய தேசத்தினின்றும் பல புத்த குருமாரை இலங்கைக்கு அழைப்பித்தான். இப் புத்த குருமார் இலங்கையில் பலரைத் தம் மதத்துக்கு மாற்றினர். பல தொண்டர்களைச் சேர்த்தனர். இலங்கைப் புத்த குருமார் சங்கத்தை ஏற்படுத்தினர். இன்று நீவின் பல பாசங்களிலும் வசிக்கும் குருமார் யாவரும் இச்சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. புத்தாசாமங்களையும் வேறு பல நூல்களையும் சீய தேசத்தினின்றும் இவன் தருவித்தான். இவை நடந்தது புத்த வருடம் 2294-ல் என்பர்.

இவன் காலத்தில் கண்டிப் பிரிவில் “வலிப்பத்தை” என்னும் இடத்திலிருந்த “சரணங்கர” என்பவர் “சங்கராஜ” எனும் பெயருடன் புத்த குருவானார்.

புத்த குருமார் அரசியலில் தலைபிடுவதையும், வைத்தியத்திலும் சோதிடத்திலுமே காலக் கழிப்பதையும் இவர் விரும்பவில்லை. அதை எதிர்த்து ஓர் இயக்கத்தை இவர் ஆரம்பித்தார். அரசனும் பொது மக்களும் இவ்வியக்கத்துக்குப் பூரண ஆதரவளித்தனர். சங்கராஜர் புத்த மதத்தைப் பல வழிகளில் சீர்திருத்தினார். ‘உபசம்பதம்’ என்னும் புத்தகுருமாரின் அபிஷேகமும் புனருத்தாரணம் செய்யப்பட்டது. இக்காலத்தில் புத்த சமயமும், இலக்கியமும் ஒருங்கே புத்தாயிர்பெற்றன. சரணங்கரா பல நூல்களை எழுதி, இலக்கிய வளர்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தினார். குருநாகற்பிரிவில் “திட்டி” விசாரையிலிருந்த ‘சித்தாந்த புத்தரஹித’ என்பான் இவரது சீடர்களுள் முக்கியமானவன். இவன் குருநாகலை ஆண்ட பராக்கிரமவாகுவின் காலத் தொடக்கிகீர்த்தி ஸ்ரீ இராசசிங்கன் காலம் வரையுமுள்ள சரித்திரத்தை எழுதி மகா வமிசத்துடன் சேர்த்தான். அரசனது பேராதரவு இவனுக்கும் கிடைத்தது.

“இறைமணி”

இராசசிங்கன் பல விகாரைகளைப் புதுக்கிணன். "கங்கராம" விகாரையைக் கட்டினான். 'தம்புள்ளி' விகாரையில் பல குகைச்சித்திரங்களை வரைவித்தான். இவை அழியா வர்ணங்கொண்டு தீட்டப்பட்டன. இவ்வர்ணங்களெல்லாம் இலங்கையிலேயே செய்யப்பட்டன. கண்டிப் பெரஹராவும் திரும்ப ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இவ்வரசன் புலவர்களை நன்கு ஆதரித்த நாடெங்கும் கலைமணம் பரப்பினான். பல கல்விச் சாலைகளைத் திறந்தான்.

இவனது சமஸ்தான வித்துவானியிருந்த "பண்டித பண்டார ராஜகுரு" என்பவன் "காரக புஷ்ப மஞ்சரிய" என்னும் இலக்கண நூலையும், 'சுதீர முக மண்

டல' என்னும் நூலையும், 'சார சங்கேபம்' என்னும் வைத்திய நூலையும் பாஸிபாஷையில் இயற்றினான். இவை எழுதப்பட்டது புத்த வருடம் 2302-ல். தமிழ் நாட்டுச் சதைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து "சுதாமஞ்சரி" என்னும் நூலும் எழுதப்பட்டது. இராமன் கதை, பாண்டவர் கதை போன்ற கதைகளும் சிங்களவரிடையே இடம்பெறுவனவாயின.

சுருங்கக் கூறின் இராசசிங்கனின் காலம் (32 ஆ 9 மீ 23 நாள்) புத்த மதத்துக்கும் இலக்கியத்துக்கும் ஓர் மறுமலர்ச்சிக்காலமென்பதில் எட்டுணையுமையமின்று.

[மகா விமசித்திர கண்டபடி]

'பாரத்' ஸ்ரூடியோ
செம்மாடெரு, :: யாழ்ப்பாணம்.
அனுபவமும் திறமையும் மிக்க கலைஞர்கள் வேலைசெய்யும் இடம் இது. ஒரு அழகான சிறந்த 'போட்டோ' பிடிக்க வேண்டுமானால்,
'பாரத்' ஸ்ரூடியோவை நீங்கள் 'நம்பி இருக்கலாம்.
* வேண்டிய மாதிரிகளில் சினிமா ஸ்டில்களும் எழுதிக்கொடுக்கப்படும். *

BHARAT STUDIO
47. Chemmah St., :: JAFFNA.

யாழ்ப்பாணம் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு நீங்கள் வரும்போது
"எவரெஸ்டர் ரீ ஹாம்ஸ்"
ரூபகமிருக்கட்டும்!

EVEREST TEA ROOM'S
Railway Station, JAFFNA.

S. A. S ஹமீட் & Bro.
95/2 K.K.S.ரோட், யாழ்ப்பாணம்.
சகலவிதமான சாய்ப்புச் சாமான்களும், கண்ணாடிகளும் தொகையாகவும் சில்லரையாகவும் எம்மிடம் கிடைக்கும். படங்களுக்குப் பிறேம் போட்டுக் கொடுக்கப்படும்.

உங்களுக்குத் தேவையான சகல விதமான மருந்துச் சரக்குகளையும் வாசனா திரவியங்களையும் எம்மிடம் சகாயமான விலைக்குப் பெறலாம்

—: ஸ்ரீ முருகன் மருந்துச் சரக்கு மளிகை :—
K. K. S. ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

இது 'வசனமா, வசன கவிதையா' என்று
எங்களைக் கேட்கவேண்டாம்;
'இது ஏன் இப்படி, அது ஏன் அப்படி' என்று
எங்களைக் கொல்ல வேண்டாம்;
* * *
கவிதையின் கருத்து, பின்னர் சிலசமயம்
கவிஞனுக்கே தெரியாதாம்;
ஆகையால், திருப்பித் திருப்பிப் படியுங்கள், 'அப்போது—
புதுப் புதுக் கருத்துக்கள் தோன்றலாமன்றோ?
— ஆசிரியர்கள்.

வாழ்வுத் திரையில்.....

முகை அரும்பி மலர்ந்த சீமே விழுகிறது; நாம் அறிகின்றோமா?
காய் கனிந்து சீமே உதிர்கின்றது; பார்க்கின்றோமா?
இளமை முற்றி, கனிந்து முதுமையாக வாடுகிறது;
[கவனிக்கின்றோமா?
கிணற்று நீர் மீண்டும் மழையாக மாறிவிடுகின்றது!
சூயிலோசை சென்று சோலையெங்கும் பார்த்து விடுகின்றது;
கடல் அலைகள் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்து கரையில்
[செவிசாய்க்கின்றன;
கனியின் மட்டற்ற எண்ணங்கள் நுரைபோல் கொந்தளிர்க்கின்றன;
புன்னகை வியாபகமாகித் துயர் உண்டாக்குகின்றது;
[ஏனோ இப்படி வாழ்வு?
சுடுகாடு வாழ்ந்த வாழ்க்கையை நினைப்பூட்டுமாகில்
வறுமை உணவின் கொடுமையை ஆராய்ந்து பார்க்குமாயின்
வெறுமையான இன்பங்கள் மட்டற்ற வாழ்க்கையை
[நினைப்பூட்டுமாயின்
இயற்கையின் மடியிலே குழந்தை நித்திரையும், மடிதலும்
[செய்கின்றது என்போம்.
சூரியன் வந்த வேலையைச் செய்யட்டும், கூட்டுபவளைப்போல;
பணக்காரன் ஏழையை வதைக்கட்டும், அரிவாளைப் போல;
உடம்பெடுத்தவன் உயிரோடு போராட்டமும், நண்பர்களைப்போல;
எல்லோரும் சென்ற வழியிலே நடப்போமா, எப்படி வந்தாலும்
[நடக்கட்டு மென்று?
விளக்கிலே எண்ணெய் வற்றி விடுகின்றது — காணவில்லை
காதலிலே இன்பம் மறைந்து விடுகிறது — தெரியவில்லை
பேச்சினிலே பொழுது போய்விடுகிறது — தோன்றவில்லை
இறைவனிலே பக்தி தேய்ந்து விடுகிறது — பார்க்க முடியவில்லை
எல்லாம் தேய்விடவே ஒளிபெறுகிறது; இயற்கைக்கு ஆறுதல்
[இது ஒன்றதானோ?
— சோ. தியாகராஜன்.

தமிழின் * மறுமலர்ச்சி

உலகம் புதுமையை நாடிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது. அதன்பேராக மக்கள் தம் வாழ்க்கையில் அறிவிலும் உணர்விலும் நாகரீகத்திலுமாக எல்லாத் துறைகளிலும் வளர்ந்து கொண்டே செல்கிறார்கள். தொழிலாளி தான் என்றும் முதலாளியின் அடிமை என்ற நியதியிலிருந்து நழுவிக்கொண்டு அறிவின் உயர்ந்த வழிகளிலே சென்றுகொண்டிருக்கிறான். தாழ்ந்தவன்மேல் உயர்ந்தவன் அதிகாரஞ் செலுத்தத் தயங்குகிறான். விவசாயி முந்திய மரக்கலப்பையை நாள் முழுவதும் மண்ணில் புதைக்க விரும்பாத நிலைக்கு வந்துகொண்டிருக்கிறான். இப்படியே ஒவ்வொரு நாடும் பழைய உலகிலிருந்து விடுதலையடைந்துகொண்டு செல்கின்றது. அதனால் நாடுகளும் தனியுரிமை வேண்டாது உலகரீதியான கலாசாரங்களிலும் ஒற்றுமை, நட்பு முதலியவற்றிலும் ஒரே முகப்பட்டு ஒன்றுபட்ட நாகரீகத்துக்கு முயற்சிக்கின்றன. இந்த நாகரீக மறுமலர்ச்சிக்கு தமிழர்களும் அடிமைப்படாமல் லீலை.

ஒரு நாட்டின் பாஷை, மேதாவித் தன்மையுடையதாய்த் திகழவேண்டின் அதன் அரசியல், பொருளாதாரம் இரண்டுமே முக்கி

யம். பொருளாதார அரசியல் சீழ் நிலையிலிருக்குமாயின் பொதுமக்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். இந்தப் பாதிப்பு அவர்களின் ஜீவனத்தைப் பொறுத்ததே. அவர்கள் ஜீவன பாதுகாப்பிற்காக நாள் முழுவதும் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கவேண்டிய அவசியம் உண்டாகும்போது கலை, இலக்கியம் முதலிய அறிவு வழிகளைச் சிந்திக்க முடியாது விடுகின்றன. இந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் ஒருசிலர்தான் கல்வி வாசனை உடையவர்களாய் வருகிறார்கள். இந்த ஆயிரத்திலொருவனுக்குத் தோன்றும் பண்டிதனோ, புலவனோ பொதுமக்களிடமிருந்து பிரிந்து தனிப்பட்ட கோஷ்டிகளில் (புலவர் கட்சிகளில்) அதற்குரிய இலக்கணங்களுக்கும் அறிவின் அந்தஸ்துக்கும் பயன்படக்கூடிய இலக்கியங்களையும் காவியங்களையும் செய்ய முற்படுகின்றான். இந்தப் பாஷை பொதுமக்களிடத்தில் அன்றைய மொழியின் பாவனையாகக் கையாளப்படுகிறது. “இனத்தை இனம் நாடும்” என்றதுபோல் இலக்கிய சிருஷ்டி கர்த்தாக்களான புலவர்களையும் பண்டிதர்களையும் அவர்கள் போன்ற அந்தஸ்தில் உள்ளவர்கள்தான் அறியமுடியும். இந்த அறிவாளர்களை அந்தப் பண்டிதர்கள் புகழும்போது, ‘அட, பண்டிதருக்குத் தெரிந்தளவு நமக்கென்ன தெரியும்’ என்று அவரைப் பற்றிப் பெரிதாக நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் சாமானிய மனிதர்களும் ஒன்றும் தெரியாவிட்டாலும் கைதட்டிப் புகழ்கிறார்கள். இதே மாதிரி காலகதியில் பொதுமக்

* புரட்சி தாசன் *

கள் புகழ்ந்துகொண்டு செல்லும் போது மேற்படி புலவனிடத்தில் ஓர் அபூர்வ சக்தியை உண்டாக்கிக்கொண்டு செல்கின்றனர். இந்த விபரீதங்களுக்கெல்லாம் தமிழரும் தமிழும் பலியாகாமல் இல்லை. இது மறைமுகமான உண்மை.

தமிழ்நாட்டின் புலவர்கள் தங்கள் கற்பனைகளையும் தத்துவங்களையும் ஒரு இறந்தகால புராணத்தில் புகுத்தியெழுதுவதை ஒரு தனி இலக்கணமாகக் கொண்டிருந்தனர். இவைகள் வாழ்க்கைக்கு எப்போதும் உதவியதேயில்லை. அவைகளுக்கு ஒருவழியில் மகத்துவங்கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாலும் வாழ்வு மாறுபட்டபோக்கிலே போய்க்கொண்டிருந்தது. பழந்தமிழ் நூல்களில் வாழ்க்கைத் தரத்தான் பொருத்தப்பட்ட ஒரு நூலென்றால் தமிழ் மறையான திருக்குறளை விட வேறெதுவுமில்லையென்றே சொல்வேன்.

தமிழின் வளர்ச்சியை இன்னும் ஊன்றிக் கவனிப்போமானால் 18-ம் நூற்றாண்டு மட்டும், ஊர்ந்த நடையில் சென்றதைத்தான் காணமுடியும். வசனநடை பென்பது கிடையாது. எல்லாம் செய்யுள் மயம். அப்படி வசனநடை இருந்தாலும் செய்யுளுக்கு உரையாயமைந்தவைதான். அவைகளும் பல்லுடைக்கும் கடினதமிழ். இனி, தமிழுக்கும் மன்னர்களுக்குக்கும் இருந்த தொடர்பென்றால்—, தம்மையும் நாட்டையும்

பெருமையாய் வைத்துப் பாடி விட்டால் மன்னர்களுக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டுவிடும்; பொன்னையும் மணியையும் வாரியிறைப்பார்கள். இதனால் கவிஞருக்குப் பிழைப்பாய்ப்போம். மன்னனுக்குத் தனிமைப் புகழ் வந்து சேரும். இவைதான் பிற்காலத்தில் கொடை வள்ளல் பட்டங்களைத் தாங்குகின்றன. மன்னர்களின் சமஸ்தானங்களில் புலவர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுடன்தான் மன்னனின் கல்வி அறிவு தொடர்புகொண்டிருந்தது. பொதுஜனங்கள் விஷயத்தில் இன்றிருக்கும் கட்டாயக் கல்வியோ, பள்ளிக்கூடங்களோ, சுகாதார இலக்காகக் களோ எதுவும் கிடையாது. அப்படியிருந்தாலும் குருகுலங்கள்தானிருந்தன. இவை குருவின் அநிகாரத்தில்தான் தங்கியிருந்தன. அவருக்குத் தட்சணை வழங்கினால் தான் ஏதாவது ஏடுகளைத் திறந்து காட்டுவார். இவற்றிற்குக்கூட அரசனின் ஆதரவு இருந்ததா?

பிற்காலத்தில் புதிய நாடுகளைக் கண்டுபிடிக்கும் ஆவலுடன் வந்த மேலைத்தேசத்தவர் கலாசாரங்கள் மக்களிடையே புகுத்தப்பட்டபோது அங்குள்ள அரசியல் முறைகளும் நம்மை அடிமைப்படுத்தின. அதன் பயனால் கல்விகள் கண்கள், கோடுகள், ஆஸ்பத்திரிகள், புகைவண்டி, மின்சாரம் முதலியனவும் வந்து சேர்ந்தன. அரசியல் மாற்றமடைந்தது. தமிழும் மறுமலர்ச்சியடையத் தொடங்கிற்று. (அடுத்த இதழில் முடியும்)

ஏ. ஜே. பீடி ! ஏ. ஜே. பீடி !!
A. J. BEEDIES.

கீர்த்தியும் புகழும் வாய்ந்ததும்
 மணத்திலும் குணத்திலும் சிறந்ததும்
 உங்கள் புகைத்தாகத்தைத் தணிக்கக்கூடியதுமான
 ஏ. ஜே. பீடிகளை உபயோகித்து ஆனந்தமுறுங்கள்.
 வெளியூர்களுக்கு ஏஜண்டுகள் தேவை!

Sole Agents: **N. SIVAGURU,**
 137, Wolfendhal St., COLOMBO.

சகல விதமான இரும்புச் சாமான்களும், பெயிண்டர், வாணியில் முதலியனவும் திறம் சீமெந்தும் நியாயமானவிலைக்குக் கிடைக்கும்.

சண்முகம் வுடோர்ஸ்,
 222, ஆஸ்பத்திரி வீதி, ... யாழ்ப்பாணம்.

T. N. விங்கம் & Son,
 K. K. S. ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

- * ரயர்கள்,
- * ரியூப்புகள்,
- * மோட்டார்-சைக்கிள்-இவற்றின் பகுதிகள்,
- * வேறு பல பொருட்களும் எம்மிடம் மலிவாகக் கிடைக்கும்.

'Phone No. 108'

'குகன்' வ்ஸ்ரடியோ

— பரித்தத்துறை —

- * 'போட்டோ' படம் பிடித்தல்
- * படங்களுக்கு 'பிரேம்' போடுதல்,
- * உபசாரப் பத்திரங்கள் வரைதல்,
 ஆசிரியைகளுக்கு
 எம்முடன்
 ஆலோசியுங்கள்!

KUGAN STUDIO

POINT PEDRO.

சிநேத்திராஞ்சனத் தைலம்.

இத் தைலத்தைத் தினந்தோறும் 20 சொட்டு வீதம் தலையில் தேய்த்து வாராயிரு முறை வெங்கீரில் ஸ்நானஞ் செய்தால், கண் புடைச்சல், கண் குத்து, கண்ணீர் வழிதல், கண் சொறிதல், கண் கூசல், பூளைசாமுதல், கண்ணில் பூ விழுதல், அந்தி மாலிக்ச்சண் முதலிய கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களையும் மூக்கடைப்பு, மூக்கால் நீர் வழிதல், தூபமல் முதலிய பீனிச வகைகளையும், பித்தமயக்கம், ஒருத் தலைவலி, கபால இடி, சொறி, சமுற்சி ஆகிய ரோகங்களையும் தீர்த்து உடல் சம்பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய இருமல், இளைப்பு கரம்புத் தளர்ச்சி முதலிய ரோகங்களையும் நிவிர்த்தி செய்து, முகவசீரத்தையும் குளிர்ச்சியையும் ஞாபகசக்தியையும் கொடுக்கும். அஸ்மா, கசம், நீரழிவு முதலிய ரோகங் களுக்கும் ஓரளவு சுகம் கொடுக்கும்.

பிடிக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவும். 3 முழுக்கு வெங்கீரில் ஸ்நானம் செய்தபின் பச்சைத் தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

2 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 3-23. 4 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 5-10.

யூநாதி நேத்திராஞ்சனம்.

கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களுக்கும், அபாயங்களால் கண்ணில் ஏற்படும் அடி குத்துக்காயங்களுக்குப் மூன்றை மூன்று நாட்களில் குணமடையக்கூடிய குறைந்த விலையில் சிறந்த ஓளவுதம்.

ஏராளமான பொருட்செலவில் கைபாட்சி முறைப்படி தயார் செய்யப் பெற்றது. பாலர் முதல் விருக்தாப்பிபர் வரை ஓர்வித பயமுமின்றிப் பாவிக்கலாம்.

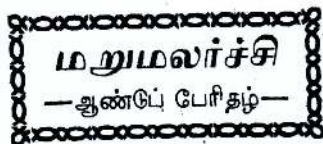
குணமின்றேல் பணம் வாயிஸ் செய்யப்பெறும்.

ஒருமுறை பாவித்து உண்மை அறியுங்கள்!

காலம் நீடித்த நோயாளர்கள் நேரிலோ அல்லது கடித மூலமாகவோ விபரம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

மு. க. ஜெகநாதன், கண் வைத்தியர்,

பெரியகடை, — யாழ்ப்பாணம்.

இந்த இதழில் ...

முகத்துவாரம்		8
இலவுகாத்த கிளி	— நவாலியூர், சோமசுந்தரப்புவர்	9
கலித்தொகையில் ஓர் கவி	— S. ஸ்ரீகிவாஸன் M. A.	11
சீவிய சந்தாதார்		13
குதிரை மலை	— அ. வி. மயில்வாகனன் B. A., B. Sc.	15
எனக்கு அது முடியாது	— நாவற்குழியூர் நடராஜன்	18
மாடு சிரித்தது	— அ. செ. மு.	19
வேண்டாத புத்திமதி	— சாரதா	22
தமிழரின் பொருளாதார வளர்ச்சி	— S. K. கந்தையா	23
உலகக் கண்கள்	— இராஜநாயகன்	27
சுவர்க்க யாத்திரை	— முசுலியார், குல. சபாநாதன்	32
ஈழத்துக்குமணன்	— இறைமணி	35
கட்டுப்பாடுகள் அவசியமா?	— அ. ந. கந்தசாமி	36
காதலியாள்	— மஹாகவி	38
வனதேவதை	— சர்மா	39
தமிழின் மறுமலர்ச்சி	— புரட்சிதாசன்	45
சிவனொளிபாத யாத்திரை	— குலராத்தினம்	47
ஜோடி	— வரதர்	51
யாருக்கு அதிர்ஷ்டம்		58

— கதைகளில் வரும் பெயர்கள் யாவும் கற்பனையே —

வருட சந்தா ரூபா 3-50.

பெண்ணும் விளக்கும்.....

குத்துவிளக்கைப் பார்த்தால் 'பள பள' என்று அழகாகத் தான் இருக்கிறது. ஆனால், அதிலே எண்ணெய் ஊற்றி, திரியிட்டுச் சுடரை ஏற்றிவிட்டால், அப்போதுதான் பூரண பொலிவுடன் நமது உள்ளத்தைக் கவர்கிறது.

அழகான பெண்ணுக்கும், அவளுக்கேற்ற விதமான அழகிய நவ நாகரிக ஆபரணங்களை அணிந்துவிட்டால், அப்போது அவள் அழகு, சுடர் விட்டுப் பிரகாசிக்கிறது!(மேலட்டைப் படம்பார்க்க)

அழகிய நவ நாகரிகமான ஆபரணங்களை
எம்மிடம் பார்வையிடுங்கள்!

உங்களுக்கு வேண்டிய விதமான ஆபரணங்களுக்கு
எம்மிடம் 'ஓடர்' செய்யுங்கள்!

உங்கள் திருப்தியே எமது லக்ஷியம்!

எல். கே. எஸ். பிறதர்ஸ்

கன்னுதிட்டி, — யாழ்ப்பாணம்.

பாடசாலைகளுக்குரிய

சகலவிதமான

புத்தகங்களுக்கும்

ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய

புத்தகசாலை,

யாழ்ப்பாணம்.

'பாரத்' ஸ்ரூடியோ

செம்மா தெரு, :: யாழ்ப்பாணம்.

அனுபவமும் திறமையும் மிக்க
கலைஞர்கள் வேலைசெய்யும்

இடம் இது.

ஒரு அழகான

சிறந்த 'போட்டோ'

பிடிக்கவேண்டுமானால்,

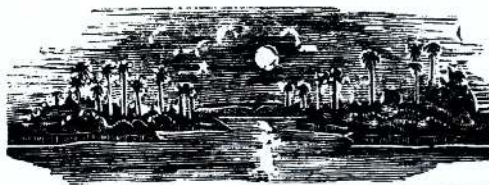
'பாரத்' ஸ்ரூடியோவை

நீங்கள் நம்பி இருக்கலாம்.

* வேண்டிய மாதிரிகளில்
சினிமா ஸ்லைடுகளும்
எழுதிக் கொடுக்கப்படும். *

BHARAT STUDIO

47, Chemmah St., :: JAFFNA.

முகத் துவாரம்

மகிழ்ச்சியினால் பொங்கும் இதயத்துடன் இந்த ஆண்டுப் பேரிதழை தமிழன்பர்களுக்குச் சமர்ப்பிக்கிறோம். இரண்டு மாதங்களாக மறுமலர்ச்சியைக் காணவில்லையே என்று 'என்னென்னவோ' எல்லாம் நினைத்த அன்பர்களின் உள்ளங்களுக்கு, இந்த இதழ் ஆறுதலும் திருப்தியும் அளிக்குமென நம்புகிறோம்.

ஆரம்பமாகிய சில மாதங்களிலேயே தங்கள் ஆயுளை முடித்துக்கொள்ளும் பத்திரிகைகளின் தாத்திலே மறுமலர்ச்சியையும் மதிப்பிட்டவர்களுக்கு இந்த இதழ் ஒரு புதுநினைவை உண்டாக்கும்.

சென்ற இதழிலே நாம் குறிப்பிட்டது போல, பந்துனி சித்திரை இதழ்களுக்குரிய கடதாசியை நிறுத்தியாவது மலருக்குக் கடதாசி அனுமதிக்குமாறு கட்டுப்பாட்டதிகாரியைக் கேட்டோம். அனுமதி கிடைக்கவில்லை. ஆகவே டிடி இரு இதழ்களையும் சேர்த்து இந்த ஆண்டுப் பேரிதழை உருவாக்கியுள்ளோம். இந்த முயற்சியில் சில நாட்கள் காலதாமதம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அதற்காக அன்பர்களிடம் மன்னிப்புக் கோருகிறோம்.

முதலாவது ஆண்டில் தங்கள் எழுத்துக்களால் மறுமலர்ச்சியின் இதழ்களைச் சிறப்பித்த எழுத்தாளர்களுக்கும், விளம்பரங்கள் தந்துதவிய வியாபாரிகளுக்கும், பலவகையிலும் ஆர்வம் காட்டிவந்த வாசகர்களுக்கும், எமது நன்றியைத் தெரிவிப்பதோடு, வருங்காலத்திலும் அவர்களது பேராதாவை எதிர்பார்க்கிறோம்.

இந்த இதழின் மணம் வாசகர்களைப் பெரிதும் கவருமென்பதில் சந்தேகமில்லை. சிறு கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் — யாவுமே இலக்கியமணம் வீசிக்கொண்டிருக்கின்றன. வரப்போகும் இதழ்களிலும் உயர் தரமான கட்டுரைகள் கதைகள், கவிதைகளையும் வேறு புதிய ஆம்ஸங்களையும் வாசகர்கள் எதிர்பார்க்கலாம்.

சுவிய சந்தாதார்களாகச் சேர்ந்து மறுமலர்ச்சியை ஆதரிக்க முன்வந்துள்ள அன்பர்களின் பெயர்களும், 'யாருக்கு அதிர்ஷ்டம்?' என்ற நமது பரிசுத் திட்டமும் உட்பக்கங்களில் பிரசுரிக் கப்பட்டுள்ளன.

நல்லது, உள்ளே போய்ப் பாருங்கள், நமஸ்காரம்!

உலவு காத்த

கிளி

நவாலியூர், க. சோமசுந்தரப் புலவர்

சேந்தியின் நாப்போலச் செழுந்தளிர்க ளீன்று
திருமாலின் நிறம்போலப் பசியதழை பொதுளி
நந்தாத பெருந்தெருப்போல் கிளைகள்பல வோச்சி
நடுக்காட்டி ளோரிவவ மரம்வளர்ந்த தன்றே

க.

மஞ்சுதொட வளர்ந்தவந்த விலவமா மதனில்
மரகதமா மணிபோலப் பசுமைநிறம் வாய்ந்த
கொஞ்சமொழிக் கிஞ்சகவா யஞ்சகமொன் றினிதே
குடியிருந்து நெடுகளாய் வாழ்ந்துவந்த தன்றே.

உ.

அங்கொருநா ளிலவமா மரும்புகட்டக் கண்டே
அவராகிப் பிஞ்சாகிக் காயாகிக் கனியும்
இங்கிதனைக் கவ்வியெடுத்தென்காலே கரமாய்
எந்திமகிழ்ந் தேபுசிப்பே னெனகினைத்த தன்றே.

ங.

காலையிலே யெழுந்துசெயுங் கடமைகளை முடித்தே
கடவுளடி கைதொழுது கதிரெடுக்கப் போகும்
மாலையிலே திரும்பிவந்து மற்றனைப் பார்த்தே
வாயூறிக் கனியாக வரட்டுமென மகிழும்

ச.

எண்ணுமலர் பிஞ்சாகிக் காயாகித் தூங்க
இனியென்ன பழுத்துவிடு மெடுத்துண்பே னென்றே
கண்ணையிமை காப்பதுபோல் நாடோறும் போற்றி
காத்துவந்த திரவுபகல் காதலித்துக் கினியே

டு.

வறியதொரு மகன்குதிரைப் பந்தயத்திற் காசு
வந்துவிழும் வந்துவிழு மென்றமகிழ் வதுபோல
பிறிதுகினை வொன்றுமின்றி யாசையிசு கிள்ளிப்
பிள்ளைமகிழ்ந் திருந்ததங்கே பேணியதைப் பார்த்தே

சு.

நன்றுவரும் பழமெடுத்து நாணுமின சனமும்
நயந்துவிருந் தருந்துகின்ற நல்லபெருந் திருநாள்
என்றுவரு மின்றுவரும் நாளைவரு மென்றே
எண்ணியிருந் ததுமலடு கறக்கனண்ணு வார்போல்

எ.

சீவிய சந்தாதார்

● கீழ்க் காணும் அன்பர்கள், சீவிய சந்தாதாராகச் சேர்ந்து மறுமலர்ச்சியை ஆதரிக்க முன்வந்துள்ளார்கள். இவர்களைவருக்கும் எமது மனமார்த்த நன்றி உரியது.

1. அ. வி. மயில்வாசுதாஸ் B. A., B. Sc.
Inspector of Schools, குருநாகல்.
2. பண்டிதர், க. சபா. ஆனந்தர் B. O. L.,
இந்துக் கல்லூரி, சாவகச்சேரி.
3. இ. கந்தையா, தலைமை ஆசிரியர்,
ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண சைவ வித்தியாசாலை, கொக்குவில்.
4. வ. கந்தப்பிள்ளை, D. R. O., ஒட்டுசுட்டான்.
5. M. K. சுப்பிரமணியம், ஆசிரியர்,
St. Poul's College, கண்டி.
6. R. அம்பலவாணர், ஆயுள்வேத வைத்தியர், அளவெட்டி.
7. A. சண்முகம், திருகோணமலை.
8. பொ. நாகலிங்கம், Proctor, உடுவில், சண்டைகம்.
9. சி. விஸ்வலிங்கம், ஆசிரியர்,
அரசினர் ஆசிரிய கலாசாலை, அழுத்துகம்.
10. க. கி. வேலாயுத பிள்ளை, Manager, Bharathi-
Aerated Water Co., திருகோணமலை.

பச்சைநிறம் மாறியந்தப் பழம்பழுத்த போது
பைத்தாரச்செம் பவளவிதழ்ப் பசுங்கிளியும் பார்த்தே
இச்சையுடன் தன்னுடைய விசைசனத்துக் கெல்லாம்
எள்விட்டிற் பழவிருந்து நானையென வியம்பி

அ.

துஞ்சாது விழித்திருந்தே யனிகாலை யெழுந்த
சொல்லிவைத்தோ ரையுங்கூட்டித் திரும்பியரும் போது
பஞ்சாசிக் காற்றுடனே பறந்ததுவே வெடித்துப்
பைக்கிளியார் போற்றிவந்த முள்ளிவவம் பழமே

க.

அந்தோவக் கிளியடைந்த மனவருத்த மெல்லாம்
அளவிட்டுச் சொல்லமுடி யாதுவிருந் தாக
வந்தோரும் மிகநாணி வெறுவயிற்றி னேடு
வந்தவழி மீண்டனரே சிந்தைபிறி தாகி

ஊ.

உள்ளீடு சிறிதுமில்லாப் பதர்க்குவையை நெல்லென் |
றாஸிவிட்டுக் குத்தவெறு முமியானவா போல்
இல்லாத பயன்கிரும்பி ஏமாந்த பேரை
இலவுகாத் திட்ட்கிளி யென்பருல கோரே.

*
*

கலித்தொகையில்

ஓர் கவி

தொகை நூலென்பது ஆங்கிலத்தில் 'Anthology' என்று விளங்கும். ஆயினும் தமிழ்த்தொகை நூல்களின் சிறப்பும் பெருமையும் ஆங்கிலத்தொகை நூல்களுக்கில்லை. 'போல் கிறேவ்' தொகுத்த "போற் களஞ்சியம்" ஓரளவிற்குச் சிறந்ததாகும். தமிழ்த்தொகை நூல்களை எல்லாம் சேர்த்து ஓர் பெரிய கவிக்கு ஒப்பிடுதல் பொருத்தமுடையதாகும். அத்தொகை நூல்களில் 'கலித்தொகை' என்னும் நூல் மிகச் சிறந்தது என்று சொல்வது மிகையாகாது. அதை அறிந்தே "கற்றுணர்ந்தார் ஏத்தும் கலி" என்று சொன்னார்கள் போலும்.

ஓர் கவியின் சிறப்பு அதன் பொருளிலும் அப் பொருளை எடுத்துக்கூறும் வித்தகிலும் தங்கியிருக்கிறதென்பது வெளிப்படையாகும். ஆங்கிலத்தில் இவற்றை "Matter" என்றும், "Manner" என்றும் கூறுவர். எவ்வாறு இவ்விரு சிறப்பையும் இங்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட கவி உடையதாயிருக்கின்றதென்று ஆராய்வோம்.

கடவுளின் மேல் வாழ்த்து, பெரிய தொகை நூலுக்கு முன்னுரை. 'முதற் கோணல் முற்றும் கோணல்' என்றவாறு கடவுள் வாழ்த்து சுவை பெறுவிடின் தொகை நூலுக்கே அவமானம். வாழ்த்து என்பதற்கு வெளிப்படையாக ஒரு அறிஞரீதியையும் இதில் காணோமே. 'போற்றி, போற்றி' என்றவது, 'வாழ்த்துவாம்' 'இறைஞ்சி ஏத்துவாம்' என்றவது ஒன்றுமில்லையே!

"ஆணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை ஆடி"

எத்துணைப் பொருட் சிறப்பு! "அழித்தற் ரொழிலை நிகழ்த்துகின்ற காலங்களிலே,உமாதேவி காப்ப ஆடிக், காத்தற் ரொழிலை நிகழ்த்துகின்ற இக்காலத்தே ஒரு வடிவைக்கொண்டு நேயம் இல்லாத பொருளாகிய எமக்குப் பொருந்தினாய்; இதற்குக் காரணக் கூறு" — (சச்சினார்கினியர் உரை), 'வாழ்த்து' என்பது நேர்முகமாகத்தான் இருக்கவேண்டுமென்பதில்லை. கவி நேராக

*

S. ஸ்ரீநிவாசன் M. A.,

*

எங்களுக்குப் புத்தி புகட்டவோ, நடவடிக்கை பழக்கவோ கூடாது. ஆகையால், இங்கு கடவுளின் தொழில்களைக் கூறிக் காப்பதற்குக் காரணங் கேட்டலே கவியின் வாழ்த்து.

‘அழித்தற்றொழில்’ ‘காத்தற்றொழில்’ என்னும் இவற்றில், நீ செய்வது அழித்தல். ‘காத்தல்’ இயல்புடையவள் உனக்குத் தாளம் போடுவாளோ? ஏது இவ்வித முரண்பாடு? கவியின் அபாரசக்தி இதுவே. ஒன்றோடு ஒன்று முரண்பட்ட உணர்ச்சிகள், உருவகங்கள் இவைகளை ஒருங்கே சேர்த்துக் கவி இயற்றுவது மிகவும் கஷ்டம். ஆங்கிலத்தில் Juxtaposition of opposite emotions and imagery என்று கூறுவதை இதில் சிறப்புடன் காணலாம். மூன்று விதமான நர்த்தனம்: கொடுகொட்டி, பாண்டரங்கம், காபாலம். நர்த்தனங்களுக்கு ஏற்ற சொற்களும், அவைகளுக்கொத்த பாவோசைகளும் (Rhythm) - இவற்றைச் சாதாரணமாக நாம் எல்லாச் சிறந்த கவிகளிலும் காணலாம். சந்தத்தோடு வாசித்தால் ஓசையின் விரைவு, உருக்கம் எப்படி மிகுந்து வருகின்றதென்று தெரியும். ஐயன் ஆட, அம்மை அசைவற்றிருப்பது ஓசையில் தெரியும். ஒவ்வொரு நர்த்தனமும் மூன் சென்றதைவிடக் கூடிய பயங்கரமுடையது. அவைகளின் பயங்கர உருவங்களின் பக்கத்தில் ஒரே அழகுச் சின்னங்கள். தாளம் போடும் அரிவையின் அழகுச் சின்னங்களும் படிப்படியாக, சிறப்புக் கூடி வருகின்றன. கொடியை யொத்த இடை; பணைத் தோள்கள்; வண்டுகள் ஒலிக்கும் கூந்தல்; ‘முலையணிந்த முறுவல்’ - இவற்றின் அழகுச் சிறப்பு ஒன்றைவிட ஒன்று எவ்வளவு உயர்ந்து வருகிறது! நர்த்தனத்தின் பயங்கரம் கூடக்கூட, அதைச் சாந்தப்படுத்த அரிவையின் அழகும் மிகுதியாகின்றது போலும். பயங்கரத்தினால் அழகு மிகுதியையும், அழகினால் பயங்கரம் சாந்தத்தையும் பெறுகின்றன. அழித்தற்றொழிலையே காத்தற்றொழிலாக மாற்றுவதும் அந்த அழகுதானே! உன் அழித்தலே காத்தல்! ஆங்கிலத்தில் ‘Ode’ என்று சொல்லப்பட்ட கவியைப்போல, இக்கவி அமைந்திருக்கின்றது. இதன் சொற்களின் ஓசை, செய்யுளின் உருவம், எதுகை, மோனை இவற்றைப்பற்றி ஆராயவேண்டியது அவசியமில்லை. பாட்டை ஒருமுறை வாசித்தாலே உடனே புலப்படும். கவித்தொகைக்குச் சிறந்த தலையாபரணம் இந்தப் பாட்டு:

ஆறறி யந்தணர்க் கருமறை பலபகர்த்து
தேயுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரந் திமடுத்துக்
கூறாமற் சூதித்தன்மேற் செல்லுங் கடுங்குளி
மாறாப்போர் மணிமிடற் றெண்கையாய் கேளினி;

படுபறை பலவியம்பப் பல்லுருவம் பெயர்த்துநீ
கொடுகொட்டி யாடுங்காற் கோடுய ரகல்குறிக்
கொடிபுரை நுசப்பினுள் கொண்டசீர் தருவாளோ;

கொலையுழுவைத் தோலசைஇக் கொன்றைத்தார் சுவற்புறளத்
தலையங்கை கொண்டீர் காபால மாடுங்கால்
முலையணிந்த முறுவலாண் முற்பாணி தருவாளோ
என வாங்கு,

பாணியுந் தூக்கும் சீரு மென்றிவை
மாணிழை யரிவை காப்ப
வாணமில் பொருளெமக் கமர்ந்தனை யாடி.

படித்துப் பார்த்தது

“சலோ டில்லி” — தொகுப்பாசிரியர் : வடவை மதுரம். விற்
பனை உரிமை: திருமகள் கம்பனி, 2, சென் மேரி தெரு, திருக்
கோணமலை. பக்கம் 42. விலை ஆன 10.

இச் சிறுநூலில் நேதாஜி சுபாஷ் போஸ் நிறுவிய இந்திய
தேசிய இராணுவம், ஜான்ஸி ராணி படை, அவற்றின் வீரப்
போராட்டம், ஆஜாத் ஹிந்த் தேசிய வங்கி, நேதாஜி கடிதங்கள்
என்னும் விஷயங்கள் சுருக்க விளக்கமாக எழுதப்பட்டிருக்
கின்றன. தொகுப்பாசிரியர் அழகிய தமிழைக் கையாண்டுள்ளார்.

“நவலட்சுமி” — ஆசிரியர்: P. M. R. முத்துச்சாமி ரெட்டி
யார். காரியாலயம்: 136, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு.

இத் தமிழ் மாதப் பத்திரிகையின் பதினொராவது ஆண்டு
ஆரம்ப இதழ் வரப்பெற்றோம். கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதை
கள் நிறைந்த இப்பத்திரிகையை, உயர்ந்த வெள்ளைக் காசுதத்தில்
அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ளார்கள். இவ்வளவுக்கும் விலையைப்
பார்த்தால் ‘கொள்ளை மலி’வாயிருக்கிறது. இந்த அழகிய பத்திரி
கையின் தனிப்பிரதி ஒன்று 12 சதம்தான்!

✱

குதிரை மலை

அ. வி. மயில்வாகனன் B. A., B. Sc.

சூங்க காலத்தே சிறந்து விளங்கிய குதிரை மலையைப் பற்றிக் தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரகாரர்களும், இலக்கிய கர்த்தாக்களும் கட்டாயமாக அறிந்துதான் இருப்பார்கள். அகப் பாக்களிலும் புறப் பாக்களிலும் அது பற்றிய குறிப்புகளைக் காணலாம். அம்மலை, யாரோ ஒரு பிட்டன் என்பவனுக்குச் சொந்தமானது. அவனது பெயர் குறிப்பதுபோல அவன் குறளாக இருந்திருக்கலாம்; ஆயின், யுத்தம் செய்வதில் தீரன். அவன் ஒரு சிற்றாசன்தான்; ஆனால், அவனது மலை, அவனைப் பணிபவர்களுக்குச் சகல சௌகரியங்களையும் செய்துதரும் வளம் மிகுதியும் உடையது.

“செழுங்கோள் வாழையகவிலைப் பகு
வாராக் குதிரைக் கிழவ” [க்கும்
என்ற அடிகள் ஓடாத குதிரை
யாகிய அம் மலைவளம் கூறும்
முகத்தால் அவ்வரசனைச் சிறப்
பிப்பனவாகும்.

“வசையில் வெம்போர்
வானவன் மறவ
னசையின் வாழ்நார்க்கு
நன்கலஞ் சரக்கும்
பொய்யா வாய்வாழ்
புனைகழல் பிட்டன்

மைதவழ் உயர்சினைக்
குதிரைக் கவர்ல்”

என்பது அம்மலையைப் பற்றியும் அதன் அரசனைப் பற்றியும் குறிக்கும் மற்றோர் செய்யுட் பகுதியாகும்.

இஃதனைத்தும் கடைசிக் கடல் கோளுக்கு முற்பட்ட காலத்துச் செய்திகள். அதன்பின், அம்மலை பற்றிய விஷயங்கள் எக்காலத்தும் அறியப்படாது அழிந்தொழியும் தறுவாயை யெய்தின. மக்களாற் கைவிடப்பட்ட அடர்ந்த காடுகளினகத்தே உள்ள இடங்களின் பெயர்களை, கர்ண பரம்பரைக் கதைகள், வழக்கு முதலிய ஆதாரங்களுடன் கூர்ந்து நோக்கின், என்றோ மறந்தொழிந்த விஷயமொன்று புலனாகிறது; குதிரை மலை இன்றும் அங்கு இருக்கிறது! ஒருவேளை அது ஆதியிற் குறிக்கப்பட்டதல்லாத தாயிருக்கலாம்.

புத்தளத்தின் வடக்கே, ஏறக்குறைய முப்பத்தாறு ‘மைல்’ தூரத்தில், இந்து சமுத்திரக் கரையருகே இம்மலை சூமரி முனையினை நோக்கி நிற்கிறது. அதனருகே, காரைதீவு என்ற சின்னஞ்சிறு துளிபம் அமைந்திருக்கிறது. நாகரிகத்தின்

வளர்ச்சியால் எங்கள் தேசத்தில் இத்திவின்பெயர் மங்கி மறைந்து விட்டது. எப்படியோ, அதன் பெயரிலுள்ள 'திவு' என்ற பதத்தை மாற்றி 'நகர்' என்ற க்க வேண்டுமென விளம்பரப்படுத்த ஒருவரும் முன்வரவில்லை. என்றாலும் அத்திவு, நிரந்தரமாகப் பன்னிரு குடும்பங்களையும், சில சமயங்களில் ஆகக் கூடியது பதினேந்து குடும்பங்களையுங்கொண்ட ஜனத்தொகை உடையதாக இருக்கின்றது.

குதிரைமலையின் உச்சியிலிருந்து பார்த்தால், விமானங்களைத் தாங்கிச் செல்லும் ஒரு கப்பல் நீரில் மிதப்பது போலவே தோன்றும், அத்திவு. அதுவும் ஒரு கண்கவர் காட்சிதான்.

பிற்கால வழக்கின்படி, மாணிக்கவாசகர் குதிரை வாங்கிய கதையுடன் தொடர்பு படுத்தப்பட்டிருக்கின்றது இக் குதிரைமலை. பெருந்துறை என்ற பதி, வடக்கேயுள்ள மன்றூர்ப் பகுதியைச் சார்ந்திருந்தமையால், இது பொருந்தாதிருக்கவுங்கடும். மற்றொரு கதை இவ்வாறு கூறுகிறது:

பாண்டிய மன்னனின் மகளாகிய அல்வி என்பாள், கல்பிட்டியா தொடக்கம் அரிப்பு வரை குழிக்கப்படும் முத்துக்களாற்கவரப்பட்டு, அவற்றை மேற்பார்வை செய்யும் பொருட்டு, அவ்விரு இடங்களின் மத்தியிலிருந்து குதிரை மலையைத் தன்னிருப்பிடமாக்கிக் கொண்டாள். உள்நாட்டு அரசனாகிய குளக்கோட்டனுடன் விரைவிலேயே அவள்

மாறுபட்டுக்கொண்டு, அவனுக்கு உப்பு அணுப்புவதை நிறுத்தினள். குளக்கோட்டனின் அறிவுத் திறமை அந்த இடர்ப்பாட்டை மேற்கொண்டு விட்டது. அவன் இரகசியமாக ஒரு நூறு பராக்கிரமசாலிகளை அழைத்து, கடலுக்கு ஒரு சரங்கப் பாதையைத் தோண்டிவித்தான். தோண்டிவித்ததும், முன்னரே அமைக்கப்பட்டிருந்த குளத்துக்குக் கடல்நீர் பாய்ச்சப்பட்டு, உப்பும் விளைந்தது! இதுவே கொக்கரிக்குளம். இக் கதையும் அதன்கன்னங்கரிய நிறத்தினால் ஏற்பட்டதொன்றாகும். இதை நம்பமறுப்பவர்களுக்கு, இக் கதாசிரியர்கள், நாட்டகத்துள்ள கொக்கரிக்குளத்தில் வாழும் பெரிய கடல்மீன்களை ஆதாரமாகக் காட்டித் தங்கதையை நிரூபிப்பர்.

குதிரைமலை, கடலின் கரையோரமாக அமைந்திருக்கும் ஒரு நீண்ட மலைத்தொடர். இதன் தொடர்பாக வடக்கில் நீண்டு கிடக்கின்றது முறிஞ்சமலை. ஆயின், இவ்விரண்டினிடையிலும் மட்டமான தரைப்பாகம் ஒன்றுண்டு. அதைத் தோண்டும்போது ஊறும் சுத்தஜலம், ஆச்சரியகரமாகவே விடையைத் தீர்க்கிறது. யாரோ ஒரு சாஷிப் என்னும் தைவிகப் பெரியார் ஒருவர் அங்கு அடக்கஞ் செய்யப்பட்டிருக்கிறார் என்பதும், அவரது சக்தியே அந்த நீருக்குப் புனிதத் தன்மையை அளிக்கிறதென்பதும் கர்ணபரம்பரைக் கதை. ஆனால்,

“மடல்பெரிது தாயை
மகிழினிது கந்தம்

உடல் சிறிய ரென்றிருக்க
வேண்டா - கடல்பெரிது
மண்ணீரு மாகா
ததனருகே சிற்றூறல்
உண்ணீரு மாகி விடும்”

என்ற பாட்டுத்தான் இப்பொழுது என் ஞாபகத்தில் வருகின்றது.

அந்த மலைகளின் குகைகளினதத்தே சிப்பிகளும் உயிர்வாழ் பிராணிகளின் உடற்பாகங்களும் மலிந்து கிடக்கின்றன. பெரும்பாலும் மீன்களினதாகவே இருக்கக்கூடும். அக்குகைகளின் ஒன்றனுள்ளிருந்து பெறப்பட்ட நீண்ட, வைரமான, கறுத்த; ‘பென்சில்’ போற் கூரிய, வெண்முனையையுடைய உடற்பாகங்கள் இப்பொழுது என்னிடம் இருக்கின்றன. இவை சாதாரண ‘சிலேற்றுப் பென்சில்’கள் போலவே வெண்மையாயிருக்கின்றன; அவைபோலவே இவையும் இலகுவில் முரியுந் தன்மை வாய்ந்

தன. இவ்விஷயம் ‘பென்சில்’ தொழிலில் ஈடுபடுபவர்களால் நன்கு கவனிக்கப்படத் தக்கதே! மலையின் சிகரத்தே ஏறக்குறைய ஆறு ‘மைல்’ தூரத்தில், சிதைவுற்ற தீபஸ்தம்பங்கள் இருக்கின்றன. அங்கே முன்னூறு கானூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்து இரும்புவளைகளை இன்றும் காணலாம். அதன் உச்சியில் ஒரு கிமிஸ்துவகோயிலும் உண்டு. கல்லினாலும், சுண்ணாம்பினாலும் கட்டப்பட்ட தீபஸ்தம்பங்கள் முள்ளி குளம், கல்லாறு, அரிப்பு ஆகிய இடங்களிலும் இருந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அவையனைத்தையும் பகலுள்ளியிலேயே தனித்தனி காண முடிகிறது. இதுவே அவற்றின் அமைப்பின் விபரம். எவ்வாறாயினும் அவையெல்லாம் இன்றுகூட ஓர் அழகிய காட்சியை அளிக்கின்றன! *

ஒருவழிப் பாதை

● பட்டணத்திலே, ஜன் நடமாட்டம் அதிகமாக உள்ள — ஆனால், வசதிக் குறைவாயுள்ள சில வீதிகளின் முகப்பில் “ஒருவழிப் பாதை” என்று எழுதியிருப்பதைப் பார்ப்பீர்கள்.

தர்ம சிந்தனைபற்ற லோபிகள் இருக்கிறார்களே, அவர்கள் இந்த ‘ஒருவழிப் பாதை’க்குச் சமானமானவர்கள். ஒருவழிப் பாதைவழியே, தினந்தோறும் ஆயிரக்கணக்கான வண்டிகள் போய்க்கொண்டேயிருக்கும். ஆனால், போன வண்டிகளில் ஒன்றாவது அவ்வழியே திரும்பிவராது. லோபிகளிடமும், பணமும் பொருளும் போய்க்கொண்டேயிருக்கும்; ஆனால், ஒருசதம் கூடத் திரும்பிவராது!

— ஸ்ரீ கிருபானந்தவாரி.

எனக்கு அது முடியாது!

மலரதன் அழகுக் காக,
மணகிளை மாலைக் காக,
பலர்அதைப் புகழ்தற் காக,
பரிமள மிகுதற் காக,
அவரதைப் பறித்தென் அற்ப
ஆசையின் பலிய தாக்க,
குலமலர் வாட்டம் - முள்ளின்
குத்தல்கள் தாக்க மாட்டேன்!

சேவ்விதழ் முத்துக் காக,
சிற்நிடை முயக்கிற் காக,
நிவ்விய மென்று மாந்தர்
செப்பிடு வாழ்வுக் காக,
செவ்வரிக் கண்ணுள் தன்னைச்
செகத்தினிற் பிரியே னென்று
எவ்விதம் இசைப்பேன் பொய்மை!
எனக்கது முடியா தப்பா!

புத்திர வாஞ்சைக் காக,
புவியினி வதனா வெய்தும்
உத்தம வாழ்வுக் காக,
உருக்குலைத்(து) அவனை ஓரோர்
பத்தொடு பத்து மாதம்
பாழ்படு நிலையி லாழ்த்தி
எத்திடு வாழ்வு வாழ
எனக்கது முடியா தப்பா!

— நாவற்குழியூர் நடராஜன்

மாடு சிரித்தது!

அ. செ. மு.

பல நாட்களுக்குப் பிறகு வண்டிக்காரக் கார்த்திகேசுவை மறுபடியும் சந்தித்தேன். ரயிலடிக்கு யாரையோ கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு வெறும் வண்டியோடு வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தான். வழியில் என்னைக்கண்டதும் வண்டியை நிறுத்தி என்னை ஏறிக்கொள்ளச் சொன்னான். 4½ மைல் தூரத்துக்கும் கால் - கோச்சில் போக நடந்து கொண்டிருந்த நான் இந்த வசதியைத் தப்பி விடுவேனா? ஏறிக் கொண்டேன்.

கார்த்திகேசுவின் வண்டியில் ஏறினால் என்னால் பேசாமலிருக்க முடிவதில்லை. வண்டியில் உட்கூடாததிலே ஒரு ஓரமாக ஒட்டியிருந்த எலக்ஷன் நோட்டீஸ் ஒன்று கண்ணில் பட்டதும் பேச்சைத் தொடங்கினேன்.

“ஓஹோ! கொள்ளிலுக்கு ஆள்பிடி வேலை வெகு மும்மாமாக நடக்கிறதுபோலிருக்கிறதே! நீ யார் பக்கம் அண்ணே? உன்னுடைய குறிச்சியில் இந்த அமளிகள் எப்படியிருக்கிறது?” என்று இரண்டு மூன்று கேள்விகளோடு பேச்சை ஆரம்பித்துவைத்தேன்.

மடியிலிருந்த புகையிலையில் ஒரு துண்டைக் கிள்ளி உருட்டி வாய்க்குள் குதப்பிக்கொண்டு ஓர் அலட்சியமான சிரிப்போடு, “பக்கமாவது, பரிசாவது தம்பி, எங்களுக்கு இதைப்பற்றி யெல்லாம் என்ன தெரியும்? பரியாரி

யார் என்ன சொல்லுகிறாரோ அந்தப்படி செய்கிறதுதான். அவர்தான் இந்த நோட்டீஸைக் கொண்டுபோய் ஒட்டச் சொல்லித் தந்தார். அவர் எனது நெற்றியிலே ஒட்டச் சொன்னாலும் ஒட்டிக்கொள்ளவேன். புண்ணியவான் கனகாலம் இருக்கவேண்டும்!” — என்று இரண்டு ஓசையும் எடுத்து மேலே பார்த்துக் கும்பிட்டான்.

அவன் பரக்காயிருப்பது அவனுடைய மாடுகளுக்கு எப்படியோ தெரிந்து விட்டது. அவை சற்றே உல்லாச நடைபோடத் தொடங்கின. கார்த்திகேசு என்ருக்குப் பதில் சொல்லிவிட்டு முன்னே குனிந்து அவைகளுக்குச் சத்தம் காட்டி மறுபடியும் முறுக்கி விட்டான். வண்டி கடகடத்துக்கொண்டு சென்றது.

“யார் அது, கந்தையாப் பரியாரியார்தானே? உனக்கும் அவருக்கும் அதிகம் கடமை உண்டு போலே” என்று மெல்லக் கிளறினேன். “கடமையாவது கடமை, தம்பி, நீங்கள் எல்லாரும் சின்னப்பிள்ளைகள் உங்களுக்கு அந்த

சர்வசன வாக்குரிமை என்று கதறுகிறார்களே; — உண்மையில் ஊரிலே நடப்பது என்ன? பழமொழி தெரியுமல்லவா? ‘வண்ணனுக்கு வண்ணத்தி மேலாசை; வண்ணத்திக்கோ.....?’

மனுஷரைத் தெரியாது. பூலோகத்திலே பரியாரியாரைப் போல ஒருத்தர் இரண்டு பேர் இருக்கிற படியால் தான் மழை பெய்கிறது, என்று நினைத்துக் கொள். கார்த்திகேசு இன்றைக்கு உயிரோடிருக்கிறது அந்தப் பிரபுவாலேதான். இல்லாவிட்டால் இவ்வளவுக்குச் செத்த இடத்தில் புல்லுக் கூட முளைத்துப் போயிருக்கும்—!”

“ஓகோ, அப்படியே? அவ்வளவு பெரியகாரியமா அதென்ன?”

‘எனக்கு ஒன்றுமில்லை, தம்பி, என்னுடைய பெண்சாதிக்குத் தான் ஒருமுறை ஒரு வருத்தம் வந்தது. வருத்தமாவது வருத்தம். இரண்டு வருஷத்துக்கு முன்னம் என் பெண்சாதிக்கு வந்த வருத்தத்தைப் போல உலகத்திலே ஆருக்கும் வந்து காண்பார்க்கவில்லை. வைத்தியர்மார் எல்லாருமே கைவிட்டுவிட்டார்கள். மானிப்பாயிலேகூட வீட்டுக்குக் கொண்டுபோகச் சொல்லிவிட்டார்கள். வீட்டிலே ஏழுநாளாய் அடுப்பு மூட்டவில்லை. பிள்ளை குட்டிகள், எல்லாம் ஏங்கிப்போய்க் கிடந்தன, வீட்டுக்கு லட்சுமிபோல இருந்தவள், அவளுக்கு இப்படி ஒன்று என்றால் எனக்குப் பாதிப் பிராணனே போய்விட்டதுபோலிருந்தது. என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்துப்போயிருந்த சமயத்தில்தான் இந்தப் புண்ணியவாளன் வந்துசீர்ந்தார், அப்பா. ஒருநாளை மருந்து. ஒரே ஒருநாளை மருந்து தம்பி. ஒருகிழமை அறிவுநிலைவில்லாமல் கிடந்த என் பெண்சாதி அந்த மூன்றுநேர மருந்துக்குப் பிறகு கண்

முளித்துப் பார்த்து என்னைக் கூப்பிட்டான், தம்பி! ஆகா! அதை மறக்கமுடியாது. தெய்வம்தான் வந்துவிட்டது போலிருந்தது எனக்கு. இருந்த ஆணர்த்தத்தில் மற்றாள் பரியாரியார் வீட்டுக்கு வந்தபோது அவரை விழுந்து கும்பிட்டேன், தம்பி. என்ன இருந்தாலும் அந்தக் காலத்துப் பரியாரிமார்கள் தெய்வப் பிறவிகள்தான். செத்துப் போனாலும் அவர்கள் பூங்காவனத்தில்தான் இருப்பார்கள்...’

அவனது நா தழிதழித்தது. கண்கள் கலங்கின. பழமை உணர்ச்சியில் ஆழ்ந்துபோய் விட்டான். பாவம்!

எனக்கு அவனைப் பார்க்க ஒரு பக்கம் வருத்தமாயிருந்தது. அவனைப் பார்க்காமல் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டாலோ சிரிப்புப் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது.

கொஞ்சத்தூரம் வண்டி போனபிற்பாடு பேச்சைச் சாவகாசமாகத் தொடங்கினேன்.

‘அப்போ, இந்தக் கௌன்சில் அடிபிடியிலே நீ போம்பலம் பக்கமுமில்லை, பெரியண்ணார் பக்கமுமில்லை, பரியாரியாரின் பக்கம் என்று சொல்லு’ என்று தூண்டினேன்.

‘ஏன், பரியாரியார் பெரியண்ணார் பக்கம்தானே வேலைசெய்கிறார்! தெரியாதோ?’ என்று திருப்பிக் கேட்டான் அவன்.

‘அந்த நோட்டீஸைப் படித்துப் பார்த்தால் அவர் யார் பக்கமென்று தெரியும்’ என்றேன்.

‘அதை நான் படித்துப்பார்க்கவில்லை, தம்பி. எனக்குத் தெரியும், எப்படியும் பரியாரியார்

பெரியண்ணர் பக்கம்தான் வேலை செய்வார் என்று.'

'அதெப்படி?' என்று வெகு ஆவலோடு கேட்டேன்.

'ஃ என்ன தம்பி எடுத்ததுக் கெல்லாம் கேள்வி கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாய்? உலகத்திலே நடக்கிறது ஒன்றுமே உனக்குத் தெரியாதுபோலிருக்கு. கொஞ்ச நாளைக்கு முந்தி கடைபெற்ற அந்த வேலைகாரப்பெண் கொலை வழக்கில் — பெரியண்ணர் அப்புக்காத்து, அவ்வளவு பாடுபட்டு சட்டவிற்பதை பேசி வெல்லாவிட்டால் பரியாரியார் செய்த வேலைக்கு அவர் கழுத்தில் கயிறு அல்லவா மாட்டியிருப்பார்கள் கோட்டில்?'

'ஓகோ, அதற்காகவா? அப்படியானால் அவர் கிற்பது சரிதான். பெரியண்ணர் செய்த உதவிக்கு இதுவும் செய்யலாம், இன்னமும் செய்யலாம்' என்று அவனோடு சேர்ந்து பாடிவிட்டேன்.

இப்படி நான் சொன்னபோது என்னுடைய முகத்தில் எதைக் கண்டு கொண்டானோ தெரியாது, தன்னுடைய பிரசாரத்தை என்னிடமுங் கொஞ்சம் காட்டத் தொடங்கி விட்டான்!

'ஏன், தம்பி, பெரியண்ணர் மகா கெட்டிக்காரரும் கல்லவரும் என்று சொல்லுகிறார்களே. நீ அறியவில்லையா? யுத்த காலத்திலே ஏழைமக்களுக்கு அநேகம் உதவிகள் செய்திருக்கிறாராம். தீனி இல்லாமல் சாகக்கிடந்த மாடுகளுக்குச் சீமையிலேயிருந்து பருத்திக் கொட்டையும் பிண்ணாக்கும் எடுப்பித்துக் கொடுத்தாராம். நாங்கள் அவருக்கு எவ்

வளவோ கடமைப்பட்டிருக்கிறோம், பரியாரியாருடைய மகனுக்கு கொழும்பில் வேலையாக்கி விட்டது யார் என்று நினைக்கிறீர்? என்னுடைய பொடியனை யும் நெடுகப் படிப்பிக்கச் சொல்லியிருக்கிறார் பரியாரியார்.' என்று மேலும் பேச இழுத்தான்.

'அட்டே, உனக்கும் இதெல்லாம் தெரிந்துவிட்டதுபோலிருக்கே, எங்கே அந்த நோட்டீஸை இங்கே எடுப்பார்ப்போம்.' என்று அதைக் கேட்டு வாங்கிப் பார்த்தேன். எனக்குப் பெரும் வியப்பாயிருந்தது. ஏன்?

அது பெரியண்ணருக்கு மாறாக அவரது எதிர்க்கட்சியினர் அவர் மீது வசைபுரானம் பாடி வெளியிட்ட நோட்டீஸ்!

'என்ன அப்பா இது? யார் பக்கத்து நோட்டீஸை நீ கொண்டு திரிகிறாய்?' என்று கேட்டதும், கார்த்திகேசு தடுக்கிட்டு விட்டான். நான் விஷயத்தைச் சொன்னேன்.

'அட்டா, மாறிவிட்டேன்போலிருக்கிறது! வண்டியில் இதை யாரோ கொண்டுவந்து விட்டு விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள். அதைக் கிழித்தெறித்து விடு தம்பி!' என்று பரபரப்பாக என்னிடம் வாங்கி அதைத் தூள் தூளாகக் கிழித்தெறித்தான்.

'கார்த்தி அண்ணை! நீ பள்ளிக் கூடம் போனதில்லையா சிறுவயசில்? என்று அவனை நான் கேட்கவில்லை. மாட்டின் கழுத்திலிருந்த சலங்கைகள் கலகலத்தன. அது, 'மாடு சிரித்தது' போலிருந்தது எனக்கு! ஏன் சிரித்தது?

✽

வேண்டாத புத்திமதி!

சாரதா

கேள்பா, பெரியவயைப் போக வென்ற
 'கேபீடி'யில், கெட்டுநோந்துன் வாழும் நானைப்
 பாழடிக்கத் துணியாதே; "பரோப காரம்
 பரமனுக்குப் பிரிய"மென்றாய் — பசப்பு வார்த்தை;
 நானைக்குக் - கிடைக்குமென்ற புகழ்தா னின்று
 நாலகப்பை சோழீமோ? நண்பா, சொன்னேன்;
 வேளைக்கு ஏற்றபடி வேஷம் போடும்
 வித்தைகளைக் கற்பினெல்லாம் வீருத்தி யாமே!

நீதிமா னாயிருந்து, உலகம் உய்ய
 நீண்டதிட்டம் போடவென்று நித்தம் எண்ணி,
 பேதையென்றும் பித்தனென்றும் வாழா வெட்டிப்
 பேயனென்றும் பேரெடுக்க வேண்டா ம்ப்பா;
 பூதலத்தில் பாலிகளைக் காக்க யேசு
 போதகஞ்செய் தென்னபலன் கண்டா ரப்போ?
 வேதமொழி யாகவுணர்: நீதிமான் போல்
 வேஷமிட்டு நடிப்பதுதான் மேன்மை ய்ப்பா!

அறியாமைச் சேற்றினிலே உழவும் மாந்தர்
 அனைவரையும் கைகொடுத்துத் தூக்க வேண்ணிப்
 பெரியோரென் னப்பட்டோர் என்ன பட்டார்?
 பீடைகளும் அவமதிப்புப் பேச்சுந் தானே;
 நெறியாகச் சொல்லி வைத்தேன்: எதிர்கா லத்து
 நீண்டபுகழ் என்னசெயும்? நிகழ்கா லத்தே
 குறியாக, உன்வாழ்க்கைக் கோட்டுள் நின்று
 குடிகெடுத்தும் சுகவழியைக் கோலு வாயே!

ஏழைபணக் காரனென்ற பேதம் இன்றி
 எல்லோரும் சமமாக, இன்ப மாக
 வாழவேன்று போதுவுடமைத் தத்து லத்தை
 வகுத்துவைத்த கார்ல்மாக்கேஷ வாழ்நாள் முற்றும்
 ஏழைமைமீல், அரசாங்க எதிர்ப்பு என்னும்
 ஈட்டிமுனை நலிவிருந்து இன்ன லற்றான்;
 மூளையின்றி அவர்வழியே நீபின் பற்ற
 மூந்துவையேல், துயர்க்கடலில் முழுகு வாயே!

தமிழரின் பொருளாதார வளர்ச்சி

எஸ். கே. கந்தையா

இலங்கைத் தமிழரின், தமிழின் மறுமலர்ச்சியை நோக்கமாகக் கொண்ட வெளியீட்டுக்கும், இலங்கைத் தமிழரின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் நெருங்கிய சம்பந்தமுண்டு. தொன்றுதொட்டு வளர்ந்துவரும் நாகரிகத்தின் ஓர் விசேஷ அம்சம் கலாசாரத்திற்கும் பொருளாதாரத்திற்கும் மிடையேயுள்ள நெருங்கிய பின்னல். ஓர் தேசத்தின் ஓர் இனமக்

களின் கலைவளர்ச்சிக்கோ, மறுமலர்ச்சிக்கோ அத் தேசத்தின் அம் மக்களின் செல்வ வளர்ச்சி இன்றியமையாத தென்பது உண்மை.

உதாரணமாக, இங்கிலாந்திலே 16-ம், 17-ம் நூற்றாண்டிலே பெரும் பொருள் வளர்ச்சியேற்பட்ட தென்பது சரித்திர வாயிலாக அறிந்த உண்மை. அதேகாலத்தில் பிருத்தானிய கலை அமோகமாக

அடிமையிலே கிடந்துழுவும் இந்தி யாவை ஆங்கிலரின் பிடியிருந்து அகற்ற வேன்று துடிதுடித்துச் சுகபோக வாழ்வை யெல்லாம் துச்சமென விட்டசுபாஷ் ஜவஹர் காந்தி தடியடியும் கொஞ்சிறையும் பெற்றுப் பெற்றுச் சஞ்சலத்தே தம்முயிரைத் தாங்கக் கண்மீம், படியின்மிசை லட்சியமென் றேதோ சொல்லிப் பகற்கனவில் உன்வாழ்வைப் பலிகோ டாதே!

உண்டேத்து. உவப்பாக இருக்க வேண்மீம்;
ஊர்வம்பு அளப்பதிலே ஊக்கம் வேண்மீம்;
பெண்பித்துக் கொண்டலையும் நண்பர் குழப்
பேர்பெற்ற மதுவேறியைப் பேண வேண்மீம்;
கண்டிக்கோ கம்பனைக்கோ ஓடி யோடிக்
கள்ளவிலைப் பொருள்களினூற் காசு தேடிக்
கொண்டிருந்தால், ஜனங்களெல்லாம் "ராஜா" என்றே
கும்பிட்டேக் குறிப்பறிந்து ஒழுகு வாரே! *

வளர்ச்சியடைந்தது. ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன் போன்ற ஆங்கில இலக்கிய அரசர்கள் தங்கள் கலையின் மாட்சியை உலகத்துக்கு நிரூபித்தகாலம் அக்காலம்.

ஆகவே, இலங்கைத் தமிழரிடையே கலை, இலக்கிய மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டு மேலோங்க இலங்கை மக்களின் செல்வ வளர்ச்சிக்கு அடிக்கோலித்தானாக வேண்டும்.

இலங்கைத் தமிழரின் இருப் பிடங்களாகக் கருதப்படும் இரு பகுதிகள் வடமாகாணமும் கீழ்மாகாணமும். இலங்கையின் பூகோள அமைப்பின்படியும் சரித்திரப் போக்கினாலும் இவ்விரு பகுதிகளும் செல்வ வளர்ச்சியில் குறைந்துள்ளன. இவ்விரு பகுதிகளும் மழையினைக் குறைந்த பிரதேசத்திலேயுள்ளன. விவசாய நாடாண்படியால் பழைய காலத்திலே இப்பகுதிகளில் குளங்கள் கட்டப்பட்டன. தேச சுவாத்தியக் குறை இவ்விதம் இலங்கை அரசர்களால் ஓரளவுக்கு நிரீர்த்தியாக, சரித்திர சிக்கல்கள் இப்பகுதிகளின் வீழ்ச்சிக்கு அடிக்கோலின. தமிழர் படையெடுப்புகளும், தமிழர் - சிங்களர்ப் போராட்டங்களும் அநேக காலமாக இருந்ததால், இப்பகுதிகள் மறுபடியும் கவனியாது விடப்பட்டுக் கீழ்நிலை யடைந்தன. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலே நீர்ப்பாசன வசதியின்மை, வடமாகாணத்தின் எஞ்சிய பகுதியிலும் கீழ்மாகாணத்திலும் குளங்கள் பாழடைந்தமை—இவையே இலங்கைத் தமிழரின் பொருளாதார வீழ்ச்சிக்கு அடிப்படைக் காரணங்கள்.

மேல்நாட்டுப் படையெடுப்புக்கள் இலங்கையில் இன்னுமோர் முக்கிய மாற்றத்தைக் கொணர்ந்தன. மழை அதிகமாகியுள்ள தென்மேற்குப் பகுதிகளும் மத்திய பகுதிகளும் பொருளாதாரத்தில் முதன்மைபெற்றன. முதலில் கறுவாவும் பின் கோப்பி, தேயிலைற்ப்பர் முதலியனவும் தென்மேற்கு இலங்கைக்கும் மலைநாட்டிற்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்தன. போக்குவரவு சாதனங்கள், துறை முகங்கள், வியாபாரமாகியவற்றில் அப்பகுதிகள் வளர்ச்சிபெற்று இன்றைய நிலையில் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தின் பிரதான தூண்களாக நிற்கின்றன.

யுத்தத்திற்கு முன்பு இலங்கைத் தமிழர், குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத் தமிழர், கல்விமூலம் தங்கள் பொருளாதார நிலையை ஓரளவிற்குச் சீர்ப்படுத்தினார்கள். யிஷுவனரிமார் கூடிய கவனம் செலுத்தி ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை யாழ்ப்பாணத்திலே நிறுவியதன் பயனாக தமிழரில் பெருந் தொகையினர் ஆங்கிலக் கல்வி பயின்று இலங்கை அரசாங்க சேவையிலமர்ந்தும் தோட்டங்களில் குமாஸ்தாக்களாகியும், மலாயாவுக்கு உத்தியோகத்திற்காகச் சென்றும் தமிழரின் பொருளாதாரத்தை உடைந்து விழாது காப்பாற்றினர்.

சென்ற இருபது வருஷங்களாக இலங்கையிலும் உலகத்திலும் ஏற்பட்ட மாற்றங்களின் பயனாக இலங்கைத் தமிழரின் ஆங்கிலக் கல்விவசதி முன்போல் பொருளாதாரத்தின் தூணாக நிற்கமுடியவில்லை. சிங்களர்களிடையே ஆங்கிலக்கல்வி பரம்பி, அவர்

கள் அரசாங்க உத்தியோகங்களைத் தங்கள் தொகைக்கேற்பப் பெறுகிறார்கள். உலகப் பொருளாதார முறையின் சீர்கேட்டினாலே 1930-ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட பொருளாதார மந்த நிலையின்பின், மலாயாவும் தமிழருக்கு முன்போல ஆதரவளிக்க மறுத்துவிட்டது. அநேகம் தமிழர் உத்தியோகமிழந்து சொந்தநாடு திரும்பினார்கள். தமிழர் இங்கிருந்து அங்கு செல்ல முடியாமல் வந்தது. மலாய்நாட்டின் தேசியம் வளரத் தொடங்க மலாய மலாயருக்கே என்ற கொள்கை ஆரம்பத்தில் அரசாங்க உத்தியோகங்கள் விஷயத்தில் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது.

விவசாய நிலை

வெளியூர்களிலிருந்து வந்த பணமே யாழ்ப்பாணத்தில் உற்பத்தியாகிய செல்வத்திலும் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது. யாழ்ப்பாணத்திலே நூற்றுக்கு 28 வீதமான பூமி மாத்திரம் பயிரிடப்படுகிறது. இந்த 28 வீதமான பூமி, பெரும் தொகையினரிடையே பிரிக்கப்பட்டிருப்பதால் வயல்களும் தோட்டங்களும் மிகவும் சிறியனவாக இருக்கின்றன. இவ்வீத விவசாயம் மிகவும் பழைய முறைகளைக் கொண்டு அளவுக்கு மிஞ்சிய பிரயாசையை அவசியமாக்கி, மிகக் குறைந்த பலனைக் கொடுக்கிறது.

விவசாயத்தைச் சீர்ப்படுத்த இருவித திருத்த வேலைகள் செய்

யப்படவேண்டும். உடனே கஷ்டத்தைக் குறைத்து, பலனைக் கூட்டக்கூடிய வேலைகள் ஒர்விதம். இப்போதிருக்கும் புராதன நிலையிலிருந்து யாழ்ப்பாண விவசாயத்தை அடியோடு மாற்றித் தற்கால விவசாயமாக்கப் பெருந்திட்டங்களும் தேவை. அந்த அடிப்படையிலே மாற்றத்துக்கு உடனே அடிக்கோலவேண்டும். இதுவே இரண்டாம்விதத் திருத்தவேலை.

உடன் திருத்தங்கள்.

பொதுவாகத் திட்டங்கள் வகுத்தல் சுலபமான காரியம். ஆனால் அத்திட்டங்களைச் செய்து நிறைவேற்றுதல் மிகவும் கஷ்டமானது. பொதுவாக அது கைகூடாது. ஆகையால் உடன் திருத்தங்களைப்பற்றி யோசிக்கும் போது செய்கையின் அத்தியாவசியத்தை மனத்திலிருந்து நீங்க விடக்கூடாது.

முதலாவதாக, நீர்ப்பாசன விஷயமாகச் சிறு யந்திரங்கள் பாவிக்கப்படலாமெனக் கட்டுரைகளும், பேச்சுக்களும், பொருட்காட்சிகளும் வற்புறுத்தி வருகின்றன. ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் நீர்ப்பாசன முறையில் இச் சிறு யந்திரங்கள் பாவிக்கப்படுதல் மிகக் குறைவே. ஏவ்வோர் பகுதிக்கும் தேவையான சிறு யந்திரங்களைக் கிணறுகளில் மாற்றி மாற்றி வைக்கக்கூடிய யந்திரங்களை இறக்குமதி செய்வீக்கவேண்டும். இவ்விஷயம் மிகவும் பெரிய

விஷயம். யாழ்ப்பாணக் குடா நாட்டின் எல்லாக் கிணறுகளுக்கும் லாபகரமாக உபயோகிக்கக் கூடிய சிறிய யந்திரங்கள் எத்தனை தேவை; அவற்றைப் பல பகுதிகளில் வைத்துப் பாவிப்புக்குக் கொடுப்பது அரசாங்கத்தின் மூலமோ அல்லது கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமோ என்பனபோன்ற பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க அரசாங்கமும் பொது ஜனங்களும் சேர்ந்து மகாநாடுகள் நடத்தி ஏற்ற முடிபுகளையடைந்து அவற்றைக் கையாளவேண்டும்.

உடனடியாக, இவ்விஷயத்தில் செய்கையி லீடுபட வேண்டும். பொதுஜனங்கள் இவ்விஷயத்தில் ஊக்கப்படப் பிரசாரமும் செய்யப்படவேண்டும். நாட்டிலேயுள்ள பலவித சங்கங்கள் இவ்விஷயத்திலீடுபட வேண்டும்.

பேரு மாற்றங்கள்.

அதே நேரத்தில் யாழ்ப்பாண விவசாயத்தை மாற்றி யமைக்க ஏதுவாகிய பெரும் திட்டங்கள் அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்படல் வேண்டும். இவ் விஷயத்தினும் பொதுஜன ஊக்கமும் முயற்சியில்லாவிட்டால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. உதாரணமாக யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டுக் கடலேரித் திட்டமென்று ஓர் திட்டம் அரசாங்கத்தால் தயாரிக்கப்பட்டது. இத் திட்டத்தினால் தற்போது நெல் செய்யப்படும் 30,000 ஏக்கர்களும் கூடிய செழிப்படையு

மெனவும், புதிதாக 11,000 ஏக்கர் நிலம் பாவிப்புக்குச் சேர்க்க முடியுமெனவும், 25,000 ஏக்கர் விசாலமுள்ள நல்லதண்ணீர் வாயி யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கிடைக்குமெனவும், அவசியமாகத் தேவைப்படும் கோடையில் விசாலமான புற்றரைகள் வசதியாகக் கிடைக்குமெனவும் எஞ்சினியர் வெப்திட்டத்தில் விளக்கியிருக்கிறார். குறித்த திட்டம் அமுலுக்கு வர வேண்டுமென்ப பல விரும்பினர்கள். சென்ற வருஷம் ஜூலை மாதம் விவசாய மந்திரி யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது இத் திட்டத்தைத் தான் இப்போதைய பதவியை விடமுன் அமுலுக்குக் கொண்டு வருவதாக வாக்களித்தார். இது விஷயம் இன்னும் திட்டமாகவே யிருக்கிறது. பொது ஜன அபிப்பிராயம் இத் திட்டத்தின் சார்பாகத் திரட்டப்படாவிட்டால் இதைக் கையாளவது கஷ்டம். ஆகவே, இவ்விஷயங்களுக்கு அவசியமாகக் கட்டுப்பாடான, ஸ்திரமாக அமைக்கப்பட்ட பொதுஜன ஸ்தாபனங்கள் தேவை. யாழ்ப்பாணத்தின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு விவசாயச் சீர்திருத்தத் திட்டங்கள் அனேக யிருக்கின்றன. அனேகம் சிருஷ்டிக்கப்படலாம். ஆனால், அவையெல்லாவற்றினும் பார்க்க கிராமந்தோறும் கட்டுப்பாடான, ஒற்றுமையான, ஸ்திரமாக அமைக்கப்பட்ட, பொதுஜனங்களைத் திரட்டி முற்செலுத்தும் ஸ்தாபனங்கள் தேவை.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

உலகக் கண்கள்

- இராஜநாயகன் -

ஆசிரியர் ஜகதீசனாள் பள்ளிக்கூட வாழ்க்கையில் இரண்டு வருஷங்கள் கூட தரித்திருக்க முடியாதுபோல் தோன்றியது. ஆனால் அவன் அதே வாழ்க்கையில் பத்து வருஷங்கள் சேர்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது போல விதி ருக்மிணியின் முகத்திலே மீற முடியாத ஒரு கட்டளையின் சாயலை எழுதியிருந்தது. எட்டு வயது நிரம்பாத அந்தச் சிறுமி ருக்மிணியின் முகம், உருவம் எல்லாம் ஜகதீசனுக்கு அந்தக் கட்டளையின் சாயலைக் காட்டி அவனைத் திணற வைத்து விட்டன. பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து அத்தனை மாணவர்களும் அவள்தான் மனிதரீதியிலே உள்ள ஒருத்தியாக ஜகதீசனின் மனத்திலே தோன்றினாள். அந்தத் தொழிலே வேண்டாம் என்று அவன் வெறுப்படைந்து புறப்பட்டு எண்ணிய போதுதான் ருக்மிணி பள்ளிக்கூடத்தில் வந்து சேர்ந்தாள். அவளைக் கண்டபிறகு, 'எங்கேயா

வது' தொலைந்துவிட வேண்டும்' என்ற அவனது எண்ணம் உருக்குலைந்து சிதைந்துபோய் விட்டது.

ருக்மிணியின் கண்கள், நெற்றி, வாய், உருவம், அசைவு, நெளிவு எல்லாம் ஜகதீசனுக்குப் புதுமையாகவே தோன்றின. மோகனத்தைப் பொழிந்துகொண்டிருக்கும், அவளது கண்களுக்கு மெருகு இவது போல அமைந்திருந்த நெற்றி - புதுமையுடன் கூடி, மழலைக் குவியலை அள்ளி அள்ளிக் கொட்டும் அந்த வாய் - மயக்கத்தைக் கொடுத்துக் கூத்தாடும்படி செய்துகொண்டும் அந்த மோகனச் சிரிப்பு - எல்லாம் ஜகதீசனுக்கு எவ்விதம் தோற்றுமீ? உணர்ச்சியற்ற ஜடங்களின் நடுவிலே கிடைத்த தெய்வக் குழந்தையல்லவா அவள்?

வெறுப்புத் தட்டியிருந்த வாழ்க்கைக்கு அவள் புத்துயிர் கொடுத்தாள். ஜகதீசனது மனத்திலே நிரம்பிக்கிடந்த வெறுப்புணர்ச்சிகள் எல்லாவற்றையும் படிப்படியாக அவள் மறையச் செய்தது, இன்ப அலைகளை அவனது மனத்தில் தோன்றும்படி செய்தாள். அத்தனை பெருமைக்கும் அந்தச் சிறுமி உரித்துடையவள் ஆனதைக் கண்டபோது ஜகதீசனுக்குமே ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது. விதியின் விசுத்திரமான போக்கைக் கண்டு யாருக்குத் தான் ஆச்சரியம் உண்டாகாது?

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை, மாலை வேளையில் உலாவி வரலாம் என்று ஜகதீசன் புறப்பட்டான். வழியிலே - விதியில் ருக்மிணி அவனை நோக்கி ஓடிவந்தாள். அவளைக் கண்டதுமே ஜகதீசன்

நின்றகொண்டு, “அம்மா, ருக்மிணி! ஓடாதே; விழுந்துவிடப் போகிறாய்!” என்று எச்சரித்தான். ஆனால் ருக்மிணி ஓடுவதை கிழத்தவில்லை. நெருங்கி வந்து அவனைக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டாள்.

“வாத்தியார், உங்களை அம்மா கூட்டிக்கொண்டு வரச்சொன்னா”

களைப்பினால் அவளது வார்த்தைகள் நடுங்கின. ஜகதீசன் அவளது தலையைத் தடவிக்கொண்டே “அம்மா கூட்டிக்கொண்டு வரச்சொன்னாளா? ஏன்?” என்று கேட்டான்.

ஜகதீசனுக்கு ருக்மிணியைத் தெரியுமே தவிர அவளது தாயைத் தெரியாது. வீடும் தெரியாது. ஆனால் அவளுக்கு அப்பா இல்லை என்பதும் தெரியும்.

ருக்மிணி அவளை நிமிர்ந்து பார்த்துக்கொண்டே “எனக்குத் தெரியாது, வாருங்கோ” என்று அவளது கையைப் பிடித்து இழுத்தான். “உங்கள் வீடு எங்கே அம்மா?” என்று கேட்பதைவிட வேறொன்றையுமே அவனால் கேட்க முடியவில்லை.

“அதோ, அந்த ஆலமரத்துக்குப் பக்கத்து வீடு” என்று சொல்லிக்கொண்டே ருக்மிணி முன்னால் நடந்தாள். காந்தத்தின் அசைவுக்கேற்பத் தானும் அசைந்துகொடுக்கும் இரும்புத்துண்டு போல ஜகதீசன் அவள் பின்னால் நடந்தான். இன்னதென்று சொல்ல முடியாத ஒரு சூழ்நிலையிலே அவளது உள்ளம் அகப்பட்டுத் தத்தளித்ததோ—ஆனந்தமடைந்ததோ என்று சொல்ல முடியவில்லை.

அவளது மனம் வலியீட்டுத் துழாவிப் பார்த்தது. எங்கோ கண்டுபழகிய முகமல்லவா அது? ஆனால் எங்கே, எப்பொழுது என்பது மட்டும் ஞாபகத்துக்கு வரவில்லை. அந்த முகம் சிந்தனைபின்பழைய ஏடுகளைத் திறந்து காட்டியது. தூசி படிந்திருந்த அந்த ஏடுகளை வாசிக்க முதலில் முடியவில்லை, பிறகு தூசிகளைத் துடைத்துவிட்டுக் கூர்ந்து படித்தான்.

அடடா! அவள் — லக்ஷ்மி — அனாதைச் சிறுவனாக ஜகதீசன் வீதியிலே திரிந்தபோது அழைத்துச் சென்று ஆதரித்து, பிறகு அனாதாஸ்திரமில் ஒன்றில் சேர்த்து விட்ட புண்ணிய புருஷனின் மகளல்லவா? அனாதாஸ்திரமத்தின் உதவியினால் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு ஜகதீசன் அவர்களின் வீட்டைத் தேடிச் சென்றபோது, அவர்கள் எங்கோ போய்விட்டார்கள் என்று அறிந்தான். தனது வாழ்க்கைக்கு அத்திவாரமிட்ட அந்த மனிதனைக் காணாததால் ஏற்பட்ட துயரம் அவரது மகளைக் கண்டதே ஆரந்தமாக மாறி விட்டதைக் கண்டு ஜகதீசனின் கண்களில் நீர் துளித்தது. அதைக் கண்டு லக்ஷ்மியின் கண்களும் கலங்கின. ருக்மிணிக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவளும் கண்களைக் கசக்கினாள். குழந்தையல்லவா?

“ருக்கு உங்களைப் பற்றிச் சொன்னாள்”

இதைச் சொல்லும் போது லக்ஷ்மியின் குரல் தழதழத்தது. குங்குமம் இடப்படாத அவளது நெற்றியின் பிரகாசம், அதிலே தோன்றிய வியர்வைத் துளிகளை

முத்துக்கள் போல மிளிர்ச் செய்தது. மஞ்சள் நூலற்ற தன் கழுத்தைத். தடவிக் கொண்டே, "அப்பா, இல்லாத அவளுக்கு உங்கள் அன்பு பெருத்த ஆறுதலாக இருக்கிறது. தனிப்பட்ட முறையிலே சொல்லப்போனால், எனது நன்றியை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்" என்று சொன்னாள்.

ஐக்கீசனது சிந்தனை வெகு வேகமாகச் சுழன்றது. லக்ஷ்மியின் வார்த்தைகளில், தன்னை மறந்த நிலையில் அவள் செய்த செய்கைகளில் எந்தக் கோணத்திலிருந்து அவளது உள்ளக் கருத்தை அவன் அறிந்துகொள்ள முடியும்? அந்தகாரத்தின் தொடர்ச்சியிலே, இடையில் சொருகப்பட்ட ஒரு சிறிய ஒளிக்கதிர் போலவே அவள் சொன்ன 'தனிப்பட்ட முறையிலே' என்ற வார்த்தைகள் இருந்தன. அவற்றை வைத்துக் கொண்டு அவள் எதை உணர்த்தினாள்?

வெகுநேரமாக நிகழ்ந்த சிந்தனைச் சுழற்சியின் பின்னணி போல அவனது வாய் "ஆசிரியன் என்ற முறையில் எனது கடமையைச் செய்யக் கிடைத்த ஒரே பொரு பாத்திரம் ருக்குதான். அதற்காகவும் உங்கள் தகப்பனரின் உதவிக்காகவும் நான்தான் உங்களுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டிய நிலைமையில் இருக்கின்றேன்" என்ற வார்த்தைகளை உழலிக் கொட்டிற்று.

தயங்காமல் அவள் பதில் சொன்னாள்: "ஒருவருக்கொருவர் பரஸ்பரம் நன்றி செலுத்திக் கொள்ளுவதென்றால் அது அன்பின் சின்னம் என்று கிறதல்லவா?"

ஐக்கீசன் திகைத்துப் போனான். அந்தப் பதிலுக்கும், அவளது பார்வைக்கும் தலைகுனிந்து வணங்காமலிருக்க அவனது உள்ளத்தில் தைரியம் பிறக்கவில்லை. ருக்மிணியைப் பார்த்தபடி பேசாமல் நின்றான். "கால் வலிக்க நின்றுகொண்டிருக்க வேண்டாம். உட்காரலாமே" என்று லக்ஷ்மி சொன்னபிறகுதான் அவனுக்கு உணர்ச்சி உண்டாயிற்று. நாற்காலி ஒன்றை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்தான்.

அவள் தேரீர் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். அதைக் குடித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே "எனக்கு வேண்டியதெல்லாம் இதுதான். எனது சகங்களை எல்லாம் எப்பொழுதோ உதறித் தள்ளி விட்டேன். என் ருக்குவக்காகத்தான் என் உயிர் தரித்திருக்கிறது. அவள் வாழுவதைப் பார்க்கவேண்டும் என்பதுதான் எனக்கிருக்கும் ஆசை எல்லாம். உங்கள் அன்பின் நிழலிலே அவள் செழித்து வளர்வதற்கு, உங்களை அவள் மாமா என்று அழைக்கமட்டும் அநாமதிதாருங்கள். நீங்கள் அங்கே விடுதிச்சாலையில் இருக்கவேண்டாம். அவர் விட்டுப்போன இந்த வீடும் பொருளும் இருக்கின்றன. அவற்றை உபயோகிக்க உங்களுக்கு நிரம்பிய உரிமை இருக்கிறது. என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?" என்று அவள் உணர்ச்சி மேலிட்டுக் கூறினாள்.

குடித்த தேரீரைக் கீழே வைத்துவிட்டு ஐக்கீசன் நிமிர்ந்து பார்த்தான். லக்ஷ்மியின் கண்களிலிருந்து கன்னத்தின் வழியாக நீர் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. அவளது உதடுகள் துடித்தன. அதை

மறைப்பதற்காக ருக்மிணியைத் தூக்கி முத்தமிட்டுக் கொண்டே அவள் ஜகதீசனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். தாய்மை உள்ளம் எப்படி எல்லாம் செய்யத் துணுக்கிறது? 'ஆம்' என்று ஜகதீசனது வாய் அவனை அறியாமலே கூறிற்று. அவனுக்கும் உணர்ச்சிக் கோளங்கள் உண்டுதானே! அவனது வாழ்க்கைப் பாணியில் அவன் கண்ட இரண்டாவது அபிரித ஊற்று அவள் - அவனது சகோதரியாய்விட்ட அந்த லக்ஷ்மி. இனி அந்த ஊற்றையடுத்துச் செழித்த தரைகளை அவன் காண முடியுமா? ஆனால்...? செழித்த தரையிலும் காஞ்சிமரம் நிற்கத்தானே செய்கிறது?

*

அவர்களைப் பிணைத்திருந்த பாசம் அந்தக் கிராமத்து ஜனங்களின் கண்களை உறுத்திற்றே என்கிறேன், அவர்கள் அனைக்கண்டு கம்மா இருக்கவில்லை. சாக் கடைபேர்ன்ற தங்கள் மனம் திருப்தியடையும்வரை ஊனையிட்டார்கள். தன்னை அறியாத ஒருவன் மற்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்லும் அபிப்பிராயங்கள் எந்த அளவுக்கு உண்மையாக இருக்கும்? வெறிகொண்ட நாய் குரைப்பதற்கும், அவன் சொல்வதற்கும் அதிகதூரம் வித்தியாசம் இருக்க முடியாது.

ஜகதீசனுக்கு முதலில் இது ஆத்திரத்தைக் கொடுத்ததென்றாலும், பிறகு அவனது உணர்ச்சியுள்ள உள்ளம் தனது லக்ஷ்மிய ரேகையிலிருந்து தவறி மறுபக்கம் பார்க்க விரும்பவில்லை. லக்ஷ்மிய வாதியின் நிதான புத்

தியை இப்படியான விஷயங்களிலிருந்துதான் காணமுடிகிறது.

ருக்மிணி — அவளது தாயார் லக்ஷ்மி இருவரையும் சேர்த்துப் பிணைத்திருந்த பாசக் கயிற்றின் நடுவிலே ஜகதீசனும் அகப்பட்டு விட்டான். ஜகதீசனைப் பொறுத்த மட்டில் அவனுக்கு அந்தப் பாசக் கயிற்றின் நடுவிலே ஓர் ஸ்தானம் கிடைத்து விட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

“ருக்மிணி படிக்க வேண்டும், தன் படிப்பின் உதவி கொண்டு அவள் தன் வாழ்க்கைப் பாதையை வகுத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு எனக்கும் ஒரு வழி தானாகவே தோன்றி வழிகாட்டும்” என்ற தீர்மானம் ஜகதீசனின் ஒவ்வொரு அசைவிலும் பொருத்தப்பட்டிருந்தது.

“மாமாவைப் போல ஆசிரியத் தொழிலில் இறங்கி, உண்மைக்குத் தொண்டுகொண்டே வேண்டும்” என்ற பேரவா ருக்மிணியின் வளர்ச்சியுடன் பின்னிக்கொண்டே வளர்ந்தது.

லக்ஷ்மியின் அன்புடன் ஜகதீசனின் நிதான புத்தியும் கலந்து கொண்டு ருக்மிணியைப் ‘பெரிய வ’ளாக்கி விட்டன. ஜகதீசன் அதுபவரீதியாகச் சொன்னவற்றைக் கேளாது, அவன் ஆசிரியனாக இருந்த அதே பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியையானான். அவளது ஆசையைக் கட்டுப்படுத்த ஜகதீசன் விரும்பவில்லை.

இனி அவளுக்கு ஒரு விவாகம். அதுதான் ஜகதீசனின் மனத்திலிருந்து ஒரேயொரு குறை. அதையும் தீர்த்து வைத்துவிட்டால் அவன் நிம்மதியாகத் தனது

போக்கிலே போய்விடலாமல்லவா? நெடுக அந்த ஊரிலே இருந்து அபத்தமான வார்த்தைகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதிலும் மனிதரே இல்லாத, கொடிய பிரகங்களை வரமும் காட்டில், அவற்றின் பேரிரைச்சலைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்துவிடலாம்.

லக்ஷ்மியுடன் யோசித்து இதை ருக்மிணிக்கு எட்டவிட்டபோது அவள் “அது இப்பொழுது அவசரமாக வேண்டிக்கிடக்கவில்லை” என்று ஒரே பதிலாகச் சொல்லி விட்டாள்.

பத்து வருஷங்கள் அந்தக் கிராமத்தின் மிருகத் தனத்தின் மத்தியிலிருந்த கலை தீர எங்காவது சுற்றி வரலாம் என்று ஜகதீசன் புறப்பட்டான். லக்ஷ்மியையும் ருக்மிணியையும் விட்டுப் பிரிவது கஷ்டமாக இருந்தது. ஆனாலும் போயே ஆகவேண்டும் என்று மனம் சொல்லிற்று. தனது உதவி தேவையானபோது கடிதம் எழுதும்படி கூறிவிட்டு அந்தக் கிராமத்தை விட்டுப் போயே போய் விட்டான்.

ஓர வருஷமாக எங்கெல்லாமோ அமைதியை நாடி அலைந்து திரிந்தான். லக்ஷ்மியும், ருக்மியும் இல்லாத இடத்தில் கிடைப்பதெல்லாம் அமைதியே அல்ல என்று சொல்வதுபோல மனம் அலை பாய்ந்தது. கடைசியில் அவர்களை ஒருமுறை போய்ப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பலாம் என்று எண்ணி அவன் வந்தான்.

அவன் அவர்கள் வீட்டை அடைந்தபோது லக்ஷ்மிதான் விட்டிருந்தாள். ‘அண்ணா!’ என்று ஓடிவந்து நமஸ்கரித்தாள். ருக்மிணி பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போ

யிருந்தாள். ‘அவளை உடனே பார்க்கவேண்டும்’ என்று மனத்திலே யிருந்து ஏதோ சொல்லிற்று; பள்ளிக்கூடத்துக்குச் சென்றான்.

ஜகதீசனைக் கண்டதே ‘மாமா’ என்று கூறிக்கொண்டே ருக்மிணி ஓடிவந்து அவளை அணைந்துகொண்டாள். மற்ற ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் பார்க்கிறார்களே என்று அவளுக்குத் தோற்ற வேண்டுமே! கண்களிலிருந்து நீர் சொரியத் தன் ‘மாமா’வின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“ஏன் அம்மா அழுகிறாய்?” என்று ஜகதீசன் கூறிக்கொண்டே கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டான். ஆனால் அவனுக்கும் அழுகைதான் வந்தது.

மற்றவர்கள் பார்க்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் இந்த உலகத்தில்தான் தோற்றும். இவர்கள் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தது அன்புலகத்திலல்லவா? வேறு எண்ணங்கள் தோற்ற முடியுமா?

அங்கிருந்த மற்ற ஆசிரியர்கள் கண்களின் மூலம் தாங்கள் நிகழ்த்திக்கொண்டிருந்த சம்பாஷணைகளை நிறுத்திக்கொண்டு, வாய்களினாலேயே சம்பாஷிக்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள்.

“ஜகதீசனை மயங்க வைத்த அந்த மோகினியின் பெண்ணல்லவா இவள்?” என்று அந்த ஆசிரியப் பூண்டுகள் சொன்ன வார்த்தைகள் இவர்களுக்குக் கேட்கவே இல்லை.

உலகம் தனது கெட்டுப் போன குருட்டுக் கண்களுக்கு நிறமூட்டிய மூக்குக் கண்ணாடி உபயோகிப்பதைத் தடுக்க யாராவும் முடியாது. அது ‘பாவணி வியாகி’யாயிற்றே! ❀

சுவர்க்க

யாத்திரை

○ முதலியார் குல. சபாநாதன் ○

நாட்டாண்மை தன் வயலை ஒவ்வொருநாட் காலையிலும் போய்ப் பார்த்து வருவது வழக்கம். ஒருநாட் காலே அவன் வயலுக்குச் சென்றபொழுது, பயிர்களை ஏதோ தின்றிருப்பதைக் கண்டான். அன்றியும் உரல் வைத்த அடையாளங்கள் போன்ற கால் அடையாளங்கள் பல அங்குமிங்குமாக வயலிற் காணப்பட்டன. ஊரிலுள்ள உரல்கள் எல்லாம் வந்து தன் பயிரை மேய்கின்றன என நாட்டாண்மை யூகித்தறிந்தான்! உடனே அவன் ஊருக்குட் சென்று, ஒவ்வொரு சிராட்வாசியின் வீட்டுக்கும் போய், “உங்கள் உரல்கள் எல்லாம் வந்து என் பயிரை மேய்கின்றன ஆகலால் அவற்றையெல்லாம் கட்டி வைப்புகள். இன்றிரவு கட்டி வைக்காவிட்டால் பெரிய பழியாக முடியும். பின்பு என்னைக் குறை சொல்லக்கூடாது” என்று சொன்னான். அடுத்தநாள் நாட்டாண்மை தன் வயலுக்குச் சென்று பார்த்தபொழுது, அன்றைக்கும் பெரிய வட்டக் காலடிகள் காணப்பட்டன. பயிரும மீதி பட்டு அழிந்திருப்பதை அவன் கண்டான். உடனே ஊரவர்களிடம் சென்று, “நீங்கள் நேற்றிரவும் உரல்களைக் கட்டிவைக்கவில்லையா? நான் நேற்றுச் சொன்னது உங்கள் செவிகளில் ஏறவில்லையா?” என்று கோபாவேசத்துடனும் அதிகாரத்துடனும் கேட்டான். அப்பொழுது ஊரவர்கள், “ஐயோ நயினாரே! இதென்னவாக்கும் நீங்கள் இப்படிச் சொல்கிறது. நயினார் சொன்னபடி நாங்கள் உரல்களைப் பெரிய கயிறுகளால் கட்டிவைத்தோம். இன்னும் காலையில் அவிழ்த்துக் கூட விடவில்லையே. நேற்று இரவு கட்டிய கட்டுடன்தான் இன்னும் அவை சிடக்கின்றன. வேணுமானால் நயினார் போய்ப் பார்க்க” என்று சொன்னார்கள். சரி சரி; இருக்கட்டும். இந்தப் பயிர்களை அழித்து வரும் நூதன யிருகத்தை நான் பிடிக்கத்தான் வேண்டும்” என்று நாட்டாண்மை முடிவு செய்தான். அன்றிரவு வயலுக்குப் பக்கத்திலிருந்த அட்டாளையில் ஏறிக் காவலிலிருந்தான். கடுச்சாமத்தில் பெரிய வெள்ளை யானை ஒன்று வந்து பயிரை மேய்வ

வைதக் கண்டான். "பலநாட் கள்ளன் ஒரு நாளைக்கு அகப்படுவான்
 என் பதுபோல இன்று இந்த யானை அகப்பட்டுவிட்டது" என்று
 சொல்லி நாட்டாண்மை அட்டாளையிலிருந்து மெதுவாக இறங்கிய
 தும், மேம்பந்துகொண்டு நின்ற யானை ஒடத் தொடங்கியது. அவ
 னும் பின்னாற் கலைத்துக்கொண்டு சென்று அதன் வாலைப் பிடித்து
 விட்டான். அந்த வெள்ளை யானை சுவர்க்க லோகத்தில் இருந்து
 வந்ததாதலால், அது நாட்டாண்மையையும் இழுத்துக்கொண்டு
 சுவர்க்கலோகம் சென்றது. நாட்டாண்மையும் வாலில் தொங்கிய
 படியே அந்த உலகத்துக்குச் சென்றான். சுவர்க்கத்தின் அழகைக்
 கண்டு பிரமித்துப்போனான். அடுத்தநாள் இரவு அந்த யானை மறு
 படியும் நெற்பயிர் மேயப் பூலோகத்துக்கு வந்தது. அப்பொழுது
 நாட்டாண்மையும் அதன் வாலைப் பிடித்துக்கொண்டு பூமியில் வந்
 திறங்கினான். இதற்கிடையில் அடுத்தநாள் முழுவதும் எட்டாண்
 மையின் மனைவி தன் புருஷனைக் கண்ணில்லையென்று ஊரொல்
 லாம். தேடிக்கவலையோடிருந்தாள். நாட்டாண்மை பூமியில் இறங்
 கியதும் தனது வீட்டுக்கு ஒடோடியும் வந்தான். அவனைக் கண்ட
 தும், "என் அருமை நாதா! இவ்வளவு நேரமும் எங்கே போயிருந்
 தீர்கள்? நான் உங்களைத் தேடித் திரியாத இடமே கிடையாது."

என்று புன்முறுவல் பூத்த முகத்துடன் ஆவலாகக் கேட்டான்.
 நாட்டாண்மைக்கு ஏற்பட்ட புதிய அனுபவம் மனம் நிறைந்து
 வெளியே பாய ஆரம்பித்தது. "கண்மணி! இந்த உலகமும் ஒரு
 உலகமா? சீச்சி! மனுஷனைப் பிறந்தவன் ஒரு முறையாவது சுவர்க்க
 லோகத்தைப் போய்ப் பார்க்காவிட்டால் அவனும் ஒரு மனுஷனா?
 அந்த உலகத்தைப் பார்த்த ஒரு மனுஷன் இந்தக் கேடுகெட்ட
 உலகில் தங்க விரும்புவானா? ஆகா என்ன அழகு! என்ன சௌகரி
 யம்! அட்டா! என் அனுபவத்தைச் சொல்வதற்கு அந்த ஆயிரம்
 நாவுடைய ஆதிசேடனாலும் முடியாதென்றால், நான் ஒரு நாவால்
 எப்படிச் சொல்ல முடியும். எதைத்தான் சொல்லுவது? எதைத்
 தான் விடுவது? எங்கிருந்துதான் விவரிக்கத் தொடங்குவது?"

என்று புனுகினான் நாட்டாண்மை. இவற்றை ஆவலோடு கேட்டுக்
 கொண்டிருந்த நாட்டாண்மை மனைவியும் சுவர்க்க லோகத்தை ஒரு
 முறை பார்த்துவா ஆசைப்படுவதாகத் தன் கணவனிடம் சொன்
 னான். மனைவியினுடைய விருப்பத்தைப் புருஷன் நிறைவேற்றுவட்
 டால், இவ்வாழ்க்கை சந்தோஷமாக நடக்க முடியுமா? நாட்டாண்
 மையும் தன் மனைவியினுடைய விருப்பத்துக்கு இசைந்தான்.
 பெரிய இடத்துக்குப் போவதானால் தூய்மையான உடைகள் தரித்
 துப் போகவேண்டுமெல்லவா? நாட்டாண்மை மனைவி தன் பெட்டி
 யைத் திறந்து ஆராய்ந்து பார்த்தாள். சல்ல சேலைகளைச் சென்ற
 வாரத்தான் வண்ணாணிதம் சலவை செய்யக் கொடுத்திருந்தாள்.
 தங்களுடைய உடுப்புகளை உடனே சலவை செய்து கொண்டுவந்து

தரும்படி வண்ணனுக்கு ஆள் அனுப்பினான். வண்ணனும் அவனுடைய மனைவியும் அப்படியே உடுப்புகளைக் கொண்டு வந்தார்கள்.

நாட்டாண்மை வீட்டில் பெரிய பரபரப்பு. பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தம் துரிதமாக நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஒரு நாளும் இல்லாத ஆயத்தம் அன்று நடைபெறுவதைக் கண்டு வண்ணத்தி புதினம் அறிய விரும்பினான். விஷயத்தை அவள் நாட்டாண்மை மனைவியிடம் சாடையாகக் கேட்டறிந்து கொண்டாள். அவளுக்கும் அங்கே போய்வர ஆசை ஏற்பட்டது. வண்ணத்தியும் அவளுடைய கணவனும் அவர்களுடன் போக விரும்புவதாகச் சொல்லி, உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டார்கள்; 'கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது போல' எங்களுக்கும் அதிஷ்டம் தான் என்று வண்ணத்தி சந்தோஷப் பட்டாள். அன்றிரவு எல்லாரும் நேரத்தோடு நாட்டாண்மையினுடைய வயலடியில் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தார்கள். எல்லோரும் நேரத்தோடு வயலடிக்கு வந்து விட்டார்கள். யானையும் வழக்கம் போல் பயிர்மேய வந்தது. நாட்டாண்மை உடனே ஓடிப் போய் அதன் வாலைப் பிடித்துக் கொண்டு தொங்கினான்; அவனுடைய மனைவி அவன் காலைப் பிடித்துத் தொங்கினான்; அவளுடைய காலை வண்ணத்தி பிடித்துக் கொள்ள அவளுடைய காலை வண்ணன் பிடித்துக் கொண்டு தொங்கினான். யானையும் சுவர்க்க லோகத்துக்குப் போக எழுந்தது. இவ்விதமாக எல்லாரும் ஆகாய மார்க்கமாகச் செல்லும் பொழுது, வண்ணத்திக்கு ஒரு சந்தேகம் ஏற்பட்டது. சுவர்க்க லோகத்தில் தங்கள் தொழில் பார்ப்பவர்களுக்கு வரும்படி எப்படியென முன்னரே அறிந்துகொள்ள ஆசைப்பட்டாள். பூலோகத்தில் தங்களுக்குக் கமக்காரர் ரெல் அளந்துதரும் சேரிலும் பெரிய சேர் சுவர்க்க லோகத்தில் உபயோகிக்கப்படுகின்றதோ என்று ஏற்கெனவே அறிந்துகொள்ள விரும்பினான். அந்த லோகத்தில் தங்கள் தொழில் ஆரம்பிக்கலாமோ என்ற எண்ணமும் அவளுக்கு உதித்தது. சுவர்க்க லோகம் போய்ச் சேர்ந்து தங்கள் தொழிலால் ஏற்படும் ஊதியத்தின் அளவைக் கண்டறிவதற்கு முன்னர் அவ்விஷயத்தை அறிந்து கொள்வது நல்லதெனக் கருதினான் வண்ணத்தி. அவள் நாட்டாண்மையைப் பார்த்து, "நயினர், அந்த லோகத்திலுள்ள சேர் எங்கள் நாட்டிலுள்ள சேரிலும் அளவு கூடியதோ" என்று கேட்டாள்.

சுவர்க்க லோகத்திலுள்ள விஷயமெல்லாம் தனக்கு நன்றாகத் தெரியும் எனப் பெருமையுடன் காட்ட விரும்பிய நாட்டாண்மை, "ஓகோ, அதுவா! அங்கே உள்ள சேர் இவ்வளவு பெரிதாயிருக்கும்" என்று சொல்லி, அதன் அளவை வண்ணத்திக்குக் காட்ட விரும்பி, யானையின் வாலை இறுகப் பிடித்திருந்த தன் இரு கைகளையும் விரித்தான். அவ்வளவு தான். எல்லாரும் 'தொப்'பென்று பூலோகம் சேர்ந்தார்கள்; உடனேயே ஆவி உருவமாகச் சுவர்க்கம் சேர்ந்தார்கள்!

✱

ஈழத்துக் குமணன்

— இறைமணி —

[கொடைவள்ளல் குமணனைப்பற்றி அறியாத தமிழர் இவர், தன் தம்பியின் விருப்பப்படி தன் தலையைக் கொடுத்துப் பெருஞ்சித்திரனரது வறுமை நீக்கத் துணிந்த வள்ளலன்றோ அவன்! ஈழத்திலும் - இலங்கையிலும் - ஒரு குமணனிருந்தாலும்! சரித்திரம் கூறுகிறது.]

ஏறக்குறைய இரண்டாயிரத்து இருநூறு வருடங்களுக்கு முன் அறுபதுபிரி இராஜதானியாக இருந்த காலம். 'ஸம்பகர்ண' வர்ணத்தைச் சேர்ந்த சங்கபோதி அரசனாயிருக்கிறான். அரசன் அஷ்டசிவ விரதத்தை மிக நுணுக்கமாக அனுசரிப்பவன். கொல்லா விரதம் பூண்டவன். சிறு உயிர்களைக்கூட வருத்தச் சம்மதியாதவன். தான் நீருண்ணும்போது நீருள் வசிக்கும் சிறு கிருமிகளுக்கும் உயிர்ச் சேதம் விளையக்கூடா தென்று எப்போதும் நீர்,வடி கருவியொன்றைத் தன்னுடன் வைத்துக்கொள்பவன். இத்தால் இவன் தர்மபூரி சங்கபோ எனப்பட்டான்.

சங்கபோ தர்ம சிந்தனையுடையவனுமட்டுமன்றிக் கொடை வள்ளலாகவும் விளங்கினான். எவர்தை விரும்பினாலும் இல்லை யென்று கூறத் தெரியாதவன். இத்தால் நாட்டில் வறிஞரே இல ராயினர். அரசன் தர்மசிந்தனையுடையவனுக்கு நூற்றவாளிகளுக்குத் தண்டனை விதிப்பதைத் தவி ர்த்தான். சில நூற்றவாளிகளுக்குக் கொலுமண்டபத்தில் தூக்

குத் தண்டனை விதிப்பானையும், இரவில் அவர்களைத் தப்புவித்து அவர்களுக்குப் பதில் பிணைக்களைத் தூக்கிவிடுவது அவன் வழக்கமாயிருந்தது. இத்தால் நாட்டில் கொலை, களவு முதலிய குற்றங்கள்திகரித்து நாடு குழப்பமடையத் தொடங்கியது. அதுகண்ட பிரதம மந்திரியும் அரசனது சகோதரனுமாகிய கோட்டாயன் என்பவன், அரசனுக்குப் பலதடவை புத்தி புகட்டியும் அவன் போக்கு மாறவில்லை; இனியும் பொறுக்க முடியாதெனக் கண்ட கோட்டாயன், அரசனைக் கொன்று தானே அரசைக் கைப்பற்ற வழி தேடினான். இதை எப்படியோ அறிந்துகொண்ட அரசன் 'சியன் கோறனை'யிலுள்ள 'அத்தனகலே'க்கு ஓடி விட்டான்.

கோட்டாயன் அரசைக் கைப்பற்றிக் கொடுங்கோல் நடத்தத் தலைப்பட்டான். சங்கபோ உயிருடனிருப்பது தன்னரசுக்குப் பங்கமென்றுணர்ந்து அவன் சிரசைக் கொண்டுவருவோருக்கு ஆயிரம் கவணி நாணயம் பரிசளிக்கப்படுமென்று பறையறிவித்

கட்டுப்பாடுகள் அவசியமா?

— அ. ந. கந்தசாமி.

கட்டுப்பாடுகள் அவசியமா? 'இந்தக் கேள்விக்கு ஒற்றை வார்த்தையில் பதில் சொல்லும்' என்று யாராவது என்னைக் கேட்டால், 'அந்தப் பிரம்ம வித்தை எனக்குத் தெரியாது' என்றுதான் நான் பதில் சொல்லுவேன். ஏன்?

மனிதன் நல்லவனாகி கெட்டவனாகி நீ நல்லதா, அன்றோல் கொடியதா? ஒளி நன்றாகி அல்லது தீதா? வாள் கொடிதா, நன்றா?

வாள் நன்று, துஷ்டரைத் துண்டமாக்கும்போது. வாள் தீது, நல்லோரைக் கொல்லும்போது. நீதியின் கையில் வாள் நன்று. அநீதியின் கையிலோ தீயது; கொடியது.

அதுபோல்தான் யானும். எந்தப் பொருளின் நன்மையும் தீமையும் — அவசியமும் அநாவசியமும் — அந்தப் பொருளின் சூழ்நிலை

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

தான். இதுகேட்ட நகரமாந்தர் யாவரும் தயரக் கடனுள் சூழ்கினர். காசாசை கொண்ட சிலர் மட்டும் அரசனை உருவத்திலொத்த ஒருசிலரை இரகசியமாய்க் கொலைசெய்து கோட்டாபயனை ஏமாற்ற முயன்றனர். இவர்களுக்குப் பவிக்கவிலை.

ஊனுறக்கமின்றிக் காட்டிலைந்து திரிந்த அரசன், ஒருநாள் வறியவனொருவன் மூலம் கோட்டாபயனது அறிவித்தலைக் கேட்டறிந்தான். தன் சிமித்தம் விண்ணைப் பறக்கொலை செய்யப் படுவதைக் கேட்டு மனம் வருந்தினான். வறியோனை நோக்கி 'என் தலையைக் கொண்டு சென்று என் தம்பியின் கவலையையும் உனது வறுமையையும் போக்குவாயாக' என்று வேண்டிக்கொண்டான்.

அவ்வேழை மறுத்துக் கூறிய புத்திமதிகளைக் கேளாத அரசன் தன் உடைவாளால் தானே தன் தலையைத் துணித்து உயிர் போக்கினான். பின்பு அச்சிரசை எடுத்த

துச் சென்ற அவ்வறியோன் ஆயிரம் கவணி நாணயமும் பெற்றான்.

தன் கொடுஞ்செயலை உணர்ந்த கன்னெஞ்சுகுறிய கோட்டாபயன் அரசனது உடலை அத்தன்கலையில் அடக்கஞ் செய்து அவ்விடத்திலேயே ஒரு சமாதியும் எழுப்பினான். அச் சமாதியில் தர்மபுத்ரி சங்கபோவின் வரழ்க்கையை விளக்கும் கற்சிலைகளையும் சுவாசச் சித்திரங்களையும் அமைப்பித்தான். அவனது தர்மசுந்தையைப் புகழ்ந்து பொது ஜனங்கள் அவனைத் தெய்வமாகப் போற்றினர்.

தமிழ்நாட்டுக் குமணன் தலையோ புலவர்க்குப் பயன்பட்டிலது. ஈழத்துக் குமணன் தலை, வறியோனுக்குக் கலி நீக்கி என்றும் இறவாப் புகழடைந்துவிட்டது.

['அத்தன்கலே'ச் சமாதியிலிருந்து அறிந்துகொண்டது.]

யில், அதன் உபயோகத்தில் இருக்கிறது.

உலகில் ஒரு பொருளும் தன்னந்தனியே, ஏகாந்தமாக, சூழ்நிலையின் தொடர்பின்றி இயங்குவதில்லை. எப்பொருளையும் சூழ்க்கலைகளே ஆட்சி செய்கின்றன. இது விஞ்ஞான ரீதியான சமூக தத்துவ சான்றிரத்தின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளில் ஒன்று.

எனவே கட்டுப்பாடுகள் பற்றியும் நாம் அதன் சூழ்க்கலை, தன்மை என்பனவற்றை ஆராய்ந்த பின்பே அவை நல்லவையா, அல்லவையா; அவசியமா, அநாவசியமா என்று முடிவுகட்டுதல் முடியும்.

ஆகவே கட்டுப்பாடு நல்லதா தீயதா என்றதற்கு ஒற்றைவார்த்தைப் பதில் கிடையாது. சிக்கல் நிகரந்த பிரச்சினைகளுக்கு ஒரே வார்த்தைப் பதில் கூறுவது, அல்லது தேடுவது மடைமை. நல்ல கட்டுப்பாடுகள் அவசியம், நல்லவை. அவற்றைப் பேணல் வேண்டும்.

மூடக் கட்டுப்பாடுகள் அநாவசியம். தீயவை. அவற்றைப் பூண்டு டோடு ஒழித்தல் வேண்டும்.

தீண்டாமை, பெண்ணடிமை, ஸ்ரீதன முறை போன்ற எத்தனையோ கட்டுப்பாடுகள் மக்களில் பெரும்பான்மையானோர்க்கு எவ்வித நன்மையுஞ் செய்யவில்லை. ஆகவே அவை அநாவசியமானவை. அத்தடன் தொல்லை தருவதால் தீயவை.

இத்தகைய கட்டுப்பாடுகளைத் தேடித் தேடித் கல்லி எறிய வேண்டும். அது மனித சமுதாயத்தை முன்னேற்றும் வழியாகும்.

ஆனால் இன்றுள்ள விதிக் கட்டுப்பாடுகள் சிலவற்றை எடுத்துப் பார்ப்போம். கார் இடது பக்கத்தால் போகவேண்டும் — பஸ்களில் இத்தனை பிரயாணிகளுக்குமேல் ஏற்றக்கூடாது — என்பன போன்ற கட்டுப்பாடுகள். இக் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாவிட்டால் ஏற்படக்கூடிய மாணங்கள் எத்தனை? ஆகவே இவற்றை எம் கண்போல் பாதுகாத்துப் பேணுதல் வேண்டும். சமுதாயத்தின் சக்கரம் நேர்படச் சுழலுவதற்கு இக் கட்டுப்பாடுகள் மிக அவசியமாகின்றன. உணவுக் கட்டுப்பாடு, புடைவைக் கட்டுப்பாடு, கலைக் கட்டுப்பாடு என்பனவையும் இவைபோன்றவையே. இக் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாதவிடத்து, சமூகம் சீரழிகிறது. வங்கத்துப் பஞ்சங்கள் ஏற்படுகின்றன.

ஆகவே கட்டுப்பாடுகள் அவசியமா, அல்லவையா என்ற கேள்விக்குப் பகுத்தறிவுக்கு ஒத்த பதில் இதுதான் :

நல்ல கட்டுப்பாடுகள் அவசியம். அவை இல்லாதவிடத்து சமூக முன்னேற்றம் இல்லை.

தீய கட்டுப்பாடுகள் அநாவசியம். அவற்றை ஒழிக்காதவிடத்தும் சமூக முன்னேற்றம் கிடையாது.

சமூக விஷயத்தில் மட்டுமல்ல. குடும்ப விஷயத்திலும் அப்படியே. இப் பதில் பகுத்தறிவைத் திருப்தி செய்யும். அது போதும்.

✱

காதலியாள்

கன இருட்டைக் கதிர் கிழிக்கக் காலையாக,
கஷ்டமெல்லாம் மறந்துவிட, காற்று வாங்கும்
நினைவோடு யான் சென்றிருந்தேன்; சோலையூடு;
நீர்நிழல்கள் நிலத்தினிலே கோலங்கீற,
மனமுருகக் குயில் பாட, மயில்களாடும்,
மாமரங்கள் மலர்ந்து மணம் வீசஞ் சோலை,
எனை மறந்து நடந்து செல. எந்தன் ஆகம்
சர்த்தனைத்தாள் தென்றலவள். அந்த நேரம்:

வளைகின்ற இடையினிலே குடமொன் நேந்தி,
வார்குழலில் வாயவிழும் வனசம் வந்தி,
கிளிமொழியாள் என்னுடைய நெஞ்சைக் கிள்ளி,
ஹிருதயத்தி லேபொருத்திச் சென்றாள் மாதா!
அளிமொய்க்கும் அலங்காரப் பதுமப் பூப்போல்,
ஆன்யெல்லாம் உருக்குகின்ற அழகு மார்பைக்
குளிர்கின்ற பூநிலவை முகில்வெண் பட்டுக்
கீழ்சலினால் ஸுடியபோல் ஸுடிச் சென்றாள்!

‘தாசி’யவள் தலையிருந்து தண்ணீர் சொட்டித்
தனக் குவியல் தனில் தவழும்; தரளமாகும்;
வீசுகின்ற காற்றினிலே புரண்டு போங்கும்;
விளையாமும்; வனப்பினுக்கு வனப்புக் கூட்டும்.
மாசியிலே பனிப்புகார்ப் டர்ந்த போது,
மலர்ந்தொளிக்கும் வெயில்போல, மங்கையாளின்
தேசொழுகும் முகம் பார்த்தால், கண்கள் கூசும்.
தேன்மொழியாள் என்னெஞ்சை அள்ளி விட்டாள்!

நடையழகில், நவமணிகள் இழைத்த வாயில்,
நயனத்தில், நெளிந்தங்கே நடனமாமும்
இடையழகில், இருதனத்தில், இருளைப் பிய்த்து
இரண்டாக்கி ஒடுகின்ற எழில் வகிட்டில்,
படைபடையாய் வந்தின்பம் பாய்ந்தபோது,
பரிதவித்தேன்! பாடுபட்டேன்! பட்சம் பொங்கக்
கடைவிழியில் கருவண்டைச் செலுத்திக் காதல்
கக்க விட்டாள் காதலியாள்! கண்டேன் இன்பம்!

— மஹாகவி.

வனதேவதை

சர்மா

[பிரபல சித்திரக்காரன் ரகுநாதனுடைய அறை. நாற்புறத்துச் சுவர்கள்லும் விதவிதமான வர்ண ஓவியங்கள் விளங்குகின்றன. சமீபத்தில் தான் சிருஷ்டித்த புதிய சித்திரமொன்றின் முன் அமர்ந்திருந்து, ரகுநாதன், அதைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பரவசமாகிறான்.]

ரகு: ஆ! நீ நிச்சயமாக வனதேவதைதான். வனதேவதை! என் வனதேவதை!

[பார்வதி — சித்திரக்காரன் மனைவி — மெல்ல அவன் பின்னே வந்து சித்திரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறாள். அவன் வந்ததை அவன் காணவில்லை.]

ரகு: என் வனதேவதை!

பார்: நான் வனதேவதையல்ல!

ரகு: (திரும்பிப் பார்த்து முகபாவம் மாற) மூடாத்மாவே, உன்னைப்பற்றியல்ல நான் சொன்னது.

[அவன் வேதனையால் குமுறுகின்ற உன்னத்தோடு அந்தச் சித்திரத்தை கோக்கிப் பாய்ந்து சென்றவன், அவன் நெருப்பெழ விழித்த விழியைக் கண்டு அப்படியே அசையாது நிற்கிறான்.]

ரகு: நான் முன்னரும் உனக்குச் சொல்லியிருக்கிறேன். இப்போது கண்டிப்பாகச் சொல்லுகிறேன். நீ இனிமேல் என்னுடைய உத்தரவில்லாமல் இந்த அறையில் கால்வைக்கவே கூடாது!

பார்: (அமைதியான குரலில்) அது போகட்டும். போனவாரம் முழுவதும் நீங்கள் எங்கெங்கெல்லாம் போயிருந்தீர்கள்?

ரகு: எங்கெங்கே போனேனோ? எனக்கு எங்கெங்கு போகவிரும்புமோ அங்கேயெல்லாம் போயிருந்தேன். அவற்றையெல்லாம் அறிவதனால் உனக்கு ஆகப்போவதென்ன?

பார்: ஆகவேண்டியிருப்பதனால் தான் கேட்கிறேன். தொடர்பாய் ஒரு நாலு நாளாவது இங்கு வீட்டில் தங்குவதில்லை. என்னைத் தன்னந்தனியே விட்டுவிட்டு அங்குமிங்கும் அலைந்துகொண்டிருக்கிறீர்களே! இதெல்லாம் உங்களுக்குச் சரியென்று படுகிறதா?

ரகு: ஒகோ! உனக்குத் தனியே இருக்கப் பயமாயிருக்கிறதோ? அயல் வீடுகளிலெல்லாம் ஆட்களில்லையா? பின்னே ஏன் இப்படிப் பயந்து சாகிறாய்?

பார்: எனக்கு அப்படி ஒரு பயமுயில்லை.

ரகு: பின்னே?

பார்:

ரகு: என்ன?

அவன் ஒரு கலைப்பித்தன். கலைக்காக வாழ்வைப் பலியிடப் பார்த்தான். அவன் அகை விரும்பவில்லை. கலையா? வாழ்வா? என்று அவன் மனம் ஊசலாடும்பொழுது இன்னுமொருத்தி குறுக்கிடுகிறாள். வாழப் பிறந்தவன் மனிதன். ஆகவே, வாழ்வதான் வெல்கிறது.

பார்: (பெருமூச்சுடன்) ஒன்றுமில்லை.

ரகு: அப்படியானால், நான் எப்போதும் உன் பக்கத்திலேயே இருந்து உனக்குத் தொண்டு செய்துகொண்டிருக்க வேணுமாக்கும்; அப்படித்தானே?

பார்: இல்லையில்லை எப்படியிருந்தாலும் நான் உங்களுடைய மனைவியல்லவா?

ரகு: மனைவி, மனைவி! மனைவி ஒருத்தி இருக்கிறாள் என்பதற்காக நான் நாகரிகமான நாலு மனிதரைப் பார்க்கப் பேசப் போகவேண்டாமா? எப்போதும் இங்கேயே அடங்கிக் கிடந்து என் கற்பனைகளை யெல்லாம் கழுத்தை நெரித்துக் கொல்ல வேண்டுமா? எனக்கு அது விரும்பவில்லை.

பார்: ஏன்? இங்கே இருந்தால் உங்களால் சித்திரம் வரைய முடியாதா? கற்பனை தோன்றாதா?

[இவ்வளவு நேரம் கோபத்தோடு பேசிக்கொண்டிருந்த ரகுராதன் தன் கோபத்தை அடக்குவதற்காகச் சிறிதுநேரம் மௌனமாயிருக்கிறான். பின் ஆறுதலான பதில் வெளியாகிறது.]

ரகு: இல்லை, பார்வதி! இப்படி வீட்டினுள்ளே இருந்துகொண்டு மன அமைதியோடு என்னால் எதுவும் செய்ய முடியாதது. என்ன செய்வது? இப்படியே பழக்கமாய் விட்டது. அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிய வேண்டும். காடு மேடெல்லாம் கண்டு வரவேண்டும். விதவிதமான மனிதர்களைப் பார்க்க வேண்டும். அவர்களை அறிமுகமாக்க வேண்டும்

பார்: அதற்கென்ன? அதெல்லாம் நன்றாக நடக்கட்டும். அந்த வேலைகளுக்கிடையில் இங்கேயுள்ளவளைப்பற்றியும் கொஞ்சம் நினைத்துக்கொண்டால் ஆகாதா? எங்காவது வெளியூர்களுக்குப் போயிருக்கிறபோது, அங்கேயே வாரக் கணக்கிலும் மாதக் கணக்கிலும் தங்கியிருக்கும்போது, எனக்கு ஒரு எழுத்து எழுதவேண்டுமென்று இது வரையில் எப்போதாவது உங்களுக்குத் தோன்றியிருக்குமா?

ரகு: எப்படித் தோன்ற முடியும், பார்வதி? ஆயிரமாயிரம் இன்ப நினைவுகள் பொங்கிப் புரண்டுகொண்டிருக்கும் அந்த நேரத்தில், என் கலையிதயம் கண்டகண்ட அழகையெல்லாம் றுகார்ந்து, றுகார்ந்து களிவெறிகொண்டிருக்கும் அந்த நேரத்தில், எப்படித்தான் பார்வதி, உன்னைப்பற்றி நான் நினைக்க முடியும்?

பார்: ஆ! எவ்வளவு கடின சித்தம் உங்களுக்கு?

ரகு: அது இருக்கட்டும், நீ இந்தப் படத்தைப் பார். இது எப்படி இருக்கிறதென்று சொல்லு.

பார்: எனக்கென்ன தெரியும்?

ரகு: பார்த்தாயா! இதனால்தான் நான் சொல்வது — நீ ஒருபோதும் எனக்கு இன்பமளிப்பதில்லை என்று. படித்துச் சுவைப்பதற்கு ஒரு ரவிகன் இல்லையென்றால் கவிஞன் ஏன் கவியெழுதப்போகி

றான்? கேட்பதற்கு ஆவலுள்ளவன் ஒருவனாவது கிடையாவிட்டால் பாடகன் எதற்காகப் பாடுகிறான்? என்னுடைய கலையை அனுபவிக்க இயலாத நீ, என்னை எப்படி மகிழ்விப்பாய்?

பார்: உங்களுக்கு விருப்பமிருந்தால் இவற்றை எல்லாம் நான் பழகிக் கொள்ளுகிறேன்.

ரகு: முடியாது. உண்ணல் இயலாது. எனது சிரத்தியை உலகத்தில் அழியாது நிலைநாட்டத்தக்க இந்த அருமையான சித்திரத்தைப் பிடித்தெறியத் துணிந்த உனக்கு இவற்றைப்பற்றி என்ன விளங்கப் போகிறது? உனக்கும் கலைக்கும் வெகுதூரம்!

பார்: மரியாதையுள்ளவர்கள் பார்ப்பதற்கு வெட்கப்படத்தக்க இந்த மானங்கெட்ட படத்தை முன்னாலே வைத்துக்கொண்டு 'வனதேவதை! வனதேவதை!' என்று நீங்கள் ஏங்கிப் புலம்புவதைப் பார்த்திறபோது அதைக் கிழித்தெறியத்தானே எனக்கு மனமாயிருக்கும்?

ரகு: ம்ஹி! மானங்கெட்ட படம்! இயற்கையழகை மறைக்காமல் உள்ளபடி ஒரு பெண்ணைச் சித்திரித்ததனால் இது மானங்கெட்ட படமாப் பிடித்தா? (சித்திரத்தை உற்றுநோக்கிவிட்டு) முழுமதியின் பால்நிலையில் முழுகித் திளைக்கின்ற இந்தக் கொடியீழும், மெல்லிய மேனியில் நிலலாது வீழும் செம்பட்டாடையை ஒரு கையால் தாங்கி நிற்கும் இந்த வனதேவதையும் உனக்கு மானக்கேடாகத் தோன்றுகிறதா? உன்னுடைய தூதர்ஷ்டம் பிடித்த முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே இங்கு நான் அடைபட்டுக் கிடந்தால், இந்தமாதிரி உபிரோசியங்கள் வரைய முடியுமா? இதனால்தான் என் கற்பனைக்குத் தூண்டுதல் தேடி நான் அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிவது. அப்போது அங்கங்கே அபஸ்ஸர்கள், கந்தர்வ குமாரிகள் அவள், ஆ! அவள் அங்கேதான் நின்றாள்! அவள் யாரென்று தெரியுமா உனக்கு?

பார்: எவள்? தெரியாதே!

ரகு: அவள்தான் என் வனதேவதையைச் சிருஷ்டித்தவள். அவள் அப்படி நின்றாள் — பாதி உடையோடு வெட்கத்தால் உடல் குறுகி, முகத்திலே குறுககை படர — அவள் நின்றாள்,

பார்: (ஆச்சரியத்தோடு) என்ன? ஒரு பெண் இந்தமாதிரி அலங்கோலமாக நிற்க, அவளைப் பார்த்தா நீங்கள் படம் வரைந்தீர்கள்? (காதுகளைப் பொத்திக்கொண்டு) சிவ சிவா! தெய்வமே!

ரகு: ஆம். இதெல்லாம் உண்மை. அவள் ஒரு வேசி. உன்னைப் போலக் 'கட்டுப்பெட்டி'யல்ல. அவள் இப்படி நின்றாள். நான் பார்த்துப் பார்த்து மெய்மறந்து படம் வரைந்தேன். (சலிப்போடு) சரி. நீ போகலாம். என் தெய்வத்தின் முன் நிலலாதே. போ!

பார்: (விம்மி விம்மி அழுதுகொண்டே) நான் போகிறேன். ஆம்! உங்கள் முன்பிருந்து மட்டுமல்ல, உங்கள் வாழ்நாளிலிருந்தே போய் விடுகிறேன்.

ரகு: உன்னை நான் மனம் நோவச் செய்துவிட்டேன். நீ எனக்கு ஆறுதல் தராதது போலவே நானும் உனக்குத் தரவில்லை. நான் எப்படி உன்னை மகிழ்விப்பேன்? என்னுடைய கலை வழிபாட்டுக்கு. நீ முழு விரோதியாயிருக்கிறாய்.....

பார்: இல்லை. நான் விரோதியல்ல. உங்கள் மனநிலைதான் உங்களுடைய விரோதி!

ரகு: கலைஞனுடைய மனம் மற்றவர்களுடையதைப் போன்றதல்ல. ஒரு கலைஞன் எந்த ஒரு பெண்ணோடும் கட்டுப்பட்டிருக்க உடன்படமாட்டான். ஓராயிரம் ஸ்திரீகளுடைய செளந்தர்யத்தை அவன் ஒரே சமயத்தில் நுகர்ந்து விடுவான். அவர்களைக் காண்பதனாலேயே அவன் திருப்தியடைவான். பல்லாயிரம் பூக்களைப் பார்த்து அனுபவிக்கும் அவன், அவற்றுள் ஒன்றைத்தானும் பறிக்க மனமொவ்வான். அவற்றையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டே வானத்துப் பறவைபோலத் தன் கனவுலகிற் பறந்து திரிவான்.

பார்: கனவு காணுவதிலும் பார்க்க எவ்வளவோ சிறந்தது, உணர்ச்சியுள்ள மனிதனாய், காதலுள்ள கணவனாய், அன்புமிக்க தந்தையாய் வாழ்வது இந்த வர்ணங்களும் இந்த வரைகோளும் — இவற்றையெல்லாம் தூரத்தே எறிந்துவிட்டால் ஒரு மனிதனுக்கு மூச்சே நின்றுவிடுமோ?

ரகு: எல்லோருக்கும் மூச்சு நில்லாதிருக்கலாம். ஆனால் எனக்குக் கட்டாயம் நின்றேயிடும். ஜீவிக்க முடியாமலாய் விடும். கனவு காண்பதை விடச் சொல்லுகிறாயே. கனவுலகில் கற்பனைச் சிறகு விரித்துப் பறப்பதுதானே எனது வழக்கம்.

பார்: அப்படியானால், நீங்கள் அங்கே வானம்பாடியைக் கண்டதில்லையா? அது எப்போதும் ஜோடி சேர்ந்துதானே பறக்கிறது. உங்களுக்கு இவ்வளவு சுயநலமா? உங்களைப் பற்றிய கவலையே தவிர, வேறொரு ஜீவனைப் பற்றியும் சிந்தனையில்லை. ஆ! என்ன கல்நெஞ்சு!

[ரகுநாதன் மௌனமாயிருக்கிறான்.]

பார்: ஏன் பேசாமலிருக்கிறீர்கள்? ஏதாவது சொல்லுங்கள்.

ரகு: நான் குற்றவாளியல்லவா?

பார்: ஆம். நீங்கள் குற்றவாளிதான். என் மனங்குளிர ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாத நீங்கள், ஒரு பார்வைதானும் பாராத நீங்கள் குற்றவாளிதானே? போகட்டும். இனிமேலும் இப்படித்தான் இருக்கப் போகிறீர்களா?

ரகு: என்னால் இயலுமா? (படத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே அதைக் கேட்பதுபோல) என்னால் இயலுமா?

பார்: அதைக் கேட்டால் அது என்ன சொல்லும்? அது இல்லாவிட்டால் எல்லாம் இயலும். ஆமாம். இவற்றையெல்லாம் ஒருபுறம் ஒதுக்கி வைத்தால்தான் நீங்கள் வாழக்கை வாழ முடியும்.

[வெறுப்புடன் வெளியேறுகிறான்.]

ரகு: (கவலையோடு) என் கலைச் சுவையும் பயிற்சியும் என் வாழ்வைக் குலைத்துவிடுமா? நான் வாழ்வதானால் என் கலைத் தொடர்பை அறுத்துவிட்டுத்தான் வாழ வேண்டுமா?..... இதுவரை என் கலையால் நான் பெற்ற பேறென்ன?..... ஆனால், அவள் — என் வனதேவதை! அவள் எனக்கு ஆராத இன்பமளித்தாளே; அவள் எனது வாழ்க்கைத் துணைவியாயிருந்திருந்தால்.....! (சித்திரத்தைப் பார்த்தபடி) நீ என் வாழ்க்கைத் துணைவியாவானால், நான் பிறவிப்பயன் பெற்றுவிடுவேன். நீ என்னிடம் வருவாயா?..... வந்தாலும் என்னால் ஆனந்திக்க முடியுமா? என் கலைத்திறமை வெற்றிப் பாதையில் முன்னேறிச் செல்லச் செல்ல என் குடும்ப வாழ்வு தோல்வித் துறையில் ஆழ்ந்திப் போகிறதே! கலையையே கைவிட்டு விடலாமா?..... எனக்கு அல்லும் பகலும் ஆனந்தமளிக்கும் கலையை — அளவற்ற இன்னல்களுக்கிடையிலும் என்னை இன்புறுத்தும் இந்தக் கலையை நான் விட்டுவிடுவேனா? முடியாது, முடியாது!

[அழகு மிகுந்த ஓர் இளம்பெண் உள்ளே வருகிறாள். அந்த ஓவியத்தின் சாயல் அவள் முகத்திலும் காணப்படுகிறது. அவள் மனம் சரியாயில்லை என்பதை அம் முகம் காட்டுகிறது. காலடி ஒசை கேட்டு ரகுநாதன் திரும்பிப் பார்க்கிறான்.]

ரகு: (ஆனந்தத்தோடு) ஆ, என் வனதேவதையா?

பெண்: (ஆத்திரத்தோடு) என்ன, உங்கள் வனதேவதையா? இந்த மாதிரி நீங்கள் இன்னும் எத்தனைபேரை ஏமாற்றியிருப்பீர்களோ?

ரகு: (ஆச்சரியமடைந்து) ஐயோ! நீ என்ன சொல்லுகிறாய்? எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லையே!

பெண்: விளங்காது; உங்களுக்கு ஒன்றும் விளங்காதுதான். நீங்கள் ஒரு மிருகந்தானே! இல்லையில்லை, வெறுங்கல்லு. மிருகத்திற்கு உணர்ச்சிகளுண்டு. உங்களுக்குத்தான் அதுவுமில்லையே.

ரகு: என்ன, நான் உணர்ச்சியற்றவனா? ஏன் இப்படி அசும்பா விதமாகப் பேசுகிறாய்? நெடிதகன்ற நீலவாணையும் இதழ் விரிந்த நறுமலர்களையும் கண்டு உள்ளமுருகி நிற்கும் நானே உணர்ச்சியற்றவன்? பாஸ்கிலாச் சொரியும் சூரண சந்திரனைக் கண்டு புள்ளிமான் கன்றெனத் துள்ளித்திரியும் எனக்கா உணர்ச்சிகளில்லை?

பெண்: அதெல்லாம் ஒரு பைத்தியக்காரன் உணர்ச்சிகள்.

ரகு: என்னுடைய கலை பைத்தியக்காரத்தனமானதா?

பெண்: உங்கள் தலை!

ரகு: இதென்ன இது? உனக்குக் கோபமுண்டாகத் தக்கதாய் நான் என்ன செய்துவிட்டேன்?

பெண்: என்ன குற்றமா? உங்களுக்குத் தெரியாதா?

ரகு: ஓ! உனக்கு நான் போதிய அளவு பணம் தரவில்லையல்லவா? இந்தச் சித்திரம் விற்கும்போது எனக்குப் பெருந்தொகைப் பணம் கிடைக்கும். அப்போது உனக்கு வேண்டிய அளவு தருவேன். என்னை நம்பு. நிச்சயமாகத் தருவேன்.

பெண்: உங்கள் பணத்தைக் கொண்டுபோய்க் குப்பையிலே கொட்டுங்கள்! இந்தப் பணத்தையா நான் எதிர்பார்த்தேன்? கலைஞராம்! ரவிகராம்! எல்லாரும் நன்றிகெட்டவர்கள்.

ரகு: பின்னே என்னதான் நான் செய்த குற்றம்? வீணாக என்னை வருத்தாதே. இப்போது நான் என்னசெய்யவேண்டுமென்று சொல்லு.

பெண்: ஒரு பெண் அதை எப்படிச் சொல்வாள் — ஆண்மகன் அதைத் தானே அறிந்துகொள்ளவில்லையானால்? அன்றைக்கு என் உள்ளத்தின் மெல்லிய உணர்ச்சிகளைத் தட்டியெழுப்பிவிட்டு, நீங்கள் என் முன்னால் கருங்கல்லுப்போலே உட்கார்ந்திருந்தது ஞாபகத்திலிருக்கிறதா? என் மூக்கையும் கண்ணையும் முன்னால் நின்று அள வெடுக்கையில் என் உள்ளமும் உடலும் பட்டபாட்டைக் கொஞ்சமாவது அவதானித்தீர்களா?

ரகு: நான் அப்போது என்னை மறந்த நிலையில் படம் வரைந்து கொண்டிருந்தேன். இவற்றையெல்லாம் எப்படி அவதானிக்கமுடியும்?

பெண்: ஆகா, நீங்களும் ஒரு மனுஷ்யர்! நான் எவ்வளவு திடீரம் பிக்கை கொண்டிருந்தேன். சித்திரம் வரைய உங்களை என்னிடம் அரசு செய்வதற்காக எவ்வளவு நாள் நான் யோசித்து என்னென்ன வழி வகுத்தேன் என்பதெல்லாம் உங்களுக்கு எப்படித் தெரியப்போகிறது. ...ம்... என் தூதிரிஷ்டம்! வாழ்ந்தே முதல்முதலாகக் காதலித்தேன். அதிலேயே தோல்வியுற்றேன்! தலைவிதி.

ரகு: உன்னுடைய தெய்வீக செளந்தரியத்தை உலகத்துக்குக் காட்டி மகிழ்வல்லவா நான் முயன்றது? நானே அதை நுகர்வதற்கு அல்லவே!

பெண்: நான் ஒரு காவியமா — உலக முழுவதும் படித்துச் சுவைப்பதற்கு? நான் ஒரு மனிதப் பெண்; இரத்தமும் தசையுமுள்ள — உள்ளமும் உணர்ச்சியுமுள்ள மனிதப் பெண்!

ரகு: ஆனால், நான் ஒரு கலைஞன்; தெரியுமா?

பெண்: நீங்கள் மனிதனாக வேண்டும். அதுதான் அவசியமானது.

ரகு: அப்போது என் கலை?

பெண்: அது ஒழிந்தால் ஒழியட்டும், இருந்தால் இருக்கட்டும், முதலில் நீங்கள் மனிதனாக வேண்டும்.

ரகு: நான் ஒரு கணவன் என்பது உனக்குத் தெரியாதா?

பெண்: அடாடா! அது வேறேயா? உங்களுக்கு வெட்கமில்லையா இப்படிச் சொல்வதற்கு? மனிதர்க்கு மாத்திரந்தான் அந்தப் பதவி வகிக்க உரிமை உண்டு. மனிதத் தன்மை இல்லாதவர்கள் எப்படிக்கணவனாக முடியும்? எந்த அப்பாவிப்பெண் எவ்வளவுகாலம் உங்களுடனிருந்து கஷ்டப்படுகிறாளோ! அவள் இங்குதான் இருக்கிறாளா? மரக்கட்டையோடு வாழ்க்கை நடத்தாதே என்று அவளுக்குப் புத்தி சொல்லப் போகிறேன்.

[வீட்டினுள்ளே போகத் திரும்புகிறாள். தனது உருவச் சித்திரம் தன்னையே பார்த்து நகைத்துக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டதும் அவளுடைய

தமிழின் மறுமலர்ச்சி

*
“புரட்சிதாஸன்”

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

முதலில் பரமார்த்த ரூப என்னுங்கதை வசன ரூபத்தில் எழுதப்பட்டது. அதுவும் இத்தாலிய மதரூபவாகிய வீரமாமுனிவரால்தான். நாவலர், போப்பையர், கார்ட்டுவெல், தாண்டவராஜ முதலியார், வேதநாயகம் பிள்ளை, பாரதி, வ. வே. சு. ஐயர் போன்றவர்கள் தமிழ்மொழியை மறுமலர்ச்சிப் பாதைக்குத் திருப்பி விட்டார்கள்.

அப்போது ஓரளவு மலர்ச்சியடைந்தாலும் மகாகவி பாரதியாருக்குப் பின்னர்தான் மறுமலர்ச்சியின் மணம் தமிழ் மகளை ஆவி

ங்கனம் செய்தது. பாரதியார் சமுதாயத்தின் அவசியத்தை உணர்ந்தார். என்ன வேண்டும், எப்படித் தமிழரை முன்கொண்டு வர வேண்டும்? தேசாபிமானம், மாதர் உரிமை, காதல், கீழ், எல்லாவற்றையும் பாமரனும் ரவரிக்க விடாது பாடினார்; எழுதினார். தமிழரையே உலகத்தில் புகுத்திவிட்டார். இல்லாவிட்டால் “பாரதியின் ஞாபகார்த்தத்துக்கு எனது வாழ்த்து” என்று தமிழில் கார்த்தியெழுதுவாரா?

இன்று தமிழர்கள் எல்லோராலும் ரவரிக்கும் கவிதைத் தமிழென்றால் பாரதியாரதும் அவரைப் பின்பற்றிய நாமக்கல் நாமலிங்கம், சுத்தானந்த பாரதியார், கவிஞர் பாரதிதாஸன், தேசிக வினாயகம்பிள்ளை என்பவர்களின் கவிதைத் தமிழைத்தான் சொல்வேன்.

புதுமுறையில் தமிழ் வளர எத்தனை புத்தகாலங்களும், பிரசுர நிலையங்களும், பத்திரிகைகளும் தமிழில் தோன்றிவிட்டன. சிறு

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

வெறுப்பு அதிகமாகிறது. பிரஷை எடுத்து மையில் தோய்த்துச் சித்திரத்தில் தாறுமாறாகப் பூசிவிட்டு உள்ளே போகிறான். ரகுநாதன் என்ன செய்வதென்று தெரியாது திகைத்துப் போயிருக்கிறான்.]

ரகு: (கவலையோடு மெல்ல மெல்ல) நான் வாழவேண்டுமானால் என் கலையை விட்டுவிட வேண்டுமா? என்றாலும் இல்லாவிட்டால் முடிவற்ற துன்ப வாழ்வுதானா? இரண்டையும் நான் கைக்கொள்ள முடியாது. ஏதாவது ஒன்றோடுதான் அமைதியாயிருக்கலாம். நான் செய்யக்கூடியது என்ன? (தீர்மானமாக) சரி, நடப்பது நடக்கட்டும். நான் வாழத்தான் வேண்டும். எனக்கு வாழ்க்கைதான் வேண்டும். இதெல்லாம் அப்புறம் ஆகட்டும்!

[சித்திரங்களைச் சுருட்டி ஒரு புறத்தில் போட்டுவிட்டு உள்ளே போகிறான்.]

பார்வதி, இங்கே வா!

[திரை]

[கேரள நாடகமொன்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது.]

கதை, நவீனம், கட்டுரைகள் பெருந்தொகையாக வெளிவருகின்றன. உலகிலேயே தமிழர் தனிமம்ஸ்தானம் அடையும் நிலைக்கு வந்துவிட்டார்கள் என்று சொல்லலாம்.

இன்னும் விஞ்ஞானம், பொருளாதாரம், சுகாதாரம், அரசியல் முதலிய சிக்கலான துறைகளில் எத்தனை நூல்கள் வெளிவருகின்றன, கூலிவேலையிலீடுபடவேண்டியவர்கள் அறிவாளராகவும் வந்து விட்டார்கள். உண்மையில் மேலை நாட்டார் வேறு நோக்குடன் நம்மை அடிமைப்படுத்தினாலும் நாம் அனுபவிக்கவேண்டியவற்றிலும் கூடுதலான முற்போக்கை நம்முள் திணித்துப் புது வழியில் நடக்க உதவி செய்திருக்கிறார்கள். நாம் இவற்றை மறைத்தாலும் இதயம் மறக்கமாட்டாது.

நான் முன்னே கூறிய அரசியல் பொருளாதாரம் உலகின் மொழிகளையும் நாடுகளையும் வளர்ப்பண்ணவும் பாதிக்கவும் எவ்விதம் உபயோகமாகிறது என்பதை உலகமொழியாக இருக்கும் ஆங்கிலமும் இலக்கியக் களஞ்சியமாக இருக்கும் ரஷ்ய மொழியும் உதாரணத்தால் காட்டுகின்றன. அந்நாடுகளின் இன்றைய செல்வாக்கின் மூக்கியத்துவந்தான் நவீன இலக்கியமாக மாறுகின்றது. இதேபோலத்தான் நம் தமிழ் மறுமலர்ச்சியும் பொருளாதார அரசியல் திட்டங்கள் மாற்றப்பட்ட போது மறுமலர்ச்சி மலரின் ஆரம்ப அரும்புபோல் நூறு வருடங்களுக்கு முன்னே முகை கட்டத் தொடங்கியது. இல்லையேல் ரேடியோ, பத்திரிகை, பாடசாலை, கல்லூரிகள், மற்றும் சென்கரிய

ஸ்தாபனங்கள் இவற்றை நாமெல்லாம் காணமுடியுமா? இவற்றால் ஆயிரத்துக்கொருவன் படித்தவனாயிருந்த காலம் மாறி, 20% படித்தவர்கள் இன்று இருக்கிறார்கள் அல்லவா? இது மறுமலர்ச்சியின் புள்ளி விபரத்தை நமக்குக் காட்டவில்லையா?

பாரதியார் பிறநாட்டின் போற்றி சாத்திரங்களை நம்மொழியிலும் பெயர்க்கவேண்டுமென்றார். உண்மையில் அவர் சொன்ன பிரகாரம் இன்றைய தமிழ், பிற மொழிக் கலப்பாலும், மொழி பெயர்ப்பாலும் வளர்ச்சியின் வழியிலேதான் பிரயாணம் செய்கிறது. பெரும்பாலும் ஆங்கில வசனத்தை அண்டித்தான் தமிழ் வசனநடை சிறிய சுருங்கிய இலகுவான வழியால் பொதுமக்களுக்கு உபயோகமாகுமாறு அறிஞர்களால் உருவாக்கப்படுகிறது.

தமிழறிஞர் சிலரிடையே சென்ற காலத்தைப்பற்றி ஒரு நல்லபிப்பிராயம் நிலவுவதைக் காணலாம். அப்போது தமிழ்க் கவிதைகள் தெய்வீகத் தன்மை பெற்றிருந்தனரென்றும், அவர்கள் தமிழ் உயர்ந்த நிலையிருந்தது என்றும், அவர்களைப்போல் பரிசுத்தவான்கள் தற்காலத்தில் இல்லை என்றும், இன்றைக்குத் தமிழரும் பாஷையும் பாழடைந்து வருகிறதென்றும் சில தமிழ்ப்பத்தர்கள் கிணக்கிறார்கள். இக்காரணங்கள் உண்மையானவையா? இவற்றால் தமிழ் வளர்ச்சியடைகிறதா, வீழ்ச்சியடைகிறதா என்று பொதுமக்கள் அறியக்கூடிய காலத்தில் இருக்கிறார்கள். உண்மையை அவர்களால்தான் நிர்ணயிக்க முடியும். ✱

* யாத்திரை *

மார்கழி மாதம், கிறிஸ்து மஸ் பண்டிகைக்கு அடுத்தநாள், அதி காலே நேரம். கோட்டை புகையிரத நிலையும் மிகவும் அமைதியாக விளங்குகிறது. இராப் பொழுதில் கடமையாற்றும் சில ரெயிலிலே உத்தியோகத்தர் இல குவான சட்டைகளுடன் காணப் படுகின்றனர்.

தூரத்தில் நீளமான புகை வண்டி. ஆம் நீளமானது; அதில் மூன்று பிரிவுகளுக்குப் போகும் பெட்டிகள் சூட்டப்பட்டிருந்தன. 'ஹற்றனுக்கு' என்று கேட்டு ஏறியோம். மிகவும் சௌகரிய மாகக் காலே நீட்டி உட்காரலாம், படுக்கலாம். புகைவண்டி நகர் கின்றது. காற்று புலவர் வர்ணிப் பதுபோல என்ன என்னவோ செய்கிறது. வெயிலும் சாடையாகப் படுகிறது. புகையிரதத் தின் சத்தம் மாத்திரம் அவ்வளவு பிடிக்கவில்லை. என்றாலும் புதி னப் பத்திரிகை புத்தகங்கள் முத லியவற்றில் ஆழமாக நிலைத்தால் ஒன்றும் தோன்றாது.

பொல்காவலை வரையும் பழக்க மான காட்சிகள்தான். "காப்பி காப்பி, தேவத்துறு, சேடா லெ மனெற்....." என்று சிங்களப் பையன்கள் வேகமாகக் கத்திக் கொண்டு புகையிரத நிலையங்க ளில் நிற்பார்கள். பொல்காவலை கடல் மட்டத்தில் இருந்து 140 அடி உயரம். சராசரி 120 அங்

குல மழை பெய்கிற இடம். யாழ் ப்பாணத்தில் பெய் எனப் பெய் யும்போது 50 அங்குலத்தான் பெய்கிறது. பொல்காவலை கழிந் தால் மலைநாடு, நம்புக்களை ஒரு சிறிய நகரம். எங்கும் வாழைத் தோட்டங்கள் அழகாகக் காட்சி தரும். வாழைக் கனி புதவும் ஏமாங்கத நாடு என்றால் நம்புக் களை என விளம்பலாம். நம்புக் களையில் மலைகள் ஆரம்பிக்கின் றன. மலைத் தொடர்கள் மிக அழ காக விளங்குகின்றன. சில மலை களைச் சுற்றிச் சுற்றிப் புகை வண்டி செல்கின்றது. கடுகனவை வந்துவிட்டது. புகைவண்டியின் அந்தத்தைப் பார்க்கத் திரும்பி னீர்களுனால், பின் பக்கத்திலும் ஒரு எஞ்சின் சூட்டப்பட்டிருப்ப தைப் பார்க்கலாம். முன்னே போகும் எஞ்சின் இழுக்க, பின் உள்ள எஞ்சின் ஒத்தாசையாக வண்டியைத் தள்ளிக் கொடுக்கி றது. உயிரில்லாப் பொருட்களி டையே என்ன ஒற்றுமை! கடுக னுவை மிகவும் கடுமையான இடம். புகையிரதப் பாதை அமைப்பதற்கு மலைகளைத் துளைத் தார்களாம். ஒரு மலை துளைபட மாட்டேன் என்றதாம், ஒரு பக் கத்தால் துளைத்துக் களைத்தவர் கள் மறு பக்கத்தாலும் துளைத் தார்களாம். மலை இடங் கொடுத்

“குலாத்தினம்”

துவிட்டது. இரண்டு பக்கத்தா லுந் தொந்தரவு படுத்தித் துளை த்த துளை வழியே புனைவண்டி போகும்போது கண்ணிருந்தும் நாம் குருடராகிறோம். ஒரே அந் தகரம்!

கடுகனுவையில் இன்னொரு ஆச்சரியம். ஒரு இடத்தில் வண்டிச் சில்லு நகர்வதைப் பார்க்க விரும்பிக் கீழே குளிந்தேன். பார்க்கப் பயமாக இருந்தது. ஏனென்றால் பாதாள உலகமெ னுப் பூலோகம் விளங்குகிறது. அப்படியானால் நாங்கள் மேலுல கத்தில்தான் செல்லுகிறோமா? இல்லை, ஒரு உயர்ந்த மலையில் புனைவண்டி தவழ்கின்றது. தவழ் வதைவிட்டு நடந்தாலோ அல்லது ஓடினாலோ உடனே பாதாளத் தில் எமலோகம்காணலாம். ஏறக் குறைய 1700 அடி உயரத்தில் வண்டி ஏறிவிட்டது!

பேராதனைச் சந்தி கழிந்ததும் வண்டி நிறைகிறது. மலைவளத் தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த தீள் பசி தாகம் முதலியன தோன் றவில்லை. வண்டியில் பலர் ஏறி நெருங்கி இருப்பதற் தோன்ற வில்லை. கம்பளை, உலப்பனை, நா வலப்பிடி முதலிய நிலையங்க ளில் வண்டி நிற்பது தெரியும். புனையிரத நிலையங்கள் தடைகள் அல்லாமல், மலைகளுக்கும் வயல்க ளுக்கும் நீரோடைகளுக்கும் குறைவில்லை. எல்லாம் மலேராம் மியமாய் விளங்குகின்றன.

வட்டவளை யில்தான் கூடிய மழைவிழ்ச்சி என்று பூயிசாஸ் தீர ஆசிரியர் கூறுவதைக் கேட் போம். வட்டவளையில் 200 அங்

குல மழை விழ்கிறது. வட்டவளை குளிராகவே இருக்கிறது. யாழ்ப் பாணத்தில் சராசரி உண்ணம் 82 பாகை. வட்டவளையிலோ 60 பாகைதான் மூலில்லை.

மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணியாகிவிட்டது. ஹற்றன் சமீ பித்துவிட்டது. ஹற்றன் குளி ரான இடம். எந்தநேரமும் மழை தூறிக்கொண்டேயிருக்கும். ஹற் றனில் இருந்து பஸ் வண்டிகள் உள்நாடுகளுக்குப் போகின்றன.

'அப்கொட்' என்ற இடத்துக் குப் போகும் பஸ் மிகவும் நெருக் கமாக இருக்கும். முன்வரிசையில் இடம் பிடிப்பதை எவரும் ஆவ இடன் கவனிப்பர். பின்வரிசைக் காரர் வாகனியெடுப்பது சாதார ணம். ஹற்றனிவிருந்து மஸ்கே வியா 12 மைல் இருக்கும். பஸ் கூலி 70 சதம். எழுபது சதமல்ல, ரூபா ஏழு கொடுக்கலாம். மலை யாய் இருந்தால் பரவாயில்லை; மடு வாய் இருந்தால் பரவாயில்லை. இங்கு இவை மாறிமாறி வருகின் றன. சாரதி படும்பாட்டைப் புர் க்கமுடியாது. மோட்டார் ஓட்டி களுக்கு உத்தரவு கொடுக்குமுன் பரீட்சையை அங்கு நடத்தினால் நூற்றுக்கு ஐந்துபேருக்குத்தான் உண்மையில் 'லைசென்ஸ்' கொடுக் கலாம்.

கண்ணுக்கு முன்னாலே தெரியும் ஒரு சிறு மலைக்குப்போகப் பன்னிருமுறை சுற்றவேண்டும். பக்கத்தில் இருக்கும் பீடபூமிக் குப் போகப் பதினாறு தரம் ஒரு சிறு உயரமான பாகத்தை வட்ட மிடவேண்டும். இப்படியெல்லாம் பல கஷ்டங்கள் பட்டு பஸ் வண்

டியில் செல்லவேண்டும். மஸ்கே வியா சிறு நகரம். உதைபந்து விளையாட்டு மைதானம் போலச் சிறிய இடம். அதற்குள் பொலீஸ் நிலையம், தபாற்கந்தோர், வாடி வீடு, வைத்தியசாலை, கோவில், பாடசாலை, பலவிதமான கடைகள் யாவும் இருக்கின்றன.

ஹற்றனில் இறங்கியதும் தேயிலைப் பயிரில் விழிக்கலாம். எங்கே பார்த்தாலும் தேயிலை. வெற்றிட மென்பதில்லாமல் வழியிலும் தெருவிலும் பாதையிலும் மேட்டிலும் பள்ளத்திலும் தேயிலை. தேயிலை கொய்வோர் அணி அணியாகச் சென்று என்ன அழகாகத் தேயிலை கொய்கிறார்கள்!

மஸ்கேவியா உதவிப் போஸ்த் மாஸ்தருக்கு வணக்கம். அவரின் விருந்தாளியாக ஒரு வாரம் தங்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவருடைய வீட்டுத் தலைவரின் நின்று பார்த்தால் தெரிவதுதான் சிவனொளிபாத மலை! ஸ்ரீ பாத பங்கய மலை என மணிமேகலையில் கூறப்பட்டதும் புத்த சமயிகள் ஸ்ரீ பாதமென அழைப்பதும், நாங்கள் சிவனொளி பாதமென அழைப்பதும், பிரம் அடம்ஸ்பீக் என்பதும் - எல்லாம் அதுவே.

சிவனொளிபாத மலைக்கு இரண்டு பாதைகள் உண்டு. இரண்டு நெறிகளும் சைவம், பௌத்தம் என விளங்குகின்றன. தத்துவங்கள் கூடியது சைவப் பாதை. தத்துவங்கள் குறைந்தது பௌத்த பாதை. ஒன்று தெற்கே உள்ளது. மற்றது கிழக்கே உள்ளது. தென்னுட்பவருடையது போலும் சை

வப் பாதை. இரத்தினபுரிப் பாதை மிகவுங் கடினமானது. கடினமான பாதையையே யாத்திரிகர் விரும்புகின்றனர். காரணம் இல்லாமல் போய்கிடவில்லை. எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுப் போகிறார்களோ அவ்வளவுக்கும் நல்ல பலன் உண்டு என்று யாத்திரிகர் உறுதிபாக எண்ணுகிறார்கள்.

மஸ்கேவியாவில் ஒரு சிறு கோவில் உண்டு. கோவில் மண்டபத்தில் யாத்திரிகர் உல்லாசமாகப் படுத்திருப்பர். யாத்திரிகரில் எல்லா வயதினரும் எல்லா இனத்தவரும் அங்கிருப்பர். பெண்கள் பலர் அங்கு வருகிறார்கள். அவர்கள் அழகாகப் பாடுகிறார்கள். என்ன துணிவி! ஒரு இளம்பெண் பெதும்பைப் பிராயத்தாளி; சிற்றின்ப அனுபவமே யில்லாதவள்; என்னமாதிரி “டபிள் பிறமோஷன்” எடுத்துப் பேரின்பக் கூட்டத்தில் சேர்ந்துகிட்டாளி அவள் அடி எடுத்துக் கொடுக்கிறாள்; தொண்டர் எல்லோரும் சேர்ந்து பாடுகிறார்கள். காடு, மலை, சிற்றூறு எங்கும் அச்சிறுபெண் குரலின் எதிரொலி கேட்கிறது. எங்கும் அவன் புகழ். அவன் எவனாயினும் நமக்கென்ன? அவன் ஒருவனாயிருந்தால் போதும்.

கோவில் மண்டபத்தில் இருந்து யாத்திரிகர் இரவு எட்டுமணிக்குப் புறப்படுகிறார்கள். மண்டபத்தில் இருந்து சிவனொளிபாதம் வரை தூரம்; பன்னிரண்டு மைல் இருக்கும். மண்டபத்திலிருந்து காரில் ஏறியுஞ் செல்லலாம். சிவனொளிபாத மலையின் அடிவாரத்

தில் 'டால் கவுசி' என்ற தேயிலைத் தோட்டம் வரை கார் செல்லும். அப்பால் பாதை செப்பமானதல்ல. கல்லும் முள்ளும் மரவேரும் சிற்றோட்டமும் பள்ளமும் திடரும் அங்கே ஒன்றாயும் பலவாயும் காணப்படும்.

இங்கு மலைப் பிரயாணம் மிகவுங்கஷ்டமானது. வழிப்பயணம் ஆபத்தானது. எனவே வெளிச்சம், ஊன்றுகோல், வெந்நீர், சிற்றூணவு, கம்பளி முதலியன வேண்டப்படும். இவ்வளவையும் சேர்த்துக் கட்டித் தோழில் போட்டுக் கொண்டவர், மத்திய கிழக்கு இராணுவ பீடத்தின் ஆணைப்படி போகும் சிப்பாய் போலக் காணப்படுகிறார்கள். ஒவ்வொரு யாத்திரிகனும் இங்ஙனம் கொண்டுபோகத் தேவையில்லை. வெளிச்சம் ஒன்றிரண்டு போதும்.

மலையடிவாரத்திலிருந்து மேலே ஏறுகிறோம். ஆரம்பத்தில் மேலே ஏறுவது தெரியாது. படிப்படியாகச் சுற்றி வளைந்து கொண்டு போகிறோம். கொழும்பில் வீழும் களனி ஆறு உற்பத்தியாகும் மலைகளில் நடக்கிறோம். களனி ஆறு பெரிய ஆறு. அதன் சிற்றறுகளைத் தாண்டுகிறோம். பெரிய சிற்றறுகளின் மேல் பாலங்கள் அமைத்திருக்கின்றார்கள். பாலங்கள் ஒற்றையடிப்பாதை போன்றன. மனிதனுக்கு மாத்திரந்தானே!

இரண்டு மைல் தூரம் நடந்தாய் விட்டது. எல்லோரும் களைத்துவிட்டார்கள். எங்களுடன் தபாற்கந்தோர் உத்தியோகத்தார்

நாலுபேர். அவர்கள் இளைஞர்கள். தெய்வ நம்பிக்கை உள்ளவர்கள். 'வழியில் ஒரு தங்குமடம் இல்லையா' என்று ஒருவர் கேட்டார். கொஞ்சம் போய்ப் பார்ப்போம். சிறிதுதூரஞ் செல்ல ஒரு நாய்வந்தது. நாய்தான்; பார்த்தால் குதிரை மாதிரி இருந்தது! கைவிளக்கு - மெழுகுதிரி. இரண்டு மெழுகுதிரியை நம்பித்தான் கொடிய வனத்தில் செல்லுகிறோம். சிவபாதக் காணப் போவதால் அச்சமில்லை. நாயைக் கண்டதும் 'சுவேனி இருப்பாளோ' என்று நண்பரிடம் கேட்டேன். ஒரு வேளை இருப்பாள் என்று அவர்கள் சொன்னார்கள். நாயைக் கண்டதும், நண்பர்கள் 'சாது சாது' என முழக்கினார்கள். 'ஹரணவாய்' எனவும் சொன்னார்கள்.

ஒரு தங்குமடம், பதிந்த வீடு. தாவாரம் வரை பலகைக் கதவு. காற்று உள்ளே போகாவண்ணம் இறுக அடைத்திருந்தது. குளிர் தாங்க முடியாதல்லவா? வெளியில் ஒரு வாங்குப்பலகை ஜில்லென்றிருந்தது. அதில் அமர்ந்து முழந்தாள் நோவையும் கணைக்கால் நோவையும் துடைத்துக் கொள்ளலாம்.

மடம் என்றார்கள். ஒன்றும் இலவசமாகக் கிடையாது. அந்த நேரத்தில் பசி எடுக்கும். நன்றாய்ச் சாப்பிடலாம். சாப்பிட்டால் மேலே ஏற முடியாது. வழியில் படுக்கவேண்டும். படுத்தால் எழுப்ப இயலாது. ஒரு வேளை ஒரேபடுக்கையாகவுங்கூடும்!

(அடுத்த இதழில் முடியும்.)

✱

ஜோடி

S. Hanry
1952

“ வென்றுவிட்டாயடி, ரத்தினி! ” - “ வென்றுவிட்டாயடி ரத்தினி! ” - “ வென்றுவிட்டாயடி ரத்தினி! ”” என்று திருப்பித் திருப்பி மனதுக்குள்ளே சொல்லிப் பார்த்துக் கொண்டேன். அடுத்தாற்போல் எழுதப்போகும் ஒரு கதைக்கு இந்தப் பெயரைத்தான் போடுவதாக நிச்சயித்திருந்தேன். கண்ணை மூடிக்கொண்டு அந்தக் கதையை எப்படி ஆரம்பிப்பதென்ற சிந்தனையிலாழ்ந்தேன்.

திடீரென்று யாரோ என் கழுத்தைப் பிடித்து நெரிக்கவே, திடுக்கிட்டுக் கண்ணை விழித்தேன். என் நண்பன் சோமுதான் இந்தப் பயங்கரமான காரியத்தில் ஈடுபட்டிருந்தான்.

“ அடே, டே டே!..... இதென்ன வேலையடா இது! ” என்றேன் மூச்சுத் திணற.

“ இதுவா? இந்த வேலைக்குத் தான் ‘கொலை செய்தல்’ என்று பெயர். தெரிந்ததா? இப்படியே உன்னுடைய கழுத்தை நெரித்து.....”

“ ஐயையோ, நான் என்ன செய்தேன்பா உனக்கு? ”

“ ஓகோ! இது வேறே கேட்கிறாயா? நான் ஒருவன் வந்து உன் மூஞ்சிக்கு நேரே நிற்கிறேன்; கிற்

கிறேன்; நிற்கிறேன்..... நீ உள் பாட்டுக்குக் கண்ணை மூடிக் கொண்டு.....”

“ தப்பு; தப்பு; தப்பு! மன்னித்துக்கொள்ளப்பா.... அடேடே! கழுத்தை வளிக்கிறது; கையை விட்டா!”

“ இனிமேல்.....”

“ இல்லை! இல்லை!”

இதற்குமேல் சோமு மனமிளகி எனக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளித்தான். நான் கழுத்தைத் தடவிக்கொண்டே, “ என்னடா இது, இன்றைக்கென்ன இவ்வளவு உற்சாகம்! ” என்று கேட்டேன். சோமுவுக்கு ஏதாவது உற்சாகமெற்பட்டால் தான் அவன் இந்தமாதிரி ‘பயங்கர’ வேலைகளில் ஈடுபட்டுவிடுவது வழக்கம்.

“ எனக்குக் கல்யாணம்! ” என்றான் சோமு.

நான் கண்களை அகலவிழித்து, “ உண்மையாகவா? நிச்சயமாச்சா? ” என்றேன். அவன் திடீரென்று என் மூக்கைப்பிடித்து என் தலையை மேலுங்கீழும் ஆட்டிக் கொண்டே, “ நிச்சயமாச்சு; நிச்சயமாச்சு! இந்த மாதம் 27-ம் தேதி முகூர்த்தம். தெரிந்ததா? ” என்றான். நான் மூக்கை விடுவித்துக்கொண்டு, நான்காலியை - அவன் கைக்கெட்டாத தூரத்தில் பின்னுக்கிழுத்துக்கொண்டேன்.

* வ ர த ர் *

அவன் மேலும் சொன்னான்:

“கல்யாணம் என்றால் சும்மா ஏதாகிலுமொரு பெண் ரூபத்துக்குத் தாலி கட்டப் போகிறேன் என்று நினைக்காதே.....”

“பெண்ணைப் பார்த்தாயா?”

“இல்லை, உன்னைப்போல ஒரு நாட்டுப்புறத்தைக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு கல்யாணம் செய்யப்போகிறேன்.....”

“பரிசாசஞ் செய்கிறாயே!”

“முன்னே என்னடா! நான் பெண்ணைப் பார்த்தேன்; அவளோடு பேசினேன், பெண்ணென்றால், அவள் அழகிலே ‘ரகி’, பேச்சிலே கிளி. மனிதரோடு பழகிறதிலே.....1947-ம் ஆண்டு நாகரீகமடா! இங்கிலீஷ் எஸ். எஸ். வி. வரை படித்திருக்கிறாள். உன்னுடைய கதைகளில் எழுதுவாயே, அந்தமாதிரிக் ‘கதாநாயகியடா!’”

“புழுது! புழுது!”

“புழுது? நீ அவளைப் பார்த்தால்.....!”

“அதல்ல; என்னுடைய ‘கதாநாயகி’யைப் போல என்றாயே, நீதான் கதையே படிக்காத ஜன்மமாச்சே!”

“இல்லையடா, எப்போதோ ஒரு நாள் படித்தேன். ஆனால் இனிமேல் அதற்குக்கூட நேரம் வராது. உன்னுடைய கதையைப் படிக்கிறநேரம், அவளுடைய முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாம்; அவளுடைய பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கலாம்.....”

“அவளுடைய கண்கள் சுயல் மீனைப் போலவும், மூக்கு எள்ளப்பூவைப்போலவும், உட்குகள்

கொவ்வைப் பழத்தைப் போலவும்.....”

“ஓகோ, உனக்குப் பகிடியர்ய இருக்கிறதோ? எல்லாம் வந்து பார்த்துவிட்டுச் சொல்லு அது சரி; 27-ந் தேதி முகூர்த்தம். இரண்டிராள் முன்னாகவே நீ வந்துவிடவேணும். தெரிந்ததா?”

“இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் என்னை எதற்கு!”

“எதற்கா? உனக்குத்தான் தாலி கட்டப்போகிறேன்..... நான் சொல்கிறேன், பார் அவரை! 25-ந் தேதியே வராவிட்டால் பிறகு தெரியும்..... வர மாட்டாய்தானோ?.....” என்று சொல்லிக் கொண்டு அவன் என்னை நோக்கி எழுந்துவந்தான். அவனுக்கு அப்போதிரந்த உற்சாகத்தில் என்னுடைய மூக்கைப் பிடித்து நெற்றியிலே ஒட்டினாலும் ஒட்டிவிடுவான். அவன் என்னைத் தொடுமுன்னரே, “வருகிறேனடா, வருகிறேன். இருபதாந் தேதியே வேணுமானாலும் வந்துவிடுகிறேன்!” என்று கூச்சல் போட்டேன்.

“அப்படிச் சொல்லு, நல்ல பிள்ளை! சரி. எனக்கு எத்தனையோ வேலை இருக்கிறது. நான் போய் வரட்டுமா?” என்றான்.

“சரி; சரி. இந்தச் சமயத்தில் உன்னை மினைக்கெடுத்தக்கூடாது, போய் வா அப்பா! ஏதோ புத்தியைச் சரியாக வைத்துக்கொள்” என்றேன்.

“சரிதான்” என்று சொல்லி விட்டு அவன் போய்விட்டான்.

✱

இவ்வளவு தூரம் சோமு பயப் படுத்தியிருந்தும் என்னால் அவனுடைய கல்யாணத்துக்கு இரண்டுகள் முன்னர் போகமுடியவில்லை; கல்யாணத்தன்மும் போகவில்லை. அதன்பிறகு ஒருவாரம் வரைக்கும் நான் வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்லவில்லை. நானென்ன செய்ய முடியும்? தெய்வத்தின் சோதனைபோல அந்தச் சமயம் பார்த்து என்னைச் சுவீனம் பிடித்துக் கொண்டது. அவனுடைய கல்யாணத்தின்பின் ஒருவாரம் கழித்து, சோமு தம்பதிகளைப் பார்ப்பதற்காகப் போனேன். நான் சுகவீனமாயிருந்த விஷயம் ஏற்கெனவே சோமுவுக்குத் தெரிந்திருந்ததால், என்னுடைய சூக்குக்கோ, கழுத்துக்கோ ஆபத்து ஏற்படவில்லை.

“கல்யாணத்துக்கு வரவேண்டுமென்று உனக்கு உள்நூர் விருப்பமில்லை; அதனால்தான் அச்சச் சமயம் பார்த்த படுக்கையில் கிடந்து விட்டாய்!” என்றான் சோமு.

“ஓமோம், அசனால்தான் இப்படி இன்னும் எல்ல சுகமாகும் முன்னமே எழுந்தோடிவந்தேன், உன்னைப் பார்ப்பதற்கு!”

“உன்னையா? ‘உங்களை’ என்று சொல்லடா! என்னை மாத்திரமா பார்க்க வந்தாய்?” என்று கூறி அவன் ‘கலகல’வென்று சிரித்தான். பிறகு, உள்ளே பார்த்து, “உமா! உமா! உமாராணி! ஓ, மிஸிஸ் சோமசுந்தரம்! ...” என்று சத்தம் போட்டான். இந்த ‘வாயாடி’யின் காரியம் என் மனதை என்னவோ செய் மறுமலர்ச்சி

தது. அந்தப் பெண்ணைப் பிறர் முன்னிலையில் இப்படி ‘லோட்டி’ அடிக்கிறானே! பாலம்; அவள் தலையில் பிரமன் எழுதிவிட்டான், சிவியகாலம் வரையும் இந்த ‘நடபமுட்டி’யோடு காலத்தள்ளும்படி!

“ஓ! கோபிக்க வேண்டாம், என் துரையே! இதோ வந்துவிட்டேன்” என்ற வீணுகானம் உள்ளிருந்து கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து ஒரு தோகையியல், மான்போலத் துள்ளி வந்தது. அட.....!

நான் கண்களை அகல விழித்துப் பார்த்தேன்:

‘அட, இவளா!’

நான் திகைத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே, அவள் என்னைப் பார்த்து, “அ! மிஸர் சிவனா என்மீ நீங்களா?” என்றாள்.

✱

ஆம். நான்தான். இந்த சிவனானத்தை இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னரே அவள் அறிந்திருந்தாள். நானும் உமாராணியை நன்றாகத் தெரிந்திருந்தேன். அப்போது.....அது ஒரு கதை. என்னால் மறக்கமுடியாத கிளைவு.

இரண்டு வருடங்களின் முன். நான் கல்யாணம் செய்து சில மாதங்கள்தான் கழிந்திருந்தன. என் மனைவியை எனக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. நான் அவளைக் ‘காதலித்து’க் கல்யாணம் செய்யவில்லை. ‘பெரியோர்கள் நிச்சயம் செய்து’தான் நடந்தது, அந்தக் கல்யாணம். ஆனால் கல்யாணத்தின் பின்னர் அவளை நான் காதலித்தேன். அவள்

53

ஏதோ கொஞ்சம் படித்திருந்தாலும், பெரிய சங்கோசம். என்மேல் தனக்குள்ள ஆசையை, அட்டகாசமாகக் காட்டிக் கொள்ளமாட்டான். மௌன்மாக - தலைபைக் குனிந்து கண்ணிதழ்களைச் சற்றே உயர்த்தி அவள் பார்க்கையில், நான் தெரிந்துகொண்டு விடுவேன்: அவளுக்கு நான் உயிர்.

எங்களிடையே ஒட்டிக் கொண்ட இந்த உறவுக்குக் குறுக்கே வந்தவர்தான் உமா; - இப்போது ஸ்ரீமதி சோமசுந்தரமாத்ரி விட்டவள்.

என் மனைவி பாணுமதிக்கும், உமாவுக்கும் சம வயதேபென்றாலும், உமா அப்போதும் படித்துக்கொண்டிருந்தாள். எங்கள் ஊரில் அவளுடைய சித்தப்பாவீடு இருந்தது. இரண்டு வருடங்களின்முன் ஒருசமயம் திறிஸ்மஸ் லீவன்போது அங்கே வந்திருந்தாள். பாணுமதி அவளுடைய பள்ளித் தோழி. எனவே உமா அடிக்கடி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்துகொண்டிருந்தாள். சோமு வைக் கண்டால் எனக்கு எப்படி இருக்குமோ. அதுமாதிரித்தான், பாணுமதிக்கும் உமாவைக் கண்டு விட்டால்! பாணுமதியைக் கேலிபண்ணி அவமானப்படுத்துவதில் உமாவுக்கு வெகு உற்சாகம். அவளால் எவ்வளவு அவமானப்பட்டாலும் பாணுமதிக்கு அவளைக் கண்டால் வெகு குதுகலம்.

முதலில் உமாவின்மீது எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. எங்கேமேலும் அவள் பாணுமதியோடு மூல்பாத்தி பண்ணிக் கொண்டிருந்தால் நான் என்ன

செய்கிறதாம்? அவளை எப்படியாவது 'நடத்தி'விடும் கெட்டித்தனம் பாணுமதிக்குக் கிடையாது. 'இங்கே ஒரு ஆண்பிள்ளை பாணுமதிக்காகக் காத்திருக்கிறானோ' என்ற எண்ணம் அந்த நாசமாய்ப்போன உமாவுக்கும் கிடையாது. எனக்கு ஆத்திரம் வராதா? எனக்கு மாதிரம் கொஞ்சத் 'தபோபலம்' இருந்திருந்தால்.....பாவம், அந்த உமாவின் கதி என்னவாயிருக்குமோ?

கொஞ்சநாளில் இந்த நிலைமை மாறிவிட்டது. ஏனெனில், உமா - பாணுமதி சம்பாஷணையில் நானும் கலந்துகொள்ள ஆரம்பித்தேன். இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தை நானாக வலியச் சென்று பயன்படுத்தும் வழக்கம் இல்லை. ஆனால் இங்கு வளர்த்திருக்கப்பட்டேன், உமாவினால்! மெல்ல மெல்ல அவள் என்னையும் தங்கள் கோஷ்டியில் சேர்த்துக்கொண்டாள். அடேயப்பா! 'பாணுமதியும் ஒரு பெண்; இவளும் ஒரு பெண்' என்று சொல்லமுடியுமா? இவளிருக்கும்டத்தில் 'கலகல' வென்று எந்த கேரமும் வெண்கலநாதம் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். பாணுமதி என்னவோ நல்ல பெண்தான்; என்மேல் ஆசையாயிருப்பவர்தான். ஆனால், உமாவின் கலகலப்பும் மிடுக்கும் அவளுக்கு ஒரு தனிக்கவர்ச்சியை அளித்தன. பச்சையாகச் சொன்னால், உமா என் மனதைக் கவர்ந்தாள். அவளைப் பார்ப்பதிலே, அவளோடு பேசுவதிலே, பழகுவதிலே ஒரு தனி இன்பம் கண்டேன் நான். ஆனால், உமா! அவளுடைய பேச்சுகள், நடத்தைகள்; சிரிப்பு, தலையசைப்பு;

கண்வெட்டு.....ஓ, உமாவுக்கும்
என்மீது... ஏன், நான் ஒரு அழ
கான வாலிபன் தானே!

உமாவினால் நான் கவரப்பட்
டேன்; நானும் உமாவைக் கவர்ந்
து விட்டதாக நிச்சயமாக நம்பி
னேன். என்னுடைய சில சிறுங்
காரச் சாடைகளை அவள் ரூது
கலத்துடன் அங்கீகரித்ததை அ
னுபவத்தில் கண்டேன்.

இத்தனைக்கும் பாணுதியோ
தன்பாட்டில் சாதுவாய், வழக்
கம் போலச் சந்தோஷமாகவே
இருந்தாள். பாவம், உலகம் தெ
ரியாதவள். 'இவளை ஏமாற்றுசி
றேமே' என்று சில சமயம்
தோன்றும். அடுத்த நிமிஷம்,
உமாவின் 'கலகல'வென்ற ஒரு
ஒலியினால் இந்த உணர்ச்சி ம
றைந்துவிடும்.

எனக்கும் உமாவுக்குமிடையே
இப்படிச் சில சிறுங்காரச் சேட்
டைகள் நடந்தனவானாலும், என்
னால் நிச்சயமாக இன்னும்
அவளை நம்பமுடியவில்லை. 'ஒரு
வேளை அவள் தன்னுடைய இய
ற்கையான முன்பாத்திக் குணத்
தினால் செய்யும் சேட்டைகளை
நான் தப்பர்த்தம் செய்துகொண்
டேனோ' என்ற சந்தேகம் இடை
யிடையே தோன்றும். ஆனால்,
அவளுடைய நடத்தைகள் மறு
படியும் எனக்கு நம்பிக்கை அளி
க்கும். ஒருநாள் இந்த உறவை
நிச்சயம் செய்துகொள்ள விரும்
பினேன். மனத்தைத் திடப்படுத்
திக்கொண்டு, உமாவுக்கு ஒரு
கடிதம் — காதல் கடிதம் எழுதி
னேன். அவள்மீது எனக்குள்ள
காதலை அலங்காரமான எழுத்து

களிலே அள்ளி வீசினேன். நான்
முன்பின் யோசியாமல் கல்யாண
விஷயத்தை 'பெரியோர்கள் நிச்
சயிக்கும்படி' விட்டுவிட்டேன்
என்றும், அதனால் என் வாழ்க்
கையே பாழாய்ப் போய்விட்ட
தென்றும் எழுதினேன். இப்போ
தும் அவளாக ஒரு புதிய பாதை
யை — ஆனந்தமயமான பாதை
யைக் காட்டுவாளானால், அதன்
வழியே செல்லத் தயாராயிருக்கி
றேனென்றும் குறிப்பிட்டேன்.

ஓடி கடிதத்தைப் பத்திரமாக
ஒரு கவரில் போட்டு மேலே அவ
ளுடைய பெயரையும் அழகாக
எழுதித் தயாராக வைத்திருந்
தேன். ஒருநாள் உமர் எங்கள்
வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட்ட
போது, பாணுதிக்கு வேறு
ஏதோ பராக்குக் காட்டி, அவளை
உள்ளே போகும்படி செய்தேன்.
பிறகு, வெளியே போய்க்கொண்
டிருந்த உமாவிடம் ஒடிப்போய்,
"உமா!" என்றேன்.

"ஓ" என்று அவள் திரும்பிப்
பார்த்தாள். என் முகத்தில்
எதைக் கண்டாளோ, அவளு
டைய முகத்தில் ஏதோ ஒரு
புதிய பாவத்தைக் கண்டேன்.
என்னால் அதிகமாக ஒன்றும்
பேச முடியவில்லை. அவளிடம்
கடிதத்தைக் கொடுத்து "இதை
வீட்டிலே போய் வாசித்துப்
பார்!" என்றேன். என் கைகளி
லும், குரலிலும் என்ருமில்லாத
ஒரு பதட்டம் தோன்றிற்று.
அவள் கடிதத்தை வாங்கினாள்.
தன் வேல்விழிகளால் என்னை
ஆராய்ந்தாள். பிறகு பேசாமல்

தலையசைத்துவிட்டுத் திரும்பி நடந்தான்.

அவளுடைய இந்த நடத்தை எனக்கு ஒரு விஷயத்தை நிச்சயமாக எடுத்துக் காட்டிற்று. அதாவது கடிதத்திலிருக்கும் விஷயத்தின் போக்கை அவள் இப்போதே ஊகித்துக்கொண்டாள். அவளால் எப்படி இந்த விஷயத்தை 'டக்'கென்று அறிய முடிந்தது? ஆம், அவளுடைய உள்ளத்திலும் இதே சிந்தனைக் குழறல் இருந்ததென்பது நிச்சயம்.....

அடுத்தநாள் அவளுடைய கடிதம் கிடைக்குமென்றும், அதிலே என்மேல் அவளுக்குள்ள ஆசையைத் தேனினுமினிய வார்த்தைகளால் வர்ணிப்பாளென்றும் எதிர்பார்த்தேன். இன்னும் அவளுடைய யோசனைகள்.....

ஆனால், அடுத்தநாள் அவள் வரவேயில்லை; அதற்கடுத்தநாளும் அவள் வரவில்லை!

எனக்கு யோசனையாய்ப்போய் விட்டது! இரண்டாம்தான் மெதுவாகப் பாணுமதியிடம் கேட்டேன்: "ஏன், இரண்டு நாட்களாய் உன் தோழியைக் காணவில்லையே?" என்று; சாதாரணமாகக் கேட்பதுபோலத்தான் கேட்டேன்.

"அவளா? அவள் நேற்று வந்தாள். 'ஊருக்குப் போகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டாள்" என்றாள் பாணுமதி. ?.....

எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

இப்போது இரண்டு வருடம் கழிந்துவிட்டது. உமாவின் விஷயத்தில் நான் நடந்துகொண்டதை நினைத்தால் பைத்தியக்காரத்தனமாகத் தோன்றுகிறது. நல்லவேளை; நான் செய்த 'வெட்கங்கெட்ட வேலை'யை அவள் பாணுமதியிடம் சொல்லவில்லை. 'இனிமேல் அவளுடைய கண்ணிலே படக்கூடாது; அவள் இருக்குந் திக்கையே நோக்கக்கூடாது!' என்று நினைத்திருந்தேன்.

இந்த நிலையில்தான்.....

✱

"அ! மிஸ்ரர் சிவஞானம்! நீங்களா?" என்று உமா கேட்டுக் கொண்டே வந்தாள்.

என் நெஞ்சு தடித்தது; உடல் பதறிற்று. என்ன பேசுவது, என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் தடுமாறினேன். வாயைத் திறந்தால் சத்தம் வெளியில் வராதுபோல் தோன்றிற்று.

"அடே, சிவஞானம்! உனக்குத் தெரியுமா உமாவை!" என்று வாயைப் பிளந்தான் சோமு. என் முகத்தில் அசடு வழிந்தது.

உமா சொன்னாள்:

"ஓ; அவருடைய மனைவி பாணுமதி என்னுடைய தோழி..." உமா மெதுவாகத் திரும்பி என்னைப் பார்த்துக் குறும்புச் சிரிப்புச் சிரித்தாள். பிறகு சோமுவைப் பார்த்து, "நான் சொன்னேனே, முன்பு? எனக்கு 'அந்த'க் காதல் கடிதம் எழுதியவர்....." என்று சொல்லிச் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் வாயைக் கையினால் மூடிக்கொண்டு கலகலத்தாள்.

"ஓஹோஹோ! நீதானா அது? அடேடே!

[மதுபக்கம் பார்க்க

யாருக்கு அதிர்ஷ்டம்?

மறுமலர்ச்சியின் இரண்டாவது ஆண்டின் ஆரம்பத்திலே, நமது சந்தாதார்களுக்கு ஒரு பரிசுத் திட்டத்தை வழங்க விரும்புகிறோம். எல்லோருக்கும் பரிசுகளை வழங்குவதென்பது முடியாத காரியமல்லவா? ஆகவே அதிர்ஷ்டசாலிகளைத் தெரிந்தெடுப்பதற்குக் கீழ்க்காணும் முறையை அனுசரிக்கிறோம்.

இந்த இதழின் ஒவ்வொரு பிரதியிலும் வரிசையாக இலக்கங்கள் போடப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் ஏதாவது முப்பது இலக்கங்களை நாம் தெரிந்தெடுத்து அடுத்த மாதத்தில்தான் அதிர்ஷ்ட வெளியிடுவோம். அவ்விலக்கமுள்ள பிரதிகளை வைத்திருப்பவர் உடனே அவைகளை எமக்கு அனுப்பி குறிப்பிட்ட பரிசுகளைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும். சந்தாதார்கள் மட்டுமே இதில் கலந்து கொள்ளலாம்.

1946-ம் ஆண்டு ஆனி மாதத்துக்கு முன் சந்தாதார்களாய்ச் சேர்ந்தவர்கள் அனைவரும் அதிர்ஷ்ட இலக்கங்கள் வெளியாக முன்னே தமது சந்தாவைப் புதுப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிச் செய்யாதவர்கள் இப் பரிசுத் திட்டத்தில் கலந்துகொள்ள முடியாது. குறிப்பிட்ட இலக்கங்களில் சில வந்து சேராவிட்டால் அவற்றுக்குப் பதில் வேறு இலக்கங்கள் 'திருவுளச்சிட்டு' முறையில் எடுக்கப்படும்.

முதலாவது பரிசு: (ஐந்து பரிசுகள்)
ஒவ்வொன்றும் ரூபா 30 பெறுமதியுள்ள, }
மறுமலர்ச்சி சீவிய சந்தா — 5 — } ரூபா 150/-

இரண்டாவது பரிசு: (பத்து பரிசுகள்)
ஒவ்வொன்றும் சுமார் 12 ரூபா மதியுள்ள }
பவுண்டன் பேனாக்கள் — 10 — } ரூபா 120/-

[மறுபக்கம் பார்க்க

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

சபாஷ்! ஆனைப் பார்த்தால் பூனைமாகிவிட்டேன்....." என்று சொல்லிச் சேர முடிந்த விழுந்து விழுந்து சிரித்தான்.

நான்.....?

என்னுடைய நிலைமை எப்படி இருந்ததென்று தெரியவில்லை. ஏதாவது சொன்னேனா, அல்லது தலையைக் குனிந்து

கொண்டேனா - எனக்கு ஒன்றும் இப்போது நினைவில்லை.

✱

வீட்டுக்குத் திரும்பி வருகையில் ஒரு விஷயம் மாத்திரம் தெரிந்துகொண்டேன்: அந்த இருவருந்தான் சரியான ஜோடிகள்; ஆளுக்காள் சீனைக்காத வாயாடிகள்!

✱

மூன்றாவது பரிசு:

(பதினைந்து பரிசுகள்)

ஒவ்வொன்றும் ரூபா 3-50 மதிப்புள்ள } ரூபா 52/50
மறுமலர்ச்சி ஒருவருட சந்தா — 15 — }

இப் பரிசுத் திட்டத்தில் கலந்துகொள்வதற்கு ஒருசதம் கூட வீண் நடவடிக்கை அடைய வேண்டியதில்லை. மறுமலர்ச்சி சந்தாதாரர்கள் யாவரும் கலந்துகொள்ளலாம். மற்றவர்களும் இப்பொழுதே சந்தாய் பணத்தை அனுப்பிவைத்து, தங்கள் பெயரைப் பதிவு செய்துகொண்டால் இப்பரிசுத்திட்டத்தில் கலந்துகொள்ளலாம்.

குறிப்பு: இப் பரிசுத் திட்டத்தில் வரக்கூடிய சந்தேகங்களில் மறுமலர்ச்சி மனேஜரின் தீர்ப்பே முடிவானது.

யாழ்ப்பாணம் ஐக்கிய லாப நிதி

1918-ம் ஆண்டு ஸ்தாபிதமானது.

வங்கிக்காரர் மூலநிதி 8 லட்சம் ரூபா.

இதுவரையிற் கொடுக்கப்பட்ட பங்குப்பணம்
ரூபா 3436700. 100 ரூபா வீசிதமான 8000 பங்குகள்.

பங்குப்பணம் கட்டி முறை :

மாசமொன்றுக்கு 1 ரூபா வீசிதமாக 75 மாசுகாலத்திற்கு மாதக் தோறும் கட்டப்படவேண்டியது. குறித்த காலமுடிவில் பங்கொன்றுக்கு ரூபா 100 திருப்பிக் கொடுக்கப்படும். பங்குகள் எந்தநேரமும் வாங்கலாம்.

தினசரிப் பற்று வரவு :

எச்சரிக்கை சராசரி 500 ரூபாவுக்குக் குறையாமல் இருக்குமானால் ஒரு வீசித வட்டியுடன் தினசரிப் பற்றுவரவு செய்யலாம்.

தவணை வரையறுக்கப்பட்ட கேட்கும்பணம் :

கேட்கும்பணம் 3 மாசம், 6 மாசம், 9 மாசம், 12 மாசம் என்னும் காலங்கள் வரையறுத்து ஏற்படும் வட்டியும் முறையே 1 வீசிதம், 2 வீசிதம், 4 வீசிதம், 6 வீசிதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

உண்டியல்கள் :

கொழும்பிலுள்ள “நா ஷன் ல்” வங்கியிலும் “இம்பீரியல்” வங்கியிலும் இந்தியாவிலுள்ள பிரதான பட்டினங்களிலும் மாற்றத்தக்க வீசிதமாகக் கொடுக்கப்படும்.

இந்தியா நோட்டு வட்டத்திற்கு மாற்றிக் கொடுக்கப்படும்.

கடன் :

சனகன் ஈடு வைத்துக்கொண்டு கடன் கொடுக்கப்படும். வட்டி 9 வீசிதம் அறவிடப்படும். (ஈடு வைத்தவர்கள்) முதலையும் பாகம் பாகமாகக் கொடுக்கலாம்.

வேண்டிய விபரங்களை என்முலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

S. கனகசபை
சிறப்பர்

Published for The Tamil Literary Renaissance Society, Jaffna.

சிரநேத்திராஞ்சனத் தைலம்.

இத் தைலத்தைத் தினந்தோறும் 20 சொட்டு வீதம் தலையில் தேய்த்து வாரமிரு முறை வெந்நீரில் ஸ்நானஞ் செய்தால், கண் புடைச்சல், கண் குத்து, கண்ணீர் வழிதல், கண் சொறிதல், கண் கூசல், பூனாசாறுதல், கண்ணில் பூ விழுதல், அந்தி மாலக்கண் முதலிய கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களையும் மூக்கடைப்பு, மூக்கால் நீர் வழிதல், தும்மல் முதலிய பீனாச வகைகளையும், பித்தமயக்கம், ஒருத் தலைவலி, கபால இடி, சொறி, சுழற்சி ஆகிய ரோகங்களையும் தீர்த்து உடல் சம்பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய இருமல், இலாப்பு நரம்புத் தளர்ச்சி முதலிய ரோகங்களையும் நிலிர்த்திசெய்து, முக வசீரத்தையும் குளிர்ச்சியையும் ஞாபகசக்தியையும் கொடுக்கும். அஸ்மா, கசம், நீரழிவு முதலிய ரோகங்களுக்கும் ஓரளவு சுகம் கொடுக்கும்.

சீராக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவும். 3 முழுக்கு வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்தபின் பச்சைத் தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

2 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 3-25. 4 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 5-50.

யூநாநி நேத்திராஞ்சனம்.

கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களுக்கும், அபாயங்களுக்கெல்லாம் கண்ணில் ஏற்படும் அடி குத்துக்காயங்களுக்கும் மூன்றே மூன்று நாட்களில் குணமடையக்கூடிய குறைந்த விலையில் சிறந்த ஓளஷதம்.

ஏராளமான பொருட்செலவில் கையாட்சி முறைப்படி தயார் செய்யப் பெற்றது. பாலர் முதல் விருத்தாப்பியர் வரை ஓர்வித பயமுநின்றிப் பாவிக்கலாம்.

குணமின்றேல் பணம் வாயில் செய்யப்பெறும்.

ஒருமுறை பாவித்து உண்மை அறியுங்கள் !
காலம் நீடித்த நோயாளர்கள் நேரிலோ அல்லது கடித மூலமாகவோ விபரம் தேர்ந்து கொள்ளலாம்.

மு. க. ஜெகநாதன், கண் வைத்தியர்.

பெரியகடை, — யாழ்ப்பாணம்.

நமது வாசகர்களுக்கு ஒரு நல்ல சேதி சொல்லுகிறோம். இந்த இதழிலிருந்து நாலு பக்கங்களை அதிகரிப்பதற்கு அனுமதி கிடைத்திருக்கிறது! அடுத்த இதழில் இன்னும் சில பக்கங்களை அதிகரிக்க முடியுமென நம்புகிறோம். ஆனால், விலையில் மாத்திரம் மாறுதல் கிடையாது!

இந்த இதழின் முகப்பைக் கவனித்தீர்களா? மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் ஒருவர் அதை அலங்கரிக்கிறார். இது பற்றிய விபரத்தை உள்ளே பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். இந்த 'மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர் வரிசை' தொடர்ந்து வெளிவருமென்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம். எழுத்தாள நண்பர்கள் இவ்வரிசையைச் சிறப்பிக்க முன்வரவேண்டுமென்று மிகவும் வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

தமிழ் இலக்கணத்தில், காலத்துக்கேற்ற மாறுபாடுகள் செய்யப்படவேண்டுமென்பதை வற்புறுத்தி, இந்த இதழில் ஒரு அன்பர் எழுதியுள்ளார். உவருடைய அபிப்பிராயத்தைக் குறித்து விவாதம் செய்ய விரும்புகிறவர்களுக்கு மறுமலர்ச்சியில் இடமுண்டு. கவனிக்கப்படவேண்டிய இவ்விஷயம் குறித்து தமிழ் அறிஞர்கள் தமது அபிப்பிராயங்களை எழுதுவார்களென நம்புகிறோம்.

'தொடர்கதை, தொடர்கதை' என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களுக்கும் அடுத்த இதழிலிருந்து அது கிடைக்கப்போகிறது!

மேலட்டைக்குப் போதியளவு 'ஆர்ட் பேப்பர்' கிடைக்காதது குறித்து வருந்துகிறோம். அதைப் பெறவதற்கு இயன்றளவு முயற்சிக்கிறோம்.

**

**

**

'ஆண்டுப் பேரிதழ்' குறித்து பாராட்டி எழுதிய பத்திரிகா சிரியர்கள், அறிஞர்கள், வாசகர்கள் — யாவருக்கும் எமது மனப்பூர்வமான வந்தனங்கள். அபிப்பிராயங்களை இந்த இதழில் பிரசுரிப்பதற்குப் பக்கங்கள் போதவில்லை.

பேரிதழ்க்காக மாத்திரம் தயவுசெய்து இனிமேல் யாரும் எழுதவேண்டாம். சந்தாதாராய்ச் சேருபவர்களுக்காக மட்டுமே இன்னும் சில பிரதிகள் கைவசமுள்ளன.

இரண்டாவது வருடசந்தா இன்னும் அனுப்பாத நேயர்களை தயவுசெய்து உடனே அனுப்பிவைக்குமாறு வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

முதலியார், குல. சபாநாதன்

“உங்கள் பத்திரிகையில் ‘சிங்கள நாடோடிக்கதைகள்’ என்று என்னென்னமோ உபகதையெல்லாம் போடுகிறீர்களே, அவைகளும் மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்தில் சேர்ந்தவையா?” என்று ஒரு நண்பர் கேட்டார்.

“எல்லோரும் உங்களைப்போலிருப்பார்களா? அந்தக் கதைகளைப் பாராட்டிப் பல நேயர்கள் எழுதியிருக்கிறார்களே! நாடோடிப் பாட்டுகளைப் போலவே, நாடோடிக் கதைகளுக்கும் பலர் மதிப்புக்கொடுக்கிறார்கள். லோகோ பின்ன ருசி!.....” என்று நான் பதில் சொல்வதற்குள், கூடுருந்த இன்னொரு நண்பர் “அந்தக் கதைகளை எழுதுகிறவர் யார் தெரியுமோ? முதலியார், குல. சபாநாதனுக்கும்!” என்றார்.

“ஓ! நான் கவனிக்கவேயில்லை!” என்று ஒரு நிமிஷம் திகைத்து நின்றார் முதல் நண்பர். பிறகு, “அந்தக் கதைகளை முன்னரே தெரிந்தவர்களுக்குத்தான் ‘ஒருநாயிரி’யாக இருக்கும். மற்றவர்களுக்கு நன்றாகவே இருக்கும். அப்படியும் ஒரு விஷயம் வேண்டியதுதானே! அந்தக் கதைகளைத் தேடி எழுதுவதும் லேசான காரியமில்லைத்தான்!” என்றார்.

நான் மெதுவாகச் சிரித்தேன்.

‘முதலியார், குல. சபாநாதன்’ என்ற பெயர் இந்த நண்பரின் பேச்சையே மாற்றிவிட்டதல்லவா? ஏன்? ஸ்ரீ சபாநாதனுக்குத் தமிழர்கள் டையே ஒரு செல்வாக்கு இருக்கிறது. இலங்கை அரசாங்கத்தின் பிரதம தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளராக இருப்பதனால் ஏற்பட்ட செல்வாக்கு அல்ல இது. அவருடைய தமிழ் அறிவினாலும், ஆராய்ச்சியினாலும், தமிழ் அறிஞர்களிடையே அவர் பெற்றுள்ள மதிப்பினாலும் இந்த செல்வாக்கை அவர் பெற்றிருக்கிறார்.

யாழ்ப்பாணம் தீவுப்பகுதியைச் சேர்ந்த கரம் பொன், தமிழார்வம் உள்ள பல புதல்வர்களை ஈந்தது. ஸ்ரீ சபாநாதனுடைய சொந்த ஊரும் அதுவேயென அறிகிறோம்.

சரித்திர ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல எழுதியதன் மூலம் தமிழுலகில் தம் பெயரைப் பதித்துக் கொண்டவர், ஸ்ரீ சபாநாதன், ‘ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் சரித்திரம்’ அவரால் தொகுக்கப்பட்டது; இதுவரை வெளியாகவில்லை. கூடிய விரைவில் அது வெளியாகித் தமிழுலகுக்குப் பயன் அளிக்குமென நம்புகிறோம்.

“மறுமலர்ச்சி”யின் அன்பரும், சிறந்த எழுத்தாளருமாகிய ஸ்ரீ சபாநாதனின் உருவப்படத்தை இந்த இதழின் முகப்பிலே பிரசுரிப்பதில் மிகுந்த சந்தோஷமடைகிறோம்.

இலக்கண மாறுபாடு

“ பழையன கழிதலும் புதியன புதுதலும்
வழுவல கால வகையி னானே ”

என்பது,

பண்டிதர்கள் புலவர்கள் வித்தவான்கள் ஆசிரிய யாவரும் போற்றிப் புகழும் நன்னூல் என்னும் இலக்கண நூலிலுள்ள ஒரு சூத்திரம். இச்சூத்திரத்தைப் பதவுரை விருக்கியுரைபுடன் நன்கு கற்றுள்ள பண்டிதர்கள் சிலர், இலக்கணத்திலும் காலவேறுபாட்டால் மாறுபாடுகள் உண்டாகுமென்பதை உணர்ந்திருந்தும், இக்காலத்து உலகவழக்கில் நன்கு நிலைபெற்று இலக்கியங்களிலும் இடம்பெறத் தொடங்கிய சில இலக்கண மாற்றங்களை ஏற்க மறுக்கிறார்கள். மறுப்பதுடன் நிலலாது, அவற்றை ஏற்றுக் கையாளும் அறிஞர்களை மரபறியாதவர்களென்று கூறித் தூற்றவும் முனைந்துள்ளனர்.

வளர்ந்து வருகின்ற எந்த மொழியிலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கும் என்ற உண்மையை உணர்ந்தவர்கள் யாரும் — தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் நன்னூலார் காலத்திற்குமிடையில் தமிழிலக்கணத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை அறிந்துள்ளவர் எவரும் — இன்றைய புதுமைத் தமிழில் காணப்படும், புதிய விருதிகள், வேற்றுமைகள், சந்திகள், வினைமுடிபுகள் முதலியவற்றைக் கண்டு சீற வேண்டியதில்லை. ஆனால், நடைமுறையிலே.....?

மிகச் சிறந்ததென்று பல அறிஞர்கள் பாராட்டிய ஒரு கட்டுரையை அல்லது கவிதையைப் பார்க்கும் இலக்கணப் புலவர்கள் சிலர், அங்கு காணப்படும் ஏதாவது ஒரு புதிய சொல்லாட்சியைக் கண்டு வெருளுகின்றார்கள். 'முன்பு எந்தப் புலவரும் இச் சொல்லைத் தம் நூலுள் எடுத்தாண்டதில்லையே! இலக்கணத்துக்கு முழு மாறியிருக்கிறே!' என்கிறார்கள். இலக்கணத்திற்கு மாறுபட எழுதினால் மொழியே அழிந்துவிடுமே! எனப் புலம்புகிறார்கள்.

இவர்கள் கூறுவது உண்மைதானா? உலகவழக்கிற்கு மாறுபட்டதாய் பழைய இலக்கண விதிகளுக்கு உதாரணமாகும்படி எழுதுவதுதான் மொழிவளர்ச்சியைக் குன்றச் செய்யுமேயன்றி, பழைய இலக்கண விதிக்கு மாறானதாயினும் உலகவழக்கையே இலக்கணமாக்கக்கொண்டு எழுதுவதால் ஒருமொழி அழிந்துவிடாதென்றே நாம் கருதுகிறோம். ஏனெனில், உலகவழக்கையும் ஆராய்ந்தே நூல் செய்ததாக இலக்கண நூலானும் கூறுகின்றாரே. உலகவழக்கென்பது எது? உயர்ந்தோர் வழக்கே உலகவழக்கானால் உயர்ந்தோர் என்பவர் எப்படிப்பட்டவர்? சுவாமி விபுலானந்தர் போன்றோர் உயர்ந்தவர்களல்லவா? சுவாமி. கூறுகின்றார்: "வழக்குமொழி நாகரிக வளர்ச்சிக்கேற்ப வேறுபட்டு நடக்கும்..... எழுதாது ஆண்டுக்குமுன் எழுந்த இலக்கண நூலினையே எக்காலத்திலும் முற்றிலும் கைக்கொண்டொழுக்கவேண்டுமென்பது பொருந்தாவரையாகும்"

இதுபற்றித் தமிழறிஞர்கள் என்ன கருதுகிறார்கள்? — 'பரம்'

பரிணாமம்

அழகாக ஒரு சும்மாடு கட்டி, அதற்கு மேலே ஓர் ஓலைப் பெட்டி வைத்து, உள்ளே ஒரு பாணையுடன் இரண்டு மூக்குப் பேணிகளும் அடுக்கி வைத்துக்கொண்டு பஸ் நிலையத்தையும் சந்தைக் கட்டிடத்தையும் சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிட்டுக்கொண்டிருக்கும் சில 'ஆசாமி'களைப் பலரும் கண்டிருப்பார்கள். இவர்களை நம்போன்ற சாதாரண மனிதர்கள் என்று மதிப்பிடுவது தவறு. இவர்கள் மகா சக்தி வாய்ந்த அவதார புருஷர்களின் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படவேண்டியவர்கள்! மாதலியின் மகளாய் அவ தரித்துப் பெரும் அற்புதங்களெல்லாள் செய்த மணிமேகலை என்ற உத்தமியை மாத்திரம் இவர்களுக்கு உவமைகூற முடியும்.

மணிமேகலையின் கையில் 'அமுதசுரபி' என்ற ஒரு பிச்சுபாய் பாத்திரம் இருந்தது. அது எடுக்க எடுக்கக் குறையாது சுரந்து கொண்டிருக்கும் பெருமை வாய்ந்தது. மணிமேகலை அதனுதவி கொண்டு பஞ்சகாலத்தில் மக்களின் பசிப்பிணியை நீக்கி அருளி ளள். நமக்கெல்லாம் இந்தச் சரித்திரம் தெரியும்.

மனிதனுக்கு வரும் துன்பங்களுள் பசி மிகவுங் கொடியது. ஆனால், தாகம் அதிலுங் கொடியது. பசியைப் பொறுக்கக்கூடிய நேரத்திற்கு ஒருவன் தாகத்தைத் தாங்கமாட்டான். பசிக் கொடுமை மேலோங்கும் பொழுதெல்லாம் நீரை உட்கொண்டு பசியை ஓரளவிற்குச் சாந்தி செய்கிறான். காற்றுக்கு அடுத்தபடியாக மனிதனுக்கு அவசியம் வேண்டப்படுவது நீரே. பட்டணத்தில் வெயில் அகோரமாகக் காய்ந்துகொண்டிருக்கும் உச்சிப் பொழுதில் பஸ்வண்டியின் வரவை எதிர்பார்த்துத் தவம் புரிந்து கொண்டிருக்கும் பிரயாணிகளுக்கு உண்டாகும் தாகவேதனையைத் தணிக்கும் புண்ணிய கைங்கரியத்தை மேற்கொண்டவர்களைப் பறியே மேலே கூறினோம்.

இவர்களும் ஏதோ விசித்திரமான அசூய பாத்திரம் வைத்துக்கொண்டு உத்தமி மணிமேகலையைப் போன்று தாகவிடையைத் தணிக்கிறார்கள் என்று சிலர் எண்ணக்கூடும். இவர்களிடம்

✽

கு. பெரிய தம்பி

✽

அவ்விதமான பிச்சைப் பாத்திரம் எதுவுங் கிடையாது. மண்ணிலே செய்து சூனையிலே சுட்ட அழகான பாணியே இவர் கையிலுள்ளது. அந்தப் பாணைக்குத்தான் இவ்வளவு மகத்துவம், அது னுள்ளே ஒரு நீர்மயப் பொருள் இருக்கும். அதன் நிறம் வெள்ளை. அது என்ன பொருள் என்று அவர்களிடம் கேட்டால் 'மோர்' என்று பெயர் சொல்வார்கள். நாங்கள் சந்தேகப்பட்டால் சத்தியம் செய்துதரவும் தயார்!

காலையிலே பாணை நிறைய மோரும் கொண்டு புறப்படுகிறார்கள். மாலைவரை தொடர்ந்து அதை விற்றுக்கொண்டே இருப்பார்கள். திரும்பிப் போகும்போதும் பாணையில் மோரினளவு குறைவதில்லை. ஒருபாணை மோர் கொண்டுவந்தால் வியாபாரம் இரண்டு, மூன்று பாணை வரையிலும் நடைபெறும். இதிலே நாம் வித்தியாசமாக விளங்குவதற்கு ஒன்றுமில்லை. அவர்களுக்கு வியாபாரம் முக்கியமல்ல; பொதுஜனங்களின் தாகவிடையைத் தீர்ப்பதே முக்கியமாயிருக்கலாம். இதற்காகப் பேணிக்கு ஐந்து சதவீதம் அறவிட்டுக்கொள்வார்கள்.

“நீர்களுக்கு நெய்உருக்கி மோர்பெருக்கி உண்பவர்தம்
பேர்உரைக்கிற் போமே பிணி”

என்ற உண்மையை முற்றாக உணர்ந்து நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருபவர்கள் இவர்கள்தான்.

இந்தப் புண்ணிய கைங்கரியம் இன்று நேற்று நடைபெறுவதாக யாரும் எண்ணிவிடவேண்டாம். பழைய நாட்களில் ஆய்ச்சியர் மோர் வியாபாரஞ் செய்த போதும் இதேமுறைதான் மேற்கொள்ளப்பட்டது என்று தெரிகிறது. அக்காலத்துப் புலவரொருவர் ஆய்ச்சியர் பலர் மோர் என்று கொடுத்த பாண்டமெல்லாம் வெறும் நீராகவே இருத்தலைக் கண்டு பெரிதும் வியப்படைந்தார். உடனே, அப்பொருளை மிக நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து பார்த்தார். அவர் கண்ட முடிபு மிக விசித்திரமானது.

பசுவின் பாலைக் கறந்து காய்ச்சி உறை இட்டால் அது தயிராகும். அத் தயிரை மத்திலே கடைய வெண்ணெய் பிரியும். வெண்ணெயைத் திரட்டி எடுத்துக்கொள்ள மீந்திருக்கும் வெண்ணிறப் பொருளிற்கு மோர் என்று பெயர். — இப்படியே நாம் எல்லோரும் அறிவோம். ஏன், சிறு குழந்தையுமே அறியும். ஆனால், அப் புலவர் இது பிழை என்ற முடிபிற்கு வந்துவிட்டார். பாலுக்கும் மோருக்கும் ஒருவித தொடர்பும் இல்லை என்று அவர் கூறுகிறார்.

புலவரின் பரிணமவாதம் இது; சூரிய உஷ்ணத்தால் கடல் நீர் ஆவியாகி மேலெழும்புகிறது. அது ஆகாயத்திற் சென்று கார் என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. பின்பு அது சூளிர்ந்து மழையாக மாறி நிலத்தை அடைந்து 'நீர்' என்ற பெயரைப் பெறுகிறது. அங்ஙனம் நீராக மாறிய அதே பொருள், ஆய்ச்சியர் கையில் அகப் பட்டமாத் திரத்திலேயே 'மோர்' என்ற பெயரைப் பெற்றுவிடும்! — இதுவே காளமேகப் புலவர் ஆராய்ந்து கண்ட முடிபு. அவர் மோரைப் பார்த்தே கூறுகிறார்:

“கார் என்று பெயர்படைத்தாய் ககணத் துறும்பொழுது
நீர் என்று பேர்படைத்தாய் நெடுந்தரையில் வந்ததற்பின்
வார் ஒன்று மென்மயில்நேர் ஆய்ச்சியர்கைப் பட்டதற்பின்
மோர் என்று பேர்படைத்தாய் முப்பேரும் படைத்தாயே”

பரிசுவேதி என்னும் மூலிகை பட்டமாத் திரத்தே இரும்பும் செம்பொன்னுவது போல, ஆய்ச்சியர் கைப்பட்ட மாத் திரத்தே நீர், மோராய்விடும் என்பதிலும், ஒரே இறைவனே அயன், அரி, அரன் என வேறுவேறு நாமரூபந் தாங்குதல்போல, ஒரே பொருளாகிய நீயே முப்பேரும் பெற்றாயே என்பதினும் உயர்ந்த அதிசய பாவம் நிறைந்திருப்பதோடு ஊடே நகைச்சுவையும் அமைந்திருக்கிறது.

திருகோணமலையில்
நேத்தாஜி நினைவு!

தென்கீழ் ஆசிய இராணுவ பீடத்தின்கீழே மிக முக்கியத்வம் பெற்றிருந்த கடற்பட்டாள பூமியாகிய திருகோணமலையிலே ‘ஜெய் ஹிந்த்’ கோஷமும், நேத்தாஜி நினைவும், சுதந்தரக் கொண்டாட்டமும் சென்ற 25-5-47ல் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றதாக ஒரு அன்பர் எழுதுகிறார்.

இவ்விழாவுக்கு மூலகாரணமாயிருந்தவர்கள் திருமகள் கம்பெனியாராம். ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்ற பரந்த மனப்பான்மையோடு அவர்கள் செய்துவரும் சிறந்த சேவைகள் பாராட்டுக்குரியவை.

படித்துப் பார்த்தது

இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, வரலாறு - வேலைத்திட்டம்

ஆசிரியர்: பீட்டர் கெனமன். வெளியீட்டோர்: இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கொழும்பு நகரக் கமிட்டி, கொட்டா ரோட், கொழும்பு.

இலங்கையில் அரசியல் விழிப்பு ஏற்பட்டிருக்கும் இன்றைய தினத்திலே, இச்சிறு புத்தகம் வரவேற்கப்படவேண்டிய ஒரு பிரசாரம்.

அரசியல் கட்சிகளைப்பற்றிச் சரியாகத் தெரிந்துகொள்ளாமலே 'குறை நிறை' பேசித் திரிவோர் நம்மில் அநேகர் உண்டு.

இப்புத்தகம் இலங்கைக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் சரித்திரத்தையும், அதன் வேலைத்திட்டங்களைப் பற்றியும் தெளிவாகக் கூறுகிறது. ஒவ்வொருவரும் அவசியம் படித்துப்பார்க்கவேண்டிய நூல். விலை சதம் 20.

நிலவு: மாத வெளியீடு, பதிப்பாசிரியர்: புத்தூர்கிழார். காரியாலயம்: நிலவு நிலையம், சென்னை, 5. விலை 4 அணை.

கட்டுரைகள், கதைகள், கவிதைகள், புத்தக விமர்சனம் முதலிய பல அம்சங்களோடு மாதமொருமுறை மலர்கிறது இந்த நிலவு. இதன் முதலாவது தொகுப்பின் காலாவது புத்தகம் வரப்பெற்றேம்.

ஊடு இரு நூல்களும் யாழ்ப்பாணத்தில் கிடைக்குமிடம்: பூபாலசிங்கம் புத்தககாலை, பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.

ஆசிரிய தீபம்: 'தமிழ் ஆசிரிய முன்னணி' வெளியீடு. ஆசிரியர்கள்: பண்டிதர், A. ஆறுமுகம், A. K. கந்தசாமி. விலாசம்: K. வைரமுத்து, மனேஜர் 'ஆசிரிய தீபம்', வட்டுக்கோட்டை. வருடசந்தா ரூபா 3-50.

பாடசாலை ஆசிரியர்களின் முன்னேற்றத்துக்காக உழைக்கும் நோக்கத்தோடு வெளியாகும் இந்த மாத வெளியீட்டின் இரண்டாவது இதழ் வரப்பெற்றேம்.

ஆசிரியர்களின் கடமைகளை உணர்த்தும் கட்டுரைகளும், ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய உரிமைகளை எடுத்துக் காட்டும் கட்டுரைகளும் இத் தீபத்தை அலங்கரிக்கின்றன.

ஆசிரிய உலகுக்கு, இத்தகைய ஒரு பத்திரிகை மிகமிக அவசியமானதே. இத் தேவையைப் பூர்த்திசெய்த தமிழ் ஆசிரிய முன்னணியார் பாராட்டப்பட வேண்டியவர்கள். ஆசிரிய உலகம் அவர்களின் முயற்சிக்குப் பேராதரவை அளிக்குமென நம்புகிறோம்.

தோட்டத் தொழிலாளி: பிரசுரிப்பவர்: கிருஷ்ணமூர்த்தி அய்யர் வெங்கிடேசன், 19B, தட்டாதெரு, கொழும்பு. வருடசந்தா ரூபா 3-50.

'தொழிலாளர் கண்விழித்துத் தங்கள் காரியத்தை தாங்களே செய்து கொள்ள அறிவூட்டும் பத்திரிகை' இது. எல்லா விஷயங்களும் தோட்டத் தொழிலாளர் சம்பந்தமாகவே உள்ளன.

விதியிதவோ?

பார்சிறக்கும்; படைசிறக்கும்;
 பாவலர்தம் தேனினிய
 சீர்சிறக்கும்; திருசிறக்கும்;
 திருக்கோயில் பலசிறக்கும்;
 கார்வளர்க்கும் புவிதனிலே
 கனகமணிப் பொருள்சிறக்கும்;
 ஊர்சிறக்க ஒலிபெருக்கும்
 உளியாள்வோர் திறத்தாலே!
 ஏராள்வோர் வினைசிறக்கும்;
 எழில்பெறுநல் மனைசிறக்கும்;
 சீராளர் தொழிலதனல்
 சிற்பமெனும் இவைசிறக்கும்;
 பாராள்வோர் முடிசிறக்கும்;
 படியிலவர் குடிசிறக்கும்;
 நீராளும் மரக்கலங்கள்
 நெங்கடலில் நிரைசிறக்கும்.
 புவியிலுயர் கோடிபற்க்கும்
 பூபாலர் தம்முடைய
 நவிலினிய மனைகளையும்,
 நற்கோட்டை நலன்களையும்
 அவனிதனில் அளிப்பவர்கள்
 அருந்தொழிலோர்; அவரின்றி
 நவமணிசேர் முடிசிறக்கா;
 நாற்படையும் தாமநடக்கா!

இத்தகைய தொழிலாளர்,

பட்டங்கள் பெறமாட்டார்;
 பார்புகழ் மாட்டாது!
 கட்டுகளை உடைத்தெறியக்
 கனபேராய்த் திரண்டெழுந்தால்
 சட்டங்கள் அடக்கிலும்;
 சம்மதிக்கா விட்டாலோ,
 சுட்டுவிடும் துப்பாக்கி!
 சுழலுலக விதியிதவோ?

— யாழ்ப்பாணன்

நிலை கேடு

*

★

சு. வே.

★

காலை — 'குளுகுளு' என்று சிதந்ததும் காலை. அந்தக் காலையின் செளந்தர்ய சிகரம்தான் அதே விளங்கும் தாமரைத் தடாகம். ஆழ்ந்த தபஸ்வியின் ஞான விளக்கம்போல் தெளிந்திருந்தது அதன் ஜலம்.

அதில் ஒரு மலர் — தாமரை மலர் — மொக்கவிழும் போது. இன்று மலர்ச் சிரிப்பு. அதன் ஹிருதயத்திலே ஊறியிருக்கிறது. ஆனால் மலரவில்லை. ஏன்?

அதோ! ஓய்வின் முழுப்பொலிவுடனே ஆதவன் வருகிறான். அவன் எழுச்சிதான் உலகின் எழுச்சி. ஏன், அதுதான் அந்த மலரிதய அரிப்பையுந் தூண்டுகிறது. அவன் கதிர்க் கரங்களின் அணைப்பிலே அந்தப் போது மலராக விரிகிறது. தந்தையின் அணைப்பிலே மகனறிவு விரிவதுபோல.

அந்த மலருக்கு அவன், தந்தை - பொலிவுதரும் தந்தை.

*

*

*

அதோ மலர்.

நீரின் மேற்பரப்பிலே அழகுத் தெய்வமாகப் பொலிகிறது, கன்னிப் பெண்ணின் எழின் முறுக்கையொத்து.

நீண்டு வளர்ந்த தண்டொன்றின் நுனியிலே கம்பீரமாகக் கொலுவிருந்து, தென்றலின் அசைப்பிலே அசைந்தாடுகிறது, தாளவொழுங்கற்ற நடனத்தைப் போல.

அந்தத் தண்ணிய நீர் அதைத் தாங்குகிறது; வளர்க்கிறது; எழிலுறுத்துகிறது; தாயின் அணைப்பிலே வாழும் இளங் குழுவீ போல.

நீர் அதன் தாய் — உயிர் மூச்சளிக்குந் தாய்.

*

*

*

ஐயோ! அதைச் சொல்லவா?

அழகு கொளிக்கும் அந்த மலருக்கும் இன்றுதான் முடிவு காளோ? பாவம்!

1. சண்பக மலர்

அம்மா, வினாயாட்டாக நான் ஒருமுறை சண்பக மலரானேன் என்று வைத்துக்கொள். நான் உயரே அம்மரத்தின் கிளையை அடைந்து காற்றினால் அலையுண்டு சிரித்துக்கொண்டே, புதிதாகத் துளிர்ந்த பசுந்தளிர்களுடன் நடனமாடியிருப்பேன். அப்போது என்னை உன்னால் அறிந்திருக்க முடியுமா, அம்மா? “சூழந்தாய், நீ எங்கேடா இருக்கிறாய்?” என்று நீ என்னை அழைத்திருப்பாய்.

அப்பொழுது நான் எனக்குள்ளே சிரித்துக்கொண்டு மௌனமாயிருந்திருப்பேன்.

யுக்தியாய் எனது இதழ்களைத் திறந்து நீ செய்வதையெல்லாம் கவனித்துக்கொண்டிருந்திருப்பேன்.

நீ நீராடிவிட்டு நனைந்த கூந்தல் தோள்களிற் பார்த்திருக்க உனது சிறிய பூஷையறைக்குச் சண்பகமா நிழலுக்கூடாஃப் போம்போது அம்மலரின் வாசனையை துகர்ந்திருப்பாய்; ஆனாலும், அது என்னிடமிருந்து வந்ததென்று அறிந்திருக்க மாட்டாய்.

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

தண்ணீர் சலசலக்கிறது. ஒரு சிறுவன் நீந்திச் செல்கிறான், அந்த மலரை நோக்கி.

அடுத்தகணம்பூ கொய்யப்பட்டது.

ஜலத்தில் தண்டு துடிதுடிக்கிறது, தலைபோன உடலைப் போல.

பூ கரையிலே கிடக்கிறது, சாவின் சோர்வுடனே.

அது தன் ஏக்கம் நிறைந்த கண்களை வீசி வாய்விட்டுச் சொல்கிறது:

“ஆம், இனி என் வாழ்நாள் முடிந்தது. எனக்குத் தந்தையான சூரியனே இனி என்னைத் தகிப்பான். எனக்குத் தாயான தண்ணீரே என் உடலை — தண்டை அழுகச் செய்வாள். அவரவர் நிலைகெட்டு விட்டால் தாழ்வடைவதுடன் பல இன்னல்களையும் அனுபவிக்க நேரிடும், இது இயற்கை நியதி. இதற்கு நானே சாட்சி.”

அடுத்தகணம் ஒரு வேதனைத் தீண்டல்.

மலரைக் காணவில்லை.

✱

மத்தியானப் போசனத்தின் பின் நீ சாளரத்தின்கீழ் உட்கார்ந்து இராமாயணத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்திருப்பாய். மரத்தின் நிழல் உன் கூந்தலிலும் மடியிலும் விழுந்திருக்கும். அப்பொழுது என் நிழலை நீ படிக்கும் அதே பக்கத்தின்மீது விழச் செய்திருப்பேன்.

ஆனாலும், அது உனது சிறுவனின் நிழலென்பதை உன் மூலம் உணர்ந்திருக்க முடியுமா?

மாலையில் ஏற்றிய தீபத்துடன் நீ மாட்டுத் தொழுவத்திற்குப் போயிருப்பாய். அப்பொழுது நான் திடீரென உனக்குமுன் தோன்றி மறுபடியும் உன் சூழ்ந்தையாகி, ஒரு கதை சொல்லும்படி உன்னை மன்றாடியிருப்பேன்.

அப்பொழுது நீ, “இவ்வளவு நேரமும் எங்கேயோ போயிருந்தாய், துஷ்டப் பயலே!” என்று கேட்டிருப்பாய்.

அதற்கு நான், “உனக்கு நான் ஒருபோதும் சொல்லமாட்டேன்!” என்று கூறியிருப்பேன்.

இப்படித்தானே அம்மா, நாங்கள் பேசியிருப்போம்?

* * *

2. காகிதப் படகு

நான்தோறும் கீழே ஓடும் நீரில் நான் எனது காகிதப் படகுகளை மிதக்க விட்டேன்.

அவற்றிலே கரிய பெரிய எழுத்துக்களில் என் பெயரையும் நான் வசிக்கும் ஊரின் பெயரையும் எழுதிவிட்டேன்.

அதனால் வேறிடத்தில் இருக்கும் யாராவது அதைக் கண்டு நான் யாரென்பதை அறிந்துகொள்வார்களென்று எண்ணினேன். எங்கள் தோட்டத்து நறுமலரால் அவற்றை நிரப்பி, அக் காலை மலர்கள் இரவில் பாதுகாப்போடு அக்கரை சேருமென எண்ணினேன்.

நான் எனது படகுகளை மிதக்கவிட்டு, வானவெளியிற் சின்னஞ்சிறிய முகில்கள் காற்றினால் பொங்கியெழுந்து வெண்ணிறப் பாய்கள் விரிப்பதைப் பார்த்தேன்.

ஆனால், ஆகாயத்திலுள்ள என் விளையாட்டுத் தோழர் அவற்றை என் படகுகளோடு போட்டியிட அனுப்பியுரைக்கென்பதை நான் அறியவில்லை.

இரவு வந்ததும் நான் என் வதனத்தைக் கையினுள் புதைத்துக் கொண்டே, என் படகுகள் நள்ளிரவின் தாரகைக்குக் கீழ் மிதந்து செல்லும் எனக் கனவு கண்டேன்.

துயிலின் தேவதைகள் அவற்றிற் செல்கின்றன. அவை மலர்க்குடைகளால் நிரப்பப்பட்டிருக்கின்றன.

தமிழரின் பொருளாதார வளர்ச்சி

எஸ். கே. கந்தையா

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

புதிய துறைகள்

வீவசாயத்தோடு மாத்திரம் பொருளாதார வளர்ச்சி நின்று விடாது. யாழ்ப்பாணத்திலே வேறு வழிகளில் செல்வத்தை வளர்க்க வழிதேட வேண்டும். கைத்தொழில் வளர்ச்சிக் கேதுவான சாதனங்கள் இருக்கின்றனவோவென ஆராய்ந்தறிய ஆராய்ச்சி ஸ்தாபனங்கள் தேவை. சில காலத்திற்கு முன்பு இலங்கைத் தொழிற் சங்க சம்மேளனத்தின் காரியதரிசியாகிய திரு. ஏ. வயித்திலிங்கமும், அசில - இலங்கைக் கள் இயக்குவோர் சங்கத்தின் காரியதரிசியாகிய திரு. சங்கரும், கைத்தொழில்திகாரியைப் பேட்டி கண்டார்கள். இலங்கையில் கள்ளிலிருந்து சீனி, சொக்கிளேற் முதலியனவற்றைச் செய்வதற்கேற்ற ஆராய்ச்சி செய்துகள் என் உபயோகத்தை ஜனங்களுக்கு அனுகூலமாக்கவேண்டுமென அத் தூதுக்கோஷ்டி கோரியது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பனங்கள்ளிலிருந்து சீனி முதலியனவும், 'அல்கொஹோல்'(Alcohol) என்று சொல்லப்பட்ட பதார்த்தமும் செய்வதற்கு என்ன முறைகளைக் கையாளவேண்டுமென

அறியவும் உடன் ஆராய்ச்சி நடாத்தப்படவேண்டுமென யாழ்ப்பாண மக்கள் வற்புறுத்த வேண்டும்.

ஆராய்ச்சிக் கேதுவான சாலை களமைத்தற்கும், ஆராய்ச்சியாளர்களைப் பயிற்றவும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஓர் பல்கலைக் கழகம் உடன் ஸ்தாபிக்கப்படல் வேண்டுமென இலங்கைத்தமிழர் கிளர்ச்சி செய்ய வேண்டும். பல்கலைக்கழக ஸ்தாபனத்தால் விவசாயம், கைத்தொழில் முதலியன முன்னேறவும், வியாபாரம் அதிகரிக்கவும் முடியும். மேலும் இப் பல்கலைக் கழகம் தமிழரின் கலைவளர்ச்சிக்கும், தமிழின் மறுமலர்ச்சிக்கும் பெரும் ஏதுவாகும்.

மீன்பிடித் தொழில் யாழ்ப்பாணத்தில் மிகவும் கேடான நிலையிலிருக்கிறது. மீன்பிடிப்பவர்கள் மிகவுந் கஷ்டப்பட்டு, பழைய மீன்பிடிக்கும் சாதனங்களையே கையாள்கிறார்கள். இலங்கை அரசாங்கம் மீன்பிடிப்பதற்காகத் தற்கால முறைகளுள்ள மீன்பிடி கப்பலொன்றைத் தனது பொறுப்பில் எடுப்பித்துச் சேர்த்துச் செய்து பார்த்தது. யாழ்ப்பாணத்தில் மீன்பிடிப்பவர்களைக் கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களில் சேர்த்து, அச் சங்கங்களுக்குச் சகாயமாக

பணம் கடன் கொடுத்து மீன் பிடித் தொழிலாளிகளை முன்னேற்றி அவர்களின் நிலையை உயர்த்தலாம்.

இவ்விதம் செய்வதால் இன்னும் ஓர் நன்மை, யாழ்ப்பாணக் கடலேரித் திட்டத்தால் தொண்டை மாநாற்றிலுள்ள மீன் பிடிக்காரர் நஷ்டப்படுவார்கள்; அவர்கள் தொழிலற்றுக் கஷ்டப்படுவார்கள். ஆகையால் கடலேரித் திட்டம் வேண்டாம் என்ற பிரசாரமும் முன்பு நடாத்தப்பட்டது. மீன்பிடித் தொழிலை மேற்கூறியபடி அபிவிருத்தி பண்ணினால் இவ்வித குறைவுக்குக் காரணமே விடையாது.

* *

வட - கீழ் மாகாணத் தொடர்பு

இன்னுமோர் விஷயம் மிகவும் முக்கியமானது. யாழ்ப்பாணத் திலேயுள்ளவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தின் நன்னிலம் மாத்திரம் விவசாயத்திற்குப் போதாது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அநேகர் வடமாகாணத்தின் ஏனைய பகுதிகளுக்குச் செல்லவேண்டும். அவர்கள் சென்று விவசாயத்தை அவ்விடங்களில் வளர்ப்பதற்கு அரசாங்கம் சலுகைகள் கொடுக்கவேண்டும்.

உதாரணமாகச் சென்ற ஜூலை மாதம் விவசாய மந்திரி யாழ்ப்பாணத்திற்கு கூறியதோர் விஷயத்தைக் கவனிக்கலாம். வடமாகாணத்திலே கிழக்குப் பகுதியாகவுள்ள முல்லைத்தீவுப் பகுதியிலே

விவசாயத்திற்கு மிகவும் சிறந்த நிலமிருப்பதாக மந்திரி சொன்னார். அப்பகுதியிலுள்ள நிலத்தைக் கமம் செய்கிறபதற்காக, அரசாங்கம் முல்லைத்தீவுப் பக்கத்திலிருந்து பரந்தனைநோக்கி ஓர் வீதியமைக்கத் தொடங்கியது எனக் கூறினார். பரந்தனிலிருந்து கிழக்கே போகாது, கிழக்கேயிருந்து பரந்தனுக்கு வருவதற்கு கியாயமுண்டென மந்திரி குறிப்பிட்டார். இவ்விதம் செய்வதால் விவசாயம் முன்னேறி, சிறந்த நிலம் முதல் வயலாக்கப்படுமென்றும், பரந்தனிலிருந்து போனால் குறைவான நிலமே பயிர்செய்யப்படுமென்றும் கூறினார். இவ்விதம் வடமாகாணத்தின் கிழக்குப் பகுதியாகிய முல்லைத்தீவுப்பகுதியை விவசாய வளர்ச்சிக்காக நன்றாய் உபயோகிக்க முல்லைத்தீவுக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் நேரான போக்குவரவுத் தொடர்பு வைக்கப்படல் வேண்டும். தற்போது முல்லைத்தீவுக்குச் செல்வதற்கு மாக்குளம் சென்று கஷ்டப்பட்டு, பஸ்மாறிச் செல்லவேண்டும். வடமாகாணத்தின் கிழக்குக் கரையோரமாக ஓர்வீதி அமைக்கப்படுதலும் கப்பல் போக்குவரவு வசதிகள் செய்வதும், முல்லைத்தீவுப் பகுதியை யாழ்ப்பாணத்தோடு இணைத்து விவசாயத்தை விருத்திசெய்யத் தேவையான விஷயங்கள்.

முல்லைத்தீவுடன்மட்டும் தரை, கடல் மார்க்கமான போக்குவரவு வசதி நிற்கவேண்டியதில்லை. இவ்நகைத் தமிழரின் மறு இருப்பிடமாகிய கீழ்மாகாணமும் வடமாகா

ணமும் நெருங்கிய தொடர்பு வைக்க இலங்கையின் கிழக்குக் கரையோரமாக போக்குவரவு வசதிகள் செய்யப்படல் வேண்டும். வீதி அமைப்பது உடனே சாத்தியமாகாவிட்டாலும் பருத்தித் துறை, முல்லைத்தீவு, திரிகோணமலை, மட்டக்களப்பு ஆகிய கடற்கரைப்பட்டினங்கள் துறைமுகங்களாகி யாழ்ப்பாணத் தமிழரையும், முல்லைத்தீவுப்பகுதித் தமிழரையும், கீழமாகாணத் தமிழரையும் ஒன்றுசேர்க்க ஒழுங்குகள் செய்யப்படவேண்டும். கிழக்குக் கரையோரமாக ஓர் கப்பற்பாதை உடன் திறக்கப்படுதல் இலங்கைத் தமிழரின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அவசியமானது. இத் தொடர்பால் இலங்கைத் தமிழர் ஒன்றுபட்டு, யாழ்ப்பாணத்தில் ஓர் கலாசாலையை வளர்த்து, கலை

வளர்ச்சிக்கும், தமிழ் வளர்ச்சிக்கும் வழிதேடவேண்டும்.

எனது கருத்துப்படி ஓர் பல் கலைக் கழகம் யாழ்ப்பாணத்தில் அமைக்கப்படுதலும், கிழக்குக் கரையோரமாக கப்பல் போக்குவரவு செய்ய ஒழுங்குபண்ணுதலும், கடலேரித் திட்டத்தை உடனே அமுலுக்குக் கொண்டு வருதலும், இலங்கைத் தமிழரின் பொருளாதார வளர்ச்சி, கலை வளர்ச்சி, பாலை வளர்ச்சிகளுக்கு இன்றியமையாத தேவைகள் இவ்விஷயங்களப்பற்றி தமிழிமாணிகளும் தமிழ் ராஜினிகளும் ஒன்றுசேர்ந்து உடன் செயலாற்றல் வேண்டும். பொதுஜன அபிப்பிராயத்தைத் திரட்டி விமோசனத்திற்கு வழிதேட அபிமானிகள் ஒன்றுசேரவேண்டும்.

✽

கப்பல் வந்த வழி

ஆற்றங்கரைகளில் வாழ்ந்த ஆதிகாலத்து மக்கள், தாம் உணவு வைத்திருக்கும் பாத்திரங்களை ஆற்று நீரில் கழுவும்போது அவை கைதவறினால் நீரில் அமிழ்ந்தாமல் மிதந்து செல்வதைக் கண்டார்கள். அப்போது, அதேமாதிரியான பெரிய பாத்திரங்களைச் செய்தால் அவற்றில் தாம் ஏறியிருந்து மிதந்து செல்லலாமென உணர்ந்து அதற்காக முயன்றார்கள். இவ்விதம் அவர்கள் முயன்றதன் பயனாகவே தெப்பம், வள்ளம், தோணி, கப்பல் என்ற பொருட்கள் தோன்றின என்று கருதலாம்.

பாத்திரம் என்ற பொருளுள்ள கலம், கலன் என்னும் சொற்கள் கப்பல் என்ற பொருளில் வழங்கப்படுதலும், கப்பலை மரக்கலம் என்று குறிப்பிடுவதும் இதை வலியுறுத்தும். தமிழில் மாத்திரமல்லாமல் பிறமொழிகளிலும் இவ்வித ஒற்றுமை இருப்பதுதான் ஆச்சரியம். பாத்திரம் என்னும் பொருளுள்ள Vessel என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லே கப்பல் என்னும் பொருளையும் தருகிறது! 'பாத்ரம்' என்ற சம்ஸ்கிருதச் சொல் கப்பலை உணர்த்தும்போது 'யாத் - பாத்ரம்' என்றாகிறது!

— P.

யாத்திரை

“குலரத்தினம்”

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

மடத்தில் கதவைத்தட்டி
 னோம். கடைக்காரன் விசித்திர
 மாகக் காணப்பட்டான். முகத்
 தில் கண், வகையில் விரல் இவ்வள
 வந்தான் வெளியில் தெரிந்தன.
 ஏனைப இடங்கள் துணியினால்
 போர்க்கப்பட்டிருந்தன அவ
 னுக்குக் தமிழ் தெரியாசார்.
 நண்பர்கள் 2 ரூபா கொடுத்தார்
 கள். அவன், நாதசாக்குழல்
 போல ஒரு தகரக்குழல் எடுத்தான்.
 அதற்குள் மண்டி எண்ணெய்,
 சாக்குத்தான் திரி. அது பெருவிரல்
 மொத்தம் இருக்கும். அதைக் கொழுத்தினதும் பெரிய
 வெளிச்சம் எல்லோரும் முக
 மலர்ச்சி கொண்டார்கள். 2, 3
 விஸ்கோத்து சாப்பிட்டு வரைய
 விறையாமல் செய்துகொண்டோம்.
 (வெநீர்ப் போத்தலில் எங்கள்
 போஸ்ற்றமாஸ்தர் தேநீர் தந்திருந்தார்.)
 தேநீரில் இரண்டு மூன்று மிடறு
 விழுந்தினோம்.

பாடலும் பண்ணுமாக, ஆனந்த
 தமாகமேலே சென்றோம் நல்ல
 வெளிச்சமானதால் விரைவில்
 நடந்தோம். வழியில் பழைய
 காட்சிகள்தான். போகப்போகக்
 குளிர் அதிகம், இரவு பத்துமணி
 க்குமேலாய்விட்டது. கடுங்காடு
 வழியே சென்றோம். பெரிய ஈ,
 இலையான் முதலியவற்றின் இரை
 ச்சல் தவிர எங்கும் அமைதி.

குளிர்மிகுதியினால் பற்கள் கிட
 டிக்கொண்டன. அந்தநேரத்தில்
 சுவபமான மருந்தும் உணவும்
 முன்னடியே நாங்கள் கொண்டு
 சென்றிருந்த இஞ்சி விஸ்கோத்
 துத்தான். விஸ்கோத்து இரண்டு
 மூன்று, பற்களுக்கு அப்பியாசங்
 கொடுத்தது. அதன்பின் கொஞ்
 சத்தூரம் அச்சமில்லாமல் சென்
 றோம். மேலே செல்லச்செல்லப்
 பாதை செங்குத்தாகியது. சில
 இடங்களில் மூச்சுப் பிடித்து
 மேலே காலவைக்கவேண்டியி
 ருந்தது. செங்குத்தான பாகங்
 களில் சில இடங்களில் அழகான
 படிக்கட்டுகள் சிதைந்துபோய்க்
 காணப்பட்டன. இந்தத் திருப்
 பணியை முதலாவது விஜயபாகு
 செய்தவைத்தான் என்று கூறுகி
 ரார்கள்.

பழையபடி கால்கள் விறைத்
 துப்போயின. தாங்கமுடியாத
 ஆயாசமாய் இருந்தது. நண்பர்
 சிலர் அடியெடுத்துவைக்க மறு
 த்தனர். அவர்களுக்கு உற்சாக
 மூட்டி அவர்களை அணைத்துக்
 கொண்டு மேலே சென்றோம்.

சிறிதுதூரஞ் சென்றதும்,
 பெரிய ஓர் ஏற்றம். அதனைச்
 சிரமப்பட்டு ஏறிக் கொண்டு பெரிய
 தங்குமடமும், சடையும் ஒரு
 மிக்க இருந்தன. அதில் 'இயையா
 ஹோட்டல்' என எழுதப்பட்டிரு
 ந்தது. ஹோட்டலில் இரண்டு

மூன்று வேலையாட்கள் உள். அவர்கள் எங்கள் தேவைகளை மிகவும் அவதானமாகச் செய்கின்றனர். உயர்ந்த மலையில் இருந்து வழிந்தோடிவரும் நீர் ஒரு குழாய்மூலம் ஒரு மூலையில் ஒரு தகரத்தில் இருக்கிறது. அதில் கைகால் அலம்பிவிட்டுத் தேநீர் பருகலாம் என எண்ணிக் தண்ணீரில் கை வைத்தேன். கை விறைத்துவிட்டது. விரல்கள் நிமிர மறுத்தன. அடுப்பங்கரை சென்று விரல்களுக்குச் சூடேற்றியபின்பே விரல்விறைப்பு எடுபட்டது.

இவ்வளவு குளிர். தாங்கமுடியாத குளிர். இதற்குள் ஒரு அதிசயம். காதுகளை மூடித் தலைப்பாகை கட்டியிருந்தோம். அதனை அவிழ்த்தோம். காது, பிடரி முதலிய இடங்கள் வெயர்வைப் பெருக்காயிருந்தன. நெஞ்சில் கைவைத்துப் பார்த்தேன். அவ்விடத்திலும் வெயிலில் போனவர்களுக்கு வெயர்ப்பதுபோல நல்ல வெயர்வை. சிரமபரிசுரஞ் செய்து தேனீரும் விஸ்கோத்தும் ஹோட்டலில் சாப்பிட்டோம். மடத்தில் படுத்துறங்கத்தீர்மானித்தோம். மடத்தில் காற்றுப் புகாதவாறு தாவாய்வரைசுவர், ஜன்னல் இறுக அடைத்திருந்தது. உயரமான இரு திண்ணைகள். அழுக்குப்பிடித்த பனம் பாய் சுருட்டுக் கொட்டிலில் விரித்தமாதிரி விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அவ்வளவும் எவ்வளவு பரோபகாரம். யாரோ நல்ல சிங்களப் பிரபு செய்த கைக்கரியம்.

வைய முடையான்

மகரயாழ் கேட்டருளும்
தெய்வச் செவிகொதுகின்
சில்பாடல் — இவ்விரவில்
கேட்கவா” என்றழுகாளாம்
தமயந்தி. ஆனால் காங்கள் இரவு
ரித்திரை நன்றாகக் கொண்டோம்.
முன் ஏற்பாட்டின்படி
நாலுமணிக்கு எழுந்தோம் வெந்
நீரில் வாய் கழுவி தேநீர் பருகி
மேலே சென்றோம். முதலில்
ஊசி மலை, இதில் ஒரு விசே
சம். மலை ஊசிபோல இருக்கு
மென எதிர்பார்த்தேன். அப்படி
அல்ல. நெய்தல் நிலத்தில் பரத
வர் இல்லம்போல வெள்ளை தூல்
களில் வலைகள் பல காணப்பட்டன.
என்ன என்னால் 'நேத்திக்
கடன்' செய்பவர்கள் ஊசியில்
நூலை நீளமாகக் கோர்த்து அவ்
விடத்தில் ஏராளமாகக் கோர்த்துக்
குவித்திருக்கிறார்கள். நூல்கள்
100 யார் 50 யார் நீளம். இதன்
காரணமுற் காரியமும் கருத்தும்
எங்களுக்குத் தெரியவில்லை.

ஊசிமலை தாண்டியதும் சோம்பல்
நீங்கிவிட்டது. விடியற்காலே
நேரம். நல்ல உற்சாகம். விரை
வாக ஏறியோம். படிகள் சில சம
யங்களில் இரண்டடி உயரம்.
அவைகளில் மூச்சுப் பிடித்து
இந்தச் சடத்தைக் கொண்டு
சென்றோம். படிகளில் மூச்சுப்
பிடித்து ஏறியபோது எனக்குப்
பெரிய புரணத்தில் ஒரு பாட்டு
ஓர்பசம் வந்தது.

நாணன் வழிகாட்டுகிறான்.
அன்பு முன்னே செல்கிறது.
கண்ணப்பர் திருக்காளத்தி யலை

யில் ஏறகிறார். இதை, 'நாணலும் அன்பும் முன்பு நளிர்வரை ஏறத்தாமும் பேணுதத் துவங்குளெனலும் பெருகுசோ பானம் ஏறி ஆணையாம் சிவத்தைச் சார அணைபவர் போல ஐயர் நீள்நிலை மலைபை ஏறி

நேர்படச் செல்லும் போதில்' எனச் சேக்கிழார் வர்ணித்திருக்கிறார்.

கண்ணப்பர் அன்பினால் உந்தப்பட்டு மேலே சென்றார். ஆனால் எங்களால் மேலே செல்வது கடினமாக இருந்தது. அவ்வளவில் 'வீட்டுக்கு மீளலாம்' என்று சிலர் நின்றார்கள். "என்றால் ஒரு அடிதானும் எடுத்து வைக்க முடியாது. என் பாதங்கள் சிழிந்துபோயின, நான் மாட்டேன்" என ஒருவர் அழுதார். குளிர் குளிர் என எல்லோரும் பயப்படுத்திய இடத்தில் தலைகால்வரை ஒரே வெயர்வை, வெயர்வையை ஒற்றி பாதைவழியே இளைப்பாறியோம். மேலே நடப்பது மிகவுங்கடினமாக இருந்தது. பாதை செங்குத்தாக இருந்தது. பெரிய மலை, அதனைச் சுற்றிப் போகப் பாதை இல்லை. கற்பாறையில் கால் சறுக்காமல் பள்ளநீர் தோண்டியிருந்தது. அதில் காலை வைத்து கறள்பிடித்த சங்கியில் உயிரைவைத்து உன்னி ஏற வேண்டும். முருகா உனது தஞ்சம் என ஏறினேன். எப்படி நான் ஏறினேன் என நண்பர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அவனை நினைத்து ஏறுங்கள் என்றேன். அவர்கள் தடை சொல்லவில்லை.

ஏறிவிட்டோம். சிகரம். 'சாது சாது சாது' என முழக்கினார்கள். பளபளப்பான சிகரம். சிகரத்தை நோக்கி ஒழுங்கான படிக்கட்டு. படிக்கட்டு அழகாக அவதானத்துடன் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. குழந்தைகூடத் தவழ்ந்து செல்லக்கூடியது. இரத்தினபுரிப் பாதையும்வந்து சந்திக்கிறீடம். கோவில்வீதி. அமைதி. ஆனந்தம் என்ன சொல்லுவது. தமிழன் அறிவாளி அல்லாவிட்டால் மலைகளில் கடவுள் என்பானா? மட்டில்லாத மகிழ்ச்சிபுடன் வீதியைப்பலமுறை வலம்வந்தோம். சிகரத்தில் நாலு பெரிய கற்றுணை; அதன்மேல் விமானம்; விமானத்தில் முழு விமானத்தின்கீழ் வெண்புடவை; புடவையில் புத்தர்உரு; புடவையின் கீழ்பாதம்; பாதத்தைச் சுற்றிவரசுழகு போன்ற அகலநீளத்தில் ஒரு சீமந்துக் கட்டு; அதற்குள் னோதான் பாதம் - பாதம் பதிந்த இடம் - தெரிகிறது. பாத விரல்கள் தெரிபவில்லை. எங்களுக்கு விரலை ஏன்? பாதத்தை ஏன்? குற்றஞ்செய்த தெய்வம் அங்கே அருள்புரிகொள்.

பூக்குவியல், சந்தனக்குச்சிக் குவியல், மெழுகுவர்த்திக் குவியல், சமூகம்பூக் குவியல், அன்புக் குவியல், அருட் குவியல், ஆனந்தக்குவியல் - இவை தவிர வேறு கிடையா.

சூரியன் உதிக்கவில்லை. எது கிழக்கு? என்றேன். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கிழக்கைக் காட்டினர். விடிவெள்ளி உள்ள கிழக்கைப் பலர் காட்டினர். எப் (மறுபக்கம் பார்க்க)

முன்னேற்றம்!

S. ஸ்ரீ நிவாசன் M. A.,

அவன் ஒரு சிறு வீட்டில் குடியிருந்தான். முன்னால் இரண்டு அறைகள்; பின்புறத்தில் ஓர் முற்றம்; அதில் சிறிய ஓர் ரெசவுதறி. அதற்கப்பால் ஒலையால் வேயப்பட்ட - அலுராப் பந்தல்போன்ற ஓர் சமையலறை. சீலனூரில் அவன் நூற்கும் நூலும், அவன் செய்யும் துணிகளும் மிகவுஞ் சிறந்தவை. முன்னே மகம் மதிய சக்கரவர்த்தி அவுரங்கசிப்பின் இளைய புதல்வி ராஜசபையில் போதிய அளவு ஆடை கட்டவில்லை என்று கர்ச்சித்தபோது அவன், தான் 40 முழப்பட்டவை கட்டியிருந்ததாகச் சொன்னது, இவன் முதாதையர் செய்த 'மஸ்லின்' துணி என்று

அவன் பெருமையோடு சொல்லுவது வழக்கம். தன் முன்னோர்கள் வட இந்தியா விவிரந்து சென்னிந்தியா வந்து குடியேறினார்களாம். அன்றுதொட்டு பரம்பரையாக அதே தொழில் நடைபெறுகிறது. தன் தொழிலைக் கௌரவமாக நடத்துவதிலும், வர்த்தக முறையில் நாணயமாக நடப்பதிலும் அவனைப்போல் ஒருவரும் கிடையாது ஆடம்பரமாவது வீண் கிளம்பரமாவது அல்லுக்குப் பிடிக்காது. துணிகள் வேண்டுமென்றால் அவளிடம் முன்னடியே சொல்லிவிடவேண்டும். ஆளுக்கு ஏற்றமாதிரி துணியெய்து கொடுப்பான். அவசரப்பட்டு மட்டதரமான துணிகளை ஒருபோதும் செய்வதில்லை.

போது விடியும் எனக் கிழக்கை நோக்கிப் படிக்கட்டுகளில் உல்லாசமாக இருந்தோம். அழகிய காட்சியை எப்படி வர்ணிப்பது? முதலில் ஒரு மஞ்சள் கோடு. வரவர மஞ்சள் கோடு பரவி எங்கும் மஞ்சள்நிறம். மஞ்சளுக்கு நடுவே மெல்லிய செங்கோடு. செங்கோடு நூல்கனத்தி விருந்து பெரிதாகி மேகம முழுதும் பரவியதை என்னென்று கூறுவது? மறுபடி மஞ்சள்; மறுபடி சிவப்பு; மாறி மாறிப் பரவின். கிழக்கு வெளிக்கிறது, கோழி கூவவில்லை; உள்ளம் கரை

காணா மகிழ்ச்சியால் கூவுகின்றது. மெல்லிய சிவப்புக் கோடு. அடுத்தது மஞ்சள் கதிர்கள். கதிர்கள் புல்லுப்போலத் தோன்றி, வாள்போல மாறி மிக கீளமாகப் பரவின். சூரியனின் ஓரம் வெள்ளி நிறம். கண் கூசுகிறது. சூரியன் மறைகிறது; எழுமுகிறது; மறைகிறது. திடீரெனப் பூரண சூரியன். அந்தக் காட்சியை விபரிக்க முடியாது. நாம் பெற்ற பேற்றை நினைத்து அந்த உள்ள நிறைவோடே மெல்ல மெல்ல இறங்கினோம்.

✱

தான் கொடுப்பதாகச் சொன்ன தவணையை ஒருபோதும் தவறியதுமில்லை. நெசவுக்கொழிவில் அவன் மனைவி காமாட்சியே அவனுக்கு உதவி, வீட்டில் தன் இரு குழந்தைகளைக் கவனிக்கும் வேலையோடு அவனோடு கூட ஒத்தாசையாக தூல்நூற்பது மாத்திரமன்றி நெசவுக்குக்கூட உதவி செய்வாள்.

நான் வேறு எவரிடத்திலும் துணி வாங்குவது கிடையாது, என் மனைவிக்குப் புடவைகள், குழந்தைகளுக்குச் சட்டைத் துணி, பாவாடைத் துணிகள் எல்லாம் அவனிடம்தான் வாங்குவேன். என் மனைவியைக் கூட்டிப்போகும்போது அவன் உடனே 'காழு, காழு' என்று கன் மனைவியைக் கூப்பிடுவான். 'அம்மாவுக்குப் புது தினுசுப்புடவை வேண்டுமாம்' என்பான். அவள் 'போன்முறை கன்காம்பரம் உடலும், அரக்குக்கரையும், பங்கரூர் தலைப்பும் போட்டோம். இம்முறை மேக்வர்ண தூல் இருக்கிறதே, அதில உடல் போட்டு மஞ்சட்கரை போடலாமே. உங்கள் பிர்மலாவுக்கு நல்ல கறுப்பில் பாவாடை தைத்தால் நல்லது, சிவப்புத் தேகத்திற்கு எடுத்துக் காட்டும்' என்பாள்.

அவன் துணிகள் சீக்கிரம் கிழிவதே இல்லை. விலையோ மிகக் குறைவு, அதிகலாபம் சம்பாதிப்பது அவன் வழக்கமில்லை. என் மாமா தான் முதல்முறை என்னை அவனிடம் அழைத்துச் சென்றார். அவன் அப்போது செய்த பட்டுக்கரை வேஷ்டியை இன்

னும் நான் மறக்கவில்லை, மாட்டம் ஒருமுறையாவது நான் அவனிடம் செல்வது வழக்கம். அவனிடம் பேசும்போதெல்லாம் அவன், தான் ஒரு பெரிய குடும்பத்தில் அதிக செல்வத்தோடு பிறந்தவன்போல கௌரவமாக நடந்து கொண்டான். தன் கஷ்டங்களை - வறுமையைப் பொறுமையோடு சகித்து வந்தவன் போலத் தோற்றியது.

முன்று மாதங்களாக அவனிடம் நான் போகவில்லை. துணிகள் கிழிந்தால்தானே போகவேண்டும், என் மனைவிக் கோவர அவன் கர்நாடகப் புடவைகள் பிடிக்கவில்லை. ஜர்பன் சாயங்களும் ஜப்பான் பட்டுக்களும் எடுத்துக்காட்டும் மாதிரி எழை நெசவுகாரன் துணி காட்டுமா? ஆனால் நான் மாத்திரம் அவனிடமே துணிகள் வாங்கிவந்தேன். நான் ஒருமுறை அவனிடம் சென்றபோது அவன் வீட்டிலில்லை. அவன் மனைவி மாத்திரம் வந்து வாடிய முகத்துடன் "உட்காருங்கள், அனேக நாட்களாக உங்களைக் காணவில்லை. அம்மா சவுக்கியமாக இருக்கிறார்களா? அவர் வெளியே போயிருக்கிறார். குழந்தை கிருஷ்ணனுக்கு ஐந்து நாளை ரொம்ப ஜூரம், காணும் கைமருந்து எவ்வளவோ செய்து பார்த்தேன். கேட்கவில்லை. டாக்டரை அழைத்துத் தான் ஆக வேண்டுமென்று தோன்றியது. அவர் டாக்டரை அழைத்துவரப் போயிருக்கிறார். இரண்டு நாளைக்கு முன்பே யோசனை பண்ணி யிருந்தால் டாக்டர் வந்து பார்

கும் சார்ஜ் மிஞ்சி இருக்கும்” என்று. அவள் வாடிய முகத்தையும், வீட்டின் மங்கலான விளக்கையும் பார்க்க எனக்கு மனதில் சொல்லமுடியாத துயரம் ஏற்பட்டது. அப்பொழுது அவன் சொங்கப்போட்ட முகத்துடன் வீட்டுக்குவரப் பிரியப் படாதவன் போல வந்தான். முகத்தில் ஒரு கவலை சூழ்ந்துகொண்டிருந்தது. அவன் குரல் தழுதழுத்தது.

“அடி, காமாட்சி! 15 ரூபாய் இல்லாமல் டாக்டர் வரமாட்டாராம். தனக்கு இப்போது வேலை அதிகமாம். விசாலத்துக்கு வந்து பார்த்ததிற்கே நாம் ஒன்றும் கொடுக்கவில்லையாம். இலவசவாடித்தியம் செய்யும் டாக்டர் தானல்ல- என்று கடுகடுத்த முகத்தோடு சொன்னா. நான் என்ன செய்யேன்!” என்று சொல்லிக்கொண்டே என்னைப் பார்த்தான். “வாருங்கள் ஐயா, உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்? அனேக நாட்களாகக் காணோமே!” என்று கேட்டான். நான் “ஏன் இப்போது உன்னிடம் துணி வாங்க வருபவர்கள் அதிகம் இல்லையா? நாலேர துணியோ வீட்டில் அதிகம் காணோமே?” என்று கேட்டேன்.

“ஐயா! மில்துணி மலிவாகவும் நயமாகவும் கிடைக்கின்றதே. என்ன புகட்டு! கண்ணைப் பறிக்கும் நிறங்கள்! கையில் கொட்டால் என்ன வழுவழப்பு! துணியின் உழைப்பையும் அதின் அழகையும் யார் கவனிக்கிறார்கள்! என் கையால் நெய்யும் துணியில் என் இருதயத்திலிருக்கும்

ஆன்மாவின் ஓர் பங்கும் ஆடங்கியிருக்கிறது என்று நான் சொன்னால், என்னைப் பயித்திய ஆஸ்பத்திரியில்லவ்வோ சேர்ப்பார்கள். ஏழை நெசவுத் தொழிலாளி இருந்தாலென்ன, இறந்தாலென்ன! மில் துணி சீக்கிரம் கிழிந்தபோதிலும், உட்டுவதற்கு என் துணி உயப்போல சிறப்பில்லாபரிருந்தாலும் அவர்கள் விளம்பரமும் வியாபார முறையுமே போதுமே! துண்டுப்பத்திர விளம்பரங்களென்ன, சினிமா படங்களிலென்ன. பேப்பர்களிலென்ன, எங்கே டார்த்தாலும் விளம்பரங்கள்! அந்தத் துணி கட்டாதவன் ‘காட்டுப் பிராணி’ என்ற எண்ணம் வரும்படியான விளம்பரங்கள் ஐயா! தவிர, நான் அந்த முதலாளிகளைப் போல, திண்டிவனம் ஜூமீந்தாரருக்கு வேஷ்டி ‘சப்ளை’ செய்கிறேனா? ஏன் - சில மில்கள் கவர்னர்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் கூட துணிகள் கொடுக்கின்றனவாம். சில னூரிலேயே மூன்று மில்கள் உண்டாகிவிட்டனவே! எங்களுக்கு இனி ஏதையா பிழைப்பு? ஏன், ஆதிகாலத்தில் எங்கள் முன்னோர்களின் கட்டை விரல்லைப் பொறுமையினால் வெட்டிவிட்டதாக சரித்திரம் கூறுகிறதே! இந்தக் கஷ்டத்திலும் அந்தக் கஷ்டம்பரவாயில்லை ஐயா!” என்று தன் மனத்துயரத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

‘கிருஷ்ணன் ஜூரவேகத்தில் எதோ உளறுகிறான்’ என்று மனைவி திடுக்கிடும் கூப்பிட, அவன் உள்ளே போக எத்தனித்தான். நான் 50 ரூபாயை அவ

னிிடம் கொடுத்து, “இரண்டு ஜோடி நூலும் நம்பர் வேஷ்டியும், என் மனைவிக்கு இரண்டு பதினாறு முழப்புடவைகளும், பாவாடைத்துணி பத்து கஜமும் வேண்டும். பாக்கிப்பணம் அனுப்புகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு என் வீடு சேர்ந்தேன்.

அந்த இரண்டு மாதத்திற்கு முன் அவன் கொடுத்த வேஷ்டி சட்டென்று உட்காருகையில் நடுவில் கிழிந்தது எனக்கு ஆச்சரியம். அவன் வீட்டிற்கு நான போனவுடன் அவன் வெளியே வந்த போது நான் அவனை அடையாளமே கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. தலைமயிர் முழுவதும் ஒரே நரைப்பாக இருந்தது. வாட்டமே குடி கொண்ட முகம். ஒருவாரம் பட்டினி இருந்தவன் போன்ற தோற்றம்.

“ஐயா! துணி ஏதாவது வேண்டுமா? பருத்தி விலை இப்போது குறைந்திருக்கிறது. சிக்கிரம் ஏறி விடுமாம். நல்ல பட்டு நூல்கள் சாயம் போட்டு வைத்திருக்கிறேன். அம்மாவுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் ஏதாவது வேண்டுமா?” என்றான்.

“நீ போனமுறை தந்த வேஷ்டிகளில் ஒன்று உட்காரும்போது நடுவில் கிழிந்துவிட்டது.....” என்று சொன்னவுடன், அவன் முகத்தைப் பார்த்தேன். அசுற்றாமேல் சொல்ல நாவெழவில்லை. ஏன் அவனிடம் இதைச் சொன்னேன் என்று மனவருத்தம் மேலிட்டது.

“காமு, காழு! இங்கே வா” என்றான். அவன் வந்தவுடன் “ஐயாவுக்குக் கொடுத்த நூலும்

நம்பர் வேஷ்டி எப்போது தெய்தோம்? நூல் எப்படி நூற்றாய்? உனக்கு இப்போது வேலை சரியாக ஒடுவதில்லையோ?ஆ! உன்மேல் தப்பில்லை; கிருஷ்ணன் சர்க்கரிடக்கும்போது அவர் 50 ரூபாய் கொடுத்தாரே, அப்பொழுது நான் நெய்த வேஷ்டி தாலே; ஏன் கிழிந்தது?.....” என்று சொல்லி மனத்தில் ஏதோ ஆலோசனை செய்தான். அவன் மனைவி “அந்த நூல் நாம் நூற்கவில்லையே, யாரிடமோ வாங்கி வந்தோமல்லவா? தவிரவும் கிருஷ்ணன் சாகும்நான் யாரோ ஒருவரை அந்த வேஷ்டியில் பாதி நெசவு செய்யச் சொன்னீர்களே!” என்று மெதுவாக வருத்தத்தோடு சொன்னாள். இந்த மாதிரி ‘உண்மையே கடவுள்’ என்ற குடும்பத்தில் ஏன் வீணாக அவர்கள் படும் வருத்தத்தோடு இன்னும் மனவருத்தத்தைக் கூட்டினேன் என்று எண்ணினேன். “ஒருவேளை பலகையில் உட்கார்த்தபொழுது ஆணி மாட்டிக் கிழித்திருக்கும்” என்று சொல்லிப் பார்த்தேன். அது பயன்படாமல் போயிற்று.

“அதைக் கட்டாயம் அனுப்புங்கள் ஐயா, வேறு வேஷ்டி நான் கொடுக்கிறேன், என்மேல் முழுத்தப்பு. வேறுநூல் வாங்கியதும் தப்பு. வேறு ஆள்களை நம்பினதும் தப்பு. அதனால்தான் கிருஷ்ணனைக் கடவுள் அழைத்துக்கொண்டார்போலும்.....” என்றான். அவன் கண்களில் நீர்ததும்பிற்று. அவன் மனைவி ஒன்றும் பேசாமல் நின்றுள். “அசுற்றகு அவசரமில்லை அப்பா! மில் வேஷ்டிகள் கிழிவதில்லையா?

யாரிடம் போய் அதை நான் சொல்லிக்கொள்ள முடியும்? எனக்கு அங்கவஸ்திரம் நாலு வேண்டும். வேஷ்டி நாலு ஜோடி; பாவாடைகளுக்குத் துணி..... இந்தா ஐம்பது ரூபாய்” என்று அவன் கையில் வைத்துவிட்டு வீடு திரும்பினேன். வேஷ்டிகளும் அங்கவஸ்திரங்களும் பெட்டி நிறைய இருந்தும் ஏன் அவ்வளவு ஏராளமாக அவனிடம் செய்யச் சொன்னேனென்று அப்போது நான் நினைக்கவில்லை.

“அந்த மில் வேஷ்டி என்ன புது தினிசாக இருக்கிறது கரை என்ன ஒய்யாரம்! என்ன வழவழப்பு! ஆனால்... அது ரொம்ப நாளைக்கு உழைக்காது. கட்டுக்கடை நூல், சிக்கிரம் ‘பட்டப்’ டென்று கிழியும்” என்று பின்னால் ஒரு குரல் கேட்கத் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவன் குரல்தான். உடனே அவனை அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. எலும்புத் தோலுந்தான். அவன் முன்னால் அந்த வேஷ்டி கட்டி வந்ததே எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது. “உன்னிடம் வர அவகாசம் இல்லை அப்பா! என் நண்பன் கல்யாண வீட்டிற்குப் போவதற்கு வேஷ்டி இல்லை. இதை வாங்கவேண்டி வந்தது. வீட்டிற்குப் போகலாமா? எனக்குத் துணி அதிகம் வேண்டும். என் தங்கை புருஷன் வந்திருக்கிறார். அவரும் என்னைப்போல கையால் நூற்று செய்த துணிதான் கட்டுகிறார்” என்றேன்.

ஏன் நான் மில்வேஷ்டி வாங்கியதும், தங்கை புருஷன் வந்த

தும் இவனிடம் சொல்லவேண்டும்? வேஷ்டி செய்யவன் தானே! அவன் வேஷ்டியைக் கட்டினால் அவனுடன் உறவாடவேண்டுமா? ஹக்கிங்காம் மில் மாணேஜரிடம் சுத்துக்கம் ஏன் நான் விசாரிப்பதில்லை?

“வீடு இல்லை ஐயா, எனக்கு. அசெல்லாம் விற்றாய்விட்டது!”

“என் மனைவிக்குத் துணி...”

“இப்போ நான் புடவைகள் நெய்வதில்லை ஐயா. கிருஷ்ணனோடு காமாட்சியும் போய்விட்டாள். எனக்குப் புடவை மாதுரிகள் என்ன தெரியும், கண்ணும் மங்கலாய் விட்டது. விசாலம் மாத்திரந்தான் குடிசையிலிருக்கிறான். என் தறியைக்கூட விற்று விட்டேன். துணிகளுக்கு ஆட்கள் அவ்வளவு வருவதில்லை. இப்போது தறி வாடவைக்கு வாங்கித்தான் வேலை. நம்வேலை இனி நிலைக்காது. பரம்பரையாகச் செய்து வந்த தொழில் என்னோடு அற்றுப்போகும். கிருஷ்ணன் புண்ணியம் செய்தவன். எனக்குப்பின் அவன் நெசவுதொழிலை எப்படிச் செய்வான்? அவன் அங்கே எவ்வாறுக்கு ஆடைகள் அழகாக செய்யட்டும்! இங்கே விளம்பரமும் யந்திரமும் தான் கடைசியாக நிலைபெறும். அது கிடக்கட்டும், உங்களுக்கு என்ன வேணும் ஐயா!”

“வேஷ்டி நாலு ஜோடியும், துண்டுகள் எட்டும் போட்டுக் கொடு” என்று சொல்லி என் வீடு திரும்பினேன்.

முப்பது நாளாய் நான் ஊரில் இல்லை. ஏதோ காரியமாக அய

நாட்டாண்மை

சீலம் அனுஷ்டித்தது!

*

முதலியார்,
குல. சபாநாதன்

[குறிப்பு: இக்கதையினை விளங்கிக் கொள்வதற்கு பொளத்த சமயாசாரம் பற்றிய சிற்சில சொற்றொடர்களின் கருத்தினை அறிந்திருத்தல் வேண்டும்.]

சீலம் அனுஷ்டித்தல் அல்லது பஞ்சசீலம் அனுஷ்டித்தல் என்பது கொல்லாமை, திருடாமை, வியபிச்சரியாமை, பொய்கூறாமை, கள்ளுண்ணாமை என்னும் ஐந்து சீலங்களைக் கைக்கொண்டொழுவுவதாக வங்கற் பித்துக்கொள்ளல் அல்லது விரதம் பூணல் எனப் பொருள்படும். இதனைச் சிலாநுஷ்டானம் எனவங் கூறலாம். சீலம் அனுஷ்டிக்க விரும்பிய பத்தன் ஒருவன் பிகுட்க்கள் (பொளத்தகுரு) வசிக்கும் பள்ளியையடைந்து குருவை வணங்கி, புத்தரும் (சர்வஜ்ஞன்), தருமமும் (அவன் கூறிய அருளறங்கள்), ஸங்கமும் (பொளத்தரில் துறந்தோர்களின் கூட்டம்) ஆகிய முத்திர மணியை (த்ருமணி),

புத்தம் சரணங்கச்சாரி; தர்மம் சரணங்கச்சாரி;
சங்கம் சரணங்கச்சாரி!

லூர் சென்றிருந்தேன். திரும்பி வீடு வந்ததும் என்மனைவி, “ஒரு பெண் பத்து நாட்களுக்கு முன்பு 4 ஜோடி வேஷ்டிகளும், 8 துண்டுகளும் கொடுத்துவிட்டு பாக்கி பணம் கேட்டாள். நீங்கள் முன்பணம் 25 ரூபாய் கொடுத்ததாகச் சொல்லி, பாக்கி 25 ரூபாய் தரும்படி கேட்டாள். அவள் முகம் வாட்டமாயும் கண்ணின் பார்வை யதார்த்தமாயும் இருந்த படியால் உங்களைக் கேட்காமலே கொடுத்துவிட்டேன்” என்றாள். இது எனக்கு அளவிலா ஆச்சரிய மாயிருந்தது. அதுவரையில் அவன் பண்மே கேட்டது கிடையாது. நான்தான் கொடுப்பது வழக்கம். எப்போது கொடுப்பேனோ அப்போது வாங்கிக் கொள்வான். ஏன் இப்படிச் செய்தான். பண முடைதானோ? என்று என்

ணி அவன் வீடு சென்றேன்.

அவன் வீட்டில் வேறு யாரோ இருந்தார்கள். சமையலறைக் குடிசை மூடப்பட்டு இருந்தது. வீட்டில் இருந்தவர்களைக் கேட்டேன், விசாரித்ததில் சாப்பாடில்லாமல் தன் பெண்ணை எப்படியோ போலித்துவிட்டு ஐந்து நாட்களுக்குமுன்பு இறந்துவிட்டதாகச் சொன்னார்கள். திடுக்கிட்டேன்; கலங்கிய கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டேன். “நீங்கள் அவனுக்கு உறவினரா?” என்று பக்கத்திலுள்ளவர்கள் கேட்டதற்கு, “ஆம், உறவினரை விட நெருங்கிய சொந்தம். என்னை மரியாதையாகத் துணிகட்டச் செய்தவன் அவன்!” என்றேன். அவர்கள் ஆச்சரியத்துடன் என்னைப் பார்த்தார்கள்!

*

என்று குரு சொல்லித்தர, பக்தனும் அவ்வாறே சொல்லுதல் வேண்டும். இதனை மூன்றுமுறை ஐபித்து மூன்றுமுறை பணிர்தபின்னர் பஞ்ச சீலத்துக்குரிய மந்திரத்தைக் குரு ஓத, பக்தனும் ஓதல்வேண்டும். இதுவே "சீலம் அனுஷ்டித்தல்" எனப்படும். இவ்வழக்கத்தினைத் தமிழ்நாட்டாரும் அயிந்திருந்தனர் என்பது,

"தாளநீ தாங்கிநீ சீலநீ தலைநீன்று

புத்த தன்ம ரங்க மென்னு

முத்திற மணியை மும்மையிள் வணங்கி"

— பவத்திற மறுகொள்ப பாவை நோற்றகாதை எனவரும் அடிகளால் நன்குணரப்படும்.

பெளத்த சந்நியாசிகள் பிக்ஷு, பிக்கு, குரு என அழைக்கப்படுவர். அவர்கள் வதியும் இடம் பள்ளி, விஹாரை, பாணசால, பன்னசால, ஆராமம் எனப் பலவாறாகக் கூறப்படும்.]

முன்னொருகாலத்தில், நாட்டாண்மை தன் மனைவியுடன் சந்தோஷமாக வாழ்ந்துவந்தான். மனைவி இயற்கையாகவே புத்திக் கூர்மையுடையவள். அன்றியும் சமயபக்தியுடையவள். பெளரணியி நாட்களில் விகாரை, பெளத்தப் பள்ளி, பாணசாலை ஆதியனவற்றிற்குச் சென்று புத்ததேவனை வணங்கிச் சீலம் அனுஷ்டிப்பாள். நாட்டாண்மை இதற்கு நோர்மாறு, அவன் சமயத்தைப் பற்றிச் சிந்திப்பதே கிடையாது. ஆனால் இருந்தாற்போல ஒரு நாள் அவனுக்கு ஒரு எண்ணம் உதிக்கது. தானும் தன்னுடைய மனைவியைப்போல விசேஷ தினங்களில் பள்ளிக்குப் போகவேண்டும்; அவளைப்போலவே சீலம் அனுஷ்டிக்கவேண்டும் எனக் கருதி விட்டான். உடனே தன் மனைவியைக் கூப்பிட்டு, "நானும் சீலம் அனுஷ்டிக்க விரும்புகிறேன், அதை எப்படிச் செய்வதெனச் சொல்லித்தாரும்" என்று கேட்டான்.

தன் புருஷன் திடீரென நல்லபாதையில் திரும்பிவிட்டதைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டதுமன்றி, சந்தோஷமுங் கொண்டிருந்தாள் நாட்டாண்மை மனைவி. அவள் தன் கணவனைப் பார்த்து. "நீங்கள் விடியற்காலையில் எழுந்து, (பிக்ஷுக்கள்) பெளத்த குருமார் வசிக்கும் பள்ளிக்குச் சோறும் கறியும் (திருவமுது) ஒரு காவுதடியில் எடுத்துச் சென்று, அவற்றைக் குருவுக்குப் படைத்து, அவர் சொல்லித்தருகிற சொற்களையெல்லாம் ஒன்றுந் தவறாமல் நீங்களும் திருப்பிச் சொல்லவேண்டும். அவ்வளவுதான்" என்றாள். "விஷயம் அவ்வளவுதானே!" என்று கூறி நாட்டாண்மை சந்தோஷப்பட்டான். அவன் இவ்விஷயத்தில் அதிக ஆவலோடும் ஆசையோடும் இருந்தபடியால் அன்றிரவு முழுவதும் கண்ணோடுகண் முடவில்லை, எப்பொழுது விடியும்; எப்பொழுது பெளத்தகுரு விடம் ஓடிச் செல்வேன் என்று எண்ணிக்கொண்டே படுத்திருந்தான். விடியதற்கு முன்பாகவே நாட்டாண்மை புறப்பட்டுப் பள்ளிக்குப் போனான். அது ஒருமைல் தூரத்திலுள்ளது. அவன்

அங்கே போய்ப் பார்த்தபொழுது வாயிற்கதவு பூட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டான். கதவில் ஒருமுறை தட்டினான். எவ்வித மறுமொழியும் இல்லை. மறுமுறை பலத்த சத்தத்துடன் தட்டினான்.

உள்ளே படுக்கிருந்த குரு திடுக்கிட்டெழும்பினார். “இரண்டு நெகெட்ட இந்த நேரத்தில் வந்து சத்தம் இட்டு எழுப்புகிறவன் யாரோ?” என்று தனக்குள் சிந்தித்துக்கொண்டு எழுந்திருந்து சண்ணைத் துடைத்தார். கதவில் மறுபடியும் ‘சடசட’வென்று தட்டு பலமாக விழுந்தது. உடனே குரு படுக்கையைவிட்டு விரைவாக எழுந்து சிறிது சந்தேகத்துடன், “யார் அங்கே?” என்றார்.

குரு சொல்வதைத் திருப்பிச் சொல்லிவண்டுமென்று தன் மனைவி கூறியது ஞாயகம் வந்ததும், நாட்டாண்மையும் “யார் அங்கே?” என்று பதிலளித்தான்.

இந்த நடுச்சாமத்தில் இந்த இடத்தில் வேடிக்கையாக ஒருவன் பேசுவதன் கருத்து குருவுக்குப் புலப்படவில்லை. குரு கதவுக்குக் கிட்ட வந்து “என்ன சங்கதி?” என்று கேட்டார். நாட்டாண்மையும் “என்ன சங்கதி?” என்று திருப்பிச் சொன்னான். குருவுக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. இவ்விதமான நடத்தை யின் அர்த்தம் ஒன்றுமே குருவுக்கு விளங்கவில்லை. எனவே உரத்த குரலில், ‘பிடியடா அவனை’ என்றார் குரு.

“பிடியடா அவனை” என்று நாட்டாண்மையும் விரைவாக உரத்த குரலில் கூறினான். இதன்பின்னர் குரு மிகப் பயந்து பக்கத்து அறையிற் படுக்கிருந்த வேலைக்காரனை எழுப்பச் சென்றார். சிறிது நேரம் சத்தம் ஒன்றுமில்லாதிருப்பதை அறிந்த நாட்டாண்மை, ‘சீலம் அனுஷ்டிக்கும் கிரியை முடிந்துவிட்டதாகும்’ எனக் கருதி, காவலடியுடன் சோற்றையும் கறியையும் கதவடியில் வைத்துவிட்டு, வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான்.

வீட்டுக்கு வந்து தன் மனைவியை ஒரு பக்கமாக அழைத்து; “நான் சீலம் அனுஷ்டித்து விட்டேன். உண்மையாகவே ஒரு மாற்றம் எனக்கு ஏற்பட்டிருப்பதாக எனக்கே நன்றாகத் தெரிகிறது. இச்சீலத்தை அதிக சிரத்தையோடு அனுஷ்டிக்க விரும்புகிறேன்” என்று சொன்னான்.

பின்பு நாட்டாண்மை கமத்துக்குச் சென்று வேலை செய்து விட்டு, பின்னேரம் வீட்டுக்கு வந்தான். இராச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு, படுக்கையில் சரியத்தொடங்கியதும் ‘யார் அங்கே? என்ன சங்கதி; பிடியடா அவனை’ என்று செபிக்கத் தொடங்கினான். “இந்த வார்த்தைகளின் பொருளென்ன?” என்று மனைவி அதிசயத்துடன் கேட்டாள்.

“நான் சீலம் அனுஷ்டிப்பதற்காக குரு சொல்லித்தந்த மறு திரத்தைச் செபிக்கிறேன்” என்றான் நாட்டாண்மை.

“உங்களுக்கு மூளையில் ஏதும் கோளாறு ஏற்பட்டிருக்கிறதோ தெரியவில்லை” என்றுள் மனைவி.

“அப்படியொன்றுமில்லை. குரு சொல்லித்தந்த வார்த்தைகளை யே செபிக்கிறேன் நான் சீலம்தான் அனுஷ்டிக்கிறேன் என்பது உனக்குத் தெரியவில்லையா?” என்றான் நாட்டாண்மை.

“என்னோடு வீண்கதை பேசவேண்டாம். உங்களுக்கு உண்மையாகப் பைத்தியமில்லையென்றாலும், ஓரளவுக்குப் பைத்தியம் போலத்தான் இருக்கிறது” என்று கூறினான் மனைவி.

மனைவி சொன்ன வார்த்தைகளுக்குச் செவிசாய்க்காமல், அன்றிரவு முழுவதும் அந்த மந்திரத்தையே அடிக்கடி செபித்துக் கொண்டிருந்தான். அதனால் தன் மனைவியினுடைய நித்திரைக்கு மட்டுமன்றி, அவ்வீட்டிலுள்ள மற்றவர்களின் நித்திரைக்கும் பங்கம் விளைத்தான். இவ்வாறாகப் பல நாட்கள் கழிந்தன.

அங்கனம் இருந்துவரும் நாட்களில், ஒருநாள் கள்வர் மூவர் அரசினுடைய பண்டகசாலையுட்புகுந்து, அங்குள்ள தங்கம், பொன், வெள்ளி நாணயங்களையும், நவரத்தினங்களையும், முத்துக்களையும் களவெடுத்தார்கள். அவற்றை நள்ளிரவில் தூக்கிக்கொண்டுபோய்து, நாட்டாண்மையினுடைய வீடு ஒரு பாதுகாப்பான இடமெனக் கருதி, அவனுடைய வீட்டின் கோடிப்பக்கத்தில் வைத்துப் பங்கிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர்கள் பங்கிட்டுத் தொடங்கும்பொழுது, “யார் அங்கே; என்ன சங்கதி; பிடியடா அவனை!” என்ற சத்தம் வீட்டினுள் இருந்து வந்தது.

“போச்சு, தடா எல்லாம்!” என்றான் கள்வருள் ஒருவன்.

“உஸ்! உஸ்! வேறு யாரையாவது பார்த்து அந்தச் சொற்களைச் சொல்லியிருக்கலாம். ஆகையால் நாங்கள் பதறவேண்டியதில்லை. வந்தகாரியத்தை முடிப்போம்” என்று இன்னொருவன் ஆறுதல் சொன்னான்.

சிறிதுநேரம் செல்ல மறுபடியும் “யார் அங்கே; என்ன சங்கதி; பிடியடா அவனை” என்ற வார்த்தைகள் வந்தன! உடனே அவர்கள் களவெடுத்த திரவியங்களையும் கைவிட்டு, உயிர் தப்பினாற் போதுமென ஓட்டமெடுத்தார்கள். யாரோ ஓடும் சத்தம் கேட்ட நாட்டாண்மை, வீட்டின் கோடிப்பக்கம் சென்று ஒரு வெளிச்சத்தைப் பிடித்துப் பார்த்தான். மூன்று திரவியக்குவியல்கள் இருப்பதைக் கண்டான். உடனே தனது மனைவியை எழுப்பி அந்த இடத்துக்குக் கூட்டிச் சென்றான். எதிர்பாராத திரவியக் குவியலைக் கண்டதும், கனவோ நனவோ என்று கண்ணை நன்றாகத் துடைத்துவிட்டுப் பார்த்தான். அவளுக்கு அளவிலா மகிழ்ச்சி புண்டாயிற்று.

“நான் சீலம் அனுஷ்டித்தபடியால்லவா இவ்வளவு திரவியம் கிடைத்தது” என்று கேட்டான் நாட்டாண்மை.

“ஆமாம், நீங்கள் சிரத்தையோடு அனுஷ்டித்தபடியால் கையோடு பலன் கிடைத்து விட்டது!” என்றான் மனைவி.

அம்மான் மகள்

சும்மா சும்மா என்றை மனசு
சுத்தித் திரியுது;
சுருதி கெட்ட பாட்டுப் போலே
சோர்ந்து போகுது!
* அம்மான் மகளைக் கட்டிக் கொள்ள
ஆசைப் படுகுது;
அதையே நினைச்சு நினைச்சுப் பாத்து
நெஞ்சு புளுகுது!

நெத்துச் சின்னக் குருவி போலே
நின்ற பெட்டைதான்;
நேரங் காலம் வந்திட்டு
நியிந்து நிக்கிறா!
சேத்துக் குளத்துப் பூவைப் போலே
பூத்து நிக்கிறா! *
சேலை கட்டிச் சட்டை போட்டுச்
சிரிச்சுப் பார்க்கிறா!

என்னைக் கண்டா, ஓடி ஒளிச்சு
ஒட்டிப் பார்க்கிறா;
சின்னத் தம்பி மூலம் ஏதும்
சொல்லி அணுப்பிறா!
* மின்னி மின்னித் தூரத் திலே
அழகு காட்டுறா;
மிச்சம் ஆசை யோடு கண்ணை
வேட்டிப் பார்க்கிறா!

‘அம்மான் மகளே! ஆசைக் கிளியே!
அருகில்வா’ என்றால்,
‘சும்மா போங்கோ’ என்று சொல்லித்
தலையை ஆட்டுறா!
விம்மி விம்மி நெஞ்சே மூம்ப
விளிச்சுப் பார்க்கிறா; *
வீட்டை திரும்பும் நேரத் திலே
கண்ணை டிக்கிறா!

‘சோறு புட்டேத் தின்ன யில்லைச்
சோர்ந்து போகிறாய்;
சோலி என்ன தம்பி?’ என்று
ஆச்சி கேக்கிறா!
‘தேறும் வயசில் தேகம் மெலிஞ்சு
தேஞ்சு போகிறாய்;
தேங்கித் தேங்கிப் பார்க்கிறாய் ஏன்?’
என்று கேக்கிறா!

✱

அத்தான் மெலிஞ்சு சாகப் போறேன்

ஆதலி னாலே, — அடி

அம்மான் மகளே சும்மா வாடி

ஆனாத் தன்னாலே!

நித்த நித்தம் நினைச்சு நினைச்சு

நெஞ்சு வேகிறேன்;

நீண்ட காலம் வாழ வேணும்

வீட்டுக்கு வாடி!

வரதர்

ஆசிரிய தீபம்

- தமிழ் ஆசிரியர்களின் முன்னேற்றம்
கருதி எழுந்த மாதவெளியீடு
- ஆசிரிய உலகின் பேராதரவிலே
வளரவேண்டிய புதுப் பயிர்.

தமிழ் ஆசிரிய
முன்னணி
வேளியீடு.

வருட சந்தா ரூபா 3/50

K. வைரமுத்து,
மனேஜர், ஆசிரியதீபம், வட்டுக்கோட்டை.

Publisher: K. S. Natarajan.
Printed at Sri Parvathi Press,
No. 288, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
A. S. Muruganandar
T. S. Varatharajan.

மறு
மலர்ச்சி

MARUMALARCHCHI, JAFFNA. 30

S. R. NETRANIANA

Regd No 2036

Thailam

சீர நெத்திராஞ்சனத்
தைலத்தையே எப்போதும்
கேட்டு வாங்குங்கள்!
சிரசு, கண் சம்பந்தமான சகல
ரோகங்களுடைய நீக்கும்.

மு கஜெகநாதன்
சூரநாதி கண்ணவகுதியாக
வரிய கடை யாழ்ப்பாணம்

சீர நெத்திராஞ்சனத் தைலம்

ஒருமுறை
பாவித்து
உண்மை
அறியுங்கள்!
*
காலம் நீடித்த
நோயாளர்கள்
நேரிலோ அல்லது
கடித மூலமாகவோ
விபரம் தெரிந்து
கொள்ளலாம்.

இத் தைலத்தைத் தினந்தோறும் 20
சொட்டு வீதம் தலையில் தேய்த்து வாராயிரு
முறை வெந்நீரில் ஸ்நானஞ் செய்தால்,
கண் புகைச்சல், கண் குத்து, கண்ணீர்
வடிதல், கண் சொறிதல், கண் கூசல்,
பூளசாறுதல், கண்ணில் பூ விழுதல்,
அந்தி மாலைக்கண் முதலிய கண் சம்பந்த
மான சகல ரோகங்களையும் மூக்கடைப்பு,
மூக்கால் நீர் வடிதல், தும்மல் முதலிய
பீனிக வகைகளையும், பித்தமயக்கம், ஒருத்
தலைவலி, கபால இடி, சொறி, சுழற்சி
ஆகிய ரோகங்களையும் தீர்த்து உடல் சம்
பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய இருமல், இளைப்பு
நரம்புத் தளர்ச்சி முதலிய ரோகங்களையும்
நிலிர்்த்திசெய்து, முக வசீரத்தையும் குளிர்
ச்சியையும் ஞாபகச்சத்தியையும் கொடுக்கும்.

அன்மா, கசம், நீரழிவு முதலிய ரோகங்களுக்கும் ஓர்னவு சுகம் கொடுக்கும்.

சீயாக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவும். 3 முழுக்கு வெந்நீரில்
ஸ்நானம் செய்தபின் பச்சைத் தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

2 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 3-25. 4 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 5-50.

சென்ற சில நாட்களாக இலங்கையில் வாழும் தமிழிலக்கிய நண்பர்கள், கூட்டங் கூடி ஏதோ ஆரவாரப்பட்டார்கள். ஊர்கள்தோறும், 'வசுவேற்புச்சபைகள்' அமைத்தார்கள். 'பண முடிப்புகள்' சேர்ப்பதில் கவனம் செலுத்தினார்கள்.

—இத்தனைக்கும் காரணமான, நாமக்கல் கவிஞர் ராமலிங்கம் பிள்ளை சில தினங்களுக்கு முன்னால் நமது சூழநாட்டில் காலடி வைத்திருக்கிறார்!

இலங்கையின் பல பாகங்களுக்கும் விஜயம் செய்து விட்டு, கடைசியாக யாழ்ப்பாணம் வருகிறார்!

இந்த இதழ் மேலட்டை, அவருடைய உருவப்படத்தைத் தாங்குவதனால் பெருமை கொள்கிறது. உள்ளே கவிஞரைப் பற்றிய கட்டுரையொன்றும் வெளியாகியுள்ளது.

இலங்கைத் மக்களின் சார்பாக கவிஞருக்குத் தலவாகு அளிகிறோம்!

✱

இலங்கைத் தமிழ் மக்களிடையே ஒரு சிறந்த விமர்சகரான பூநீ வ. கந்தையா அவர்கள், 'மறுமலர்ச்சி' பற்றி, கொழும்பு ரேடியோவில் ஒரு விரிவான விமர்சனம் செய்திருக்கிறார்.

"யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சில காலமாக 'மறுமலர்ச்சி' என்னும் பெருமையுடைய மாதவெளியீடு ஒன்று வருகின்றது. அதன் கண் பல அரிய கட்டுரைகள் திகழ்கின்றன; கலைத்துறைகள் பலவற்றை அடியொற்றி வந்துள்ளன"

— இவ்விதம் ஆரம்பிக்கப்பெற்றுள்ள விமர்சனத்தில், முதலியார் குல. சபாநாதன் அவர்களின் சிங்கள நாடோடிக் கதைகளை மிகவும் பாராட்டிவிட்டு, "இது போன்ற கதைகள் பல தமிழில் வரவேண்டும்" என்ற தமது விருப்பத்தையும் தெரிவித்தார்.

ஆண்டுப் பேரிதழில் வெளியான பூநீசோமசுந்தரப் புலவரின் கவிதையில் சில பகுதிகளைப் படித்துக் காட்டி, 'புலவரவர்கள் மேலும் மேலும் இவை போன்றனவற்றை மலர்ந்து தமிழ்நாட்டு 20-ம் நூற்றாண்டுக் கவிகளுள் ஒருவராகப் போற்றப்படவேண்டுமென்பதும் அவர்' என்றும் குறிப்பிட்டார்.

சென்ற இதழில் வெளியான 'இலக்கண மாறுபாடு' என்ற கட்டுரைபற்றி தமது கருத்தையும் விரிவாகக் கூறியுள்ளார். (அவருடைய அபிப்பிராயமும், வேறு சிலருடைய அபிப்பிராயங்களும் அடுத்த இதழில் வெள்வரும) மறுமலர்ச்சியின் தோற்றத்தையும், அமைப்பையும் பாராட்டி விமர்சனத்தை முடித்திருக்கிறார்.

✱✱

ஈழநாட்டுத் தமிழ் அறிஞர்களிடையே ஒருமணி
 அணைந்தது போல விளங்கியவர் சுவாமி விபுலானந்தர்
 முத்தமிழ்த் அவர்கள். சென்ற 19-7-47 இரவு அவர் நம்மை
 தீபம் விட்டுப் பிரிந்தார். இந்தப் பிரிவு இலங்கை மக்
 களுக்கும், வடக்கே தமிழ்நாடு முழுவதும், இன்னும் வடக்கே 'ராமக் கிருஷ்ண மிஷன்'
 உள்ள இடமெங்கும் ஆறாத துயரத்தை உண்டாக்கி விட்டது

சுவாமியவர்கள் தமிழலகுக்குச் செய்த சேவைகள் எழுத்தி
 லடங்கா. அணையுமுன் தீபம் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்தல்போல,
 சுவாமியவர்களின் 'யாழ்நூல் அரங்கேற்றம்' சமீபத்தில் வெகு
 சிறப்பாக நடைபெற்றதை தமிழ்மக்கள் அறிவர். அவருடைய
 பூதவுடல் மறைந்தது; ஆயினும், அவர் தமிழ் மக்களிடையே
 என்றும் மறையாத பெரும் புகழ் படைத்தவர்! *
 * * *

அதிர்ஷ்டப் பரிசு முடிவு.

முதற் பரிசு பெறுவோர்:

599, M. இராஜாத்தினம், ஆசிரி
 யர், St. Anne's College, குருநா
 கல். 1351, அ. சுப்பையா, கலை
 பயில் கழகம், வடசேரி, நாகர்கோவில்,
 திருவாங்கூர்.

இரண்டாம் பரிசு பெறுவோர்:

1076, M. L. M. மர்ஹூலம், அர
 சினர் ஆசிரிய கலாசாலை, அலுத்தகம்,
 ஹெட்டிவட்ட. 1112, M. கந்
 தையா, சைவ வித்தியாசாலை, சிறுப்
 பிட்டி. 665, T. K. சீதாநாம சாஸ்
 திரிகள், நாவலர் வீதி, வண்ணார்
 பண்ணை. 1090, M. A. M. அப்
 துல் ஶாதீர், காத்தான்குடி, மட்டக்
 களப்பு.

முன்றும் பரிசு பெறுவோர்:

1041, G. கஜலக்ஷ்மி, St. John's
 Road, பங்களூர். 869, மீல்.
 G. லாசாஸ், Dehiange G. T.
 School, முறுத்தலாவ. 1435, S. கந்
 ரவேலு, ஊரெழு மேற்கு, சன்னாகம்,
 957, S. V. கந்தாழார்ந்தி, Maha-
 welakande, மஹாவெல(மாத்தளை)
 1015, V. கணபதிப்பிள்ளை, தலைமை
 ஆசிரியர், அரசினர் பாடசாலை,
 மாடல்கடவல்.

பின்வரும் எண்களுள்ள பிரதிகள்
 வந்துசேரவில்லை. 709, 1302, 813;
 1054, 1088, 1001, 1220, 833,
 995; 872, 1419, 1379, 1442,
 1358, 1401, 760, 704, 1290,
 1346 — இப் பிரதிகளை வைத்திருப்
 போர் 15 - 8 - 47க்குமுன் எமக்கு
 அனுப்பிப் பரிசு பெறலாம்.

— படித்துப் பார்த்தது —

உதயம்: புதுமையும் புரட்சியும் கொண்ட மாத வெளியீடு. பிரசரிப்பவர்: P. நடராசா, சர்ணவில் பில்லிங்ஸ், மட்டக்களப்பு.

மட்டக்களப்புத் தமிழர்களிடையே தோன்றியுள்ள புதுமை எண்ணங்களின் உருவாக இந்த உதயம், உதயமாகியுள்ளது. நமக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற இரண்டாவது இதழில், அரசியல், சமூக வளர்ச்சிக்கான குறிப்புகளும், கவிதைகளும், ஒரு சிறுகதையும் வெளியாகியுள்ளன. அடுத்த இதழிலிருந்து பல புதிய மாற்றங்கள் ஏற்படப்போவதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கீழ்மாகாணத்திலிருந்து வெளிவரும் ஒரேயொரு தமிழ்ப் பத்திரிகையாகிய உதயம், தமிழ் மக்களின் நல்லாதாவைப் பெறுமென நம்புகிறோம்.

தோழன்: மாதப் பத்திரிகை. ஆசிரியர்: S. M. M. மொஹியத்தீன். காரியாலயம்: 25, டாம் வீதி, கொழும்பு.

பாகிஸ்தானின் கவர்னர் ஜெனரலான ஸ்ரீ ஜனாப் ஜின்னாவின் படத்தை மேலட்டையிலே தாங்கி வெளியாகியுள்ளது 'தோழன்'ின் முதலிதழ். முஸ்லிம் சகோதரர்களின் பெருமைகளை எடுத்துக்காட்டும் கட்டுரைகளும், அவர்கள் முன்னேற்றத்துக்கு உதவும் கட்டுரைகளும் நிறைய உள்ளன.

'மாய முடிச்சு' என்ற மிகவும் ரஸமான மொழிபெயர்ப்புக் கதையொன்று மனதைக் கவர்ந்தது. மூலக் கதையின் ஆசிரியர் பெயரையும் குறிப்பிடுவதே நன்றெனக் கருதுகிறோம்.

முஸ்லிம் சகோதரர்களுக்கு மாத்திரமன்றி ஏனைய தமிழ் மக்களுக்கும் 'தோழன்', தோழனாக இருப்பானென்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

லெக்ஷ்மி மார்க் ❧ சந்தனத்தித்தைலம் ❧

உங்கள் உபயோகத்திற்கு மிகவும் சிறந்தது!

நாஸ்திரீக முறைப்படி தயாரிக்கப்பெற்ற இத்தைலத்தைப் பாலித்து வந்தால் மூளைக்கொதிப்பு, நேத்திர மறைப்பு, கண் எரிச்சல், மயிர் உதிர்ந்தல், பூச்சி வெட்டு முதலிய சிரசு சம்பந்தமான கோய்கள் நீங்கி, மூளைக்கும் கண்களுக்கும் குளிர்ச்சியைக் கொடுக்கும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் கே. கே. எஸ். ரோட்டிலுள்ள கீழ்க்காணும்
மருந்துச்சாலைகளில் கிடைக்கும்.

1. V. கந்தையாபிள்ளை & சன், 2. S. K. & K. ஓரத்தினசபாபதி,
3. ஸ்ரீ ஸ்ரீ கன் மருந்துச்சாக்கு மளிகை.

வெளியூர்களில் உள்ளவர்கள் கீழ்க்காணும் விலாசத்துக்கு எழுதவும்:
K. சின்னராசா, K. K. S. ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

—; தயாரிப்பவர்கள்:—
லெக்ஷ்மி வாசனைத் தொழிற்சாலை, மதுரை.

○ காந்தி யுகக் கவிஞர் ○

● சிறந்த எழுத்தாளரான தி. ஜி. ர. அவர்கள், 1943-ம் ஆண்டுவணி மாத 'சக்தி'யில் எழுதிய கட்டுரையின் முக்கியபாகம் இது. கவிஞரவர்கள் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்துள்ள இவ்வேளையில் இக் கட்டுரையை வாசகர்களின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவருகிறோம்.

அது அற்புதமான காலம். தேசமெங்கும் ஒரு புதுமை எழுச்சி புனிதமான எண்ணங்கள், ஆச்சர்யமான கனவு, தூய அவ்விம்சாதர்ம மணம் — இவை பரந்து நிலவின்.

‘சத்தியின் றி ரத்தமின்றி யுத்த மொன்று வருகுது: சத்தியத்தின் நித்தியத்தை நம்பும் யாரும் சேருவீர்!’

என்று தமிழ்நாட்டின் தெருக்களுக்குத் தெரு, தொண்டர்கள் பாடிக்கொண்டு சென்றார்கள். 1931-ஆம் வருஷம் மார்ச்சு மாதம், காந்தி-இர்வின் ஒப்பந்தத்துக்கு வழிகோலியதே, அந்தச் சத்தியாக்கிரக இயக்க நாட்களைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். அந்த இயக்கத்திலே தமிழ் நாட்டின் பெரும் பங்குக்கு உதவிய ஒரு ‘மந்திரம்’ இந்தப் பாட்டு. இதைப் பாடித் தந்தவர்தான், இன்றைய நம் தேசியகவி நாமக்கல் வெ. ராமலிங்கம் பிள்ளை. அவருடைய பிறப்பிலேபே ஒரு சிறு விசித்திரம் உண்டு.

மோகனூர் ஏட் வெங்கடராம பிள்ளைக்கு ஐந்து பெண்கள். ராமேசுவர யாத்திரையி விருந்து வந்த ஐபரின் அனுக்கிரகப்படி

ஆண் பிறந்தால், ராமலிங்கம் என்று பெயர் வைப்பதாக, வெங்கடராம பிள்ளை முடிவு செய்திருந்தார். ஆனால், அவருடைய மனைவி அம்மணியம் மாளோ, நாவலடிக்கத்துப்பண்ணனுக்கு வேண்டியபடி, ‘கறுப்பண்ணன்’ என்ற பெயரே அந்தக் குழந்தைக்கு வைப்பதாய்த் தீர்மானித்திருந்தான். 1888-ம் வருஷம் அக்டோபர்மாதம் 19-ஆண் குழந்தை ஒன்று அந்தப் பத்தியிக்க தம்பதிகளுக்குப் பிறந்தது. அந்தக் குழந்தைதான் நம் கவிஞர் ராமலிங்கம். தாய் மட்டும், ‘கறுப்பண்ணன்’ என்றே அவரை அழைத்து வந்தாள். ராமலிங்கம் பிறந்த இரண்டு வருஷங்களுக்கெல்லாம், ஏட் வெங்கடராமபிள்ளை, நாமக்கல்லுக்கு மாற்றப்பட்டார். வினாதெரிந்தது முதல், அந்த ஊரே கவிஞரின் ஊராயிற்று.

கோயமுத்தூரில் மெட்ரிசூலே ஷன்வரையில் படித்து, 1907-ம் வருஷம் அந்தப் பரீட்சையில் தேறினார். படிக்கும் இளமைப் பருவத்திலேயே, சித்திரம் எழுதுவதில் அவருக்கு அபாரமான ஆசை. வகுப்பிலே அநேக சம

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | saavanaham.org

யங்களில், பாடத்தைக் கவனிக்கும்படி படம் போடத் தொடங்கி விடுவார். ஒரு முறை ஹெட் மாஸ்டரைப் படம் எழுதிவிட்டார். மற்றொரு சமயம், ஆங்கில வியாசம் போதிக்க வந்த துரையைப் படம் எழுதிவிட்டார். இன்றுவரையில், அன்று தொடங்கிய அந்தச் சித்திரக் கலைதான், நண்பர் ராமலிங்கத்தின் முக்கியமான தொழிலாக இருந்து வருகிறது.

மேட்ரிசுலேசன் படிப்பு முடிந்ததும், கலெஜில் சேர்ந்தார் ராமலிங்கம். காது வலி வந்து, காலேஜ் படிப்பை அரைகுறையாய் முடித்துவிட்டது. 1909-ம் வருஷம் கலியாணம். அதற்குப் பின் படிப்பு எப்படித் தொடர முடியும்?

ராமலிங்கத்தை எப்படியாவது பொலீஸ்காரனாகச் செய்துவிட வேண்டுமென்பது தந்தையின் ஆசை. அதற்காக இவரைச் சென்னையில் ஒரு பெரிய துரையில் ஒரு நாள் அழைத்துச் செல்ல, தந்தை திட்டமிட்டிருந்தார். அந்த நாள் வருவதற்கு மூன்று நாள் முன்னதாகவே, ராமலிங்கம், யாரிடமும் தாம் போகு மிடத்தைச் சொல்லிக் கொள்ளாமல், வீட்டை விட்டு எங்கேயோ போய்விட்டார். பொலீஸ் உத்தியோகத்திலே ஏன், எந்தச் சேவகத்திலுமே - ராமலிங்கத்துக்கு விருப்பமில்லை. ஆயினும், தந்தையின் வற்புறுத்தலை மீற முடியாமல், தாசில்தார் கச்சேரிக்குமாஸ்தாவேலையில், ராமலிங்கம் அமர்ந்

தார். அங்கேயும் இவருடைய சித்திரக் கை 'துறு, துறு' என்றது. வயதான மற்றொரு குமாஸ்தாவின் அங்க சேஷ்டிகளைக் கண்டதும், இவருக்குப் படம் எழுத ஆசை வந்துவிட்டது. அப்படியே அவரைச் சித்திரப்பதில் முனைந்தார். பின்புறம் தாசில்தார் திடம் என்று துழைந்தார். என்ன அக்கிரமம்! இதை அவரால் எப்படிச் சிக்க முடியும்? "என்ன விளையாட்டு! இனி இப்படி எல்லாம் செய்தால், டிஸ்மிஸ் செய்துவிடுவேன்" என்று எரிந்து விழுந்தார். அவர் டிஸ்மிஸ் செய்யவாவது; அங்கேயே ராஜினாமாக்கடிதத்தை எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு, வெளிக்கிளம்பி விட்டார் ராமலிங்கம். சொற்ப காலத்திலே அந்த உத்தியோகம் போனதால், தந்தை மீண்டும் முயன்று உள்ளூர் ஆரம்பப் பாடசாலையில் ஓர் உபாத்தியாயர் வேலையில் மகளை அமர்த்தினார். ராமலிங்கம் மூன்றே மாதத்தில் அந்த வேலையையும் கைவிட்டு நேர்ந்தது. ஏனெனில், இவருடைய தீவிர அரசியல் வாதம் அந்தக் கலாசாலையின் ஹெட் மாஸ்டருக்குப் பிடிக்கவில்லை. திலகர், லஜபதியை யெல்லாம் பாராட்டியும், வங்காளப் பிரிவினை செய்த கர்னான் பிரபுலவக் கண்டித்தும் இவர் பேசியது, அந்த ஹெட்மாஸ்டரை நடுங்கச் செய்துவிட்டது. ஆகையால், அடுத்தபடி காலியான உபாத்தியாயர்ஸ்தானத்தில் இவரை நியமிக்க, அவர் சம்மதிக்கவில்லை.

ராமலிங்கத்துக்கு, சித்திரக் கலையையே தம் தொழிலாக்கிக் கொள்வதில் தான் மெத்த ஆசை. அதில் பணம் வருமென்று தந்தைக்கு மட்டிலும் நம்பிக்கை கிடையாது. இவருடைய படம் ஒன்றை எங்கேயோ கண்ட ஓர் ஆங்கிலத் துரை, இவரை அழைத்தார். “என் குழந்தை உயிரோடிருக்கையில் ஒரு படம் எடுக்க முடியவில்லை; இறந்தபின் எடுத்த ஒரு படம்தான் இருக்கிறது. அதைக்கொண்டு, என் குழந்தையின் உயிரோவியம் ஒன்றை, அதன் சிரித்த முகத்தோடு எழுதித் தர, பலரை வேண்டினேன். அவர்களால் முடியவில்லை. உம்மால் முடியுமோ?” என்று கேட்டார். வரைந்து பார்ப்பதாக வாக்களித்தார் ராமலிங்கம். படம் பூர்த்தியாயிற்று. துரை பேரானந்தம் அடைந்தார். பேசியிருந்த தொகை ரூபாய் ஐம்பதுதான். ஆயினும், தம் ஜேபியில் கைவிட்டு, கையில்வந்த நோட்டுகளை யெல்லாம் ராமலிங்கத்திடம், துரை அளித்தார். ராமலிங்கம் அதை எண்ணிப் பார்த்தபோது, அறுநூற்றெழுபத்தைந்து ரூபாய் இருந்தது! “சிவ்வளவு ரூபாயுமா எனக்கு! தவறுதலாய்க் கொடுத்த விட்டீர்களே!” என்றார் ராமலிங்கம். ஆமாம்; தவறுதலாய்க் கொடுத்ததுதான். அவர் கொடுக்க எண்ணியது நூற்றெழுபத்தைந்தே. ஆயினும், கையில் வந்ததைத் திருப்பி வாங்க, துரைக்கு மனமில்லை. “இது தெய்வத்தின் கட்டளை. நீங்களே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்”

என்று சொல்லிவிட்டார் துரை. சித்திரங்களுக்குக் கண திறப்பதில், இன்று வரையில் நிபுணராகவே விளங்குகிறார் ராமலிங்கம். எண்ணெய் வர்ணப் படங்களை உயிர்ச் சித்திரங்களாக எழுதுவதே, இன்றும் அவருடைய பிரதான தொழில்.

சித்திரக் கலையில், ராமலிங்கத்துக்கு மிகுந்த ஊக்கமூட்டியவர்களில் முக்கியமான ஒருவர் திருச்சி ஜில்லாவின் எக்ஸ்பிகியூட்டிவ் எஞ்சினியராயிருந்த திரு. பா. வெ. மாணிக்கம் நாயக்கர், பி. ஈ., பார் அடலா. 1912-ம் ஆண்டில் தர்பாருக்கு, ராமலிங்கத்தை, நாயக்கர் அழைத்துச் சென்றார். ஜார்ஜ் மன்னர் ஒரு சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருப்பது போலவும் அவருக்கு இந்தியத்தாய் முடி சூட்டுவதுபோலவும், ராமலிங்கம் எழுதிய ஒரு படத்துக்கு, டில்லி தர்பார் பொருட் காட்சியில் ஒரு தங்கப் பதக்கம் பரிசு கிடைத்தது. பரிசு பெற்ற வித்துவான்களுக்குக்கெல்லாம் ஜார்ஜ் மன்னர் நடத்திய விருந்தில், ராமலிங்கமும் கலந்து கொண்டார். வித்துவான்களெல்லாம் மன்னருக்கு அறிமுகப்படுத்திவைக்கப்பட்டார்கள். அப்போது, மன்னருடன் நெருங்கிப் பழகும் சந்தர்ப்பம் ராமலிங்கத்துக்குக் கிடைத்தது.

சித்திரக் கலையில் மட்டுமல்ல, கவிதையிலும் சிறு பிரயத்திவிருந்தே, ராமலிங்கத்துக்குப் பற்றுதல் உண்டு. “என்னுடைய கவிதை உள்ளமும் சித்திர வித்தையும் பண்பிவெதற்கு உதவியாக இருந்தது நாடகமேடை”

என்று அவர் கூறுகிறார். 1899 முதல் 1917-ஆம் ஆண்டு வரையிலும், தமிழ் நாட்டில் இருந்த சிறந்த நாடக வித்வான்கள் அனைவரையும் அவர் அறிவார். கிட்டப்பா சகோதரர்கள் நாமக்கல்வில் நாடகம் நடத்திக் கொண்டிருந்த போது, அவர்களுக்கு இவர் தினந்தினம் பாடல்கள் எழுதிக்கொடுத்துக்கொண்டிருந்தார். அதிலிருந்து, அந்தச் சகோதரர்கள் பிற ஊர்களுக்குச் சென்ற பின்பும்கூட, பலகாலம் இவர் பாடல்கள் எழுதி அவர்களுக்கு உதவி வந்தார்.

தேசிய உணர்ச்சியும் புள்ளிப் பருவத்திலேயே கவிஞரிடம் தோன்றி வளர்ந்து விட்டது. "1906-ஆம் வருஷம் வங்காளப் பிரிவினையாலுண்டான தேசியக் கிளர்ச்சியே என் தேசாபிமான உணர்ச்சிகளின் ஆரம்பம்" என்று அவர் குறிப்பிடுகின்றார். அந்தக் காலத்தில், அரவிந்தர், திலகர், லஜபதி முதலிய தலைவர்களிடம் அவருக்கு அளவற்ற பற்றுதல். ஆனால், காந்திஜி, இந்திய அரசியல் வானில் தோன்றிய பின்பு, பரிபூரண அலுமிச்சாதர் முமே ராமலிங்கத்தின் மனதைக் கவர்ந்து விட்டது.

'சாந்தியின் விரிவுரை
காந்தியின் சரித்திரம்

— தமிழா மறக்காதே!

என்று போதித்து, மகாத்மாஜியின் தத்துவங்களையே பாடி வருகிறார்.

சுதந்திரத்தைப் பற்றிய புதிய உணர்ச்சியும், புதிய ஊக்கமும், புதிய தென்பும், புதிய நட்பிச்சையும், ஊட்டுபவை அவருடைய பல பாடல்கள்.

1921 முதல் 1930-ம் ஆண்டு வரையில், நாமக்கல்விலும் மாமனார் ஊராசிரிய கருரிலும் நம் கவிஞர் ஏராளமான கார்திரஸ் கூட்டங்கள் நடத்தியிருக்கிறார்.

சாந்தி-இரவின் ஒப்பந்தம் முடிந்து மகாத்மாஜி லண்டன் சென்று திரும்பி வந்த அடியில் 1932-ம் வருஷம் மீண்டும் சத்தியாகிரப் போர் ஆரம்பித்த போது, ராமலிங்கமும் அவருடைய நெருங்கிய தோழரான நாகராஜ ஐயங்காரும் சட்டமறுப்புச் செய்து, ஒவ்வொரு வருஷக் காவல தண்டனை அடைந்தார்கள்.

தண்டனைக்காலம் முடிந்து வெளிவந்தபின், மீண்டும் முன்போலவே கவிஞர் சேவை செய்து வருகிறார்.

ராமலிங்கம் உத்தம வாழ்க்கை வாழ்பவர். அவரது அசையாத காந்தி பக்தி — அல்லது காந்திப் பித்தம் என்று சொன்னாலும், அவருக்கு ஆட்சேபமில்லை - அவருடைய கணிகளிலும், எழுத்துக்களிலும், பிரசங்கங்களிலும் மட்டுமல்ல. தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலுமே மிளிரும்.

'உள்ளொன்று வைத்துப் புறம் மொன்று பேச அவர் அறியார். அன்பு கனிய, அமைதியாகவே யாருடனும் அவர் சம்பாஷிப்பார். யாரிடமும் அவருக்குச் சற்றும் துலேஷம் கிடையாது. ஆனால், மகா உறுதியான ஆபிப்பிராயம் உடையவர். தம் கொள்கையை எவருக்காகவும் விட்டுக்கொடுக்க மாட்டார். அவர் காந்தியத்தில் ஊறிய, காந்தியுக்க கவிஞர்.

புலவர்கள்

அ. வி. மயில்வாகனன் B. A., B. Sc.

இலங்கைப் பழம் பதிகளுள் எல்லாம் பெருமை வாய்ந்து விளங்குவது மாதோட்டமென்னும் தொல்பதி. இதன்புகழ் ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னிருந்த சைவநாயன்மார்களால் என்றும் நிலவத்தக்கதாகப் பொன்னெழுத்தில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. 'மறிகடல் மாதோட்டத்தடிகள் ஆதரித்திருந்த கேதீச்சரம்' 'வங்கம் மலிகின்ற கடல் மாதோட்ட நன்னகர்' என்றிவ்வாறு பன்முறை புகழ்ந்த திருக்கேதீச்சரம் என்னும் சிவஸ்தலமும் இங்கு உண்டு.

காலசக்கரம் சமுன்றது. பின்னர் இந்நாட்டு வளத்தைப் பாடுவதற்கு இந்நாட்டிலேயே புலவர்கள் தோன்றினார்கள். மாண்மியம், நாடகம், வாசாப்பு, காவியம் என்று பல நூல்கள் தோன்றின. இப்புலவர்களுடைய பாடல்களும் சரித்திரமும் இன்னும் முறையாகப் பிரசுரிக்கப்படவில்லை. அவற்றைத் தேடிப் பிரசுரிப்போருக்குத் தமிழ்நாடு என்றும் கடமைப்பட்டிருக்கும்.

மாதோட்டத்தில் சிலகாலமாக நடமாடியதன் பெறுபேற்றால் பின்வரும் சில செய்திகளும் பாக்களும் கிடைத்தன. நாடகங்களும் பல கைவசம் வந்துள்ளன. அவற்றையும் காலம்வாய்க்கும்போது பிரசுரிப்போம்.

இவற்றுள் 'சாதி நாடகம்' என்பது ஒன்று. கொல்லன் ஒருவன் பாடியதாகக் கதை. அவன் மாந்தைக் கோட்டையைக் கட்டிய விவரம் முதலியன அதனுள் உள. அக்கோட்டையுள் மின்சாரக் காற்றாடியின் வைபவம் ஒன்றும் உளது அதனைப்பற்றி:—

மணியுலாவிய மாந்தை நராதிபன்
மாற்றலர்கெடக் காற்றாடி செய்தவன்
பணியுலாவிய பாண்டிய ரீண்டருள்
பைந்தொடிக்கு மணக்கோலஞ் செய்தவன்
கணியுலாவிய சந்தியோக நாவலன்
காதைசொற்றிலும் சீடன் கவிசியேல்

என்ற பாட்டுக் கூறும்.

சுமார் 1700-ம் ஆண்டு வரையில் 'பூரூரவரி' என்றொரு வரியை ஒல்லாந்தர் உண்டுபண்ணினார்கள். வரியிறுக்காதவரைக் கோயில், சந்தி முதலிய எழிடத்தில் விட்டுக் கசையடி அடிக்க வேண்டுமெனத் தீர்த்தனர். குமாரசிங்க முதலி என்றொருவர் இத்னை மறுத்து அடியும் பட்டார். படும்போது மரியம்மைமீது பாடிய பின்வரும் பாட்டால் அடியின் துன்பம் தோற்றாதே போய்விட்டதாம், அத்தோடு வரியும் நின்றது. பாட்டு வருமாறு:

“பொன்னு ரில்லகை நகரானம் புகழ்சேர் கவுணர் மகராசன்
முன்னே நின்றேயெனைக் காத்தமுத்தே பரணைப் பெற்றவனே
உன்னுதரவுதனைத் தந்தென் நெஞ்சிற் கவலைதனை மாற்றும்
மின்னே ஆகிவரங்குலவு மரியம்மானே!”

இப்பாக்களெல்லாம் இவற்றிற்கே சொந்தமான 'மாந்தை இசை'யில் பாடப்படுவன. இதற்கும் யாழ்ப்பாணத்து வழங்கும் இசைக்கும் வித்தியாசம் உண்டென்று மாந்தை வாசிகள் கூறுகின்றனர்.

ஒருகாலத்தில் எருக்கலம்பிட்டிக்கு விதானையாகச் சின்ன தூபுரகிம் மொகியதீன் என்பவர் இருந்தார். அக்காலத்தில் முக மது காசிம் என்றொரு எழுத்தாளரும் இருந்தார். இவர்களுக்குள் இலக்கியக் காய்ச்சல் இருந்தது. முன்னையவர் அட்டாவதானி. பின்னையவர் அதனைக் கெடுப்பவர். ஒருமுறை அவர் உவதானம் செய்யும்போது பாடிய பாடலை இவர் வேண்டுமெனவே பிழையா + எழுதிக் கொடுத்துக் குற்றமுண்டு என்று சாதித்தார். இதனைத் தாங்காத மொகியதீன் இவர்மேல் நீண்டகவி பாடித் துடுக்கடக்கினார்:—

“ஆவென்னு மட்சரத் தாதியென்றறியாத அற்பநாயே!
உன்தனக்கு ஆவியுடலோடு குறில், நெடில்
அல்குயீண்ட ஆய்தயிருவகை அளபெடை
அரிய மெலிவலியிடை இனங்களுண் வேற்றுமை
அசைச்சொற் குதாரணங்கள் ஆண்பெணலி
அமுதோடு நச்செழுத்தினிவை அறிந்தோர்ந்திடாத நாயே!”

என்று இப்படிச் செல்லும் பாவினைப்பாடி 'முகமது காசிம் என்ற தறுகண்ணனே' என்று முடித்து அவன் துடுக்கும் அடக்கினாராம்.

இவர்களிலும் பார்க்கச் சிறப்பு வாய்ந்த கீத்தாம்பிள்ளை என்று ஒரு புலவர் 1800-ம் ஆண்டு வரையில் வாழ்ந்தவர். இவரை 'மன்னார் - மாதோட்டம் - இலந்தைவான் கீத்தாம்பிள்ளைப் புலவர்' என்றழைப்பர். இவர் பாடியன எருமை நாடகம்,

கொண்டி நாடகம், ஏம்பிறதேரர் நாடகம், புரிசீனகண்ணி நாடகம், நாய் நாடகம் என்பன.

இப்புலவருக்குக் காலத்தாற் பிந்தியவரும் பாண்டித்தியத்தில் நிகருள்ளவருமான ஆனுப்பிள்ளை என்னும் புலவர் இவர் மேல் ஒரு சாற்றுக்கவி பாடியுள்ளார். அது வருமாறு:—

“கன்னலர்செல் குவளைமலர்த் தொடையல் மார்பன்
காராளர் குலதிலகன் காரைநாடான்
வின்னரிய புகழ்மேழிக் கொடியொய்யாரன்
வித்தகர்கள் சிரோன்மணியாய் விளங்கி மூன்று
தென்றதமிழ் பயில்மதுர கவிசொல் வாயன்
சிறந்தசபை மணிவிளக்காய்த் திகளு சீத்தாம்
பின்னைமகி பாலனவன் புரிசீன் மின்னார்
பெப்புறு காடகப் பணுவல் பேசினூரால்”

பாவலர் தீபிகை என்றொரு பழையநூல் உண்டு. அதனுள் லோறன்ஸ் பிள்ளை என்றொரு புலவர் பாசிக்குளத்தில் (சைவலப் பேரி) இருந்து பாடல் பாடிப் புலமை துலக்கியதாகக் கூறப்படுகின்றது. இவர் மரபில் தோன்றிய மகள்வழிப் பேரன்தான். இக் கீத்தாம்பிள்ளை என்று கூறுவர். இவருக்கு ‘வாழையடி வாழையாக’ வந்ததுபோலும் இப் பெருமை. *

தந்தி: 'VIEMEMES'

போன்: 154.

ஹாஜியார்

ஸ்தாபிதம்: 1927.

தற்கால நாகரிகத்துக்கேற்ற, அழகான பலவித ஆபரணங்களும், உயர்ந்தரகமான இரத்தின வகைகளும் எம்மிடம் தயாராக உள்ளன. அநேக ஆண்டுகளாக நாம் பொது ஜனங்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக விளங்கி வருகிறோம்.

உங்களுக்கு விருப்பமான மாதிரிகளில் கொடுக்கும் ஓடர் நகைகளை, குறித்த தவணையில் செய்து தருவோம்.

*

ஹாஜி. வி. எம். எம். எஸ். அப்துல் காதிர்,
131, கன்னாதிட்டி, :: யாழ்ப்பாணம்.

தோடர் கதை

வென்றுவிட்டாயடி,

ரத்தீறு!

‘மறுமலர்ச்சி’யில் என்னுடைய ‘உணர்ச்சி ஒட்டம்’ என்ற கதை வெளியானபோது கடிதம் எழுதிய அநேக வாசகர்கள், எனக்குப் புகழ்பாடி இருந்தார்கள். மீதிப்பேரோ அந்தக்கதைக்குப் புகழ்பாடியிருந்தார்கள்! ஆனால், ஒரேயொரு கடிதம் மாத்திரம் இப்படியொன்றும் இல்லாமல் வேறுவிதமாக இருந்தது.

அந்தக் கடிதத்தை எழுதியவள்தான் ரத்தினம்!

அது கடிதமா? கடிதமில்லை; பெரிய ‘கதை’யென்றே சொல்லி விடலாம். அந்தக் கடிதத்தை நான் பத்திரமாக வைத்திருந்தேன். அதிலுள்ள சம்பவங்களோடு என்னுடைய கற்பனையையும் கலந்து எப்போதாவது ஒரு கதை எழுதலாமென்பது என்னுடைய எண்ணம். இத்தகைய சம்பவங்கள் அகப்படாவிட்டால் நல்ல கதைகளை எழுதுவதற்கு நான் எங்கே போவது?

ரத்தினத்தைப் பற்றி ‘பரிசுபகரமான பெண்’ என்று நான் எழுதினால், சில வாசகர்களுக்குப் பிடிக்காமலிருக்கலாம். ‘பெண்

ணைன்றால் பேயுமிரங்கும்’ என்பார்களே, ‘ககாசிரியர் இரங்குவதுதான் பிரமாதமா?’ - என்று நினைப்பார்கள். நான் பெண் குலத்தின் நியாயவாதியில்லை ஐயா! திருப்பிக் திருப்பி ஒவ்வொரு கதையிலும் இந்தப் பெண்களுக்கு இடமளிப்பதென்றால் எனக்கும் பிடிக்கவில்லைத்தான். ஆனால் அந்தப் பிரம்மதேவன் இருக்கிறானே, அவன் ஏன் ஆண்களோடு பெண்களையும் சிருஷ்டித்துவிடுகிறான்? படைத்தவன், உணர்ச்சியற்ற பளிங்குப் பொம்மைகளாக இந்தப் பெண்களைப் படைத்துவிடக் கூடாதா? ஆண்களைப்போலப் பெண்களின் உள்ளத்திலும் நவரஸங்களையும் தெளித்தனுப்புகிறானே! சில பெண்களின்மீது சோகரஸம் அதிகமாக விழுந்துவிடும். வேறு சிலர்மீது சிருங்கர ரஸம் அதிகப்படும்.

விஜயலட்சுமி போன்ற சில வீராங்கனைகள்மீது வீர ரஸம் படுகிறது.....

ரத்தினத்தின் இதயத்திலே, சோகரஸத் துளிகள் சிறிது அளவுக்கு மின்சியே விழுந்திருக்க வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். அவள் ஏழுதிப கடிதத்தை வாசித்துப் பார்த்தால் இந்த அபிப்பிராயந்தான் தோன்றுகிறது. இதோ வாசித்துப்பாருங்களேன்!

ரத்தினம் எழுதியது

உங்களுக்கு முன்பின் கொஞ்சமும் அறிமுகமில்லாத நான் கடிதமெழுத வேரிட்டதை மன்னியுங்கள்.

நீங்கள் என்னைத் தெரிந்திராது விட்டாலும், நான் ஓரளவு உங்களை அறிந்திருக்கிறேன்.

என்னைப்போன்ற தூதிர்ப்பீட சாலியான பெண் இந்த உலகத்திலேயே வேறுபாரும் இருக்கமுடியாது. அடிமை வாழ்வையும், வறுமைப் பேயையும் சகித்துக் கொள்ள முடியும்; ஆனால் என்னுடைய நிலைமை சகிப்புத் தன்மையின் எல்லையைத் தாண்டி விட்டது. கற்கொலை செய்துகொள்வ தன்மூலம் இந்த துன்ப பிரவுக்கு விடிவு காணலாமா - என்ற சிந்தனை அடிக்கடி தோன்றுகிறது; உண்மையைச் சொன்னால், அப்படிச் செய்வதற்கும் எனக்கு நெஞ்சத் துணிவு போதவில்லை. ஆனால், எத்தனை நாளைக்கு இந்த நெஞ்சத் துணிவு வராமலிருக்க முடியும்?..... தற்செயலாக நீங்கள் எழுதிப் 'உணர்ச்சி ஒட்ட'த்தை வாசித்தேன். அதிவிருந்து உங்களைப்பற்றி ஓரளவு அறிய முடிந்தது. மனித இதயத்தை - உணர்ச்சிப் போக்குகளை நீங்கள்

என்றாக ஆராய்ந்துவிடுகிறீர்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டேன்.

என்னுடைய வாழ்க்கைப் பிரச்சனைக்கு நீங்களாவது ஒரு வழி காட்டமாட்டீர்களா? என்று ஆசைப்படுகிறேன். 'வாழ்க்கை' என்ற உல்லாசக் கப்பலிலே நான் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்தேன். 'இன்பம்' என்ற தேசத்தை அடைந்துவிடலாமென்று மனக் கோட்டை கட்டினேன், ஆனால், என் எண்ணமெல்லாம் பாழாயிற்று, உல்லாசக் கப்பல் பரையில் மோதி, சுக்குநூறு உடைந்தது! கொந்தளிக்கும் கடலின் மத்தியிலே நான் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கிறேன், மரண தேவன் என்னை அணுகிக்கொண்டிருக்கிறான். இந்தச் சமயத்திலே ஒரு சிறு மரக்கட்டையாவது கைபில் அகப்படாதா - என்று மனதிலே ஒரு ஆசை! ஐயா, உங்களால் முடியுமானால் ஒரு சிறு மரக்கட்டையைக் கொடுத்து என்னைக் காப்பாற்றுங்கள்! என்னுடைய கேடுகெட்ட நிலைமையைச் சொல்லிவிடுகிறேன். அதை எங்கேயிருந்து ஆரம்பிப்பதென்றுதான் தெரியவில்லை..... முதலிலிருந்து என்னுடைய கதை முழுவதையும் சொல்லி விடுகிறேன்.

✽

யாழ்ப்பாணத்திலே மானிப்பாய் என்ற கிராமத்தை உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமென்று நம்புகிறேன். 'மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரி'யைத் தெரியாத யாழ்ப்பா

ணத்தவர்களும் உண்டா? அமரிக் கன் மிஷன் பாதிர்கள், ஆஸ்பத் திரி, பள்ளிக்கூடம் என்ற முறையில்க் சில நல்ல காரியங்களையும் நமக்கு உதவினார்கள், அதோடு இன்னொரு விஷயத்தையும் மா ணிப்பாய்க் கிராமத்தில் அதிகமா கப் புகுத்தி விட்டார்கள். அது தான் கிறீஸ்தவ நாகரிகம் - தவறு; ஆங்கில நாகரிகமென்று சொல்ல வேண்டும். இந்த நாகரிகம் நல் லதோ கெட்டதோ என்று அபி ப்பிராயம்கூற வரவில்லை, ஆனால் என்னளவில் அது கெடுதலாக முடிந்தது என்றுதான் கீளைக்கி ரேன், ஒருவேளை நான்தான் — என்னுடைய மனமேதான் கெட் டதோ? — இதை நீங்கள்தான் ஆராயவேண்டும்.

இப்போதுதான், அந்த நாகரி கம் என்னைக் கெடுத்துவிட்ட தோ என்று யோசிக்கிறேன். ஆ னால் அப்போது, அந்தச் சிறுவய தில் எவ்வளவு ஜோக்காக இருந் தது தெரியுமா? எத்தனை மாலே வேளைகளில் பாலுவுடன்..... அவனிடம் பாடமா கேட்டுப் படித்தேன் நான்? சிறுவியாய்ப் போன என் பெத்தாச்சியை ஏமாற்றும் சாட்டாகத்தான் அந் தப் 'பாடம் கேட்டல்' இருந்தது.சுதையை இடையிலேயே ஆரம்பித்துவிட்டேனா?

மாணிப்பாயில், நாகரிகம் மிகு ந்த ஒரு கிறீஸ்தவ குடும்பத்திலே பிறந்தேன் நான். பிறக்கும் போதே அதிர்ஷ்டம் கெட்டவ ளாகப் பிறந்தேன். இல்லாவிட் டால், நான் பிறந்த ஒருமாதத் துக்குள் அருமைத் தாயாரைப்

பரலோகத்துக்கு அனுப்பியிருப் பேனா? என்னுடைய தூதர்ஷ்ட டத்திலும் கொஞ்சம் நல்லதர்ஷ்ட டமும் இருந்திருக்க வேண்டும். என் தாயாரைப் பெற்ற பெத்தா ச்சி உயிருடன் இருந்தார். அவர் தான் என் தாயாருடைய ஸ்தா னத்திலிருந்து என்னைக் கண்ணு க்குக் கண்ணாக வளர்த்து வந் தார்.

என்னுடைய தகப்பனர் நல்ல வரோ கெட்டவரோ எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. அவர் முக த்தைக்கூடக் கண்டறியேன். அவருக்கும் என்னைத் தெரி யாது. அவர் மலையாவில் உத்தி யோகம் பார்க்கிறார், எந்தாயார் என்னைப் பிரசவிப்பதற்காக இந் கே வந்த இடத்தில்தான் மரண மானார். அதற்குப்பிறகு என் தக ப்பனர் இந்தத் தேசத்துக்கு வர வேயில்லை. கிட்டத்தட்ட இரு பத்தைந்து வருடங்களாகின்றன; தன்னுடைய ஜன்ம தேசத்தைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் கூட அவருக்கில்லைப்போலும்!

அவர் அங்கேயே யாரோ ஒரு யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்ணை மது விவாகம் செய்து கொண்டார். அந்தப் பெண் இந்துமதத்தைச் சேர்ந்தவளென்று கேள்விப்பட் டிருக்கிறேன். என்னுடைய தகப் பனரின் குணம் விசித்திரமா னது! இந்த இருபத்திரண்டு வரு ட காலத்தில் தமது மகளைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் ஒருமுறைகூட அவருக்கு ஏற்பட வில்லை. ஆனால், அந்த மகளுக் காக மாதந் தவறாமல் செலவுக் குப் பணம் அனுப்பிக்கொண்டு

வருகிறார்! இதைத் தமது கடமை என்று கினைத்தாரோ?

என்னுடைய பதினாறுவது வயதிலிருந்துதான் இனிச் சொல்ல விஷயம் இருக்கிறது. அப்போது நான் உடுவில் பெண்பாடசாலையில் 'எஸ் எஸ். ஸி.' வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். மானிப்பாயிலிருந்து ஒவ்வொரு நாளும் மாட்டுவண்டியில் உடுவிலுக்குச் செல்வேன். அதே வண்டியில் இன்னும் இரு பெண்களும் வருவார்கள். வழிகெடுக நாங்கள் மூவரும் வயதுக்குரிய பேச்சு வார்த்தைகளிலேயே ஈடுபட்டிருப்போம். வண்டிக்காரன் ஒரு கிழவன். காதும் நன்றாகக் கேளாது. அது எங்களுக்கு வாய்ப்பாக இருந்தது.

வயதுவந்த அந்த மூன்று பெண்களின் கோஷ்டிக்கு என்னைத்தான் தலையிடக்கூடாது தெரிந்தெடுக்கலாம். எனக்கு வாய்த்துவிடுகிறது சற்று அதிகந்தான். பெண்களானாலென்ன, ஆண்களானாலென்ன, என்னிடம் வார்த்தையாட ஆரம்பித்தால் அநேகமாக அவர்களைத் தலையிடக்கூடாது விடுவேன். அசாதாரணமான ஒரு கிழக்குத்தனம். என்னுடைய இரத்தத்திலே ஊறியிருந்தது. இந்தக் குணத்தான் என்னுடைய விழ்ச்சிகளும் காரணமாயிருந்ததென்றும் சொல்லலாம். இல்லாவிட்டால் அன்று அந்தப் படங்களைக் கண்டதும், பாலுவுக்குக் கடிதம் எழுத மலம் துணிந்திருப்பேனா?

வழக்கம்போல ஒருநாள் பாடசாலையிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்தோம். மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரிக்குச் சமீபத்தில் நான்; தெருவோரமாக ஒரு பெரிய 'கவர்' கிடந்ததைப் பக்கத்திலிருந்து பெண் கண்டுவிட்டு எங்குக்குக் காட்டினாள். நான் உடனே வண்டியை நிறுத்தும்படி கிழவனிடம் சொல்லிவிட்டு, இறங்கி ஓடிப்போய் அதை எடுத்துவந்தேன். திறந்த கவர்தான். ஆவலோடு உள்ளே என்ன இருக்கிறதென்று பார்த்தேன்.

ஒரு சிறிய போட்டோவும், கையினால் வரைந்த இன்னொரு படமும் இருந்தன. போட்டோ ஒரு அழகான இளைஞனுடையது. ஆமாம், அவன் மிகவும் அழகாகத்தான் இருந்தான். கண்களிலே ஒரு குறுகுறுப்புத் தெரிந்தது. அழகான உட்கொண்டிருந்தது.....

அந்தப் போட்டோவைப் பார்த்துப் பெரிதாக வரைந்ததுதான் மற்றப்படம். அதுவும் மிக நன்றாக அமைந்திருந்தது. என்னைமற்றது அந்த அழகிய வதனத்திலே சிறிது லயித்துவிட்டேன். என் தோழிகள் ஏதோ தங்களுக்குள் ரகசியம் பேசிக்கொண்டு, 'கலீர்!' என்று சிரித்ததும்தான் எனக்கு அவர்களின் ஞாபகம் வந்தது.

"ரத்தினா! ஆளைப் பிடித்துக் கொண்டதோ" என்று ஒருத்தி. நான் வெட்கப்பட்டேனென்று நினைக்கிறீர்களோ? அதெல்லாம் இல்லை. 'பிடிக்காமலென்ன, ஆள்

‘ஜோக்’காகத்தான் இருக்கிறான்! யார் இது?’ என்று சொல்லிக் கொண்டே பெரிய படத்தைத் திருப்பிப் பார்த்தேன். அதில் எஸ். பாலகிருஷ்ணன், ‘ஸ்வர்ணலயம்’ மாணிப்பாய் - என்று ஆங்கிலத்தில் அழகாக எழுதியிருந்தது. என தோழிகளும் அதைப் பார்த்தார்கள். “ஆளைத் தெரியுமா?” என்று கேட்டேன்.

“உம்ஹும்; நீ கண்டிருக்கிறாயோ?” என்று அவர்கள் திருப்பிக் கேட்டார்கள்.

நான் கொஞ்சநேரம் யோசித்துவிட்டு, படங்களைக் கவரில் போட்டுக்கொண்டே. “நல்லது; நாளைக்கு ஒரு வேடிக்கை செய்யலாம்!” என்றேன். “என்ன, என்ன?” என்றார்கள். “எல்லாம் நாளைக்குச் சொல்கிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டேன்.

அடுத்தநாள் என்னசெய்தேன் தெரியுமா? மிகவுந் துணிச்சலான காரியந்தான் அது. முன்பின் கொஞ்சமுந் தெரிந்திராத அந்த இளைஞனுக்கு நான் — பதினாறு வயதுப்பெண், ஒரு கடிதம் எழுதினேன்: “உமக்குச் சொந்தமானபொருள் எதையாவது சமீபத்தில் இழந்துவிட்டீரா? வருகிற சனிக்கிழமை பின்னேரம் எங்கள் வீட்டில். என்னைச் சந்தித்து, திழந்த பொருளின் அடையாளம் சொன்னால் தரமுடியும்” என்று எழுதினேன்.

என்னுடைய இந்தத் துணிச்சலான செய்கையை அறிந்து வியப்படைகிறீர்களா? ‘இளவய

துப்பெண் முன்பின் தெரியாத ஒரு வாலிபனுக்கு இந்தவிதமாக - தன்னைச் சந்திக்கும்படி எழுதுவதென்பது உயற்கைக்கு மாறானது; கதைகளிலேயே இது நடக்கும்’ — என்று நினைக்கிறீர்களோ? ஒரு யாழ்ப்பாணத்துப் பெண் இந்தமாதிரிச் செய்தது ஆச்சரியந்தான். ஆனால் சில குடும்பங்களில் - நாகரிகம் முற்றிப் பறங்கிக் குடும்பங்களைப் போல நடக்கும் சில குடும்பங்களில் இத்தகைய சில வளிதாசிரோமணிகளை நீங்கள் இன்றைக்கும் காணலாம். இத்தகைய ஒரு வளிதாசிரோமணியாகத்தான் நான் வளர்த்தேனென்பதை வெட்சுத்தோடு ஒப்புக்கொள்கிறேன்.....

ஒரு புதன் கிழமை கடிதத்தை தபாற்பெட்டியில் போட்டேன். புதன்; வியாழன், வெள்ளி, சனி! சனிக்கிழமைபை வெகு ஆவலோடு தான் எதிர்பார்த்திருந்தேன். அவன் கட்டாயம் வருவானென்று எனக்குத் தெரியும். ரோஜாவின் அழைப்பை ஏற்றுக் கொண்டு, பறந்தோடி வராத தேனீயும் உண்டோ? ஆனாலும் சில சமயங்களில் சந்தேகமும் தோன்றும். ‘பாலகிருஷ்ணன்’ என்ற பெயரைப் பார்த்தால், அவன் ஒரு ‘ஹிந்து’ என்றல்லவாதோன்றுகிறது! சில ஹிந்து வாலிபர்களை எனக்குத்தெரியும். பெண்களைக் கண்டால் மிகவும் கூச்சப்படுவார்கள். இளம்பெண்களோடு பேசுவதுகூட, ஏதோ ‘பாபகாரியம்’ என்று நினைக்கிறார்கள், ஒருவேளை இந்தப் பாலகிருஷ்ணனும் அத்தகைய ஒரு

வைதீகமாயிருப்பானே?.....
 அந்தப் படத்தை மறுபடியும்
 எடுத்துப் பார்த்தேன். 'சே, இவ
 ன் அப்படி வைதீகமாக இருக்க
 மாட்டான். முகத்தைப் பார்த்
 தால் தெரிகிறதே, வெரு சுட்டித்
 தனமாக, கெட்டிக்காரனாக, நாக
 ரிகமானவனாக இருப்பான். இவ
 னுடைய குணங்களும் எனக்குப்
 பிடித்தவையாகவே இருக்கும்'
 என்று நினைத்தேன். படத்தைப்
 பார்த்துக்கொண்டு இருந்த நான்,
 அங்குமிங்கும் பார்த்து விட்டு

ஒரு காரியம் செய்தேன்.....
 இப்போது நினைத்தால் வெட்க
 மாக இருக்கிறது. சிறுபிள்ளைத்
 தனமென்றும் தோன்றுகிறது—
 அவன் முகத்தை - அந்தப் படத்
 தை என் முகத்தருகே கொண்டு
 வந்து.....

படலையில் ஏதோ சப்தம்கேட்
 டது. திடுக்கிட்டு, படத்தைக்
 சுவரில் போட்டுவைத்துவிட்டு,
 நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

அவன் தான்!

— தொடரும்

சகலவிதமான இரும்புச்சாமான்களுக்கும் எங்களிடம் விசாரியுங்கள்!

மண்வெட்டி,
 பிக்கான்,
 கோடரி,
 உளி, வாச்சி, [பூட்டு,
 இரும்பு — பித்தளைக் கதவுப்
 ,, பிணைச்சல்,
 ,, திறுங்கு,
 கம்பி ஆணி,
 சில்லாணி,

ஸ்குறு ஆணி,
 செம்புக் கம்பி,
 பித்தளைக் கம்பி,
 வார்ணிஸ் வர்ணங்கள்,
 காவி மஞ்சள்,
 ,, சிகப்பு,
 டிஸ்ரம்பர்,
 மை, எண்ணெய்.

சண்முகம் வுடோர்வ்,
 222, ஆஸ்பத்திரி ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

Prop: A. Sanmugarajah.

○ 'பண்டித. தர்மரத்ன தேரோ' அவர்கள் ஒரு சிங்கள பெண்த் த பிஷ்பு. சிலகாலமாக யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கி தமிழ்மொழியை ஈன்கு பயின்று, இங்கு கலாசாலை ஆசிரியராய் இருக்கின்றார். அவர் தமிழிலேயே எழுதி, 'மறுமலர்ச்சிக்காக அனுப்பிய கட்டுரை இது.

ஜாதகக் கதைகள்

— பண்டித. தர்மரத்ன தேரோ

புத்த மதத்தின் இலக்கியத் துக்கும் நாகரிகத்துக்கும் ஜாத கக் கதைகளால் கிடைத்திருக் கும் பேருதவி அளவற்றது. ஜாத கக்கதைகளை நீக்கிவிட்டால் புத் தமத இலக்கியமும் நாகரிகமும் ஒருபொழுதும் இயங்க மாட்டா வென்று சொல்லலாம். அதிக தூரம் போகாமலே இதற்கு ஒர் உதாரணம் காட்டமுடியும். ஏறக் குறைய இரண்டாயிரம் வருடங் களுக்கு முன்னர் புத்த கொள் கையைத் தழுவிய நாடாகிய இல ங்கையின் இலக்கியத்தையும் ஒளி யங்களையும் ஆராய்ந்துபார்த்தால் இது தெளிவாக விளங்கும். சந் தேச(தூது)காவியங்களைத் தவிர நமது மிக்க அருமை வாய்ந்த கா விய நூல்களெல்லாம் போதிசத் தருடைய ஜாதகக் கதைகளைக் காவியமாக மொழிபெயர்த்து ஆக்கப்பட்டனவேயாம்.

இது ஒழிய, ஜாதகக் கதைக ளுக்கு வேறொர் தனி மாட்சிமையு முண்டு. புத்தர் காலத்துக்கு முன் இந்தியாவில் நிகழ்ந்த வர லாறு ஜாதகக்கதைகளில் குறித் துள்ளது. ஜாதகக் கதைகள் புத் தருக்குப் பின்னர் தோன்றின லும், அவற்றினுட் பிறந்திருக் கும் முழுக்கதையும் புத்தருக்கு

முந்திய காலத்தோடு தொடர்பு உள்ளது. ஜாதகக் கதைகளென் றால், உலகிலுள்ள பரம்பரைக் கதைகளுள் மிக்க புராதனமான வும், சாலவும் சகலவித அங்கங்க ளுள்ளனவும், அந்நணமே மிக்க பெருமையுள்ளனவுமான கதா பந்தியென்று பேராசிரியர் ரீஸ் டேவிஸ் சொல்லுகிறார். இந்தி யாவிலும் பிற்காலத்தில் மேனாடு களிலும் பரவின பிராணிக் கதை கள், ஜாதகக் கதைகள் மூலமா கவே தோன்றியுள்ளன என்று ரீஸ் டேவிஸ் கருதுகிறார்.

இந்தியாவில் தலைச்சாதிகளாக விளங்கின ஆரியர்களுடையவும், திராவிடர்களுடையவும் தொடர் பு தோன்றிய காலம், ஜாதகக் கதைகளுக்குப் பிந்தியதென்று பண்டிதர் ஜவஹர்லால் நேரு "Discovery of India" என்ற தம் நூலில் குறித்துள்ளார். ஆ னால், ஜாதகவேற்றுமையைக் கொ ண்டு இந்திய மக்களை வெவ்வே ராகப் பிரிப்பதற்கு எதிராக ஜன சமாஜம் சண்டையிட்ட யுகமே ஜாதகக் கதைகளால் தெளிவா குமென்பது ரிசுட்பிக் (Rechard pik) என்பவரின் துணிவு. இவ ருடைய கொள்கை பெரும்பா லும் உண்மையென்று ஏற்றுக்

கொள்ளத்தக்க இடங்கள் ஜாதகக் கதைகளிலுள், பாரத மக்கள் அவாவர்களுடைய தொழில்களுக்கு ஏற்றபடியே கூட்டக்கூட்டமாக அல்லது கிராமக் கிராமமாகப் பிரிந்திருந்தார்கள் என்று ஜாதகக் கதைகள் மூலமாகச் சொல்லமுடியும்.

புத்தர் காலத்துக்கு முன்பே இந்தியா வியாபாரத்தால் செழிப்படைந்த நாடாக இருந்ததென்பதையும், ஜாதகக் கதைகள் மூலமறியலாம். மத்திய ஆசியாவில் காந்தார நாடு வரையில் இந்தியாவின் வாணிபத்தொழில் பரந்திருந்ததை மீயமின்றி அறிந்து கொள்ளத்தக்க சான்றுகளுள், அவ்வண்ணமே கப்பற் போக்குவரத்துகளாலும் இந்தியா செழிப்புவாய்ந்திருந்தது என்று ஜாதகக் கதைகளைக் கொண்டு அறியலாம். 'குத்தில கதை'யில் வியாபாரிகள் மூலமாகவே முசிலர், 'குத்தில பண்டித'ரைப்பற்றி அறிந்துகொண்டார் என்றும், அவ்வியாபாரிகளுடன் அவர் குத்தில பண்டிதரின் நகரத்துக்குப் போனாரென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதனால் இந்தியாவின் வாணிபத்தொழில் உட்பக்கமாகவும் மிக விருத்தியடைந்து விளங்கினதையும், பிரசித்திபெற்ற வியாபாரிகள் இடையிடையே சாமான்களேற்றிய ஆயிரக்கணக்கான வண்டிகளைக் கொண்டு வாணிபத்துக்காக இந்தியாவில் அங்குமிங்கும் திரிந்ததையும் நன்கு அறியலாம். இப்படியான பல வரலாறுகள் ஜாதகக் கதைகளில் காணப்படுகின்றன.

புத்தர் காலத்துக்கு முன்னர் பாரத தேசம் கல்வியிலே பெரிய அயிலிருத்தி பெற்றிருந்ததற்கு எல்லா ஜாதகக் கதைகளிலும் குறித்திருக்கும் தக்சலா (தக்ஷிலா) நகரம் சான்றாகும். இந்தியாவின் பற்பல பாகங்களிலிருந்து கல்வி பெறுவதற்காக மாணவர்கள் அந்நகரத்துக்கு வந்ததை ஜாதகக் கதைகளில் அறியலாம். இப்படி வரலாற்றுச் செய்திகள் பலவற்றையும் அடக்கியிருக்கும் ஜாதகக் கதைகளில் அவற்றை இயற்றியவர்களாலும் மொழி பெயர்ப்பு முதலியவற்றாலும் பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. சில சமயங்களில் மிக்க பொய்யான செய்திகள்கூட இவற்றினுட்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கோருதாரணம் 'காவிய சேக்ய' என்னும் நூலில் காணப்படுகின்றது. இப்படிச் சரித்திரத்தோடு தொடர்பில்லாத கதைகள் ஜாதகக் கதைகளின் கலந்திருந்தாலும் பொதுவாக யோசிக்கும் பொழுது, ஜாதகக் கதைகள் புராதன இந்தியாவின் வரலாற்றை நன்கறிய உதவும் உத்தம புத்தகாவளி போன்றது.

நாம் ஜாதகக் கதைகளை நம்புகிறோமா?

இதற்குத் தாக்கூடிய மறுமொழி என்னவென்றால், கோத் (Goethe) என்ற அறிஞர் லூக்கீ ரீஷ்யா போன்ற ரோமன் கதைகள் பொய்க் கதைகள் என்று சொல்பவர்களுக்குக் கொடுத்த மறுமொழியேயாம். 'அப்படியான கதைகள் தோற்றுவதற்கு ரோம மக்கள் சிரேஷ்டர்களாக இருந்தார்களானால் அவற்றை நம்புவதற்கு நான்கள் சிரேஷ்டர்களாக இருக்கவேண்டும்' என்று 'கோத்' சொல்லியிருக்கிறார்.

வண்டிக்காரச் சப்பன்

— இ. பொன்னுத்துரை.

பங்குனி மாதம். பொறுக்க முடியாத சூர்ய வெப்பம், மருந்துக்கும் மழையில்லாக் காலமது. வெயிலின் தீட்சணயத்தால் மாந்தடி வாடிவெதும்பியிருக்கின்றன. மத்தியானவேளை, பள்ளிக்கூடம் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு விட்டாயிற்று. நாங்கள் கற்பலகையைத் தலைக்குமேல் பிடித்துக் கொண்டு விடுதிரும்பினோம். வேகும் மணலில் புழுவாகத் துடித்து ஓடிவந்த ஒரு மரவேரில் உட்கார்த்தோம். ஆனால், இந்த அகோமான வேளையில் எல்லா உடலும் உள்ளமும் பிழங்குகையில் ஒருவர் மட்டும் மிகவும் குசாலாக வருகிறார். அவருக்கு இந்தப் பங்குனிமாத வெயில் பால்நிலாப்போலிருக்கிறது, ஏன்? வயிற்றுள் இரு போத்தல் 'கள்' கீதம் பாடுகையில் எல்லாம் ஒரு குதூகலமாகத்தானே இருக்கும். இவர் யாருமில்லை. எங்களுக்குப் பழக்கமான வண்டிக்காரச் சப்பன் தான். கையில் ஒரு பூவாசங்கம்பு. வாயில் ஒரு நாட்டுப் புகையிலைச் சுருட்டு. வரிந்து கூட்டிய வேஷ்டி - இவை சகிதம் வண்டியையும் மாட்டையும் தானே இழுத்துவருகிறான் சப்பன். பாவம், சப்பன் ஒரு ஏழை. அவனுக்குப் பிள்ளை குட்டி இல்லை. அவனுக்கு ஆதரவளிக்க இவ்வுலகில் ஒருவருமேயில்லை. மாடும் வண்டியுந்தான் அவனுக்குக் கதி மோட்

சம். ஒருசாண் வயிற்றை நிரப்பு வதற்கு இத் தள்ளாத வயதிலும் அவன் கஷ்டப்படுவேண்டி இருக்கிறது.

மாட்டுவண்டி கனகசபை வீட்டு வாசலில் நின்றது. அதிலிருந்த புகையிலை மூட்டைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து விசினான். அப்போது எமக்கிருந்த குதூகலம் சொல்லிமுடியாது. ஏன்? வண்டி புகையிலையை இறக்கியதும் விடுதிரும்பும்; நாம் அதில் ஏறிப் பிரயாணஞ் செய்வலாமல்லவா? வண்டியும் வந்தது. நாங்கள் கேட்டும் கேளாமலும் வண்டியில் ஏறினோம். "எனக்கு ஒரு வண்டி குழந்தைகள்" என்று பொக்கை வாயின் முரசைக் காட்டிச் சிரித்தான் சப்பன். நாமும் அதை ஆமோதிப்பவர்போல் சேர்ந்து சிரித்தோம். ஆனால் சப்புலின் மாடோ ஒத்துழையாமை இயக்கத்திலிறங்கிவிட்டது. ஒருவிதமாய் விகடாமன் குகிரையை நடப்பித்ததுபோல் எங்கள் சப்பன் மாட்டையும் நடத்தினோம். அது நத்தை வேகம், ஆமை வேகம் என்று நடந்தது. அதன்பின் சத்தியாக்கிரகம் எனும் சாத்வீகப் போருக்கு அடிகோலிற்று. ஆனால் சப்பனுக்கோ அடிக்குமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நெகிழும் என்பது மனப்பாடம். அந்தப் படிப்பைச் செய்கையில் செய்து பரீட்சித்துப் பார்த்தான்.

மாடும் பிடிவாதத்தால் பிரயோசனமில்லையென அறிந்துபோலும் அசையத் தொடக்கியது. “எப்படிச் சுப்பப்பா, மாடு நடக்கிற மாதிரியில் வண்டிச்சில்லைக் கறையான் தின்றறுவிடுமே” என்றோம். சுப்பனுக்கு எப்படியோ இது கேட்கச் சகிக்கவில்லை. தனது வாஸிப இரத்தம் இப்போது நரம் பினூடே ஓடுவதுபோல் தோன்றிற்று. சுப்பன் தனது இராமாயணத்தைப் பாரதம்போற் சொன்னான்:

தம்பி! ஏன் அந்த வயிற்றெரிச்சலைக் கிளப்புவான்? எனக்கு இவையெல்லாம் நேற்று நடந்த மாதிரியிருக்கிறது. நேற்று நான் ஒரு வாஸிபன். நேற்று என்னையும் என் மாட்டு வண்டியையும் வைத்தகண் வாங்காது யாவரும் பார்த்துப் பிரமித்தனர். இன்று என்னையும், வண்டியையும் இகழ்ச்சிக் குறிப்போடு பார்க்கிறது உலகம். காவோலை விழக் குருத்தோலை சிரிப்பதுதானே வழக்கம். தம்பிமாரே! நீங்கள் அப்போது பிறந்திருக்கவும் மாட்டீர்கள். ஏன் உன் தகப்பனே மீசை கூட முனைக்காத ஒரு சிறு பையனாக இருந்தார். நான் அந்த நாளில் ஒரு மாட்டுவண்டி வைத்திருந்தேன். அதைப் பார்ப்பதற்கு அப்போதிரந்த பெரியகோட்டுச்சக்கிடுத்தாரே என் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார். எனக்கு இருபத்திரண்டு வயது அப்போதான் நடக்கிறது. நான் வைத்திருந்த ஒரு ஜோடி “கிளிக்கூட”னின் அழகை இப் பொக்கை வாயால் சொன்னாலே எச்சியாகிவிடும். அதன் மேனியில் ஈ இருந்தாலே வழக்கி விழ்ந்துவிடும், அவ்வளவு

வழுவுழுப்பான தேகம். நாணும் பிராமணப் பிள்ளைபோல் இருந்தேன். அரை வண்டியும், கிளிக் கூடன் மாடும், முழுகிவிட்டு விரித்துவிட்டிருக்கும் எனது நீண்ட கூந்தலும், கிணீர்! கிணீர்!! என நாதஞ்செய்யும் மாடுகளின் சலங்கையும் — காணுவதற்கு எத்தனைபேர் வேலிக் கரைக்கு வருவதுண்டு. எல்லாரும் என்னைப் பார்க்க வந்தாலும் நான் ஏன் அவர்களைப் பார்க்கப் போகிறேன். அந்த வழக்கமே என்னிடம் அன்றுமில்லை; இன்றுமில்லை. இந்த நல்ல குணத்துக்காக அவ்வூர்ப் பெண்கள் எங்கு போகிலும் என் துடைய மாட்டுவண்டியைப் பிடிப்பார்கள்.

எங்கள் பிள்ளையார் கோவில் ஐயர் ஒருநாள் பருத்தித்திறைக்குப் போகவேண்டியிருந்தது. நான் ஒழுக்கமான பையனல்லவா? ஆனபடியால் ஐயரும், அவர் மனைவியும் வருவதற்குப் புறப்பட்டனர். இருவரையும் ஏற்றிக்கொண்டு வண்டி புறப்பட்டது. பருத்தித்திறையை இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு அடைந்தோம். நல்ல இருட்டு. நிலவே இல்லை. ஆனபடியால் ஐயர் என்னை அங்கு தங்கி அடுத்தநாள் புறப்படச் சொன்னார். எனக்கு அது பிடிக்கவில்லை. இந்தநிமிஷமே வீடு போய்ச் சேரவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு மாட்டை வண்டியிற் பூட்டினேன். ஐயர் குறுக்கிட்டு, “தம்பி! வேளையல்லா வேளையில் போகாதே. வல்லை வெளியோ பிசாசுகள் நிறைந்த இடம். நீயோ வாஸிபன். தீட்சை பெறாதனீர்” என்று தடுத்தார். நான் ஐயரைப் பார்த்து “இந்தப்

பிசாசுகளுக்கு நான் பயப்படுவ தில்லை. முனியும் கினியும் என்னை அசைக்காது. அவையை விரட்டி னால் ஒடிவிடும்” என மார்பு தட் டிப் பேசிவிட்டு மாட்டைத் தட் டிவிட்டேன். அவை வாயு வேக மாகப் பாய்ந்து சென்றன. மாட் டுவண்டி போகும் சத்தத்தைவிட வேறேர் சத்தமும் அவ்விடத்தில் கேட்கவில்லை. வீடுகளில் இருந்த விளக்குகளையும் தணித்துவிட் டார்கள். தெருவீதியில் சனச்சந் தடியேயில்லை, எங்கும் மையிருட் டும் குளிர் காற்றுமாக இருந்தது. வல்லைப் பாலத்தை நெருங்கையி ல் மணி 2 இருக்கும். மாடுகளும் சற்று ஆறிச் சென்றகொண்டி ருந்தன. ஆனால் ஐயர் சொன்ன பேயும், பிசாசும், முனியும், காளி யும் ஒன்று மாறி ஒன்று என் மனக் கண்முன் வந்து தோன் றின. எப்படியோ பயம் வந்து சேர்த்துவிட்டது. இவ்வேளையில் ஒரு உருவம் தனிவெள்ளையாகத் தோன்றியது. “உனக்கிது காணா து! உனக்கிது காணாது!” என்று அவ்வமமாகக் கத்திக்கொண்டு வண்டி முன் சென்றது. நான் மாடுகளை விரட்டினேன். அவை பாய்ந்து சென்றன. ஆனால் அந்த உருவமோ வண்டிக்கு மு ன்னே சென்றது. பஞ்ச்போல் பறந்தது. உண்மையில் பஞ்சுகள் அவ்வுருவத்தினின்று பறந்து வந் தன. மாடுகள் நற்றில் ஒருதாவுத் தாவி அவ்வுருவத்தை முந்திவிட் டன. ஆனால் அவ்வுருவமோ என் வண்டியைத் தொடர்ந்து ஓடி வந்து வண்டியில் ஏறிவிட்டது. வண்டியின் பிற்பகுதி பாரமான

படியால் மாடுகளால் ஓடமுடிய வில்லை. உண்மையில் எனது வாழ் க்கைக்குச் சரவுமணி அடித்தா யிற்று என்று ஏங்கினேன். பின் அவ்வுருவம் பின்னிருந்து ஒரு ஆணியால் எனது தலையில் குத் திக்கொண்டேயிருந்தது. இப்ப டித்தானுக்கும் முனி இரத்தம் குடிப்பது; எதுவிதப்பட்டும் இந்த முனிக்கு எனது துவாக் கட்டையால் ஒரு பாடம் படிப் பிக்கவேண்டும் என்று தோன் றிற்று. இதுவரையும் பின்னாலே யே பார்க்காமல் இருந்த நான் இப்போ துணுவுகொண்டு பின் பக்கம் திரும்பி ஊன்றியொரு அடிபோட்டேன், அவ்வுருவத் திற்கு! அது “உனக்கிது காணா து! உனக்கிது காணாது!” என்று கத்திக்கொண்டு கீழே வீழ்ந்தது. வண்டியும் விரைந்து சென்றது. ஒரு மணித்தியாலத்தினுள் அரு கிலிருக்கும் ஒரு சிறு கிராமத்த க்கு வந்தேன். அங்கு ஒரு ஆவ மாதத்தடியில் இருவர் உறங்கிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களை எழுப்பி கடத்ததைச் சொன் னேன்.

அவ்விருவரும் பதைபதைப்பு டனே, ‘ஐயோ, பாவம்! அவன் அங்கேதான் நிற்கிறானா?’ என்ற னர்.

‘என்ன, என்ன? யாரைக் கே ட்கிறீர்கள்?’ என்றேன்.

‘உன்னிடம் அடிபட்டானே, அவனைத்தான்!’

‘அது முனியல்லவா!’

‘இல்லையில்லை. அவன் எங்கள் தம்பி! அவன் இந்தப் பக்கத்தில் கிற்பதாகக் கேள்விப்பட்டு அவ

னைத் தேடிக்கொண்டு வந்தோம். இருண்டுவிட்டதால், இங்கே படுத்தோம்' என்றனர். பிறகு வண்டியிலிருந்த விளக்கையும் அழித்தெடுத்துக்கொண்டு, வல்லுவெளியை நோக்கிப் போனோம்.

என்ன அநியாயம்! நாம் கண்ட காட்சி பரிதாபகரமானது. அங்கே ஒரு மெலிந்த வாஸிபன் திரேகம் முழுவதும் பஞ்சொட்டப் பட்டு அங்குமிங்கும், அடியின் நோ பொறுக்கமுடியாத ஓடித்திரிந்தான். அவன் முதுகிலிருந்து இரத்தம் குழறிப் பாய்கிறது. ஆனால் அவனோ, "உனக்கிது காணாது! உனக்கிது காணாது!" என்று ஜெபம் சொல்வதுபோல் சொல்லிக்கொண்டு செல்கின்றான். அவனைத் தெண்டித்துக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து வண்டியில் ஏற்றி விடுகொண்டுவந்து சேர்த்தோம். அவனுக்கு மூளை வடிவாக வேலை செய்யவில்லை என்பது மட்டும் எனக்கு விளங்கிற்று.

அவனுக்கு விசர்வந்த விதத்தை அவன் சகோதரர் விளங்க வைத்தனர். இவன் சகோதரியொருத்தி

கூடுதலாகப் பணம் வைத்திருந்தாளென்றும், அதைப் பெறுவதற்கு அவளுக்கு இவன் நஞ்சுட்டினான் என்றும், அவளிறந்த செய்தியை அறிந்த மற்றச் சகோதரர் இவனை உருட்டி உருட்டி அடித்ததையும், அன்றுதொடக்கம் பரித்தியம் வந்து, "இது உனக்குக் காணாது" என்று சொல்லிக்கொண்டு காயப்பட்ட புண்ணுக்கும் மேலி முழுவதற்கும் பஞ்சை ஒட்டித்திரிகிறான் என்பதையும் அவர்கள் சொன்னார்கள்.

— இவ்விதம் கதையை முடித்தான் வண்டிக்காரர் சுப்பன். வண்டியும் எங்கள் வீட்டின் முன் வந்து நின்றது. பெய்க்கதை கேட்டதனால் பயந்து பதறும் மனதோடு நாங்கள் இறங்கினோம்.

சுப்பன் உடம்பை நெளித்துக் கண்ணீர்மூடி, வாயருகில் தையை வைத்து ஒரு கொட்டாவி விட்டான். கூடவே ஒரு பெருமூச்சு, வாலிபத்தை நினைத்தானோ, என்னவோ!

வண்டியும் 'கடக்குப் படக்கு' என்று அசைய ஆரம்பித்தது. *

‘நல்லதடி’

ஆங்கில பாடசாலையொன்றில் சிங்களவர் ஒருவர், சிங்களம் கற்பிப்பதற்காக அமர்த்தப்பட்டிருந்தார். அவருக்குத் தமிழில் ஆர்வம் தோன்றவே, தனது உடன் ஆசிரியராக இருந்த தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருவரிடம் தமிழ் கற்று வந்தார். ஒருநாள் அவர், தமிழ்ப் பண்டிதரையணுகி, "நல்லதடி என்பதற்கு மீனிக் என்ன?" என்றார்.

"செம்மையான தடி — ஏ குட் ஸ்டிக் (A Good Stick)" என்றார் பண்டிதர்.

சிங்களவர் தயக்கியவண்ணம் நிற்கவே, பண்டிதர் "நல்லதடி எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வந்தது" என்று வினாவினார்.

"பாப்பாப் பாட்டில் 'பசுமிக் நல்லதடி' என்ற அடியில் வந்தது" என்றார், சிங்கள ஆசிரியர்! — 'ஆசிரிய தீபம்'

○ — ○ — ○ — ○ — ○ — ○ — ○ — ○ — ○ — ○

புது யுகத்தில்!

காட்டை அழித்துவயற் காடுசெய்து வோம் — வெறுங்
கட்டாந் தரையில் கனிக் காக்கள் அமைப் போம்;
நாட்டிற் பலகுளங்கள் ஆறுகளுண்டு — அவை
நாளும் நீர்ப் பாசனத்தில் ஏறிடச்செய் வோம்!

தேசம் முழுதுங்கலைக் கூடங்கள் செய்வோம் — அங்கு
சேல்வச் சிறுவருக்குப் பாடங்கள் சொல் வோம்;
பேசந் தொழில்களெல்லாம் தேடிவரு வோம் — அதைப்
பெருக்க, நம்நாட்டினுக்கே ஓடிவரு வோம்!

வன்ளி முழுதும் செந்நெல் கன்னல்பருத்தி — மிக
வாய்க்கப் பயிரிட்டும் நாட்டைத் திருத்தி,
மின்னும் நீர்வீழ்ச்சிகளில் யந்திரமிட்டே — இங்கு
மேலைத் தொழில்களிலே மேன்மைபெறு வோம்!

கரையைத் திருத்திப்பெருங் கப்பல்கட்டு வோம் — பெருங்
கடலுங் கடந்துபுதுக் கரைகள் காணுவோம்;
தரையைக் குடைந்துபல லோகமெடுப் போம் — அங்கு
தாளா துணைக்கும்எந்தர சாலைதொடுப் போம்!

மாவலி கங்கைக்கொரு கால்வாய் அமைத்தே — கலை
மன்னும் யாழ்ப்பாணத்தில்முப் போகம் சமைத்தே;
காவல் நகரிலொரு பாலந் தொடங்கி — எங்கள்
காதற் பரதநாட்டைக் கண்டு வருவோம்!

சாதி மதம்வகுப்பு வாதங்கள் விட்டே — யாரும்
சகோதர ராகஇந்த நாட்டை ஆளுவோம்
“நீதிப் படியேஎங்கள் தேச மெமதே — எமை
நெருடிச் சுரண்டுவோர்கள் போதல் மேலதே!”

— காவலூர்க் கைலாசன்.

எலெக்ஷன்

தொந்தரவு

*

○ உங்கள் வீட்டுக்கு வெள்ளையடிக்கப் போகி
நீர்களா? தாராளமாக அடியுங்கள். ஆனால் தெருப்
பக்கமாக இருக்கிற சுவருக்கோ, மதிலுக்கோ
வெள்ளையடிக்க இன்னும் சிலநாள் பொறுத்திருங்
கள்: இந்த 'எலெக்ஷன்' முடியட்டும்! அதுவரை
யும் உங்கள் தெருப்புறச் சுவரைத் தங்கள் விளம்
பரப் பலகையாக உபயோகிப்பதென்று சில புத்தி
சாலிகள் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்! — 'ராஜா'

இன்னமும் —

“பிருந்தாவனம்” என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியர் ஞான குமாரன் ஒரு கலாரசிகர். சங்கீதம், நாட்டியம் முதலான இன்பக்கலைகளை உண்மையாக மெய்மறந்து அநுபவிப்பார். அநுபவிப்பதுபோலப் பொய்வேஷம் போடமாட்டார்.

ஒருசமயம் சங்கீதப் பள்ளிக் கூடம் ஒன்று கட்டுவதற்கு நிதி சேர்க்க ஊரிலே ஒரு கதம்பக் கச்சேரி நடைபெற்றது.

கச்சேரி நடத்தியவர்கள் பிருந்தாவன ஆசிரியருக்கும் அழைப்பு அனுப்பியிருந்தார்கள். அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு ஆசிரியர் கச்சேரிக்கு வந்திருந்தார்.

அன்றைய நிகழ்ச்சிகளில் குறிப்பிடத்தக்கது, தேவகி என்ற பெண்ணின் பாட்டு. குழைவும் இனிமையுங் கலந்த அவ ஞடைய சாரீரம் சொட்டும் மதுர கீதத்தில் மனத்தைப்பறி கொடுக்காதவர்களேயில்லை. ஸட்சுமி தாண்டவமாளும் அந்த இளம் மங்கையின் எழில் முகத்தில் சொக்கிப்போகாதவர்கள் மனித ஜென்மமே அல்ல.

“பிருந்தாவனம்” ஆசிரியர் கல்லரசிகர் என்றேனோ? அன்றைக்கென்று தேவகி என்னவோ

அபாரமாகத்தான் பாடினாள். உள்ளமும் உடலும் ஒன்றாக உருகிப் பாடினாள். அவளது இதய ஒலிகளைக் கேட்கச் சபையில் ஓர் உண்மையான ரசிகர் வந்திருக்கிறார் என்று அறிந்தாளோ என்னவோ! ‘இன்னமும் சோதனையா?’ என்ற பாட்டை மோகனத்தில் குழைந்து குழைந்து பாடினாள்; கண்ணீர் வராத ஒரு குறை.

ஆனால், கண்ணீர் “பிருந்தாவன” ஆசிரியருக்கு வந்தது. ஸ்தூல தேகத்தில் தாம் ஒரு சாதாரண மனிதனைச் சபையில் இருப்பதாக அவருக்குத் தோன்றவில்லை. அலங்காரமான மேடையில் ஜெகஜ்ஜோதியான மின்சார வெளிச்சத்தின்கீழ் ஓய் யாரமாகவிருந்த அந்தப் பூலோகரம்பையின் ஓயிலும், அவளுடைய கந்தர்வகானமும் சேர்ந்து அவரை ஆகாயத்தில் எங்கேயோ பூரண சந்திரிகையின் கீழே கொண்டு போயிற்று.

அவள் பாடிக்கொண்டிருந்த போது அவருக்கு மனம் உருகி அழவேண்டும்போல இருந்தது. ஒடிப்போய் அவள் கால்களிலே விழவேண்டும் போலத் தோன்றியது. கதிரையோடு தலையைப்

அ.பி.சு.

சோதனையா?

பின்பக்கம் சாய்த்து மேடை யைப் பார்த்தபடி அப்படியே மெய்மறந்துபோயிருந்தார். தலை அவரை மீறி ஆடியது. வாய் 'ஆஹா' என்றது.

சபையின் முன்னணியில் நாகரிக 'மர'ங்களின் மத்தியில் ஒரு 'பைத்தியம்' இருந்தது அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்களுக்கு ஆச்சரியமாகத்தானிருந்தது. வெட்கமாகவுங்கூட இருந்தது. ஆனால் பாடகிக்கோ அது வெகு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. 'யாரோ இவர்?' என்று தனக்குள்ளே கேட்டுக்கொண்டாள். இரவு 10 மணியளவில் கச்சேரி முடிந்து எல்லாரும் வெளியேறியார்கள்.

அடுத்தவார 'பிருத்தாவன'த்தில் அந்தக் கதம்பக் கச்சேரி பற்றி ஒரு ரவமான விமரிசனம் வெளியாகியிருந்தது. கச்சேரிக்குச் சமூகந்தந்திருந்த ஆசிரியரே அதை எழுதியிருந்தார். அதில் தேவகியின் சங்கீதத்தைப் பற்றித்தான் முக்கியமாக வானளாவப் புகழ்ந்து எழுதியிருந்தார். தாம் அதுபவித்த உணர்ச்சிகளை ஒழிக்காமல் வெளிவெளியாகவே கூறியிருந்தார்.

அவளது பாட்டும் அழகும் சேர்ந்து பண்ணெடு இசைசேர்ந்தாற் போல ரம்யமாகவிருந்ததென்றும், அது ஒரு அற்புதமோ சொப்பனமோ என்றெல்லாம் தம்மைப் பிரமிக்கும்படி செய்து விட்டதென்றும் வர்ணித்திருந்தார் முடிவில், பாடகி இடையிடையே செருமியதுகூட ஒரு இன்னிசையாகவே பரிமளித்த

தென்று ஒரு விளம்பரமான குறிப்போடு தமது பாராட்டுதலை முடித்திருந்தார்.

இது வெளியான பத்திரிகை இதழ் தேவகியின் கைக்குப் போயிற்று என்று சொல்லவேண்டியதில்லை.

கதம்பக் கச்சேரி விமரிசனத்தை அவள் ஆவலோடு படித்தாள். தன்னைப்பற்றி எழுதிய பகுதியைத் திருப்பித் திருப்பிப் படித்தாள், ஆயிரத்தடவை படித்தாள். ஒவ்வொருமுறையும் படிக்கப் படிக்க அவளுக்குப் புதுப் புது உணர்ச்சிகள் மனத்தில் உதித்தன. மகா காவியத்தைப் போலப் புதுப்புதுக் கருத்துக்கள் தெரிந்தன. ஒருசமயம் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி உண்டாகும்; மற்றொருசமயம் அதைப் படிக்கும் போது, அதை எழுதியவரை உடனே பார்க்க வேண்டும், அவரோடு மனங்குளிரப் பேசவேண்டும் என்ற தாகம் உண்டாகும். "பாடகி இடையிடையே செருமியதுகூட நன்றாகத்தானிருந்தது" — இந்த வசனத்தைப் படித்த போது அவளது முகம் நாணத்தால் சிவந்தது. பத்திரிகையைச் சட்டென்று மடித்து எடுத்துக் கொண்டு அறைக்குள்ளே தளியாகப் போயிருந்து மீண்டும் படிக்கத் தொடங்கினாள். முடிவில், இப்படியெல்லாம் தன்னைத் தூக்கி வைத்து எழுதிய ஆசிரியருக்குத் தனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கடிதம் எழுதுவதென்று தீர்மானித்தாள்.

"இவ்வளவு பாராட்டுதலுக்கு அடியேன் தகுதியுடையவளா

ஆசிரியரே!" — என்று எழுதிய தேவகியின் கடிதம் ஞானகுமாரனுக்குப் பெரும் மனப்பூரிப்பைத் தந்தது. பேனையை எடுத்து உடனேயே அவளுக்கு என்னென்னவோ எழுதினார்; எவ்வளவோ எழுதினார் — எழுதி அதைத் தபாலில் சேர்த்தபிறகுதான் அவருக்கு மனநிம்மதி் பிறந்தது.

இதற்குப்பிறகு அவர்களிடையே பல கடிதங்கள் போய் வந்தன. "சிலகாலமாகப் 'பிருந்தாவன'த்தில் உணர்ச்சியான நல்ல கதைகள், கட்டுரைகளே வருவதில்லை" என்று அதன் வாசகர்கள் குறைகூறினார்கள் என்றால்

அதற்குக் காரணம் ஆசிரியரின் அசிரததையல்ல; தேவகிதான் ஞானகுமாரனின் சர்வ உணர்ச்சிகளையும் கொள்ளைகொண்டிருந்தவர் அவளல்லவா!

கடித உறவு முற்றி நாளடைவில் அவர்கள் நேரிலும் சந்திக்கத் தொடங்கினார்கள். தன்னைத் தீரடி அவர் தன் வீட்டுக்கு வருகிறார் என்பதை நினைக்க நினைக்க — அவளுக்கு அது ஏழேழு ஜன்மத்திலும் கிட்டாத ஒரு பாக்ஷியம் போலத் தோன்றியது! ஞானகுமாரனுக்கோ..... அவள் வீட்டிலேயே குடியிருந்து விட்டால் பிறவிப்பயன் தீர்ந்துவிடா

மலரே.....

மலரே! உனக்கு மனிதனைப்போல் ஏதாவதொரு கவலை இருக்கிறதா?

கவலையின்றி இதழ் விரித்துக் காலையிளங் தென்றலில் அசைந்தாடிக்கொண்டிருக்கின்றாய்! உன்னைச் சுற்றியிருக்கும் முட்களைப் பற்றியாவது உனக்குக் கவலையில்லை! வானத்திலிருந்து பனித்துளி வீசும்போது உன் உள்ளம் குளர்கிறது! கண்டவர் காதலிக்கக் கட்டவிழ்ந்து நண்ணையும் கருந்தையும் ஒருங்கே கவர்கின்றனையே! மலரே, வசந்த எழில்கையே! பெண்மையைப் பற்றிய மெல்லிய நினைவுகள்போல் உன் இதழ்கள் எவ்வளவு சொகுசாயிருக்கின்றன!

மலரே! உன்னுள் நிரம்பிய இளிய தேனை வண்டிக்கும், மோகனமான வாசனையைத் தென்றலுக்கும். தியாகம் செய்துவிட்டு, எவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் மெல்லென ஆடிக்கொண்டிருக்கிறாய்! துன்பத் தொடரும் மனிதன் மனத்தில் அழகுணர்ச்சியூட்டிக் கற்பனையைத் தூண்டிக் கவலையைப் போக்குகின்றாய்! உன் மென்மையை அறியாத பாபிகளே உன்னைக் கசக்கி எறிந்து விடுவர்!

புதி காந்தன்.

தா என்றிருந்தது. சந்தித்தபோதெல்லாம் அவர் அவரைப் பாடச் சொல்லிக் கேட்டு அவள் பக்கத்தே அமர்ந்து 'ஆஹா! ஊஹ-!' என்று பரவசப்பட்டார். பல மணிக்கணக்காக அவரைப் பார்த்துக்கொண்டே 'ஆசைக்காதலி! நீ பாட்டிசைத்துக் கலிவோடு கூடுவைப்பேல் ஏதுமிளிக் கவலை யில்லை; இவ்வுலகில இதுவன்றே பரமபதம்!' என்று சொன்னார்.

கலைஞர் - ரசிகர் காதல் என்னவோ மகோன்னதமாகத்தானிருந்தது. ஆனால்— இந்த ஆனால் என்ற 'முழிவு' அவர்களிடையே யும் இல்லாமற் போய்விடவில்லை. அழகான தாமரைப் புஷ்பம் கடாகத்திலே எத்தனை நாளைக்குப் பூத்திருக்க முடிகிறது?

தேவகியின் பெற்றோருக்கு அவரை ஞானகுமாரனுக்குக் கல்யாணஞ் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று ஓர் எண்ணம் உண்டாயிற்று. விஷயத்தை மெள்ள வெளிவிட்டார்கள்.....

ஞானகுமாரன் தேவகி வீட்டுக்குப் போவது சட்டென்று நின்றுவிட்டது. அவர்கள் திகைத்துப் போனார்கள். வருவார் வருவார் என்று தேவகி பலநாட்களாக எதிர்பார்த்தாள். அவர் போகவேயில்லை. மனங்கொதித்துக் கடைசியில் ஒரு கடிதம் எழுதினார் ஞானகுமாரனுக்கு. ஐயா,

நான் ஒரு தாசியின் பெண் என்று தெரிந்து என்னை ஏற்றுக்கொள்ள உங்கள் மனம் இசையவில்லைப் போலும். அடுத்த ஜன்மத்திலாவது

உங்களைப்போல உயர்ந்த குலத்தில் பிறக்க வேண்டுமென்று கடவுளை வேண்டுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை. என் இதயத்தை நீங்கள் அறியவில்லை, ஒருமுறை வந்தீர்களானால் என் கெஞ்சைப் பிளந்து உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன். உங்களைப் போல எழுத்து வன்மையை எனக்குப் பகவான் தந்திருக்கவில்லையே! எப்படியும், ஒன்றை நிச்சயமாக நம்புகன். இந்த இதயத்திலே ஞானகுமாரரைத் தவிர வேறு ஒரு மனித ஜென்மத்துக்கு என்னைக்குமே இடமில்லை. ஆனால், என் உடல் - அது என் பெற்றோர்களுக்குரியதல்லவா? என்னை மறக்காதீர்கள்!

— தேவகி.

கடிதத்தைப் படித்துவிட்டு ஞானகுமாரன் நீண்ட பெருமூச்சு விட்டார். அவ்வளவுதான்.

✽

இதற்குப்பின் ஐந்து வருஷங்கள் உருண்டோடி விட்டன. தேவகிக்கு யாரோ ஒருவனோடு கல்யாணம் ஆகியது. அவர்கள் எங்கெங்கோ எல்லாம் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

"பிருந்தாவன"ப் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் பீடத்தில் இப்போ வேறு யாரோ ஒருவர் இருந்தார். ஞானகுமாரன் பல வருஷங்களுக்கு முன்பாகவே அதிலிருந்து விலகிக்கொண்டு விட்டதாகச் சொல்லப்பட்டது.

சுற்றுப்பிரயாணம், சேந்தராடனம் எல்லாம் முடித்துக்கொண்டு ஊர் திரும்பியிருந்த தேவகி — அனந்தராமனுக்கு, ஒருநாள்

பட்டணத்தில் ரேடியோ நிலையத்திலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில், அந்த மாசம் 26-ந் தேதி மாலை 6.30 மணிக்கு அவளுக்கு ரேடியோவில் ஒரு புரோகிராம் சொடுத்திருப்பதாகக் கண்டிருந்தது.

26-ந் தேதி மாலை 5.45 மணிக்கு பக்கவாத்தியக்காரர்களையும் தனது சினேகிதிமார்கள் இரண்டு பேரையும் அழைத்துக்கொண்டு ரேடியோ நிலையத்து வாசலில் காரில்போய் இறங்கினான் தேவகி.

மணி 6.15 ஆனதும் உள்ளே இசைத்தட்டுக்கள் வைத்துக் கொண்டிருந்த அறிவிப்பாளர் வெளியே 'வெயிற்றிவ்ஹா' லுக்கு வந்து பக்கவாத்தியக்காரன் ஒருவனைக் கூப்பிட்டு இரண்டாவது 'புரோட்காஸ்டிங்' அறைக்குவரும் படி சொல்லிவிட்டுத் திரும்பினார்.

தொழிலாளர்களோடு பேசிக் கொடுத்துக்கொண்டு எங்கேயோ பராக் காகவிருந்த தேவகி அறிவிப்பாளரின் குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுப்போய்த் திரும்பிப்பார்த்தாள். ஞானகுமாரனே ரேடியோ அறிவிப்பாளரென்று தெரிந்து அவள் ஒருகணம் பிரமித்துப்போய்விட்டாள். உற்சாகமாகப் பேசிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவளுடைய முகம் திடீரென்று இப்படி ஏன் வாடிப்போயிற்று — என்று அவளது சினேகிதிகள் தங்களுக்குள்ளே பேசிக்கொண்டார்கள்.

6:30 மணி ஆயிற்று. "..... ரேடியோ நிலையம். அடுத்த 45 நிமிஷத்துக்கு தேவகி - அனந்த

ராமன் பாடுகிறார்" என்ற அறிவித்தலோடு கச்சேரி ஆரம்பமாயிற்று.

அன்றைக்கு ரேடியோவைத் திருப்பியவர்கள் சொக்கிப்போனார்கள்.

'இன்னமும் சோதனையா?' என்ற பாட்டைக் கேட்டவர்கள் உண்மையாகவே மனம் உருகினார்கள். 'இவ்வளவு சோகபாவத்தோடுபாடியவள் யார்ப்பா அது!' என்று ஒருவரையொருவர் கேட்டார்கள். 'நாங்கள் கேள்விப்பட்டதில்லையே!' என்றார்கள்.

பைத்தியக்காரர்கள்! அப்பேர்ப்பட்ட சங்கீதத்தைப் பூலோகத்தில் கேள்விப்படவாவது! அது, கேவலம், கண்டத்துக்கு மேலிருந்து கிளம்பும் சங்கீதமா என்ன?

இறந்துபோன கணவனைக் கணவிலே கண்டவள்போல, மனக்குழைந்து உடலும் உயிரும் உருகிப்பாடினள், தேவகி அன்றைக்கு.

'இன்னமும் சோதனையா' என்ற பாட்டை ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னே அவள் பாடியபோது, அன்று கண்ணீர் வரவில்லை. ஆனால் இன்றைக்கோ இரண்டு கண்களினும் கண்ணீர் வழிந்து ஓடிற்று.

"இதுவரை பாடியவர் தேவகி - அனந்தராமன்" என்று முடிவில் அறிவித்தபோது ரேடியோ அறிவிப்பாளரின் குரல் தளதளத்தது; பெருமூச்சோடு நடுங்கியது. *

Publisher: K. S. Natarajan,
Printed at Sri Parvathi Press,
No. 288, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
A. S. Muruganandan
T. S. Varatharajan.

15

மறு
மலர்ச்சி

MARUMALARCHCHI, JAFFNA. 30

SIRANETRIANANA

Regd No 2036

Shailam

சீர நேத்திராஞ்சனத்
தைலத்தையே எப்போதும்
கேட்டு வாங்குங்கள்!
சிரசு, கண் சம்பந்தமான சகல
ரோகங்களையும் நீக்கும்.

முகஜெகநாதன்

சூரநாடு கண்வைத்தியர்
செரிய கடை யாழ்ப்பாணம்

சீர நேத்திராஞ்சனத் தைலம்

ஒருமுறை
பாவித்து
உண்மை
அறியுங்கள்!

*

காலம் நீடித்த
நேராளர்கள்
நேரிலோ அல்லது
கடித மூலமாகவோ
விரும்பும் தோர்ந்து
கொள்ளலாம்.

இக் தைலத்தைத் தினந்தோறும் 20 சொட்டு வீதம் தலையில் தேய்த்து வாரமிரு முறை வெந்நீரில் ஸ்நானஞ் செய்தால், கண் புடைச்சல், கண் குத்து, கண்ணீர் வடிதல், கண் சொறிதல், கண் கூசல், பூளைசாறுதல், கண்ணில் பூ விழுதல், அந்தி மாலிக்சண் முதலிய கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களையும் மூக்கடைப்பு, மூக்கால் நீர் வடிதல், தும்மல் முதலிய பீனிச வகைகளையும், பித்தமயக்கம், ஒருத் தலைவலி, கபால இடி, சொறி, சுழற்சி ஆகிய ரோகங்களையும் தீர்த்து உடல் சம்பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய இருமல், இளைப்பு நரம்புத் தளர்ச்சி முதலிய ரோகங்களையும் நிவிர்த்திசெய்து முக வசீகரத்தையும் குளிர்ச்சியையும் ஞாபகசக்தியையும் கொடுக்கும்.

அஸ்மா, கசம், நீரழிவு முதலிய ரோகங்களுக்கும் ஓரளவு சுகம் கொடுக்கும்.

சீயாக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவும். 3 முழுக்கு வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்தபின் பச்சைத் தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

2 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 3-25, 4 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 5-50.
மறுமலர்ச்சி - 15 - 2

458

“ஆவணி மாத மறுமலர்ச்சி இதழ் எங்கே? எங்கே?” என்று கேட்டவர்களுக்கெல்லாம் தனித் தனியே பதில்கள் எழுதிக் கை சலித்துப்போய்விட்டது. சென்ற வாரம் எழுதிய பல அன்பர்களுக்குப் பதில்கூட எழுதாமல் விட்டு விட்டோம், விரைவில் பத்திரிகையே அனுப்பிவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையால், வாசகர்கள் மன்னிக்கவேண்டும்.

‘எலெக்ஷன் எலெக்ஷன்’ என்று நாடு அல்லலோல கல்லோலப்பட்டது. இந்தச் தேர்தல் சென்ற முறைகளைப் போலல்ல, ஒவ்வொரு அபேட்சகரும் சமது கொள்சைககளையும், எதிர்ப்பக்கத்துப் பல வினாக்கையும் துண்டுப் பிரசுரங்களாக — கடதாசி

அகப்பட்டவரையில், அச்சக்கூட வசதி கிடைத்த வரையில் — அச்சிட்டுத் தள்ளினார்கள். இதனால் அச்சக்கூடங்களுக்கும் ஓசூத வேலை. இதில் நமது பார்வதி அச்சகத்தாரும் இயன்றளவு பங்கு பற்றினார்கள். மறுமலர்ச்சியோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களும், தனிப்

பட்ட முறையில் தேர்தல் விழாவில் தங்கள் பங்கை எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

இந்தக் காரணங்களால், மறுமலர்ச்சியின் ஆவணி மாத இதழ் தாமதமாயிற்று. இந்த இதழை ஆவணி, புரட்டாதி ஆகிய இரு மாதங்களுக்கும் சேர்த்து வெளியிடவேண்டியதாயிற்று.

‘இத்தகைய காரணங்களுக்காக ஒரு பத்திரிகை தனது ஒரு இதழைத் தவறவிடலாமா?’ என்று நீங்கள் கேட்கலாம், தியாயந்தான். தலைக்கு மேலே வெடிக்குண்டுகள் பறந்தபோது

கூடப் பத்திரிகைகள் கிலைகளாமல் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் வந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் மறுமலர்ச்சியின் நிலைமை அவ்வளவு தூரத்துக்கு இன்னும் வளர்ந்துவிடவில்லை. பென்பதை ஒப்புக்கொள்கிறோம். கூடியவிவரவில் சில முன்னேற்ற கரமான ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடிக்கலாமென நம்புகிறோம். அதற்கான ஆரம்பவேலைகள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அன்பர்களின் ஆதரவு என்றென்றும் தொடர்ந்து வரும் என்ற நம்பிக்கையிருக்கிறது நமஸ்காரம்!

‘மறுமலர்ச்சி’யில் வெளியாகும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் யாவும் சுற்பனைப் பெயர்களே!

சுதந்திரம்

சுதந்திரம்!

சுதந்திரம்! சுதந்திரம்!! சுதந்திரம்!!!

ஆஹா! வாய் நிறைய, மனமார, உடலெங்கும் ஆனந்த உணர்ச்சி பொங்கச் சொல்லலாம் போலிருக்கிறது.

ஐந்து வயதுக் குழந்தை முதல் குடுகுடு கிழுவர் வரை எவ்விதத்திலும் 'சுதந்திரம் வேண்டும்; சுயராச்சியம் வேண்டும்!' என்று சொல்லும் மனப்போக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

கிரியும் பாம்பும் போல, நாயும் பூனையும் போல முரண்பாடுகளுள்ள எத்தனையெத்தனையோ விதமான கட்சிகள் ஒவ்வொன்றும் தமது முதல் நோக்கமாக 'சுதந்திரம்' என்ற வார்த்தையையே எழுதிவைத்திருக்கின்றன.

'சுதந்திரம் என்றால் என்ன? அதனால் நாம் அடையும் நன்மை என்ன?' என்பவைகளைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் உணராதனாகூட 'சுதந்திரம் வேண்டும்!' என்றுதான் சொல்கிறார்கள்.

இவ்வளவு பரிபூரணமாகச் 'சுதந்திரம் வேண்டும்' என்ற எண்ணம், நமக்கு எப்படி வந்தது? எங்கிருந்து வந்தது?

ஆம், 'சுதந்திரம் நமது பிறப்புரிமை' என்ற கோஷம் வடக்கேயிருந்து வாடைக்காற்றோடு நம் காழில் வந்து புகுந்தது. பாரதத் தாயின் அரும் பெரும் தலைனர்கள் சுதந்திரத்தை எண்ணி எண்ணி விட்ட பெருமூச்சுகள் நம் தேகத்தையும் ஸ்பர்சித்தன. ஒப்பற்ற தியாகிகள் இந்திய மண்ணிலே சிந்திய இரத்தம் நம் மீதும் தெறித்தது.

இவ்விதமெல்லாம் நமக்குச் சுதந்திர உணர்ச்சி ஊட்டிய பாரத புண்ணிய பூமி, இன்று பரிபூரண சுயராச்சியத்தை அடைந்து விட்டது. அசோக சக்கரம் பதித்த மூவாணக் கொடிவானளாவப் பறக்கின்றது!

புனித சின்னமான அந்தச் சுதந்திரக் கொடியை இந்த இதழின் மேலட்டையில் பொறித்து, நமது மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம்.

அ. வி. மயில்வாகனன், B. A., B. Sc.

சில வருடங்களுக்கு முன்னே பல பத்திரிகைகளிலும் "கோவை வாணன்" என்ற புனை பெயரில் பலவிதமான கட்டுரைகளும் எழுதிக்கொண்டிருந்தாரே ஒருவர், அவர் யார்? அவரைப்பற்றி உங்களுக்கு ஏதாவது தெரியுமா? என்று நமது நண்பரொருவர் கேட்டிருந்தார். "ஆமாம். அவரைப்பற்றி நன்றாகத் தெரியும். அவர் இப்போதும் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் எழுதிக்கொண்டுதானிருக்கிறார். நாடோடிப் பாக்கள் கூடச் சேர்க்கிறார் "மறுமலர்ச்சியிலும் எழுதுகிறாரே! என்று சொன்னோம். கோப்பாயைச் சொந்தவாராகக் கொண்டவரான திரு. அ. வி. மயில்வாகனன் அவர்களே 'கோவைவாணன்' என்ற பெயரில் முன்பு எழுதியவர். அவர் பதிப்பித்த "தேசிகர் கிணைவுமலர்" மிகச் சிறந்த வெளியீடு என்று பலராலும் பாராட்டப்பெற்றது.

இலங்கைச் சர்வ கலாசாலையில் முதன் முதல் நடத்தப்பட்ட 'தமிழ் டிப்ளோமா' பரீட்சையில் தேறிப்பட்டம்பெற்ற திரு. மயில்வாகனன் அவர்கள் லண்டன் சர்வகலாசாலையின் B. A. (தாய்நாட்டு) B. Sc. என்னும் பட்டங்களையும் பெற்றதோடு சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் மூன்றாண்டுகளாக ஆராய்ச்சி மாணவராயிருந்து வசன இலக்கிய வளர்ச்சிபற்றி ஆராய்ந்து Development of Prose Literature என்னும் நூலெழுதி வெளியிட்டுள்ளார். அவர்கள் எழுதிய "பாலரைப் பயிற்றல்" என்னும் நூல் சமீபத்தில் வெளிவரவிருக்கின்றது. முதலில் ரோயல் கல்வூரி ஆசிரியராயிருந்து பின்பு பாடசாலைப் பரிசோதகராகக் கடமையாற்றுகின்றார்கள். தமது உத்தியோக நிமித்தமாகப் போருமிடங்களின் வரலாற்றுச் செய்திகளையும் அங்கங்கே வழங்கும் காட்டுப் பாடல்களையும் அச்சேருத நூல்களையும் சேர்ப்பதில் பெருவிருப்புடையவர். இவ்வனுபவங்களைப்பற்றி "Rambles in the Jungles" என்று ஓர் நூல் தொகுக்கின்றார்.

'மறுமலர்ச்சி'யின் வளர்ச்சியில் அதிக சிரத்தையுள்ள திரு. மயில்வாகனன் அவர்களுடைய உருவப்படத்தைப் பெருமையுடன் இவ்விதழில் வெளியிடுகின்றோம். ✽

பழைய நினைவுகள்

அ. வி, மயில்வாகனன் B. A., B. Sc

நான்கு வருடங்களுக்கு முன் இராம கிருஷ்ண மடத்தில் சுவாமி விபுலானந்த ரவர்களைச் சந்திக்கபோது, யாழ்தூல் முதல் எட்டுப் பக்கம் மாத்திரம் அச்சாகி ஆயோலை (Proff) காண அனுப்பப்பட்டிருந்தது. அப்பொழுது அவர் தம்முடைய பாக்களை வாசிக்கச் சொல்லி விளக்கியும் காட்டினார். அவர் தாமே அமைப்பித்த யாழிணையும் எடுத்து வந்து சுதிகூட்டி மீட்டார். சரங்களை மாற்றினார், பண்களைப் பாடினார்.

“கோட்டீம் அசையும் தூக்கும் அளவும்
ஒட்டப் புணர்ப்பது பாணி யாகும்” என்று விளக்கினார். ஒருவருக்கும் விளக்கவில்லை!

பின்பு:- ‘Octave, Overtone, Monotone, Node, Anti node’ என்ற ஆங்கில முறைக்கும் இதற்கும் உள்ள தொடர்பு யாதெனக் காட்டினார். ஒருவாறு விளங்குபோல் தோன்றியது.

“ஏன் சுவாமி, பலருக்கு விளங்காத நூலாக மறைபொருளாய் வேதம்போல் மாறிவிடுமே உங்கள் நூல்! என்றேன். அவர் சிரித்துவிட்டு “தமிழ்நாட்டில் ஒரு ஐந்து உல்லது ஆறு பேருக்கு இது விளங்கிவிட்டால் அதுவே போதுமானது. அவ்வளவில் என்னுடைய நோக்கம் பூர்த்தியாய்விடும்” என்றார்.

● எட்டு வருடங்களுக்குமுன் தமிழில் விசேஷ கலைமணிப் பரீட்சை (B. A. Hons, Dip.) நடந்தது. அதற்குச் சுவாமிகளே பரீட்சகரும் புள்ளி வரையறுப்போரும் ஆனார். எழுத்துப் பரீட்சையும் நேர்முகப் பரீட்சையும் முடிந்தன. பரீட்சை முடிவு பிரசுரமாகவில்லை. ஒருநாள் மாலை அவருடைய மடத்திற்குப் போனேன். அவர் நிலத்தில் கமலாசனமாக இருந்து ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருந்தார். என்னை அறைக்கு வெளியே கண்டவர்:- “Hallow Young Man! Come” என்றார். ‘ஆம் சுவாமி’ என்றுவிட்டு உள்ளே சென்று பணிவுடன் முன்னிலையில் நின்றேன். அவ்வளவில் எழுதி முடித்துவிட்டு என்னையே பார்த்துக் கொண்டு பேசாமல் இருந்தார். அரைராணிகேரம் சென்றிருக்கும், ஒருவரும் ஒருசொல்லேனும் பேசவில்லை. கேட்டால் மறுமொழி சொல்லுவதென்று என்னில் பேசாதிருந்தேன். அவரே யோசனையில் இருந்தார். ஒன்றும் கேட்கவில்லை. ஈற்றில் ‘ஆம் சரி தானே’ என்றுவிட்டு எழுந்து வேறுவிஷயங்கள் பேசத் தொடங்கினார். இந்த மவுனநிலையின் பொருளை இன்னும் தான் நினைத்துப்

பார்க்கின்றேன். உளக் கண்ணாடியில் தோன்றுகின்றது, அவருடைய நூல்போல் விளங்கவில்லை.

● சென்ற வருஷம் குருணாக்களில் சைவ மகாசபை ஆண்டு விழா நடந்தது. கூட்ட முடிவில் சுவாமியாருக்கு இலேசான இடியப்பம் உணவாகத் தயாரித்து ஓர் அம்மையார் வைத்திருந்தார். “நீயும் வா” என்று கூப்பிட்டார் சுவாமிகள். எனது மனச் சந்தோஷத்திற்கு அளவில்லை. பரிமாறியபோது அவருக்கு இரண்டோ மூன்றோதான் உண்ண வியலும் என்று மெல்ல மெல்ல உண்டார். அதற்கிடையில் நான் ஒரு பதினைந்துக்கு முடிவுகட்டி விட்டேன். சாப்பிட்டு முடியும்போது வடை வந்தது. அவர் உருசி பார்க்க ஒன்றை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டார். நானே உபசாரத்திற்குக் கத்திராமல் உண்டேன். ‘இனி முடியாது’ என்று மேசையைவிட்டு விலகி இருக்க, அந்த அம்மாள் அதன் பின்பும் சாப்பிடத் தூண்டினார்கள். உண்மையில் என்னால் முடியவில்லை. சுவாமியார் திரும்பிப் பார்த்து, “என்ன மயில் வாகனம், உன்னால் இன்னும் ஒரு வடை சாப்பிட முடியாது என்கிறாயோ?” என்று சிரிப்போடு கேட்டார். உடனே வடை உள்ளே இறங்கியது! யாவரும் சிரித்துவிட்டனர். அடிகளாரின் ஹாஸ்யச் சுவை வடையிலும் பார்க்கச் சுவைத்தது.

● 1939-ம் ஆண்டு ஆடி மாதம் வரையில் மட்டக்களப்பிலும் கொழும்பிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் சுவாமிகளுக்குப் பிரியா விடை நடத்தினார்கள். சுவாமிகள் வடக்கே இமயம் போக உத்தேசித்தபடியால் பண்டிதன்மார் யாவரும் கூடிப் பிரியாவிடை கொடுத்தனர். ஒவ்வொரு பண்டிதரும் ஒவ்வொரு பாட்டுப்பாடி வாழ்த்தினர். சுவாமியார் மடத்திற்குத் திரும்பி வந்து பிரயாணத்திற்கு ஆயத்தங்கள் செய்தார். அப்பொழுது அங்கே சென்று அவருக்குச் சில உதவிகள் செய்தேன். சுவாமியார் தன் பிரியாவிடைகளைப்பற்றி ஹாஸ்யமாகப் பேசிக்கொண்டு, “Every Pandit composed a song on me according to the Pandits fashion!” என்று சிரித்தார்.

“அகஸ்திய முனிவர் தெற்கே வந்தார், நாயன்மார்கள் தெற்கே வந்தார்கள்; இலங்கைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியன் மார் பலர் வடக்கிருந்து தெற்கே வந்தவர்கள். சுவாமிகள் மாத்திரம்தான் பத்திரிகாசிரியராகத் தெற்கிருந்து வடக்கே செல்லுபவர்” என்று அங்குள்ள ஒருவர் சொன்னார். அதற்கு அவர் சிரித்துக்கொண்டு, “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்” என்றார். மேலும், This is an Island. Here, we develop insular qualities only. we must go to the wide world to study men and things” என்றார். பரந்துபட்ட சோக்கமுடையவர் சுவாமி. அவரைத் தமிழ்நாடு மாத்திரமல்ல, உலகமே சிறிது காலத்தான் போற்றிச் சிரமேல் வைக்கும்.

“அக்காலத்தான் ‘யாழ்ப்பாணின் மொழிபெயர்ப்புக் காலம்’*
 மறுமலர்ச்சி - 15 - 7

இலக்கண மாறுபாடு

1

“தொல்காப்பியர் காலத்தாக்கும் நன்னூலார் காலத்துக்கு மிடையில் தமிழிலக்கணத்திலேற்பட்ட மாற்றத்தை அறிந்துள்ளவர் எவரும் இன்றைய புதுமைத் தமிழில் காணப்படும் புதிய விசுவாசங்கள், வேற்றுமைகள், சந்திகள் வினைமுடிபுகள் முதலியவற்றைக் கண்டு சீறவேண்டியதில்லை” என்று கூறும் கட்டுரையாளர், அப்பதிய விசுவாசங்கள், வேற்றுமைகள், சந்திகள், வினைமுடிபுகள்தாம் யாவை என்று கூறவில்லை. “இதுபற்றித் தமிழறிஞர்கள் என்ன கருதுகிறார்கள்” என்றொரு விசுவாசம் இறுதியில் வந்துள்ளது.

இக் கட்டுரையை எழுதியவர் யாவர் எனக் கூறாமல் ‘பரம்’ என்னும் புனைபெயரைத் தாங்கிக் கொண்டார். முதலாவது இவர் எடுத்துக் காட்டிய நன்னூல் சூத்திரத்திற்கு இவர் கருத்துப்படி இக்காலத்தில் வழங்கும் இலக்கண மாறுபாடுகள் அனைத்தையும் கொள்ளவேண்டுமென்பது பொருளல்ல. அம் மாறுபாடுகளை உலக வழக்கோடு ஒப்பக் கொள்ளலாமாயின் நன்னூலார் இலக்கணம் எழுதுவானேன்? இலக்கண மாறுபாட்டு மாறுகாதன வருமாயின் அவற்றையுங் கொள்க என்று பவணந்தியார் இச் சூத்திரத்தார்

கூறினர். பவணந்தியார் மட்டுமா, தொல்காப்பியருமே 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அவ்வாறு கூறினர். புதியன உள்வாயின் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளப் புலவரெவரும் மறார் என்பதனை இக் கட்டுரையாளர் அறியார்.

இதுகாலை பண்டிதன்மார்க்கண்டனத்திற்கு இலக்கரவார் அனைவரும் இலக்கண இலக்கியங்களைச் சிறிதும் கல்லாமல் வாதம் நிகழ்த்துவாரும், ஒரு சிறிது கற்று வாதம் நிகழ்த்துவாரும், அதுனால் கல்லாதார் கூற்று புலவராலேனும் புலவரல்லாதாராலேனும் கொள்ளப்படா தாயிற்று. நம் தமிழ் மொழியைத் திருத்தவேண்டுமாயின் கற்றுத் திருத்துதல் வேண்டும்.

— வ. கந்தையா.
(கொழும்பு ரேடியோவில்)

2

தமிழிலக்கணத்தில் ‘பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும் வழுவல்’ என்பதை இலக்கணப் புலவர் எவரும் ஏற்க மறுக்கவில்லை. அவர்கள் மறுப்பது பழையன கழித்தலையும் புதியன புகுத்தலையுமே யன்றிக் கற்றறிந்தோர் வழக்கில் காலத்தால் நேரும் பொருத்தமான மாற்றங்களை யன்று.

வளர்ந்து வருகின்ற எம்மொழி விலும் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மையே. அது போன்றே, அம் மாற்றங்கள் ஒரு மொழியின் ஆக்கத்திற்கும் அழிவுக்கும் காரணமாவன என்பன மறுக்கமுடியாத உண்மை. மொழியாக்கத்திற்கான மாற்றங்களை ஏற்றுப் போற்றுவதும், மொழியழிவுக் காவணவற்றைக் களைந்தெறிவதும் மொழியறிஞர் கடமை. இதற்காகவே இலக்கண நூல்கள் இயற்றப்பட்டன.

கல்லாத மக்களின் பேச்சு மொழிகளைச் சேர்ப்பதிலும், பிறமொழிச் சொற்களை வகையறையின்றிக் கலப்பதிலும் ஒருமொழி வளர்ச்சி புதுவது போல ஒருசிலர்க்குத் தோன்றிய போதிலும், அதனால் அம்மொழி தணக்கேயாகிய தனிப் பண்பை இழந்துவிட நேருகிறது. மற்றைய மொழிகளின் நிலைமை எவ்வாறிருந்தாலும் தமிழ்க் குரிய உயர்-தனிச்-சேம் - மொழி என்னும் பெருமைக்குப் பழுது நேர்ந்துவிடும்.

பொதுமக்களின் பேச்சு வழக்குத் தமிழில் உயிர்ப்பு இருக்கிறதென்று கூறி, அதை எழுத்து மொழியாக இலக்கிய மொழியாகக் கொள்ளலாமென்பது பிழையான கருத்து. ஏனெனில், கல்லாத மக்களின் பேச்சு வழக்குத் தமிழ், பல காரணங்களால் காலத்துக்குக்காலம் தேய்ந்து தேய்ந்து உருக்குலைந்து திரிவது, நிலையான மறுமலர்ச்சி - 15 - 9

இலக்கியத்துக்கு அதைக் கருவியாகக் கொண்டால், சில ஆண்டு களுக்குள்ளேயே அவ்விலக்கியம் பயனற்றதாய்விடும்.

மேலும், வழக்குத்தமிழ் இடத்துக்கிடம், இனத்துக்கினம் பல சித மாறுபாட்டோடு வழங்குவது. ஒரிடத்துப் பேச்சு — ஒரினத்துப் பேச்சு, மற்றோரிடத்துக்கு — மற்றோரினத்துக்கு ஏச்சாக இருக்கிறது இவற்றுள் கொள்ளப்படுவது எது? தள்ளப்படுவது எது?

அங்கங்கேயுள்ளவர்கள், அவ்வவிடத்து வழக்கு மொழிகளைக் கையாளலாமே எனில், அது மிகப் பெரிய தீங்காய் முடியும். இப்படிச் செய்தால் இன்றுள்ள ஒரே தமிழ்மொழி சிலகாலத்தில் ஒன்றோடொன்று தொடர்பற்ற ஒன்பது மொழிகளாகி விடவும்கூடும்! அதுவுமன்றிப் பன்னெட்டுக் காலமாகப் போற்றிப் பாதுகாத்த பழந்தமிழிலக்கியக் கருவில்களெல்லாம் பொருள் விளங்காப் பயனற்ற பொருளாகிவிடும்!

இனி, ஆங்கிலம், ஹிந்தி முதலிய மொழிகள் பிறமொழிச் சொற்களையும் இலக்கணங்களையும் தம்மோடு சேர்த்துக்கொண்டு வளம்பெற வளர்ந்து விட்டன என்று சொல்லப்படுகின்றது. இது உண்மையே. இவை காலத்தால் மிகப் பிற்பட்டவை. போதிய சொல்வளம் இல்லாதிருந்

தலை, ஆகையால் இவற்றிற்கு இத் தேவை ஏற்பட்டது. இதனால் இவை தூயமொழிகள் என்ற சிறப்பை இழக்க நேர்ந்தது. தமிழின் நிலை வேறு. இது பல நூற்றாண்டுகளின் முன்பிருந்தே சொல்வளமும் இலக்கண இலக்கியச் சிறப்பும் பெற்றவரும் மொழி. இன்றைய விஞ்ஞான வழக்குக்கு வேண்டிய சொற்களைத் தவிர வேறு எவ்வகை வழக்குக்கும் வேண்டிய சொற்கள் தமிழில் நிறையவுண்டு. எழுதுவோரின் சோம்பலினால் வழக்கொழிந்த பல சொற்கள், இன்றைய தேவைக்குப் பயன்படக்கூடியன. விஞ்ஞான வழக்குக்கு வேண்டிய புதுச் சொற்களை ஆக்குவதினாலும் பொருத்தமான பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழாக மாற்றியமைப்பதினாலும் அத் தேவையை நிறைவாக்கலாம். எதற்கும் கட்டுப்பாடு வேண்டும். இலக்கணக் கட்டுப்பாடன்றி மொழியை வழங்குதல் “அரங்கின்றி வட்டாடியற்ற” (கோடுவகையாமல் விளையாடுவதைப் போன்றது).

ஆகவே, தமிழின் சீருக்குக் கேடு நேராத வகையில் செய்யும் திருத்தத்தை — அதுவும் தமிழறிந்தவர் செய்யும் திருத்தத்தைத் தமிழுலகம் மறந்து ஏற்றுக்கொள்ளாமென்று நம்புகின்றேன்.

“ஐயாறன்”

* * *

தமிழிலக்கண மாறுபாடுகள் சம்பந்தமாக அடுத்த இதழில் “இரட்டையர்கள்” எழுதுகிறார்கள்.

தெரியாதா?

கூடுகட்டி முட்டையிடும் குருவிக் குலங்களுக்கு வீடுகட்டி வாழும் அந்த வித்தை தெரியாதா?

வீடுகட்டி வாழ்ந்தொழுங்கு விதி வகுத்து ஒற்றுமையாய்ப் பாடுபடும் ஏறம்புகட்டுப் பறையத் தெரியாதா?

காலக் குறிப்பறிந்து ஞாதல்செயும் விலங்குகட்கு சிலக் குடித்தனங்கள் செய்யத் தெரியாதா?

தெரியாமல் என்ன? எலாம் தெரியுந்தான்; ஆனாலோ புரியாதாம் அவ்வவற்றின் போக்கிம் மனிதருக்கு.

*

வாழப் பிறந்த அந்த வர்க்க உயிர்க் குலங்கள் தாழும் வகையொழிக்கத் தவிர்த்ததெவை; வேறென்ன?

— நாவற்குழியூர் நடராஜன்.

வென்றுவிட்டாயடி,

ரத்திற!

சேன்ற இதழில்:

[ரத்திற எழுதகிறார்:- என் தாயார் இறந்து போனார். தகப்பனார் மலேயாவில். பெத்தாச்சிதான் என்னை வளர்த்தவர். கிறீஸ்தவ சமூகத்திலேயே நான் யிசுவும் தடுக்கான பெண். 16 வயதில் உடுவில் பெண்பாடசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் வழியில் ஒரு 'கவர்' கிடைத்தது. அதனுள் ஒரு இளைஞனின் போட்டோவும், அதேபோல் பெரிய படமொன்றும் இருந்தன. பின்னுக்கு அவன் விலாசம் இருந்தது. 'சனிக்கிழமை சந்தித்து' இழந்த பொருளின் அடையாளம் சொன்னால் தருவதாக' அவனுக்கு எழுதினேன். சனிக்கிழமை அவனுடைய படத்தை எடுத்து வேடிக்கையாக மூத்த மீட்டுவீட்டு சிமிர்த்தேன். அவன் படலையைத் திறந்துகொண்டு வந்தான்!]

நான் சற்றுமுன் செய்த காரியத்தினால் படபடத்த செஞ்சிலே அமைதியை வரவழைத்துக் கொண்டு "வாருங்கள்!" என்று அவனை மலர்ந்த முகத்துடன் வரவேற்றேன்.

"ஓ! மிஸ் ரத்தினம் தம்பிமுத்துநீர் தானா?" என்று கேட்டுக் கொண்டே, அவன் நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

"ஆமாம்; உங்களுக்கு....."

"உம்மை முன்பே கண்டிருக்கிறேன்!"

"ஓ!"

"நீர் பள்ளிக்கூடம் போகிறவருகிற சமயங்களில் கண்டிருக்கிறேன்"
"ஆள் ஒரு மாதிரிப் போவழிதான்" என்பது

உறுதியாகிற்று, நான் சிரித்தேன்; அவனும் சிரித்துக் கொண்டே, "என்னைத் தெரிகிறதா?....." என்றான்.

"தெரிகிறது; ஒருவரின் படத்தைக்கண்டு, அதன்மூலம் அடையாளம் தெரிந்துகொள்ளாத மண்கேம்" என்று என்னை நினைத்தீர்களோ?"

"மன்னித்துக்கொள்ளுமி அந்தமாதிரியெல்லாம் உம்மைப் பற்றி நினைப்பேனா? ஆனால், ஒரு விஷயத்தில் பிழை விட்டு விடமசோ!"

"நானா?"

"ஆமாம், நான் இழந்த பொருளை அடையாளம் சொன்னால்லவா, தருவதாகச் சொன்னீர்"

இப்போது அடைபாளத்தையும் நீரே சொல்லிவிட்டீரே!”

“ஓ...ச்...” — நான் உதட்டைக் கடித்துக்கொண்டு சிரித்தேன். அவனுடைய படம் என்னிடம் இருப்பதாகச் சொல்லிவிட்டேன் அல்லவா? என்னுடைய வாயாடித்தனமும் இவனிடம் தோற்றுவிடும்போலல்லவா இருக்கிறது!

அவன் வெற்றிச் சிரிப்புடன், “நல்லதாயிற்று; இனிமேல் அடையாளம் கேட்கவேண்டிய தொந்தரவு உமக்கு இல்லை! அந்தப் படங்களைக் கொடுத்துவிடுகிறீரா?” என்றான்.

நான் டக்கென்று ‘படங்களா?’ என்றேன். அவனை ஏமாற்றுவதற்கு இன்னும் என்னிடம் ஒரு ‘பிடி’ இருப்பது குறித்து சந்தோஷமடைந்தேன். ஒரே ஒரு படந்தான் என்னிடம் இருப்பதாகச் சொல்லலாமல்லவா? என்னுடைய இந்த ‘களவு’ அவனுக்கு உடனே விளங்கிவிட்டது. அவன் குறும்பாகச் சிரித்துக்கொண்டே, “என்னுடைய படத்தின்மேல் உமக்கு ஆசையிருந்தால் நீர் ஒன்றை எடுத்துக் கொள்வதுபற்றி எனக்கு ஆட்சேபனையிலலை. ஆனால் அதற்காக நீர் பொய்சொல்ல வேண்டாம்!” என்றான்.

என்னுடைய கெடுக்க படபட வென்று துடித்தது. என்ன துணிவாகச் சொல்கிறான்; அவனுடைய படத்தின்மேல் எனக்கு ஆசையாமே!என்னுடைய உணர்ச்சியை வெளிக் காட்டாமல் நான் சமாளித்துக்கொண்டு, “சேச்சே! உங்கள் படத்தை

எனக்கெதற்கு? என்னிடம் ஒரே ஒரு படத்தான் அகப்பட்டது. அதையும் இதோ தந்துவிடுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு, உள்ளே போனேன். முதலில் பெத்தாச்சியிடம் போய், தேரீர்தயாரிக்கும்படி சொல்லிவிட்டு, அந்த ‘கவ’ரை எடுத்தேன். பெரிய படத்தை எடுத்து மேசையுள் வைத்துவிட்டு சிறிய போட்டோவைப் பார்த்தேன். என் சட்டையிலே அதை நன்றாகத் துடைத்தேன். என் உட்களின் ஸ்பரிசத்தால் அது நனைந்திருக்குமோ என்ற சந்தேகம் எனக்கு! பிறகு அதைக் கவரில் போட்டுக் கொண்டு வெளியே வந்து, “ஆந்தாருங்கள்; இதற்குள் ஒரே ஒரு படத்தான் இருந்தது. பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!” என்றேன். அவன் அதை வாங்கி அவசர அவசரமாக உள்ளே இருந்த படத்தை எடுத்தான். அப்போதும் நான் சிரித்துக்கொண்டே, “ஒரு சமயம் நீங்கள் இரண்டு படங்களை வைத்திருந்தாலும், ஒன்று வேறெங்காயினும் விழுந்திருக்கக்கூடும். தயவுசெய்து என்னைமாதிரம் ‘கள்ளி’ என்று நினைத்து விடாதீர்கள். உங்கள் படத்தை வைத்திருந்து நான் என்ன செய்யு?” என்றேன். நான் சொல்லிவாய் மூடுமுன் அவன் ‘கல கல’ வென்று நகைத்தான்; என்னைக் கேளியாகப் பார்த்துக்கொண்டே விழுந்து விழுந்து சிரித்தான். எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

“ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?” என்றேன்.

அவன் ஒருமாதிரியாக சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டு “நீர் கள்ளி இல்லை; ஆனால் ‘திருடி!’” என்றான்.

நான் திகைத்தேன்.

“ஆனாலும் பழக்கம் போதாது; இந்தமாதிரி முன்யோசனையில்லாமல் திருடினால் அகப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டியதுதான்!” என்று கூறி அவன் மேலும் சிரித்தான்.

நான் கோபம் கொண்டவள் போல, “ஏன் வெருட்டுகிறீர்கள்?” என்றேன்.

“யார்? நாளை வெருட்டுகிறேன்? மிஸ். ரத்தினாவல்லவா, பாலகிருஷ்ணனை வெருட்டுகிறார்!”

அவன் மேலும் சிரித்துவிட்டுச் சொன்னான்: “இந்த ஒரு படத்தான் உமக்குக் கிடைத்ததென்றால், என்னுடைய விலாசம் உமக்கு எப்படித் தெரிந்தது? மற்றப் படத்தின் பின்பக்கத்தில்லவா, விலாசம் எழுதியிருந்தேன்!”

நான் கைகளால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு சிரித்தேன். ஆண்டவனே, இவ்வளவு மூடமாகவா போய்விட்டேன் நான்?

‘மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்!’ என்று கூறிவிட்டு எழுந்து உள்ளே ஓடினேன்.

படத்தை எடுக்கப்போனவள், ஏதோ நினைத்துக் கொண்டு, சமையலறைக்குப் போனேன். பெத்தாச்சி தேரீர் தயாரித்து விட்டார். அதை எடுத்துக் கொண்டு வந்து பாலுவின் முன்னால் வைத்தேன். அவன் அதை எடுத்துக்கொண்டே, “வந்தனம், உமக்கு மிகவும் சிரமம் கொடுத்து விட்டேன்” என்றான்.

“எனக்கா சிரமம்? உங்களுக்கு

குத்தான்

அவன் சிரித்துக்கொண்டே, ‘இந்தமாதிரி ஒருபெண் சிரமம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தால் எவ்வொரு சனிக்கிழமையையும் அதற்காக எதிர்பார்த்துக்கொண்டல்லவா இருப்பேன்!’ என்றான்.

அவனுடைய வார்த்தைகள் என்னுடைய உள்ளத்தில் ஏதோ ஒருவித இன்னிசையை எழுப்பின.

“பேச்சுக்காக இப்படித்தான் சொல்வீர்கள். உங்களுக்குக் காரியமில்லாவிட்டால் ஏன் வருகிறீர்கள் இங்கே?”

“உமக்கு விருப்பமில்லாவிட்டால் நான் வரவில்லை”

“ஐயையே!”

“அப்படியானால், அடித்த சனிக்கிழமை.....”

“கட்டாயம் வாருங்கள்; எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன்!”

பிறகு அவன் என்னைப்பற்றிய விபரங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டான். தன்னைப்பற்றியும் சொன்னான். அவனுடைய சொந்த ஊர் சாவகச்சேரி. இங்கே மாமனாருடைய வீட்டிலிருந்து இந்துக்கல்லூரியில் படிக்கிறோம்.

“நேரமாகிறது; அந்தப்படத்தையும் கொடுத்தால், போய்விடுகிறேன்”

நான் தலையசைத்து, “அதை இப்போதே தந்தால் அடித்த கிழமை வரமாட்டார்கள். அடித்த கிழமை வருகிறபோது தான் தருவேன்!” என்றேன்.

அவன் எழுந்துகொண்டே, “அதற்கென்ன, அடித்த வாரம் வாங்கிக்கொள்கிறேன். ஆனால்,

ஒரு எச்சரிக்கை: படத்தை பழுதாக்கி விடக்கூடாது. அடிக்கடி எடுத்துப் பார்த்தால் கசங்கிப் போகும்!" என்றான்.

நான் உதட்டைக் கடித்து பொய்க் கோபம் காட்டினேன். அவன் சிரித்துக் கொண்டே, "நமஸ்காரம். அடுத்த சனிக்கிழமை வருகிறேன்" என்று கூறிக் கிட்டு, திரும்பி நடந்தான். நான் ஒருவித இன்ப உணர்ச்சியுடன் அவனையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றேன். அவன் மறைந்ததும் ஒடிப்போய் அந்தப் படத்தை எடுத்துப் பார்த்தேன்.

*

அடுத்த சனிக்கிழமை அவன் தவறாமல் வந்தான். அவன் நிச்சயமாக வருவானென்று தெரிந்திருந்தும், அவன் வந்து சேரும் வரை என் மனம் ஏங்கிக்கொண்டு தாளிடுங்கி நின்றது. என் வாழ்வில் ஏற்பட்ட ஒரு புதிய அனுபவம் இது.

அவன் வந்தான். தன்னைப் பற்றி இன்னும் பல விவரங்கள் சொன்னான். தனக்கு இருபத்தொரு வயதாகிறதென்றும், இப்போது 'எஸ். எஸ். ஸி.' தான் படிப்பதாகவும் சொன்னான்.

"குரப்புலிதான்! உங்கள் படிப்பு ஒரு கரை சேருவதற்கு நீங்கள் சீழேயே வாழவேண்டும்" என்றேன்.

"ஓகோ, பகிடியாய் இருக்கிறதோ உமக்கு? இப்போது எங்கள் வகுப்பில் இரண்டாவது பையன் நான்தான். வயதைக் கேட்டு யோசிக்கிறீரா? நான் தமிழ் 'எஸ். எஸ். ஸி.' வரை ஏற்கெனவே படித்துப் பாஸ் பண்ணிவிட்டுத் தான் 'ஏ டி லீ டி' க்கு வந்தேன்;

தெரியுமா?"

"ஓ! அப்படியானால் உங்களுக்குத் தமிழ்ப்பாடம் வெகு லேசாக இருக்கும்!"

"லேசா? தமிழிலே நான் பெரிய பண்டிதராக்கும்! தமிழிலே ஒரு பாட்டுச் சொல்கிறேன்; கேட்கிறீரா?"

"ஓகோ, சங்கீதம் கூடத் தெரியுமா, உங்களுக்கு?"

"சங்கீதமில்லை; அந்தப் பாட்டின் கருத்துக்காகச் சொல்கிறேன்"

"ஐயையோ, தமிழ்ப் பாட்டை அதன் கருத்துக்காகக் கேட்கவா?....."

"பயப்படவேண்டாம்! நானே பொருளும் சொல்லிவிடுகிறேன்"

"அப்படியானால் சரி, பாட்டைச் சொல்லுங்கள்!"

பாலு தொண்டையைச் செருமிக்கொண்டு பாட்டை ஆரம்பித்தான்.

"கனிகொள் பாய்பரி
கள்ளவொர் தோகையாள்
வழுவீ வழுவர்
றுளையொர் வள்ளல்தான்
எழுவின் நீள்புயத்
தாலெடுத்தேந்தினான்
தழுவி நின்றெழி

யான்தரை மேல்வையான்
கிளங்குகிறதா?"

"என்னவோ? ஏதோ....."

"அதன் பொழிப்பை மாத் திரம் சொல்கிறேன்; பெண்மணி யொருத்தி குதிரைமேல் சென்றாள். குதிரை தள்ளிற்று. சரிந்தாள். நல்ல வேளையாகப் பக்கத்தில் வந்த ஓர் இளைஞன் அவளை ஏந்திக்கொண்டான். ஆனால்..."

"என்ன ஆனால்?"

"நிலத்திலே விட்டானில்லை.

அவனைத் தழுவி வண்ணமே
நின்றாவிட்டான்!”

“சீச்சீ! இதுதான் தமிழ்ப்புல
வன் பாடியதோ! எந்த வம்பினோ
.....”

“வம்பனில்லை: கம்பன்தான்
பாடினான்! ராமாயணத்திலே
ராமன் வில்லை முறித்தான் என்ற
செய்தி கேட்டுத் தசரதன் புறப்
பட்டபோது அவனோடு வந்த பரி
வாரத்தில் நடந்த ஒரு சிறு சம்
பவம் இது!”

“இவையெல்லாம்.....”

“இதுமாதிரிமா? வேறு சில
பாட்டுகளை நான் சொன்னால்
நீர் எழுந்து ஓடிவிடுவீர்!”

“சீச்சீ, இந்தப் பாட்டுகளைத்
தானே ‘இலக்கியம்’ என்று பள்
ளிக்கூடத்தில் சொல்லிக்கொடுக்
கிறார்கள்?.....”

“அதற்கென்னவாம்?”

“மாணவர்களைப் பழுதாக்கி
.....”

“ஓஹோ! இந்தப் பாட்டைக்
கேட்டால் பழுதாகி விடுவார்களா
க்கும்!.....இது இரண்டாம்
வகுப்பில், படிப்பிக்கிற பாட்டல்,
மேல்வகுப்பில் - வயது
வந்த மாணவர்களுக்குத்தான்
படிப்பிக்கிறார்கள். அவர்கள்
அறிந்து அனுபவிக்க வேண்டிய
விஷயத்தானே?.....சினிமாவுக்
குப் போய் ‘மன்மதலீலையை’
என்ற பாட்டையும் அபிசயத்தையு
ம் புர்த்தால் மாத்திரம் மாண
வர்கள் பழுதாகி விடுவதில்லை
யாக்கும்?”

‘போதும்; போதும்! மாணவ
ர்கள் எப்படியாவது மண்ணாய்
போகட்டும்!.....’

“என்னையும் உம்மையும்
தவிர!”

மறுமலர்ச்சி - 15 - 15

“எனக்கு ஒரு யோசனை...”

“தோன்றுகிறதோ?”

“எனக்குத் தமிழ்ப்பாடமென்
றால் கூத்த சூனியம்!”

“தமிழ்ப் பெண்ணாயிருந்தா
ல்லவா தமிழ்ப்பாடம் தெரிய
வரும்!”

“ஏன், என்னைப் பார்த்தால்
சிங்களத்தி மாதிரி...”

“இல்லை; பறங்கிச்சி மாதிரி-
நிறத்தைத் தவிர!”

நான் முகத்தைத் திருப்பிக்
கொண்டு, “சரி, சரி; இந்தப்
பறங்கிச்சியோடு உங்களுக்கு
என்ன வேலை?...” என்றேன்.

“அட்டே! கோபம் வந்துவிட்
டதா? பகிடிக்குச்சொன்னால்...”

நான் அவனைப்பார்த்துச் சிரித்
துக்கொண்டு, “நீங்கள் பகிடி பகி
டியாய் எனக்குப் ‘பேய்ப்பட்டம்’
கட்டி விடுவீர்கள்!” என்றேன்.

“பகிடியென்ன, கொஞ்சம்
உண்மையையுந்தான் சொன்
னேன்”

“பழையபடி...”

“நீர் போடுகிற சட்டையைக்
கண்டால் தான் எனக்குப் பிடிக்
கிறதில்லை; இப்படியெல்லாமா
துணியை மிச்சம் பிடிக்கவே
ணும்? முழங்காலிலிருந்து ஒரு
சாணுக்கு மேலே.....இது பறக்
கிச்சி வழக்கந்தானே?”

“என்னுடைய உடுப்பை
எனக்கு விருப்பமானபடிதான்
உடுப்பேன்” என்றேன். இதைப்
பற்றி எனக்கு புத்தி சொன்னவர்
கள் எத்தனையோபேர். இதுவரை
அந்தப் புத்திமதிகளை நான் ஏற்
துக் கொள்ளவில்லை. ஆனால்
பாலுவின் பேச்சைக் கேட்ட
பிறகு, என்னுடைய உடையைப்
பற்றி உண்மையிலேயே வெட்

கப்பட்டேன்.

“உமமுடைய விருப்பப்படி உடுத்தலாம்; உடுத்துவது சட்டையல்ல, சேலைதானே! ஓ, உமக்கும் இனி வயது வந்து விட்டது - சேலை கட்டுகிற வயது!இது கிடக்கட்டும். ஏதோ ‘யோசனை’ வந்ததே உமக்கு! மறந்துவிட்டீரா?”

“உங்களிடம் சொல்லிப்பயன் என்ன? எடுத்ததற்கெல்லாம் ரொட்டை சொல்வீர்கள்!”

“தப்பு; தப்பு; தப்பு! இனிமேல் அந்தமாதிரிப் பேசவில்லை. கடந்ததை மன்னித்துவிட்டு, உம முடைய ‘யோசனை’யைச் சொல்லிவிடும்..... ‘எனக்குத் தமிழ்ப் பாடம் என்றால் சுத்த சூனிமம்’ பிறகு.....?”

‘பரீட்சையும் கிட்டிவிட்டது!’
“உம்”

“யாரிடமாவது பாடம் கேட்டுப் படித்தால்...”

“மிகவும் நல்லது!”

நான் பேசாமல் அவனைப் பார்த்தேன், அர்த்தத்துடன். அவன் ஒன்றும் பேசவில்லை. மீண்டும் நான் சொன்னேன்.

“உங்களுக்குத் தமிழ்ப்பாட மென்றால்.....”

“பச்சைத் தண்ணீர் மாதிரி!”

“ஆகையால்.....”

“ஆகையால்?”

நான் அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தேன். அவன் வேண்டுமென்றே ஒன்றும் அறியாதவன்போல இருந்தான். நான் என்ன கேட்கப் போகிறேனென்று அவனுக்குத் தெரிந்திருக்கும். ஆயினும் என் வாப் மூலமாகவே அதைக்கேட்க விரும்புகிறான் இந்த வம்பன்!

(தொடரும்)

வெளிவந்துவிட்டது!

வெளிவந்துவிட்டது!!

திருக் கதிர்காமத்துக்கு ஓர் ஆற்றுப்படையாக
முதலியார் குல. சபாநாதன் அவர்கள்
எழுதிய

❀ க தி ர் காம ம் ❀

என்னும் விரிவான சரித்திர ஆராய்ச்சி நூல்.
அழகிய படங்கள், பல தோத்திரப் பாடல்கள் கொண்டது.
விலை ரூபா 2/-

வியாபாரிகளுக்குத் தகுந்த கழிவு கோடுக்கப்படும்.

- (1) டூலகம்,
19, ரைவின் ஸ்ரீந், கும்பனித்தெரு, கொழும்பு.
- (2) பூரீ லங்கா புத்தகசாலை,
சிவன் கோவிலடி, வண்ணார்பண்ணை.

அவதார புருஷன்

— கு. பேரியத்யபி —

‘நெஞ்சை அள்ளுஞ் சிலப்பதிகாரம் என்றோர் மணி ஆரம் படைத்த தமிழ்நாடு’ என்று பாரதியார் கூறுகிறார். இளங்கோ வடிகள் கவித்துவத்தையே பெரிதும் வியந்து பாரதியார் அங்ஙனம் பாடினார். அவர் கவிச் சிறப்பை நாம் மெச்சுகிறோம். நாடகத் தமிழும் இசைத் தமிழும் பண்டைக்காலத்தில் எத்துணை வளம் பட்டிருந்தனவென்பதை அந்நூலின்மூலம் நமக்கு அறிவுறுத்தும் பெரும்பணிக்காக நாம் இளங்கோவடிகளைப் போற்ற வேண்டும்.

இளங்கோவடிகள் முத்தமிழும் கைவரப்பெற்றவோர் மேதை; நுண்ணறிவு படைத்த கவிஞன்; நாடகத் தமிழும் இசைத் தமிழும் தமிழ்நாட்டினின்றும் அறவே ஒழிந்து போகாதபடி காப்பாற்ற வந்த அவதார புருஷன்.

தமிழன் ஆர்விய ஆதிக்கத்தால் தன் பண்டைச் சிறப்புகளை யெல்லாம் மறந்துவிட்டான், அந்நிலைமையிலே அவன் பழைய இசைக் கருவிகளைப் பற்றியுஞ் சிந்திக்கவில்லை. ‘ஆர்மோனியம்’ என்றோர் இசைக்கருவி அவனுக்குக் கிடைத்தது. குழந்தைக்கு வாயில்வைத்து ஊது ‘ஊதுவினை’ கிடைத்ததுபோல, அதன் கொடுமையை ஆற்ற முடியாது. ஜவாஹர்லால் நேரு கூறிய வார்த்தைகளை இங்கே கூறுவது நல்லது. — “ஆங்கிலேயனை இந்த நாட்டினின்றும் தூர்த்துமுன், அவன் கொண்டுவந்த ஆர்மோனியத்தை முதலிலே கப்பல் ஏற்றிவிடவேண்டும்” என்று கூறினார் அவர்! ஆங்கிலேயன் செய்த அநீதியிலும் பார்க்க இந்த வரத்தியம் இந்தியர்களைச் சித்திரவதை செய்தது. இந்தியரைப் பொதுவாக இது இக்கொடுமை செய்ததென்றால் இசையுலகிற் பெருஞ் சிறப்புற்றிருந்த தமிழனை எங்ஙனமெல்லாஞ் சித்திரவதை செய்திருக்கும் என்று கூறவும் வேண்டுமா?

இப்படியான தருணத்திலே “பழம் பெருமையை உணராத தமிழனே, உன் இசைக்கருவி உதவல்ல; வேறு. இதோ எடுத்துச் சொல்லுகிறேன், அதன் சிறப்பைக் கேள்; அமைப்பு முறையைக் கேள்!” என்றும், “இதோ அமைத்துவிட்டேன்; உனக்கு ஆற்றலிருந்தால் வாசித்து அதன் இனிமையைக் கேட்டு அமரத்துவமடை. உனது யாழ் கேவலம் மிருக இச்சையை எழுப்புவதல்ல. அது தேவகாணஞ் செய்யும்” என்றும் கூறி நமக்கு அறிவுறுத்த வேறோர் அவதார புருஷர் அவதரித்தார். அவர்தான் நம் விபுலானந்த அடிகள், இளங்கோ அடிகள் போன்றே விபுலானந்த

அடிகள் ஓர் துறவியாகவும் முத்தமிழ்ப் புலமையும் ஒருங்கே வரப் பெற்றவராகவும் அவதரித்த புதுமை நோக்கற்பாலது.

இளங்கோ அடிகள் காவியத்தலைவியாகக் கொண்ட அந்த உத்தம மாது கண்ணகி தேவியைக் குலதெய்வமாக வணங்கும் பெற்றோர்க்கே விபுலானந்த அடிகள் புத்திரனாக அவதரித்ததும் ஒரு சிறப்பே.

புண்ணிய பூமியாகிய இந்தியாவிலே பெரும் மகான்கள் பிறந்து பல உண்மைகளையும் நமக்கு அறிவுறுத்தினார்கள். பல இலக்கியங்களை ஆக்கினார்கள். பல கலாசிருஷ்டிகளை அளித்துள்ளார்கள். அந்நாட்டிற்கு அடிகள் இலங்கையிலே வந்து அவதரித்ததையுன்னி நாமெல்லாம் பெருமை கொள்ளுகிறோம். காலந்தோறும் இலங்கையும் தமிழுக்குத் தன்னலான தொண்டைச் செய்துவந்திருக்கிறது. சைவசமயத்தைப் பேணியும், தமிழ் வசன நடைக்கு வழிவகுத்துமுதவிய ஆறுமுகநாவலரையும், பல தூல்களை அச்சேற்றி உதவிய சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையையும் இன்னும் பல அறிஞர்களையும் யாழ்ப்பாண நாடு சன்றளித்தது. தமிழினின் பண்பாட்டை நன்கு பிரதிபலிக்கும் இனிய நாட்டுப் பாடல் மலிந்த மட்டக்களப்பும் தன் பணியைச் செய்வதற் பின்னிர்க வில்லை.

ஒவ்வொரு தமிழனும் சுவாமிக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டவன். சுவாமிகள் தனது காலத்தில் இருபெருந் தொண்டுகள் செய்திருக்கிறார். தமிழுக்குத் தொண்டு செய்திருக்கிறார்; பிறந்த நாட்டை மற்றவர் மதிக்கும்படியான நிலைக்கு உயர்த்திவிட்டவரும் அடிகளே.

அடிகள் இலங்கையிற் பிறந்து யாழ்ப்பாண ஆராய்ந்தமைக்கும் ஒரு சிறந்த பொருத்தமுண்டு. இராவணன் ஆண்டநாடு இலங்கை. அவனை “அரக்கன்” என்கிறார் ஒருசாரார்; “அது ஆரியச் சூழ்ச்சி; அரக்கனல்ல, மனிதனே” என்கிறார்கள் மறுசாரார். அவன் அரக்கனாகிலுஞ்சரி, மனிதனாகிலுஞ்சரி. அவன் யாழ் வல்லோன் என்பதை இருசாராரும் ஒப்புக்கொண்டே ஆகவேண்டும். ஒருசமயம் அவன் தேர் செல்வதற்குத் தடையாகக் குறுக்கே நின்ற கைலாச பர்வதத்தைப் பெயர்த்துவிட்டுத் தேரை அப்பாற் செலுத்த உன்னி மலையைத் தூக்கினான். அவன் செயல் கண்டு வெகுண்ட ஈசன் பெருவிரலால் ஊன்றி அமர்த்தினார். அப்பொழுது அவன் தலை ஒன்று முரிந்து வீழ்ந்தது. உடனே தன் பிழையை உணர்ந்த இராவணன் முரிந்த தலையை யாழாகக் கொண்டு இனிய ஓசை எழுப்பி இசைபாடி ஈசனை வணங்கினான். அவன் யாழின் இனிமையிலே மயங்கிய ஈசன் அவனுக்கருள் புரிந்தார். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தாம் பாடிய எட்டாவது திருப்பாடல்களில் இதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அவ்வெட்டார் திருப்பாடலைப்பற்றிப் பாடும் சேக்கிழார் சுவாமிகள்,

மண்ணில்கில் வாழ்வார்கள் பிழைத்தாலும் வந்தடையின்
கண்ணுதலான் பெருங்கருணை கைகொள்ளும் எனக்காட்ட
எண்ணமிலா வல்லரக்கன் எடுத்துமுறித் திசைபாட
அண்ணலவற் கருள்புரிந்த ஆக்கப்பாடருள் செய்தார்.

என்று கூறுகிறார்கள். அப்பெருங் கருணையை இராவணன் இசை
யினாலேயே பெற்றான். இங்ஙனம் இசை எழுப்பி ஈசனையே
மயக்கிய இராவணனுடைய கை யாழிலே பட்டால் கேட்கவா
வேண்டும்! அவன் யாழ் வாசிப்பதில் தலைசிறந்தோன் என்பது
இதிலிருந்து புலனாகிறது. அந்த யாழ் வல்லோரையே இராவணன்
அரசுபுரிந்த இலங்கையிலே இருந்து, யாழ்நூலைப்பற்றி ஆராய்வது
சௌகரியமாக இருக்குமல்லவா? மண்ணின் குணம் மரத்திலும்
தெரியும் என்பார்கள். இராவணன் ஆண்ட பூமி யாருக்கு உகந்த
தாக இருக்கும்.

யாழ்க் கருவியைப்பற்றிப் பல நூல்களிலிருந்தும் ஆதாரம்
தேடிய அடிக்கு இமயமலைவரை சென்று, பெறுதற்கரிய 'பிர
புத்த பாரத' இதழின் ஆசிரியப் பதவியை மேற்கொள்ளும்
பெரும்பேறும் கிடைத்தது. இராவணன் எடுத்து முறிந்திசை
பாடிய கவியாய பர்வதத்தின் அண்மையிலே இருந்த காலத்தில்
புலனாகாதிருந்த பல யாழ்நூல் உண்மைகளும் புலனாகி இருக்க
லாம். வடநாட்டு நூல்களிலையங்கள் சில அவர் ஆராய்ச்சிக்கு உத
வியதாகச் செய்தி உண்டு.

அடிகளின் இசைத் தமிழ்ப் புலமைக்கு இப்பொழுது அச்
சாகி வெளிவந்திருக்கும் யாழ்நூலும், நாடகத் தமிழ்ப் புலமைக்கு
அவர் பல ஆண்டுகட்குமுன் வெளியிட்ட மதங்களுளாமணியும்,
இயற்றமிழ்ப் புலமைக்கு அவர் இயற்றிய பல பாடல்களும் கட்
டுரைகளுள் சான்றாகும். 'ஈசனுவக்கும் இன்மலர் மூன்று' என்
பதும், "ஆங்கில வாணி" என்பதும் பிரசித்தமானவை.

மூன்று சர்வ கலாசாலைகள் அடிகளின் தொண்டைப் பெற்
றிருக்கின்றன. அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்று. அதன்
முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக அடிகள் தொண்டாற்றினார்கள்.
சென்னை அரசாங்கமும் பல்கலைக் கழகமும் அவர் தொண்டைப்
பலமுறையும் வேண்டிப் பெற்றிருக்கின்றன. கலைச் சொல்லாக்கக்
குழுவினிருந்து அடிகள் செய்த தொண்டு பெரிது. எங்கள் இலங்
கைச் சர்வகலாசாலையின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியரும் அடிகளே.

பலருக்கும் பல டொக்டர் பட்டங்களை யெல்லாம் அள்ளிவிடிய
இச் சர்வ கலாசாலைகள் அடிகளுக்கு ஒரு பட்டம் கொடுத்துக்
கௌரவிக்க மறந்தது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. அப் பட்டம்
பெற்ற அறிஞருடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது அவர்க்கு
அடிகள் இளைத்தவர் ஆகமாட்டார். "தறவிக் கேன் பட்டம்!
கொடுத்தாலும் அதையுமவர் தறந்து விடுவார்" என்று சர்வ கலா
சாலையார் எண்ணியிருந்தால் அதில் ஆச்சரியமில்லை. *

அழகு

இளக்கதிர், முழுநிலா, தென்றல், பறவைகளின் இனிய கீதம், மலையிலிருந்து குதித்தோடும் அருவி — இக்கெல்லாம் அழகு உதயமாகின்றது. அணைந்தோரைத் தன் மணம்போல ஆட்டி அலைத்துப் பூத்துத் தளம்பி மலர் மணம் பரப்புந் தாமரைக் குளமும், அதிலே துள்ளிப் புரளுங்கயல்மீன்களும் அழகுக்கதிர்களை அள்ளி ஏறிகின்றன. மகிழ்ச்சி பொங்க இளங்கையிட்டு மழலை பொழிந்துவரும் குழந்தையைக் காணுந் தாயுள்ளத்திலும், மின்னிச் சிரிக்கும் மழை முகிலைக் கண்ட மயிலின் மனத்திலும் அழகு துள்ளி விளையாடுகின்றது. கலைஞனது உணர்ச்சிக் கொண்டலும், அழகுலகிலேயே முழங்கிப் பொழிகின்றது.

ஞானியும் அழகின் பாதையிலேயே அடிபெயர்த்து நடக்கின்றான். அழகையே தாயகமாகக் கொண்டு சிலர் உயிர் வாழுகின்றனர், ஏன் சில சமூகங்களிலேயே அழகு குடியிருப்பதை நாம் காண்கின்றோம்.

கண்டாரால் கிரும்பப்பட்டுத் தன்மையானது சிலவற்றில் வெளிப்படையாய் அமைந்தே விடுகின்றது தாமரைப்பூவிலுஞ்சம்புகதப் பொன்னிலும் உள்ளக் கவருந் தன்மை வெளிப்பட்டு நிற்

கின்றது. அதனாலேயே அவற்றை எல்லாரும் மெச்சுகின்றனர். அழகு ஒளிரும் இவற்றைக் கண்டு ஏனையவை அழகின் பாதையைவிட்டு விலகிவிடவில்லை. வசந்த காலத்தின் சோபையைக் கண்டு ஏனைப் பருவகாலங்களில் அழகூற்ற வற்றிவிடவில்லை. எக்காலத்தும் அழகு பெருக்கெடுத்த ஒடுகின்றது. அன்ன நடையிலும் மயிலின் தோகையிலுமேயன்றி ஆற்றையிலும் கரக்கையிலும் அழகின்பங்கு இருக்கவே இருக்கின்றது.

அழகின்பத்தை அனுபவிப்பதற்கு உயிராயுள்ளது ரவிக உணர்ச்சியே. இன்பவிடாய் கொண்ட மனமானது கிருப்பம் எனும் வீணையில் ரவிகஉணர்ச்சி நரம்புகளை அருட்டி அழகுமுதந் தேக்கி வழியும் ஒலிகளை எழுப்புகின்றது. எரியுந் தன்மையுள்ள பொருளில் நெருப்புப் பிடிப்பது போல, கிரும்பப்பட்டுத் தன்மையுள்ள பொருளில் மன கிருப்பம் புகின்றது. ரவிக உணர்ச்சியின் அளவுக்கு ஏற்பவே அழகின்ப முஞ் சரக்கின்றது. அதனாலேயே சிலர் தாமரையை அழகென்பர். சிலர் முல்லையே அழகென்கின்றனர். தனித்தனி புருஷத்தவம் வாய்ந்தோரின் முடிபும் வெவ்வேறாயிருப்பதில்பே. சிலரிடம் அழகுணர்ச்சி கூடியுஞ் சிலரிடம் குறைந்தும் காணப்படும், ரவிக உணர்ச்சி கொண்டவரிடம் ஞானமுந் தக்கவிடின், அழகுவானில்

அ. கனகசபை

இன்பச்சிறகடித்து நீந்துவர். அவர்கள் காக்கைச் சிறகினிலே கண்ணன் அழகைக் காண்பார்கள்; இடிமுழக்கத்திலும் தேவியின் இன்னிசையைக் கேட்பார்கள்; காணும் இடந்தோறும் எப்போதும் அழகை அனுபவித்தவண்ணமாய் இன்பத்திலே திளைப்பர். அழகே மயமாய் — அவரே அழகாய்த் திகழுவர்.

அழகே நம் இன்ப உலகு; இன்பப் பூஞ்சோலை; தெவிட்டாத தேனமிர்தம். உயிர் உலகு செழிக்க அமுத கிரணங்களைப் பொழியும் பூண சந்திரனும் அதுவே அழகு உள்ளத்தைத் தொட்டு உணர்ச்சிகளை அருட்டுகின்றது. அழகுக்கதிர் கல்மனத்தையும் உருக்கி இன்ப ஊற்றைத் திறக்கின்றது. துன்பர் துன்பம்

எனக்குரலிடச் செய்த அவையே அழகு அரங்கில் இன்ப நடம்புரிவதைக் காணலாம். அழகு மலரும் உள்ளத்திலிருந்து சார்தம் பொறுமை... ஆதிய நறுமணங்கள் எழுந்து கமழத் தொடங்குகின்றன. அங்கு தாராள சிந்தை குடியேறுகின்றது. உள்ளத்தில் உதித்தெழும் அழகு பேச்சாயுஞ் செயலாயும் வெளிக்கிளம்புகின்றது. இயற்கையில் அழகைக் கண்டு அதன் நியதிப்படி ஒழுகு பவனது வாழ்வு வளம்படுகிறது. அவன் புனிதப் பிறையாக - ஒளிபுள்ள பொருளாகப் பூண ஆயுளுடன் விளங்குகிறான். அழகமுது உண்டோர் பலர் புகழுடம்புடன் அமரராய் இவ்வுலகிலேயே வாழுகின்றனர்.

குழந்தைகளுக்கு ஓர் குணமிக்க ஆகாரம்!

சிற்புண்டிகளுக்கு ஓர் சிறந்த உணவு!

“மேயீல்ட் பிஸ்கட்”

நீங்கள் மறக்கமுடியாத பொருள்!

● எங்கும் கிடைக்கும் ●

தயாரிப்பவர்கள்:— C. B. M. Co., 21, Vanroyan St., COLOMBO.

❁ பக்தியால் ஆகுமோ? ❁

கோட்டாய், S. ஆதிமூலப்பெருமாள் ஆசிரியர்.

ஈசனின் கோயிலில் ஆடோடு கோழியை
ஈவிரக் கஞ்சற்றும் இல்லாமல்
ஈசப் பலிசெய்து நின்று தொழுவது
ஈதியோ? என்பதை ஆய்வோமையா!

இத்தரை மீதுள்ள எல்லா உயிருக்கும்
ஈசனே தந்தையுந் தாயுமென்றால்
அத்தனை ஜீவியும் ஆண்டவ னுத்தம்மின்
அன்புக் குழந்தைகள் அல்லவோகாண்!

மற்றையோர் வந்துநம் பிள்ளையைத் தொட்டிடில்
மாறாத கோபத்தால் போரிடுநாம்
பெற்றவ ரான கடவுளின் முன்னவர்
பிள்ளையை வெட்டேல் நல்லதாமோ?

எல்லா உயிர்களும் ஈசன்சேய் என்றிடில்
யாவும்நம் சோதரர் அல்லவோகாண்!
பொல்லாக் குணத்துடன் சோதர ரைக்கொல்லல்
புண்ணிய மாகுமோ அன்பங்களே!

எந்த உயிரிலும் ஈசன் ஒளிர்கின்றான்
என்றபேர் உண்மையை நம்பிமேநாம்
அந்த உயிர்களைக் கோயிலீற் கொன்றிடில்
ஆண்டவ னுஞ்சகிப் பாடுறையா?

பக்தி மிகக்கொண்டு பாவத்தை எண்ணாது
பாழாய் உயிர்களைக் கொன்றிடலாம்;
சேத்த பிராணிக்கு மீண்டும் உயிர்வரச்
செய்யநம் பக்தியால் ஆமோஐயா?

ஆல மரம்

அவளுடைய மூதாதைகள் 'அவளுக்கு' என்று வைத்துவிட்டுப் போனது அந்த ஆலமரமொன்றைத்தான். அந்த உடைந்த சட்டி, விளிம்பில்லாத பாளை, அடுப்பாக உபயோகிக்கும் மூன்று கற்கள், தென்னம் பாளை, யாவும் அவளாகத் தேடிக் கொண்டவை. அவள் அறிந்தமட்டில் அவளுக்கு இன பந்துக்கள் யாருமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எலும்பினாலும் தோலினாலும் மாத்திரமே ஆக்கப்பட்டது போன்ற ஒரு நாய்தான் அவளுடைய பந்து; உயிருக்குயிரான காவலாளியுங்கூட.

காலையில் எழுந்தவுடன் தென்னம்பாளையினால் அம்மாததைச் சுற்றி நன்றாகச் சுத்தஞ் செய்வாள். அருகே இருக்கும் நீரோடைக்குச் சென்று பாளையில் நீர் கொண்டுவந்து தான் கூட்டிய இடங்கட்குத் தெளிப்பாள். பின்பழைய சோறு ஏதாவது இருந்தால் தானுமுண்டு தன் நாய்க்குங் கொடுப்பாள். பொழுது நன்றாகப் புலர்ந்ததும் அந்த உடைந்த சட்டியைக்கையிலெடுத்துக்கொண்டு பிச்சைக்குப் புறப்படுவாள். போகும்போது தன் நாயைவாத் சல்பத்தோடு தடவிவிட்டுச் செல்வாள். அதுவுந் தன் வாலைக்

குழைத்து இருதய ஸ்ரீவமான நன்றியைக் கண்கள்மூலம் தெரிவிக்கும்.

தெருத் தெருவாக அலைவாள். மூலை முடுக்கெல்லாம் போவாள். யாராவது இரங்கி ஏதாவது உணவு கொடுத்தால், அதைப் பத்திரமாக உண்ணாமல் வைத்துக் கொள்வாள். "ஏன் சாப்பிடாமல் கொண்டு போகிறாய்" என்று யாராவது கேட்டால் "நடக்கமுடியாத ஒரு கிழவனுக்குக் கொண்டு போகிறேன்" என்று கூறுவாள். அவள் வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக்கொண்டு ஏங்கியிருக்கும் அந்த நாயின் அருமை அவளுக்கல்லவோ தெரியும். ஆலமரத்தடியில் மறைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் கந்தல்களையும் மற்றப் பொருட்களையும் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும் காவலாளி அல்லவா அது!

சுமார் இரண்டு, மூன்றுமணிக் குத்தன் இருப்பிடம் நோக்கி விரைந்து செல்வாள். அவளுக்கு முன்னால் அவளுடைய உள்ளம் பறந்துகொண்டிருக்கும். தூரத்தில் வரும்பொழுதே கரிய முகில் கூட்டத்தைப்போல ஆலமிலைகளின் கூட்டம் காட்சியளிக்கும். அவளுடைய உருவங் கண்ணிறப்பட்டதும் தாயைக் கண்டவுடன் துள்ளிக் குதித்தோடும் பசுக்கள்

○ தாயையடி சபாரத்தினம் ○

றைப்போல் அந்த நாய் ஒடிச் சென்று அவளைச் சுற்றிச்சுற்றி வாலிக் குழைக்கும். அவளும் அன்போடு அதைத் தடவிக் கொடுப்பாள்.

ஆலமரத்தின் கீழே உட்கார்த்ததும் அவளுடைய களைப்பெல்லாம் மாயமாய் மறைந்துவிடும். கொண்டு வந்ததை நாயேர்பு பகிர்ந்து உண்பாள். சிறிதுநேரஞ்சென்றபின் பக்கத்திலுள்ள நீரோடைக்குச் சென்று குளிப்பாள். சுமார் ஆறு, ஏழு மணியளவில் அரிசி இருந்தாற் சோறுக்குவாள். இதற்கிடையில் அவளுடைய நண்பர்கள் — காக்கைகள், குயில்கள் முதலியன — கா, கூ, என்று ஆரவாரித்துத் தாங்கள் வந்திருப்பதை அவளுக்குத் தெரிவிப்பார்கள். எல்லோருமுறங்கியபின் அவளும் அந்த வேரில் தன் தலையைச் சாய்ப்பாள். அந்த ஆலம் வேர்தான் அவளுடைய தலையணை. அவளுடைய குருட்டுத் தாத்தா உறங்கியதும் அதே வேரில் தலைவைத்துத்தான். சிமேந்தால் மெழுகப்பட்ட சவரைப்போல் அந்த வேர் அழுத்தமாக இருந்தது.

அன்றும் அவள் அதேவேரிலே தான் தலைவைத்துக்கொண்டு நிம்மதியாகத் தூங்கினாள். அந்த நாயும் அவளின் கர்ப்படியில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது. திடீரென்று ஒரு பயங்கரமான கனவு கண்டு துடித்து எழுந்தாள். வாய் என்னவோ கூறி உளறியது. மரத்தைச் சுற்றி ஒருமுறை வந்தாள்.

அப்பொழுதும் அவளுக்குத் திருப்தி உண்டாகவில்லை. நன்றாக ஒருமுறை அண்ணந்து பார்த்தாள். மரம், மரமாகத்தானிருந்தது. அதுமுறிந்து வீழ்ந்து விடவில்லை. கண்டது வெறுக்கனவாக இருந்தாலும் அவளுடைய உள்ளத்தில் சகிக்கமுடியாத வேதனை குடிக்கொண்டது. பொங்குவருங் கண்ணீரை அடக்கினாள். ஆனால் அடக்கமுடியவில்லை. அருகே கவலை தேங்கிய முகத்தோடு நின்ற நாயை அருகிலிழுத்து அணைத்துக் கொண்டாள். அதுவுந்தன்னுடைய நாவால் அவளுடைய கரத்தை நக்கியது. இரவு முழுதும் தூங்காமல் விழித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

பொழுது புலர்ந்ததும் வழக்கம்போல் சட்டியைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டாள். அவளுடைய மனஞ்சஞ்சலப்பட்டது. தான் கண்ட பயங்கரமான கனவை ஒருமுறை நினைத்துப் பார்த்தாள். ஒருவேளை உண்மையில் அப்படி நடந்தால்..... நினைக்கவே அவளுடல் நடுங்கியது. கால்கள் செல்ல மறுத்தன. எத்தனை நாட்களுக்குப் போகாமலிருக்க முடியும்? ஒருநாள் பிச்சைக்குச் செல்லாவிட்டால் அவளுடைய கதியென்ன? அவளையே நம்பிக்கொண்டிருக்கும் நாயின் கதிதானென்ன? மனக்கலக்கத்தோடு புறப்பட்டாள். மரத்திலிருந்து இரண்டு மூன்று பனித்துளிகள் அவள்மேல் வீழ்ந்தன. பரிதாபத்தோடு அண்ணந்து

பார்த்தாள். மறுபடியும் பனித் துளிகள் வீழ்ந்தன. அவள் அதைக் கேவலம் பனித்துளிகளாக நினைக்கவில்லை. “நிராதரவாக என்னை விட்டுப் போகிறாயா” என்று அந்த ஆலமரங்கதறிப் பெருக்குக் கண்ணீர்தான் அத்துளிகள் என்று நினைத்தாள். அவள் கண்களும் நீரைச் சொரிந்தன.

அவள் பிச்சைக்குச் சென்று விட்டாள். ஆனால் மனம்மட்டும் நிம்மதியாயில்லை. வழக்கத்திற்கு விரோதமாகப் பன்னிரண்டு மணிக்கே இருப்பிடத்தைநோக்கி நடந்தாள். எல்லோரும் கூட்டங் கூட்டமாக நின்று எதையோ பற்றி ஆனந்தத்தோடு பேசிக் கொண்டு நின்றார்கள். அதை என்னவென்றறிய அவளுக்குமாசைதான். ஆனால் அவர்களிடம் சென்று அறியக்கூடிய தகுதி அவளுக்குவில்லை. அவ்வழியால் வந்த ஒரு சிறுமியிடம் விசாரித்த பொழுது “எங்கள் கிராமத்திற்கு ரெயில்பாதை போடப் போகிறார்களாம். இன்னுமிரண்டு மாசத்துள் ரெயில்ஒடி ஆரம்பித்துவிடும் என்று அப்பா சொன்னார்” என்றாள் சிறுமி.

ரெயில் வந்தாலென்ன, ஆகாயக் கப்பல் வந்தாலென்ன? பிச்சைக்காரியாகிய அவளுக்கு இரண்டுஞ் சரிதானே? இருப்பிடத்தை நோக்கி அவள் விரைவாக நடந்தாள்.

“இதென்னடா சனியன்! வேலைசெய்ய விடமாட்டேனென்கிறதே!” என்றானொருவன். ஆங்கில உடையில் நின்ற எஞ்சினியரின் கைத்துப்பாக்கி ‘டுயில்’ என்ற சத்தத்தோடு வெடித்தது. இவ்வளவு நேரமும் மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றித் தன் எஜமானியின் பொருட்களுக்காகப் போராடிய அந்த நாய் மண்ணிற் சாய்ந்தது.

சுமார் கால் மைல் தூரத்தில் வரும்பொழுதே தென்படும் ஆலமரம் இன்று வெகு சமீபத்தில் வந்தும் அவள் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை. ஆலமரம் இருந்த இடம் ஒரே வெளியாக இருந்தது. இரவு கண்ட கனவு அவள் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. கையிலிருந்த சட்டி ‘தடா’லென்று வீழ்ந்தது. மரத்தடியை நோக்கி ஓடினாள். அவளுடைய சாமான்கள் ஒரு பக்கத்தில் எறியப்பட்டுக் கிடந்தன. இன்னொரு பக்கத்தில் அவளுடைய நாய் உயிரற்றுக் கிடந்தது. மறுபக்கம் திரும்பினாள். மாறிமாறி விழும் கோடரிக் கொத்தைத் தாங்க மாட்டாமல் தவிக்கும் மரத்திலிருந்து உதிரும் பெருகுவதுபோலிருந்தது அதிலிருந்து வடிந்த பால். ‘ஐயோ’ என்றலறிக்கொண்டு ஓடிப்போய் வீழ்ந்தாள். திடீரென்று ஒரு கோடரிக் கொத்து அவளுடைய தலையில் வீழ்ந்தது. எல்லோருந் திகைத்துப்போய் நின்றார்கள். வெண்ணிரத்தமும் செவ்விரத்தமும் கலந்து அடிமரத்தைக் கழுவிக்கொண்டு பாய்ந்தன!

● 'எனக்கு அது முடியாது!' என்ற கவிதை மறுமலர்ச்சி ஆண்டுப் பேரிதழில் வெளியானது. நாவற்குழியூர் நடராஜன் புனைந்தது. அதைப் படித்த 'சாரதா'வுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. "என்ன தான் சொன்னீர் ஐயா?" என்று சூட்டோடு சூடாகக் கேட்டார். இடவசதியின்மையால் நாம்தான் ஆறப்போட்டுவிட்டோம்.

வேண்டும் புத்திமதி!

என்னுதான் சொன்னீ ரையா?
 எனக்கது முடியா தென்றீர்;
 உண்மைதான், நீரும் ஏதோ
 உருப்படா வழிதான் சொன்னீர்;
 மண்ணிலே உம்போல் யாரும்
 'மணவினை விரும்போ' மேன்றால்,
 பெண்மையுங் குன்றும்; ஆணின்
 பெருமிதங் குறையும். வாழ்வ;

கானலிற் பெய்யும் மாரி
 கவேனத் தெறிக்குந் தீங்கள்
 வீணிலே போவ தேபோல்,
 விருத்தியற் றழியும் ஐயா;
 ஆனோடு பெண்ணின் சேர்க்கை
 அவனியில் இயற்கை யாக,
 ஏனதை வெறுத்தீர்? பாட்டில்
 எனக்கது முடியா தென்றீர்?

இல்லறம் என்ப தெல்லாம்
 இயற்கையின் நியதி தானே?
 பிள்ளைகள் வேண்டா மேன்றால்,
 பிறப்பையே பழித்தீர் ஐயா;
 'முள்'ளேன வாழ்வைத் தள்ளும்
 முகாந்திரம் முழுதும் பொய் பொய்;
 கள்ள வை ராக்கி யத்தால்
 கனலிலுங் கவலை தானே!

புத்தியைக் கேளும் ஐயா!
 புதுமையாய்க் கலகஞ் செய்து,
 பக்திபோற் காட்டிப் பெண்ணை
 பரிசுசித் திடவே வேண்டாம்;
 முத்தமிழ் நாட்டுலூர் பெண்ணை
 முறைமையாய் மணமுஞ் செய்து
 பக்குவ மாகப் பேணின்,
 பரிமளித் திடுமே வாழ்க்கை! — "சாரதா"

சில உண்மைகள்

● 'தோல்வியே வெற்றியின் படிகள்' என்பது ஒரு அறிஞனின் கருத்து. அகப்பட்டுத் தண்டனைபெற்ற குற்றவாளியே திருத்தமடைகிறான். அகப்படாமல் தப்பிவிட்டவன், ஒருபோதும் திருந்தவதில்லை.

துயரப்பாதையில் கால்கடுக்க நடந்தவன்தான், இன்பத்தை ரவித்து அனுபவிக்கிறான். வெயிலில் நடந்து களைத்தவனுக்குத் தான் நிழலின் அருமை தெரிகிறது.

நமது இந்து சமயப் பெரியோர்களில் புலர், துன்ப வாழ்வினும், நீய் ஒழுக்கத்திலும் ஆழ்ந்துபோயிருந்து கரையேறி வந்தவர்களே. அதனாலேதான் நரகத்துக்கும் சுவர்க்கத்துக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை அவர்களால் நன்கறிய முடிந்தது!

● வாணலில்லுள்ள ஏழு நிறங்களைக் கண்டறிவது சுலபம். ஆனால் மனிதனின் மனத்திலுள்ள நிறங்களை — சே! என்ன என்னவோ நிறங்களெல்லாம் கலந்து ஒவ்வொரு வேலைக்கும் வெவ்வேறு விதமான காட்சிகள் அங்கே தென்படுகின்றன. தயையும், துஷ்டத்தனமும், அன்பும், பொறுமையும், தாராளத்தன்மையும், சிறுமைத் தன்மையும் மனிதனுடைய மனத்தில் என்னென்ன கலப்புகள் உண்டாக்குமென்பதில் நிச்சயமில்லை. மனிதனுடைய உள்ளத்தில் ஏழு நிறங்களல்ல, எழுதாறு நிறங்கள் இருக்கின்றன.

● மனித வாழ்விலே யெளவன பராயம் யிகப் பிரதானமானது. அடிக்கடி தவறுகள் செய்கிறோம்; உணர்ச்சி வசப்படுகிறோம்; தோல்வியுறுகின்றோம். ஆனால் சிறிதும் ஊக்கம் குறையாமலும் முன்வைத்த காலிப் பின்வைக்காமலும் போய்க்கொண்டிருக்கின்றோம்! பேடித்தனம் எங்கேயோ, மூட எண்ணங்கள் எவ்விடத்திலோ, குறுகிய நோக்கம் எங்கோ, அவ்வவ்விடங்களிலெல்லாம் இளைஞர் கோடரியும் கையுமாகச் சென்று நிர்மூலமாக வேண்டும்.

● சத்தியம் கண்களுக்குத் தெரியாது. அது உள்ளத்திற்கு — மனிதனின் மனத்தில் இருக்கும் தெய்வத்தன்மைக்குத்தான் தெரியும். மனிதத் தன்மையை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு உயிரோடு இருப்பதைக் காட்டிலும் மனிதத் தன்மையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டே சாவைத் தழுவுவதிற்குள் எனக்கு ஆனந்தம் உண்டாகும்.

● காதலுணர்ச்சி யிகவும் நாணமுள்ளது. ராஜ சபையில் திரை மறைவில் உட்காரும் மகாராணிபோல அது வார்த்தைகளின் ஆழத்திலே ஒழித்திருக்கிறது! — "சிவகுமாரன்"

❀ க தி ர் க ர ம ம் ❀

“கதிர்காமம்” என்ற சொல் எல்லோரையும் தலைநிமிரச் செய்கிறது. அரசியல்வாதிகளோ, ‘கதிர்காமம் யாருக்கு? சிங்களவருக்கா, தமிழருக்கா?’ என்ற ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுகிறார்கள்; தெய்வ பக்தர்களோ இது ஒன்றையும் கவனியாமல் ‘கதிர்காமத்தையாவுக்கு அரோஹரா!’ போட்டு ஆனந்தக் கூத்தாடுகிறார்கள்.

இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த கதிர்காமத்தைப்பற்றிச் சரித்திர பூர்வமான உண்மைகளை யாராவது அழகாக எடுத்துச் சொன்னால், அதைக்கேட்பதற்காகத் தமிழ்மக்கள் எதையும் தியாகம் செய்வார்கள். நீங்கள் இரண்டே இரண்டு ரூபாவைத் தியாகம் செய்துவிட்டால் உங்கள் வீட்டிலிருந்து கொண்டே கதிர்காமத்தைப்பற்றிய விவரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளலாம். முதலியார், குல, சபாநாதன் அவர்களோ, உங்களுக்காக இதற்கு எவ்வளவோ தியாகம் செய்திருக்கிறார்! எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டுப் பல விஷயங்களைச் சேர்த்துக் கொடுத்திருக்கிறார். தமிழ்மக்கள் அவருக்குக் கடமைப் பட்டுள்ளார்கள்.

“இலங்கையின் புராண சைவாலயங்கள்” என்ற தொடரில் முதல் வெளியீடாகக் ‘கதிர்காமம்’ வெளிவந்துள்ளது. கதிர்காம ஸ்தலத்தைப்பற்றிய புராண வரலாறுகள், சரித்திரக்குறிப்புகள், செல்லக்கதிர்காமம், கதிராமலை என்னுமிடங்களின் வரலாறுகள் என்பவற்றோடு கதிர்காம நரிசனம் செய்து பயன்பெற்ற மகாண்களின் வரலாறுகளும் ஒழுங்காகத் தொகுக்கப்பெற்றிருக்கின்றன.

கதிர்காம வேலவர்மேல், பல புலவர்கள் பாடிய தோத்திரப் பாடல்கள் அதுபத்தமாகச் சேர்க்கப்பெற்றுள்ளன. ஸ்தல சம்பந்தமான பல படல்கள் கண்ணுக்கு விருந்தாகின்றன.

புத்தகம் கையிற் கிடைத்ததும், “இது சக்தி வெளியீடா, அல்லது தமிழ்ப்பண்ணை வெளியீடா?” என்று அறிவதற்காகப் புரட்டிப்பார்த்தோம். கண்களை மூட முடியவில்லை. ஆஹா, இது ஒரு யாழ்ப்பாணத்து வெளியீடா? “சபாஷ், திருமகள் அழுத்தகம்!” என்றுதான் சொல்லத் தோன்றுகிறது. அச்சம், அமைப்பும் இச்சிறந்த தூலுக்குப் பெருஞ் சிறப்பை அளித்தின்றன.

ஒவ்வொரு தமிழனும் வாசித்துப்பார்க்கவேண்டிய தூல் ‘கதிர்காமம்’.

கதிர்காமம்—ஆசிரியர்: முதலியார், குல, சபாநாதன். கிடைக்குமிடங்கள்: தனலக்குமி புத்தகசாலை, சுன்னாகம்; ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம்; நூலகம், 19, ரைவின் ஸ்டீர், ரும்பனித் தெரு, கொழும்பு. விலை ரூபா 2.

சூயிலின் பதில்

— “பரமேஸ்” —

*

சின்னஞ் சிறு கூட்டில் — இரவினில்
சென்று நீ வாழ்கையிலே
வன்னக் கலிதை ஏங்கே? — சூயிலே
மன்னும் மகிழ்ச்சி யெங்கே?

*

கூட்டிலிருகையிலே — உள்ள்தான்
கும்பி யொடுங்குதம்மா!
பாட்டும் மறந்த தம்மா! — உலகமும்
பாழேனப் பட்டதம்மா!

மீண்டேயிக் காலையினில் — அம்மே
விஞ்சும் வெளி வரவே
தூண்டும் கவி சோலவே — மகிழ்ந்துளாம்
துள்ளித் துடிக்கு தம்மா!

வேட்ட வெளிதனிலே — கதிரோளி
வெள்ளத்தில் மூழ்கியதும்
பட்ட மனந் தழைத்தே — கனிந்திசை
பாடவும் வன்மை கண்டேன்!

வானோளி கண்டவுடன் — உவந்திசை
வாசி வழங்குகிறேன்!
தேனை நிகர்க்கு மின்பம் — அதனில்
தேங்கிக் கிடப்பதுவே!

இருவித மங்கையர்

“நாகரீகப் படிப்புப் படித்த பெண்கள் தமது இயற்கையான அச்சம், நாணம், மடம், பயிர்ப்பு போன்ற உயர்ந்த குணங்களைப் புறக்கணித்து விட்டு, ஆண்களுடன் சமமாகப் படைபொய வாழ்க்கை நடத்துவதில் முனைகிறார்கள். அத்தகைய படிப்புப் பெறாத சகோதரிகளோ சுகாதாரத் திற்காக ஏற்பட்ட சில பழக்கங்களை சம்பிரதாயங்களாக மாற்றிக்கொண்டு குருட்டு வாழ்க்கை நடத்துகிறார்கள். மூதற்கூறியவர்களை ஆண்கள் தமது விளையாட்டுக் கருவிகளைப் போலவும் பின்னூற் குறிப்பிட்டவர்களைப் பின்னூற் பெறும் யத்திரங்களாகவும் நடத்துகிறார்கள். — ம. சீ. கை. ஆகஸ்ட், 1947.

ஆண்களுக்கும் — பெண்களுக்கும்.

மறுமலர்ச்சி வாசகரான ஒரு பெண் மணி சில மாதங்களுக்குமுன் நமக்கு எழுதிய கடிதத்தில், "மறுமலர்ச்சியில் பெண்கள் பகுதியை ஏன் ஆரம்பிக்கவில்லை?" என்று கேட்டிருந்தார்.

அவருக்கு நாம் பதில் எழுதியபோது, "ஆண்களோடு பெண்களும் சரிசிகர் சமானமாக வாழ்வமிந்த நாட்டிலே" என்று பாரதியார் பாடினார். பெண்கள் பகுதியை மாத்திரம் ஆரம்பித்துப் பெண்களுக்கு அவமானத்தை உண்டாக்க நாம் விரும்பவில்லை. எப்போதாவது 'ஆண்கள் பகுதி'யை மறுமலர்ச்சியில் பிரசுரித்தால், அப்போது பெண்கள் பகுதிக்கும் இடமளிக்கிறோம்" என்று எழுதினோம்.

இப்போது அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை இருபாலார்க்கும் அளிக்கிறோம். அடுத்த இதழில் ஆண்கள் பகுதிக்கும், பெண்கள் பகுதிக்கும் தனித்தனியே சில பக்கங்கள் ஒதுக்கித் தருகிறோம். ஆண்கள் பகுதிக்கு ஆண்களும், பெண்கள் பகுதிக்குப் பெண்களும் கட்டுரைகள் எழுதலாம். சுவையான சிறிய கட்டுரைகள் இடம் பெறும். புனைபெயருடனும் எழுதலாம். ஆனால், கட்டுரையாளரின் உண்மையான பெயரும், விலாசமும் எமக்குத் தெரிவிக்கப்படல்வேண்டும்.

"எதைப்பற்றி எழுதுவது?" என்று நீங்கள் கேட்கலாம். எதைப்பற்றியும் எழுதலாம். சமையலைப்பற்றிப் பெண்கள் எழுதலாம்; அதைச் சாப்பிடுவது எப்படி என்பதைப்பற்றி ஆண்கள் எழுதலாம். இப்படியான சில்லறை விஷயங்கள் தொடக்கம், ஆண், பெண் இதய உணர்ச்சிகள் சம்பந்தமான ஆராய்ச்சிகள் வரையும் எழுதலாம். படிப்பதற்குச் சுவையான கட்டுரைகள் இடம்பெறும்.

— ஆசிரியர்கள்.

கதிர்

அழகிய சித்திரங்கள் வரையவும்,
★ புலொக்குகள், சினிமா வுலைடுகள்
செய்யவும் தனிப்பட்ட சிறப்பு வாய்ந்தவர்.

எழுதுங்கள்: P. KATHIRAVETPILLAI,
COMMERCIAL ARTIST,
127, Silversmith St., COLOMBO.

Publisher: K. S. Natarajan.
Printed at Sri Parvathi Press,
No, 288, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
A. S. Muruganandan
T. S. Varatharajan

மறு
மலர்ச்சி

(16)

எல். கே. எஸ்
நகை வியாபாரிகள்-யாழ்ப்பாணம்
PHONE-161.....TEL-JEWELLERS

Regd. No 2036

**இழந்த கண்ணொளியை
தீரும்பவும் ஒள்பெறச்செய்யும்**

M.K.ஜெகநாதன்

புநாந் கண்வைத்தியநிலையம் **பெரிய சாலை**
யாழ்ப்பாணம்

ஒழுகளுக்கு இலவச வைத்தியம் **K.M.J**

சிரநேத்திராஞ்சனத் தைலம்

இத்தலைத்தைத் தீண்டோறும் 20 செட்டு வீதம் தலையில் தேய்த்து வாரமிருமுறை வெந்நீரில் ஸ்நானஞ் செய்தால், கண் புடைச்சல், கண்குத்து, கண்ணீர் வடிதல், கண் சொறிதல், கண் கூசல், பூனசாறுதல், கண்ணில் பூமிழுதல், அந்தி மாலைக்கண் முதலிய கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களையும், மூக்கடைப்பு, மூக்கால் நீர்வடிதல், தம்மல் முதலிய பிணிசுவகைகளையும் பித்த மயக்கம், ஓநுதலைவலி, கால இடி, சொறி, கழற்சி ஆகிய ரோகங்களையும் தீர்த்து உடல் சம்பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய இராமல், இளைப்பு, நரம்புத் தளர்ச்சி முதலிய ரோகங்களையும் நிவிர்த்தி செய்து முக வசிகரத்தையும், குளிர்ச்சியையும், ஞாபகசக்தியையும் கொடுக்கும்.

அஸ்மா, கசம், நீரழிவு முதலிய ரோகங்களுக்கும்
ஓரளவு சுகங்கொடுக்கும்.

காலம் நீடித்த கண் நோயாளிகள் நேரிலோ அல்லது கடித மூலமாகவோ லிபரம் தேரிந்துகொள்ளலாம்.

சீயாக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவும். 3 முறை வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்தபின் பச்சைத்தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

2 அவுன்வ் சீசா ரூபா 3-25
4 ,, ,, 5-50

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

‘மறுமலர்ச்சி’யின்

புது மலர்ச்சி!

*

1948-ம் ஆண்டு தைமாதம்
தோடக்கமாக, ஒரு புதிய —
சிறந்த திட்டத்தின் கீழ் மறு
மலர்ச்சி புதுமலர்ச்சி பெறு
கிறது.

- அதிக பக்கங்கள்
- தலைசிறந்த இலங்கை, இந்திய
எழுத்தாளர்களின் மகோன்ன
தமான எழுத்தோவியங்கள்
- கவர்ச்சிகரமான தோற்றம்
- மீற்றுப் பலவிசேஷப் பொலி
வுகளுடன் மாதந்தோறும்
குறிப்பிட்ட தேதியில் ஒழுங்
காக வெளிவந்துகொண்டிருக்
கும்.

இதுவரை சந்தா அனுப்பாத
வர்களை தயவுசெய்து உடனே
அனுப்பி வைக்கும்படி கேட்டுக்
கொள்கிறோம்.

—: “மறுமலர்ச்சி” :—

283, ஆஸ்பத்திரி ரோட், : : யாழ்ப்பாணம்.
(இலங்கை)

நீங்கள் கொடுக்கும் பணத்துக்குப்
போதிய திருப்தியளிக்கும் இடம்!

* * *

இங்கே யானைமார்க் சந்தனத்தித்தைலம், அரைக்கீரை
விதைத்தைலம்; நேத்திரானந்தத்தைலம்; — முதலிய அநேக
விதமான தைல வகைகளும், வாசனா திரவியங்களும்,
எல்லாவித மருந்துச்சரக்குகளும் தொகையாகவும்
சில்லறையாகவும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ முருகன்

மருந்துச் சரக்கு மளிகை.

K. K. S. ரேட் ... யாழ்ப்பாணம்.

Prop: சி. ச. கந்தையாபிள்ளை.

ஏ. ஜே. பீடி

பாவிப்பவர்களால் மிகவும் விரும்பி வரவேற்கப்
படுவனவும், மணத்திலும் குணத்திலும்
மிகச் சிறந்தவை யுமான

ஏ. ஜே. பீடிகளை உபயோகித்து
ஆனந்தமுறுங்கள்!

A. J. BEEDIES.

* வெளியூர்களுக்கு ஏஜண்டுகள் தேவை *
ஸோல் ஏஜன்ட்ஸ்:

N. SIVAGURU,

137, Wolfendhal St., COLOMBO.

“ஹாஜியார்”

ஸ்தாபிதம்: 1927.

தற்கால நாகரிகத்துக்கேற்ற அழகான பலவித ஆபரணங்களும், உயர்ந்தரகமான இரத்தீன வகைகளும் எம்மிடம் தயாராக உள்ளன. அநேக ஆண்டுகளாக நாம் பொது ஜனங்களின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக விளங்கி வருகிறோம்.

உங்களுக்கு விருப்பமான மாதிரிகளில் கொடுக்கும் ஓடர் நகைகளை, குறித்த தவணையில் செய்து தருவோம்.

✱

ஹாஜி. வி எம். எம். எஸ். அப்துல் காதிர்,
131. கன்னாதிட்டி. :: யாழ்ப்பாணம்.

‘மேர்பி’ ரேடியோ

— உலகில் சிறந்தது —

மேர்பி T 92. ஸ்ரேஷன் மால்டர் மொடல் ரேடியோக்கள் உஷ்ண தேசத்துக்குகன்றே கைதேர்ந்த நிபுணர்களால் தயாரிக்கப்பெற்றவை. இணையற்ற ஒலிக்குந்தன்மை, எளிதில் எந்த ஸ்ரேஷனையும் சிரசிக்கும் வலிமை, சுலபமாய் இயங்கும் முறை முதலியன இந்த ரேடியோவின் விசேஷ அம்சங்கள். விரும்பிப் பணம் கொடுத்த வாங்கத்தகுந்தது ‘மேர்பி’ ஒன்றே! எங்களிடம் தேரில் பார்வையிடுங்கள்!

உடமாகாண ஏஜண்டுகள்:

ஏ. கே. முகம்மது & Co.

யாழ்ப்பாணம்.

— ரேடியோ உபகருவிகள் யாவும் எங்களிடம் பெறலாம் —

எல்லா விதமான ரேடியோக்களின் பிழைகளையும் சுருக்கமான செலவில் மிக நன்றாகத் திருத்தி அமைக்கும் கைதேர்ந்த வேலையாட்களும் எங்களிடம் இருக்கிறார்கள்.

நல்ல செய்தி!

வாசகர்களுக்கு நல்ல செய்தி சொல்கிறோம். வரும் தைமாதத்திலிருந்து 'மறுமலர்ச்சி' ஒரு புது மலர்ச்சி பெறுகிறது.

'மறுமலர்ச்சி'யைப்பற்றி இதுவரை குறை சொன்னவர்கள் இரண்டே இரண்டு விஷயங்களைப்பற்றியே சொன்னார்கள். ஒன்று பத்திரிகை ஒழுங்கான தேதியில் மாதந்தோறும் வெளிவரவில்லை என்பது. மற்றது பக்கங்கள் போதவில்லை என்பது.

இந்த இரு குறைகளை யும் நீக்கிவிடுவதெனத் தீர்மானித்து, அதற்கேற்ற ஒழுங்குகள் செய்துள்ளோம். சிறந்ததென்னிரந்திய எழுத்தாளர்களிடமிருந்தும் கட்டுரைகள் பெறுதற்கு ஏற்பாடுசெய்கிறோம். நமது இலங்கை எழுத்தாளர்களும் தமது உன்னத எழுத்தோலியங்களால் மறுமலர்ச்சி இதழ்களை அலங்கரித்து வருவார்கள்.

அடுத்த இதழ் 'பொங்கல் விசேஷ இதழாக வெளிவரும். இந்த விசேஷ இதழைப்பற்றி அதிகம் எழுதாமல், "அடுத்த ஆண்டில் மறுமலர்ச்சி இதழ்கள் எப்படியிருக்கும் என்பதற்கு இந்த

விசேஷ இதழ் ஒரு 'மாதிரி'யாக இருக்கும்" என்று மாத்திரம் சொல்லி வைக்கிறோம். விசேஷ இதழின் கிலை அதிகரிக்கப்பட மாட்டாது. ஆனால் அதன் மதிப்போ மிகமிக அதிகமாயிருக்கும்.

புதிய திட்டங்கள் சம்பந்தமான சில ஆரம்ப வேலைகளைச் செய்துமுடிக்க வேண்டியிருப்பதால் அடுத்த மார்சு மாத இதழ் மட்டும் வெளிவராது. அன்பர்கள் இதை மன்னிப்பார்களென்று நம்புகிறோம். தை மாதத்திலிருந்து குறிப்பிட்ட தேதியில் 'டான், டான்' என்று மறுமலர்ச்சி வெளியாகிக்கொண்டிருக்கும்.

தமிழ் மக்களின் ஆதரவு மேலும் மேலும் பெருகுமென எதிர்பார்க்கிறோம்.

*

உங்கள் உதவி

தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகை உலகில் இன்று ஆயிரக்கணக்கான பத்திரிகைகள் வெளியாகிவருகின்றன. நாளுக்கு நாள் இத்தொகை அதிகரித்து வருகின்றது. தமிழ் மக்களின் முன்னேற்றத்துக்கு இது ஒரு அறிஞர். ஆயினும் ஆயிரக்கணக்கான இப்பத்திரிகைகளுக்கும்பலில் 'நல்ல பத்திரிகைகள்' எத்தனை? விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாமெனத் தோன்றும்.....

இந்தப் பத்திரிகைக் குவியலிலே தன்னம்பிக்கையோடு தலைநிமிர்த்தி வெளிவந்து கொண்டிருக்கும் 'மறுமலர்ச்சி'யைப்பற்றித் தமிழறிஞர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், பொதுமக்கள் - யாவருமே பாராட்டுகிறார்கள். 'மறுமலர்ச்சி'யின் வளர்ச்சி தமிழ்காட்டுக்கும், சிறப்பாக ஈழ நாட்டுக்கும் பெருமையளிப்பதாகும்.

அன்பர்கள் ஒரு விஷயத்தை முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டும். 'மறுமலர்ச்சி'யை நடத்துபவர்கள் சாதாரணமான தமிழன்பர்கள்தான். பத்திரிகை நடத்தி அதன்மூலம் லாபம்தேடும் நோக்கம் அவர்களுக்குக் கொஞ்சம்கூட இல்லை. கல்லமுறையிலே தமிழ்ப் பத்திரிகை ஒன்றை நடத்தவேண்டுமென்பதே அவர்கள் வகியம். தமிழ்ப் புள்ளி உள்ள ஒவ்வொரு தமிழனும் இந்த முயற்சிக்கு தன்னாலியன்ற உதவி செய்வானென்ற நம்பிக்கை அவர்

களுக்குண்டு. 'உதவி' என்றதும் ஏதோ 'நிதி' திரட்டப் போவதாக எண்ணி விடவேண்டாம். நீங்கள் மறுமலர்ச்சியின் சந்தாதாராகச் சேருங்கள்; உங்கள் நண்பர்களைச் சேர்த்து உதவுங்கள்; வசதியுள்ளவர்கள் சீவிய சந்தாதாராகச் சேருங்கள். எமது வேண்டுகோளுக்கிணைத்து இதுவரை பல அன்பர்கள் சீவியசந்தாதாராகச் சேர்ந்துள்ளனர். இன்று தமிழார்வம் மிக்க ஒரு பெண்மணியின் பெயரையும் இவ்வரிசையில் குறிப்பிட முடிந்ததுபற்றி மகிழ்கிறோம்.

சீவிய சந்தாதாரர்:

20. செல்வி S. சந்தன நங்கை, பேராசிரியை, அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலை, கோப்பாய்.

முதலாவது 'பெண் - சீவிய சந்தாதாராகச் சேர்ந்து பெண்மணிகளுக்கு வழிகாட்டி வைத்த செல்வி சந்தன நங்கையாருக்கு கயது வந்தனங்கள்.

பெண்மணிகள்

* தங்களுக்கு ஏற்ற ஆபரணங்களை வாங்குவதற்கு

எல். கே. எஸ்.

* ஆபரண மாளிகையையே தெரிவு செய்கின்றனர்.

ஏன்?

எல். கே. எஸ்., நம்பிக்கையான இடம்; காலத்துக் கேற்ற நாகரீக நகைகளைச் செய்யுமிடம்; ஓடர் நகைகளை குறித்த காலத்தில் திருப்திகரமாகச் செய்து கொடுக்கும் இடம்!

எல். கே. எஸ். Bros.,

63, கன்னாதிட்டி,
யாழ்ப்பாணம்.

தந்தி: 'JEWELLERS'

.. ...

போன்: 161.

“சம்பந்தன்”

இலக்கிய முயற்சிகளுக்குள்ளே சிறுகதை எழுதுவது மிகவும் சிரமமானதென்று சொல்லலாம். கவிதைபோன்றே சிறுகதையும் சில வரையறைகளுக்கு உட்பட்டு எழுதப்படுவதோடு சொல்லாலும், பொருளாலும், சொல்லும் முறையாலும் உள்ளத்தைக் கவருவதாயிருத்தல் வேண்டும். இம் முயற்சியில் தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர் சிலர், பிறமொழி எழுத்தாளர்க்கு நிகரான திறமை பெற்றிருக்கிறார்கள். இவர்களுடன் எவ்வகையிலும் சரிநிகர் சமமானமாகச் சிறுகதை எழுதக்கூடியவர்கள் என்கள் ஈழ நாட்டிலும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுள் ஒருவரே நமது இந்த இதழின் அதிதி.

உணர்ச்சியைக் கிளறி உள்ளத்திற் பதிந்துவிடக்கூடிய சம்பவங்களைப் பொருளாகக் கொண்டு, தெரிந்தெடுத்த இனிய சொற்களை அழகுபெறக் கோத்தமைத்துக் கதையெழுதும் எழுத்தாளர் ‘சம்பந்த’னை இவ்விதழில் வாசகர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறோம். ஆம்; அவருடைய முகத்தையே நாம் அறிமுகப்படுத்துகிறோம். ஏனெனில் ‘கலைமக’ளிலும், ‘கதைக்கோவையிலும் வேறு பத்திரிகைகளிலும் வெளியான கதைகள் மூலமாக அவருடைய அகத்தை முன்னமே அறிந்தவர்களுக்கு நாம் புதிதாக எதை அறிவிப்பது?

திரு. க. திருஞானசம்பந்தன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துத் திருநெல்வேலியில் தமிழாசிரியராயிருப்பவர். வயதில் இளைஞர்; வாக்கில் இனியர். தமிழின் இனிமையை இவரது கதைகளில்மட்டுமன்றி பேச்சிலும் சுவைக்கலாம்.

எழுதுவது இவரது தொழிலல்ல. அதனால் இவர் அடிக் கடி எழுதுவதில்லை.

அழகும் சுவையுமில்லாத தமிழ்ப்பாட புத்தகங்களினால் குழந்தையுள்ளத்தில் எவ்வளவு வெறுப்பு வளர்கிறதென்பதைத் தமது அனுபவத்தாலறிந்த ‘சம்பந்தன்’ புதுமைத் தமிழில் பல வாசகப்புத்தகங்கள் எழுதியுள்ளார். அவை விரைவில் வெளிவரக்கூடும். அவரது சிறுகதைத் தொகுதியும் கூடிய விரைவில் வெளிவரலாம். வெளியட்டையில் அவரது முகம் பொலிகிறது. இங்கே எதிர்ப்பக்கத்தில் அவரது அகம் தெரிகிறது. பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்: இவர்தான் ‘சம்பந்தன்’!

“அவள்”

‘எப்பொழுது ஆஸ்பத்திரி யை விட்டு வெளியேறியாய்?’

‘நானா?’

‘இல்லை;—எப்போது உன்னை வெளியே தள்ளி விட்டார்கள்?’

‘நேற்று’

‘இதுதான் உனக்கு முதல் பிரசவமா?’

‘ஆமாம், இதுவே முதலும் கடைசியுமென்று எண்ணுகிறேன் பெரியவள் சிரித்தாள்.

‘ஏன் சிரிக்கிறாய்?’

‘இதுவே முதலும் கடைசியுமாக இருக்கலாமென்றாயே, அதை எப்படி உன்னால் சொல்லி விடமுடியும்?’

‘ஏன் முடியாது?’

“சம்பந்தன்”

அவ்வளவு

வோடு நிறுத்திவிட்டு அவள் ஒரு சீண்டமூச்சு விட்டாள். மற்றவள் சிறிதுநேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டு மறுபடியும் ஆரம்பிக்காள்.

‘உனக்கு இப்பொழுது என்ன வயது?’

‘பதினெட்டு’

‘புருஷன் உன்னை விட்டுவிட்டானா?’

‘இல்லை’

‘செத்துப்போனானா?’

‘இல்லை’

அவளுடைய தொண்டை காசாகித்தது.

‘அப்படியானால்?’

அவள் ஒன்றுமே பேசாமல் மௌனமாக இருந்தாள். மற்றவள் அவ்வளவில் நிறுத்திவிட விரும்பவில்லை. தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டேயிருந்தாள்.

‘ஏன் பேசுகிறாயில்லை? ஒரு வேளை அவனையுனக்குத் தெரியாதாக்கும்!’

‘என்னை அப்படிப் பிசகாக நீ எண்ணக்கூடாது’

அவளுடைய வார்த்தைகளில் ஒருவித ரோசமும் ஆத்திரமும் கலந்து காணப்பட்டது.

மற்றவள் தான் இப்பொழுது பேச்சுசற்றிருந்தாள். அவளே தொடர்ந்து பேசினாள்.

‘அவரை எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். பல வருஷங்களாகத் தெரியும். வருஷக்கணக்காக அந்த வீட்டிலேயே சீவித்திருக்கிறேன்’

‘அப்படியா?’

அவள் பிறகு மௌனமாகி இரண்டொரு பெருமூச்சு மட்டும் விட்டாள்.

‘உனது வாழ்வைக் கெடுக்க வன் எவனானாலும், அவனை ‘அவர்’ என்று சொல்ல உனக்கு வெட்கமாயில்லை?’

‘பழக்கத்தினாலே சொல்லிவிட்டேன். உண்மையில் மரியாதை செய்ய வேண்டும் என்று நான்கனவிலும் எண்ணுவதெயில்லை’

‘ஆவன் இப்பொழுது எங்கே இருக்கின்றான் என்று நீ அறிவாயா?’

‘ஆமாம்; நன்றாகத் தெரியும். ஆனால் நீ அதைக் கேட்காதே!’

‘ஏன் அதை மறைக்கவேண்டுமென்று கிறும்புகிறாய்?’

‘அதனால் யாருக்குமே பிரயோசனம் கிடைக்காது’

‘நீ உனக்கு எப்படிப் பிரயோஜனம் அற்றவனோ, அப்படியே தான் எனக்கும் பிரயோஜனப்படமாட்டாய் என்பதை நான் தெரிந்துகொண்டேன்’

‘எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை, நீ யார் என்பதையும் என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை’

‘நீ புத்திசாலியானால் இதற்குள்ளாகத் தெரிந்திருக்க முடியும் இல்லாவிட்டாலும் என்னை நன்றாகக் கவனித்துப்பார்!’

அப்பொழுது அவன் மடியில் கிடந்த அந்தச் சிசு வீரிட்டழுதது. அதைப் பார்த்துக்கொண்டே பெரியவன் மீண்டும் சொன்னான்:

‘இதையாவது ஆஸ்பத்திரியில் கிட்டுவரவேண்டும் என்று உனக்குப் படவில்லையே!’

‘என்னுடையது என்று இது ஒன்று தானே இருக்கிறது. இதையும் இழுந்தவிட்ட பிறகு நான் எதற்காக வாழவேண்டும்?’

‘நான், அல்லது என்னைப் போன்ற எவளும் உன்மாதிரி எண்ணுவதில்லை’

அவன் இந்தப் புதுமாதிரியான வளரடைய முகத்தையே பார்க்குக்கொண்டிருந்தான். அதற்குள்

குள் வெயில் மரக்கிளைகளைக் கடந்து அவர்களைச் சுடக் தொடங்கியது. இரண்டு பேருமாகவே எழுந்த மரத்தடியிலே போய் உட்கார்த்தார்கள். குழந்தை அந்த ஏழைத் தாயின் அணைப்பிலே பாலைக் குடிக்கபடி அயர்ந்த கிடந்தது. அவர்களுடைய பேச்சுமேலும் தொடர்ந்து சென்றது. பெரியவனே பிறகும் ஆரம்பித்தான்.

‘உனக்கு வேறு யாரும் இல்லையா? இனி என்னசெய்ய உத்தேசித்திருக்கிறாய்?’

‘எங்கேயாவது வேலைசெய்து தானே வயிற்றை வளர்க்கவேண்டும்?’

‘இந்தக் குழந்தையையும் வைத்துக்கொண்டு அப்படிச் செய்ய முடியுமா?’

பெரியவன் மிகுந்த பரிவுடனேயே இதைக் கேட்டான். சிறிது நேரம்வரை அங்கே மெளனமே கிடைத்திருந்தது.

‘உனக்குக் குழந்தைகள் இல்லையா?’

இதற்கு ஒருமாதிரியான தொனியிலே அந்தப் பெரியவன் பதில் சொன்னான். பதிலும் மிகவும் சுருக்கமாகவே யிருந்தது.

‘இருக்கலாம்’
இந்தப் பதில் அவளுக்குத் திகைப்பையே உண்டுபண்ணியது. அதனால் மறுபடியும் அவனே, ‘‘இருக்கலாம்’ என்றால் எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லையே’’ என்று சிறுத்தினான்.

‘ஆமாம்; அவைகள் ‘எங்கோ’ இருக்கின்றன. ஒருவேளை இல்லைக்காணோ என்றும் என்னால்

நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது' 'பிள்ளைகளைப் பெற்ற எந்தத் தாயும் உன்னைப்போல இருக்க முடியாதென்றே எனக்குப் படுகிறது. என்னளவில் நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியும். என்னால் முடியாது'

'ஓ சொல்லுவது வேறு உலகக் களுக்குப் பொருத்தமாக இருக்கலாம். ஆனால்? நம்முடைய இந்த உலகம் இருக்கிறதே, இதற்கு முற்றிலும் பொருந்தாது. நானும் முதலில் உன் மாதிரியே தயங்கினேன். கொஞ்சக் காலத்தின் பிறகே கேவலமான இந்த உலகத்தைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று முடிவுசெய்துகொண்டு எல்லாவற்றையும் உதறித் தள்ளினேன். என் ஆசை உண்மையில் நிறைவேறியிட்டது. பணம் படைத்த, மிருக இச்சை கொண்ட மனிதப் பிசாசுகள் தங்கள் இச்சைக்கு ஏழைகளாகிய எங்களைப் பிடியெடுக்கிறார்கள். பிறகு பாபப் பெயரையும் சூட்டி உதைத்துத் தள்ளி விடுகிறார்கள். அந்தநிலையில் 'தாசி' என்ற அவப் பெயரோடு அலைவதைத்தவிர வேறு வழியுண்டா? ஓயே யோசித்துப்பார்! தாசியாக இருக்காமலே 'தாசி' என்ற பெயர்கேட்ட ஒருத்தி, ஏன் அந்தத் தொழிலில் இறங்கக்கூடாது? உண்மையில் உன்னுடைய கதையோடு சேர்த்து இதை யோசித்துப்பார். நான் சொல்வதில் எவ்வளவு 'சரி'யிருக்கும் என்பதை உணர்வாய்!'

அவள் மௌனமாகவே கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள், பெரியவள் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போனாள்.

'மனுஷ உள்ளமே இல்லாத உலகத்தில் நீ மட்டும் எதற்காக அந்த உள்ளத்தை வைத்துக்கொண்டு அழவேண்டும்?'

குழந்தை திடீரென்று வீரிட்டு அழுதது. அதை எடுத்த மார்போடு அணைத்துக்கொண்டு மறுபடியும் பாலை ஊட்டினாள் அந்தத் தாய். அப்பொழுது எதைத்தான் கண்டாளோ, மற்றவளுடைய கண்ணும் கலங்கியது. ஒருவேளை தன் குழந்தைகளினுடைய கிணைப்புக்கள்தோன்ற அவளுள்ளமும் அலறியிருக்கக்கூடும். சிறிது நேரம்வரை ஒருவரும் பேசவில்லை. வெயில் காய்ந்துகொண்டே இருந்தது. முகத்தில் அரும்பிய வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டு, 'சாப்பிட்டாயா?' என்று அந்தப் பெரியவளே மற்றவளைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

'நேற்று இரவுக்குப் பிறகு இல்லை'

'காலையிலிருந்து ஒன்றும் அசப்படவில்லையா?'

ஒருபதினுமே கிடைக்கவில்லை. 'நான் இன்று உனக்கு ஒரு விருந்து போடப்போகிறேன்' என்று மறுபடியும் அவள் தொடங்கினாள்.

உடனே, 'எதற்காக அப்படி விரும்பினாய்?' என்று கேட்டாள் அந்தப் புதிய தாய்.

'உன்னைப்போலவே ஒரு காலத்தில் நானும் தொடுத்தொருவாக அலைந்திருக்கிறேன். இதைத்தான் காரணமாகச் சொல்லமுடியும். ஆனால் என்னோடு வந்து என்னைப் போலவே வாழ்க்கையை நடத்து என்று சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. நீ மட்டும் விரும்பினால் தாராளமாக வரலாம். என்னால் இயன்ற

உதவிகளைச் செய்து வழிகாட்டு
வேன்'

பேச்சு முடிந்ததும் அவள்
மௌனமாக இருந்தாள். மற்றவ
ளும் சம்மா இருந்தாள்.

பேசினவளே மறுபடியும் தொ
டங்கினாள்.

'நேற்று வழக்கத்துக்கு மாறாக
ஒருவன் நிறையப் பணந்தந்தான்.
அவனும் எங்கே சூதில் அடித்
துக்கொண்டு வந்தது தானே!
அவ்வளவும் இங்கேதான் இருக்
கிறது. அதை உனக்கே கொடு
த்துவிடப்போகிறேன்'

அவள் பணத்தை எடுத்தாள்.
அதற்குள், 'எனக்கு ஒருரூபா
மட்டும் கொடுத்தால் போதும்'
என்றாள் மற்றவள்.

'எப்படி உனக்கு அது போது
மென்று எண்ணினாய்?'

'ஒருதடவை நிறையச் சாப்பிட
ஒருரூபா போதுமல்லவா? அவ்வ
ளவுதான் இனி எனக்குத் தேவை
என்று முடிவுசெய்து விட்டேன்'

'நல்லது; உன்னுடைய எந்த
முடிவுக்கும் குறுக்கே நிற்க நான்
விரும்பவில்லை' என்று சொல்லிக்
கொண்டே ஒருரூபாவை மட்டும்
எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு, 'நான்
போய்வாட்டுமா?' என்று எழுந்
தாள் அந்தப் பேரோபகாரி.

குழந்தையை மடியிலே அணை
த்து வைத்தபடியே நமஸ்கரித்து
விட்டு, 'கடவுளுடைய கணக்குப்
புஸ்தகத்தில் உண்ணப்பற்றி நிச்
சயமாக நன்றாகவே எழுதப்படும்'
என்றாள் அந்த அப்பலை.

'அந்தக் கடவுள் செத்துப்போ
னான் என்ற கதை நீ இதுவரை
கேட்டதில்லையாக்கும்!' என்று

ஒருமாதிரிச் சிரித்துக்கொண்டே
சொல்லிவிட்டு அவள் நடந்து
மறைந்தாள்.

* * *

எங்கே சாப்பாட்டை முடித்
துக்கொண்டு மறுபடியும் அந்த
மரத்தடிக்கே வந்து அவள் உட்
கார்ந்தாள். அவளுடைய கண்கள்
அடிக்கடி மேற்கே சரிந்து செல்
லும் சூரியனையே பார்த்துக்கொ
ண்டிருந்தன. அஸ்தமித்ததும் கு
ழந்தையையும் ஏந்திக்கொண்டு
நடக்கத்தொடங்கினாள். இளைத்து
வலுவற்ற அந்த நிலையிலும் அவ
ளால் வேகமாக நடக்கமுடிந்தது.
நடுச்சாமமாகவதற்குள் தான் போ
கவேண்டிய — வெகுசூலம் பழ
கின் அந்த இடத்துக்குப் போய்
விட்டாள். ஒருநாள் எந்தத்தோட்
டப்பக்கத்தால் எந்த நேரத்தில்
வெளியேறினாளோ, அதே பாதை
யால் அதே நேரத்தில் உள்ளே
நுளைந்தாள். விட்டியிருந்த எல்
லோரும் நன்றாகத் தூங்கிவிட்
டார்கள். அங்கே படுத்துக்கிடந்த
அவள் வளர்த்த நாய்மட்டும் ஒரு
முறை உய்மிவிட்டு அடையாளங்
கண்டுக்கொண்டு ஓடிவந்து வாலையா
ட்டிற்று. அதைத் தடவிக்கொ
டுத்துவிட்டு நடந்தாள். நாயும்
பின்னாலே நடந்தது.

அந்தப் பக்கத்தில் உள்ளே
நுழைய ஒரு கதவுமட்டும் இருந்
தது. சில சமயங்களில் அதையும்
சூட்டியிடுவார்கள். அந்த நினைவு
வந்ததும் மெல்ல அதில் கையை
வைத்தாள். அது தானாகவே திற
ந்து வழிவிட்டது. நேராக உள்
ளே சென்றாள். அவள் கால்கள்
மாடியறையை நோக்கி நடந்தன.

அங்கேதான் அவளை இந்த நிலைக்குக் கொண்டுவந்த அந்த உத்தம பிரமச்சாரி தூங்குவது வழக்கம்.

ஒருமுறை அறையின் வாயிலுக்கு வந்ததும் அவள் உள்ளம்-உயிர் எல்லாம் கலங்கி நிலைக்கு வந்தன. பிறகு குழந்தையைத் தன் அணைப்பிலிருந்து எடுத்து முத்தமிட்டாள். அது மெல்ல முனகியது. அவள் கண்களின் ருந்து தாய்மையின் உதிரம்போல் கண்ணீர் பீறிக்கொண்டு வந்தது. ஆயினும் அவள் தைரியத்தை இழந்துவிடவில்லை. தான் கிழித்து வைத்திருந்த பாதிப்புடையை விரித்து, குழந்தையைக் கீழே படுக்கவைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

திடீரென்று கதவு திறக்கப்பட்டது. 'யாரது?' என்று கேட்க வாயெடுத்தவன், அவளைக் கண்டதும் திகைப்படைந்து நிறுத்திக்கொண்டான்.

அதற்குள் அவள் திரும்பினாள். அவளோ அப்பொழுதும் பேச விரும்பாதவன் போலவே வாயடைத்து நின்றான். ஆனால் அவள் பேசினாள்.

"உனது மானத்தைக் காப்பாற்றவே ஒரு நாள் வெளியேறினேன். உன்னுடையது அதோ இருக்கிறது. உன் வீட்டிலிருந்து அடிமை ஒருத்தி பெற்றதானாலும் அது உனது சொத்து. ஏன்? மறுக்கிறாயா?"

அவன் அப்பொழுதும் மரமாகவே நின்றான். அவள் தலையை ஒருமுறை தூக்கி அவளைப் பார்த்துவிட்டுக் கீழே கிடந்த குழந்தையையும் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையில் அவளை நடுங்கச் செய்யும் ஏதோ ஒரு சக்தியிருந்தது.

அவள் திரும்பி இரண்டு படி இறங்கிய பிறகே உவனால் பேச முடிந்தது. வந்த இரண்டொரு வார்த்தைகளும் கிணற்றினுள்ளேயிருந்து கேட்பது போலவே ஒலித்தன.

'ஈயும் இங்கேயே இருக்கலாம்

"நான் அதற்காக இந்த நேரத்தில் வரவில்லையே!"

நிதானமாகவும் உறுதியாகவும் அவள் இதைச் சொல்லிவிட்டு நடந்தாள். அவளுடைய நடையிலும் ஒரு கெம்பிரம் இருந்தது.

தோட்டத்தின் எல்லையைக் கடந்து தெருவுக்கு வரும்வரை அந்த நாயும் அவளுடன் சென்று திரும்பியது.

தெருவில் நின்று அந்த வீட்டை ஒருமுறை பார்த்தாள். குழந்தையின் மிருதுவான கீச்சுக் குரல் மட்டும் கேட்டது. உடனே கைகளினால் காதுகளை அடைத்துக்கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினாள். அந்த நடை 'தனக்கே தெரியாத ஏதோ ஒரு உலகத்தை நோக்கி நடக்கிறாள்' என்பதையே காட்டிற்று.

தமிழ் நாட்டின் கலைக் கோயில்

பாரதி மண்டபம்

“ஆசியாவிலேயே ஒரு கவிஞனுக்கு இத்தனை பெரிய கலா மண்டபம் யாரும் கட்டியது கிடையாது” என்று சொல்லக்கூடிய தாக மஹாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியாருக்குத் தமிழ்மக்கள் அழகிய மணிமண்டபம் கட்டித் தந்திருக்கிறார்கள்.

அப்பேர்ப்பட்ட ஒப்புயர்வற்ற மண்டபத்தைத் தரிசிக்கவும், அதனைத் திறந்துவைக்கும் திருவைபவத்தில் கலந்துகொள்ளுவ தற்குமாகத்தான் ஒக்டோபர் 12, 13-ல் தேதிகளில் எட்டயாபுரத் தில் அத்தனை ஆயிரம்பேர் கூடினார்கள்.

எட்டயபுரம் என்பது மதுரையிலிருந்து சுமார் 50 மைல் தூரத்திலிருக்கும் ஒரு ஜமீன் கிராமம். உண்மையில் இது ஒரு ராஜ்யமும்மல்ல. இதை ஆளுபவர் ஒரு “மகாராஜா”வுமல்ல. கிழக் கிந்தியக் கம்பெனியார் ஆதிக்கத்தைக் கடைசியை எதிர்த்து நின்ற ‘கட்டபொழி’ என்ற பாஞ்சாலக் குறிச்சி வீரனை இந்த எட்டயபுரம் ஜமீன்தாரின் முன்பரம்பரையில் தோன்றியவர்கள் தான் சதிசெய்து அகப்படுத்திக்கொடுத்தார்கள். ஆயினும் இப்போதுள்ள மஹாராஜா பாரதி மண்டபத் திருப்பணிக்குப் பல பேருதவிகள் புரிந்து நற்பெயரைச் சம்பாதித்துக்கொண்டார்!

பாரதி மண்டபம் கட்டிமுடிக்க ரூபா 40 ஆயிரம் செலவாகி யிருக்குமாம். திறப்புவிழாவுக்கு அதற்குமேலே ஆகியிருக்கும்.

பாரதி மண்டபக் காரியதரிசி ஸ்ரீ சுவாமியாதனிடம் இதைப் பற்றிப் பேசியபோது “ஆமாம், அதற்கு 40 ஆயிரம்; இதற்கும் ஒரு 40 ஆயிரம். மொத்தம் வசூலான தொகை ஆகிவிட்டது” என்றார் சிரித்துக்கொண்டே.

வருங்காலத் திட்டம் என்னவென்று கேட்டதற்கு “கூடு மானவரை இதுவரை வெளியான எல்லாப் புத்தகங்களுமடங்கிய புத்தகசாலை; ஒரு ரேடியோ; இவைகளைப் பார்க்க இரண்டொரு வர் — இவ்வளவும் இப்போதே ஆரம்பமாகும். விவாய அபி விர்த்திக்கான பயிற்சிமுறைப் பாடங்களும் நடத்தப்படும்” என்றார். பல பிரசாரலயங்கள் தங்களுடைய எல்லாப் பிரசாரங்களிலும் ஒவ்வொரு பிரசாரம் இனமாகப் பாரதி மண்டபத்துக்கு அளிக்க ஒப்புக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது.

செலவில் பாரதி மண்டபத்தையும் விழுங்கிவிட்ட அத்தனை பெரிய இந்தத் திறப்புவிழாவைப்பற்றி என்ன எழுதுவதென்று தெரியவில்லை. பத்திரிகைக்காரர்களும், எழுத்தாளர்களும் கிறைய வந்திருந்தார்கள். கவிஞர்களும் கலைஞர்களும் வந்திருந்தார்கள்.

இன்னும் அரசியல் பிரமுகர்கள், இலக்கிய மேதைகள், கலா ரஸிகர்கள் — இப்படி எவ்வளவோ பேர்கள் வந்திருந்தார்கள், எல்லோர்க்கும் அன்னதானம் நடைபெற்றது. வரவேற்புச்சபையினர் சார்பாக, அதோடு தங்குவதற்கு இடமும் ஒதுக்கப்பட்டது. பத்திரிகைக்காரர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது ஒரு பெரிய பள்ளிக்கூடமண்டபம். இதில் சங்கியிருந்த இரண்டு தினங்களிலும் இரவில் விளக்கு எரித்தது சிடையாது. பத்திரிகைக்காரர்கள், எழுத்தாளர்கள் என்போர் இரவில் அதிகநேரம் விழித்திருந்து உடம்பைக் கொடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்ற எண்ணமோ!

எழுத்தாளர்கள் மகாநாட்டுக்குப்போக எனக்குச் சந்தர்ப்பம் சிடைக்கவில்லையே என்று நான் முன்பெல்லாம் கவலைப்பட்டதுண்டு. பாரதிமண்டபத் திறப்புவிழாவுடன் அந்தக்கவலை ஒழிந்தது. ஆனாலும், பெரியார் வ. ரா.-வைப் பார்க்க முடியவில்லையே என்று மட்டும் ஒரு சிறுகுறைபாடு இல்லாமற் போய்விடவில்லை.

11-ந் உபகல் பாரதியார் பிறந்த வீட்டில் ஸ்ரீ பெரியசாமி தூரன் (சென்னைமாகாணத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர்) கொடியேற்றிவைத்தார். அச்சாயம் 'பாரதியே, இத்தனை காலமும் உன்னிடம் வருவதற்கு மறந்துபோயிருந்த தமிழ்மக்களை உன் ஆத்மா மன்னிக்குமா!' என்று உருக்கமாகப்பேசினார். அவரது குரல் உணர்ச்சிப்பெருக்கினால் தழதழத்தது. ஸ்ரீ பெ. தூரன் உண்மையில் ஒரு கவிஞர்தான்! அன்றிரவு ஆனந்தி - ராதா நடனம் நடைபெற்றது. சூழ்நகைகள் இரண்டும் இரு கலைமணிகள் தான் என்பதில் சந்தேகம் வேண்டியதில்லை. 12-ந் உ. பிற்பகல் குளிக் கரை பிச்சையப்பா நாதஸ்வரம் வாசித்தார். அதன்பின் எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி பாடினார். கூட்டம் கட்டுக்கடங்கவில்லை. போட்டோ கிராப்பர்களுடைய கரைச்சல் பெருங்கரைச்சல், எம். எஸ். அற்புதமாகத்தான் பாடினார். அன்றிரவு 9. 30 மணிக்கு இசையரசு தண்டபாணிதேசிகர் கச்சேரி மிகச்சிறப்பாக நடைபெற்றது.

13-ந் உ. மூன்றாம்நாள்கலை மிகவும் முக்கியமான தினம். முதல்நாளைய அநுபவ பாடத்தைக் கொண்டு மதுராள் பொழுது விடியமுன்னரே பத்திரிகைக்காரர்கள் அவர்களுக்குரிய தனிஇடத்தில் போய் உட்கார்த்து கொண்டார்கள். 'பொழுது புலர்ந்தது யாம்செய்த தவத்தால்' என்று, எம். எஸ். மைக்கின்முன்னால் எழுந்துகின்று பாடியபோது அவரது இயற்கைக்குரலிலேயே பாட்டைக் கேட்க முடிந்தது என்களால், எம். எஸ். மூன்றுபாட்டுக்கள் பாடிமுடிந்ததும் கவர்னர் ராஜாஜி மண்டபத்தைத் திறந்து வைத்துவிட்டுப்பேசினார். ஒவ்வொன்றும் மணிமணியான வார்த்தைகள். மேலும் பதின்மூன்று பிரமுகர்கள் அன்று பேசினார்கள். ஸ்ரீ அ. சீனிவாசராகவன் சமீபத்தில் பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய கடித மொன்றில் குறிப்பிட்டிருப்பதுபோல 'தேசியக் கொடியின் கீழ் பாரதியை அன்றைக்குச் சமாதி செய்துவிட்டார்கள்!' *

மாறும் இலக்கணம்

○
“இரட்டையர்கள்”

இக்காலத்துக்கேற்றபடி தமிழிலக்கணத்தில் மாறுபாடுவேண்டும் என்னும் விஷயமாகச் சென்ற ஜூன்மாத மாறமலர்ச்சி இதழில் ‘பரம்’ என்பவர் கிளப்பிய சந்தேகத்தையும் பின்னர் அதுபற்றி அக்டோபர் மாத இதழில் திரு. வ. கந்தையா அவர்களும் ‘ஐயாறன்’ என்பவரும் காட்டிய கருத்துகளையும் நன்கு அவதானித்தோம். இவ்விஷயமாக நாம் சொல்லவந்தது என்னவென்றால், தமிழிலக்கணத்தில் எழுத்திலும் சொல்லிலும் மாத்திரமன்றி யாப்பிலும் அணியிலுங்கூடப் பல மாற்றங்கள் செய்யப்படவேண்டும்; இக்காலத்துக்கேற்ற புதிய இலக்கணம் கிருஷ்டிக்கப்படவேண்டும் என்பதே. இதனால், பழைய இலக்கணமெல்லாம் அழிக்கப்படவேண்டும் என்று கூறியதாகாது. அவை அழியாது போற்றப்படவேண்டும். ஏனெனில் பழந்தமிழ் இலக்கியக் களஞ்சியங்களின் திறவுகோல்களல்லவா அவை?

இன்றைய சாதாரண மனிதனின் வாழ்வில் பெரிதும் பங்குபெறாத பழைய இலக்கணச்சுமையை அவன் தலையில் கட்டிச்சுமத்துவதை விட்டுவிட்டு, கட்டுப்பாட்டை உடைத்தெறிந்து வளர்ந்துவிட்ட புதிய இலக்கியத்திற்கேற்ற புதிய இலக்கணம் அ

மைக்க வேண்டும் என்பதுதான் நாம் கூறுவது.

தமிழழைப் பிழையின்றி எழுதவேண்டும் என்ற கொள்கையில் “பழைய இலக்கண மாபு சிறிதும் சிதையக்கூடாது” என்று பிடிவாதம் பண்ணுகிறார்கள் பழைய இலக்கண பரம்பரையினர். “பழைய இலக்கணந்தான் இலக்கணம்; அதைமீறி எதையும் செய்யாதே” என்று அடக்குமுறைச் சட்டம் விதிப்பது போலிருக்கிறது அவர்கள் பேச்சு.

எள்ளிலிருந்துதான் எண்ணை எடுக்கப்படுகிறது; இலக்கியத்திலிருந்துதான் இலக்கணம் பிறக்கிறது. இலக்கியம் கண்டதற்கே இலக்கணம் இயம்பப்படுகிறது. இந்த உண்மைகளை மறந்துவிட்டு, புதுமையான ஆக்கவேலைகளைப் புறக்கணித்துக்கொண்டிருப்பது புத்தியல்ல! தொல்காப்பியர்கால வழக்கத்தைத் தொல்காப்பியமும், பவணந்தியார் கால வழக்கத்தை நன்னூலும் பிரதிபலிக்கின்றனவேயன்றி, அவைதான் எக்காலத்துக்கும் பொருந்து மெனச் சொல்வதற்கில்லை. தமிழ் இலக்கணத்தில் காலந்தோறும் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் மிகப்பல, உதாரணமாக அவற்றுள் ஒருசில:-

“மெய்யினியற்கை புள்ளியொடு நிலையல்” எனச் சொல்லவந்த தொல்காப்பியர் “எகர ஒகரத்தியற்கையுமற்றே” என்று, எகரமும் ஒகரமும் அக்காலத்தில் வரிவடிவிற்புள்ளிபெற்று (எ, ஒ) வழங்கியதை நினைவூட்டுகிறார். ஆனால், பவணந்தியார் காலத்தில் அவ்வழக்கம் மாறிவிட்டது. அதனால் எகர ஒகரங்களின் வரிவடிவைப்பற்றிப் பேசவேண்டிய அவ

சியம் நோவில்லை. அவருக்கு பின் காலந்தோறும் தமிழின் வரிவடிவில் பலவுகை மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கடைசியாக அச்சயந்திரம் வந்தபோது மிகப்பெரிய மாறுதல்கள் செய்யப்பட்டன. ஆயினும் அவற்றையாரும் அப்போது எதிர்த்ததாகத் தெரியவில்லை.

(2) “கதந பமவெணு மாவைந்தெழுத்தும் - எல்லா வுபிராட்டுஞ் செல்லுமார் முதலே” என்பது தொல்காப்பியர் விதி. அவர்கால வழக்கின்படி க த ந ப ம என்னும் ஐந்து மெய்யெழுத்துக்களுந்தான் பன்னிரண்டு உயிர்களோடுங்கூடி மொழிக்குமுதலில்வரும்; ‘ச’காரம் அ ஐ ஔ என்கூடும் மூன்றும் நீங்கலாகவுள்ள ஒன்பது உயிர்களோடும் கூடிவரும்; ‘ய’காரம், ‘ஆ’காரம் ஒன்றுடன் வரும். ஆனால், நன்னூலார் காலத்தில் நிலைமை மாறிவிட்டது. அவர், பன்னிரண்டு உயிர்களோடுங்கூடிச் சகாரமும் அ ஆ உ ஊ ஓ ஔ என்கூடும் ஆறுடன் கூடிய காரமும் மொழிக்கு முதலாகுமென விதிமாற்றி வகுத்துள்ளார். அவர் எதற்காகப் பழையவிதியை மாற்றியமைக்கவேண்டும்? தொல்காப்பியத்துக்குமாறாக தமிழில்சியத்திற் பல புதியசொற்கள் வந்தேறி விட்டமையே அதற்குக் காரணம். யவனர், பூபம் என்னும் வடசொற்கள் சங்ககாலத்திலேயே தமிழில் இடம்பெற்றுவிட்டன. மொழி முதலாகாதன என விலக்கப்பட்ட ரகர லகரங்கள் இக்காலத்தில் மொழிமுதலில் வருகின்றன. அவ்வகையான வடமொழிகளுக்கு முதலில் அ, இ, உ என்பவற்

றைச் சேர்ச்சுமாறு நன்னூலார் விதித்த போதிலும் எல்லோரும் அதை அதுசரிப்பதில்லை. மேலும் அவ் வெழுத்துக்கள் சேர்க்கப்பட்டதொன்றும் சில உண்டு. (உ—ம்; ரப்பர், ரவிகர், ரூபாய், ரோஜா, ரோமர்)

3. தமிழ்ச் சொற்கள் எவற்றை எடுத்தாலும் அவற்றை ‘அக்குவேறு ஆணி வே’ராகக் கழற்றிப் பூட்டிக் காட்டுந் திறமை பெற்ற பழைய இலக்கணவாதிகளிடம் சீமான், சீமாட்டி, குணவான், குணவதி, தனவந்தர் என்பவைபோன்ற சில சொற்களைப்பகுதி, விசுதி பிரித்துக்காட்டுமாறு கேட்டால் அவையெல்லாம் வடசொற்கள், திசைச்சொற்கள் என்றோ விதியில் விகாரம் பெற்றவையென்றோ கூறிக் தப்பிக்கொள்ளப் பார்க்கிறார்கள். இச்சொற்களைத் தமிழில் சேர்த்து வழங்குவதானால், இவற்றையும் தமிழாகவே கருதி இலக்கணமும் அமைத்துக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாததல்லவா? தொல்காப்பியரின் கவனத்தைப் பெரிதும் சர்க்காமல், நன்னூலிலும் பிரயோக விவேகம் இலக்கணக்கொத்திலும் இடம்பெற்றுவிட்ட வடசொற்களைக் கூசாது கையாளும் இலக்கணவாதிகள் இக்காலத்தில் தமிழில் கலந்துகொண்டிருக்கும் சந்தாதார், ஐயின்தார், மிராசுதார் போன்ற சொற்களையும் தமிழாகக் கொண்டு பெயர்விசுதிக்கலோடு ‘தார்’ என்பதையும் இதுபோன்றவற்றையும் சேர்த்துக் கொள்வதால் வரக்கூடிய ஆபத்து எதுவுமில்லை. (வரும்)

நாய்கள் குலைத்து வரும்;
 நடுவழியிற் பாம்புறங்கும்;
 பேய்கள் முட்டபுதராய்ப்
 புனர்ஜன்மம். பெற்றிருக்கும்;
 கோய்கொண் டாயென, நான்
 கொந்துவரும் போதிலெல்லாம்
 “கூய், கூய்!” எனவிளிக்கும்
 குள்ளகரிக் கூட்டமடி!

வேளை
 வரும்!

கள்ளாக் குடித்தவர்கள்,
 கண்டபடி கால்பெயர்க்கும்
 கல்லுக் கலட்டியது;
 கள்விரா வேளைகளில்,
 கொள்ளை யடிப்பதற்கும்
 கூசாமற் செல்லுகிற
 தொல்லை பிடித்தவிடம்;
 சோர்வுமிகத் தோன்றாதடி!

*

பாசம் பிடித்திருக்கப்
 பாடுபட்டு வந்தாலும்,
 (இ)லேசன் றுணையணுக
 எண்ணுவது; உன்செவிவி,
 வாசற் படியருகே
 வாங்குவைத்துத் தூக்கிடுவான்;
 ஒசைப் படினெழுவான்;
 ஊர்வம்பும் ஒக்கிவிடும்!

தோழி மூலமாக இர
 வுக்குறியுணர்த்திய
 தலைவிக்குத் தலைவன்
 கொடுத்தனுப்பும்
 பதில்.....

வேண்டாம் கனவொழுக்கம்;
 வீண்பழிகள் கொண்டுவரும்;
 “தூண்டிற் புழு ”வெனநீ
 சொல்லியிகக் சோருவதும்
 நீண்ட கனவுகளால்
 நித்திரையை நீக்குவதும்
 வேண்டப் படுவதன்றா;
 வேளைவரும்; காத்திருப்போம்!

பூசி மெழுகவில்லை;
 போலிவேஷம் போடவில்லை;
 வாசி வரும்பொழுது
 வந்துவந்து கண்டுகொள்வேன்;
 நேசித் திருப்பதிலுள்
 நெஞ்சுரத்தைக் காட்டுவையேல்,
 பேசிப் பொருத்துவரெம்
 பெற்றார்; பொறுத்திருப்போம்!

“சாரதா”

“இந்தத் தூதிரஷ்டம் பிடித்த நாட்டில் தங்கள் குழந்தைகள் ஆங்கிலமொழிமூலமே கல்வி கற்கவேண்டும் என்று விரும்பும் பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் எவ்வளவுபேர் இருக்கிறார்கள்! இதை எண்ணிச் சிரிப்பதா, அழுவதா?”

— ஸ்ரீ நாராயண அகர்வால்.

தாய்மொழிமூலங் கல்வி

ரா. க.

“ஆங்கிலக் கல்வி வேண்டுமென்று இலங்கைப் பொதுமக்களே விரும்புகிறார்கள். ஆங்கிலேயர் இதைக் கட்டாயப்படுத்தவில்லை. அரசாங்க உத்தியோகமும், சமூக, அரசியல் முன்னேற்றமும் கிடைப்பதை உணர்ந்தே இலங்கையர்கள் ஆங்கிலக் கல்வி வேண்டுமென்கிறார்கள்” என்று இலங்கைச் சர்வ கலாசாலை உப அத்தியட்சகரான டாக்டர் ஜென்னிங்ஸ் சமீபத்தில் கூறினார். ஒரு நாட்டின் எதிர்காலம் அந் நாட்டின் கல்வி கற்றவர்கள் கையிலிருப்பதை உணருபவர்களுக்கு எங்கள் சர்வ கலாசாலை தாய்மொழி வளர்ச்சிக்கு எவ்வளவுக்கு உதவியாகும் என்பது புலனாகாமல் போகாது. ஆங்கிலம் அரசாங்க பாஷையாக இருப்பதாலும், இலங்கைக் கல்விமுறையில் தாய்மொழிப் பாடசாலைகள், ஆங்கிலப் பாடசாலைகள்; தாய்மொழி ஆசிரியர்கள், ஆங்கில ஆசிரியர்கள்; தாய்மொழி மாத்திரம் அறிந்தோர், ஆங்கிலம் கற்றோர்; என்ற இன்னொன்றான வேற்றுமைகள் இருப்பதாலும், மக்கள் தங்கள் தாய்மொழிகளை அண்டியிட்டு செய்கிறார்கள். ஆங்கிலக் கல்வியின் சார்பாக வாதாடு

பவர்கள் இந்த உண்மைகளையும், பொதுஜனங்கள் அறியச் செய்வதே தர்மத்தின் பார்ப்பட்டது என்றே கூறவேண்டியிருக்கிறது. எங்கள் சர்வகலாசாலை உப அத்தியட்சகர் இவ்வாறு கூறுங்கால், கார்த்தியக் கல்வியை நமது பாரத நாட்டில் வளர்ப்பதற்குத் தொண்டாற்றும் வர்தா கல்லூரிப் பேராசிரியர் ஸ்ரீ நாராயண அகர்வால் கூறுவதைப் பாருங்கள்: “இந்தத் தூதிரஷ்டம்பிடித்த நாட்டில் தங்கள் குழந்தைகள் ஆங்கில மொழிமூலமே கல்வி கற்க வேண்டும் என்று விரும்பும் பெற்றோர்களும் ஆசிரியர்களும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலும் எவ்வளவுபேர் இருக்கிறார்கள்! இதை எண்ணிச் சிரிப்பதா, அழுவதா?” என்கிறார் வர்தாப் பேராசிரியர்.

இலங்கைக் கல்வி முறையை ஆராய்ந்து அறிக்கை சமர்ப்பித்த கல்வி விசேடக் கமிற்றியின் அறிக்கை ஒரு வழவழாப் பேச்சாக இருக்கிறது. சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளும் உயர்த்தப்படவேண்டுமாம். தாய்மொழிமூலம் கல்வி கொடுப்பது அத்தியாவசியமாம். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்த நிலையை அடையச் செய்வார்களாம். கஷ்டங்கள் அந்

கம் உண்டாம். அக் கஷ்டங்கள் இருக்கும்வரை ஆங்கிலமும் இருக்கவேண்டுமாம். தாய்மொழி மூலக் கல்வி முழுவதும் கற்பிக்கப்பட்டாலும், அதை அழகுபடுத்த ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டியிருக்கிறதாம்! எவ்வளவு சிரிப்பான அறிக்கை! இதுகாறும் தாய்மொழியில் நான்கு வருடம் பயின்றபின்னரே ஆங்கிலமொழி கற்றுவந்த நம் சிறுவர்கட்குப் பாலர் வகுப்புகளிலேயே இருமொழிகளுடன் மல்லுக்கட்ட வேண்டிய நிலைபரம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. தாய்மொழிக்கு ஏதோ செய்வதாகச் சொல்லுகிறார்களே அல்லாமல், உண்மையில் ஏதும் நன்மை பெற்றால் ஆங்கிலமொழியே பெற்று வருகிறது என்று கூறுவதே பொருந்தும். தாய்மொழியையே செம்மையாக அறியாப்பருவத்தே இன்னொரு மொழியையும் புருத்திக் குழந்தைகளின் சக்தியை விரயஞ் செய்யும் தற்போதைய முறை உள்ளால் வல்லோரால் ஒப்புக்கொள்ளப்படும் என்று நினைக்க முடியாது. ஆங்கிலம் சிறுவயதில் கற்பதால் தங்கள் பிள்ளைகள் சிக்கிரம் உத்தியோகங்கள் வகிப்பார்கள் என்ற ஆசை கொண்ட பெற்றோரும், ஆங்கிலத்தை அநுசரிப்பதால் தங்கள் கௌரவம் உயரும் என்று நம்பும் ஆசிரியர்களும், குழந்தைகளைப் பற்றியும், தாய்மொழி வளர்ச்சியைப் பற்றியும், நாட்டு நன்மையைப் பற்றியும் ஏன் சிந்திக்கப்போகிறார்கள்? “எங்கள் இளைஞர்களின் சக்தியை ஆங்கிலக் கற்பதில் எவ்வளவுதூரம்

விரயஞ் செய்கின்றோம்! விழலுக்கிறதை நீர் ஆக்காது அச்சக்தியை வேறு வழியில் உபயோகஞ் செய்யலாகாதா?” என்று மகாத்மா கார்தியடிகள் வருத்தத்துடன் கேட்பதை யார் உணர்கிறார்கள்? கிழக்கிந்திய வர்த்தக சங்கத்துக்குக் குமாஸ்தாக்கள் உண்டாக்குவதற்குத்தான் ஆங்கிலமொழி எங்கள் நாடுகளில் புகுத்தப்பட்டது என்பதை யாரும் உணர்வார்கள். இங்கிலாந்திலிருந்து ஆட்களைக் கொணர்ந்து ஏகாதிபத்தியத்தை நடத்துவதின் கஷ்டங்களை உணர்ந்த ஆளும் வர்க்கத்தினர், சுதேசிகளைத் தங்கள் வசமாக்க மார்க்கங்களை வகுத்தனர். பாதிரிமார்மூலம் கிறீஸ்துவ சமயத்தையும், அந்நிய நாகரீகத்தையும் பரப்பியதுடன் ஆங்கிலக் கல்வியால் வயிற்றுப் பிழைப்புக்கு இலகு வில் வழிதேடலாம் என்ற எண்ணத்தையும் புருத்தி விட்டனர். ஆங்கிலம் உத்தியோக பாஷையாக, நாகரீக பாஷையாக அரியணையேறத் தாய்மொழி ஏழைகளின் பாஷையாயது. மக்கள் சுதந்திரத்தை இழந்ததனால் அவர்கள் பேசும் பாஷையும் மதிப்பை இழந்தது. பிற்சந்தியார் தாய்மொழியை மறக்கவும், நாகரீகம் வலுத்த குடும்பங்களில் ஆங்கிலத்தையே தாய்மொழி என்று கூறவும் மக்கள் துணிந்தனர். அடிமை நாடுகளிலெல்லாம் இந்தக் கணதயே சர்வசாதாரணமாயிற்று. கல்கத்தா சர்வ கலாசாலை உப அத்தியட்சகர் ஸர். அஸ்டோஷ் முக்கர்ஜி வங்க பாஷையை அக் கலாசாலை மாணவர்கள்

இவ்வுட்பாடமாக எடுக்கும்படி முதன்முறை கூறியபோது, கடுமையான எதிர்ப்பு இருந்ததாம். உலகம் போற்றும் உத்தமக் கவி யான ரவீந்திரநாத தாகூருக்கு 'நோபெல் பரிசு' பெற்றுக்கொடுத்த வங்க பாவஷ்யின் கதி இங்ஙனமென்றால், அதிகம் ஏன்? இருபது வருடங்களுக்கு முன்னரேயே சாட்லர் கமிஷன் "தாய் மொழிமூலம் கல்வி கற்பிக்கும் முறையே சிறந்தது" என்று கூறியபின்னரும் காளிதாஸ், துளசிதாஸ், கம்பர், வள்ளுவர் நூல்களையெல்லாம் ஆங்கில மொழியில் விரிவுரைகள் செய்வதுதான் பெருமை எனக் கூறும் பேராசிரியர்கள் இன்றும் இருக்கிறார்கள். ஆங்கிலத்திலேயே வினா தாள் களைக் கொடுக்க ஆங்கிலத்திலேயே விடைகளையும் எழுதி இந்திய மொழிகளின் பாண்டித்தியம் அளவிடப்படுவதும் உண்டு தானே! "அந்நிய ஆட்சியால் நம் நாட்டுக்கு விளைந்த கேடுகள் பல. அவற்றிலெல்லாம் அந்நியமொழியின்மூலமே கற்கும் கொடுமையைத் தேச இளைஞர்கள் மீது வலிந்து திணித்ததுதான் பெருங்கேடு என்று சரித்திரம் தீர்ப்புக் கூறும்" என்கிறார் நமது காந்தியடிகள்.

ஆரம்பக் கல்வியிலிருந்து சர்வகலாசாலைப் படிப்பு வரை தாய் மொழி மூலம் கற்பிக்கப்படுவதைச் சுதந்திர முற்போக்குள்ள நாடுகள் வரவேற்கின்றன. தேச மக்களின் ஜீவாதாரமான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதும், சிருஷ்டித்திறன், உயிரளிக்கும் ஆற்றல்

தரவல்லதுமான தாய் மொழி கல்வி மக்களுக்கு, இன்றியமைபாதது. செலவு ஆயிரக் கணக்காகவும், தீது பல்லாயிரக் கணக்காகவுந் தரவல்ல அந்நிய மொழிக் கல்வி நமது குழந்தைகட்கு வேண்டியதில்லை. ஆங்கிலேயர்களே எங்கள் ஆங்கில மோகங்கண்டு அதிசயிக்கின்றார்களாம்!

அந்நிய பாவஷ்யமூலம் கல்வி கற்பது மிகவுந் கஷ்டம். அப் பாவஷ்யைக் கிரகிப்பதிலேயே மூன்றிலொரு பங்கு சக்தியும் நேரமும் செலவழிக்கப்படுகிறதென்பது பெரியோர் எண்ணம். தாய்மொழி மூலம் கல்வியென்றவுடன் 'குறைந்த கல்வி' என்று சிலர் கூக்குரலிடுகின்றனர். குறைந்தது "ஆங்கில மொழிக் கல்வி"யே யல்லாமல் உண்மைக் கல்வியல்ல என்பதை அறிஞர் ஒப்புக்கொள்வர். ஆங்கிலக் கல்வி, படித்தவர்கட்குழி பாமாருக்கும் தொடர்பில்லாமல் செய்து விட்டது. தாய்நாட்டுப் பற்றுள்ள எவரும் இந் நிலைமையை விரும்பார்கள். சர்வதேச வாவுக்கும், உலக வர்த்தகத் தொடர்புக்கும் ஆங்கிலம் இருக்கலாம். அதற்கு வேண்டிய ஆங்கிலக் கல்வியைத் தாய்மொழிப் பயிற்சி போதியளவு பெற்றபின், மாணவர் படிப்பதே முறைமையாகும். மொழி யாராய்ச்சியாளர்களும் "நன்றாகப் படிக்கட்டும். உலகத்தில் இன்று பெரிய வல்லரசுகளாகத் திகழும் நாடுகளிலெல்லாம் ஆங்கிலந்தான் கற்கப்படுகின்றதா? சர்வதேச அரசியல், பொருளாதார சமுதாயக் கூட்டங்களிலெல்லாம், ஒவ்வோர்

அங்கத்தவர்களும் தங்கள் தாய் மொழிகளில் பேசுவதையே மதிப்புள்ள நாடுகள் ஏற்றவருகின்றன. ருஷ்யாவில் ஸ்டாலினும், சீனத்தில் சியாங்கை ஷேக்கும் ஆங்கிலம் பேசியே அரசியல் நடத்துவதாக அறிபோம். அடிமைகளாகப் பல வருடங்களிருந்தமையால் எங்கள் நிலை இங்னமாயிற்று. இன்னும் கண்விழிப்பு இல்லையா?

ஆசியா கண்விழித்துவிட்டது. இந்தியாவின் சுதந்திர எழுச்சி ஆசிய நாடுகளின் எழுச்சிதான். தாய்நாட்டு விடுதலையுடன் தாய் மொழி வளம்பெறுவதும் தொடர்பு பூண்டிருப்பதை தற்கால உலகம் அறியும். இந்தியாவில் ஆங்கிலம் அரசு வசிக்கப் போவதில்லை, இந்திய சர்வ கலாசாலைகள் பல தாய்மொழி வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டன. நாகபுரி, அலகபாத், லக்ஷ்மணபுரி முதலிய பல இடங்களிலுள்ள சர்வ கலாசாலையார் இக்கொள்கையை ஏற்றுவிட்டனர். உஸ்மானியா சர்வ கலாசாலை உருது மொழியில் மிகவுந் திற

மையான கல்வியைக் கொடுத்து வருவதாக அறிகிறோம். தாய் மொழியை உயர்த்தவேண்டுமென்ற ஆசை வேண்டும். இடைபூறுகள் நேரலாம். பாடப் புத்தகங்களில்லை என்ற கியாயம் மிகவும் போலியானது. அவற்றை வேண்டியபடி எழுதவேண்டியது தான் போலிசியர்கள் கடமை. தாய்மொழி வளர்வதற்கு உதவியாகவேண்டிய வழிகளைத் தேடிக்கொடுப்பது தேசத்தலைவர்களின் கண்ணியத்தைப் பொறுத்தது. ஆங்கிலத்தில் புத்தகங்கள் ஒரே நாளில் எழுதப்படவில்லை. 'நீரில் இறங்காமல் நீந்தப் பழக முடியுமா?' தாய்மொழி வளரவேண்டுமென்று நாம் துணிந்து காரியத்தில் இறங்கினால் எல்லாம் சரிவந்துவிடும். வேண்டியது உண்மையான உணர்ச்சிதான். ஆங்கிலேய ஆதிக்கத்திலிருந்து நமக்கு விடுதலை கிடைக்காவிட்டாலும், ஆங்கில மொழியின் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை கிடைக்கட்டும். தேசத்தலைவர்கள் வழிகாட்டுவார்களா? புதிய பாராளுமன்றம் தக்க வழி காணுமா?

சகலவிதமான போட்டோ வேலைகளும்,
சினிமா ஸ்லைடுகளும் செய்வதற்கு

‘பாரத்’ ஸ்டூடியோ

147, செம்மா தெரு, :: யாழ்ப்பாணம்.

Prop: M. Sivasubramaniyam (Iyathamby)

*
வென்றுவிட்டாயடி,

ரத்திய!

முன்பு:

[ரத்தியு எழுதுகிறார்:— என் தாயார் இறந்துபோனார். தகப்பனார் மலேயாவில். பெத்தாச்சிதான் என்னை வளர்த்தவர். கிறீஸ்தவ சமூகத்திலேயே. நான் மிகவும் துடுக்கான பெண். 16 வயதில் உடுவில் பெண்பாடசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் வழியில் ஒரு 'கவர்' கிடைத்தது. அதனுடன் ஒரு இளைஞனின் போட்டோவும், அதேபோல் பெரிய படமொன்றும் இருந்தன. பின்னுக்கு அவன் விலாசம் இருந்தது. 'சனிக்கிழமை சந்தித்து இழந்த பொருளின் அடையாளம் சொன்னால் தருவதாக' அவனுக்கு எழுதினேன். அவன் வந்தான். இதிலிருந்து எங்களுக்கிடையே நட்பு வளரலாயிற்று. அவன் — பாஹு — தமிழ்ப் பாடத்திலே கெட்டிக்காரன். 'எனக்குப் பாடம் சொல்லித்தர முடியுமா?' என்பதை சூசகமாகத் தெரிவித்தேன். அவன் அதைத் தெரிந்துகொள்ளாதவன்போல நடிக்கிறான்.]

'என்ன யோசிக்கிறீர் ரத்தியு?'

'இல்லை;.....'

'ஒன்றுமில்லையா?'

'பேசவிடமாட்டீர்களா?'

'சொல்லும்; சொல்லும்!'

'பரீட்சை நெருங்கிவிட்டது..'

'அதுதான் தெரிந்த விஷயமாயிற்றே!'

'எனக்கு தமிழ்ப் பாடம்.....'

'சுத்தகுனியமென்பதும் தெரியும்?'

'உங்களுக்குத் தமிழ்...'

'பச்சைத் தண்ணீர் மாநிரி!'

'நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை!'

'நான் சொல்லவா?'

நான் நிமிர்ந்து அவன் முகத்தைப் பார்த்தேன். அவன் சொன்னான்:

'ஒவ்வொரு நாளும்...'

'உம்...'

'மாலவேளையில்...'

'உம்...'

'உம்முடைய அறையிலே...'

'உம்...'

'விளக்கின் ஒளியிலே...'

'உம்...'

'உமக்குப் பக்கத்தில் நான் இருந்து...'

'உம்...'

'என்ன செய்கிறது?'

'என்று கேட்டுவிட்டு,

அவன் குறும்பாகச் சிரித்தான். 'பானை செய்கிறது!' என்றேன் நான், பொய்க் கோபத்துடன்.

'கோபம் வேண்டாம் ரத்தினா! இன்னுமென்ன, சுமார் ஒருமாத காலந்தானே இருக்கிறது பரிட்சைக்கு! அவ்வளவு நாளுந் நான் பாடம் சொல்லித்தருகிறேன் உமக்கு! இதைத்தானே கேட்டீர்?'

என் முகம் என்னையறியாமல் மலர்ந்தது.

'இதைத்தான் கேட்டேன். இதற்கு எத்தனை பரிகாசம் உங்களுக்கு?'

'அதுசரி; இந்தப் பாடப் புத்தகம் வைக்கிறவர்கள் இருக்கிறார்களே, அவர்களெல்லாம் உம்முடைய கட்சிதான்!'

'ஏனோ?'

'மாணவர்களைப் பழுதாக்கக் கூடாதென்பதற்காக, வரண்ட பகுதிகளைத் தேடி எடுப்பார்கள், அநேகமாய்! இந்தமுறை 'கிருட்டினன் தூதுச் சருக்கம்' இருக்கிறதே; சுவையாக - 'காதல் கீதல்' - ஒன்றுமிருக்காது!'

'அதுதான் நல்லது'

'உண்மையாய்த்தான் சொல்கிறீரா? நெஞ்சைத் தொட்டுச் சொல்லும்! ...ஓ! நோமும் தெரியாமல் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. நான்...'

'என்ன அவசரம்?'

'போகவேண்டாமா?'

'இனிமேல் ஒவ்வொருநாளும் சந்திக்கலாந்தானே!'

'ஓஹோ!' என்று அவன் சிரித்தான். பிறகு 'இனிமேல் இந்த மாதிரி வம்புக் கதை யொன்றும் பேச முடியாது! இங்கே வந்து

விட்டால் நான் வாத்தியார்; நீர் மாணவி. நான் சொல்கிறபடியெல்லாம் நீர் கேட்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால்...'

என்றான்.

'அடிப்பீர்களோ?'

'அடிக்கிறதா? கண்ணத்தைக் கிள்ளிப் பிய்த்துவிடுவேன்!' என்று அவன் சொல்லும்போதே, என் கண்ணம் சிலிர்த்தது. உடம்பெல்லாம் ஒரு இன்ப உணர்ச்சி பாய்ந்தது. நான் பதில் சொல்லுமுன் அவன் எழுந்துகொண்டே, 'அதெல்லாமிருக்க, எனக்குச் சம்பளமென்ன, பாடம் சொல்லித் தருவதற்கு?' என்றான்.

'எத்தனை ரூபா தரவேணும்? சொல்லுங்கள் தருகிறேன்!'

'பணத்தை ஏன் எனக்கு?'

'வேறே?'

'எனக்குத் தெரியும், நான் வாங்குவதுபோல் வாங்கிக்கொள்கிறேன்' என்று கூறி, ஒரு 'மாதிரி' யாக என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான். அதன் அர்த்தத்தை அறிந்துவிட்டவள்போல நானும் சிரித்தேன்.

'போய்விட்டு நாளை வருகிறேன்' என்றான்.

'நல்லது' என்றேன், என்னை மறந்த நிலையில்.

✱

இது என்ன விந்தை! நானா இப்படிப் பைத்தியமாகி விட்டேன்? பாலு என்ற மலரைச் சுற்றிச்சுற்றி, என் இதயவண்டு ஏன் நாட்டியமாடுகிறது? இதற்குமுன் எத்தனை வாலிபர்களைக் கண்டிருக்கிறேன்; பேசிப் பழகியிருக்கிறேன்; 'பரிகாசஞ் செய்து அவர்கள் முகத்தைக் கறுக்க வைத்தி

நுக்கிறேன்! — அந்த வாலிபர்களில் ஒருவரைப்பற்றியாவது ஒரு கணம்கூட நான் சிந்தித்ததில்லையே? இவன் வாய்த்துடுக்கில் என்னை மிஞ்சி விட்டான்! பரிகாசஞ்செய்து என் தலையைத் தாமவைக்கிறான், என் தலை தாமுத்தாமு என் இதயமல்லவா அவன் பாதங்களில் சாணடைந்து விட்டது!...

அடுத்தநாள் தொடக்கம் பாலுவிடம் நான் தமிழ்ப்பாடம் கேட்டுப் புடிக்க ஆரம்பித்தேன். பாடமா கேட்டுப் படித்தேன் நான்? அவனை ஒவ்வொருநாளும் சந்திப்பதற்கு ஒரு சாட்டாகவல்லவா அந்தப் 'பாடம் கேட்டல்' இருந்தது!

'பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும்' என்பார்கள். ஆனால், பாலுவோடு பழகப்பழக அவன் இனித்தான், தேன்போல! 'நித்தம் போக முத்தம் சலிக்கும்' என்றும் சொல்வார்கள். 'முத்தம்' என்று 'முற்ற'த்தைத்தான் சொல்வார்கள். ஆனால், பாலுயின் வருகையால் முற்றம் சலிக்கவில்லை. எனக்கும் அவனுக்குமிடையே இருந்த கொஞ்சக் கொஞ்சக் கூச்சம்தான் சலித்தது. சலித்துக் கொண்டு. அது ஒடிப்போய் விட்டது! மனத்தோடு மனம் பேசுவதுபோல நாங்கள் பேச ஆரம்பித்தோம். யாராவது தன்னுடைய மனத்தோடு பேசுகையில் — அதாவது சிந்தனை செய்கையில் — வெட்கப்பட்டதுண்டோ? நாங்கள் அந்தநிலை அடைந்துவிட்டோம். இந்தநிலை ஏற்பட்டுவிட்டால்தான் கதைகளில் காதல் வந்துவிட்டதாக எழுதுவார்கள் போலும்! (என் வரதரே! நீங்கள் அப்படித்தான் எழுதுகிறீர்களா?)

மற்றுமலர்ச்சி - 16 - 25

எங்களுக்குள் 'காதல்' என்ற வார்த்தையே வந்ததில்லை. 'ரத்திலே, என் அன்பே! நான் உம்மைக் காதலிக்கிறேன்!' என்று அவன் ஒருநாளாவது சொன்னதில்லை! நானும் 'ஆருயிரே! என் இதயத்தைத் திருடிவிட்டீர்களே!' என்று சொன்னதில்லை. பின் எப்படி நாங்கள் ஒருவரையொருவர் 'காதலித்ததாக'ச் சொல்லலாம்?

காதலோ, மண்ணாங்கட்டியோ! எங்கள் சினேகம் வளர்ந்தது. 'கிருஷ்ணன் தூதுச் சருக்கம்' படித்தபோது தெரிந்தது; துரௌபதியின் துகிலை யாரோ உரிந்தபோது, அது வளர்ந்ததாமே! — அப்படி வளர்ந்தது நமது சினேகம்.

இந்தநிலைமையில் பரீட்சையும் வந்து போயிற்று. பரீட்சை முடிந்த பிறகு, முன்போல ஒவ்வொருநாளும் பாலு வர முடியவில்லை. இருந்தாலும், வராததில் ஒரு முறையோ இரண்டு முறைபோ என்னைச் சந்திக்காமல் இருக்க மாட்டான். நாலேந்து தினங்களாகப் பட்டினி கிடந்தவனுக்குச் சுவைபான சாப்பாடு அகப்பட்டு விட்டால் எப்படியிருக்கும்? அது மாதிரித்தான் பாலு என்னைச் சந்திக்கவரும் நாட்களிலும் எங்கள் சிலைமை இருந்தது.

இப்போதெல்லாம் நான் முன்போலில்லை. பாலுவோடு நெருங்கிப் பழகப் பழக, பெண்மையின் இயற்கையான சில குணங்கள் என்னை வந்தடைந்தன. பெண்மைக் குணத்துக்கேற்ப, என்னுடைய உள்ளக் கிளர்ச்சியை — வெறியை — நான் ஓரளவு சாந்தப்படுத்திக்கொள்வேன். ஆனால், பாலு?... உண்மையில் பைத்தியக் காரர்களைப்போலத்தான்

513

நடந்துகொள்வான். பெத்தாச்சி யும் வீட்டிலில்லாவிட்டாலோ, கேட்கவேண்டாம்! அதையெல்லாம் நினைத்துப்பார்க்கவே இப்போது வெட்கமாக இருக்கிறது!

பாலுயின் இந்த உணர்ச்சி வெறி, எல்லைறையத் தாண்டி விடுமோ என்று எனக்குப் பயந்தான். 'ரத்தினு! எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் 'இந்தமாதிரி' நாங்கள் இருக்க முடியும்?'

'எத்தனை நாட்களாயினும்...'
'முடியாத ரத்தினு! என்னால் முடியவே முடியாது! பெண்களுக்கு உணர்ச்சியென்பதே குறைவுதான் போலும்!'

'உந்தத் தத்துவத்தை நீங்கள் மரத்திரம் சொல்லிக்கொள்ளுங்கள். வேறு யாருமே நம்பப்போவதில்லை. உணர்ச்சிக்கு அடிமையாகி விடுவது பெண்தான். எத்தனையோ சந்தர்ப்பங்களில் ஆண்கள் இரும்பாகவும், கல்லாகவும் கூட மாறிவிடுகிறார்கள்!'

'சொல்லிக்கொள்! எங்கள் விஷயத்தையே பார்..... வேண்டாம் ரத்தினு! இனிமையான மாம்பழங்களைத் தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்து முகாந்துகொண்டிருந்தால் வாய் இனித்து விடுமா? ஆவல் தணிந்துவிடுமா?'

'உடனே எடுத்துக் கடித்துத் தின்றவிடலாம்; பிறகு கஷ்டப் படுவது மாம்பழந்தானே?'

'ஊபரீதமாக நினைக்கிறாய் ரத்தினு! யார் மாம்பழம்? யார் சாப்பிடுவது?'

'நான் மாம்பழம்.....'
'இல்லை. எனக்கு மாம்பழம் நீ; உனக்கு மாம்பழம் நான்!'

'பேச்சில் உங்களோடு நான் வெல்ல முடியுமா? நீங்கள் தமிழ்ப்பண்டிதர்!'

'உன்னுடைய உண்மையான அபிப்பிராயந்தானென்ன?'

'சாப்பிடவேண்டிய காலம் — தகுதி — வரும். அப்போது சாப்பிடலாம், மாம்பழத்தை!'

'அந்த 'தகுதி'தான் எப்போது வரப்போகிறதோ?'

'இதுகூடவா தெரியவில்லை? என்னுடைய பெயரை 'மிஸஸ், ரத்தினு பாலகிருஷ்ணன்' என்று எழுதுகிறபோது!'

பாலு ஒரு பெருமூச்சு விட்டான். பிறகு, 'ரத்தினு! இவ்வளவு நேரமும் நீ என்னைத் தவறாக நினைத்துவிட்டாய்!' என்றான்.

'என்ன சொல்கிறீர்கள்?'

'கல்யாணத்துக்கு முன்னமே.....தகுதி வருமுன்னரே நான் பழத்தைச் சுவைக்க விரும்புவதாக எண்ணிவிட்டாய்!'

'இவ்வளவு நேரமும் அதைத் தானே சொன்னீர்கள்?'

'ரத்தினு! நான் அவ்வளவு மோசமானவனல்ல. அந்தத் 'தகுதி'தான் — கல்யாண தினந்தான் — எப்போது வருமென்று கேட்டேன்'

என் நெஞ்சிலிருந்து ஒரு பெரிய பாரம் இறங்கியதுபோலிருந்தது. பாலுவைப்பற்றித் தவறான அபிப்பிராயம் கொண்டதற்காக மிகவும் துக்கப்பட்டேன். இதனால் பாலுவைப்பற்றி என் உள்ளத்தில் இருந்த நன்மதிப்பும் மிக அதிகரித்தது.

'என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்!' என்றேன்.

'மன்னிப்பதா? உம். ஹூம்,

அந்த வழக்கந்தான் என்னிடம் கிடையாதே! அதுவும் உன்னிடத்திலா?

'பின்னே?இதோ நாலு அடி போட்டு உங்கள் கோபத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளுங்கள்!' என்று சொல்லிக்கொண்டே முதுகைத் திருப்பிக் காண்பித்தேன்.

'அதுதான் சரி!' என்று அவன் குறும்பாகச் சிரித்துக்கொண்டே எழுந்தான். ஒருநிமிஷம் தாமதித்தால், என் முதுகில் செல்லமாக நாலு அடி போட்டிருப்பான்! அதற்குள் நான் சுதவுப்பக்கமாக எட்டிப் பார்த்துவிட்டுக் குரலைத் தாழ்த்தி, 'பெத்தாச்சி!' என்றேன்.

சட்டென்று பாலு தன்னுடைய இடத்தில் போய் உட்கார்ந்து கொண்டான். உபாத்தியாயர் இல்லாத சமயம், வகுப்பில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த மாணவன், 'வாத்தியார் வருகிறார்!' என்றதும் ஓடிப்போய் நல்லபிள்ளை மாதிரி இருப்பானே, அந்த ஞாபகந்தான் எனக்கு வந்தது. 'கல்கல'வென்று கைதட்டிச் சிரித்தேன். அப்போதுதான் பாலுவுக்கு விளங்கிற்று.

'ஏமாற்றிவிட்டாயா?' என்றான்.

'பின்னே, உங்களுக்கு எந்த நேரமும் விளையாட்டுத்தானா?'

அவன் மறுபடியும் எழும்பவில்லை.

'பேசிக்கொண்டிருந்த விஷயத்தை மாற்றிவிட்டாயே! நான்கேட்டதற்குப் பதில் என்ன?'

'என்ன கேட்டீர்கள்?'

'சாப்பாட்டு விஷயம்'

'நன்றாகப் பசிக்கிறதோ?'

'காண்டேகருடைய நாவல்கள் வாசித்தால் உனக்குத் தெரியும். இது மிகப் பொல்லாத பசி!'

'இந்தப் பசியை அகற்றுவதற்கு?'

'உன்னைக் 'கல்யாணம்' செய்துகொள்ள வேண்டும்!'

'கலியாணம் என்ற கயிற்றினால் என்னைக் கட்டி, உங்கள் அடிமையாக்கிவிட.....?'

'இல்லை; உன் அடிமையாகிவிட!'

'இப்போதே கலியாணம் செய்துகொள்ள உங்களுக்கு வெட்கமாயில்லையா?'

'வெட்கத்தைப் பார்த்தால் முடியுமா? வெட்கமென்ன இதிலே?'

'வேண்டுமானால் என் படிப்பை இவ்வளவோடு நிறுத்திக்கொள்ளலாம். உங்கள் படிப்பு?'

'அதற்கென்ன? இனிச் சர்வகலாசாலைக்குத்தானே? கல்யாணமானால் படிக்கக்கூடாதோ?'

'பிரயோசனம் என்ன? நீங்கள் அங்கே கொழும்பிலும், நான் இங்குமாக.....'

பாலு ஒரு நிமிஷம் மௌனமாகச் சிந்தனை செய்தான். நான் தொடர்ந்து சொன்னேன்:

'உதிலும் பார்க்க இந்த நிலைமையே நல்லதல்லவா? 'கல்யாணம் ஆகும்வரைதான் காதலின் இனிமை நன்றாக இருக்கிறது' என்று எங்கேயோ படித்திருக்கிறேன். அது உண்மைதானே?'

இந்த உண்மை பாலுவின் மனதில் பட்டிருக்க வேண்டுமென்பதை அவன் முகம் எடுத்துக் காட்டிற்று. (தொடரும்)

புதுமணப் பெண்ணே,

தெரிந்துகொள்!

“ரூபலேகா”

எனது அன்புமறவாத சொர்ணத்துக்கு,

கடிதம் கிடைத்தது. உனது திருமணச் செய்தி அறிந்து மிகவும் ஆனந்தப்பட்டேன்.

“நான் உங்களைப்போல் கலியாண பந்தத்தில் மாட்டிக்கொள்ள மாட்டேன். ஆண்களோடு ‘சரி நிகர் சமானமாக’ வாழ்க்கையை நடத்தி உங்களுக்கெல்லாம் வழிகாட்டப் போகிறேன்” என்று விருப்புடன் பேசுவாயே, அது ஏங்கே போச்சு! எனக்குத் தெரியும், இந்தமாதிரிப் பெண்கள் தான் கலியாணமும் பண்ணிக்கொண்டு ‘டசின்’ கணக்கில் பிள்ளைகளைப் பெற்று வழிகாட்டுவார்களென்று! நான்தான் இப்படிவகையராய் வந்து மாட்டிக்கொண்டேனென்றால் நீயும் இந்த விஷயத்தில் துணிந்து இறங்கிவிட்டாயே! வாடியம்மா வா! எத்தனை நாளைக்குத்தான் இல்லற உலகத்தைப் பார்க்காமல், அடங்கிக் கிடப்பது?

அதுசரி, உனக்குக் கணவனாக வரப்போகிறவர் என்னவேலை? ஆள் எப்படி? முன்பே உனக்கு ‘அறிமுகம்’ ஆனவர்தானே? உன்னுடைய சம்மதம் இல்லாமலா கலியாணம் நடக்கும்? அதைப்பற்றி ஏன் நீ எழுதவில்லை?

உனது ‘அவ்ருக்கு’ ‘பிச்சுப் பிடுங்கல்’ ஏதாவது இருக்கிறதா? அதாவது தங்கை, தமக்கை என்று யாரும் இருக்கிறார்களா? அப்படியானால் உன்பாடு சங்கடத்தில்தான் முடியும். ‘தங்கைக்கு விவாகம் செய்யப்போகிறேன்; தமக்கைக்கு கலியாணஞ்செய்யப்போகிறேன்’ என்று உனது சீதனத்திலே கையை வைத்து விடுவார்; ஜூக்கிரதை!

‘அவ்ரின் தாய் தந்தை எப்படியாம்? உனது எதிர்கால மாமாவைத்தான் ஒதுக்கிவைத்தாலும், மாமி விஷயம் எப்படி? உனது ‘அவர்’, ‘அம்மா பிள்ளை’யாய் இருந்தால் உன்பாடு அதோகதிகான்! அவர் ‘அம்மா, அம்மா!’ என்று அம்மாவின்காலைச் சுற்றிக்கொண்டிருப்பார். உனது ரூபகமே இல்லாமல் போய்விடும், எப்படியென்றாலும் ‘அவரை’ கைக்குள் போட்டுக்கொள், அதனால் ‘நீ பொல்லாதவள்’ என்று பெயரெடுத்தாலுட்பாதகமில்லை. எப்படித்தான் அடித்துக்கொண்டாலும் தாயும் பிள்ளையும் ஒன்றுசேர்ந்து விடுவார்கள். நீதானே ‘வெளிவாய்’, எங்கேயாவது இந்த விஷயத்தைக் கக்கிவிடாதே! உனது மனதோடு வைத்திரு.

உனது 'அவ'ருக்குக் கொழும் பில் வேலை என்று எழுதியிருந்தாய். இந்தக்காலத்து வாஸிபர்களுக்கே நிதானம் இல்லையடி. இன்றைக்கு 'ரதியே, கிளியே!' என்று சொல்லிக் கலியாணஞ் செய்துகொள்வார்கள். நாளைக்கு வேறொரு பெண்ணை வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு "பார்த்தாயா, உவன் எவ்வளவு அழகாய் இருக்கிறான். அவளுடைய புன்னிரிப்புக்கே உயிரைக் கொடுக்கலாம் போல இருக்குதே" என்று குதிர்பார்கள்! அதிலும் கொழும்பென்றால் சொல்ல வேண்டியதில்லை; நல்லபிள்ளையும் கெட்டுப்போகும்! உனது கணவனாக வரப்போகிறவரின் குணமெப்படி? நீயானால் இராமர் 'ரைப்' (Type) என்று எழுதியிருக்கிறாய். ஆனால் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை.

இக்காலப் பிள்ளைகளில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேரும் சீட்டாடுவார்கள். வீட்டுக்குச் சிறீகிதர்களைக் கூட்டி வந்து கூட்டம் போடுவார்கள். பிறந்த தினம் அது இது என்று சொல்லி மெல்லிசாக 'தண்ணீர்' பாவிப்பார்கள். எதற்கும் நீ கொஞ்சம் உஷாராய் இருந்தால் நல்லது. சீட்டாடுவதற்கென்று சிறீகிதர் யாராவது வந்தால் நல்லாய் 'சூடு' கொடு. பாத்திரங்களைப் படிப் படிர் என்று கீழே போடு. வேலைக்காரப் பெண்ணிடம் சொல்லி அவரை ஒன்றுக்குப் பத்துத்தரம் இழுத்தடி. உபத்திர

வும் பொறுக்காமல் உன்மேல் கோபிக்க வந்தாரானால் 'நான் பொல்லாதவன்' என்று சொல்லி வேசாக அழத் தொடங்கு. எல்லாம் சரியாகிவிடும். எல்லாவற்றையும் மனத்தோடு வைத்திரு.

கலியாணமான புதிதில் கொஞ்சம் 'கூச்சக்காரி' போல் நடந்து கொள். அதிசயமாய் புரஷனைக் கண்டுவிட்டவன் போல் நடந்து கொள்ளாதே; பிறகு உன் சொல்லுக்கு மதிப்பில்லாமல் போய் விடும். வீட்டிலே ஒருவரும் இல்லாத நேரத்தில் உன் கணவன் ஒருமாதிரி அசட்டுத்தனமாய்த் தான் நடந்துகொள்வார். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் உனக்குத் தேவையானதெதுவோ கேட்டு வாங்கிக் கொள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தவற விட்டுவிடாதே!

உனது மாமியுடன் வசிக்கும் போது சர்வ ஜாக்கிரதையாய் இருக்கவேண்டும். நீ உனது கணவனுடன் 'மொசு பொசு' என்று பேசுவதைக்கண்டு பொறாமைப் படுவான். பிள்ளைக்கு மாய்மாலம் காட்டுகிறான் என்று உன்மேல் எரிந்து விழுவான். உனது நடை யுடையைக் கண்டு பொருமு வான். உங்களிருவருக்கும் ஒரு 'தலைமுறை' வித்தியாசம் என்பதுதான் உனக்குத் தெரியுமே! அதற்கெல்லாம் கோபித்துக் கொள்ளாதே!

முக்கியமான ஒரு விஷயத்தை மறந்து விட்டேன். கலியாணம் முடிந்து நீ புருஷன் வீட்டிற்குப்

போனதும் பக்கங்களிலுள்ள — உனக்கு அறிமுகமாகாத பெண்கள், பெண்பார்க்க வருவதாகச் சாக்கிட்டுத் தங்கள் உடை — நகையலங்காரத்தை நீ பார்க்கும் படி 'சோடி' த்துக்கொண்டு வருவார்கள். அப்பொழுதெல்லாம் உன் பிறந்த வீட்டை நினைத்துக் கொண்டோ அல்லது அவர்களது அலங்காரத்தில் மயங்கியோ அசட்டையாய் இருந்துவிடாமல், "வாருங்கள்; இருங்கள்!" என்று உபசரி. இதுதான் உனக்கு முதல் 'பரிட்சை'. இதில் வெற்றிபெற உன்னைத் தயார் செய்துகொள்.

இந்தப் பெண்களிடம் நீ நல்ல அபிப்பிராயத்தைப் பெற்றுவிட்

டால், உன் பெயரே எழும்பி விடும். இல்லாவிட்டால் உன்னைக் கொண்டு போய் அதைலபாதாளத்தில் தள்ளிவிடுவார்கள் இந்த வம்பிகள்!

அதோ குழந்தை அழும் சப்தம் கேட்கிறது.

இன்னும் எவ்வளவோ உனக்குச் சொல்லவேணும். எல்லாம் கனியாணத்தின்போது நேரிச் சொல்லுகிறேன்.

கனியாண ஆனந்தத்தில் பதில் போட மறந்துவிடாதே!

இப்படிக்கு,
உனது பிரியமுள்ள
சரஸ்வதி.

தமிழன் மாட்சி

ஆசிரியர்: தெல்லியூர் எஸ். நடராஜன். பிரசுரித்தவர்: இளைஞன் பிரசாராயம், 2, கிராண்ட்பாஸ் ஸ்ட்ரீட், கொழும்பு. கிடைச்சுமிடம்: ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை, யாழ்ப்பாணம். விலை ரூபா 1/50.

பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் பலவற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு தமிழ்மக்களின் பெருமைகளை நமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிற ஆசிரியர். அத்துடன் நிலைநாட்டுகிறது, இன்றுள்ள தமிழ்மக்களின் குறைகளை இடித்து இடித்துக் காட்டுகிறார். கடைசியாக, "தமிழ்நாட்டின் உயர்வழி"க்கு வழிகாட்டுகிறார்!

சுவர்க்கவாசி சுவாமி விபுலானந்த அடிகளார், "ஆர்வமுள்ள இவ்விளந்தமிழர் தமிழகத்தின் பழமையையும் செழுமையையும் குறித்து அறிஞர் கூறிய முடிபுகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து "தமிழன் மாட்சி" என்னும் இக் கட்டுரையை வரைகின்றார். இவ்வெளியீடு தமிழ் மாணவர்க்குப் பயன்படு நீர்மையதாகும் என்பது எனது உள்ளக் கிடக்கை" என்று இந்நூலைப்பற்றிக் கூறியிருக்கும்போது நாம் அதிகம் கூறவேண்டியதில்லை. *

பச்சை பச்சையாய்.....

“எனக்கது முடியா” தென்று
என்னவோ சொன்னே னென்று
மணக்கொதிப் புற்றுப் “புத்தி
மதி”புகல் ‘சாரதா!’ நான்
எனக்கெது முடியா தென்றேன்
என்பதை உண்மையாக
மனத்திலே கொண்டே ரில்லை!
மறுத்துரை செய்ய லானீர்.

பச்சையாய்ச் சொன்னால், இன்பம்
பருகிட உலகில் யார்க்கும்
இச்சைதான்; அதற்கா னாலும்
இசைக்கிடேன் எவரை யேனும்
விச்சையால் ‘உச்ச’ என்றேன்;
வேறிலை; எதையோ எண்ணிச்
சர்ச்சையைக் கிளப்பி ஒவ்வாச்
சங்கதி பலவும் சொன்னீர்!

● “எனக்கது முடியாது!” என்று
நாவற்குழியூர் நடராஜன் சொன்
னதும், அவருக்குச் ‘சாரதா’ “புத்
திமதி” புகன்றதும் வாசகர்கள்
அறிந்தவை.

“ வேண்டும் புத்திமதி ” யைப்
படித்த நாவற்குழியூர் நடராஜன்
மீண்டும் இப்போது எழுதுகிறார்:

எனது கவிதைக்குச் சரியான
அர்த்தம் தெரிந்து கொள்ள
வில்லை நீங்கள்! இதோ அதன்
கருத்தை.....

சரியெது பிழையெ தென்று
சாற்றிடல் உலகில் யார்க்கும்
அரிதரி(து); அதிக பேர்கள்
அனுசரிப் பவைதா னென்றும்
சரியல; வாழ்வில் ஆண்பெண்
சங்கமம் என்ப தேதான்
பெரிதல; அதைவி டுத்தல்
பிழையெனல் எவ்வா றும்மா?

கானிடை அலரும் பூவும்
கருங்கடல் ஈனும் முத்தும்
மானிடர் சுகியா விட்டால்
‘மண்’எனல் என்ன நீதி?
தேனெடு மாறு கொள்ளும்
தீஞ்சுவை மொழியார் இங்கு
ஆனெடு கூடா விட்டால்
அதர்மமா? செயற்கை யாமா?

இயற்கையின் நியதி தன்னை
இலர்பலர் கடக்க வல்லார்;
சுயற்கணர் மோக மென்ன
கத்தரிக் காயா தன்ன?
வியப்பிது! எதற்கு மொவ்வோர்
விதிவிலக் குண்டென் றூல்கீர்
பயப்படு கின்ற தேன்,இப்
பார்முறை சிலர் வெறுத்தால்?

— நாவற்குழியூர்

நடராஜன்.

● “குழந்தை எப்படிப் பிறக்கிறது?” என்று ஒரு தமிழ்ப் புத்தகம் சமீபத்தில் வெளியாயிற்று. அதில் குழந்தை எப்படி உற்பத்தியாகிறது, எப்படிப் பிறக்கிறது — என்பவைகளைப் பற்றி ஒரு ‘அப்பா’ தமது சின்னப் பெண்குழந்தைக்குக் கொஞ்சங்கூட வேட்கமில்லாமல் பச்சை பச்சையாகச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார். ஆனால் ரிஜுவாழ்விலோ?.....

குழந்தை எப்படிப் பிறக்கிறது?

○ கு. பெரியதம்பி ○

வினையாடச் சென்றிருந்த இடத்திலே புதிய பிரச்சினை ஒன்று அவனுக்கு உதயமாகிவிட்டது. வினையாட்டையும் நிறுத்தி விட்டுத் திரும்பி வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது நான் விரிந்த கையிலிருந்து வாசித்துக்கொண்டிருந்தேன். மனைவி அடுப்படியிலே சமைப்பல் செய்துகொண்டிருந்தாள். அவன் என்னிடம் வரவில்லை; நேரே தாயிடஞ் சென்றான். “அம்மா, நடராசனுக்கு ஒரு தங்கச்சி இருக்கிறாள். ஏன்மமா, எனக்கில்லை?” என்று கேட்டான்.

பொறுத்த தருணத்திலேதான் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டான். நேற்று எதிர்பாராத வகையிலே மழைபெய்து விரகு நனைந்திருந்தது. அதை எடுத்துவந்து அடுப்பிலேவைத்து ஊதுகிறாள், ஊதுகிறாள்; பற்றியபாடில்லை. ஒரே புகையாயம். புகை குடித்து அவளிரு கண்களிலிருந்தும் நீர் பெருகிக்கொண்டிருந்தது மூச்சு விடுவதே கஷ்டமாக இருந்தது. இந்த நிலைமையிலேதான் அவன் அலட்டுவதற்கு வந்திருக்கிறான்!

விழுந்த விழுந்த அடுப்பை ஊதுக்கொண்டிருந்தவள் நிமிர்ந்து பார்த்துப் “போடா அவ் காலே!” என்று சீறினாள். புகையின் அகோரத்தால் பெற்ற பிள்ளை என்றுகூடக் கவனிக்க வில்லை. அடுப்புப் பற்றாடலிருந்தால் அம்மாவுக்குக் கோபம் வருமென்பதை அவன் முன்கூட்டியே அறிவான். ஆகையால் இப்பொழுது அவள் கோபத்தைக் கண்டு அவன் வெருண்டு விடவில்லை. ‘அம்மாவுக்கு உதவி செய்து அடுப்பைப் பற்றவைத்து விட்டால், அகன்பின் அவள் கோபம் தணிந்துவிடும். பின்பு ஏது வேண்டுமானாலும் அவளிடம் கேட்கலாம்’ என்று எண்ணியவனாய் வெளியே சென்று அங்குமிங்குமாகக் கண்ணைச் செலுத்திக் கவனித்தான். கோடித் தாழ்வாரத்திலே ஒரு பன்னாடை மழையிலே நனையாது தப்பியிருந்தது. அவனுக்கு அதைக் கண்டதும் பெருஞ்சந்தோஷம் வந்து விட்டது. ஒடிச்சென்று அதை எடுத்துவந்து தாயிடம் கொடுத்தான்.

"ஏனம்மா, அடுப்புப் பற்ற மாட்டேனென்கிறதோ? இந்தா, காய்ந்த பன்னாடை; இதை வைத்து ஊது" என்றான். அவளுக்கு அப்பன்னாடையைக் கண்டு அளவற்ற ஆனந்தம் வந்துவிட்டது. அடுப்பிலே வைத்து ஊதினாள். ஒரே முறையில் நெருப்புப் பிரகாசமாகப் பற்றி எரியத் தொடங்கியது. அவள் சிந்திது நிம்மதியாக மூச்சுவிட எண்ணி வாசற்புறமாக வந்தாள். இனிமேற்கேட்டால் அம்மா கோபிக்கமாட்டாள் என்ற துணிவு அவனுக்கு வந்து விட்டது.

"நடராசனுடைய தங்கச்சி சிரிக்கிறாள், அம்மா!" என்றான். இதைச் சொல்லிக்கொண்டு அவன், அவள் காலோடு சாய்ந்து விட்டான். அவனுடைய சாதாரியத்தைக் கண்டு அவள் ஆனந்தமூவ் கொண்டாள்.

"சிரிக்கத்தானே வேணும். சிரிக்கட்டுமேன்; அதற்கென்ன?"

"இல்லையம்மா, நடராசன்தான் அவளுக்குச் சிரிப்புக் காட்டுகிறான். அவன் விளையாட விளையாட அவள் பார்த்துச் சிரிக்கிறாள்!"

"சரி; அவன் விளையாட்டுக் காட்டினால் நீயும் போய்க் கூட விளையாட்டுக் காட்டு. அவள் நன்றாகச் சிரிக்கட்டும்" என்று தாய் கூறினாள். உடனே அவன் தன் முகத்தைத் தொங்கப் போட்டபடி, "அவன் என்னை விடுகிறானில்லை" என்றான்.

"ஏன்?"

"தன்னுடைய தங்கச்சியாய்; நான் அவளுக்கு விளையாட்டுக்

காட்டக்கூடாதாம்"

"அவனுக்குத்தான் ஒரு தங்கச்சி. விடமுடியா தென்றால் இருக்கட்டும். நீ போய்ப் பம்பரத்தை எடுத்துவைத்து விளையாடு!"

இப்படிக்கூறினால் அவன் சென்றுவிடுவான்; அப்பால் தன் காரியங்களைக் கவனிக்கலாம் என்று அவள் நினைத்தாள். ஆனால் அவளுடிகற்கெல்லாம் எடுபடுபவன்? தான் கேட்கவேண்டி வந்த முதற்கேள் வியை இப்போது கேட்டான்.

"நடராசனுக்குத் தங்கச்சி இருக்கிறாள்; பத்மநாதனுக்குக் கூட ஒரு தங்கச்சி இருக்கிறாள்; ஏன் எனக்கில்லை?"

இதற்கென்ன பதில் கூறவதென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. பதில் கூறாவிட்டால் அவன் விடப்போவதாயில்லை.

"அப்படித்தானடா, அவர்களுக்கெல்லாம் தங்கச்சிமார் பிறந்தார்கள். உனக்கு அப்படிக்கிடைக்கவில்லை" என்றான்.

"அதுதான்மமா நான் 'ஏனென்று' கேட்கிறேன்"

"அப்படித்தானடா!" என்று கூறி மழுப்பினாள் தாய்.

"நடராசனுடைய தங்கச்சியை அவனுடைய அம்மா பெற்று என்று சொல்லுகிறாள். அப்போது நீ ஏன் எனக்கொரு தங்கச்சி பெற்றுத்தரக்கூடாது?"

இதுவரை ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டுவந்து விட்டாள். ஆனால் இது மிகவும் கஷ்டமான ஒரு சந்தர்ப்பம். இக்கேள்விகளுக்கென்ன விடையளிப்பதென்பது அவளுக்குப் புலனாகவில்லை.

“அடுப்பு அண்ணத்துவிட்டது; பற்றவைத்துவிட்டு வருகிறேன்” என்று கூறி அப்பாலே சென்றாள். தான் சென்றவுடன் அவன் அதை மறந்துவிடுவான் என்று எண்ணினான். ஆனால் அவனோ அவன் மீண்டு வரும்வரை அங்கேயே நின்று அதே கேள்வி வயத் திருப்பிக் கேட்டான்.

“அதற்கென்ன, அசெல்லாம் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம். இப்போ நீ போய் விளையாடு; சமைக்கவேணும்; சேரம் போய் விட்டது. அப்பா கோபிக்கப் போகிறார்!”

“எப்போ அம்மா பெற்றுத் தருவாய்” - இன்றோர் உபநிஷைவையும் வினாவினான். நடராசன் தன் தங்கச்சியுடன் விளையாட விடாது கடுத்ததிலே அவனுக்கு அவ்வளவு கோபம், விரைவாக தனக் கொரு தங்கச்சி கிடைத்துவிட்டால் அவனுக்கு ஒரு நல்ல பாடம் படிப்பித்து அவனை வெட்க வைக்கலாம் அல்லவா?

ஆனால் அவனுடைய கேள்வியைப் பார்க்க அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அவனுடைய கேள்வியைப் பொருட்படுத்தாதவள்போல வேறுபக்கம் புலனைச் செலுத்துவதாகப் பாசாங்கு செய்தாள். அவன் விடவில்லை. அவளைச் சுரண்டிச் சுரண்டிக் கேட்டான்.

“எப்போ அம்மா பெற்றுத் தருவாய்?”

“இப்போ நீ போய்விளையாடு. பெரியம்மாவினுடைய தங்கச்சியை வாங்கிக்கொண்டுவந்து தரு

கிறேன். நீ அவளுடன் விளையாடலாம்”

“நீ சும்மா?”

“இல்லை, உண்மையாக!”

அவனுக்கு இந்தப்பதில் சந்தேக ஆறுதலளித்தது. உடனே இந்தச் சந்தேகம் செய்கிற செய்கிற காரணங்களுக்குக் கூறிப் பெருமைகொள்வதற்காக அங்கே ஓடிவிட்டான்.

* * *

மனைவியின் சங்கடமான நிலைமையைக் கண்டு எலக்கு மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது. அவன் வெளியே சென்றதும் அவள் முகத்தைத் திருப்பிப்பார்த்தேன். துக்கம் பொங்கி வந்து கொண்டிருந்தது. ‘கண் கெட்ட கடவுள்’ என்று கடவுளைச் சபித்துக்கொண்டிருந்திருப்பாள்போல வந்தோன்றியது. இன்று அவன் கேட்ட கேள்விகள் அவளுள்ளத்தில் பழைய நினைவுகளைத் தூண்டிவிட்டிருக்கும். ஒரு பெண்குழந்தை இல்லாத துக்கத்தையும் கிளறிவிட்டிருக்கும். அவனைப் பெறுவதற்கு அவள் கிடந்த தவம் பெரிது. அங்கனம் அருமையாகப் பெற்ற குழந்தைக்கு இன்று ஒரு தங்கச்சி வேண்டியிருக்கிறது. அவள் என்ன செய்வாள்? இவற்றையெல்லாம் யோசிக்கும் பழைய நினைவுகள் எனக்குத் தொடர்ச்சியாகப் புரண்டு வந்தன.

விவாகஞ்செய்த பல வருடங்களாகி விட்டன. தான் தாயாவதற்கான தன்மை தன்னிடம் காணப்படும் என்று மாதந்தோறும் எதிர்பார்த்துப் பார்த்து அலுப்படைந்து விட்டான் என் மனைவி.

வருஷக் கணக்கிலே நாட்கள் ஒடியபின்பு அவள் துன்பம் இன்னும் பெருகிவிட்டது. மனோன்மணிக்கு நாங்கள் விவாகஞ்செய்த மறுவருஷமே விவாகம் நடைபெற்றது. அவளும் நாலு குழந்தைக்குத் தாயாகிவிட்டாள். அவள் என் மனைவியைக் காணும் போது, “என்னடி, நான் உனக்கடுத்த வருஷம்தானே கலியாணஞ் செய்துகொண்டேன். இப்பொழுதெல்லாம் நாலு குழந்தைக்குத் தாயாகி விட்டேன்” என்று நோகாமற் குத்துவாள். இப்படியே அவள் தோழியர் ஒவ்வொருவரும் ‘பகிடி’ பண்ணிக் கொண்டிருக்க அவள் துன்பம் கங்குகரையின்றிப் பெருகி விட்டது.

மருதழிப் பிள்ளையாருக்கும், ஆலடி விரயகருக்கும், உள்ளூர்க் கணேஸ்வரனுக்கும் — இன்னும் இல்லாத பொலவாத தெய்வங்களுக்கெல்லாம் விண்ணப்பங்கள் செய்தாள். பூஜைகள், அபிஷேகங்கள் குளிரக்குளிரச் செய்தாள். பிள்ளை பிறந்தால் என்னென்னவோ ‘லஞ்சங்’ களெல்லாம் தருவதாக ஆசை காட்டினாள். ஒன்றிலும் பிரயோசனத்தைக் காணோம். எத்தனையோ ‘சாமி’களும், சந்நியாசிகளும், சாத்திரம் சொல்லியும், ஆசீர்வாதம் புரிந்தும் ஆளுக்கு இரண்டும் மூன்றுத் தட்டிக்கொண்டு போய் விட்டார்கள்! ஒருநேரம் பசிக்கிடக்கமாட்டாதவன், எத்தனை எத்தனை விரகங்களெல்லாம் பிடித்தான்! என்னசெய்தபோதும் அந்தக் ‘கண்கெட்ட தெய்வம்’ கண்திறந்து பார்க்கவில்லை!

கதிர் காமக்ஷேத்திரத்தைப் பற்றி யாரோ அவளுக்குக் கூறி விட்டார்கள். என்னிடம் வந்து கதிர்காமம் ஒரு புதுமையுள்ளக்ஷேத்திரம் என்றும், அங்கே சென்று வணங்கினால், நிச்சயம் பலன் கிடைக்கும் என்றும் கூறினாள். அவள் விருப்பத்தைத் தடைசெய்ய நான் விரும்பவில்லை. ஒருமுறை அப் புண்ணிய தலத்தின் மகிமையையும் பரிசோதித்து விடுவது என்ற நோக்கத்துடன் புறப்பட்டோம்.

அங்கே போய்த் தரிசித்து வந்த பலனும் ஏமாற்றத்தான். ஆனால் ஆறுமாதங் கழித்து சில மாற்றங்கள் மனைவியிடத்திலே தோன்றின, ‘ஆறுமாதஞ் சென்றாலும் காரியமில்லை; அது கதிர்காமத்தையன் கிருபைதான்’ என்ற பது மனைவியின் அபிப்பிராயம்.

ஒங்காளம், புரட்டல், உணவுக்கு மனமின்மை இப்படியாகத் தொடர்ந்தது. பத்துமாத இறுதியிலே மருத்துவப் பெண் “யார் வெளியிலே; கூரையிலே தட்டு” என்றாள். ஆண்பிள்ளையல்லவா! அதற்குத் தந்தையாகிவிட்ட உசாரிலே கூரையிலே பெருமையுடன் தட்டினேன்.

இன்றைக்கு அவனுக்கொரு தங்கச்சி வேண்டுமாம்!

* * *

‘எப்போ அம்மா பெற்றுத்தருவாய்?’ என்ற கேள்விக்குத் தாய் சரியான பதில்கொடாது, ‘பெரியம்மாவின் தங்கச்சியை வாங்கித் தருகிறேன்’ என்று கூறியது அவனுக்குத் திருப்தியாயிருந்தது. போனான். ஆனால் அங்கே நடராசன் சும்மா விட்டானா? ‘பெரியம்மாவின்னுடைய தங்கச்சியை, அவ

எண்ணன் சிவபாலன் விடுவானா? விடமாட்டான். உன் அம்மா, உன்னை அணுப்பி இருக்கிறா ளடா!' என்று சொல்லிவிட்டான். அவனுக்குச் சந்தேகம் வந்து விட்டது. அவமானமாயும் இருத் தது. மனம்போன்படியே ஏதே தோ எல்லாம் சிந்தித்துப் பார்த் தான்.

'என்னைப் பெற்றது யார்? அ ம்மாதானே பெற்றாள்? அப்படி யானால், அவள் ஏன் ஒரு தங்கச் சியும் பெறக்கூடாது?'. மீட்டும் மீட்டும் இதைப்பற்றிச் சிந்தித் துப் பார்த்தான். அப்பொழுது 'என்னை எப்படி அம்மா பெற் றாள்?' என்ற எண்ணம் உதயமாகி விட்டது. திரும்பி வந்தான்.

'அம்மா, என்னை நீ தானே பெற்றாய்?'

'ஆமாம்'

'எப்படியம்மா பெற்றாய்?'

மீண்டும் ஒரு கஷ்டமான சந் தர்ப்பம் வந்துவிட்டது. முன் போலவே, ஏதோ சிந்தனையிலி ருப்பவள் போலக்காட்டி அதைக் கவனியாதவள் போலப் பாசாங்கு செய்தாள்.

'சொல்லேன், நான் எப்படிப் பிறந்தேன்?' என்று மீண்டும் கேட்டான்.

அப்பொழுது அயல் வீட்டுக் கிழவி ஏதோ பொருள் இரவல் கேட்டு வந்தாள். அவள் முன் னிலையில் இதே கேள்வியைக் கேட்டால் அவள் பரிசுசிப்பாளே என்ற எண்ணம் தாய்க்கு வந் தது. உடனே 'வீட்டுக்குள்ளே வடை இருக்கிறது; அதை எடுத் துச் சாப்பிடு!' என்று கூறினாள்.

அவன் வடையை எடுப்பதற்கா கப் பறந்து சென்றான். இதற் கிடையில் அயல்வீட்டுக் கிழவி வந்த காரியத்தை முடித்து விரை வாக அனுப்பிவிட்டாள்.

'அம்மா, வடை சாப்பிட்டு விட் டேன்.... எப்படியம்மா என் னைப் பெற்றாய்?' என்று கேட்டு க்கொண்டே வந்தான்.

'கத்தியைக் காணவில்லை. வீட் டுக்குள்ளே சென்று அதைத் தே டி எடுத்துக்கொண்டுவா' என்று கூறினாள். அதை அவன் உயரத் திலே வைத்திருந்தான். அவனுக் கு எட்டாது. அதை எடாது வந் தால் மீண்டும் கத்தியை எடுத்து வரும்படி அனுப்பலாம். இப்படி யாகக் கடத்தவிட எண்ணினாள். ஆனால் ஏதோ உபாயமாக உய ரம் வைத்து கத்தியை எடுத்து வந்து தாயிடம் கொடுத்துவிட்டு, 'எப்படியம்மா பிறந்தேன்' என்று மீண்டும் கேட்டான்.

வேறு வழியின்றி 'அப்படிக்கேட்கக்கூடாது ராசா!' என்று தாய் கூறினாள்.

'ஏன்ம்மா?'

'சீ! அது கூடாது'

'ஏன்ம்மா அது கூடாது?'

'அப்படித்தான்; அது கேட்கக் கூடாது'

'ஏன்ம்மா... நீ சம்மா சொல்லுகிறாய்... நான் எப்படிப்பிறந்தேன்?... சொல்லு!'

'அப்பாவிடம் போய்க் கேள்; அவர் சொல்லுவார்'

'ஏன்ம்மா உனக்குத் தெரியாதா?'

'நான் சமைக்கவேணும். நீ அப்பாவிடம் போய்க்கேள்!'

கவட்சியாக என்விடம் வந்தான்.

‘அப்பா, நான் எப்படியப்பா பிறந்தேன்?’

‘எனக்குத் தெரியாது; அம்மாவிடம் போய்க்கேள்!’

‘அவ உங்களிடம்தான் கேட்கச் சொன்னா’

‘இல்லை, அவளிடம்தான் போய்க்கேள். அவள்தான் உன்னைப் பெற்றவள்’

மீண்டும் தாயிடம் போய் ‘நீ நான் என்னைப் பெற்றாயாம். அப்பா அப்படித்தான் சொல்லுகிறார்.நான் எப்படிப் பிறந்தேன். சொல்லுமா!’ என்றான்.

அவள் வெளியே பார்த்துச் சற்றுப் பலமாக, ‘என்னவாம் உங்கள் குழந்தை!’ என்றாள்.

‘ஏன்?’ என்று கேட்டேன்.

‘அப்பரைப்போல, மகனும் விடுப்புப் பிடுக்கி’ என்றாள்.

‘ஏன், என்னவாம்?’

‘தான் எப்படிப் பிறந்ததென்று சொல்லட்டுமாம். நான் என்ன செய்ய?’ என்றாள்.

‘ஏன் சொல்லிவிட்டேன்; நீ தானே பெற்றாய்!’

நான் இப்படிக்கூறியதும் அவளுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. நான் ஏதாவது உபாயமாக அவளைச் சமாளித்து விடுவேன் என அவள் எண்ணினாள். அவ்வெண்ணமும் வீணாகப்போகவே அவளுக்கு அவனமீது கோபம் வந்து விட்டது.

‘போடா, போய் வெளியே விளையாடு!’ என்றாள்.

‘சொன்னுல்தான் போவேன்’ என்றான். தீர்மானமாகத் தலையை ஆட்டிக்கொண்டே.

‘கோபம் வந்தால் தெரியுமா?’ என்றான்.

நான் இன்னும் தாமதித்தால் அவனுக்கு அடி விழுந்துவிடும். அந்த அடி அவனுக்கு மாதிரும் அடித்த அடியாக இராது; எனக்கும் சேர்த்து அடித்த அடியாகவே ஆகும். அதற்கு முன், ‘தம்பி, இங்கே வாடா! நான் சொல்லுகிறேன்’ என்றேன். ஓடிவந்து ‘சொல்லுங்கோ, சொல்லுங்கோ’ என்றான்.

‘உன்னை அம்மா பெற்றது என்று கூறியதெல்லாம் சும்மா’

‘அப்போ?’

‘விலைக்கு வாங்கினோம்’

‘எங்கே?’

‘கோவிலிலே!’

‘எந்தக் கோவிலிலே, அப்பா?’

‘கதிர்காரத்தில்’

‘பொய்!’

‘இல்லை, உண்மையாய்!’

‘அப்போ ஒரு தங்கச்சியும் வாங்கித் தருகிறீர்களா?’ என்று கேட்டான்.

‘ஓ’ என்றேன்.

‘எப்போ?’

‘திருவிழாவுக்கு இன்னும் காலமிருக்கிறது. அப்போது வாங்கித் தருகிறேன்’ என்றேன். உடனே, ‘டடராஜனுக்குச் சொல்லப்போகிறேன்’ என்று கூறியவாறே கையிலே தட்டிக்கொண்டு ஓடினான். அடுக்களைப்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தேன்;

அவள் முகம் மலர்ந்தது!

சகலவிதமான இரும்புச்சாமான்களுக்கும் எங்களிடம் விசாரியுங்கள்!

மண்வெட்டி,
பிக்கான்,
கோடரி,
உளி, வாச்சி, [பூட்டு,
இரும்பு — பித்தளைக் கதவுப்
,, பிணைச்சல்,
,, திருங்கு,
கம்பி ஆணி,
சில்லாணி,

ஸ்குறு ஆணி,
செம்புக் கம்பி,
பித்தளைக் கம்பி,
வார்ணிஸ் வர்ணங்கள்,
காவி மஞ்சள்,
,, சிகப்பு,
டிஸரம்பர்.
மை, எண்ணெய்.

சண்முகம் ஸ்டோர்ஸ்,
222, ஆஸ்பத்திரி ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

Prop: A. Shanmugarajah.

குழந்தைகளுக்கு ஓர்
குணமிக்க ஆகாரம்!

○
சிறுமணிகளுக்கு ஓர்
சிறந்த உணவு!

“மேயில்ட் பிஸ்கட்”

நீங்கள் மறக்கமுடியாத பொருள்!

● எங்கும் கிடைக்கும் ●

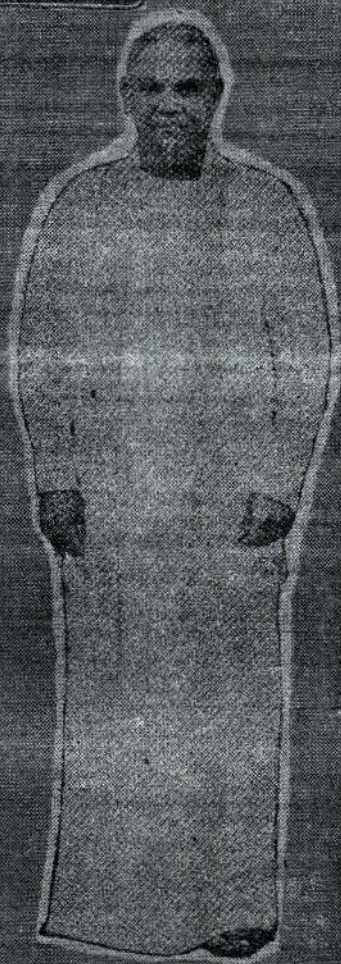
தயாரிப்பவர்கள்:— C. B. M. Co., 21, Vanrooyan St., COLOMBO.

வாசகர் குறிப்பு

வாசகர் குறியீடு

மறுமலர்ச்சி

17

MARUMALARCHCHI - JAFFNA.

இழந்த கண்ணொளியை
தீரும்பவும் ஒளிப்பெறச்செய்யும்

Regd. No 2036

M.K.ஜகநாதன்

பெரிய கடை

யுநாந் கண்ணவைத்தீயநீயம்

யாழ்ப்பாணம்

பெரிய கடை இலவச வைத்தியம்

KMJ

சிரநேத்திராஞ்சனத் தைலம்

இத்தலைக்கைத் தினந்தோறும் 20 சொட்டு வீதம் தலையில் தேய்த்து வாராபிறமுறை வெந்நீரில் ஸ்நானஞ் செய்தால், கண் புணைச்சல், கண்குத்து, கண்ணீர் வடிதல், கண் சொறிதல், கண் கூசல், பூனேசாறுதல், கண்ணில் பூயிழுத்தல், யுந்தி மாலைக்கண் முதலிய கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களையும், மூக்கடைப்பு, மூக்கால் நீர்வடிதல், தும்மல் முதலிய பிளிசுவகைகளையும் பித்த மயக்கம், ஒரு தலைவலி, கபால இடி, சொறி, சுழற்சி ஆகிய ரோகங்களையும் தீர்த்து உடல் சம்பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய இராமல், இளைப்பு, காய்ப்புத் தளர்ச்சி முதலிய ரோகங்களையும் நிவிர்த்தி செய்து மகிழ்ச்சிபுத்தையும், குளிர்ச்சியையும், ஞாபகசக்தியையும் கொடுக்கும்.

அவ்லமா, கசம், நீரழிவு முதலிய ரோகங்களுக்கும் ஓரளவு சுகங்கொடுக்கும்.

காலம் நீடித்த கண் நோயாளிகள் நேரிலோ அல்லது கடித மூலமாகவோ விபரம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

சீயாக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவும். 3 முறை வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்தபின் பச்சைத்தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்யலாம்.

2 அவுன்வ் சீசா ரூபா 3-25

4 ,, ,, 5-50

Published for The Tamil Literary Renaissance Society, Jaffna.

பொங்கல் இதழ்
1948

விலை சதம் 30.

*
ஆண்டுச் சந்தா ரூபா 3-50.

காரியாலயம்:
288, ஆஸ்பத்திரி றோட்,
யாழ்ப்பாணம், (இலங்கை)

ஆதரவாளர்:
திரு. க. கனகரத்தினம் M. P.
அவர்கள்.

— இந்த இதழில் —

- பொங்கு மங்களம்!
— க. கனகரத்தினம் M. P.
பூகரிச் சிந்து
- அ. வி. மயில்வாகனன் B. A.
கடல் கடந்துபோன கதை
- அ. சே. மு.
உள்ளதே போதுமா?
- டர்பன் ச. மு. பிள்ளை.
மாதும் இலக்கணம்
- இரட்டையர்கள்.
தமிழ்ப் பேராசிரியர்
- சு. வித்தியானந்தன் M. A.
சிங்கள மகாகவி
- “இறைமணி”
- பொங்கலோ பொங்கல்
— “கவிஞன்”
என் மனைவிக்கு
- நாவற்குழியூர் நடராஜன்.
அருட்கடலே வாழ்க!
- தே. ப. பெருமாள்.
கனக்கவேன் கதைகள் ஐயா?
- “சாரதா”
- மேனகை
— இலங்கையர்கோன்.
வென்றுவிட்டரயடி சத்தினு!
- வரதர்.
விநாயக விசிதர்
- பண்டிதர் பொ. கிருஷ்ணபிள்ளை
கவயவன்
- M. S. கமலா.
வீண் வதந்தி
- கு. பேரியதம்பி.
- சமர்ப்பணம்
நமது ஆதரவாளர்.
படித்துப் பார்த்தது.

— கதைகளில் வரும் பெயர்கள் யாவும் கற்பனையே —

நீங்கள் கொடுக்கும் பணத்துக்குப்
போதைய திருப்தியளிக்கும் இடம்!

* * *

இங்கே யானைமார்க் சந்தனத்தித்தலைம், அரைக்கீரை
விதைத்தலைம்; நேத்திரானந்தலைம்; — முதலிய அநேக
விதமான தலை வகைகளும், வாசனா திரவியங்களும்,
எல்லாவித மருந்துச்சரக்குகளும் தொகையாகவும்
சில்லறையாகவும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீ முருகன்

மருந்துச் சரக்கு மளிகை.

K. K. S. ரோட் ... யாழ்ப்பாணம்.

Prop: சி. ச. கந்தையாபிள்ளை.

ஏ. ஜே. பீடி

பாவிப்பவர்களால் மிகவும் விரும்பி வரவேற்கப்
படுவனவும், மணத்திலும் குணத்திலும்
மிகச் சிறந்த வையுமான

ஏ. ஜே. பீடிகளை உபயோகித்து
ஆனந்தமுறுங்கள்!

A. J. BEEDIES.

* வெளியூர்களுக்கு ஏஜண்டுகள் தேவை *
ஸோல் ஏஜன்ட்ஸ்:

N. SIVAGURU,
137, Wolfendhal St., COLOMBO.

இதோ, மறுமலர்ச்சியின் பொங்கல் இதழ்.

வாசகர்களுக்குப் பெருமகிழ்வையும், நிர்வாகஸ்தர்களுக்கு ஓரளவு திருப்தியையும் அளித்துள்ள விசேஷ இதழ்.

உள்ள நிறைவுடனே, ஒரு நிலையான அந்தஸ்தை அடைந்து விட்டோமென்ற மனத் திருப்தியுடனே இந்த இதழைத் தமிழ் வாசகர்களுக்கே சமர்ப்பணம் செய்கிறோம்.

இந்த இதழைப்பற்றி நாம் என்ன எழுதுவது? மதிப்புக் குரிய சில எழுத்தாளர்களின் நல்ல சிறு கதைகளை இந்த இதழில் நீங்கள் வாசிக்கலாம். - அப்படியே சில நல்ல கட்டுரைகளும், கருத்துமிக்க கவிதைகளும் உங்களுக்கு விருந்தாக இருக்கின்றன.

நாம் சென்ற இதழிலேயே குறிப்பிட்டதுபோல இந்த இதழ், இனி வரப்போகும் இதழ்களுக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

குறிப்பிட்ட தேதியில் ஒழுங்காகப் பத்திரிகை வெளிவர வேண்டுமென்பதற்காக அச்சகத்தாருடன் வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்துள்ளோம். 'மறுமலர்ச்சி'யை ஸ்ரீ பார்வதி அச்சகத்தார் தனிப்பட்ட கவனம் செலுத்த முன்வந்தமைக்காக அவர்களுக்கு எமது நன்றி.

மறுமலர்ச்சிக்கு வேண்டிய சித்திரங்கள், புள்ளொக்குகள் ஆகியனவற்றை மிகுந்த உற்சாகத்தோடு சிறப்பாகச் செய்து உதவும் ஸ்ரீ 'கதி'ருக்கு எமது மனமார்த்த வந்தனம்.

இலக்கையிலும், இந்தியாவிலும் உள்ள பல சிறந்த எழுத்தாளர்கள் மறுமலர்ச்சிக்கு விஷயதானம் செய்ய மகிழ்ச்சியோடு ஒப்புக்கொண்டுள்ளார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் நாம் வெறுமனே நன்றி கூறுவதில் பிரயோசனமில்லை. அவர்களுடைய எழுத்தோ வியங்களுக்கு ரவிகர்கள் அளிக்கும் புகழ்மாலைகள்தான் சரியான நன்றி ஆகும்.

— இவர்களைவருக்கும், மற்றும் மறுமலர்ச்சியின் வளர்ச்சியில் பங்கு பெற்றுள்ள விளம்பரதாரர்கள், ஏஜன்டுகள் முதலியவர்களுக்கும் நமது பொங்கல் வாழ்த்துக் கூறுகிறோம்.

ஓ! நமது பிரிய வாசகர்களுக்குப் 'பொங்கல் வாழ்த்து'க் கூற வில்லையல்லவா? நாம் சொன்னாலென்ன, மறுமலர்ச்சியின் ஆகர வாளர் தீரு. க. கனகராத்தினம் அவர்கள் சொன்னாலென்ன, — இரண்டும் ஒன்றுதானே! 'பொங்குக் மங்களம்!' என்று அவர் உள்ளார்ந்த அன்போடு நல்வாழ்த்துக் கூறுகிறார்..... நல்லது; உள்ளே போய்ப் பாருங்கள். — நமஸ்காரம்!

திரு. க. கனகரத்தினம் M.P. அவர்கள்

யோக்கியர்களிலே இரண்டுவிதம் உண்டு. அயோக்கியத்தனம் செய்வதற்குப் போதிய வசதி கிடைக்காமையினாலே சிலர் யோக்கியர்களாக வாழுகிறார்கள். வேறு சிலரோ, அத்தகைய வசதிகள் கிடைத்தபோதிலும் மனச்சாக்ஷி என்ற சாட்டையினாலே அவைகளை அடித்து ஒதுக்கிவிட்டு, நீதிக்கும் நேர்மைக்கும் கட்டுப்பட்டு வாழ்கிறார்கள்.

இந்த இரண்டாவது பிரிவைச் சேர்ந்த யோக்கியர்தான் திரு. க. கனகரத்தினம் அவர்கள்.

இலங்கைத் தமிழரின் இதயங்களில் திரு. கனகரத்தினம் அவர்களுக்கு பெரு மதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றால், அதற்குக் காரணம், ஒழுங்கு தவறாத அவர் வாழ்க்கையேயாகும். நேர்மையும், பெருந்தன்மையும், 'உதவி' என்று வந்தவர்களுக்குத் தம்மால் இயன்றதை மனப்பூர்வமாகச் செய்து கொடுக்கும் தயாளகுணமும் அவருடைய ஆபாணங்கள் — கர்னனோடு கூடப்பிறந்த கவசகுண்டலங்கள் போல, அவரைவிட்டு நீங்காத ஆபாணங்கள்.

நேர்மைக்கு மாறாக நடக்க நினைத்திருந்தால், இன்று அவர் பெரிய கோடும்வரகை இருந்திருக்கலாம்; மிகப்பெரிய பதவிகள் பட்டடங்களைக் கூடப் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால், ஒழுக்கமும் நேர்மையுமாகிய கவசகுண்டலங்கள் தான் அவரைக் காப்பாற்றி வைத்தன. அதனால்தான் இலங்கைத் தமிழ்க்களுடைய இசய சிமமாசனத்திலே பெருமதிப்போடு அவர் அமர முடிந்தது.

கொழும்புத் தமிழரிடையே தமிழையும், தமிழ்க் கலாசாரத்தையும், தமிழ் இசையையும் வளர்த்து வருபவர்களில் மிகப் பிரதானமானவர் திரு. கனகரத்தினம் அவர்கள். தென் இந்தியாவிலிருந்து வரும், தமிழறிஞர்களையும், சங்கீத வித்துவான்களையும் தேசியத் தலைவர்களையும் வரவேற்பதில் அவருக்கு மிகுந்த ஆர்வம் உண்டு. தென்னிந்தியாவிலுள்ள எத்தனையோ தமிழறிஞர்கள் அவருடைய உற்ற நண்பர்களாயிருப்பது நாம் நன்கறிந்த விஷயம்.

அரசியல் கொள்கைகளில் அவரோடு முற்றும் மாறுபட்டவர்கள்கூட, தனிப்பட்ட முறையில் அவருடைய அத்தியந்த நண்பர்களாகவேயிருக்கின்றனர். இவ்விதம் பல சிங்களத் தலைவர்கள்கூட அவருடைய நெருங்கிய நண்பர்களாயுள்ளனர். லக்ஷ்மீகரமும், கருணையும் நிறைந்த அவருடைய வதனம், யாரைத்தான் பகைத்துக்கொள்ளும்?

திரு. கனகரத்தினம் அவர்கள் நமது 'மறுமலர்ச்சி'யின் ஆதரவாளராக இருக்க ஒப்புக்கொண்டுள்ளார். அவருடைய தமிழ் அபிமானம் யாவரும் அறிந்ததே.

அவருடைய உருவப் படத்தை இந்த இதழின் முகப்பிலே பதிப்பதைக் குறித்துப் பெருமை கொள்கிறோம். * * *

இந்தப் பக்கத்தில் வெளிவரவேண்டிய நவாலியூர், திரு. க. சோம சந்திரப் புலவரவர்களுடைய 'பொங்கல் வாழ்த்து' அவருடைய சகவீனம் காரணமாக வெளிவரவில்லை. இக் குறைவை இப் புதிய 'கவிஞ்'னுடைய கவிதை நிறைவாக்க முயல்கிறது.

பொங்கலோ பொங்கல்!

பொங்கல் பொங்கி எங்கும் இன்பம்
தங்க வேணு மே — இந்தப்
பூதலத்தில் மாந்தர் வாழ்வு
ஒங்க வேணு மே! (பொங்)

நாடு கண்ட நன்செய் புன்செய்
நன்மை யாகவும் — அங்கு
பாடு பட்ட பஞ்சை மக்கள்
பசிய டங்கவும் (பொங்)

கட்டுப் பாடு என்று சொல்லும்
கதை ஒழிக்கவும் — பெரும்
'கள்ளச் சந்தை' என்று சொல்லும்
கொள்ளை போக்கவும் (பொங்)

சங்க டங்கள் தந்து நிற்கும்
சாதிப் பூசல்கள் — எனும்
சஞ்ச லங்கள் தீர்ந்து நன்மை
சார்ந்து வாழவும் (பொங்)

அமுத மான தமிழ்மொழிக்கு
அன்பர் கூடவும் — பல
அறிஞர் கூடி நல்ல நூல்கள்
ஆக்கி வைக்கவும் (பொங்)

பொங்கல் பொங்க வேணும்; அன்பு
பொங்கி வாழ வேணு மே — நல்ல
'மங்க ளங்கள் பொங்கி இந்த
மாந்தர் வாழ வேணு மே!

—“கவிஞன்”

பொங்குக மங்களம்!

க. கனகரத்தினம், M. P.

மறுமலர்ச்சி வாசகர்கள் எல்லோருக்கும் எனது அன்பு பார்ந்த பொங்கல் வாழ்த்துக்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவரும் ஒரு சில நல்ல தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுள் 'மறுமலர்ச்சி'யும் ஒன்றாக இடம் பெற்றுள்ளது. கிட்டத்தட்ட இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் மறுமலர்ச்சி ஆரம்பிக்கப்பெற்றது. அப்போது யுத்த காலம், கடதாசி கிடைப்பதோ மிகவும் கஷ்டம். எனினும் இப் பத்திரிகையை நடத்தத் துணிந்த இளைஞர்கள் தங்கள் தளரா முயற்சியினாலே, ஏற்பட்ட இடையூறுகள் பாவற்றையும் நீக்கி வெற்றி கண்டுள்ளார்கள்.

வந்திருக்கும் புத்தாண்டிலே பல சீர்திருத்தங்கள் செய்து இப் பத்திரிகையை மிக உன்னத நிலைக்குக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று திட்டங்கள் வகுத்துள்ளார்கள். இவர்கள் முயற்சி பாராட்டற்குரியது.

அறிஞர்களினதும், பெரியார்களினதும் பேராதரவு இவர்களுக்கு சிச்சயமாகக் கிடைக்குமென நம்புகிறேன்.

'மறுமலர்ச்சி'யின் 'ஆதரவாள'ராக இருந்து பத்திரிகையைக் கௌரவிக்க வேண்டுமென்று என்னைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். மிகவும் சந்தோஷத்தோடு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்படி இருப்பது எனக்கும் கௌரவமளிக்குமென நம்புகிறேன்.

*

நமது அருமைத் தமிழ் மொழிக்கு நல்ல காலம் வந்து கொண்டிருக்கிறது. எதிர்காலத்தில் தமிழ்மொழி பல துறைகளிலும் மிகச் சிறந்து விளங்குமென்பதில் ஐயமில்லை. சென்னை அரசாங்கம் தமிழ் வளர்ச்சியில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தி வருகிறது. இலங்கையிலும் சுதேச பாஷைகளை வளர்க்க வேண்டுமென்ற ஆவல் பெருகியுள்ளது. ஆனால் ஒரு விஷயத்தை முக்கியமாகக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

எந்த ஒரு மொழியும், அதைப் படிப்பவர்களின் தொழிலுக்கு ஏற்றதாக மாத்திரம் இருந்தால் போதாது. அவர்களைப் பெரிய விஞ்ஞானிகளாக ஆக்கி விட்டாலும் போதாது. சமீபத்தில் நடந்து முடிந்த மகா யுத்தம் நமக்கு இந்த உண்மையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளது. மேல்நாட்டு அரசியல் ஞானிகளும், விஞ்ஞானிகளும் சேர்ந்து தங்கள் அறிவுத் திறமையையெல்லாம் உபயோகித்து உலகைப் பாழாக்கிவிட முனைந்தார்கள்!

கல்கியென்பது மனிதனின் ஆத்மாவை வளர்க்கவேண்டும். வாழ்வின் உன்னத நோக்கங்களை அவனுக்குத் தெளிவுபடுத்த வேண்டும். 'எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வேண்டும்' என்ற மனப்பான்மையை வளர்க்கவேண்டும்.

கமது தமிழ் மொழியிலுள்ள பழைய இலக்கியங்களெல்லாம் இத்தகைய உயர்ந்த அறிவு தூல்களாகவே விளங்குகின்றன. மகாகவி பாரதியாருடைய பாடல்களும், மறுமலர்ச்சி இலக்கியங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்ற வேறு பல கவிதைகள், சிறுகதைகள் முதலியனவும் கமக்கு இத்தகைய அறிவை எளிய இனிய தமிழிலே அளித்து வருகின்றன. மனித சமுதாயத்துக்கு இது மிகப் பெரியதோர் சேவையாகும். இத்தகைய சிறந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ள 'மறுமலர்ச்சி'யின் நிர்வாக இளைஞர்களுக்கு யாழ்ப்பாணம் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

*

அரசியல், சமய, சாதி வித்தியாசங்கள் காட்டாது, தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியையே நோக்கமாகக் கொண்ட "மறுமலர்ச்சி"க்கு எங்கும் நல் வரவேற்பு ஏற்படுவதில் ஆச்சரியமில்லை. தமிழ்நாடு முழுவதிலுமே மறுமலர்ச்சி ஒரு சிறந்த பத்திரிகை என்று பெயர்பெற்று, யாழ்ப்பாணத்தின் சிறப்பை உயர்க்கிவைக்குமென எதிர்பார்க்கிறேன்.

பொங்குக மங்களம்!

தொண்டன்

ஆசிரியர்:
ஆறுமுக நாவலர்
காகர்கோயில்.

இந்துமத சீர்திருத்த மாதவெளியீடு

- ஆணித்தரமான தலையங்கங்கள்,
- ஐயமகற்றும் அறிவுரைகள்,
- திருநெறி பரப்பும் தீவிர வேலைகள்,
- சமய வளர்ச்சிப் பணிகள்,
- சமய சாத்திரக் கருத்துகள் — மற்றும் பல

சிறந்த அம்சங்களுடன் ஒவ்வொரு மாதமும் வெளிவருகிறது.

வருட சந்தா (உள்நாடு) ரூபா 3-00.

தனிப்பிரதி ரூ. 0 - 4 - 0.

எஜண்டுகள் இல்லாத இடங்களுக்கு டெபாலிட் கட்டக் கூடிய எஜண்டுகள் தேவை. 25% கமிஷன் தரப்படும்.

'தொண்டன்' காரியாலயம், நாகர்கோயில், S. I.

பூநகரிச் சிந்து

● அ. வி. ம. ●

என்றும் கமத்தொழிலே சிறப்பாக உடைய நாடு பூநகரி நாடு. இந்த நாட்டுக் கமக்காரர் தங்கள் தொழிற் சிரமம் தீர்ப்பதற்கு வயலில் ஓர் அண்ணையாரைப் பாட்டுக்கள் பாடச் செய்வர். அவர்கள் வேலைசெய்துகொண்டு போவார்கள். இந்தப் பாடகன் பண்ணாடு பாடவேண்டும். அந்தப் பாட்டின் தாளத்தோடு இயைந்து அவர்கள் வேலையைச் செய்வார்கள். இப்படியே சில சிங்கள நாடுகளிலும் மத்தளப் பாட்டுக்காரர் பாடிப்பாடி வயல்வேலை காரரை ஊக்குவதைக் கண்டிருக்கிறேன்.

வேலைகாரருக்குக் கூலி இல்லை. அவர்களுக்குப் பரத்தைதான் உண்டு. அது மோர்ப்பாததை, சோற்றுப்பாததை. நீர்ப்பாததை என்றிருக்கும். இவ்வுணவுகளைப் பெரும்படியாக ஆயத்தம்செய்து வயலில் வழங்கிவிடுவதுதான் பாததை. மறுநாட்களில் மறுவயல்களிலும் இப்படியேதான் வேலை நடக்கும்.

இச் சந்தர்ப்பத்தில் பாடும் பாட்டுக்கள் யாவும் சிந்துவர்ணமாகவே காணப்படுகின்றன. அஹற்றுட் சில காளி, முனி முதலிய சிறு தெய்வங்களைப் பிரதிட்டை செய்துள்ள மரக்கோட்டங்களில் பாடி ஆடப்படும். ஒருவர் உருக்கொண்டு ஆடுவார். பலர் பின்னின்று உருவேறப் பாடுவார்கள். இது பெரும்பாலும் வெட்டு வேளாண்மை முடிந்து, பழம் பழுக்கும் காலத்தில் நடைபெறுவது. சிந்துப் பாக்கள் சில அச்சாகிவிட்டன. நல்லன இன்னும் சில அச்சாகாது இருக்கின்றன.

“வீசுகர மேகநிறை வேதநுத ளாள்கருணை
மேவுமத வாரணவி நாயகவி நோத
கூசதழிழ் சேர்முதலி கோமளவ(ல்) லிக்கோன்
குஞ்சுமத லைக்குமுதற் குஞ்சரமு கத்தோன்.....”
என்று தொடங்கிச் செல்வது பிள்ளையார் சிந்து.

“மட்டுருக் காலேஅரி வாளைச் செய்து
மாவிலங் கம்பிடி தன்னி லிறுக்கிட
வேட்டும் பிடியைச் சிறக்கவே வேட்டி
வேள்ளித் தகட்டால் விரல்கட்ட மிட்டே.....”

என்பது முருகையன் சிந்து.

“நாலியும் கீரியும் நுகையாத குருமனில்
 நாங்கள் நுகைந்து குறுங்கம்பு வெட்டி
 கம்பு நல்ல கம்பு வெள்ளி கட்டிய கம்பு
 மதியாமல் வாறவரை மட்டடக்குங் கம்பு”

என்பது பரமசிவன் சிந்து.

இனி, வீரபத்திரர், நாகதம்பிரான், ஐயனார், அண்ணமார், வதனமார் என்போர்மீதும், சிந்துகள் பாடப்பட்டுள்ளன, சிலப் பதிகாரக் கணையும் சிந்தடியாகப் பாடப்பட்டு இங்கு வழங்கு கின்றது. இதனுள் மீன் பெயர், காளைப்பெயர், நெற்பெயர் எல் லாம் விரிவாக வந்துள்ளன.

ஊர்ப்பெயர் கொண்ட படிட்டு வருமாறு:-

“வேட்டாத பூநகரி செல்லிச்சி வாய்க்கால்
 நாடெங்கும் தேடிக் கண்டலைந் தோமே
 மட்டார் கோழம்புத்துறை கோயிலாக் கண்டி
 மறவன் புலோப் பனை வண்ணாத்தி பாலம்
 தட்டானை வெட்டித் தலைகீழாய் நட்ட
 தனங்கிழப்பில் அம்மனைத் தாள்பணிந் தோமே”

இப் பாவினாள் ஒரு பழைய சம்பவமும் கூறப்பட்டிருப்பது கண்கூடு. இதன் உண்மை ஆராயவேண்டியது. *

சி
 ற
 ந்
 த

● சித்திரங்கள் ●

● புளொக்குகள் ●

● சினிமா ஸலைடுகள் ●

எழுதுங்கள்:

P. KATHIRAVETPILLAI,
 COMMERCIAL ARTIST,
 127, Silversmith St., COLOMBO.

கடல் கடந்து போன கதை

✱

கொழும்பு ரேடியோவில் எதுவோ ஒரு பேச்சுக்குப்போன எனக்கு, எட்டயபுரத்தில் நடைபெறும் பாரதி மண்டபத் திறப்பு விழாவுக்கு ஒரு பத்திரிகைப் பிரதிநிதியாகப் போவதற்குச் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டதும், முன்பின் யோசியாமல் அப்படியே புறப் பட்டுவிட்டேன்.

எனது முதலாவது இந்தியப் பிரயாணம் இதுதான். வங்காள நாவல்களையும், தமிழ் நாட்டுச் சிறுகதைகளையும் சிறுவயசிலிருந்தே படித்துவந்த தோஷமோ என்னவோ 'இந்தியா, இந்தியா; தமிழ்நாடு, தமிழ்நாடு' என்று என்மனம் வெகுசாலமாகத் துடித்துக்கொண்டிருந்தது. கற்பனையிலும் கனவிலும் பார்த்துக் கொண்டிருந்த இந்தியாவை, இந்தியாவின் ஒரு பகுதியை, மிகவும் சிறிய ஒரு பகுதியைக் கடைசியாக என் கண்களாலேயே பார்த்துவிட்டபோது. துடிப்பு நின்று எதையோ மகத்தானதொன்றைச் சாதித்துவிட்டதுபோன்ற மனநிலைமதி உண்டாயிற்று.

முதலில், இந்தியாவுக்குப் போய்வந்தேன் என்ற திருபதி; அத்துடன் சுதந்திர இந்தியாவுக்குப் போய் வந்தேன் என்ற பெருமிதம்; கொஞ்ச நாட்களுக்கு என்னைக் கையால் பிடிக்கமுடியவில்லை. ஆனால் மறுமலர்ச்சி - 17 - 12

அது, பின்னால் மண்டபம் 'காம்ப' அனுபவங்கள் வரையில் தான்.

பாரத புண்ணியபூமியில் கால் வைப்பதே மகா புண்ணியம் என்று எனது தாயார் அடிக்கடி சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். இதனால் கப்பலைவிட்டு இறங்கி ரயிலேறப் போய்க்கொண்டிருந்த போது "அப்பாடி! என் வாழ்க்கையிலே பாரததேசத்தின் மண்ணிலே கால்வைத்தாயிற்று!" என்று ஒரு பெருமூச்சோடு சொன்னேன். கூடவந்த நண்பர் (அவரும் ஒரு பத்திரிகைப் பிரதிநிதி) முன்னாடி இந்தியாவுக்குப் போய்வந்த அனுபவசாலியான படியால் இந்தச்சமயம் நிதானமாக, "பொறும், அவசரப்படதேயும், இன்னும் மண்ணில் கால்படவில்லை, இப்போது தண்ணீருக்கு மேலேயுள்ள பாலத்தின் மீது டேக்கிறோம்" என்று ஒரு எச்சரிக்கை செய்தார். அவரது அபிப்பிராயப்படி சரியான இந்திய மண்ணில் - மணவில் கால் வைத்தபோது ஐயையோ, சூட்டிலே உள்ள நகரங்கள் வெந்துபோய்விட்டன!

போகிறபொழுது மண்டபம் காம்ப்பில் தங்கி இளைப்பாறிப் போக வேண்டியதில்லை. ஆனால், வருகிறபொழுது தப்பமுடியாது. அவர்களது ஆசார உபசாரங்களை யெல்லாம் ஏற்றுக் கொண்டு தான் ஆக

வேண்டும். மண்டபத்தில் ஏழு நாட்கள் தங்கி எல்லா வற்றையும் 'அனுபவித்து'க்கொண்டு வந்த ஒரு மூன்றாம் வகுப்புப் பிரயாணி, ரயில் பாம்பன் பாலத்தின்மீது வந்துகொண்டிருந்த சமயம் வெளியே எட்டிப் பார்த்துவிட்டு "இந்தப் பெரிய இணைப்பையும் ஏற்படுத்தி மண்டபம் காம்ப்பையும் வைத்திருக்கிறார்களே" என்று சொல்லி வயிற்றெரிச்சல் பட்டார். என் அபிப்பிராயம், இந்திய மக்களுக்கு மண்டபம் காம்ப்பு ஒரு சிறந்த சுகாதார பள்ளிக்கூடமாயிருக்கிறது என்பதுதான். இலங்கையின் சுகாதாரச் சீருக்கு இந்தியநிலை குறைவாகவேயுள்ளது என்பதை சமீபத்தில் இலங்கை வந்த ஸ்ரீமதி ருக்மணி வட்சமிபதியே (ஒருசமயம் சென்னை சுகாதார மந்திரியாகவிருந்தவர்) ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறார். இந்தியாவுக்குக் கிடைத்துள்ள சுதந்திரம், இனிமேல்தான் இப்படி எத்தனையோ திருத்தத்திற்கு வழிகோல வேண்டும். பண்டித நேரு கூறியதுபோல, இந்தியாவின் ஏழை மக்களுக்குக் கதி மோட்சம் உண்டாக்காதுபோகுமாலை இந்தச் சுதந்திரம் சர்வராசமாகவே போகட்டும். நிலவளமும் நீர்வளமும் நிறைந்த தேசத்திலே காப்பி ஷோட்டல் வாசலிலேயுள்ள எச்சித் தொட்டியில் போட்ட இலைகளை எடுத்து நக்கிப் பிழைக்கும் பஞ்சை மக்களைப் பார்க்கும் போது யார் மனம் கொதிப்படையாதீ?

*

போகிற பொழுதும் திரும்பி வருகிறபொழுதும் மதுரைப் பட்ட

டணத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. தமிழ்நாகரிகமும் தமிழ்ப் பண்பும் மதுரையில் செழித்துக் கொழித்திருக்கிறது. கண்ணகியின் சிலம்பு ஒலித்த மதுரை, தெய்வம் திருவிளையாடல் புரிந்த மதுரை—என்பது பார்த்தவுடனே தெரிகிறது. அம்மட்டல்ல, உலகம் பிரமிக்கக்கூடிய திறமைவாய்ந்த சிற்பிகள் வாழ்ந்த மதுரை என்பதும் நன்றாகத் தெரிகிறது; கண்முன்னே அப்படியே தெரிகிறது; மதுரைக்கு இரண்டொமல் தூரத்தில் நிற்கிறபொழுதே தெரிகிறது. மீடைசியம்மன்கோவில் கோபுரங்களையும், திருடலை நாயக்கர் மூலாலையும் அண்ணாந்து பார்த்துப் பார்த்துக் கழுத்து வலி எடுத்துவிட்டது.

இலங்கையில் திரிகோணமலையை 'வெள்ளைக்காரன் இராணுவம்' எப்படி வியாபித்து ஆட்சி செலுத்துகிறதோ, அப்படியே தேவஸ்தானம் என்ற மதநிலையம் மதுரையை ஆட்சி செய்கிறது. கோயில் விதிகளுக்குள்ளே போய்விட்டால் ஒரே பஜனைக் கோஷ்டிகளும் பிரசங்கமாரியுபாகவே தென்படும். மதுரையில் உள்ள பெரிய தொழிற்சாலைகளை விட, கோவிலிலே அநேகம் பேருக்கு வேலை உண்டு. அங்கேயிருக்கும் பெரிய வியாபார நிலையங்களையிடக் கோவிலையே அதிகம் நம்பி அநேகம்பேர் பிழைக்கிறார்கள்.

*

எட்டயபுரத்தில் எழுப்பப்பட்ட உள்ள பாரதி மணிமண்டபத்தின் பூர்விகத்தை நீங்கள் அறிவீர்

களா? சிலகாலத்துக்கு முன்னர் தமிழ்நாட்டில் எழுந்த தமிழ் இசைக்கிளர்ச்சிதான் ஒருவகையில் இதற்குத் தொடக்கம் என்று சொல்லலாம். இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னர் பாரதி இலக்கிய மன்றம் என்று ஒரு சங்கத்தை ஆரம்பித்து நடத்திக்கொண்டிருந்தார்களாம், எட்டயபுரத்து இளைஞர் சிலர். அந்தச் சமயம் தமிழ் இசைப் பிரசாரத்துக்காக கல்கி, டி. கே. சி. முதலியோர் அங்கு போக நேரிட்டதாம். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை இளைஞர்கள் தவறவிடாமல் தங்களது நீண்டநாளைய ஆசையை — அதாவது எட்டயபுரத்தில் பாரதி ரூபகார்த்தமாக ஒரு நிலையம் அமைக்கும் விருப்பத்தை மெள்ள 'கல்கி'யிடம் வெளியிட்டார்கள். இதுதான் இன்றைய பாரதி மணிமண்டபத்தின் அடி அத்திவாரம். இளைஞர்களின் ஆசையும், 'கல்கி'யின் முயற்சியும், தமிழ் மக்களின் ஒத்துழைப்பும் சேர்ந்து எட்டயபுரத்திலே இன்றைக்கு நவமான கலைமண்டபமாகத் திகழ்கிறது.

இந்தப் பூர்வீக வரலாறுகளைப் பற்றி ஒருநாள் மாலை பாரதி மண்டபத்தில் பாரதி இலக்கியமன்றக் காரியதரிசி ஒருவரோடு பேசிக் கொண்டிருக்கையில் ஒரு விஷயத்தை அவரிடம் புதிதாகத் தெரிவித்தேன்.

“ஆமாம், எட்டயபுரத்தில் அதாவது பாரதியார் பிறந்த அவரது செந்தக்கிராமத்தில்

இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பாக நீங்கள் ஒரு பாரதி இலக்கிய மன்றத்தைத் தொடங்கினீர்கள். இலங்கையில், எட்டயபுரத்திலிருந்து பல நூற்றுக்கணக்கான மைல்களுக்கப்பால் கடல் கடந்திருக்கும் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு கிராமத்தில், எட்டு வருஷங்களுக்கு முன்னால் பள்ளிக்கூட மாணவர் சிலர் சேர்ந்து ஒரு பாரதி வாசிகசாலை நடத்தினோம்; பாரதி விழாவும் கொண்டாடினோம்” என்றேன். இதை அவர் நம்புவதற்கு வெகுநேரம் சென்றது.

*

எட்டயபுரத்திலிருந்து திரும்பி வருகிறபொழுது மதுரை வரையில் ஒரு நண்பர் என்னோடு கூடவந்து வழியனுப்பினார். இவர் எட்டயபுரத்திலிருக்கிறார், சுமார் ஒரு மாசமாக இவரோடு எட்டயபுரத்தில் தங்கியிருந்தேன். தூத்துக்குடி ல. நாராயணன் என்ற பெயர் பலபேருக்குத் தெரிந்திருக்கும். இவர் ஓர் தீவிர சீர்திருத்தவாதி. திரு. வி. கவியாணசுந்தரனின் நெருங்கிய நண்பர். திரு. வி. க., இவருக்குத் ‘தோழமைத் தொண்டர்’ என்று பெயர் சூட்டி தமது வாழ்க்கைக்குறிப்பில் எழுதியிருக்கிறார். மண்டபம் காம்ப் அனுபவங்களை ஒரு காலத்தில் மறந்துபோனாலும், இந்தத் தோழமைத் தொண்டரையும் அவரது தொண்டு மனப்பான்மையையும், கடைசியரை மறக்கமுடியாது. *

மேனகை

வாஸிப வயதின் கனவுகள் நிறைந்த 'மன'க்காதல் ஆயின் விஸ்வாமித்திரர் மனிதர்களின் மத்தியில் வாழ்வதை விடுத்து, கொடிய கானகத்தை நாடி வந்திருக்க வேண்டியதில்லை, ஆயிரம் மோகினிகளின் மத்தியிலேயே கனவுகண்டபடி காலத்தைக் கடத்தி விட்டிருக்கலாம். ஆனால் அவர் வாஸிபப் பருவத்தைக் கடந்து பல்லாண்டுகளாய் விட்டன. அவரை வருத்தியது இளமையின் மனக்காதல் அன்று, நடுத்தர வயதின் மனக்கலப்பற்ற கொடிய உடல் வேட்கை. தசையின் பிடுங்கல்.....

சகலத்தையும் துறந்த சர்வவேத விற்பன்னாரும் மகாமேதையுமான அவரால் பெண்ணைசை ஒன்றைமட்டும் துறக்க முடியவில்லை. மலரின் இருதயத்திற்குள் கிடந்து சூடையும் புழுப்போல் அந்த ஒரே தாபம் எதற்கும் கலங்காத அவருடைய திசுத்தத்தை நிலைகுலையச் செய்து கொண்டிருந்தது. நியமநிஷ்டைகள், காடு நாடுகளில் நீண்ட காலநடைப் பிரயாணம் முதலியன சிறிதும் பிரயோசனப்படவில்லை. உடலில் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு பலம் சூறைத்ததோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு மனத்தில் இன்ப நினைவு அதிகரித்தது.

வேட்கையைத் திருப்தி செய்து மனத்திற்கு அமைதி தேடிக்கொள்ளலாம் என்றால், அது பகைவனுக்கு அடிபணிந்து இறைஞ்சுவதபோல் தோன்றியது. மன்னர் மன்னவனாகிய அவருக்கு எதற்கும் அடிபணிந்து போவதென்பது சாத்தியமாகவில்லை. வெற்றி அல்லது மாணம்! இந்தத் தீர்மானமே அவரை அரும் கானகத்திற்கு இழுத்துச் சென்றது. அங்கு, காமத்திற்கு நிலைக்களனாகிய தசையுடன் வருந்தத்தவம் இயற்றலாகாள்.

✱

விஸ்வாமித்திரரின் தவத்தை அறிந்த தேவேந்திரன் அயர்ந்து போய்விட்டான். ஒருசஷமயம், காமதேனுவைத் தனதாக்கிக்

பூத்துக் குலங்கும் ஒரு மகிழின்கீழ், வெண்பட்டணீந்து கருங்கூர்ந்தல் தோளிற்புழு தெய்வ மயன் கடைந்து நிறுத்தி விட்ட தந்தப்பாவை போல மேனகை நின்றான். அவன் இது முக்கடையில் ஓர் இளமுதுவல். கண்களிலே ஒரு தாபம். ஒரு அழைப்பு..... விசுவாமித்திரருடைய மனம் கல்லாய்ச்சமைந்துபோக, உடல் அவன் நின்றிருந்த திக்கை நோக்கி அடி எடுத்து வைத்தது.....

கொள்ள முயன்ற மானிடன், காமதேனு வரகம் செய்யும் தே வுலகையே கவர்ந்துகொள்வதற் குச் செய்யும் பிரயத்தனம்தா னோ இத் தவம் என்று அங்கலா ய்த்தான். கௌதமர் கொடுத்த கொடிய தண்டனையின் நினைவு அவன் மனத்தில் இன்றும் பச்சை யாகவே இருந்ததனால், முனிவர் கள் என்றாலே அவனுக்குப் பெ ரும் பீதி..... ஆதலால் பொறி மூண்டு ஜ்வால ஆவதற்கு முன் அதை அவித்துவிட வேண்டும் என்று அவன் சங்கல்பம் செய்து கொண்டான்.

தவத்தை அழிப்பதற்கு நாரீ மோகத்தைவிடச் சிறந்த படை வேறொன்றில்லை என்ற உண் மையை, காமத்தையே தன் வாழ்வின் ஒரு லட்சியமாகக் கொண்டு சுவைத்த காமுகனாகிய தேவராஜனுக்கு அறிவுறுத்த அமைச்சர் வேண்டியிருக்கவில்லை.

ஶ்வேளிக்கு ரிஷி பத்தினியே போன்ற தண்மையான சுபாவத் திற்குள் வடவைத் தீ போன்ற காமத்தை மறைத்து வைத்திருப் பவளான மேனகையாலேதான் இந்த துட்பமான பணி நிறைவே ரவேண்டும் என்று நினைத்தான்.

மேனகை, ஶ்வேளிக்குச் சிறிது அலட்சியமும் அலுப்பும் காட்டி யே இந்திரனுடைய கட்டளையை ஏற்றுக்கொண்டாளாயினும், அந் தரங்கமாக அவள் மனம் பாபாப் படைந்தது போகப் பித்தர்க ளான தேவர்களை வீழ்த்துவது போல் மானிடர்களை அவ்வளவு இலகுவில் மோகவலையில் வீழ் த்த முடியாதென்பதை அவள்

அறிந்திருந்தாள். மேனாள், ஊர் வசி முசுருத்தச் சக்கரவர்த்தி என்ற மானிடனிடம் பட்ட அவ ன்தையெல்லாம் ஊர் வசியே சொல்ல அவள் கேட்டிருந்தாள். நீயு பூக்க நெருப்புப்போல் கிடந் த அவனுடைய ஆசையைப் பூ ணமாசுச் சுடர்விடச்செய்வதற்கு ஊர்வசி, தன் பெண் சக்தி முழு வதையுமே பிரயோகிக்கவேண்டி யிருந்தது..... ஆனால், ஈற்றில் அவனிடத்தில் அவள் கண்ட கொள்ளை இன்பத்தின் நினைவு, அவனைப் பிரிந்து பல காலத்திற் குப் பிரகும் அவள் மனத்தை விட்டு அகன்றதில்லை. அது ஒரு தனி அனுபவம், ஒரு பூரண வாழ்வு.....

அது ஊர்வசியின் அனுபவம். மேனகை இன்னும் மானிடர் களை அறிந்ததில்லை. இந்த விஸ் வாமித்திரன் எப்படிப்பட்டவ னோ என்று அவள் அதிசயித் தாள். அச்சமும் வினோத பாவ மும் கலந்த ஒரு இன்பஉணர்ச்சி அவள் மனத்தில் குடிக்கொண் டது. ஆயிரம் அமரர்களின் பொ து மகளான அவளுக்குப் புது மணப்பெண்ணின் மனத்தில் தோற்று வதுபோல் சிறிது நாணம்கூட ஏற்பட்டது.

*

இரவு முழுதும் தாரகைகள் நடமாடியதனால் செம்பஞ்சுக் குழம்பு தோய்ந்திருந்த வான் அரங்கைத் துடைத்துச் சுத்தம் செய்வான்போல் அருணாத் தோ ட்டி கீழ்த்திசையில் எழுந்தான். வைகறையோடு ஆற்றக் கரைக் குப்போன விஸ்வாமித்திரர் ரீரா

டியபிறகு வழியோரம் மலர் பறித்தபடி ஆச்சிரமத்தை நோக்கிக் கம்பிரமரக நடந்துகொண்டிருந்தார். சர்னீரோர் உள்ளம்போல் சலனமற்று ஆழமாகப் பாய்ந்து கொண்டிருந்த மகாநதி அவர் மனதிற்குச் சிறிது அமைதியைக் கொடுத்திருந்தது. விலக்கப்பட்ட கனியை நோக்கிச் சதா தாவிக் குதிக்கும் மனக் குரங்கைத் தடுத்து வைத்திருந்த பிணைப்பைக் கொஞ்சம்தளர்த்தி விடவும் முடிந்தது. வேத மந்திரங்களின் டாடூய வசனங்கள் அவர் கண்டத்தில் எழுந்தன...

திடீரென்று, அவருக்குப் பின் புறத்தே குயில் ஒன்று நீளக் குரல் எழுப்பியது. விஸ்வமித்திரர் அதைக் கவனிக்காமல் மேலும் நடந்தார். குயில் மீண்டும் உச்சுத் தொனியில் அவசரமாகக் கூவியது. அது தன்னையே அழைப்பதுபோல் அவர் மனதில் ஒரு சபலம் தட்டவே தன்னை மறந்து பின்புறமாகத் திரும்பி நோக்கினார்..... பூத்துக் குலுங்கும் ஒரு மகிழ்ந்தீழ், வெண்பட்டணரிந்து, கருங்கூந்தல் தோளிற் புரள, தெய்வமயன் கடைந்து கிதுத்தினிட்ட தந்தப் பாவைபோல் மேனகை நின்றார். அவள் இடழக்கடையில் ஓர் இள முறுவல், கண்களிலே ஒரு தாபம், ஒரு அழைப்பு... விஸ்வமித்திரருடைய மனம் கல்லாய்ச் சமைந்துபோக, உடல் அவள் நின்றிருந்த திக்கை நோக்கி அடி எடுத்து வைத்தது. அதற்குள் மேனகை மறைந்து போய்விட்டாள்.

முதல் உன்னிப்பில், அவளை அழைப்பதற்கு எடுத்த குரல் அவர் தொண்டையிலேயே அடங்கிப்போய்விட்டது. முன்வைத்த காலைப் பின்னுக்கு இழுத்துக் கொண்டார்.....

யார் இவள்?

அவரை இரவுபகல் வருத்தும் கொடிய வேதனையின் உருவெளிக் தோற்றமோ இது! அவர் மனத்தில் தோன்றியிருந்த உற்சாகமும் அமைதியும் கணப் பொழுதில் மறைந்து போயின. நெஞ்சை வக்கிரமாக்கிக்கொண்டு பிரளய ருத்திரன்போல் ஆச்சிரமத்தை நோக்கி நடந்தார்...

பறித்த மலர்கள் அன்று பாத்திரத்திலேயே கிடந்தன.

✽

விஸ்வமித்திரர், தன் மன ஓட்டத்தை வேறு வழியில் திருப்பிவிடுவதற்கு எவ்வளவோ பிரயத்தனம் செய்து பார்த்தார். வேத மந்திரங்களை வாய்விட்டுப் பாடினார். வாழ்வின் நிலையாமையை நினைவு கூர்ந்தார். பிரபஞ்சத்தில் கண்கண்ட விந்துருபத்தையும் கண்காணாத ரூபத்தையும் மனத்தில் இருந்த முயன்றார். 'நானே கடவுள், நானே பிரமம்'..... எல்லா எண்ணத் தொடர்களும் ஈற்றில் "பெண்" என்ற நினைப்பில் முந்துப்புள்ளி போட்டு கின்றன. 'ஆ! சதையும் நினைமும் என்பும் மயிரும் கொண்ட பெண் உரு!' என்று மனதில் அருவருப்பை ஏற்படுத்த முயன்றார். ஏதும் பயன் இல்லை. அவர் உடல் அனல் போற் கொடித்தது.....

அந்தி மயங்கும் வேளை, விஸ்வாமித்திரர் பர்ணசாலையாசனத்தில் அமர்ந்து ஒரு ஸ்லோகத்தை முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார். லேசாக ஊதிக்கொண்டிருந்த காற்றில் மலை மலர்களின் வாசனை 'கம்' என்று பரவியது. உதிர்ந்த சருகுகள் கலகலத்தன. விஸ்வாமித்திரர் ஆழ்ந்த பெருமூச்சுடன் தலை நிமிர்ந்தார். எதிரிலே முற்றத்தில் வளைந்த பூக்கொம்பர் ஒன்றைப் பற்றியபடி மேனகை முறுவல்பூத்து நின்றாள். அவளுடைய கருங்கூந்தல் ஸ்ரானம் செய்து உலரவிட்டதுபோல் காற்றில்பறந்தது. உடலை மலர்மலைகளால் அலங்கரித்திருந்தாள். இந்தக் காட்சி, விஸ்வாமித்திரருக்கு முதலில் ரொத்திரகாரமான கோபத்தையே உண்டாக்கியது. அவரை வருத்திய மண்மத தாபம், அதை எதிர்த்துப் போராட முடியாததால் அவர் உள்ளத்தில் தோன்றியிருந்த சுயவெறுப்பு, தன்னுடைய தவலட்சியம் தவறிப்போனதனால் ஏற்பட்ட ஏமாற்றம் ஆகிய எல்லாம் அந்தக் கணத்தில் தாங்க முடியாத கோபமாக உருவெடுத்தன. உடல் படபடக்க எழுந்துநின்றார். "யாரடி, கீ? கிராதகி!" என்று வணம் அழிகும்படி அவர் குரல் எழுந்தது. மேனகை அயர்ந்துபோய்விட்டாள். முறுவல்செய்த அவள் உதடுகள், நடுங்க ஆரம்பித்தன. நெருப்புச் சிதறும் விஸ்வாமித்திரருடைய எதிர்கோக்கின்முன் அவள் நயனங்கள் தாழ்ந்தன. ஆனால் அவருடைய ருத்ரரூபம்

மும் பார்த்த தோள்களும் அவளை மிகவும் வசீகரித்தன. 'இதோ, கடைசியாக ஆண்மை சிந்தும் ஒரு ஆடவன்!' என்று அவள் நினைத்துக்கொண்டாள்.

சபித்தாலும் சபிக்கட்டும் என்று மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு மறுபடி இதழ்களில் புன்னகையையும் முகத்தில் மந்தகாசத்தையும் வருவித்து, "ஸ்வாமி, நான் மேனகை!" என்றாள்.

"மேனகையா? — தேவதாசி! உனக்கு இங்கே என்னவேலை?"

அவருடைய குரலில் முன்னிருந்த கோபம் இல்லை. அவளிடத்தில் தோன்றிய அச்சக் குறிகள் அவர் மனத்தைக் கொஞ்சம் இளக்கிவிட்டிருந்தன. அகை உணர்ந்துகொண்ட மேனகை, அவரை நோக்கி ஒரு அடி எடுத்து வைத்தாள். நாட்டிய மேதைபான அவள் இடைஅசைவிலும், கழுத்தசைவிலும் தோன்றிய நிகரில்லா அழகு அவர் மனத்தை வருத்தியது.

"தங்களுடைய தவமேன்மையை அறிந்து தங்களுக்குப் பாதசேவை செய்யலாமென வந்தேன்"

"கிட்டவராதே, கிட்டவராதே!" என்று பதறினார் விஸ்வாமித்திரர். அவருடைய குரலிலே கோபம் இல்லை. அதற்குப் பதிலாக கெஞ்சும் பாவம்தான் சிறிது புலப்பட்டது.

வெற்றி தனதென்பதை மேனகை நிச்சயமாக அறிந்துகொண்டாள், "தாங்கள் என்னை நிராகரித்தால்....." என்று சொல்லி

முன்வைத்த காலை அதே சிருங்கார ரஸம்செறிந்த அங்க அசைவுகளுடன் பின்னுக்கு எடுத்துக் கொண்டாள். 'ஆகா, தூண்டில் மீன்!' என்று நினைத்தாள்.

அதன் பிறகு அவளுக்கு வெகு சுவபமாகவே வெற்றி கிட்டியது. கடைசியில், விஸ்வாமித்திரரே அவளைக் குறைஇரக்கும்படியாய் விட்டது.....

கன்னிப்பெண், தன் காதற்கனவுகளை மெழுகிப் தரையில் கோலமாக வரைந்துவிட்டது போல், பால்நிலவு மரஇலைகளினூடே செறிந்து ஆச்சிரம முன்றில் எங்கணும் சிதறிக்கிடத்தது. விஸ்வாமித்திரருடைய மடியில் தலைசாய்த்து மேனகை படுத்திருந்தாள்.

"விஸ்வாமி, உண்மையான தேவபோகம் இன்றே எனக்குக் கிட்டியது. இது என்றும் நிலைத்திருக்கவேண்டுமே....."

"மேனகா, சுவர்க்கம் என்று எங்கெல்லாமோ தேடியலைந்தேன். உடலை வருத்தினேன்... இன்று என் கனவுகளின் சாற்றைப் பிழிந்து சமைத்தது போன்ற எழிலுடன் நீ எங்கிருந்தோ வந்தாய், சுவர்க்கத்தைச் சுவந்துகொண்டு இனி நான் வேறு சுவர்க்கம் வேண்டேன்....."

அன்றிரவு அப்படிக்கழிந்தது.

✽

வசந்தகாலம் புரண்டு அருங்கோடையாக மாறியது. கானகத்தில் புற்கள் கருகி, மரங்களின் பசியிலைகள் உதிர்ந்து சருகுகளாய்க் கலகலத்தன. முதலில் விஸ்வாமித்திரருக்கு சுவர்க்கத்தி

லும் உயர்ந்ததாகத் தோன்றிய வேட்கையும் அதின் திருப்தியும் நாளடைவில், உண்பதும் உறங்குவதும்போல் சாதாரண மிருக அனுபவமாய் மாறியது... மேனகை ஆயிரம் அணங்குகளின் குணபேதங்களை ஒருங்கே தன்னுள் கொண்டவளாய், நாளொரு தோற்றமும் பொழுதொரு வினோதமும் காட்டும் ஜகன்மோகன ராஸகாம வல்லியாகத் திகழ்ந்தாலும் விஸ்வாமித்திரருடைய மனத்தில் கொஞ்சம் அலுப்புப் படர ஆரம்பித்தது. அவளுடைய பாட்டும் கூத்தம்கூட அவருக்குப் பயன்ற வெறும் பொம்மலாட்டமாகவே தோன்றின. அவளுடைய செயல் ஒவ்வொன்றும் — ஏன் அவளுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் — காமஇன்பம் ஒன்றையே சுற்றி வட்டமிடுவதுபோல் அவருக்குத் தோன்றியது. மனத்திற்கு, காமநுகர்ச்சிக்கு மேம்பட்ட, அப்பாற்பட்ட வேறு ஒரு தனிவாழ்வு உண்டு என்பதை அவளால் உணர்ந்து கொள்ளவே முடியவில்லை.

உதறித் தள்ளிவிட்டு வந்த பந்தங்கள் மீண்டும் தன்னைப் பிணிப்பதை அறிந்து விஸ்வாமித்திரர் கவலையில் ஆழ்ந்தார்.

இதன் மத்தியில் ஒருநாள், மேனகை, தான் கர்ப்பம் உற்றிருப்பதாக அவருக்கு அறிவித்தாள். அவர் அதைக் கேட்டுப் பெரு மகிழ்ச்சி அடைவாரென்பதே அவள் எண்ணம். தன் பிடியிலிருந்து சிறிது சிறிதாக நழுவிச் செல்லும் அவரை இச்செய்தி மறுபடி தன்பால் இழுத்

தவிடுமென்று அவள் கருதினாள். விஸ்வமித்திரர் வாய் திறந்து ஒரு பதிலும் சொல்லவில்லை. தன் தோளை அணைத்திருந்த அவள் கையை மெல்ல நகர்த்திவிட்டு, ஆற்றங்கரையை நோக்கி நடந்தார்..... 'பெண் மோகம் என்ற சிறையில் அடைபட்டுப் பரிதவிக்கும் துறவியின் மனத்திற்குப் புத்திர பாக்கியம் என்ற இரட்டைத் தாழ்ப்பாளர்! ஐயோ வல்வினையே.....' என்று அவர் மனம் செயலறியாது ஓலமிட்டது. ஆண்மை குலைந்தது.....

மாரிகாலம் ஆண்படியால் ஆறு கரைபுரண்டு நுரை சிதறிப் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது. அதன் உன்மத்த கதி அவர் மனத்தை மேலும் கலக்கியது மண்ணவரையும் விண்ணவரையும் நடுங்க வைத்த அவருடைய தபோபலம் இப்பொழுது எங்கே? வேதவாக்கியங்களைப் பிறப்பித்த அவருடைய பரந்த கல்வியும்— மனப்பண்பும் எங்கே?..... ஆற்றங்கரையிலேயே மனம் இடிந்து போய் இரவையும் குளிரையும் பொருட்படுத்தாது விஸ்வமித்திரர் உட்கார்ந்துவிட்டார்.

வைகறையாமம் கழித்து ஆச்சிரமத்தை அடைந்தபொழுது மேனகை அவர் விட்டு வந்த இடத்திலேயே பாயலும் இன்றி அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அவள் கண்ணங்களில் கண்ணீர் வடிந்து உறைந்து வரி செய்திருந்தது.....

திடீரென்று அவர் மனத்தில் அவள்பால் சொல்லொணாத அன்பும் இரக்கமும் ஏற்பட்டன.

அவள் தலையை அன்பாக வருடி "மேனகா,— என் குழந்தாய்!" என்றார். அவள் விழித்து அத்தியந்த ஆவலுடன் அவர் மார்பை அணைத்துக்கொண்டு சிறு குழந்தைபோல் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.....

இரு தினங்கள் கழிந்ததும், அவர் மனத்தில் மறுபடி வைரம் ஏறியது. தன் இளகிய நெஞ்சிற்காக தன்னையே கடிந்துகொண்டார்..... ராஜத் துறவியின் லட்சியத்துக்குக் குறுக்கே வந்து மென்மையைக் காட்டி மருட்டுவதற்கு இவள் யார்? மேனகையை அணுகாமல் ஏகாக்ர சிந்தையுடன் ஆற்றங்கரையிலே அதிகமான காலத்தைத் தனிமையில் கழித்துவந்த தலைப்பட்டார்.

ஒருநாள் உதயகரலத்தில் மேனகை சொன்னாள்: "விஸ்வமி, இன்று என் உடலில் வேதனை காணுகிறது. இன்று ஒரு பொழுதிற்காவது தாங்கள் மனமிரங்கி ஆச்சிரமத்தில் தங்கக்கூடாதா?"

விஸ்வமித்திரர் பதில் கூறாமல் தன் இரகும் மனத்தை இரும் பாக்கிக்கொண்டு ஆற்றங்கரையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். பகல் முழுவதும் அங்கேயே போக்கினார். பொழுது மாங்களின் புறத்தே சாய்ந்தது. வானத்தில் செவ்வரி படர்ந்தது... ..

திடீரென்று ஆச்சிரமம் இருந்த திக்கில் இருந்து மேனகை தலைவிரி கோலமாய் அலைக்கோலமான ஆடைகளுடன் கையில் ஒரு குழந்தையை ஏந்திக்கொண்டு அவரை நோக்கி ஓடி வந்தாள். தாய்மையும் நாணமும்

பொங்கும் முகத்துடன் "இதோ, உங்கள்—எங்கள் புத்ரி!" என்று கூறி அவர் அமர்ந்திருந்த கல்லின்முன் மண்டியிட்டு, குழந்தையை அவர்பால் இரு கைகளாலும் நீட்டினான்.....

பகைவனைக் கண்டு படம்விரிக்கும் சர்ப்பம்போல் விஸ்வாமித்திரர் சீறி எழுந்தார். "எட்டநிலி பாமி! துரோகி இந்தப் பாவசின்னத்தை என் கண்ணினால்கடப்பார்க்க மாட்டேன்!"

இந்த வரவேற்பை அவள் ஒரு அளவிற்கு எதிர்பார்த்தே இருந்தாள் எனினும், அவள் தாயுள்ளம் மிக வேதனைப்பட்டு நின்றது. விஸ்வாமித்திரருடைய உள்ளத்தைக் கொஞ்சம் குத்திச் சித்திரவதை செய்யவேண்டும்போல் அவளுக்குத் தோன்றியது. அவள் சொன்னாள்: "தவவேடம் புனைந்த காமுதனோ! தேனே, மானே, காமீனி" என்று நச்சி என் உடலை விழைந்தபொழுது இந்த வைத்திகம் என்கே போயிற்று? ஆண்மகன்—பேடி! மானிடர்கள் எல்லோருமே இப்படி இருந்து விட்டால் பூவுலகம் கடைத்தேறியபடிதான்...."

விஸ்வாமித்திரருக்குக் கோபம் வரவில்லை! மேனகைபால் இரக்கமே ஏற்பட்டது. கையில் ஏந்திய சிசுவுடன் நிராதரவாய் அவள் நின்ற நிலை அவர் மனத்தை உருக்கியது. அவர் சொன்னார்: "மேனகா என் வாழ்வின் லட்சியங்களை நீ அறியமாட்டாய். நான் துறவி, ராஜபாகங்கோயே வேண்டாமென்று ஒதுக்கித் தள்ளியவன், விதிவசத்தால் மனம்

பலவீனம் அடைந்த சமயம் இக்கதிக்கு ஆளானேன். ஆனால், உன் நிலைமைக்காக மிகமிக வருந்துகிறேன். இனிமேல், நான் உன்னுடன் வாழ முடியாது. பெண்ணே, எனக்கும் உனக்கும் இடையில் ஏழ் கடலும் ஈரேழு லோகங்களும் அல்லவா நிற்கின்றன...."

மேனகை இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் துடித்தெழுந்தாள். குழந்தையை விஸ்வாமித்திரரின் காலடியில் கிடத்திவிட்டு "எனக்கு என்ன வந்தது, உங்கள் குழந்தையைத் தாலாட்டிப் பாலாட்டி வளர்க்கவேண்டும் என்று? நான் மாலிடப் பெண் அல்லவே; நான் தேவமகள். இன்பமும் கலையுமே என் வாழ்வின் லட்சியங்கள். நான் போகிறேன். ஆனால், ஸ்வாமி தங்கள் அன்பை—அது சொற்ப காலத்தியதாயினும்—என்றும் மறவேன். தங்கள்—என்னை எப்பொழுதாகிலும் நினைத்துக்கொண்டால் அப்பொழுது வந்து தங்களுக்கு இன்பமூட்டுவது என் பாக்கியம்—" என்று கூறி மறைந்துவிட்டாள்.

விஸ்வாமித்திரர் நிலத்தில் கிடந்த குழந்தையைக் கூர்ந்து கவனித்தார். தேஜோமயமான பெண் குழந்தை. அதை மௌனமாக ஆசீர்வதித்துவிட்டுத் தன் தண்டு கமண்டலங்களைக் கையில் எடுத்திக்கொண்டு வடகிசை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

பசும்புற்றரையில் கிடந்த குழந்தை கைகளையும் கால்களையும் உதைத்து விறிட்டு அலறியது.....

என் மனைவிக்கு

மாந்தர்த்ருவ வீதி, இது
மண்ணுலகம்; இங்கே
சார்ந்தவர்கள் பற்பலர்க்குட்
சச்சர்வென் நெங்கள்
ஏந்தல் இறை யோனாமெனை
இங்கணுப்ப, எங்கள்
சாந்தருவ நாடு வீட்டென்
கண்மணியே! இங்கு,

உந்தனுக்கும் சொல்லவீல்லை
ஓடிவந்து விட்டேன்;
என்சவலை அவ்வளவு,
எந்தமிழர் நாடு —
செந்தமிழும் தீரமதும்
தேங்கிய இத் தேசம் —
கொந்திழிந்து போகுதென்ற
நோக்கமத னாலே.

இங்கு வந்து பார்த்தறிந்தேன்,
என்கிளியே! நாடு
மங்குகின்ற தற்கு இந்த
மாந்தர்கன்தான் ஏது!
என்கிருந்தோ இங்குவந்த
'இங்கிவி'சைக் கண்டு,
தங்கன்சடை பாவைஉடை
தாமனைத்தும் விட்டார்.

வேற்சண்டை செய்தவிறல்
வீரர்களின் மக்கள்
காற்சட்டை தொப்பிகளுள்
சட்டுண்டு போனார்!
காற்றண்டை யெட்டிடவும்
நாணமுறு கின்றார்,
சோற்றுக்கும் சிலைக்கும்
சீமைக்குப் போனார்!

கச்சேரி கோடு கந்தோர்த்
கட்டிடங்கட் குள்ளே
கைவஞ்சம் காங்கவும், பொய்
கன்னமதும் ஓங்க,
நச்சேறிப் போனமன
நல்லபிள்ளைப் பேர்கள்
நாட்டிலெங்கும் நன்றாய்த்தம்
பாட்டிலுழைக் கின்றார்.

அறத்துக்கும் திறத்துக்கும்
ஆய்வாழ்ந்தோர் நாட்டில்,
மறத்துக்கும் திறத்துக்கும்
மதத்துக்கு மாக, —
உறுகின்ற பகைமைக்கிங்
கோரெல்லை யில்லை;
பெறுகின்ற பேறின்தல்,
பிறிதொன்று யில்லை.

பைக்கூர்தற் பெண்மயிலே
பாரில் என்தத் தேடி,
எங்கூர்த் து விட்டாயோ
என்பிரிவால் வாடி!
இங்கே இம் மங்கையர்போல்
ஏட்டிக்குப் போட்டி
எங்கே இட் டெம்வாழ்வை
இன்னுமற் காட்டி —

விட இங்கு நீ கற்று
விடுவாயோ என்றே,
மட அன்ன மே! அங்கு
மறித்துனை வந்தேன்;
சுடவைத்த சொல்லம்பு
சுறுக்கென்று ஏற்றும்
கிடமுள்ள பெண்கள்வாழ்
தேசம்பார்! மோசம்.

நாவற்குழியூர் நடராஜன்

உள்ளதே போதுமா?

● டர்பன், ச. மு, பிள்ளை ●

மன நிறைவு, மன அமைதி, மனத்திருப்தி இவையெல்லாம் ஒரே பொருளுள்ள சொற்கள். மனிதனுக்கு மன அமைதி இல்லாவிட்டால் ஒரு சுகமில்லை; உள்ளதே போதும் என்று இருக்காதவர் எப்போதும் தன்புறுவர்; போதும் என்ற மனமே பொன் செய்யும் மருந்து; செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே. உள்ளதே போதும் என்று நினைபவரின் அமைதியான வாழ்வு வாழ முடியாது: என்றெல்லாம் பெரியோர்கள் உபதேசம் செய்கின்றனர்.

இவ்வாறே உயர்ந்த நிலையில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் திருப்தியைப்பற்றிப் பேசுகின்றனர். அப்பேச்சும் தங்களுக்காக அல்ல. தமக்குக் கீழ் நிலையில் உள்ளவர்களை அப்படியே வைத்திருப்பதற்காகவே.

நமது மதங்கள் திருப்தியைப்பற்றிப் பழைய காலத்திலிருந்து போகித்து வருகின்றன. பணக்காரர்களும்திருப்தியைப்பற்றியே பிறருக்குப் போதித்து வருகின்றனர். நமது மக்களின் மனத்திலும் கிடைத்ததைக்கொண்டு திருப்தியோடு வாழ வேண்டும் என்னும் எண்ணம் படிந்துகிடக்கிறது.

கஷ்டப்படுகிற ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது கஷ்டத்தை நீக்குவதற்கு வழி தேடுவதே தயில்லை. தன்னால் கஷ்டத்தை நீக்கிக்கொள்ள முடியும் என்ற நம்பிக்கையே உண்டாவதில்லை. உள்ளதைக்கொண்டு திருப்தியடைய வேண்டும் என்னும் முட்டுக்கட்டையான எண்ணம் அவர்களைத் தடுத்துவிடுகிறது. அதனால் அவர்களுக்கு முயற்சி தோன்றுவதேயில்லை. நமது மக்கள் முன்னேற்ற மடையாமைக்குக் காரணம் இந்தத் திருப்தி என்னும் ஒரு குணமேயாகும்.

இன்று ஐரோப்பிய ஏழை மக்களின் கிளர்ச்சியும், அவர்கள் இயக்கமும் வலுப்பட்டு வருவதற்குக் காரணம், அவர்கள் வாழ்க்கை நிலை உயர்வடைந்து விட்டதனால் அதைச் சமாளித்துக் கொள்வதற்கு அவர்களுக்கு அதிக வருவாய் தேவையாக இருப்பதே. அந்தத் தேவையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளவே அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்கள் விழிப்புக்கும் கிளர்ச்சிக்கும் காரணம்

○ நென்னூயிரிக்காத தமிழர் சங்கத்தின் மூலமாகத் தமிழ்த் தொண்டாற்றிவரும் திரு. ச. மு. பிள்ளை அவர்களைப் பெரும்பாலான தமிழ் வாசகர்கள் அறிந்திருப்பார்கள். 'மறுமலர்ச்சி' மீதுள்ள அபிமானம் காரணமாக அத்தூரதேசத்திலிருந்து வந்துள்ள இக் கட்டுரையை மிக மகிழ்வுடன் பிரசுரிக்கின்றோம்.

'போதாத' என்ற அதிருப்தியே யாகும் என்பதை அறியலாம்.

நமது மக்களேர் இன்னும் விழிப்படையவில்லை. ஏழைமக்கள் மனத்தில், "உள்ளதைக்கொண்டு திருப்தியடைய வேண்டும்" என்னும் எண்ணம் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாகக் குடிக்கொண்டுவிட்டது. அவர்களுடைய இந்த எண்ணத்தைப்போக்கி அவர்களின் கஷ்ட நிலையை உணரச் செய்யக்கூடிய சரியான இயக்கங்களும், நமது சமுதாயத்தில் தோன்றவில்லை.

நமது ஏழை மக்களிடம் "உள்ளாதே போதும்" என்ற எண்ணம் குடிக்கொண்டிருக்கும் வரையிலும் சரியான சமத்துவம் ஏற்பட முடியாது.

"உண்ண உணவில்லை; என் செய்வது? பட்டினி கிடந்து இறக்க வேண்டும்" என்பதுதான் பகவான் கட்டளை" என்று எண்ணிப் பட்டினியால் மடிபும் மணப்பான்மையுள்ளவர்கள் எப்படி முன்னேறமுடியும்? 'என் நாம் பட்டினி கிடக்கவேண்டும்? நம்மால் ஆனவரையிலும் முயற்சி செய்வோம்; போகின்ற உயிர் எப்படிப் போனால் தானென்ன? உயிருள்ளவரையும் எந்த விதமாகவேணும் சுகமாக வாழ்வதற்கு வழிதேடாமலிருப்பதில்லை' என்று நினைக்கிறவர்கள் முன்னேற்றமடையாமல் இருக்க முடியுமா?

அதிருப்தியே மனிதனை முன்னேற்ற வழியில் செலுத்தும்,

திருப்தியே மனிதனை இருந்த நிலையிலேயே அசையாமல் வைத்திருக்கும் என்னும் உண்மை ஏழை மக்கள் மனத்தில் படிய வேண்டும். இதற்கு மாறாகவுள்ள உபதேசங்களை யெல்லாம் அவர்கள் நம்பக்கூடாது. அப்பொழுதுதான் ஏழை மக்கள் கிளர்ச்சி பலப்படும். பணக்காரர்களுக்கே-எல்லா வசதிகளும் உள்ளவர்களுக்கே - திருப்தி தேவை. அவர்கள் திருப்தியடையவர்களாயிருந்தால்தான் ஏழைமக்களைச் சுரண்டமாட்டார்கள். ஏழை மக்களும் தங்கள் உழைப்புக்கேற்ற பலனை அடைய முடியும்.

அதிருப்தி துன்பத்தரும் என்பது சுயநலக்காரர்கள் கூற்று. சுகமடைகின்றவர்கள் எப்பொழுதும் சுகமுடையவர்களாயிருக்க வேண்டும், துக்கப்படுகிறவர்கள் எப்பொழுதும் துக்கப்படுகிறவர்களாக இருக்கவேண்டும். என்பவர்களே திருப்தியின் மேன்மையைப்பற்றிப் பேசுவார்கள். கஷ்டப்படுகிறவர்கள் சுகமடைய முயன்றால், தம்முடைய சுகத்தில் பங்கு கொள்ள வந்துவிடுவார்கள் என்ற எண்ணத்தால்தான் சுயநலக்காரர்கள் திருப்தியின் உயர்வைப்பற்றியும், அதிருப்தியின் தீமையைப்பற்றியும் அதிகமாக அளந்து கொட்டுவார்கள். ஆகையால், கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்குத் திருப்தி தேவையே யில்லை. வேண்டுவது அதிருப்தியே. அதுவே சுகம் தரும்.

வென்றுவிட்டாயடி, ரத்தின!

தோடர் கதை

முன்பு:

நான் எழுதிய 'உணர்ச்சி ஓட்டம்' என்ற கதையை வாசித்த ரத்தினு எழுதுகிறான்: எனது இன்றைய நிலைமை மிகப் பரிதாபகரமானது. எவ்வித சஷ்டங்கனையும் பொறுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் எனது நிலைமை அவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டது. தற்கொலை செய்யவும் துணிவு வரவில்லை, எனது கதையை உங்களிடம் சொல்லி ஏதாவது ஆறுதல் பெறலாமென, எண்ணுகிறேன். என் தாயார் இறந்துபோனார். தகப்பனார் மலேயாவில், பெத்தாச்சி தான் என்னை வளர்த்தவர். கிறிஸ்தவ சமூகத்திலேயே நான் மிகவும் துடுக்கான பெண், 16 வயதில் உடுவில் பெண்பாடசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒருநாள் வந்தியில் ஒரு 'கவர்' கிடைத்தது. அதனுள் ஒரு இளைஞனின் போட்டோவும், அதேபோல் பெரிய படமொன்றும் இருந்தன. பின்னுக்கு அவன் விலாசம் இருந்தது. 'சனிக்கிழமை சந்தித்து இழந்த பொருளின் அடையாளம் சொன்னால் தருவதாக' அவனுக்கு எழுதினேன். அவன் வந்தான். இதிலிருந்து எங்களுக்கிடையே நட்பு வளரலாயிற்று. அவன் - பாலு - தமிழ்ப் பாடத்திலே கேட்டிக்காரன். பட்டிசை நெருங்கிவிட்டதால், அவனிடம் தமிழ்ப்பாடம் கேட்டுப் படிக்கலானேன். பாடமா கேட்டுப் படித்தேன் நான்? அவனை ஒவ்வொருநாளும் சந்திப்பதற்கு அது ஒரு சாட்டாகவல்லவோ இருந்தது!

பட்டிசையில் இருவரும் தான் சித்தியடைந்தோம். பாலு கொழும்புக்குப் போய்விட்டான். நான்.....?

எங்களுக்குப் பாடசாலையில் 'தையலம்மா'வாக இருந்த புவனத்தோடு எனக்குச் சினேகிதமுண்டு. அவர்தான் என் வாழ்வில் ஒரு புது அத்திபாயக்கதைக் தொடங்குவதற்குக் காரணமாயிருந்தவர். பள்ளிக்கூடத்தில்

ஆசிரியையாக இருப்பது மிகவும் சந்தோஷமான ஒரு சீவியமாம். சிறுவர்களோடு பழகும்போது, மனத்திலே என்ன தன்பயிருந்தாலும் பறந்தோடிப்போகாமாம். மற்ற ஆசிரியர்கள் சிலர் ஏதாவது சாக்குப்போக்கு வைத்துக்கொண்டு கதைக்க வருவார்களாம். "ரத்தினு, நீயானால் அவர்களுக்கெல்லாம் சரியான மறுமொழி சொல்லி விடுவாய்! ...நான் சொல்வதைக் கேள். இந்த ஆசிரிய

வேலையைப்போலச் சந்தோஷமான வேறு ஒருவேலை கிடைக்காது, நீ வேலைசெய்து உழைக்க வேண்டுமென்பதில்லை. இருந்தாலும் உன்னுடைய வாழ்வில் ஆணுக்கு அடிமையாகிற அந்தக் காலம் வரும்வரைக்கும் இது ஒரு நல்ல பொழுதுபோக்காக இருக்கும். நீயும் இப்போதைக்கு 'அந்த' நிலைமையை விரும்பமாட்டாயென்றே நினைக்கிறேன். இன்னும் ஏழெட்டு வருஷங்களாவது செல்லாதா?" என்றார் புவனம். நான் மனத்துக்குள் சிரித்துக் கொண்டேன். ஏழெட்டு வருஷங்களா! பாலுவைக் கேட்டுப்பார்த்தால் தெரியும் சங்கதி!

"என்ன யோசிக்கிறாய் ரத்தினா! ஒரு வேலை சமீபத்தில் உன்னுடைய கவியாணம்.....?"

"இல்லையெல்ல! நீங்கள் சொல்வது போல் செய்யலாமென்று தான் நினைக்கிறேன். ஆசிரியகலாசாலையிலும் மூன்று வருடங்களைக் கழிக்கவேண்டுமாக்கும்?"

"அதற்கென்ன, அந்தக்காலமும் சந்தோஷமான காலத்தான்! உன்னைப்போல் வயதுவந்த பெண்கள் - எந்தெந்த ஊர்களிலிருந்தெல்லாம் வந்திருப்பார்கள் - அந்த மூன்றுவருட சீவியமும் மிகக்குதூகலமாகவே கழியும். மூன்றுவருடமும் மூன்று மாதமாகப் போய் விடுமே. அதுவும் உன்னைப்போலத் துடியாட்டமான ஒரு பெண்ணுக்குச் சொல்லவேண்டியதில்லை!"

"சரியம்மா, நாளைக்கே விண்ணப்பப் பத்திரத்தை எழுதி அனுப்புகிறேன்" என்றேன்.

பாலுவின் படிப்பு முடிவதற்கும் இன்னும் நாலு வருஷங்கள் செல்லும். அதுவரையும் இப்படிப் பொழுது போகட்டுமே!

'ஆசிரிய கலாசாலையில் அதிக கஷ்டமில்லாமல் - சேர்ந்துவிட்டேன். மூன்று வருடங்கள் படித்துவிட்டு ஒரு தமிழ் ஆசிரியையாக வெளிவந்தேன்' என்று சொன்னால் ஆச்சரியப்படப்போகிறீர்கள். மூன்றுவருட வாழ்க்கையை எழுதுவதற்கு மூன்று வரிகளைக்கூடச் செலவிடவில்லையென்று எண்ணுவீர்கள். உங்களைப் போன்ற கதாசிரியர்களானால் 'காலசக்கரம் சுழன்றது. மூன்று வருடங்கள் உருண்டன...' என்று அழகாக வர்ணிப்பார்கள். எனக்கென்ன தெரியும்!

இந்த மூன்று வருடத்தைப் பற்றி எழுதுவதானால், பாடசாலை விடுதலை நாட்களில் பாலுவோடு நடத்திய உல்லாச உரையாடல்களைத்தான் பக்கம் பக்கமாக எழுதலாம். அவையெல்லாம் எனக்கு ரஸமாகத்தானிருக்கும். ஆனால் திருப்பித்திருப்பி ஒரேமாதிரியான சம்பவங்களைப் படிப்பதனால் உங்கள் தலைவளித் தைலங்களுக்குத்தான் நஷ்டம் ஏற்படும்!

மூன்று வருடங்கள் கழிந்தன. வெகு சீக்கிரத்திலேயே எங்களுர்த் தமிழ்ப் பாடசாலையில் எனக்கு இடம் கிடைத்தது. 'எத்தனையோ ஆசிரியர்கள் வேலையில்லாமல் அலைகிறார்களே, உனக்கு மாதிரம் எப்படி உடனே கிடைத்தது?' என்று ஆச்சரியப்படுகிறீர்களோ? என்னைப்போல அழகும், யௌவனமும், முக்கியமாக

ஆண்களோடு சாஸுமாகப் பழகிச் சுவாரஸ்யமாக வர்த்தையாடக் கூடிய குணமுமுள்ள ஒருபெண் இந்த உலகத்திலே எதைத்தான் சாதிக்க முடியாது? எத்தனை பேர் 'நான் நீ' என்று உதவிபுரிய முன்வருவார்கள்!

எனக்கு வேலை தேடித் தருவ சற்காக மிகவும் பிரயாசையெடுக்க ஒருவரைப்பற்றி உங்களுக்குச் சொல்லவேண்டும். அந்தப் பாடசாலையில் ஒரு ஆசிரியராக இருக்கும் எங்களுர் 'சுப்பிரமணியம்' தான் அவர்! புவனத்தின் பெயரைப்போல இந்த ஆசிரியருடைய பெயரையும் அலட்சியமாக வாசித்துவிட்டு மறந்து விடப்போகிறீர்கள். ஐயா, இவருடைய பெயரை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். என்னுடைய வாழ்க்கை நாடகத்திலே இவருக்கு ஒரு முக்கியமான பாத்திரமுண்டு. பாவம், ஆள் ஒரு அப்பாவி மாதிரி. மனத்துக்குள்ளே பெரிய கோட்டையெல்லாம் கட்டுவார். 'பேய்வெட்டி', 'வெங்காயம்', 'ஹஸ்' என்றெல்லாம் இவருக்கு மாறுபெயர்கள் உண்டு. நானும் புவனாவும் இவரைப்பற்றிப் பேசும்போது 'அவர் இவர்' என்றுகூடச் சொல்வதில்லை, 'அது இது' என்றுதான் சொல்வது வழக்கம். பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன்!

ஐயோ, நினைத்தால் கொஞ்சகரைகிறது..... இந்த 'வெங்காயம்', துக்கே, என்னுடைய வாழ்வு நாடகத்தில் முக்கிய கதாபாத்திரம் கொடுக்கும்படி என் நிலைமை மாறிற்றே!

பள்ளிக்கூடத்தில் நான் படிப்பித்துக் கொண்டிருக்கும்போது இடையிடையே இந்தச் சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயர் எவருக்கு வந்துவிடுவார். அவசியமில்லாத விஷயங்களெல்லாம் பேசுவார். என்ன செய்கிறது! நானும் வேண்டா வெறுப்பாக ஏதேனும் பதில் சொல்லுவேன். அலுப்புத் தோன்றிவிட்டால், மாணவர்களைக் கூப்பிட்டு வைத்துக்கொண்டு ஏதாவது கவனமாகப் படிப்பிக்க ஆரம்பித்துவிடுவேன். அவர் மெதுவாகப் போய் விடுவார்.

சில நாட்களில் என்னுடைய வீட்டுக்கே வந்துவிடுவார். வீட்டில் நானும் கலகலப்பாகப் பேசுவேன். சில சமயங்களில் நன்றாகப் பரிசாசம் செய்து அவர் முகத்திலே 'அசட்டுக் களை'யை வருவிப்பேன். 'கோபம் வருமா அவருக்கு? பாவம், பாவம்!...

ஆனால் மனுஷனின் மனத்துக்குள்ளே என்ன இருக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியும்! ஆனால் இவராக வந்து என்னைத் தீண்டு வதென்பதோ, 'வித்தியசாமாசு' ஏதும் பேசுவதென்பதோ கடைசியையும் நடக்காதென்பதும் நிச்சயமாகத் தெரியும். நன்றாக மனத்துக்குள்ளே ஆசைப்பட்டிக்கொண்டு இருக்கட்டமே! யாருக்கு ரஷ்டம்!

என்னுடைய வாழ்வு இப்படியாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

பாலுவின் படிப்பும் பூர்ச்சி யாகிவிட்டது. பரீட்சையின் முடிவு வெளியாகவில்லை. ஆயினும் அவன் சித்தியடைவது

நிச்சயந்தானென்று சொன்னான். அடிக்கடி எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். சில நாட்களில் சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயரும் சந்தித்துவிடுவார். அவரைப்பற்றி எனக்குத் தெரிந்ததையெல்லாம் பாலுவுக்கும் சொல்லிச் சிரிப்பேன். இரண்டு பேருமாகச் சேர்ந்தால், பாவம் அவரைப் படாத பாடுபடுத்திவிடுவோம். பாலு அடிக்கடி வருவது அவருக்கு மனத்துக்குள்ளே பிடிக்காதென்பது எனக்குத் தெரியும். அதைவாய் விட்டுச் சொல்லும் தைரியம் அவருக்கில்லை. பாலு வந்துவிட்டால், வெகு சிக்கிரமாக ஏதோ 'அவசர அலுவலாகப் போய்விடுவார். நாங்கள் விரும்புவதும் அது தானே!

“இந்தமாதிரிப் பிரகிருதிகளையெல்லாம் 'உபாத்தியாயர்' என்று வைத்திருக்கிறார்களே!” என்றான் பாலு.

“பார்த்தால் 'பூனை' மாதிரி. அதன் நெஞ்சுக்குள்ளே இருக்கிற எண்ணங்களென்றால்.....”

“உன்னைப்போல ஒரு பெண் இவருக்கு மனைவியாக வர வேணும்!”

“என்னைப்போன்ற ஒரு பெண் இவருக்கு மனைவியாக ஏன் போகிறாள்?”

“சந்தர்ப்பம் வந்தால்.....?”

“சந்தர்ப்பமாவது, மண்ணைக் கட்டியாவது!”

“உனக்கிருக்கும் அதிகாரத்தில் இப்படிச் சொல்கிறாய். எத்தனையோ பெண்கள் இப்படி வாழ்க்கைப்பட்டிருக்கிறார்களே!”

“நானயிருந்தால்.....”

“தின்று கைகழுவி விடுவாய்!”

*

இனிச் சிக்கிரத்திலேயே நமது விவாகத்தை முடித்துவிடவேண்டுமென்றும், பிரமுக என்னுடைய ஆசிரிய வேலையை நிறுத்திவிட வேண்டுமென்றும் பாலு சொல்லியிருந்தான். நானும் சம்மதித்திருந்தேன். இனியென்ன! பழம் பழுத்துவிட்டது; பறிக்கவேண்டியது தானே! வெண்ணெய் திரண்டுவிட்டது; எடுக்கவேண்டியது தானே! ஆனால் வெண்ணெய் திரண்டவருமபோது தாழ் உடைந்ததாமே! அந்த உதாரணத்தை நிரூபிக்க நான்தானே!... ஐயோ, ஐயோ! இந்தச் சுவரிலே என் மண்டையை மோதிக் கொண்டு உயிரை விட்டுவிடலாமா!...

ஒருநாள் இரவு ஒன்பது மணிக்கு மேலிருக்கும். என்னுடைய அறையிலிருந்து ஏதோ படித்துக் கொண்டிருந்தேன். சைக்கிள் 'பெல்'லின் சத்தமும், படலையைத் திறந்துகொண்டு யாரோ வரும் சத்தமும் கேட்டன. யாரென்று பார்ப்பதற்காக வெளியே வந்தேன்.

பாலு!

“அது ஆர் பிள்ளை?” என்று கேட்டுக்கொண்டே பெத்தாச்சியும் வந்துவிட்டார்.

பெத்தாச்சியின் பக்கம் திரும்பி, “அது பாலு!” என்றேன்.

பெத்தாச்சிக்கும் பாலுவைத் தெரியும். அவன் அடிக்கடி வருவதும் தெரியும். ஆனாலும் என்னை ஒன்றும் கண்டிப்பதில்லை. ‘படித்த பிள்ளைகள் இப்படித்தானிருக்க

கும்!" என்று நினைத்தாரோ
 "என்ன தம்பி, இந்த நோத்
 தில்?" என்று பெத்தாச்சி கேட்
 டார்.

அவன், பெத்தாச்சிக்குத் தெரி
 பாமல் என்னைப் பார்த்துக் கண்
 ணடித்துவிட்டு, "ஒன்றுமில்லைப்
 பெத்தாச்சி நான் காளைக்குச்
 சிங்கப்பூருக்குப் போகிறேன்;
 அதுதான் சொல்லிவிட்டுப்
 போக வந்தேன்!" என்றான்.

எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்
 லை. என்ன சொல்லுகிறான்?
 ஏன் கண்ணடித்தான்?

"சிங்கப்பூருக்கா, ஏதும் உத்தி
 யோகத்துக்கா?" என்றார் பெத்
 தாச்சி.

"இல்லை. அங்கே சண்டை
 மும்முரமாயிருக்கு. மாயி அங்
 கே இருக்கிறார்; கூட்டிக்கொண்டு
 வரப்போகிறேன்".

"ரத்தினவின் தகப்பனும் அங்
 கேதான் தம்பி!..... இந்த அநி
 யாயச் சண்டை எப்பதான் முடி
 யுமோ!....." என்று பெத்தாச்சி
 ஆரம்பித்தார்.

பிறகு சிறிது நேரம் 'ஏதோ'
 பேசிக்கொண்டிருந்து விட்டு,
 'சரி, இரவுநேரம்; நான் திரும்பி
 விட்டுக்குப் போகவேணும். போ
 ய் வாட்டுமா?' என்றான் பாலு.

"சரி தம்பி, சுகமாய்ப் போய்
 வா!" என்றார் பெத்தாச்சி. மறு
 படியும், என்னைப் பார்த்து மெது
 வாகக் கண்ணடித்துவிட்டு, பாலு
 திரும்பினான். பெத்தாச்சி உள்
 ளை அடுப்படிக்குப் போய்விட்
 டார். நான் மறுபடியும் அறையி
 னுள் போய் உட்கார்ந்தேன்.
 மனம் கேட்கவில்லை. வெளியே

வந்தேன். மெதுவாகப் படலை
 திறக்கும் ஓசை கேட்டது. ஓசை
 ப்படாமல் பாலு வந்தான். சைக்
 கினை விட்டுவிட்டு, ஓசைப்படா
 மல் என்னையும் அழைத்துக்
 கொண்டு அறைக்குள்ளே வந்
 தான். திக்குத் திக்கென்று என்
 டெஞ்சு அடிக்க ஆரம்பித்தது,
 இந்தப் பதற்றத்தைச் சமாளிப்
 பதற்காக, "பெத்தாச்சியிடம்
 ஏன் இப்படிப் புழுகினீர்கள்?"
 என்றேன்.

"புழுகவில்லை; உண்மையைத்
 தான் சொன்னேன்!"

"உண்மையா! அப்படியானால்
 காளைக்கு....."

"உண்மைதான் ரத்தினு!.....
 உனக்கு ஒரு சந்தோஷ சமாச்
 சாரம் சொல்லப்போகிறேன்,
 இப்போ!"

"என்ன?"
 "நீ எனக்குப் பந்தவாகி விட்
 டாய்!"

"உங்களுக்கு எப்போதும்
 பகிழ்தான்!"

"சேச்சே, நீ விபரீதமாக நினை
 த்துவிட்டாய்! அந்தப் பந்தைச்
 சொல்லவில்லை. நீ எனக்கு உற
 வுக்காரி — இனத்தவள் ஆகிவிட்
 டாய்!"

"இப்போதுதானா? அது ஐந்து
 வருட காலமாக....."

"அந்த உறவைச் சொல்லவில்
 லை. இவ்வளவுநாளும் நீ எனக்
 குக் 'காதலி' யாகத்தானே இருந்
 தாய்? இப்போது 'மச்சா'ளாகி
 விட்டாய்!"

".....?....."

"உன்னுடைய தகப்பனார் இர
 ண்டாந்தாரமாக ஒரு பெண்ணைக்

கவியாணம் செய்திருப்பதாகச் சொன்னால்லவா? அந்தப்பெண் எனக்கு 'மாமி' முறையானவா!"

"ஓ ஹ்! ...உண்மையாகவா?"

"சுர்மாவா சொல்கிறேன். நெருங்கிய உறவல்ல. அந்த மாமியின் தகப்பனார் இரண்டொரண்டுகளுக்கு முன்பு வந்து, 'சிங்கப்பூரிலே சண்டை மும்முரமாக இருப்பதாகவும், வெள்ளைக்காரன் தோல்வி பெற்று வருவதாகவும், இனிமேல் பெண்கள் அங்கிருப்பது சரியல்லவென்றும், மாமி வரப்போவதாகவும் சொன்னார்....."

"உங்களை....."

"ஓமோம்; மாமிபைக் கூட்டிக் கொண்டுவர ஆட்களில்லையாம். என்னைத்தான் போய் வரும்படி கேட்டார், நான் முதலில் மறுத்தேன். பேசிக்கொண்டிருக்கும் போதுதான் மாமியின் கணவர் உன்னுடைய தகப்பன் என்று தெரிந்தது. உடனே ஒப்புக் கொண்டவிட்டேன். நாளைக்கே புறப்பட வேண்டும்!"

"அப்படியா!"

"வேறென்ன? ஓ, மச்சாளே!"

என் உள்ளம் ஆனந்தத்தால் பூரித்தது.

"ரத்தினா, உன்வாயால் என்னை 'அத்கான்' என்று ஒருமுறை சொல்லீன!"

ஏனோ எனக்குத் திடீரென்று வெட்கம் வந்துவிட்டது. சே, அந்தக்காலத்திலே 'துடிக் கரான பெண்' என்று பெயரெடுத்தது நான்தானா!

"சொல்லு ரத்தினா!"

"உம் ஓமாம்....."

"மாட்டாயா?" என்று பாலு எழுந்தான்.

"சொல்கிறேன்....."

"சொல்லு!"

".....ஆ...த்...தான்!"

'ஓ' என்று சிரித்துக்கொண்டே பாலு டக்கென்று என்னை வாரித் தூக்கினான். ஒரு சமுற்றுச் சமுற்றினான். பிறகு பக்கத்திலிருந்த என் படுக்கையில் 'தொப்'பென்று போட்டுவிட்டுப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான்.

.....நான் மெய்மறந்தேன். உடம்பெல்லாம் ஏதோ ஒரு இன்ப உணர்ச்சி.....

என் முகத்தருகே பாலு குனிந்தான். ஒருகணம் என்னை யே விழுங்கிவிடுவன் போலப் பார்த்தான்!

"ரத்தினா!"

நான் பேசவில்லை. எனக்குப் போதை ஏறிவிட்டது. வேறு ஓர் உலகிலிருந்தேன்.

திடீரென்று பாலு எழுந்தது விளக்கருகே போனான்.....

இருள் சூழ்ந்தது. என்னையறியாமலே என் வாழ்வினும் இருள் சூழ்ந்து கொண்டது.

முன்காணாத இன்பத்தின் எல்லையைக் கண்டுவிட்டேன் அப்போது. ஆனால், கூடவே துன்பமும் தொடருமென்பதை நான் அறிந்துகொள்ளவில்லையே!

ஐயோ, அந்த இரவை நினைக்க நினைக்க கொஞ்ச வேகிறதே! அந்த இரவுதானே என் வாழ்வையும் இரட்டாக்கி விட்டது!

"இன்பம்; இன்பம்; இன்பம்!

இன்பத்துக்கோர் எல்லா காணில், துன்பம்; துன்பம்; துன்பம்!"

என்று அந்த மதுமாகவி சொன்னது என்மரிடந்தான் பவிக்க வேண்டுமோ!.....

● (தொடரும்)

ஸ்ரீ முருகன்

மருந்துச் சரக்கு மளிகை.

நீங்கள் கொடுக்கும் பணத்துக்குப்
போதிய திருப்தியளிக்கும் இடம்!

இங்கே

- யானை மார்க் சந்தனத்தித் தைலம்,
- யானை மார்க் ஆரைக்கீரை விதைத்தைலம்,
- நேத்திரானந்தத் தைலம்,

முதலிய அநேக விதமான
தைல வகைகளும்,

- வாசனா திரவியங்களும்,
- எல்லாவித மருந்துச் சரக்குகளும்;

தோகையாகவும், சில்லறையாகவும்
சகாய விலையில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

தயவுசெய்து ஒருமுறை
பரீட்சித்துப் பாருங்கள்!

ஸ்ரீ முருகன்

மருந்துச் சரக்கு மளிகை,

K. K. S. ரோட் ... யாழ்ப்பாணம்.

Prop: சி. ச. கந்தையாபிள்ளை.

மாறும் இலக்கணம்

“இரட்டையர்கள்”

(சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி)

தமிழிலக்கண மாபு என்பதற்காக ரப்பர், ரோஜா என்பவை போன்ற பிறமொழிச் சொற்களை இரப்பர், உரோசை என மாற்றி வழங்குவது பொருந்தாது என்றும்; பிறமொழிச் சொற்கள் போலவே பிறமொழி விருதிகளும் தமிழில் வந்து கலந்துள்ளன என்றும் ‘மறுமலர்ச்சி’யின் சென்ற இதழ்க்கட்டுரையில் கூறியிருந்தோம். அவைபற்றி இன்னும் சில குறிப்புகள்:

ஐஷேக்ஸ்பியர் என்னும் ஆங்கிலப் பெயருக்குத் தமிழ்ப்புலவர் ஒருவர் சேகசிற்பியார் என்றும், இன்னொருவர் சேகப்பிரியார் என்றும் தமிழருவங் கொடுத்தனர். இவ்விரு தமிழாக்கங்களிலும் வடசொற்கலப்பு இருத்தலைக் கண்டு தனித்தமிழ்ப் பேராசிரியர் ஒருவர் சேக்குவீயர் என வேர்ரர் உருவம் வழங்கினர். பொருள் மாறுவதில் மட்டுமன்றி உருமாறுவதிலும் இத்தனை வேறுபாடானால்; பின்பு இச்சொற்களின் சரியான மூலஉருவத்தைக் கண்டுபிடிப்பதில் எவ்வளவு அனர்த்தங்கள் நேருமோ?

(இந்த நான்குவகைப் பெயரும் குறிப்பது ஒருவரைத்தானே அல்ல

லது பலரையா என்ற ஐயப்பாடு எதிர்காலத்தில் எழவுங்கூடும்) அப்போது ஆராய்ச்சியாளரில் ஒருசிலர், ஷேக்ஸ்பியர் என்பதில் ஆங்கில ஒலியமைப்பிருப்பதால் அது ஓர் ஆங்கிலேயர் பெயரே என்றும், சேகப்பிரியர், சேகசிற் பிரியர் என்னும் இரு பெயரும் ஐகப்பிரியன், ஐகசிலபி என்னும் வடமொழிப்பெயரின் மரூஉவாயிருப்பதால் அவை எவரோ வட நாட்டவர் இருவர் பெயரே என்றும், ஆகவே சேக்குவீயர் என்பது தூய தனித்தமிழ்ப் பெயரேயாம் என்றும் ஆராய்ச்சி.முடிபு செய்ய, மற்றையோர் பலப்பல காரணங்காட்டி, “இதுகாறங்கூறியவாற்றான் மேற்போந்த நால்வகைப் பெயரும் சுட்டுவது ஒருவரையே என்பதூஉம், அவர்தாம் ஆங்கிலநாட்டு ஸ்விசைப்புலவரான ஷேக்ஸ்பியர் என்றாரேயென்பதூஉம், அவ்வொரு பெயரையே தமிழ்ப் பெருமக்கள் தத்தமக்குத் தோன்றிப்பவாரே வேறுபடுத்தி வழங்குவாராயினர் என்பதூஉம், அதுகொண்டே மலைப்புறுதல் தவறாமென்பதூஉம் தெற்றெனப்புலனாம்” என்று நிலைநாட்ட நேரிடலாம்!)

இன்னும், நுஷ்யரூனிடால்ஸ் டாயின் பெயரைத் தமிழ்ப்பேராசிரியர் ஒருவர் தோல்குதோய் என்றழைத்தார். தமிழ் மரபின் படி எழுதுவோர் ரெல்லாம் இவ்வாறே எழுதுவரென்பது நிச்சயமில்லை. ஒருவர் ‘தோலுத்தோய்’ என்றும், இன்னொருவர் ‘தாலுத்தாய்’ என்றும் எழுத, வேறொருவர் தாம் மாபு பிறழாமலும் அதேசமயம் மூல உச்சரிப்பை ஏறக்குறையத் தழுவியும் எழுது

வதாக எண்ணிக்கொண்டு 'டால் ஸ்டாய்' என்ற பெயரை 'இடாலு சுடாய்'. என்றெழுதினாலும் நாம் ஆச்சரியப்படவேண்டியதில்லை!

ஆனால், கந்தபுராணக் காப்புச் செய்யுளில் திகழ் + தசக்கரம் என்னும் சொற்கள், பழைய சந்திவிதிக்கு மாறாகத் திகடசக் கரம் எனப் புணர்ந்தமைக்கு வீர. சோழியம் என்னும் புதிய இலக்கணத்தில் விதிநிரப்பதைக் கண்டுபிடித்த இலக்கணவாதிகள், அடித்தசெய்யுளில் 'இணைந்தியல் கரலை யரலக்கிகரமும்' என்னும் விதிக்கு மாறாய் 'கச்சியின் விகட சக்ர கணபதி' எனக் கச்சியப்பர் பாடிய தற்கு விதிகாணுதிருப்பதுதான் வியப்பானது!

இலக்கண நூலிலுள்ள முதலிலை, இறுதிலை விதிகளும் மெய்யம்மயக்க விதிகளும் இனி வருங்காலத்தில் ரொழியாராய்ச்சிக்கேற்ற சாதனமாகத்தான் பெரும்பாலும் உபயோகிப்படக்கூடும்! அவ்விதமின்றி இவ்விலக்கண விதிகளை அதுசரித்தே பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழாக்குவதென்று கொண்டால் மேற்காட்டியது போன்று வீணான பொருள் மயக்கங்கள்தான் ஏற்படும்.

பிறமொழிச் சொற்களைத் தமிழில் எழுதும்போது கவனிக்கப்படவேண்டியது இன்னுமொன்றுண்டு, வழக்கில் நிலைத்துவிட்ட பிறமொழிச் சொற்களை - அவை மூல உச்சரிப்புக்கு எவ்வளவு மாறுபட்டனவாய் இருந்தாலும் - மாற்றாமல் வழங்குவதுதான்

சிறப்பாகும். உதாரணமாக சினேகம், இங்கிலாந்து என வழங்கி வரும் சொற்களைச் சரியான உச்சரிப்பிற்காக ஸ்ரேஹம், இங்கலன்ட் என மாற்றுவது அவ்வளவு சிறப்பல்ல. ஏனெனில், முந்திய உச்சரிப்பு வழக்கத்தில வந்துவிட்டபடியால் அப்படியில்லாத புதிய உச்சரிப்பு மயக்கத்திற்கிடமாகும்.

அப்படியானால் புதிய பிறமொழிச் சொற்களையும் தமிழுக்கேற்றவாறே மாற்றியமைத்து அவற்றையே வழக்கத்தில் கொண்டுவந்துவிடலாமே என்று கேட்கக்கூடும். பிறமொழியறிந்தவர் அதிகமில்லாத பழங்காலத்தில், அன்னியமொழிச் சொற்களைப் புதிதாகச் சேர்க்கும் போது அப்படி மாற்றியமைத்ததினால் பொருள்மயக்கம் ஏற்படக்காரணமில்லை. பிறமொழிகள் பலவற்றைக் கற்றவர் பலருள்ள இக்காலத்திலும் அப்படியே மாற்றிவிடுவதால் எவ்வளவு தடுமாற்றங்கள் ஏற்படுமென்பதை முன் காட்டிய உதாரணங்களிலிருந்தே நன்கு அறியலாம்.

தமிழ்மொழிக்கும் பிறமொழிகளுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்பு, சங்ககாலத்தில் எவ்வாறிருந்தது, அதன்பின்பு இற்றைக்கு ஐந்து ஆண்டுகளின் முன் எப்படியிருந்தது, இன்று எவ்வாறிருக்கிறது என்பதைச் சிறிது சிந்தித்துப் பார்ப்பவர்க்கு, கரைபுரண்டு பெருகும் காட்டாற்றை ஒருபிடி மண்ணை லீறுத்த முயல்வது போன்றதுதான்

வளர்ந்துவரும் புதுமைத் தமிழ் முறையில் இலக்கண வரம்பு வேகத்தைப் பழைய இலக்கண கோலி ஒழுங்காகப் பாயவிடுவது விதியால் அடக்கப் பார்ப்பது தான் இப்போது செய்யவேண்டியது. (வரும்)

✱

- தமிழின் பெருமையையும், தமிழ்நாட்டின் பெருமையையும் கேட்டுப் பூரித்துப் போகிறவர்களில் கல்கத்தாத் தமிழர்களை மிகுதிய வர்கள் யாரையும் கண்டதில்லை!கல்கத்தாத் தமிழர் களைப் போலத் தமிழையும் தமிழ்நாட்டையும் தமிழ்நாட்டுப் பெரியார்களையும் போற்றி மகிழும் தமிழர் கூட்டத்தை இன்னும் ஒரு ஒரு இடத்தில் நான் கண்டதண்டு. அந்த இடம் இலங்கையிலுள்ள யாழ்ப்பாண நகரத்தான்.

கல்கி — 'பாரிஜாதம்' பூஜாமலரில்.

✱

கலாமந்திரம்

சங்கீத கலாசாலை

நிகழும் சர்வசித்து வருஷம் தை மீ 10-ந் தேதி (23-1-48)

வேள்ளிக்கிழமை மாலை 4 மணியளவில்

ஆரம்பிக்கிறது.

வாய்ப்பாட்டு, வயலீன், வீணை என்பவற்றிற்குப் பிரபல வித்வான்களை ஆசிரியர்களாகக் கொண்டுள்ளோம்.

சீக்கிரத்தில்,

பரதநாட்டியம், கதாக்களி, மணிப்புரி நடனங்களுக்கும்,

மீருதங்கத்துக்கும்

தென்னிந்தியாவிலிருந்து தகுந்த ஆசிரியர்கள்

அழைக்கப்படுவார்கள்.

இக்கலாசாலையின் சேரவிரும்பும் மாணவ மாணவிகள் முன்கூட்டியே விபரங்களுக்குக் கீழ்க்காணும் விலாசத்துக்கு

எழுதித் தெரிந்து கொள்ளவும்.

திருசெல்வேலி தெற்கு,
யாழ்ப்பாணம்.

மனேஜர்,
"கலாமந்திரம்"

அருட்கடலே, வாழ்க!

○ கோட்டாறு, தே. ப. பெருமாள். ○

உலகமக்கள் உள்ளமதில் கோவில் கொண்டே
 உண்மையெனும் பேரொளியை எங்கும் வீசி
 இலங்குகின்ற அறத்தலைவா! அன்பின் சோதி!
 இவ்வுலகம் வியந்திடவே அஹிம்சை யென்னும்
 வலுப்படையால், இணையிலலா வீரத் தாலே
 வாழ்விழந்த பாரதத்தின் தனாத கர்த்தே
 உலைவிலலாச் சுதந்திரத்தை வாங்கித் தந்த
 உத்தமனே! அருட்கடலே! காந்தீ வாழ்க!

ஏழைமக்கள் பசிநீங்கி இந்த நாட்டில்
 இன்புறவும், செல்வரெலாம் சோம்ப லென்னும்
 பாழகற்றி உழைத்திடவும், உயர்வு தாழ்வுப்
 படுமோசம் தோலைத்திடவும், வஞ்சப் பொய்மை
 ஊழலினைக் குழிதோண்டிப் புதைத்துப் பின்னர்
 ஒழுங்கிற்கும், நேர்மைக்கும் உயிர்ப்புத் தந்த
 தோழனெங்கள் அறியாமை இருளைப் போக்கும்
 சுடர்க்கதிரோன் காந்தியீறாப் பெருமை கொள்வோம்!

மதவெறியால் மக்களெலாம் விலங்கே யாகி
 மறக்கொலைகள் இந்நாட்டில் மலிந்த வேளை
 இதயத்தைத் தாக்கிடத்தன் உயிரைக் கவ்வும்
 ஏதமதை எண்ணாதே எங்கள் கோமான்
 விதவிதமாய் அன்புரைக ளாற்றி யங்கே
 வெறியர்களின், மனமாற்றி யன்பு கூட்டி
 இதமாக யாவருமே இணைந்து வாழ
 இயன்றவழி கால்நடையாற் பலவும் செய்தார்.

உணவிற்கு வழியின்றி வருந்தி வாடி,
 உலகத்தின் வாழ்வுதனை வெறுக்கும் மக்கள்
 இணையிலலாக் கைத்தொழிலை ஏற்பா ராயின்
 எந்நாளும் பட்டினியை மாய்த்து நிற்பார்!
 பணிபுசிவோர்க் கிந்நாடு சோந்த மாடும்!
 பாட்டாளி இந்நாட்டின் மன்ன ராவார்!
 மணியான இம்மொழிகள் கூறி வாழ்வில்
 செயல்காட்டும் மகாத்மான் வாழ்க! வாழ்க!

*

விநாயக லிகிதர்

[பார்வதிதேவி ஏதோ யோசனையில் ஆழ்த்திருக்கிறாள். பெருமூச்சுடன் அவள் தனக்குப் பின்புறம் வந்துநிற்கும் பரமசிவத்தைக் காணாதவன் போல், “தந்தை என்நிற்குந்தால் போதுமா? மக்களை உயர்த்தி வைத்தல் தந்தையின் கடமையல்லவா? அப்படியிருக்க உலகின் பிதாவாகிய பரமன் பராமுகத்தை என்னென்று சொல்லுவது?” என்று முணுமுணுக்கிறாள்.]

பரமசிவம்: (அவள்முன் வந்து கின்று கெஞ்சும் பாவனையில்) பார்வதி! துக்கத்திலாழ்ந்து ஏதே தோ கூறுகின்றாயே. உன்னையே மறந்துவிட்டாயே. உனக்கு இப்படித் துக்கம் வரக் காரணமென்ன?

பார்வதி: பிரபோ! வரவர பக்தர்களிடம் உங்களாட்டம் கூடிக்கூடி வருகின்றதே. அது பித்தலாட்டமாய் விட்டதுபோலும், குடும்பமொன் றிருப்பதைக் கவனியாது கூட்காட்டத்தில் முழுகி விட்டாற் போதுமா?

பரமசிவம்: பார்வதி! குடும்பத்திற்கு நான் என்னகுறை செய்துவிட்டேன்? இப்படி என்மீது ஏன் குற்றஞ் சாட்டுகிறாய்? கூத்தாடினாலும் குடும்ப எண்ணம் என் மனத்தில் எப்போதும் இருக்கிறதே. உன் மனத்தில் உள்ளதை வெளியாகக் கூறு.

பார்வதி: எங்கள் மூத்தமகன் விநாயகன், உத்தியோகமோ கலியாணமோ யாதொன்றுமின்றி, மற்றப் பிள்ளைகளைப்போலல்லாமல் அரசமரத்தடியிலும் ஆற்றங்கரையிலும் அயர்ந்திருக்கின்றானே. குடும்பக் கவலையற்ற பிதாவின் பிள்ளை வேறு எப்படித் தானிருப்பான்? தேவ மங்கையருள் ஒருத்தியை இவனுக்குக் கலியாணம்பண்ணி வைக்கலாமென்

றால், ‘உத்தியோகமில்லாதவன்; புருஷ லக்ஷணமற்றவன்’ என்று எல்லோரும் கேளி செய்கிறார்கள்.

பரமசிவம்: அதற்கு நான் இப்போது என்ன செய்யவேண்டும்?

பார்வதி: மதிசூடியாகிய தங்களுக்கு இதனை அறிந்துகொள்ள மதியில்லாமல் போய்விட்டதா? பக்தருக்கருள் செய்யும் தாங்கள் பெற்ற புத்திரனுக்கு அருள்செய்யாததேதே?

பரமசிவம்: எங்கள் ஏனைய புத்திரரோ ஓடியாடி எங்குந் திரியக்கூடிய சுறுசுறுப்புள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். இனைய முருகனே கணபதியின் துணையால் வள்ளியையும் கவர்ந்து புள்ளி மயிவிலே துள்ளித் திரிகிறான். பிரியே! உத்தியோகம் பார்க்கும்பையன் ஓடியாடி வெளியிடமெல்லாஞ் சுற்றிவந்து வேலைபார்க்க வேண்டுமெல்லவா? வைரவனைத் தலைப்பாரம் கொண்டவர்களின் சிரசைக்கிள்ளிப்பாடம் பிடிப்பித்து அறிவூட்டும் பொலிஸ் படையின் பெரும் உத்தியோகஸ்தனாகி விட்டேன். வீரபத்திரனை, மகான்களை மதியாத பதிகளை அடித்து ஒறுக்கும் தண்டத்தலைவனுத்தியோகத்தில் வைத்துள்ளேன். உன்வருமைக் கண்ணை இனையவனைத் தேவ படைக்கெல்லாம்

ஒப்பிலாத் தலைவனுக்கி உயர் பெரும் பதவியிலமர்ந்தி யுள்ளேன். உன் இனையவன் வெற்றி யெல்லாம் உனக்குப் பேருவகை தருவதல்லவா?

பார்வதி: மகாப் பிரபுவே! அதெல்லாஞ் சரி, மூத்தவனிங்நனஞ் சும்மா சப்பாணியாய் இருப்பது பெற்ற என் வயிற்றைப் பற்றி எரியச் செய்கிறதே. அவனுக்கல்லவா எல்லாரிலுமுயர்ந்த உத்தியோகம் தாங்கள் கொடுத்திருக்க வேண்டும்? இப்போதாவது அவனைக் கவனியுங்கள். இருந்த இடத்தில் இருந்தபடி பார்த்தும் உயர்ந்த உத்தியோகம் ஏதாவது இல்லையா?

பரமசிவம்: ஏன் இல்லை? எங்கும் மூத்தபிள்ளைகள் வயல் புலங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதுதானே வழக்கம் உன்னுடைய மலை நிலபுலங்களை எல்லாம் அவன் மேற்பார்வை செய்யட்டுமே. காணிப்பூயில்லாதவனுக்கல்லவா உத்தியோகம் வேண்டும்?

பார்வதி: நீங்கள் இன்னுமொருபடி மேற்சென்று சுடலையாடி மைந்தன் சுடலைகளைப் பார்க்கட்டுமே என்றும் கூறுவீர்கள்போல இருக்கின்றதே.

(கோபமும் சோகமும் ஒருங்கே ததும்பப் பார்வதி இங்நனங்கூறிவிட்டு மறுபக்கம் திரும்பிச் செல்லுகிறாள்.)

பரமசிவம்: (தனக்குள் "சங்கரா! சங்கரா! இது ஏதடா பெருஞ் சங்கடம். நடக்க முடியாத

வனுக்குப் பெரும் உத்தியோகம் வேண்டுமாம்! குடும்பத்தொல்லையை விட்டுப் பேயோடாவது தான் புத்தி. என்றாலும் பொறுமை மிக்க அருமை மனைவியும் கோபமடைவது சரியன்று" என்று எண்ணிக்கொண்டு) பார்வதி! பார்வதி! என்மீது கோபமா?

பார்வதி: (திரும்பிப் பார்த்து) மூத்தவனுக்கு மதிப்பான உத்தியோகம் கொடுக்காவிட்டால், அப்பா வீட்டுக்கு - இமயமலைக்கு நான் போய்விடுவேன். உங்களுக்குக்கீழ் ஆயிரக்கணக்கான அதிகாரிகள் இருக்கிறார்களே. அவர்களுள் ஒருவனிடமாவது இவனுக்கு வேலை கொடுக்க உங்களா வியலாதா? ஆனால் வேலைமாதிரி உயர்ந்ததாயிருக்க வேண்டும்!

பரமசிவம்: (தனக்குள் 'என் வேலையாளிடம் இவனை வேலைக்கமர்த்தி அந்த வேலையையும் மதிப்புக்குரியதாக்கும் வழி தானாது? ஓகோ! கண்டு கொண்டேன். விசிதர் ('கிளேறிக்கல்') வேலையை இனிமேல் தேவலோகத்திலும், மண்ணுலகத்திலும் மதிப்புக்குரியதாக்கி விடுகிறேன். இதனால் என் பெருந் தொந்திப்பிள்ளையும் இனிமேல் மதிப்புக்குரிய மாணிக்கமாவான்.')

பார்வதி: உன் மைந்தனை உயர் தர விசிதரைக் கியமித்து விட்டேன். என் பரமபக்தன் வியாசனுக்குப் பாரதம் எழுத வந்த விசிதர்கள் எல்லாரும் 'ஓபாத் எழு

த்து வேலை, கல் கிளையும் வேலை யிலும் கடினம்' என்று விட்டுவிட்டார்கள். இப்போது என்மகன் 'கிளறிக்கல்' விகிதனாகட்டும். அது அவனுக்கு இருந்த இடத்திலேயே இருந்தபடி பார்க்கும் பொருத்தமான உத்தியோகமாகும். அவன் தீவிர புத்திசாலி, நல்ல கையெழுத்துள்ளவன். பார்வதி! இவன் விகிதனாகத் தொடங்கிய சிறிதுகாலத்துள் படித்த புத்திமான்கள் எல்லாரும் 'கிளறிக்கல், கிளறிக்கல்' என்று பூலோகத்தில் விகிதர் உத்தியோகம் பார்ப்பார்கள். உன்மைந்தன் பேரால் "கிளறிக்கல்" இனி உயர்ந்த உத்தியோகமாகட்டும்.

*

[சில வருடங்களின் பின் பார்வதி பரமேஸ்வரரிருவருக்கும் கமஸ்காரம் செலுத்திக்கொண்டு 'வாடாத தவவாய்மை முனிராச' வியாசன், முகத்தில் மகிழ்ச்சிகூர வருகின்றான்.]

பரமசிவம்: மைந்தா! வியாசா! பார்வதி மைந்தன் விகிதர் வேலையைச் சரியாகப் பார்க்கிறானா?

வியாசமுனி: பிரபோ! பெருமாட்டி! இருவருக்கும் வணக்கம், ஏட்டில் எழுதமுடியாத பெரும் பாரத்தை உங்கள் உயர்மாணிக்கமாகிய விராயகன் 'கிளர் கல்'லில் (உயர்ந்த மலையாகிய மேருவில்) எக்காலத்தமிழாய்வகை நன்கு தீட்டிவிட்டான். ஏடு கொடுக்க மறந்தவனாகிய நான் எழுத்தாணி

யும் கொடுக்க மறந்துவிட்டேன். ஆணை முகனாகிய அவனோ மேருவாகிய ஏட்டுக்குத் தனது தந்தையே ஏற்ற எழுத்தாணியாக்கி விட்டான். என் பாரதமும் மலைமேல் விளக்கு எனவும், சிலைமேல் எழுத்து எனவும் என்று மழியா உயர்தனிப் பெரும் காப்பியமாகிவிட்டது! எல்லோரினுமுயர்ந்த விராயகனால் நானும் காவிய உலகில் மதிப்படைந்தேன். எல்லாம் அம்மை அப்பராகிய உங்கள் அருளின் விளைவல்லவா? எனக்கு விகிதனாகிய வினாயகனைக் காப்பியஞ் செய்வோர் துதித்தால் அவர்தம் நூலும் சிறப்படையத் தாங்கள் கிருபை புரிய வேண்டும்.

[இதனை கோக்கித்தானோ தமிழிலே பாரதம் பாடிய புலவனும் "முனி ராசன் மாபாரதம் சொன்ன நான் மா மேரு வெற்பாக வங்கு. ரெழுத்தாணி தன் கோடாக வெழுதும் பிரான்" என்று விராயகரை விகிதனாகத் துதித்துப் பெருமை பெற்றான். "அந்த காளிலே வியாசன் கூற அவனுக்காகப் பாரதத்தை மேருவில் வரைந்த பிரானே உனக்கு வணக்கம்" எனக் கூறும் வில்வி தனக்கும் அந்த விராயகன் நேரே பெருந் துணையாயிருந்து அதே பாரதத்தையே தானும் தமிழிற் பாடுவதால் அந்தக் காப்பியத்தைச் சுவையிக்கதாக்கி உலகிலை உலவ அருள் புரியவேண்டுமெனக் குறிப்பாய் சமத்தகாரமாகக் கேட்பது மிகவும் பொருத்தமானதே! ❁

'உடலுக்குச் செனகர்யம்' என்பதுபோல 'உள்ளத்துக்குச் செனகர்யம்' என்பதையும் வைத்துத்தான் மனிதர்கள் உயிர் வாழ்கிறார்கள். உடலுக்கு ஏற்படுகிற அசௌகரியத்தைக்கட ஓரளவு வெற்றி கண்டுவிடலாம். ஆனால், உள்ளத்துக்கு அசௌகர்யம் ஏற்பட்டு விட்டால் யாராலும் வாழ முடியவில்லை!

— க. நா. சு.

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

* சு. வித்தியானந்தன் M. A., *

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்து இதுகாறும் தமிழ் விரிவுரையாளராய்க் கடைமை பார்த்துவந்த கலாகிதி க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களைக் காலஞ்சென்ற உயர்நீரு விபுலானந்த அடிகள் வகித்திருந்த தமிழ்ப் பேராசிரியர்ப் பதவிக்கு இப்போது நியமித்துள்ளனர், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தார்.

கலாகிதி க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் பல்கலைக் கழகத்தில், சென்ற பதினொரு ஆண்டுகளாக விரிவுரைபாளராய் வேலைபார்த்துவந்திருக்கிறார். இவரே 1936-ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1943-ம் ஆண்டுவரை பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்க் கழகத்துத் தமிழ்க் கழரிக்குத் தலைவராய் இருந்தனர். இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியிற் படித்து லண்டன் பல்கலைக் கழகத்தார் நடாத்திய 'கலைமாணி' (B. A.) சோதனையில் முதல் வகுப்பில் 1930-ம் ஆண்டு தேர்ச்சி பெற்றனர். இவர் இச் சோதனைக்குச் சங்கத மொழியை முக்கிய பாடமாகவும், பாளி மொழியை உதவிப் பாடமாகவும் எடுத்தனர். இச் சோதனையில் தேறியதன் காரணமாக இவருக்கு அக்காலத்து இலங்கை அரசினர் சிழைத்தேச மொழி ஆராய்ச்சிப் பரிசில் வழங்கினர்.

இந்தோ (Indo - Aryan) ஆரிய மொழிகளைப் பாடமாகக் கலைமாணிச் சோதனைக்கு எடுத்தவருள் முதன்முதல் முதலாம் வகுப்பில் தேர்ச்சி பெற்றவர் இவரே.

இவர் ஒரு தமிழன் என்ற காரணத்தினாலும், தமிழில் மேற்படிப்பு அருகியிருந்தமையாலும் இவரது துணுமாண் துறையுலனைக் கண்டு இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரி மேற்பார்வைச் சங்கத்தார் இவரை மேலாண்டு சென்ற தமது ஆராய்ச்சியைத் தொடங்குமுன், தமிழ்மொழியிலும் உயர்ந்த

தமிழ்ப் பேராசிரியர்

கல்வி பெற்றுக்கொண்டு ஆங்கு
செல்லுதல் சிறந்ததென்றும்,
அது நாட்டுக்கு நன்மை பயக்கு
மென்றும் எண்ணினர். இஃது
இங்கனமாக, அந்நாட்களிலேயே
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்
துக்குத் தமிழ்ப் பேராசிரியராக
நியமிக்கப்பட்டிருந்தார் உயர்திரு
விபுலானந்த அடிகள். அடிகள்
இவரின் புலமைத் திறந்தையும்,
உயர்ந்த தமிழ் அறிவையும் கண்
ணுற்று, இவரைத் தம்முடன் சித்
ம்பரத்துக்கு அழைத்துச் சென்
றனர்.

ஆங்கு, இவரின் கல்வி நிறை
வை அறிந்து பல்கலைக் கழகத்
தார், இவர் வித்துவான் இறுதி
வகுப்பிற் சேர்ந்து இரண்டு ஆண்
டுகள் கழிந்ததும் சோதனை எடுக்
கலாம் என இவருக்கு அனுமதி
கொடுத்தனர். இரண்டு ஆண்டுக
ளும் தொல்காப்பியம் முதலிய
பேரிலக்கணங்களையும், சங்கநூல்
களையும், கம்பராமாயணம், கந்த
புராணம் முதலிய பேரிலக்கியங்
களையும், திருவாவடுதறை, இரா
மனாதபுரம் சமஸ்தானங்களிலிரு
ந்துவந்து அண்ணாமலைப் பல்கலை
க் கழகத்தில் அந்நாட்களில் கல்வி
பயிற்றிய பொன்னோதுவார் மூர்
த்திகள், சர்க்கரை இராமசாயிப்
புலவர் முதலியோரிடம் பயின்ற
னர். அன்றியும், இவருக்கு இலக்
கணக் கல்வி ஊட்டியவர் சோழ
வந்தான் கின்னி மடத்தைச் சே
ர்ந்தவரும், அரசன் சண்முகனா
ரின் மாணுக்கருமாகிய கந்தசாயி
யார் அவர்களாவர்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழ
கத்தே தமிழ் பயின்று வித்து

வான் பட்டம் பெற்றதும் இவர்
மேனுட்டுக்குத் தமது ஆராய்ச்
சிக் கல்வியைத் தொடங்குவதற்
காகச் சென்றனர். அங்கு கீழை
நாட்டுக் கலைக் கழஞ்சியமாகிய
லண்டன் கீழைநாட்டுக் கலைக் கல்
லூரியில் சேர்ந்தார். ஆங்கு உல
கத்துத் திறமை வாய்ந்த மொழி
நூற் புலவருள் ஒருவராய் இருப்
பவரும், லண்டன் கீழைக் கலைக்
கல்லூரி அதிபராக இப்போது
விளங்குபவருமாகிய பேராசிரியர்
தேனர் (Professor Turner)
அவர்களிடத்து மொழிநூல் ஆரா
ய்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். இந்தோ-
ஐரோப்பிய (Indo-European)
இந்தோ-ஆரிய (Indo-Aryan)
மொழிகளின் நுண்மையைக் கற்
ற்றிந்தனர். அதனோடு நில்லாது
இரானியரின் பழைய சமயநூலா
கிய அவத்தம் (Avesta) என்
னும் இரானியநூலைப் பேராசிரி
யர் டாக்டர் பெயலி (Dr. Bailey)
என்பவரிடம் கற்றுப் பின்னர்
இரானியமொழி நூலைபும் பயின்
றனர். இவ்வாறு உலகத்துலவும்
பல மொழிகளின் பொது இலக்
கணங்களைப் பயின்ற பின்னர், தி
ரானிடக் குடும்பத்து மொழிக
ளின் நுண்மையைப் பயிலத்
தொடங்கினர். இப் பயிற்சியின்
சுற்றில், பேராசிரியர் தேனர்
அவர்களின் மேற்பார்வையில் தமி
ழ் மொழியினுள்ள பழைய சாச
வங்களைத் துருவி ஆராய்ந்து, அ
வற்றின் இலக்கணங்களைத் தமது
நுண்ணிய புலமைத் திறத்தால்
ஆராய்ந்தனர். அதுமட்டுமன்றி
ஒளிநூற் சாஸ்திரத்தையும் மேனா
ட்டு முறையில் கற்றுத் தேர்ந்த

னர். இவருடைய சாசன இலக்கணத்தைப்பற்றிய ஆராய்ச்சிகளுக்கு காலநிரலையத்தைப்பற்றியும், இலக்கண அமைப்பைப்பற்றியும் உதவி புரிந்தவரூள் பிரித்தானிய நூதனச்சாஸையில் கிழைநூற் புத்தக நிலையத்துக்கு அதிபராகவிருந்த கலாகிதி பாணெற்று (Barnett) அவர்களும் ஒருவராவர். அன்றியும் இவர் தமது ஆராய்ச்சியின்பொருட்டு பரிசு (Paris) மாநகரிலுள்ள பல்கலைக் கழகத்துக்குப் போவதுமுண்டு. அங்கு திராவிடமொழிநூல் விற்பன்னராகிய பேராசிரியர் 'புளொக்கு' (Block) என்பவரிடம் தமது முடிபுகளைக் கலந்து ஆலோசித்தனர்.

ஈற்றில், கி.பி. ஏழாம் எட்டாம் நூற்றாண்டுச் தமிழ்ச் சாசனங்களை ஒருங்குசேர்த்து அவற்றின் மொழி இலக்கணத்தைச் செவ்வனே விளக்கி ஓர் ஆராய்ச்சிநூல் எழுதி முடித்தனர். இதன்புயனாக இவருக்குக் கலாகிதி (Doctor) பட்டம் அளிக்கப்பட்டது.

இவருக்கு இளமைக் காலத்தில் தமிழ்மொழியையும், சங்கத்தையும் கற்றுக்கொடுத்தவர் பருத்தித்துறை ஆரிய திராவிட மகாபண்டிதர் பிரமபுரீ முத்துக்குமாரசுவாமிக்குருக்கள் ஆவர்.

கலாகிதிப் பட்டத்தைப் பெற்ற பின்னர், 1936-ம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரிக்குத் தமிழ் விரிவுரைபாளராயும், அதன் தலைவராகவும் நியமிக்கப்பட்டு இலங்கை திரும்பினார். ஆங்கு தமது கடமையைச் செவ்வனே ஆற்றி வருகையில், தமிழ்

மொழியில் மேற்படிப்பு அக்காலத்தில் இருந்த முறையில் கலைமாணி Honours சோதனை ஏன்று இல்லாததனால் அது விருத்தியடையவில்லை என்பதைக் கண்டார். அதன்காரணமாக லண்டன் பல்கலைக் கழகத்தாருடன் கடிதப் போக்குவரவு செய்து, ஈற்றில் தமிழ் Honours சோதனையை வைப்பித்தார். அதன்பின்னர் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரி, பல்கலைக் கழகமாகியதும், அங்குள்ள தமிழ் வகுப்புகளுக்குரிய பாடத்திட்டங்களை அமைத்தார். கலைமுதமாணி (M.A.) வகுப்பையும் தொடங்கினார். இவருடைய முயற்சியாலேயே தமிழில் கலைமுதமாணிச் சோதனையும் அமைக்கப்பட்டது.

தமிழில் பேச்சுவழக்கு மொழியில் நாடகங்களை அமைக்கத் தொடங்கியவர் இவரே. இவரது 'நாடாடகம்' என்னும் நாடகத்தில் யாழ்ப்பாணத்து இருபதாம் நூற்றாண்டில் வழங்கும் மொழி பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. 'காதலி ஆற்றுப்படை' இவர் முதன்முதலில் இயற்றிய செய்யுள்நூலாகும். இவற்றைத்தவிர 'ஏழை முதியோன்' (செய்யுள் நூல்), 'மாணிக்கமலை' (நாடக நூல்), என்பவற்றையும் இயற்றியுள்ளார். மாலதியும் மாதவனும் (நாடக நூல்), தேரியர் பாட்டு (பொளத்த நூல்), வானயாத்திரை (செய்யுள் நூல்) ஆகியவை உருப்பெற்று முடியும் பருவத்தில் இருக்கின்றன. சங்க இலக்கிய வரலாறும் இவரால் தமிழில் ஆக்கப்பட்டு வருகிறது.

✱

சிங்கள மகாகவி

“இறைமணி”

எந்தப் பாஷையையும் வளமுறச் செய்து உயிருமுண்மையுமளிப்பவர்கள் புலவர்களே. இது உலக மொப்பமுடிந்த உண்மை. எம் ஈழமணித் திருநாட்டிலும் தமிழையும், சிங்களத்தையும் வளர்த்த புலவர் பெருமக்கள் பலரிருந்தனர். இவர்களின் வரலாறுகளை இன்று அறிந்து கொள்ளுதல் மிகக் கஷ்டமாகும். உண்மைச் செய்திகள் பல திரித்து வழங்கப்படுகின்றன. கர்ண பரம்பரைச் செய்திகள் பலவற்றுக்குப் போதிய சான்றுகள் கிடையா. பல புலவர்களின் நூல்கள் அந்நியராதிக்கத்தினாலும், கவனிப்பாரின்மையாலும் செல்லுக்கிரையாகி அழிந்தொழிந்து விட்டன. இவ்வளவு கஷ்டங்களிடை யிலும் உண்மை வரலாறுகளை ஆராய்ந்து அறிய அறிஞர் பலர் முயன்று வருகின்றனர்.

சிங்கள இலக்கியத்தை ஆராயும்போது தமிழிலிருந்து போன்றே அப்பாஷையிலும் சிறந்த பல புலவர்களிருந்தனரென அறிகிறோம். அவர்களுள் முதன்மையிடம் பெறுமொரு சிலரில் ‘ஸ்ரீ இராகுல சங்கராஜ’ என்பவரும் ஒருவர். இவர் ஒரு புத்தமதகுரு. இவரது பிள்ளைத் திருநாமம் ‘இராகுல’ என்பது தமிழ்க் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பருடைய வரலாறு இவரின் சீவிய சரிதத்துடன் பெரிதும் ஒப்புமையுடையது. சிங்களப் பேரறிஞர் சிலர்

இவரை ‘மகாகவி’, ‘கவிச்சக்கரவர்த்தி’ என்றே அழைக்கின்றனர்.

மகாவம்சம் ஆறாவது பராக்கிரமவாகு மன்னனைப்பற்றிக் கூறும்போது ‘சிங்கள புலவ சிரோமணியாகிய தோட்டகமத்தின் ஸ்ரீ இராகுலர் இவனது பிராண சிடுகெதனாயிருந்தார்’ என்று குறிப்பிடுகிறது. இளமைதொட்டே இவரை இம்மன்னன் பேணி வளர்த்து வந்தான். இம் மன்னன்காலம் கி. பி. 1410 - 1462. கவி யரசர் இராகுலரும் இக்காலத்தவரென்றே கருத இடமுண்டு.

இராகுலரின் பிறப்பிடம் ‘தோட்டகம்’ என்னும் கிராமமாகும். இவர் ‘மயூர்’ வமிசத்தினர். இவருக்கு ‘உத்தரமூல மகா பிக்கு’ என்றொரு மாமனிநுந்தார். அவரும் பலகலை தேர்ந்த பண்டிதர். இராகுலர் இளமையிலே தம்மாசிரியரிடம் கல்வி பயிலும்போது அவரிடம் இருந்த சகலகலாவல்லித் தைலத்தைக் களவாடிக்குடித்துவிட்டாரென்றும், அதன்பின்னரே இவர் சொற்சாதரியமும், கவித் திறனும் பெற்றனரென்றும் கூறுவர். இன்னொரு சாரார் இவர் கணேசமூர்த்தி (கணதெவியோ)யின் அருள்பெற்றுக் கவிபாடத் தொடங்கினரென்றும் கூறுகின்றனர். ‘சிங்கள இலக்கிய கர்த்தாக்கள்’ என்னும் நூலினாசிரியர் இவரை ஒரு வாகவியென்றே குறிப்பிடுகின்றார்.

எது உண்மையோ யாமறியோம். எனினும், இயற்கை மதி நுட்பத்துடன் செயற்கை நூலறிவும் படைத்தவரென்பதை இவரது நூல்களே யுணர்த்துகின்றன. இளமையிலேயே காளிதாசரின் மேகதூதம், இரகுவட்சம், குமார சம்பவம் ஆகிய காவியங்களைக் கற்றுக் கலாபண்டிதரானார்.

இராகுவர், அக்காலத்தில் வழங்கி வந்த பல மொழிகளிலும் பரிச்சயமுடையவர். வடமொழி, பிராகிருத மொழி, பைசாச மொழி, அப்பிரம்ச மொழி, சவுர சேன மொழி, மாகதமொழி என்னும் ஆறு மொழிகளில் நிரம்பிய புலமையுடையவர். 'சட்பாஷாபரமேஸ்வரர்' என்ற பட்டம் இதனாலேயே இவருக்குக் கிடைத்தது. 'பன்மொழிப் பண்டிதர்' என்றும் இவரழைக்கப்பட்டார். இவரது முதல்தூல் 'தூதுணர்நூது' அல்லது 'புருத்தூது' என்பது. இது இவரது பால்யத்திலேயே பாடப்பட்ட தென்பாருமுளர். 'காவியசேகரம்' என்னும் நூலில் இவருக்கு அழியாப் புகழை ஈட்டிக் கொடுத்தது. இராகுவரும் 'மகாகவி' ஆனார். 'சங்கராஜ' என்னும் பட்டமும் பெற்றார்.

இவரிடம் 'இராமச்சந்திரபாரதி' என்றொருவரும், 'சமுனங்குலதாரோ' என்றொருவரும் கற்றுத்தேறினரென்பர். பாரதி பிரம்மவம்சத்தவர். தமிழுஞ் சிங்களமும் பிறபாஷைகளுந் தெரிந்தவர். இவர்களைப்பற்றி வழங்கி வருங்கதைகள் எண்ணிறந்தன.

இராகுவரின் பிற நூல்கள்

'பூவைத்தூது', 'பஞ்சிகாபிரதீபம்' என்பன. இவை ஆறும் பராக்கிரமவாகு மன்னனின் அந்திய காலத்தில் பாடப்பட்டனவாம். இவரது கவித்திறனையும், உபதேசமொழிகளையும் மெச்சி, அரசன் சில கிராமங்களை இவருக்கு மானியமாக விட்டான். 'பூவைத்தூது' மிகச் சிறந்த ஒரு காவியம். இக்காவியத்தினுள்ள வர்ணனைகளும், உவமைகளும் கவிச்சுக்கரவர்த்தி கம்பருடையவற்றைப் பெரிதும் ஒப்பிட்டு நவரசங்களுமமைந்தன. இவரை இன்று சிங்களவர்கள் - பௌத்தர்களேயதிகம் - போற்றிப் புகழ்கின்றனர். இவரைப்பற்றிக் குறிப்பிடும் நூலொன்று, "ஸ்ரீ விஜயபாகு பிரிவதைபதி சட்பாஷா பரமேஸ்வர திரிபிடகவாகீஸ்வர ராஜகுரு ஸ்ரீ ராகுலசங்கராஜர்" என்று கூறுதலொன்றே இவரிடம் பிறர்கொண்டிருக்கும் மதிப்பை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும். இவர், பராக்கிரமவாகு பான்னன் இறந்து சில நாட்களின் பின்னரே காலமானார்.

இவர் இறந்தும் இறவாத நிலையை யெய்தினரென்பர். 'காயகல்பம்' 'சித்தலோகாசம்' என்னும் ஒளடதங்களின் வன்மையால் இவரது உயிர் நீங்கிய உடலும் நீண்டகாலத்துக்குக் காக்கப்பட்டு வந்தது. இன்று சிங்கள இலக்கிய உலகில் முதலிடம் கொடுக்கப்படுபவர்களில் இவருமொருவர்.

['பஞ்சிகாபிரதீபம்' நூன்முகத்தையும் 'மகாவம்ச'த்தையும் தழுவி எழுதப்பட்டது.]

சுதர்சனன் சொல்கிறான்:

நான் 'ஆணர்ஸ்' வகுப்பில் சேர்ந்தபோது, பாலசந்திரனும் சேர்ந்தான். நான் ஒருவருடனும் அதிகமாய் நெருங்கிப் பழகுவ தென்பது கிடையாது. ஆனால், நான் அரசாங்கக் கல்லூரியில், 'ஸ்டிரேச்சர் ஆணர்ஸி'ல் சேர்ந்த தும் அவன் என் நிழலைப்போல் என்னைச் சுற்றிச்சுற்றி வட்டமிட் டு ஒட்டிக்கொண்டு விட்டான் என்கள் வீட்டில்கூட எல்லோரும் ஆச்சரியத்திலாழ்ந்தனர்.

பழக என் கூச்சமும் சிறிதே அகன்றது.

பாலசந்திரன் அவனை லக்ஷிய மே செய்பயாட்டான். அவன் தன் னுடைய ஒவ்வொரு சிறு தேவை க்கும் என்னை யே எதிர்பார்ப் பாள். என்ன செய்வது? எனக் கோ ஒருவரிடமும் பழக்கமில்லை. தர்மசங்கடத்திலாழ்ந்து தயிப் பேன். அச்சமயம் அவன் தாயார் வந்து, "அப்பா, சுதர்சன்! அந்தப் பாலசந்திரன் அவளுக்குச் சரியான பங்காளிதான்; அதிலே சந்தேகமில்லை. அவன் பெண்ணாகப்

தமிழ் வாசகர்கள் இன்று கண்கு தெரிந்துகொண்டுள்ள ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளர் ஸ்ரீமதி M. S. கமலா. அவர் எழுதிய இந்தக் கதையிலே, 'சுதர்சனன்' என்ற வாலிப னின் மணப்போக்கைச் சரியாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். சுதர்சனன் ஒரு வெறும் கற்பனைக் கதாபாத்திர மல்ல. வெளிப்பகட்டுகளிலே மனசைப் பறிகொடுத்து, பாதை தவறிச் செல்லும் இன்றைய கவுயுவர்களுக்கு அவன் ஓர் பிரதிபிதி.

நவயுவன்

ஒருநாள் அவன் தன்னுடைய வீட்டுக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றான். அவன்தாயார் அவனை விட அன்பாய்ப் பேசி என்னை ஒரு பிள்ளையைப்போல் பார்க்கத் தொடங்கினாள். இதன்பின் நான் அடிக்கடி அவன் வீட்டுக்குப் போய்வர ஆரம்பித்தேன். மெல்ல மெல்ல அவன் சகோதரி சுரேகா வும் என்னுடன் பழக ஆரம்பித் தாள். அவள் நெருங்கிப் பழகப்

பிறந்திருக்கும்போதே இப்படி யிருக்கிறது. ஆணாகப் பிறந்திருந் தாலோ அன்றே அடியுடன் கொ ண்டுவிட்டு மறுகாரியம் பார்ப் பாள். சுரேகாவுக்கு 'இன்ஸ்டர் மென்ட்' பெட்டி வேண்டுமாம். நல்லதாக ஒன்றைப்பார்த்த வாங்கிக்கொண்டு வருகிறாயா? உணக் குப் புண்ணியமுண்டு" என்பாள். என்னால் 'இன்ஸ்டர்மென்ட்' பெட்டி வாங்கிவரமுடியாதென்று

சொல்ல வெட்கமாயிருக்கும். வாயை மூடிக்கொண்டு கடைத்தெருவுக்குச் சென்று வாங்கிவருவேன். இப்படி மெல்ல மெல்லச் சரோகாவுக்கு வேண்டியவைகளை வாங்கிவந்துகொடுக்கும் வேலை எந்தையில் விழ்ந்தது. அதைச் செய்தவதம் எனக்குப் பெருமையென நினைத்தேன். கலாசாலைக்குப் போகுந்நேரம், படுத்து உறங்கும் நேரம் ஆகியவை தவிர, பாலசந்திரன்மீடே எனக்கு சொர்க்க போகமாயிருந்தது.

மாலதி நினைக்கிறாள்:

அவர் 'இண்ட'ரில் சேர்ந்ததுமே என்னைப் பார்த்து மணமுடித்துக்கொள்வதாகச் சொன்னாராமே! அப்பேர்ப்பட்டவர் இப்பொழுது அந்தப் பாலசந்திரன்மீடே கதியென்று கிடக்கிறாரே! அங்கு அவருக்கு என்ன அப்படிக்கிடைக்கிறதோ தெரியவில்லை. தெரிந்தால் அதை நானும் செய்வேனே! அவர் தங்கை சகுணைவைக் கேட்டாலும் அவளும் உதட்டைப் பிதுக்குகிறாள். அவள்தான் என்னசெய்வாள். அவளும் அவள் தாயும் என்னை எத்தனையோ ஆசையுடன் தான் ஏற்கத்தயாராயிருக்கின்றனர். விட்டிலேயே அதிகம் பேசாதவர், அவர்கள் விட்டில் எப்படிப் பொழுதைக் கழிக்கிறாரோ? அதையாகிலும் ஒருநாள் பேசியப் பார்த்துவரவேண்டும்!

ஓ, என்ன அற்புத்தி! அவளைப்போய் ஏன் பார்க்க வேண்டும்? அந்த சரோகா நேற்றுக்

கொண்டுவந்த கைப்பை கூட இவர் வாங்கிக் கொடுத்ததென்று பக்கத்துவிட்டுப் பாரிஜாதம் சொன்னாளே! 'எங்கண்ணாவுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது' என்கிறாள் சகுணை. தெரியாதவர் வாங்கிய அழகிய பையா அது? அவள்தாய் சொல்வதுபோல், சரோகா என்ன மருந்து வைத்துவிட்டாளோ? எதை வேண்டுமானாலும் வைக்கட்டும், என் அன்பரை எனக்கு அளித்துவிடவேண்டும். அதில் அவள் குறுக்கிட்டாளோ, என்னால் பொறுக்கமுடியாது.

அம்மாவும் அப்பாவும் மாப்பிள்ளைதேடப் புறப்பட்டுவிட்டனர். நான் சுதர்சனைத்தான் மணப்பேன் என்றால், அவள்தான் எடுப்பார் கைக்குழந்தையாகியிருக்கிறானே! என்கிறார்கள். அதுவும் நல்லதுதானே! நான் அவரை அடைந்துவிட்டால், அவர் நான் சொல்கிறபடியெல்லாம் கேட்பாரல்லவா? இது ஏன் தெரியவில்லை? அவர்கள்தான் பெண்ணைப்பெற்றதினால் தவிக்கிறார்கள். உண்மையில் கடவுள் இருப்பது சிச்சயமென்றால்..... என்காதல் தூய்மையானதென்றால்.. எப்படியும் அவரை அடைந்தே தீருவேன், மிஞ்சிப்போனால் சரோகாவின் காலில் விழ்ந்து கண்ணீர் வடித்தாகிலும் அவரை என்னவராக்கிவிடுவேன். அவருக்காக நான் நான்கு வருடமாய்க் காத்துக் கிடக்கிறேனே! அவர்தாயும், "என்பிள்ளை 'ஆனார்' பரீட்சை எழுதிவிட்டு மாலதியைக் கலியாணம் செய்துகொள்கிறேன் என்கிறான்" என்கிறார். இத்தனை நாட்

கள் காத்திருந்த அப்பா அம்மா இன்னும் இரண்டுமாதம் காத்திருக்கக் கூடாதா?

சுகுணா

தாயுடன் வாதாடீகிறீள்:

“அம்மா! பாலசந்திரன் ஒன்றுமே அவன் சகோதரிக்குச் செய்யவில்லை. அண்ணன் அந்தச் சகோகாவுக்காக எத்தனை முறை கடைக்குச் செல்கிறார்! நேற்று மேல்நாட்டுச் செருப்புக் கடைக்கு அவளை அழைத்துச் சென்று அழகிய மிதியடிகளை வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறாராம். அவள் பள்ளிக்கூடத்தில் இன்று வருஷாந்திரக் கொண்டாட்டமாம். அதற்காகப் பச்சை வெல்வெட்டில் சரிசெய்து வைத்துள்ள வேண்டுமென்றாராம். அதற்காக நேற்று முழுவுதும் எத்தனை கடைகள் ஏறி இறங்கினார் தெரியுமா? என் ‘ஜாகெட்’ துணிகளைத் தையற்காரனிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போ!’ என்றால், ‘முடியாது’ என்று சொல்லிச் சென்றாரே! உனக்குத் திருப்தியாயிருக்கிறதா?”

“அம்மா! சகோகாவின் சித்தி வீட்டில் அவள் பேரனுக்கு ஆண்டு நிறைவாம். அதற்குப் போக யாரும் துணை கிடைக்கவில்லையாம். உன்பிள்ளை கல்லூரிக்கு ‘லீவ்’ போட்டுவிட்டுப் போன வரம் அங்கு போயிருந்தாராம், சகோகா அழகாய் உடுத்துக்கொண்டு வந்திருந்தாள். வண்டியை விட்டிறங்கிய அவளைக் கைலாகு கொடுத்த அழைத்துச் சென்ற ரென வாக்கி சொன்னான். அன்று

நான் காலில் அடிபட்டு நடக்க முடியாமல் தவித்தபோது, டாக்டர் வீட்டுக்கு அழைத்துப்போக மாட்டேன் என்று சொன்னாரே! பரீட்சைக்கு எழுத, பெளண்டன் பேனாவைக் கேட்டால் கொடுக்க முடியாதென்றார். அந்தப் பேனாவையே அவளுக்குப் பிறந்தநாள் பரிசாகக் கொடுத்துவிட்டாராம். அம்மா! இவரை நம்பிக்கொண்டு நீயும் மாலதியின் பெற்றோர்களுக்குத் தவணை சொல்கிறாயே! வேண்டாம், அம்மா! அண்ணனின் விஷயத்தில் நாம் கஷ்டப்படுவது போதும். மாலதியையும் இதற்கு ஆளாக்கி விடாதே!

சுதர்சனன் சொல்கிறீள்:

இன்று ‘பலெஸ் தியேட்ட’ ரில் அந்த ஆங்கிலப் படத்திற்கு நான் போயிருக்காவிட்டால், சகோகாவின் என்னாம் எவக்குத் தெரிந்தேயிருக்காது. இரண்டு நாளாய் அவர்கள் வீட்டில் யார்யாரோ வந்துபோய்க்கொண்டிருந்ததால், நான் போகவில்லை. பாலசந்திரன் என்னிடம் முன்கூட்டியே சொல்லியிருக்கலாம், ‘யாரை நம்பினாலும் என் தங்கை சகோகாவை நம்பாதே’ என்று. நான் சொல்வதும் தவறுதான். அவன் என்னை சகோகாவிடம் நேசம் கொள்ளும் படி சொல்லவில்லையே! நான்தானே அவள் கலகலத்த பேச்சுக்கும், ‘கலீர் கலீர்’ என்ற சிரிப்புக்கும் வசியமாகி, அவள் ‘போடு தோப்புக்காரணம்’ என்றால், ‘எண்ணிக்கொள்’ என்றேன். எனக்கு சகோகா இழைத்த அநியாயத்தை

விட, அன்று தியேட்டரில் எனக்குப் பின்னாலிருந்த ஆசனத்தில் வந்தமர்ந்திருந்த மாலதியையும் சுருணுவையும் பார்த்தபோதுதான் என்னுடைய கௌரவம் குலைந்த மனத்தில் யாரோ அரியாயமாய்ச்சூட்டை கொண்டு அடிப்பதுபோல் தோன்றியது.

நான் வரங்கிக் கொடுத்த அந்தப் பச்சை ஸ்விப்பர், நான் வரங்கிக்கொடுத்த அழகிய கைப்பை, 'சு' என்று வைரக் கற்கள் பதித்த அதே 'புரூச்'. அதைப் பார்க்கும்போதுதான் எனக்குக் கோபமாய் வருகிறது. அவளிடம் அதைக் கொடுக்கும் போது என்ன சொல்லிக் கொடுத்தேன்? "சுரேகா! நீ அணிந்துகொண்டாலும், எங்கள் வீட்டுக்கு வந்த பின் சுருணு அணிந்துகொண்டாலும் அந்த 'சு' என்ற எழுத்து அனைவருக்கும் சொந்தம். இது ஒன்றே நம் குடும்பத்தின் ஒற்றுமையைத் தோற்றுவிக்கும்" என்றேனே! அப்பொழுது அவள் வீடே இடிந்து விழும்படி எப்படிச் சிரித்தாள்! அவள் தாய் கேட்டதற்குக்கூடக் கூசாமல் சொல்லிக் குறும்புத்தனமாய்ச் சிரித்தாளே! அந்தச் சிரிப்பு என் மனத்திற்கு எத்தனை குளிர்ச்சியை யளித்து எனக்குப் புல்லரிக்கச் செய்தது. அந்த இன்ப நினைவுகளை, தியேட்டரில் அவள் அவனுடன் பேசிய போது அடியுடன் பெயர்த்துத் தூர எறிந்துவிட்டாளே! அதுவும் ரகசியமாய்ச் சொன்னாளா? நாலு "சீம்"றுகளுக்கு அப்பால்

இருப்பவர்கள் காதுகளுக்கும் எட்டும்போலத் தோன்றியது: 'என் அண்ணாவின் நண்பன் என் அண்ணாவைவிட அதி கமரய் நான் கேட்டதையெல்லாம் வாங்கித் தந்தான், அவன் எப்படி என்னை நினைத்திருந்தாலும் சரி, நான் அவளிடம் அண்ணா ரின் நண்பன் என்ற முறையில் உரிமையுடன் எனக்கு வேண்டியவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டேன். நான் உங்கள் காதலி என்பதை இன்றுதான் தபால் மூலமாய் எழுதிப்போட்டுவிட்டேன். நீங்கள் மிலிட்டரியில் இருந்த போது என் கவலைகளை மறந்து பொழுதுபோக நல்ல நண்பனாய் இருந்தான். இந்த மூன்று வருடங்கள் அவன் மாத்திரம் நம் வீட்டிற்கு வராதிருந்தால் நான் பைத்தியக்காரியாகி இருப்பேன். இன்று நான் அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கும் இந்த நாகரீக ஆபரணங்களெல்லாம் அவன் வாங்கியளித்தவைதான். பரிகைக்கு எழுதிவிட்டு ஆனந்தமாய் வீட்டுக்கு வந்து என கடிதத்தைப் பார்த்து என்ன நினைத்துக்கொள்கிறாளுே?"

அன்பு துளிர்ந்தது:

"அண்ணா! என் இப்படிச் சோர்ந்து படுத்திருக்கிறாய்? சுரேகா ஊரிலில்லையா?"

"சுருணு! அவளைப்பற்றிப் பேசினாயோ பார், அவள் யார்?— நண்பனின் சகோதரிடல்லவா?"
"நான் அப்படி நினைக்கவில்லை, அவள் நம் வீட்டு நாட்டுப் பெண்; உன் கா....."

“போதும்; சிறுத்தா. என் காதனியல்ல, பாலசந்திரனின் சகோதரி” என்று சுதர்சனன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில்.....

சோகம் நிறைந்த கண்களும், தடிக்கும் உதடுகளும் முகத்தை அலங்கரிக்க, மாலதி உள்ளே வந்தாள். வந்தவள் சுதர்சனைக் கண்டதும் கயங்கி நின்றாள்.

“யாரது? மாலாலா? சுகு! அவள் ஏன் இப்படியாகி விட்டாள்? சுகு குறைவாய் இருந்தாளா? மாலா! ஏன் நிற்கிறாய்? வா!” என்று அன்பும் ஆர்வமும் தோன்ற, பரபரப்புடன் கட்டிலை விட்டு எழுந்தான் சுதர்சனன். மாலதி மலைத்து நின்றாள். சுகுணுவுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கவில்லை. அம்மாளிடம் இந்த ஆணந்தச் செய்தியைச் சொல்ல ஒடினாள். அவன் எழுந்து மலைத்து நிற்கும் மாலதியின் கையைப் பிடித்து, “மாலா! என்மீது கோபமா? கலையன்னையின் கடைக்கண் பார்வைக்காகத் தவமிருந்த

போது - உன் கடைக்கண் பார்வையை எதிர்பார்க்க முடியவில்லை. அவள் பார்வையிலிருந்து விடுபட்டுவிட்டேன். இனி ஆயுள் முழுவதும் உன் பார்வையில் தானே கட்டுண்டு கிடப்பேன்” என்று அவள் முகத்தில் படர்ந்திருக்கும் கூந்தலைக் கோதினாள்.

“மாலா! அமிர்தத்திற்கொப்பான நீ இருக்கும்போது.....” என்றான்.

சுகுணு வந்த காலடி ஓசையைக்கேட்டு இருவரும் விலகினர்.

“மாலா! அண்ணாவைச் சிறை செய்து விட்டாயா?” என்று சுகுணு சொன்னதும் மாலதியின் முகம் சிலந்தது.

“என் பிள்ளையின் குணம் எனக்குத் தெரியாதா? அதற்காகத் தான் அவன் பரிகேசு முடியட்டும் என்றேன். அவனுக்கும் அவகாசம் கொடுக்கவேண்டாமோ?” என்று அவன்தாய் அர்த்தபுஷ்பியாகச் சிரித்தாள். *

எதிர்பாருங்கள்!

புகழ்பெற்ற குஜராத்தி எழுத்தாளர்
'தாமகேது'வின் உந்நத கற்பனைச்
சீத்திரமொன்றின் தழுவல்

“சுவர்க்கபூமி”

(சிறுகாவியம்)

- நமது இளங்கவிஞர் ஒருவர் (?) புனைந்தது.
- அடுத்த இதழில் ஆரம்பமாகிறது!

கனக்கவேன் கதைகள் ஐயா!

பச்சையாய்ச் சொல்வே னென்று
 பாடுபட்டேதம் பாட்டில்
 உச்சமாய் ஏறையோ வைத்து,
 உருக்கொடுத்த னுணர்ச்சி யோடு
 காச்சினை புரிந்து நிற்கும்
 கவிசுட ராஜ ருக்கு,
 நற்சுக செய்தி சொல்லி
 நயப்புடன் எழுதும் ஓலை;

வேண்டிய புத்தி யென்று
 விளம்பரஞ் செய்ய வில்லை;
 ஆண்பெணின் உறவி யற்கை,
 ஆதலின் தீரோர் பெண்ணை
 வேண்டுமேல் மணந்து வாழ்தல்
 விவேகமென் றேனே யன்றி
 கீண்டொற் போர்கள் செய்ய
 கினைத்ததே யில்லை, ஐயா!

ஆயினும் உமது பேச்சு
 அளபெடை போல கீளம்
 பாய்கிற விதத்தைப் பார்த்தால்
 பலப்பரி சோத னைக்கு
 ஆயுதக் தாங்கி வந்து
 அணிவருக் கின்றீர் போலும்;
 கேய, நாம் போக்கி லுள்ள
 கோமையை கினைத்து பாரும்!

சொற்பொருள் பதசா நங்கள்
 தொகைவகை விரியாய்ப் பார்த்தும்
 உட்பொருள் விவாக பந்தத்(து)
 உமக்குவப் பில்லை யென்ற
 'அற்புத' முடிவை யன்றி,
 அங்குவே றர்த்த மொன்றைக்
 கற்பனை செய்தற் கில்லை;
 கனக்கவேன் கதைகள் ஐயா?

தூறவிதான் கீரும்; உண்மை,
 சொல்லிலே தெரிந்து போச்சு;
 திறமையை உணரா தேதோ
 செய்பினேன் பொறுக்க வேணும்;
 அறவழி கின்று உம்பேர்
 ஆற்றலை அறியக் காட்டிப்
 பிறவியின் பயனை யெல்லாம்
 பெற்றிடும் பிரார்த்திக் கின்றேன்!

— 'சாரதா'

○ பொறுப்பற்ற ஊய்ச்சனங்களின் அவதூறுகள் குற்றமற்ற ஓர் பெண்ணின் வாழ்வையே பாழாக்க முனைந்தன..... ஆனால், அவளுக்கு வாய்த்த கணவன் — அவன் ஓர் உந்தம மனிதன். — பகுத்தறிவுற்ற யிருகமல்ல. ஆனமையாலேதான் அவன் வாழ்கிறான்!

விண் வதந்தி

○ கு. பெரியதம்பி ○

என் அன்பு நிறைந்த காதலருக்கு:

'காதலர்' என்று தங்களை விளிப்பதா? வேறெந்தவிதமாகவாவது விளிப்பதா? ஒன்றும் எனக்குப் புலனாகவில்லை. காதலர் என்ற வார்த்தையைக் கண்டதும் உங்களுக்கு ஒருசமயம் சிரிப்பு வரவுண்டும். சிரித்தாலும் சிரியுங்கள். நான் அப்படித்தான் எழுதுவேன். அதை என் மனப்பூர்வமாகத்தான் எழுதுகிறேன்.

இராமநாதனுக்கு என்னிடத்திலே காதல் இருந்தது உண்மையே. ஆனால் நான் அவரைக் காதலிக்கவில்லை என்று உங்களுக்குக் கூறியதை நீங்கள் மறந்திருக்க மாட்டீர்கள். அவ் விஷயத்தைப் பற்றி நாம் இருவரும் சம்பூர்வத்து ஒரு வாரந்தானே ஆகிறது! அதற்கிடையில் மறந்து விடுவீர்களா!

அவரை நான் காதலிக்கவில்லை என்பதன் அர்த்தம், நான் அவரை விரும்பவில்லை என்பது அல்ல. நான் அவரை மிகச் சிறு பருவத்திலே கண்டதற்குப் பின்பு சந்தித்தது கிடையாது. அவர் என்னைக் சண்டிருக்கலாம்; காதலித்திருக்கலாம் அவர் என்னைக் காதலிக்கிறார் என்பதும் எனக்குத்

தெரியாது. 'அனை' என்று கூறாமல் 'அவர்' என்று கூறுவதற்கு மன்னியுங்கள். அப்படிக்கூறுவதுதான் இந்த இடத்தில் சரியாக இருக்கும் என எண்ணுகிறேன். அவர், தான் என்னைக் காதலிப்பதை முன்பே எனக்கு அறிவித்திருந்தால் நான் ஒருசமயம் அவர்காதலை ஏற்று நானும் அவரைக் காதலித்திருப்பேன்; ஒருசமயம் காதலியாமல் இருந்திருக்கவுண்டும். ஆனால், பின் நிகழ்ந்த விஷயங்களைப் பார்த்தும்போது, அவர்தன் காதலை எனக்கு வெளியிட்டு நான் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் மறுத்திருப்பின், அவர் தற்கொலை செய்ததை அறிந்த அதேகணம் நானும் தற்கொலை செய்து இறந்திருப்பேன்.

நான் தங்களுக்கு எழுதும் முதற் கடிதத்தில் எனக்குத் தங்க ளிடமிருக்கும் காதற்பெருக்கையும்; கலியாண நாட்களில் அனுபவித்த இன்பத்தையும், அதை கினைந்து நான்படும் அவஸ்தைகளையும்பற்றி எழுதாமல், இடையிலே நானும் அறியாது நீங்கள் மறியாது காட்டிலே பூத்த மலரைப்போல அவருடைய உள்ளத்திலே மலர்ந்து அங்கேயே வாடிக்கருகிப் பூண்டோடே அப்பந்து

விட்ட ஒருவர் காதலைப்பற்றி எழுத நேர்ந்தமைக்காக வருந்தியிருக்கிறேன்.

அவ்விஷயத்தைப்பற்றி நீங்கள் அறியாமலிருப்பது நல்லது. அதை அறிவதால் என்னிடத்திலே தங்களுக்கு அன்பு குறையலாம் என்று எண்ணினேன். கொழும்புக்குச் செல்வதற்கு முதல் நாள் அதைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபித்தீர்கள். நீங்கள் அவ்விஷயங்களை ஓரளவு அறிந்திருப்பீர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் நேருக்குநீர் கேட்பீர்கள் என நான் எண்ணவில்லை. அன்று அவ்விஷயத்தை நீங்கள் கேட்டபோது என்றெஞ்சில் ஈட்டி கொண்டு தாக்கியதுபோல இருந்தது. ஆனால் அதைக் கேட்டது ஓரளவிற்கு நல்லது என்றே எண்ணுகிறேன். நான் குற்றவாளியல்ல என்று கருதியே நீங்கள் என்னை மணந்ததாகக் கூறினீர்களல்லவா? அது உண்மைதான். என்றாலும் சிறு சந்தேகங்கள் தங்கள் உள்ளத்திலிருந்து என்பது தங்கள் சம்பாஷணையிலிருந்து புலனாயிற்று, அச் சந்தேகங்களை முற்றாக நீக்கி, நான் கிரபராதி என்பதை நிலைநிறுத்துவதற்கு உங்கள் கேள்வி அறிய சந்தர்ப்பமளித்தது. அதனால் நான் பெரிதும் ஆறுதலடைந்தேன்.

அவர் என்னை மணப்பதற்காகப் பலவித முயற்சிகள் செய்திருந்தாராம். பல நண்பர்கள் மூலமும், பெரியவர்கள் மூலமும் என்பற்றிடம் எனக்கு மணம் பேசுவித்தாராம். இவையெல்லாம் நான் முன்பு உங்களுக்குக் கூறிய விஷயந்தான். ஆனால் இன்

னும் என் மனச்சுமை நீங்கிய பாடில்லே. ஆகையால் இரண்டாம் முறை இக்கடித்ததிலே ஆறுதலாகவும் விரிவாகவும் எழுதி, என் சுமையைக் குறைத்துக் கொள்கிறேன். அன்று, உங்கள் எதிரில் நான் அதிர்ச்சியடைந்திருந்தமையால் பல விஷயங்களைக் கூறமுடியாமற் போய்விட்டது.

அவர் மணம் பேசுவித்தபோதிலும் அவர் பெற்றாரின் சம்மதத்தோடு மணம் பேசப்பட்டவில்லை. என் பெற்றார் அப்பேச்சிற்கு முதலில் சம்மதம் அளித்தார்கள். ஆனால் அவருடைய பெற்றார் சம்மதிக்காமையினாலேயே மணம் பேச்சுக் குழம்பியது. ஆனால், என்மீது இத்துணைக் காதல் கொண்டிருந்தவர், பெற்றாரின் தடையை மீறிவந்து மணக்கமுடியாதிருந்திருக்க மாட்டார். அவருடைய பெற்றார், எங்கள் குடும்பத்தின்மீது சில இழிவுகளைச் சும்மதியே அப்பேச்சைக் குழப்பினார்கள். அது என் பெற்றோருக்கு எட்டிவிட்டது. முதலில் சம்மதம் தெரிவித்தவர்கள், பின்னுதை அறிந்ததும் அவர் தமது பெற்றோரின் தடையை மீறிவந்து என்னை மணந்துகொள்வதையும் விரும்பவில்லை.

'அவன் தன் காதலை உன்னிடம் வெளியிட்டிருந்தால் அவனை மணந்திருப்பாயா?' என்ற கேள்வியை நீங்கள் மிகவும் அழுத்தமாகக் கேட்டது இன்னும் எனக்கு நினைவிற்குகிறது. அவர் தற்கொலை செய்துகொண்டு இறந்ததன்பின்புதான் அவருடைய காதல், மனிதத் தன்மைக்கு அப்பாற்பட்டது என்று எண்ணி

னேன். அதற்குமுன் அவர் என்னிடம் தன் காதலை வெளியிட்டிருந்தாலும் அது உண்மையான காதல்தான், அல்லது ஏமாற்றும் வகையிற் சேர்ந்ததா என்று எப்படி என்னால் தீர்மானிக்கமுடியும்? அதிகமாக நான் அவர் காதலுக்காக இரங்கினாலும், மணஞ்செய்ய உடன்பட்டிருக்க மாட்டேன் என்றுதான் எண்ணுகிறேன். ஆனால் அவர் நேரிற்கண்டு என்னிடம் தன் காதலை வெளியிடாதது நல்லது என்றும் எண்ணுகிறேன்.

இன்னுமொன்று: அவர் தற்கொலை செய்து இறந்ததன் பின்புதான் அவரை எனக்கு மணம் பேசிய விஷயமும் அது முறிந்தவரலாறும் எனக்குத் தெரிய வந்தது. பெற்றார் விவாகப் பேச்சை ஒரு ஒழுங்கிற்குக் கொண்டுவந்து என் சம்மதம் கேட்பதற்கிடையிலேயே பேச்சு முறிந்துவிட்டது. அதனால்தான் அதை அறிய எனக்குச் சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவில்லை.

‘இதற்காக ஒருவன் தற்கொலை செய்வானா?’ என்ற கேள்வியையும் நீங்கள் கேட்டீர்கள். இது என்னையும் அவமானப்படுத்துவதாக இருந்தது. நீங்கள் ‘இதில் ஏதாவது மர்மம் இருக்கவேண்டும், எனக்கும் அவருக்குமிடையில் ஏதாவது நேசம் இருந்திருக்கவேண்டும், அல்லாவிட்டால் அவர் விரைவிலே இப்படித் தற்கொலை செய்திருக்க மாட்டார்’ என்ற பொருள் தெரணிக்கத்தான் அப்படிக்கேட்டீர்களோ என்று நான் எண்ணினேன். ஆனால் நீங்கள் அப்படி நினைத்திருக்கமாட்டீர்கள். எதை நினைத்துத்தான் நீங்கள் கேட்டபோதிலும் அது என்னை அவமானப்படுத்தும் கேள்வியாகவே எனக்குப் பட்டது.

ஒருசமயம் அவர் தற்கொலை செய்துகொண்டதைக் கேட்க உங்களுக்குப் பகிடியாக இருக்கலாம். இதில் ஏதோ முற்பிறவித் தொடர்பிருக்கவேண்டும். அல்லாவிட்டால் அவர் என்மீது இத்துணைக் காதல் கொண்டிருக்க சியாயவில்லை. அவர் என்மீது வைத்திருந்த காதலுக்காக நான் இரங்குகின்றேன்; நீங்கள் அவரைப்பற்றி இப்படி ஏளனம் தோன்றப் பேசுவதை என்னைச் சிக்க முடியவில்லை. அன்று நீங்கள் இதைக் கேட்டபோது உங்கள் பேச்சில் எனக்குச் சிறிது வெறுப்புக்கூட உண்டாயிற்று. நீங்கள் என்மீது வைத்திருக்கும் காதல் மட்டமானதோ என்று ஒரு சமயம் நான் எண்ணவேண்டியும் வந்தது. ஆனால் நான் அப்படி எண்ணியது தவறு. என்னை அதற்காக மன்னித்துவிடுங்கள். இறுதியில் நீங்கள் காட்டிய கடிதத்தையும் அதில் எழுதப்பட்டிருந்த அபாண்டமான பழியையும் நீங்கள் பொருட்படுத்தாமல் என்மீது இத்துணை அன்பு செலுத்தியதிலிருந்து நான் முதலில் அப்படி எண்ணியதற்காக என்னையே நொந்துகொண்டேன்.

என்னை மணந்தால் மணப்பது, அன்றேல் இந்த வாழ்க்கையை முடித்துக்கொள்வது, இரண்டில் ஒன்று என்று அவர் தீர்மானித்திருந்திருக்கிறார். இப்படியான காதல் அருமையாகவேதான் நிகழுகிறது. இதைப்பற்றி நான் கூறியபோது 'அப்படியான ஒரு காதலை அனுபவிக்க உனக்குக் கொடுத்த வைக்கவில்லை!' என்று நீங்கள் கூறினீர்கள். அதை நீய் பகிடியாகக் கூறினீர்களோ, உணர்ச்சியுடன் கூறினீர்களோ, ஒன்றும் என்னை தீர்மானிக்க முடியவில்லை. ஆனால், காதல் என்பதையே உணர்ச்சி சக்தியற்ற உலக மனிதர்களுக்கு இது அதிசயமாகவே இருக்கும். அல்லா விட்டால் இப்படிக்கேவலமான கதைகளைக் கட்டிவிட்டிருக்க மாட்டார்கள். அவருக்கிருந்த பரிசுத்தமான காதலையும், அதற்காக இந்த மனிதர் கட்டிய கதைகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது எந்தலை சுற்று கிறது.

அவர்கள் கட்டிய கட்டுக் கதையிலே உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லாதிருந்தபோதிலும் நெருப்பின்றிப் புகை எழும்ப இடமில்லை என்று நீங்கள் எண்ணிவிட்டீர்கள். நெருப்பின்றிப் புகையாதென்பது உண்மை தான். ஆனால், ஆதாரமின்றி வதந்திகள் பரவும். ஆம், அது அளவுபிரமாணமின்றிப் பரவும். இதற்கென்றே உலகில் எத்தனையோ பிரகிருதிகள் உயிர்வாழ்கின்றன.

நெருப்பின்றிப் புகைய சியாய மில்லை என்ற முடிவுகொண்டு தான், "நீ எப்பொழுதாவது

அவனைச் சந்தித்தாயா?" என்று கேட்டீர்கள். உங்களுடைய அந்தக் கேள்வி என்னை மிக வருத்தியது. மீட்டும் மீட்டும் வருத்தி மறுத்தபோதிலும் அதை நம்பாது நீங்கள் அப்படிக்கேட்டது என் வேதனையை இன்னும் கூட்டியது. ஏதோ அத்தோடு வரும் இராகசிய வதந்தியை வெளியிடவே அங்கனம் பிடிக்க போட்டு ஆரம்பித்தீர்கள் என நான் எண்ணவில்லை.

"நான் இதுவரையும் கூறியதைக் கேட்டபின்பும் இப்படிக்கேட்கிறீர்களே! சத்தியமாகக் கூறுகிறேன். விட்டோடு தங்கிய பின் நான் அவரை ஒருநாளாவது கண்டதுகூட இல்லை" என்று நான் சிறிது உணர்ச்சியுடன் கூறியபோதுதான் நீங்கள், 'வருத்தப்படாதே. நான் உன் மீது சந்தேகப்படவில்லை. ஆனால் உலகத்தில் என்ன பேசிக்கொள்கிறார்கள் தெரியுமா?' என்று கேட்டீர்கள். யாரும் வித்தியாசமாக எதுவும் பேசிக்கொள்வதாக எனக்குத் தெரியாது. என்னைத் தவிர்த்து, என்னைச் சூழுவள்ள எல்லோருமே நீங்கள் கூறிய விஷயத்தை - அவப்பழியை - அறிந்திருந்தார்கள். ஆனால் என் காதல்மட்டும் எட்ட விடாது காப்பாற்றிக்கொண்டார்கள், என்று நான் இப்பொழுது அறிகிறேன்.

"தெரியாது; சொல்லுங்கள்" என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு "தெரியாவிட்டால் அதை நான் சொல்ல விரும்பவில்லை; தெரியாமல் இருப்பதுதான் நல்லது" என்றீர்கள். உடனே ஏதோ ஆபத்தான பழிதான் என்

பதை நான் உணர்ந்துகொண்டேன். அதைக் கேட்டுவிடுவதற்கு என் மனம் தடித்தது.

“இல்லை, சொல்லுங்கள்” என்று நான் வேண்டிக் கேட்டேன். “இல்லை, நான் சொல்ல விரும்பவில்லை” என்றார்கள். நீங்கள் இப்படியாக அருக்க அருக்க, அதை அறிந்துவிடவேண்டுமென்ற ஆவனும், அதில் பொதிந்து கிடக்கும் துன்பத்தின் வேகமும் பெருகத் தொடங்கின.

எப்படித்தான் கேட்டபோதிலும் நீங்கள் கூறமாட்டீர்கள் என்று கருதியே இறுதியில் என்மீது ஆணையிட்டுக் கேட்டேன். அப்போதும் நீங்கள் கூறத் துணிவு கொள்ளவில்லை. “கேட்டால் உன்மனம் வருந்தும்” என்றார்கள். “இல்லை, வருந்தமாட்டேன்; கூறுங்கள்” என்று கேட்டபோது வேறு வழியின்றிப் பெரும் பீடிகையுடனே ஆரம்பித்தீர்கள். நீங்கள் இப்படியாக என்மனம் வருந்தக்கூடாது என்ற எண்ணத்தால் அதை மறைக்க எண்ணினீர்கள். என்மனம் வருந்தச் சகியாத தங்கள் அன்பு, என்றும் இங்கே தனிமையில் என்னை வருத்துகிறது.

“நீ வருந்தாதே. இவை ஒன்றையும் நான் நம்பவில்லை. நீ வற்புறுத்திக் கேட்பதாற் கூறுகிறேன்.” என்று பீடிகை போட்டீர்கள். அப்பால் என்முன் அதைக்கூற உங்களுக்குத் தைரியம் வரவில்லை. உங்கள் வாயால் எனக்கு முன்நின்ற கூறமுடியாத கொடிய பழிகாரி நான்! ஐயோ, கொடுவியே! உங்கள் பெட்டி

யில் இருந்த கடிதத்தை எடுத்து வந்து என் கையில் தந்துவிட்டு, என்முன்னே நில்லாது அப்பாலே சென்று மறைந்துவிட்டீர்கள்ல்லவா?

அக்கடிதத்தில் ‘விஜயலட்சுமி’ என்ற என் நாமத்தைக் கண்டதுமே என் தலை சுற்றியது. அப்பாலே இராமநாதனின் பெயரையும் கண்டேன். என் மூளை கலங்கியது. வாசிக்க முடியவில்லை. கடிதத்தைச் சிறிதுநேரம் அப்படியே வைத்திருந்துவிட்டு என் கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டு மீண்டும் வாசித்தேன்: .

“விஜயலட்சுமிக்கும் இராமநாதனுக்கும் பல தினங்களாகவே காதல். இராமநாதனை மணப்பதாக அவள் உறுதிசூறியிருந்தாள். ஆனால் அவளுடைய விருப்பத்திற்கு மாறாக அவளுடைய பெற்றோர் உனக்கு மணம் பேசினார்.....”

இப்படியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. நீங்கள் எத்தனையோ முறை இதை வாசித்திருப்பீர்கள். ஆனால், இக்கடிதத்தை வாசித்தபின் இதைப்பற்றி நான் உங்களுடன் விபரமாகப் பேசச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. ஏதோ அந்நேரம் சொல்ல முடிந்ததைச் சொன்னேன். மறுநாள் கொழும்புக்குப் போக நேர்ந்துவிட்டது.

இராமநாதனுக்கு ஏதோ என்மீது காதல் இருந்தது உண்மைதான். ஆனால், எனக்கும் தங்களுக்கும் மணம் முடிவாக இருக்கும் சமயத்தில் தற்கொலைசெய்து கொள்ள விரும்பியது, அவருடைய காதலுக்குச் சிறிது இழுக்கை

புண்டாக்கி விட்டது, ஏனெனில் அதனால் என்னைப் பழிகாரியாக்கி விட்டார். பாவம்! இந்தப் பொல்லாத உலகம் இப்படிப் பழிகூறும் என்று அவர்கள் கண்டராஜர் அத்தருணத்தில் தங்களைப்போன்ற வீண்பழிக்குச் செவிகாயக்காத ஒரு உத்தமனுக்கு மணம்பேசாது யாராவது ஒரு சந்தேகப் பிராணிக் கு மணம் பேசியிருந்தால், அன்றுடன் என் வாழ்நாள் முடிவுடைந்திருக்கும். எனக்கு அபயமளித்து என் வாழ்விற்கு மலர்ச்சி தந்த உங்கள் மீது எனக்கு அன்பில்லை என்று கூறி உங்கள் மனதை மாற்றிவிட முயன்றார்கள். அப்பாலே,

“...இராமநாதனுக்கு அவன் இரகசியமாகக் கடிதம் எழுதினான். அவன் ஒருநாள் இரவு அங்கே வந்து அவனை அழைத்துச் செல்ல முயன்றபோது தற்செயலாக அவருடைய பெற்றூர்கண்டு அவனை அடித்தார்கள். அடி, உயிர்நிலையத்திற் பட்டிருக்க வேண்டும், அவன் இறந்துவிட்டான்.....”

கடிதத்தில் இந்த வரிகளுக்கு அப்பால் நான் வாசிக்கவில்லை. இவ்வரிகளை வாசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது நான் மயங்கி விழுந்துவிட்டேன். பின்பு தண்ணீர் தெளித்து உணர்ச்சியுண்டாக்கியதாக நீங்கள் கூறினீர்களே!

இவைகளெல்லாம் முழுப் பொய், கட்டுக்கதை. நீங்கள் பின் எல்லாம் அறிவீர்கள்! உங்களுக்கு நான் கூறவேண்டியதில்லை. இதற்கெல்லாம் நான் இந்த உலகத்திற்கு என்ன குறைதான் செய்தேனோ? எப்படித்தான் இருந்தபோதிலும் ஒரு பழிகாரியை மணந்த துன்பம் தங்களை வருத்தும் என்பதை எண்ணு என்று எங்கள் மனம் வேதனையடைகிறது. இந்த

விஷயத்தை நீங்கள் அறியாதிருந்தால் எத்தனை இன்பமாக என்னை நேசிப்பீர்கள்! ஐயோ நான் கொடுத்த வையாத பாபி! நான் ஒரு கொலைப் பழிகாரி என்று எண்ணும்போது கொடிய பயம் என்னை வந்து குழந்து கொள்ளுகிறது. தனிமையிலே அது என்னை அவஸ்தைப்படுத்துகிறது. நான் அதை மறந்துவிட முயல்வேன்; ஆனால் முடிவதில்லை. மாலையும் மதியமும் தென்றலும் திணர் திணர் வந்து போகின்றன. அப்போதெல்லாம் தாங்கள் என் அயலில் இல்லாமையைப் பற்றி வருந்துகிறேன். இந்தத் தனிமையுணர்ச்சியிலேதான் இராமநாதனின் மரண கிளைவு தொடர்ந்து வந்துவிடுகிறது. அதை எப்படி என்னால் நினையாமல் இருக்க முடியும்?

தங்கள் அன்புப் பெருக்கிலே, அரவணப்பிலே, ஆறுதல் வார்த்தைகளிலேதான் நான் இங்கத்தன்பத்தை ஆற்ற முடியும். தாங்கள் இப்பாபியின் அபலிவிருந்து, உலகவீண் பழியைப் பொருட்படுத்தாது அன்புடன் நோக்கும் போது, நான் இத்தன்பத்தை மறந்துவிடுவேன். இத்தன்பத்தை மாத்திரமல்ல, இந்த உலகத்தையே மறந்துவிடுவேன். நேற்று நீங்கள் எழுதிய கடிதத்தில் “உனக்கு வேண்டியவற்றிற்கு எழுது” என்று எழுதியிருந்தீர்கள். எனக்கு வேண்டியது இது ஒன்றேதான்: என் தனிமையை நீக்கவேண்டுமென்றுதான் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

இங்ஙனம்,
உங்களுக்கே உரிமையான
வினியலட்சுமி.

படித்துப் பார்த்து

சிவாஜி 13 வது ஆண்டுமலர்.

ஆசிரியர்: திருலோக சீதாராம். விவாகம்: பெரியகடைத் தெரு, திருச்சிணைப்பள்ளி. விலை: ரூபா 2-00.

'மாஜி எழுத்தாளர்'களுக்குப், 'இலக்கியத் திருமுல்'களுக்கும் மாத்திரம் இடங் கொடுத்தும் கண்ணைக் கவரும் வண்ணப் படங்களை நிறைத்தும் 'கொள்ளை விலை'யில் வெளியிடப்படும் மற்றைய 'சித்திர மலர்'களுக்கு மாறாக, இலக்கிய மதிப்புடைய மலராக வெளிவந்திருக்கிறது சிவாஜி ஆண்டுமலர்.

வெளி ஆடம்பரங்களில் அதிக கவனஞ் செலுத்தாமல் சிந்தனைக்குரிய சிறந்த விஷயங்களைத் தெரிந்தெடுத்துத் தயாரித்திருக்கிறார் இம்மலரை, ஆசிரியர் திருலோக சீதாராம்.

சிறுகதைக்கு அதிக இடம் கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. தி. ஜானகிராமன், ஸ்ரீதரம் குருஸ்வாமி. கு. ப. சேது அம்மாள், ஸ்ரீரா, ஆர். கே. பார்த்தசாரதி என்போரின் சிறந்த சிறுகதைகளும், கா. மு. ஷெரீப் எழுதிய நாடகமும், சிதம்பர சுப்பிரமணியன், ப. கோதண்டராமன், குமுதினி, 'சிட்டி' என்பவர்களின் கட்டுரைகளும், கொத்தமங்கலம் சுப்பு, ந. பிச்சமூர்த்தி, கலைவாணன், தே. ப. பெருமாள் என்பவர்களுடைய கவிதைகளும், மஹரிஷி வ. வெ. ச. ஐயரது கடிதமும் எல்லாம் சுவையாக இருக்கின்றன.

பாரதநாட்டு முடிசூடா மன்னர் பண்டித நேரு, திருவாவடுறை ஆதினம் வழங்கிய செங்கோலுடன் அட்டைப் படத்தில் காட்சியளிக்கிறார். உள்ளே வாசகியின் சித்திரங்கள் பல காணப்படுகின்றன.

இந்தப் பெரிய மலரின் விலை இரண்டு ரூபா என்பது மிகவும் மலிவுதான்.

நாவலன்: திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலை மாணவர்சங்க வெளியீடு.

சுமார் பத்தாண்டுகளின்முன் ஆண்டுதோறும் வெளிவந்து கொண்டிருந்த "நாவலன்" மீண்டும் இவ்வாண்டில் வெளிவந்திருக்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்தில் நாவலரின் அடிச்சுவட்டில் தமிழ் வளர்க்கும் பெரியார் பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், இலக்கியம் கற்பித்தல் என்பதுபற்றிக் கூறிய கருத்துக்கள், ஆசிரியர்களுக்கு மட்டுமன்றி இலக்கிய எழுத்தாளர்களுக்கும் நல்ல வழிகாட்டியாகும்.

'அவள்' என்ற தலைப்பிலுள்ள கவித்தொடர் நல்ல கற்பனையும் சொல்லிக்கும் நிறைந்தது.

இலக்கணம் கற்பிக்கும்முறை, வார்தா கல்வித்திட்டம், மொன்றிசூரி முறை, சாத்திரம் கற்பித்தல், மொளன வாசிப்பு..... என்னிவவிதமான கட்டுரைகளுடனும் கலாசாலை நிர்வாகிகளின் புகைப்படங்களுடனும் சுமார் நூறு பக்கத்தில் அழகிய பதிப்பாக வெளி

வந்திருக்கும் இவ்வெளியீடு, கண்ணுக்கும், கருத்துக்கும் விருந்தளிக்கிறது.

பாலரைப் பயிற்றல்: ஆசிரியர்: வித்தியாதரிசி, அ. வி. மயில்வாகனம் B. A. B. S.C.

“ஒரு மெழுகுதிரி விளக்கை நாம் எவ்வாறு கொளுத்தி எரியச் செய்து, அதிலிருந்து வெளிச்சமாகிய பயனைப் பெறுகின்றோமோ, அதுபோலவே சிறிய குழந்தை ஒருவனைக் கற்க உதவி செய்து, பின்பு அவனிடமிருந்து மிகவும் மேலான ஞான வெளிச்சத்தைப் பெறுகின்றோம்.....”

ஞானவிளக்குகளான பாலரது மண, உடல் வளர்ச்சி முறைகளை சாந்திர சீதியாக ஆராய்ந்து, இயற்கையோடிணைந்து கல்வி பயிற்றும் முறைகளை வகுத்தவர்களுள் ‘மொன்றாசூறி’ அம்மையார் முதன்மையானவர். அவரது ஆராய்ச்சிமுறைகளை அவரிடம் நேரில் கற்றறிந்த நமது வித்தியாதரிசி அவர்கள், ‘பாலரைப் பயிற்றல்’ என்று ஓர் அரிய நூலை ஆக்கித் தந்திருக்கிறார்.

சுருக்க விளக்கமான இந்நூல், ஆசிரியர்கள், ஆசிரியப் பயிற்சி பெறும் மாணவர்கள் ஒவ்வொரு வரிடத்திலும் அவசியம் இருக்க வேண்டியது.

அச்சும், தாளும் அழகுபெறவில்லை. அன்பர்களின் ஆதரவு, அழகிய இரண்டாம் பதிப்பை விசைவில் வெளிவரச் செய்யுமென நம்புகிறோம்.

சேந்தமிழ்ச் சேல்வி: சிலம்பு ௨௨. பரல் ௨, ந. ச.

தூய தனித்தமிழ் நடையில் உயரிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளைத் தாங்கிப் பல ஆண்டுகளாக வெளிவந்துகொண்டிருந்த ‘சேந்தமிழ்ச் சேல்வி’ சிலகாலம் வெளிவராதிருந்து, மீண்டும் சென்ற ஆவணியிலிருந்து வெளிவருகின்றது. இதழ்தோறும் புலவர் பெருமக்களது வாழ்க்கை வரலாறும், அவர்தம் உருவப்படங்களும், தமிழ்நூர் பலர் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகளும் வெளிவருகின்றன.

பண்டிதமணி மு. ககிரேசச் செட்டியார், வித்துவான் ஓளவை ச. துரைசாமிப்பிள்ளை, வித்துவான் கா. பொ. இரத்தினம் முதலிய அறிஞர் ஒன்பதின்மர் இத் தூயமிழர் கூட்டத்து உறுப்பினராக இடம்பெற்றிருக்கின்றனர்.

கிடைக்குமிடம்: சைவ சிக்தார்த நூற்பதிப்புக் கழகம், 6, பவழக்காரத்தெரு, சென்னை 1.

ஈழமணி: மாதவெளியீடு.

ஆசிரியர்: க. க. முருகேசுபிள்ளை. காரியாலயங்கள்: 97, நெரநின்று, கொழும்பு. — தென்புலோலியூர், பருத்தித்தறை. ஈழநாட்டில் உயரிய திங்கள் வெளியீடொன்று தமிழர் ஆக்கக் கருதி வெளிவருதல் வேண்டுமென ஆசிரியர் கொண்டிருந்த ஆசையானது ‘ஈழமணி’ என்ற உருப்பெற்றிருக்கிறது. முதலியார் குல. சபாநாதன், ஈழநாட்டின் பெயர்களைப்பற்றி ஓர் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரை எழுதியுள்ளார்.

மற்றும் பேராசிரியர் கணபதிப் பிள்ளை, அருள் தியாகராசா, பண்டிதமணி க. ச. ந. கி. பாரதி, வித்துவான் க. முருகேசுபிள்ளை, சோ. நடராசன், "பண்டிதர்" கு. பெரியதம்பி முதலிய பல அறிஞர்களின் எழுத்தோவியங்கள் இந்த இதழைச் சிறப்பிக்கின்றன.

மேலட்டையை அழகிய நடராஜ வடிவம் அலங்கரிக்கின்றது. மேலட்டைச் சித்திரமும், அமைப்பு முறையும் கவர்ச்சியாயிருக்கின்றன. "ஈழமணி" ஈழநாட்டின் சிறந்த பத்திரிகை மணியாகத் திகழுமென நம்புகிறோம்.

மாணவர் நேசன்: (பொங்கல் மலர்) சிறப்பிட்டிச் சைவவித்தியாசாலை மாணவர் சங்கத்துக்குக் கையெழுத்துப் பத்திரிகையான மாணவர் நேசன், ராவ் பகதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் உருவப்படம் அட்டையை அலங்கரிக்கப் பொங்கல் மலராக மலர்ந்

திருக்கிறது. பலவகை வர்ணப்படங்களும், பல துறைக்கட்டுரை, கதை, கவிதைகளும் மலருக்கு மணமுட்டுகின்றன. சித்திர விசித்திரமான இம்மலரைத் தயாரித்த "மணியந்துரை"க்கு நமது பாராட்டுரியது.

யுவன்: நிர்வாக ஆசிரியர்: V. S. சேகரம், காரியாலயம்: மத்திய கல்லூரி, மட்டக்களப்பு, தனிப்பிரதி 25 சதம்.

இப்புதிய பத்திரிகையின் இரண்டாவது இதழ் வரப்பெற்றோம். இந்திய சுதந்திரவிழாவை மட்டக்கழப்பில் கொண்டாடிய காட்சி ஒன்று மேலட்டையை அலங்கரிக்கிறது. கதைகள், கட்டுரைகளும், ஒருக்கவிதையும் இந்த இதழில் இடம்பெற்றுள்ளன. 'எட்டயாபுரத்தில் ஒரு வேதம்' என்று "தியாகி" என்பவர் எழுதிய தொடர் கட்டுரை மிக நன்றாக இருக்கிறது. *

சந்தாதாருக்கு

ஒவ்வொருமாதமும் 15-ந் தேதியன்றே 'மறுமலர்ச்சி' உங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடியதாக அனுப்பிவைக்கப்பெறும். பிரதிகள் வந்துசேரவில்லை என்ற குறை அநேக சந்தாதார்களிடமிருந்து கிடைக்கிறது. தபால் கொடுப்பவர்களுடைய அசட்டையினால் பல பிரதிகள் தவறிவிடுவதாக தறி்கிறோம். இந்த விஷயத்தில் சந்தாதார்கள் எச்சரிக்கையாயிருக்கவேண்டும். குறித்த தேதியில் பிரதிகள் கிடைக்காவிட்டால், அந்தவார முடிவுக்குள் எமக்குத் தெரிவிப்புகள், தற்செயலாக அனுப்பத் தவறியிருந்தால் அனுப்பிவைப்போம்.

விலாச மாற்றங்களையும் தயவுசெய்து உடனுக்குடன் எமக்குத் தெரிவித்துவிடவேண்டும். நீங்கள் எழுதும் எந்தக் கடிதத்திலும் உங்கள் சந்தா இலக்கத்தைக் குறிப்பிடத் தவறவேண்டாம். பத்திரிகையைச் சுற்றிவரும் மேலுறையில் உங்கள் சந்தா இலக்கத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

Publisher: K S. Natarajan.
Printed at Sri Parvathi Press,
No. 288, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
S. P. Sarma,
T. S. Varatharajan

வாசகர் குறிப்பு

வாசகர் குறிப்பு

Regd. No 2036

M.K. ஜெகநாதன்

பெரிய கடை

யுநாந் கண்வைத்தீயநீயம்

யாழ்ப்பாணம்

ஏழைகளுக்கு இலவச வைத்தியம்

K.M.J

சிரநேத்திராஞ்சனத் தைலம்

இத்தைலத்தைத் தினந்தோறும் 20 சொட்டு வீதம் தலையில் தேய்த்து வாரமிருமுறை வெந்நீரில் ஸ்நானஞ் செய்தால். கண் புடைச்சல், கண்குத்து, கண்ணீர் வழிதல், கண் சொறிதல், கண் கூசல், பூசைசாறுதல், கண்ணல் பூசிழுதல், அந்தி மாலைக்கண் முதலிய கண் சம்பந்தமான சகல ரோகங்களையும், மூக்கடைப்பு, மூக்கால் நீர்வடிதல், தம்மல் முதலிய பிளிசவகைகளையும் பித்தராயக்காய் ஒரு தலைவளி, கபால இய, சொறி, சமுற்சி ஆகிய ரோகங்களையும் தீர்க்கும் உடல் சம்பந்தமாக ஏற்படக்கூடிய இருமல் இளைப்பு, நரம்புத் தளர்ச்சி முதலிய ரோகங்களையும் நிவிர்த்தி செய்து முக வசிகரத்தையும், குளிர்ச்சியையும், ஞாபகசக்தியையும் கொடுக்கும்.

அவ்ஸமா, கசம், நீரழிவு முதலிய ரோகங்களுக்கும் ஓரளவு சுகங்கொடுக்கும்.

காலம் நீடித்த கண் நோயாளிகள் நேரிலோ அல்லது கடித மூலமாகவோ விபரம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

சீயாக்காய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்யவும் 3 முறை வெந்நீரில் ஸ்நானம் செய்தபின் பச்சைத்தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்யலாம்

2 அவுன்ஸ் சீசா ரூபா 3-25

4 ,, ,, 5-50

மறுமலர்ச்சி

மலர் 2 இதழ் 7

சர்வசித் து
மாசி

விலை சதம் 30.

*

ஆன்சே சந்தா ரூபா 3-50.

○

காரியாலயம்:
288, ஆஸ்பத்திரி ரோட்,
யாழ்ப்பாணம், (இலங்கை)

ஆதரவாளர் :

திரு. க. கணகரத்தினம் M. P.

அவர்கள்.

○

— இந்த இதழில் —

- சமுதம் மறுத்துவிட்டது!
- ஆ. வி. ம.
'மகாத்மாஜி.....'
- சம்பந்தநீ
இலக்கிய ஆசிரியன்
- பண்டிதர் சி.கணபதிப்பிள்ளை
மாதும் இலக்கணம்
- இரட்டையர்கள்
மறுமலர்ச்சி எவ்விதம்?
- எஸ். கே. கந்தையா
'விறகு தறிக்கக் கறிகளுக்க.....'
- ரா. க.
- வெந்துவிட்டாயடி ரத்தின!
- வரதர்
வினோதக் கதைகள்
- பண்டித தர்மரத்தன தேரோ
சந்திரகாந்தி
- இ. சுப்பிரமணியம்
'படிப்பது புராணம்;
- துரைமணியம்
அவன் தியாகம்
- வரதர்
- நிதானமில்லை!
- சாரதா
இனி உலகில் முதல்வன் யார்?
- யாழ்ப்பாணன்
சுழல் தாய்
- கு. பெரியதம்பி
சுவர்க்க பூமி
- அஞ்சலி
- இலங்கை பெற்ற. சுதந்திரம்!
- ரவிகமணி எழுதுகிறார்
- படித்துப் பார்த்தது
- மாணவருக்கு

— கதைகளில் வரும் பெயர்கள் யாவும் கற்பனையே —

யாழ்ப்பாண சகோதர சகோதரிகளுக்கு

ஓர் விசேஷ செய்தி

○ நமது சிவானந்த சித்தர் வைத்தியசாலையின் கிளை ஸ்தாபனமொன்று யாழ்ப்பாணம் (வெளிநகர் தியேட்டருக்கருகாமையில்) ஸ்ரான்லி ரோட் 23/7 இலக்கக் கட்டிடத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

○ சிகிச்சைக்காக வரும் நோயாளிகளுக்குத் தங்குவதற்கு வேண்டிய இடவசதிகளும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

முக்கிய கவனிப்பு

சகோதர சகோதரிகளே!

உங்கள் லியாதி எதுவானாலும் சரி, வேறு வைத்தியர்களிடம் மருந்துகளுக்கும் ஊசிகளேற்றியும் குணப்படாமலிருந்தாலும் சரி, உத்தரவாதமாய்த் தீர்த்துக் கொடுக்கப்படும்.

ஆஸ்திமாவும் இருமல், இளைப்பு, மூலக்குடு, மூலவாய்வு, மூலமுளை, மூலத்தில் இரத்தம் வருவது, வாய்வு, வயிற்று வலி, குண்மம், பசியின்மை, மலச்சிக்கல், பவுத்திரம், கண்டமாலை, ஆரூத புண்கள், பாண்டு, காமாகுலை, மலேரியா, சொறி, கிரங்கு, குஷ்டம், சொப்பன ஸ்கலிதம், அரையாப்பு, பிளவை, நீராவிவு, அகால கிழத்தன்மை, நரம்புத் தளர்ச்சி, குண்ம வயிற்று வலி, காசம், காயம், வாநம், கபால குத்து, காக்கை வலிப்பு, அக்கினி மாந்தம், பாரிச வாய்வு, சோகை இன்னும் தீராத அநேக கொடிய வியாதிகளும்; ஸ்திரீகளுக்கு ஏற்படும் சூதகக் கட்டு, சூதக வயிற்று வலி, கொர்ப்பக்கோளாறு, கொர்ப்பம் தரியாதிருத்தல், மாசம் முன்பின் காணுதல்; குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் கண்ண, மாந்தம், மார்ச்சனி, கிரந்தி இன்னும் அநேக வியாதிகளும் வெகு சிக்கிரத்தில் குணப்படுத்திக் கொடுக்கப்படும்.

பிரதம வைத்தியர் நாடிப்பரிட்சை நிபுணர்:

Ayur. Dr. V. K. S. செல்லப்பாபிள்ளை M. A. M. S.

உதவியாளர்:

Ayur. Dr. இமானுவேல் யோஸப் L. A. M. S.

சிவானந்த சித்தர் வைத்தியசாலை,

ஹெட் ஆபீஸ்: 92, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு.

பிராஞ்சு ஆபீஸ்கள்:

768, லோவர் வீதி,

பதுளை.

23/7, ஸ்ரான்லி ரோட்,

யாழ்ப்பாணம்.

*

அஞ்சலி

ஓன்றரை நூற்றாண்டு காலமாக அன்னிய ஆட்சிக்கு ஆட்பட்டிருந்த நமது நாடு, இன்று சுதந்திரம் பெற்றிருக்கிறது. பெற்ற சுதந்திரத்தின் தன்மை எப்படிப்பட்டதாயினும், விடுதலை பெற்றதை எண்ணி நாம் ஆடிப் பாடி, மகிழ முடியாதிருக்கிறோமோ ஏன் இந்த நிலைமை?

காந்தி மகான் இவ்விலகை விட்டு நீங்கிவிட்டார்! உலகம் தழைக்க வந்த உத்தமன் உடல், பிடி சாம்பராயிற்று! மக்கள் வாழ்விலே மறுமலர்ச்சி தோற்றுவித்த மன்னனின் பூதவுடல் மறைந்துவிட்டது! — நம்பமுடியாத ஒரு விஷயம் நடந்தேவிட்டது! நம் இதயம் துடித்தது; துடிக்கிறது; துடித்துக்கொண்டே இருக்கப்போகிறது—காலப்போக்கிலே ஆறிவிடக்கூடிய புண்ணை இது?

‘மறுமலர்ச்சி’யின் இந்த இதழை, அந்த அஹிம்சாமூர்த்தியின் பரிசுத்த ஞாபகத்துக்கே உரிமையாக்கி அஞ்சலி செய்கிறோம். வாழ்க, காந்தி நாமம்!

மகாத்மாவின் பிரிவுத் துயரத்தினால் வெதும்பிப்போன இதயங்களிலிருந்து பிறந்த வார்த்தைகள் — இரண்டு கட்டுரைகளாகவும் இரண்டு கவிதைகளாகவும் இந்த இதழில் இடம் பெற்றுள்ளன.

மகாத்மாவின் லக்ஷ்யப் பாதையைத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டும்—கற்பனைத் திறன்வாய்ந்த மேலட்டைச் சித்திரம் நமது ஒளிய விற்பன்னரான ‘கதி’ரின் உணர்ச்சிப் பெருக்கிலே உருவானது.

‘மறுமலர்ச்சி’யின் பொங்கல் இதழைப்பற்றி அனேக பாராட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. அவைகளில் தெரிந்தெடுத்த சில வற்றைப் பிரசுரிப்பதற்குக்கூட இந்த இதழ் உகந்ததல்ல. ஆயினும் குற்றலத்திலிருந்து ரஸிகமணி டி. கே. சீதம்பரநாத முதலியாரவர்கள் எழுதிய பாராட்டுக் கடிதத்தைச் சுருக்கி உள்ளே பிரசுரித்திருக்கிறோம்.

பொங்கல் இதழைப் பாராட்டி, எழுதிய எல்லா அன்பர்களுக்கும் எமது மனப்பூர்வமான வந்தனங்கள்.

- உணர்ச்சிப் பெருக்கிலே உருவெடுத்த இந்தக் கவிதை நமது உன் னத்தை உருக்கிவிடுகிறது. நமக்குப் பைத்தியமே பிடித்துவிட்ட தாக எழுதுகிறார் சாரதா. 'அன்னவரைச் சுட்டகதை கேட்ட பின்பும், அறிவோடு நானிருக்க அஞ்சுகின்றேன்' என்கிறார்!.....

நி தா ன மி ல் லை!

1. யார்சொன்னார் காந்திமகான் மாண்டா ரென்று?
நான்சொல்ல வில்லையதை நம்ப வேண்டாம்:
பாரெங்கும் ஏதேதோ அனுதா பங்கள்
பரப்புக்கிறார்; அவையெல்லாம் பரிகா சந்தான்;
ஆர்சொன்னால் நமக்கென்ன? அண்ணல் காந்தி
அகிலத்தில் என்றென்றும் அழியா வண்ணம்
பேர்பெற்ற புகழடம்பைப் பெற்றி ருக்கப்
பேதைகளே பூதவுடற் பேச்சே டீப்பார்!
2. ஐம்பூதத் தாலான உடலைத் தானும்
அழிந்ததென்று சொல்லுவதில் அறிவே யில்லை;
ஐம்பூதத்(து) உயிரியக்கம் அற்ற போது,
அவற்றினது கூட்டுறவும் அகல்வ தன்றி
ஐம்பூதம் அழிவதில்லை; அண்ணல் காந்தி
அவனியிலே இன்யமுளார், என்று முள்ளார்;
ஐம்பூதம் உள்ளவரை அவரும் உண்டு;
ஆகையினால், நாம்கவலை அடைதற் கில்லை!
3. "என்னப்பா பைத்தியமோ?" - என்ற கேட்பீர்;
என்னளவில் பைத்தியமாய் இருந்து விட்டால்,
உண்மையிலே உலகுய்ய வந்த காந்தி -
உத்தமரின் பிரிவைநினைத்(து) உருக மாட்டேன்;
என்னளவில், பைத்தியந்தான் இப்போ தேற்கும்;
ஏனென்றால், உருகுதற்கு இடமே யில்லை;
அன்னவரைச் சுட்டகதை கேட்ட பின்பும்
அறிவோடு நானிருக்க அஞ்ச சின்றேன்!
4. அச்சமெதற் கென்றுநீர் கேட்க வேண்டாம்;
அறிவாளிக் கிவ்வுலகம் அடக்கா தையா;
பொய்ச்சரக்கை மெச்சுகிற போலிக் கூட்டம்
பூதலத்தில் நிறைந்திருக்கும் போது, உண்மைக்
கைச்சரக்கை விற்கவந்த காந்தி யார்க்குங்
கையின்மேற் பலன்கிடைத்த காட்சி கண்டோம்;
நிச்சயமாய்ச் சொல்லுகிறேன் : உலகச் சந்தை
நிலைபரங்கள் இப்பொழுது நிதானமில்லை! - 'சாரதா'

சமூகம் மறுத்துவிட்டது!

* அ. வி. ம. *

30-1-48 இல் காந்தியுடன் காலித்த ரூரியன் அன்று மாலையில் காந்தியின் மறைந்தான்! அஹிம்சா மார்க்கம் மறைந்தது! எல்லோரும் ஒரு குலம், எல்லோரும் ஒருதாயின் குழந்தைகள் என்னும் திருஷ்டாந்தங்கள் மறைந்தன. 'மாற்றானை உன்போல் நேசி' என்ற மகானை, அவருடைய காலத்துச் சமூகம் வாழ வொட்டாது மறுத்தது. 'மாற்றானை உன்னிலும் நேசி' என்று போதித்தும், நடைமுறையில் உண்ணுவிரதம் இருந்தும் காட்டிய மகானையும் இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டுச் சமூகம் மறுத்து விட்டது!

உலகம் சிறக்கின்றது என்கிறார்களே! எப்படி? சமூகத்தின் முன்னேற்றம் இந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளின் இப்படியாக வந்து பரிணமித்ததோ! அறிவை உபயோகியாதும் அதனை மெய்ப்பாட்டால் அமுக்கியும் மேற்சென்ற சாகியும், சதந்தரவாழ்வு வாழ வழி இதுதான் என்று காட்டவந்த காந்திமகானின் உபதேசத்தைக் கேட்க முடியாது என்று மறுத்து விட்டது. நம்ப வே முடியவில்லை.

மகீர்தமா காந்தி, அஹிம்சைக்கு ஒரு சமாதி. அன்புக்கு ஓர் ஒதுக்கிடம். அமைதிக்கும் அவ்வாறே. மேலைத்தேச ஆட்சி முறைகளும், நாகரிகமும் தான் இந்தியாவை மேற்கொள்ளும் போதும்! அமைதியான அஹிம்சா மார்க்கத்தில் யாவரையும் இட்டுச் சென்ற தீபம் அணைந்தது. எத்தனையோ தீவிரவாதிகளை வழிகாட்டிய தீபம் இன்று மறைந்ததும், உள்ளத்துள் அமைதி குன்றிவிட்டது.

இந்திய சரித்திரத்தை எழுதிவைக்கும்போது 'ஒரு இந்தியன் கையால் காந்திமகான் உயிர் நீங்கினார்' என்ற வடுத் தோன்றும். ஆனால், அவருடைய விருப்பத்தையும் பூர்த்திசெய்ய ஒருவன் வேண்டுமே, கையாட்படியாடி உள்ளன்போடும், முகமலர்ச்சியோடும், புன்னகையோடும் — தம்மைக் கொல்ல வருவானைத் தாம் ஏற்பாரேல், அதவே அஹிம்சையின் உச்சநிலை என்று போதித்த மகானன்றோ அவர்! அப்படியே அவர் பிரியவும் ஒருவன் காரணமாகத்தான் வேண்டி வந்துவிட்டது!

யூகன் ஒருவனைக் காணும்போது எம்மை அறியாமலே உள்ளத்தில் ஒரு வெறுப்பும் ஏழ்மையும் தோன்றுகின்றன. இயேசு நாதரைக் கொன்ற சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன் இவன் என்பதுதான் அதற்குக் காரணம். இயேசுவே யூதராக இருப்பினும் அதனை நாம் கவனிப்பதில்லை. அவர் உலகத்திற்குப் பொதுவான ஒரு பெரியவர். ஆனால் அவரைச் சமூகத்தினின்றும் நீக்கியவர்களைத் தான் நாம் சிந்திக்கின்றோம்; வெறுக்கின்றோம். அப்படியே யாதொரு குற்றமும் இல்லாத இந்துமதத்தானொருவனை, — மகாராஷ்டிர சாதியான இரண்டாயிரம் ஆண்டின் பின்னும், உலகத்தில் எந்தமூலையிலாயினும், வேற்றுமனிதன் சந்திக்கும்போது அவனுடைய உள்ளத்தில் முதல் எழுவது வெறுப்பாகவே இருக்கும். ஏனெனில், உலகத்துக்கு உரிய ஒரு மகானைச் சமூகத்தினின்றும் நீக்கிய ஒரு பழிசார்ந்த சாகியத்திற்கு உரியவன் இவன் என்ற வடுவால். இது உலக இயற்கை; மாற்றமுடியாதது. சந்ததி சந்ததியாக இந்தப் 'புகழ்' தொடர்ந்து வரும்.

சுதந்திரம் அடையும் காலத்தில், அதனைப் புதிய முறையில் அடையச் செய்த பெருமானை இழந்து சுதந்திரத்தை எப்படி அனுபவிப்பது என்றறியாத வருந்துகின்றது இந்தியா. காந்தி மகானுக்கு நாம் செய்யும் கைம்மாறு, அவர் காட்டிய வழியில் நிற்பதுதான் என்று சொல்லிக்கொள்ளக் கூடும். ஆனால் என் மனத்தில் தோன்றும் ஐயம் அதற்கு முழுமாராக நடக்குமோ என்பதே. அதற்காகத்தான் இந்தச் சமூகம் அவருக்கு வாழ்வை மறுத்து விட்டதோ?..... சாந்தி.

● என்னைச் சுற்றிலும் உள்ள சகலமும் சதா மறைந்துகொண்டிருக்கின்றன; சதா மாய்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. இந்தச் சகல மாயதல்களுக்கும் இடையிலே, ஒரு ஜீவசக்தி நிலவுவதை நான் மங்கலாகக் காண்கிறேன். அது மாறாதது; சகலத்தையும் சேர்த்திணைப்பது; சிருஷ்டிப்பது; மாய்ப்பது; மறப்பதும் சிருஷ்டிப்பது. அறிவுறத்தும் அந்த ஜீவசக்தியே ஆதமா, அல்லது கடவுளாகும். என் புலன்களினால் மட்டிலுமே காணும் வேறெந்தப் பொருளும் நிலைத்திருக்க முடியாது; நிலைத்திருக்கப்போவதில்லை. எனவே, அவனே உள்ளவன்.

இந்தச் சக்தி நன்மை புரிவதா? கேடு புரிவதா? அது முற்றும் நன்மை புரிவதாகவே நான் காண்கிறேன். ஏனென்றால், சாவுக்கு நடுவே வாழ்வு நிலைத்திருக்கிறது; போய்க்கு நடுவே உண்மை நிலைத்திருக்கிறது; இருளுக்கு நடுவே ஒளி நிலைத்திருக்கிறது. இதை நான் காணமுடிகிறது. ஆகவே, கடவுள் உயிரும் உண்மையும் ஒளியுமாவான் என்று நான் ஊகிக்கிறேன். அவன் அன்பு மயமானவான்; உன்னத நன்மையுமானவான்.

— மகாத்மா காந்தி.

“மகாத்மாஜி.....”

— சம்பந்தன் —

வேடி எவ்விதமாகவும் மகுடவாக்கியம் எழுதக் கைநடுங்குகிறது.

ஐயோ! பாரதநெசத்தின் ஜீவநாடி அமுந்தவிட்டதே! ஏன், — உலகத்தின் உயிர்நிலையே கலங்கிப்போயிற்று என்றாலும் பிசுக்ல்ல. எங்கும் மக்கள் தேம்பித் தேம்பி அழுகிறார்கள். சகிக்க முடியாத தன்பத்தின் அவலக்ரூல் எல்லாப் பக்கத்திலிருந்தும் கேட்கிறது. உலகமக்களுக்கு, அதிலும் பாரதத்தாய் நன்ற குழந் னைகளாகிய நமக்கு இதைவிட இனி ஒரு பெருந்தயர் வருமா? பெருந்தயர் என்ற பதத்துக்குள் இந்த அவலநிலை அடங்குமா?

தெய்வமே! மஹரிஷி - பாபுஜி - மகாத்மாஜியா மறைந்தார்? அப்படி நினைக்க முடியவில்லையே. எப்படியோ நடக்கமுடியாதது நடந்தவிட்டது. இனி உயிருள்ளவரை ஆறமுடியாது. இதுதான் உண்மை. அந்த 'நாதாராம் விராயக் கோதே'யின் கைத்துப்பாக்கியைப் பற்றிக்கொண்டு வந்த கொலைக்கடவுள் நம்மை ஏன் காணவில்லை? சத்திரபதி சிவாஜியும், திலகர் பெருமானும் பிறந்த மராட்டிய ஜாதியில் இந்த நாதாராம் விராயக் கோதே எப்படி ஜனனமானான்?

மறைவு எல்லோருக்கும் சாஸ்வதமானதாக இருக்கலாம். ஆனால்? - பாபுஜி - அந்த எல்லோருக்குள்ளும் வைத்த எண்ணத்தக்க ஒருவரா? ஆனாலும் இது நடந்த விட்டது. எப்படி நடந்தது என்று யாராலும் கற்பனை கூடச் செய்து பார்க்க முடியவில்லையே!

அண்ணல் மகாத்மாஜியின் பெருமையை - உயர்வை மனிதனால் சொல்ல இயலுமா? கற்பனையைக் கடந்த குண சொளந்தரியமே அவரது திருக்கோலம். தேனாம்பழம் பொருந்தியவர் தேவனுரை என்றாலே அவரை இழிவு செய்வது போல ஆகி விடுகிறது.

மஹரிஷிகளுக்கெல்லாம் மஹரிஷி. புத்தரது ஞானமும், கிறிஸ்துவின் கனிந்த அன்பும், நபியின் திருஷ்டியுமா அவரிடம் யரிமனித்தன்? உலகந் தேரன்றியபின் எத்தனை மகான்கள் இந்தப் பூமியில் வாழ்ந்தார்களோ, அவர்கள் எல்லோரது சிறப்பியல்பு

களை உம் சேர்த்து எண்ணிறந்த மடங்குகளாக்கினாலும், 'அவ்வளவு வந்தானா பாபுஜியிடம் விளங்கிய குண - நிலைகள்?' என்று எல்லோரும் கோபிப்பார்கள்.

பாபுஜி இந்தியாவின் சுதந்திரத்தை ஈட்டிக் கொடுத்துவிட்டார். இனி..... என்று எப்படி ஆறமுடிகிறது. அவர் அதற்காக மட்டும் பிறந்தவரல்லவே. கலியுகத்தில் ராமராஜ்யத்தை - சுவர்க்க வாழ்வை நமக்குக் காட்டித்தர வந்தவர் என்று சொல்லிவிட்டால் மட்டும் முடிந்ததா? அவர் அவதரித்தார் - இன்னும் எத்தனையோ காரியங்களுக்காக. இடையில் இப்படி ஆயிற்றே!

ஐயோ! திலகரை, கோகலேயை, வித்தல்பாயை, சித்த ரஞ்சனதாஸை, லஜபதியை, மகாதேவதேசாயை, நேதாஜியை இன்னும் பலரை இழந்தோம். காலன் பெரியோர்களைக் கொண்டு சென்று தன் நாட்டில் குடியேற்றிச் சுகங்கண்டுவிட்டான். அந்தச் சுவையில் - இனிமையில் - மயக்கத்தில் அண்ணலையும் அழைத்துச் சென்றானே!

உலகத்தைப் பாபு இரூள் கெளவிக் கொண்டுவிட்டது. ஞான சூரியன் திடீரென மறைந்துவிட்டான். இந்த மனித ஜாதிக் குழுடன் இனியும் அந்த விலைமதிக்க முடியாத மாணிக்க தீபத்தை ஆண்டவன் வைத்தாண்டுப் பொறுத்திருக்க விரும்பவில்லை. அழிப்பிறந்த மனிதனே! இனி உன் மூச்சுள்ளவரைக்கும் அழிந்து தெரலை!

ஆனால், பாபுஜியின் ஆத்மஜோதியைக் காணமட்டும் ஆசைப்படு. அந்த ஆசை - உணர்ச்சிதான் ஒருநாளேக்கு உனக்கு ஆறுதலைக் கொடுக்க முடியும். சத்யம், அஹிம்சை என்பவற்றிற்குத் தலையைத் தாழ்த்தி வணங்கு. அப்போதெல்லாம் பாபுஜி உன்னைக் கூட இருப்பதை உணர்வாய்.

பாபுஜியின் ஆத்மஜோதி எங்களைக் காப்பதாக.

● எண்ணக்களைப் பிறரிடமிருந்து அபகரிப்பதும் 'திரட்டு' தான். "இந்தப் பேரெண்ணம் என்னுடையது" என்று மார்தட்டிக்கொள்வது தப்பிதம். ஏனெனில் அந்த எண்ணம் பிறருடைய எண்ணத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கலாமன்றோ! இதை 'எண்ணத் திரட்டு' என்று சொல்லவேண்டும். உலகசரித்திரத்தில் எத்தனையோ புலவர்கள் இத் திரட்டுக்குற்றத்தைச் செய்திருக்கின்றனர். 'இலக்கியத் திரட்டு' என்பது இப்போதும் சகஜமாய்த்தானிருக்கிறது.

— மகாத்மா காந்தி.

இனி உலகில் . . .

. . . முதல்வன் யார்?

எச்சாதி எச்சமயத்(து) எந்நாட் டாரும்
இன்றலகில் முதல்வன்யார் என்னக் கேட்டால்
சிச்சயமாய்க் காந்திதான் என்று கூறும்
நிகாற்ற பெருமையினைப் பாதந் தாக்கக்
கச்சைதான் ஆடையாய் ஆரையிற் கட்டிக்
காசினியைக் கருணையினால் ஆண்டுவந்தாய்;
நச்சேகொள் உளமுடையான் நமனாய் வந்து
நாயகமே ஆருயிரைக் கவர்ந்தா னந்தோ!

இனியுலகில் முதல்வன்யார் என்னும் போது
யாருளரோ யாமுந்தான் காணோ மையா
பனிவரைசேர் பாதத்தின் துயர் தானும்
பல்லாண்டு சென்றாலும் தீருமோ தான்?
கனலினிலும் உண்பேயாம் மறக்கோ மையா
கண்ணீரும் ஒருபோதும் தீரா தையா
உனதுயிரை நமனேதான் கவர்ந்த போதும்
உலகுவரை உன்றோதி ஓங்கும் தானே!

சத்தியத்தக்கு அரிச்சந்தான் ஒருவன் தானே?
தாணிதனில் பொறுமைக்குத் தருமன் தானே?
உத்தமநற் கருணையினால் உலகை வென்றோன்
உயர்புத்தன் என்றுசொலும் ஒருவன் தானே?
கித்தியமும் மாற்றலரிற் பரிவு காட்டி.
சிமலனெனும் நிலையடைந்தோன் யேசு தானே?
இத்தரையில் நீவந்து உதித்த தாலே
இவரிருவர் இருவரென இயம்பப் பெற்றார்!

— யாழ்ப்பாணன்.

15

‘இவர்கள்’ சொல்கிறார்கள்:

இலங்கை பெற்ற சுதந்திரம்!

சுமார் 2500 ஆண்டுகளுக்குமுன்னர் புத்தபகவான் ஆத்மா சம்பந்தமாகவும் அதன் விடுதலையைப் பற்றியும் உபதேசித்தார். அதற்குப் பின்னர் மிகமுகியமான ஒரு நிகழ்ச்சி இலங்கைக்கு இன்று கிடைத்துள்ள அரசியற் சுதந்திரமேயாகும். இப்போது நாம் அடைந்துள்ள சுதந்திரத்துக்காக எண்ணற்ற இலங்கை மக்கள் மிகவும் பாடுபட்டிருக்கிறார்கள். இவர்களை நாம் ஒரு போதுமே மறக்கமுடியாது. சுதந்திர சகாப்தம் ஆரம்பமாகிவிட்டது. இனிப் பொதுஜனங்களின் நல்வாழ்வுக்காக உழைப்பதற்கு அனைவரும் முன்வருவார்களாக.”

— பிரதமர் சேனநாயக்கா.

“இதை நாம் உண்மைச் சுதந்திரமென்று ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. எம் தமிழ்த் தலைவர்களும் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. தமிழ் மக்களும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். பிரிட்டிஷாருடன் சேனநாயக்கா செய்துள்ள மூன்று ஒப்பந்தங்களும் நம்மை இன்னும் பிரிட்டிஷ் தேர்க்காலில் பிணித்திருக்கின்றன.”

— ‘சுதந்திரன்’

“பேர்வரி நாலாந் திகதியுடன் பிரிட்டிஷ் ஆதிக்கத்தினின்றும் இலங்கை விலகி டொயினியன் அந்தஸ்தைப் பெற்று, பிரிட்டனின் சாம்ராச்சிய நாடுகளுடன் தலைகிமிர்ந்து நிற்கிறது.”

— ‘ஈழகேசரி’

“நற்செய்தி! போலிச் சுதந்திரவிழாவைப் பகிஷ்கரிப்போம். பேரல்ஷ்விச் லெனினிஸ்ட் - சமசுமாய்ய - கம்யூனிஸ்ட் ஆகிய கட்சிகளைச் சேர்ந்த பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகள் 20 பேர்களும் எவ்வித உற்சவங்களிலும் கலந்துகொள்ள மாட்டார்கள்! பாராளுமன்றத்துக்கு வெளியேயும் இடதுசாரிகள் சுதந்திரவிழாவைப் பகிஷ்கரிப்பார்கள்.

— ‘ஜாதயந்தர சமசுமாய்ய’

“நாட்டில் சிலவும் பொருளாதார கஷ்டங்களை முன்னிட்டு, ஒருசார்பினர் சுதந்திரவிழாவையும் பகிஷ்கரித்துள்ளனர். பொருளாதாரக் கஷ்டங்கள் நீங்கினால்தான் அரசியற் சுதந்திரத்துக்கே அர்த்தமுண்டு.”

— ‘வீரகேசரி’

ய

‘ரஸிகமணி’ எழுதுகிறார்:

மறுமலர்ச்சி ஆசிரியர் அவர்களுக்கு,
மறுமலர்ச்சிப் போங்கல் இதழ் கிடைத்தது.
மிக்க நன்றி.

கனகரத்னம் அவர்களது படம் பத்திரிகையை நன்றாய் அலங்கரிக்கிறது..... நாங்கள் ரோம்பவும் அனுபவிக்கிறோம்.

மிக்க சிரத்தை எடுத்துப் பத்திரிகையை நடத்துகிறீர்கள். கனகரத்னம் அவர்களது ஆதரவோ இருக்கிறது. உறுதி: பத்திரிகைக்கு நல்ல வியாபகம் இருக்கும். ரோம்ப சந்தோஷம்.

தங்கள்,

டி. கே. சிதம்பரநாதன்.

படித்துப் பார்த்தது

அணிகலம் - போங்கல் மலர்:- ஆசிரியர்: லெ. கதிரேசன் செட்டியார், காரியாலயம்: புதுக்கோட்டை. விலை: 12 அணை.

பொன்னொளி வீசும் அழகிய முகப்புச் சித்திரத்துடன் வழக்கமான அளவில், 90 பக்கங்களில் இந்தமலர் வெளிவந்திருக்கிறது.

சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார் முதலியவர்களுடைய கவிதைகளும், கித்வான் ஜி. சுப்பிரமணியபிள்ளை, வி. ஆர். மயிலேறு, எம். எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர், அகிலன், தே. ப. பெருமார், எம். எஸ். கமலா முதலியோருடைய கட்டுரைகளும், கதைகளும் மலருக்கு மணமூட்டுகின்றன. கப்பலோட்டிய தமிழன் வ. உ. சிதம்பரப்பிள்ளையின் மூவாணப் படமும், வேறுபல படங்களும் மலரை அலங்கரிக்கின்றன.

ஞானக்கடல்:- பிரதம ஆசிரியர்: தத்துவஞானி உயர்திரு. அன்பா பூபதிதாஸர் அவர்கள். காரியாலயம்: 224, லேயார்ட்ஸ் பிராட்வே, கொழும்பு. தனிப்பிரதி சத. 50. ஆண்டுச்சந்தா. ரூ. 6.

அன்புக் கடலான பூபதிதாஸருடைய மேற்பார்வையிலே தோன்றியுள்ள இந்த ‘ஞானக்கடல்’ பல பெரியார்களுடைய வாழ்த்துச் செய்திகளுடனும், வேறும் தத்துவக் கருத்துக்கள் அடங்கிய பல கட்டுரைகளுடனும், கதைகள், கவிதைகளுடனும் விளங்குகின்றது. அச்சும் அமைப்பும் நன்றாக இருக்கின்றன. ‘ஞானக்கடல்’ நன்கு பெருகி நாட்டுக்கு நலன்புரிவதாக!

○ சுதந்திரம் கிடைத்துவிட்ட மமது ஈழநாட்டுக்கு ஒரு 'தேசிய தேம்' தேவை என்ற அபிப்பிராயம் பல இடங்களிலும் தோன்றியுள்ளது. சமீபத்தில் தேசியதேத்தின் தேவைக்காக ஒரு கவிதைப்போட்டி நடந்ததாகவும் அறிகிறோம். இலங்கைத் தமிழ்மக்களின் முன்னால் இதோ, இந்தக் கவிதையையும் சமர்ப்பிக்கிறோம். கவிதையின் பொருள் நன்றாக இருக்கிறது; இசை யோடு பாடுதற்கு வேண்டிய ஒசைநயமும் நிறைந்திருக்கிறது. — வாசகர்களின் அபிப்பிராயம் எப்படியோ?

* ஈழத் தாய் *

ராகம் : ஷ்ரீநுஸ்தான் கோடி.

தாளம் : சூத்.

ஈழத்துப் புத்திரர்கள் - ரத்தினத் - தீவத்துப் புத்திரர்கள்
 வாழ்த்துணர்ந்துகாம் ஒன்றுபட்டீழைத் தாயை வணங்கிடுவோம்.
 இந்து சமுத்திரத்தின் - நடுவே - சுந்தர மாய்த்துலங்கும்
 இந்தஇனக்கையெந் நாட்டுவளத்திற்கும் ஈடுகுறைந்திடுமோ?
 பாத மலையுமுண்டு - பீதுறு - தாலை மலையுமுண்டு
 மோதியுயர்ந்து முகிற்குணக்கொட்டு மழையிற்குறைந்திடுமோ?
 மாவலி கங்கையிலே - மற்றும் - பாய்வலி கங்கையிலே
 தாவிற்றுரைகள் திரளப்பரந்திடும் நீரிற் குறைந்திடுமோ?
 காடு நிரம்பவெல்லாம் - உயர் - மேடு சிரம்பவெல்லாம்
 கூடிமகிழ்ந்து விதைத்துப்பின்னெல்லினைப் பாடி அளப்போமே.
 தெங்கிற் படுபொருள்கள் - மலையிற் - பொங்கிடும் தேயிரப்பர்
 எங்குமிருந்திவை பெற்றற்பின்னேகிடத் தக்கத்துடன்வருவார்.
 பெற்றிடும் முத்தினங்கள் - ரத்தினக் - சுற்கள் பலவினங்கள்
 பெற்றிவைகொண்டுதம் நாடுகளேகிடக் கப்பல்திரள்சூயியும்,
 வரழை கழுவினங்கள் - தானியம் - பாளைப் பனைபனாக்கள்
 நாளும்வளமுயர் தோங்கிடக்காய்கள் காய்த்துக்குறுங்கிடுமே.
 நன்மை தனிற் குறைந்தோ - வளத் - தன்மை தனிற் குறைந்தோ
 என்னகுறைவினில் இன்னடைவது ஈழப்புதல்வர்கள்நாம்?
 சாதிகள் பேசல்விட்டுச் - சமயப் - பூசல்கள் ஓயவிட்டு
 சோதநர்நம்முட் பகைமையொழித்தாரம் தாயைவணங்கிடுவோம்!

— கு. பெரியதம்பி

மயக்கத் தெளியாத பூரண குடிகாரனோடு இலக்கியம் கற்பிக்கும் ஆசிரியனை ஒப்பிடலாம். அவனுடைய குடி இலக்கியக் குடி. எந்தப் புஷ்பத்தில் சிறிதும் இன்னும் சேர்க்கலாமென்று தேடியலையும் வண்டாயும் அல்லது தேனியாய் மிருப்பான். அவனுடைய கீதம் இலக்கிய கீதம். அவனுடைய களி இலக்கியக் களி. அவன் நாயா யிரன்; காக்கையா யிருப்பான். 'காக்கை கரவா கரைந்துண்ணும்.' இந்த இலக்கியக் குடிகாரனுக்குக் கூடிக் குடிப்பதிலே ஆர்வம். புதியதொரு மது சிடைத்துவிட்டால், அவன் குதித்துக் கூத்தாடி, தன் குழுவை யழைத்து, கூடிக் குடிப்பான். அவனுக்குப் புதுப் புது இலக்கியமே உணவு. அதுவே தண்ணீர். இலக்கியந்தான் அவன் சுவாசம். அவன்

[பண்டிதர் அவர்களுடைய எழுத்துக்களை வாசிப்பதற்கு வாசகர்கள் வெகுசாலமாக ஆவலோடிருக்கிறார்கள். அந்த ஆவலைத் தீர்ப்பது அவ்வளவு இலகுவாயில்லை! பண்டிதரவர்கள் 'இலக்கியம் கற்பித்தல்' என்னும் பொருள்பற்றி நிகழ்த்திய விரிவுரைக் குறிப்புகளின் தொகுப்பு, சைவாசிரிய கலாசாலை மாணவர் சங்க வெளியீடான 'நாவல்'னில் வெளிவந்துள்ளது. அதில் ஒரு பகுதியே 'இலக்கிய ஆசிரியன்' என்னும் இக்கட்டுரை. பண்டிதரவர்களுக்கேயுரிய - தனிச் சிறப்புவாய்ந்த தமிழ்நடை இக் குறிப்புகளில் நன்கு பிரதிபலிக்கிறது.]

இலக்கிய ஆசிரியன்

பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளை.

செவிகள் இலக்கியமல்லாதவைகளைக் கேட்டாற் செவிடாய்விடும். அவன் நா இலக்கியமல்லாதவைகளைக் கண்டால் ஊமையாய் விடும். ஒருதாய்தானும் உச்சரிக்க மாட்டாது. கண்கள் இலக்கியமல்லாத காட்சிகளைக் காணாட்டா.

நல்ல கருத்துக்களையும், அதற்கு அதுதானென்று சொல்லத்தக்க பாடங்களையும் சுண்டிப் பார்த்து எடுக்கக்கூடியவன், பாட்டில் உயிர் துடிக்குமிடத்தைச் சுட்டிக் காட்டத்தக்கவன். பாட்டுக்கேற்ற ஓசை, தாளத்துக்கேற்ற ஆட்டம் கைவந்தவன்.

சரி, இனிக் கிராமப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போவோம். அங்கே ஒரு உபாத்தியாயரும், ஐந்து வருப்புகளும் இருக்கும். எல்லாப் பாடத்திற்கும் ஆசிரியர் அவர்தான். அவர் இலக்கியப் பாட்டிலே, சரித்திரம் — பூமிசாஸ்திரம் — சுகாதாரம் — கணிதம் — எழுவாய் பயனிலை — பகுபதமுடிவு — எல்லாம் படிப்பித்து இறு மாப்போடு இருப்பார். அவர் ஒரேயொரு குறைதான் செய்திருப்பார். அது, இலக்கிய பாடத்திலே இலக்கியம் படிப்பியாமை! அவரிடம் அகப்பட்ட இலக்கியமும், குறிச்சிபுக்க மாண்போல எறியும் குத்தும் அடியும் பட்டு, படுகாயங்களோடு பின்மாய்க் கிடக்கும். மாணவர்கள் பாவம்! தென்னாலிராமன் வளர்த்த பூனைக்குட்டிபோல, பாலைப் பார்த்துக்கொண்டே முன்குவார்கள்.

இதுதான் இப்பொழுது சீர்திருந்திய நகர பாடசாலைகளிலும் நடக்கின்றது. உபாத்தித் தொழில் வயிறு கழுவுகிற தொழில்; சுகமாக வருமானம் பண்ணுகிற தொழில். மூளை விருத்தியில்லாதவர்கள் — வேலையற்றவர்கள் — வேறு வசதி இல்லாதவர்கள், கோவிற குருக்களாய்ப் போகிறார்கள்; அல்லது உபாத்தியாயர்களாய் வருகின்றார்கள். இலக்கிய 'மேடர்' (கொலை) இப்பொழுது பள்ளிகளில் நடக்கிறது.

ஆசிரிய கலாசாலைகளிலே, சர்க்கரையை வாயிற் போடுவ தில்லை. ஆனால், அதன் குணதோஷம் ஆராயப்படுகிறது; அவ் வளவுந்தான். பயிற்றப்பட்ட அந்த உத்தமோசிரியன் — வித்தியா பகுதியா லங்கீகரிக்கப்பட்ட அவன் — தனது நாட்டாண்மையி னாலே, ஒரு பள்ளிக்கூடத்தைச் சுவீகரித்துக்கொண்டு, இருப் பைப்பூவைச் சர்க்கரையென்கிறான். அவனையசைக்க ஆராலும் முடியாது. அவனுக்கு அங்கே ஆடும். அந்தக் கிராம சனங்கள், தங்கள் அருமைக் குழந்தைகளை அவனுக்காக அக்கினியில் ஓமஞ் செய்யத் தயாராயிருக்கிறார்கள். அந்தக்காலத்தில் ஒரு பகன் எங்கேயோ ஒரு ஊரிலிருந்தாலும். இது பழைய பாரதம். இந்தப் புதிய பாரதத்தில், எல்லாப் பள்ளிகளிலும் எண்ணிறந்த புகர்களிருக்கின்றார்கள். எத்தனையோ கலாசாலைகள் அவர்களை உற்பத்திசெய்து தள்ளுகின்றன.

புலவன் பிறக்கிறான். அப்படியே இலக்கிய ஆசிரியனும் பிறக்கிறான். அவனைத் தேடிப் பிடிப்பது வித்தியாபகுதியின் கடன். அவன் வித்தியாபகுதியைத் தேடிப் பிடிப்பதில்லை. *

மாறும்
இலக்கணம்
3 **○**
“இரட்டையர்கள்”
(சென்றஇதழ்த் தொடர்ச்சி)

4. இனி வேற்றுமை யுருபுகளை எடுத்துக்கொள்வோம். இன்று பாடசாலையில் நாலாம் ஐந்தாம் வகுப்பில் படிக்கும் ஓர் பையனிடம் 'வேற்றுமையுருபுகள் எவையெவை?' என்று கேட்டால், அவன் உடனே 'ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கண்' என்று 'பளிச்' செனச் சொல்லுவான். கிளிப்பிள்ளைப் பாடமாக மனனம் செய்திருப்பதாலேதான் அவன் அப்படிச் சொல்லவேண்டியல்லாமல் அவற்றின் உபயோகத்தை உணர்ந்தல்ல. ஏனெனில், அவற்றில் பிச்சிய மூன்று உருபுகளும் அவனைப் பொறுத்தஅளவில் பேச்சுத் தமிழிலும் எழுத்துத் தமிழிலும் பெரும்பாலும் அவனுக்கு அநிமுகமில்லாத உருபுகள் தான். 'அது'வும், 'கண்'னும் சுட்டுப் பெயராகவும், அவயவப் பெயராகவுந்தான் அவன் அறிந்திருப்பான். ஐந்தாம் வேற்றுமை 'இன்' உருபோ, பேச்சிலும் எழுத்திலும் ஆறாம் வேற்றுமையுருபு இருக்கவேண்டிய இடத்திலிருக்கிற (தம்பியின் புத்தகம், அப்பாவின்பேனை என்பவற்றிற் போல்) 'இன்' சாரியை மாசிரித் தோற்றமளித்து அவனை ஏமாற்றி ஆசிரியரின் தண்டனைக்கும் ஆளாக்கி விடுகிறது!

தனித்தனி ஒவ்வொரு வேற்றுமைக்குமுரிய வெவ்வேறு உருபுகளைக் கற்பிக்கும்போதும் இக்காலத்துத் தமிழாசிரியர் பலர், 'ஐந்தாவதனுருபு இல்லும் இன்னும்', 'ஆறனொருமைக்கு அதுவும் ஆதுவும் பன்மைக்கு அவ்வும்' என்று வழக்கு விழந்த பழைய உருபுகளைக் கற்பிக்கிறார்களேயல்லாமல், அவற்றை விட்டு விடவே அவற்றுக்குப் பதிலாக வழங்கும் புதிய சொல்லுருபுகளைக் கற்பிக்கவே பெரும்பாலும் துணிவதில்லை.

இவற்றில் ஐந்தாம் வேற்றுமை யுருபுகளான 'இல்'லும் 'இன்'னும் இன்றைய தமிழில் முறையே ஏழாம் ஆறாம் வேற்றுமைகளின் உருபுகளாக வழங்குகின்றன. 'அது' உருபை ஒருசிலர் வழங்கினாலும் 'ஆது' 'அ' உருபுகளைப் பண்டிதர்மாரே இப்போது உபயோகிப்பதில்லை.

இப்படியெல்லாமிருக்க, பழைய இலக்கியங்களைப் படிக்கும் நோக்கமில்லாத இளம்மாணவரும் பிறரும் இவற்றை ஏன் வருந்திக் கற்கவேண்டும்? புதியவற்றை ஏன் கிலக்கவேண்டும்?

இனி, முன்னால், பின்னால், நேற்றைக்கு, இன்றைக்கு, நாளைக்கு என்பனபோன்ற சொற்களிலுள்ள உருபுகளுக்கு இலக்கணநூலின்படி எப்பொருள் கொள்வது? இவற்றை இழிசனர் வழக்கு என்றோ வேற்றுமை மயக்கமன்றோ நெடுங்காலமாகச் சொல்லி வருதல் பொருந்தாது. இவைபோன்றனவும் இலக்கணத்தில் இடம்பெறவேண்டும்.

5. பழந்தமிழில் நான் என்றும் தன்மையொருமைப் பெயர்

இருக்கவில்லையெனத் தெரிகிறது. பின் அது வழக்கில் வந்து விட்டமையால் நன்னூலில் அதுவும் சேர்த்துக் கொள்ளப் பட்டது. அந்த நன்னூலிலும் தன்மைமுன்னிலைப் பெயர்கள் இவையெனக் கூறியுள்ளதில் நாங்கள், நீங்கள் என்னும் பன்மைப் பெயர்கள் காட்டப்படவில்லை; இவை இலக்கணத்தில் இடம் பெறாமையால் தவறான சொற்களா? வழக்காற்றில் வந்துவிட்டமையால் புதிய இலக்கணத்தில் இவைபோன்ற சொற்கள் இடம் பெற வேண்டாமா?

6. இனி வினைச் சொற்கள் சில வற்றைப் பார்ப்போம். ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவான வினை முற்றுக்கள் என்று வேறு, இல்லை, உண்டு என்னும் மூன்றையும் நன்னூல் விதித்தது. உரை எழுதியவர்கள், இவற்றோடு வேண்டும், படும், தரும் என்பவற்றையும் சேர்க்கலாம் எனக் காட்டினர். இப்பொழுது இல்லை, உண்டு என்பவைபோலவே அல்ல என்ற முற்றும் ஐம்பால் மூவிடத்துக்கும் பொதுவானதாய் வழங்குகிறது. இது இலக்கணப் பிழையான சொல் என்றும் சிலர் எண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள். (பிரபல எழுத்தாள கொருவர் பெரியார் ஒருவரைப் பற்றி எழுதும்போது, தாம் இலக்கண சுத்தமாக எழுதுவதாக எண்ணிக்கொண்டு “திரு..... அவர்கள் இவ்விதமான குறைகளைத் தவிர உடையவர் அன்று” என்று எழுதி முடித்தார்.) ஐம்பால் மூவிடத்துப் பொது வினைகளைப்பற்றி ஆராயும்போது, வேண்டும் என்னும் பொருளில்

எழும்பும் ‘தேவை’ என்னும் புதிய சொல்லின் உபயோகமும் அறிஞரால் ஆராயப்படவேண்டிய ஒன்றாகும்.

இனி, எழுதுக, அனுப்பு, வருக..... என்ற வியங்கோள் வினைமுற்றுக்களுக்குப் பதிலாக அதே பொருளில் எழுதவும்; அனுப்பவும், வரவும்... என்று புதிய வழக்கு ஒன்று பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவை பெரும்பாலும் வியங்கோள் போலவே மரியாதையான வலில் வழங்குவதாலும், சிறுபான்மை ஒருமையிலும் உபயோகிக்கப்படுவதாலும் இவற்றை எழுதும், அனுப்பும், வரும்... என்னும் முன்னிலைப் பன்மை வல்ல வினைகளின் திரிபுகளென்று கொள்ளுதல் இயலாது. ஆகவே இவற்றையும் வியங்கோள் வினையாகவே கொண்டு இலக்கணம் அமைத்தல் பொருத்தமாகும்.

காலமும் இடமும் தெளிவாகக் காட்டுகிற எதிர்மறைவினைகளாகிய உண்டிலன், உண்டிலை, உண்டிலேன்; உண்கின்றிலன், உண்கின்றிலை, உண்கின்றிலேன் என்பன போன்ற சொற்கள் இக்காலத்தில் வழக்கு விழ்ந்துவிட்டதையும், இவற்றிற்குப் பதிலாய், இவையெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாய் உண்ணவில்லை என்ற எச்சத் தொடரே வழங்குவதையும் இலக்கணக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் கவனிப்பதே கற்பிப்பதே இல்லை யென்றே கூறலாம். அவர்கள் கற்ற, கற்பிக்கின்ற இலக்கண நூல்கள் இடங்கொடாமையே இதற்குக் காரணம்போலும்!

(வரும்)

வென்றுவிட்டாயடி, ரத்தின!

தோடர்கதை

அந்த 'இரவு'க்குப் பிறகு, -
என் வாழ்விலே இருளைக் கவ்வ
விட்ட அந்த இரவுக்குப் பிறகு,
இரண்டு மாதங்கள் கழிந்தன.
இரண்டு மாதங்களா? இரண்டு
கோடியுகங்கள் கழிந்துவிட்டன.
- என் நெஞ்சு அப்படிச் சொல்
கிறது!..... நான் எப்படி எழுது
வேன் இந்த நிலைமையை?
ஐயோ.....

'பாலு மலையாவுக்குப் போ
னாரா, (பாலுவை 'அவன்' என்று
சொல்லியதும் எழுதியதும்....
ஏனோ இனியும் அப்படி எழுதக்
கூசுகிறது!) அவர் போன இர
ண்டு வாரத்துக்கெல்லாம் மலே
யாவின் நிலைமை முற்றிலும்
மாறிவிட்டது. யப்பானியரின்
உதயசூரியக்கொடி அங்கே பறந்
தது. வெள்ளைக்காரர்கள் ஒடி
வந்துவிட்டார்கள். ஆனால் என்
பாலு!-அவர் அங்கேதான். இனி
.....இனி எப்போதோ!.....

ஆனால் இதற்காக
வா என் உள்ளம் உரு
கிப்போகிறது? எப்
போதோ ஒருநாள் சந்
திப்போம் என்ற நம்
பிக்கையோடு எத்

தனை வருடங்கள் வேண்டுமானா
லும் பொறுத்துக் கொள்வேன்.
ஆனால்.....

நான் என்ன சொல்வேன்?
இந்த உலகத்தில் இனி எப்படி
என் முகத்தைக் காட்டுவேன்?
'ரத்தினா, ரத்தினா! உன் சுட்டிக்
தனத்துக்கும், உன் விறுவிறுப்
புக்கும், சிட்டுக்குருவி போலப்
பறந்து திரிந்த உன் குறுகுறுப்
புக்கும் — ஐயோ, உனக்கா இந்
தக் கதி?'

ஆண்டவனுக்கு, இத்தகைய
கொடாமான — மனித இதயங்
களை வாட்டி வருத்தம் — விளை
யாட்டுகளில் ஏனோ பிரியம் ஏற்
படுகிறது?

'ஆசைக்கு ஒரு பிள்ளை; ஆள்
திக்கு ஒரு பிள்ளை — ஒரே ஒரு
பிள்ளை வேணும்' என்று எத்
தனை சதிபதிகள் தவம் கிடக்கி
றார்கள்! இதே சிந்தனை யாய்,
இதே வேலையாய் ஏங்கி ஏங்கிக்
கவலைப்படுகிறார்கள்! தெய்வம்

அவர்களைத் திரும்பியும்
பார்ப்பதில்லை. ஆனால் என்
போல உணர்ச்சி வெறு
யிலே, உலகை மறந்த நிலை
யிலே ஏதோ ஒரு சில நிமி
ஷ மயக்கநிலையிலே செய்து

விடுகிற அற்பமான தவறுகள்... இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் தெய்வம் தன் கடமையைச் செய்வதற்குத் தவறுவதேதில்லை!

இரண்டு மாதம். — நான் இரண்டு மாதம்.

இந்த எண்ணம் ஒவ்வொரு நிமிஷமும் என் உள்ளத்தை அரித்துக்கொண்டிருந்தது. எந்தேகத்தை நடுங்கவைத்து என் உயிரையே குடித்துவிடும்போல் இருந்தது.

நான் செய்தது தவறுதானா? 'சந்தர்ப்பம் வந்துவிட்டது; இனி என்ன நேர்த்தாலும் பரவாயில்லை' என்ற மனத்துணியிலே பிறந்த உணர்ச்சி வெறி — அதற்கு ஆளானது என் தவறுதானா? 'அவர் மலேயாவில் தடுக்கப் பட்டு விடுவார் — தெய்வம் இப்படிச் சதி செய்யும்' என்றெல்லாம் எப்படி என்னால் உணர்ந்திருக்க முடியும்?

நான் தவறு செய்யவில்லை — ஆனால், என் வாழ்வில் 'இன்பம்' என்ற வெண்ணெய் திரண்டிருக்கும்போது தாழ் உடைத்துவிட்டது; ஆண்டவன் உடைத்துவிட்டான், நெஞ்சிலே சுரமில்லாமல்! நினைத்தால் மெழுகியவிலை. 'ஐயோ, நானா இப்படியாகிவிட்டேன்?' என்வயிற்றில் கர்ப்பமா? உலகம் என் கணவனைக் காண முன்னர், என் குழந்தையைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள்!

என்வயிற்றிலே கர்ப்பம்! என் நெஞ்சிலோ பாரம்! — என்னால் சமக்கமுடியாத பாரம்!

நான் தற்கொலை செய்திருப்பேன், ஆனால் மனத்திலே ஒரு

அற்ப ஆசை: திடீரென்று எப்படியாவது என் பாலு வந்துவிட மாட்டாரா! வந்து என்னைத் தன் மனைவியாக ஏற்றுக் கொள்வார்; என் துன்பமெல்லாம் பேரின்பமாக மாறியிடும்.....

அவர் வரமுடியாதென்ற நிச்சயமான நம்பிக்கையோடு தற்கொலை செய்தாலும் — பிரேத விசாரணை நடக்கும்; என் உடலைக் கீறிக்கிழிப்பார்கள். ஒழுக்கம் தவறி, அதன் காரணமாக உயிர்விட்டேனென்று ஊரெல்லாம் பேசிக்கொள்ளும்.....

இறந்துபோனபின் யார் எப்படிப் பேசினாவென்ன?—தற்கொலை செய்துவிட்டால் என் உள்ளத்தின் பாரம் தீர்ந்துவிடுமென்பது நிச்சயம். ஆனால்....ஆனால் உண்மையில் எனக்குத் துணிவு இல்லை. தற்கொலை! ஐயையோ!தற்கொலை! தற்கொலை!...

நாட்கள் போய்க்கொண்டிருந்தன. காலசக்கரத்தின் கூரிய பற்கள் என்னைக் கடித்துக் கொண்டிருந்தன.....

*

விஷயம் பெத்தாச்சிக்குத் தெரிந்தது.

ஏதோ ஒரு பலமான அடிதலையில் வீழ்ந்ததுபோல அவர் துடித்துத்தார். மகா மோசமான் நிலைமை ஒன்று ஏற்பட்டுவிட்டதென்பதை அவர் உணர்ந்தார். இந்த நிலைமையில் என்ன செய்வது என்று அவருக்குத் தெரியவில்லை, என்னோடு அதிகம் பேசுவதில்லை. அவருக்கு ஒரே ஒரு வழிதான் தெரிந்தது. என்னை

யும் கேளாமல். என்னுடைய பெரிய தகப்பனாட்டம் விஷயத்தை அறிவித்துவிட்டார்!

என்னுடைய இந்தப் பெரிய தகப்பனர் — அவர் ஒரு தனிப்பட்ட ஜன்மம். 'தம்முடைய கூடப்பிறந்த தம்பிக்கு ஒரு மகள் இருக்கிறாளே; தம்பியும் இங்கே இல்லையே, தாமாவது அவள் விஷயத்தைக் கொஞ்சம் கவனிக்கவேண்டும்' — என்ற சிந்தனையே இல்லாமல், தாமும் தம்பாடுமாக வாழ்ந்தவர். 'பெரியையா' என்று பேருக்குச் சொல்லிக்கொள்வேனே தவிர, அவரோடு எனக்கு ஏதோ தூரத்து உறவுகூட இருப்பதாக என்மனதிலே தோன்றியதில்லை. இப்படிப்பட்ட மனிதர், எனது நிலைமையை அறிந்ததும் பறந்தோடி வந்தார் எங்கள் வீட்டுக்கு. 'தாம் தாம்' என்று கொஞ்சம் அளவுக்கு மீறியே என்னைப் பேசினார். குடும்பத்தின் கௌரவமே அதல்பாதாளத்தில் நின்றதுவிட்டதாகப் புலம்பினார். வேறு சமயமாயிருந்தால் அவருடைய வார்த்தைக்கு வார்த்தை முகத்திலடிப்பது போலப்பதில் சொல்ல எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இன்று என் நிலைமை அவர் கண்டபடி பேசவும் நான் வாய் மூடிக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் கேட்கவும் ஆக்கிவிட்டது!

என்னைப் பேசிவிட்டு, பெத்தாச்சியிட்டம் போய் 'குசு குசு' வென்று ஏதோ இரகசியம் பேசினார். பிறகு என்னிடம் வந்து, "ரத்தினா! இந்த வில்லங்கத்திலிருந்து தவறுகிறதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது..." என்றார்.

இதிலிருந்து தவறவும் ஏதாவது வழி உண்டா? நம்பிக்கையற்ற மனத்தோடு நிமிர்ந்து அவரைப் பார்த்தேன். அவர் சொன்னார்:

"சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயர் உன்னைக் கல்யாணம் செய்ய மிக விருப்பமாயிருக்கிறார். கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்புதான் என்னிடம் சொன்னார்.ரத்தினா, அவரைப் பிடித்து நான் கலியாணத்துக்கு ஆயத்தன் செய்கிறேன், கலியாணத்தை இந்தக் கிழமையிலேயே செய்து விடுவோம். பிறகு கர்ப்பத்தை..... ஏதாவது செய்து பார்க்கலாம். முடியாவிட்டாலும் பிறகு ஒரு மாதிரிச் சமாளித்துவிடலாம் — எட்டு மாதத்தில் எத்தனையோ குழந்தைகள் பிறக்கிறது தானே?"

என்னுடைய உள்ளத்தில் என்னென்ன உணர்ச்சிகள் கொந்தளித்துக் கிளம்பின என்பதைச் சரியாக எழுதிவிட முடியாது. ஆனாலும் நான் வாயை மூடிக்கொண்டேன். ஒரு பதிலும் சொல்லவில்லை.

"ஏன் பேசாமலிருக்கிறாய்?"

நான் விம்மிக்கொண்டே 'என்னை நான் செத்துப்போகிறேன்!' என்றேன்.

"செத்துப்போகிறாயா? செத்துப்போகிறது இலேசான காரியமா? செத்தால் தானென்ன, சும்மா விட்டுவிடுவார்களா?" — அவருடைய குரலிலே ஆத்திரம் தொனித்தது.

"பின்னே, என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள்?"

"சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயர்

ரைக் கவியாணம் செய்து கொள்!”

“என்னை முடியாது!”

அவர் சீறி எழுந்தார்:

“வேறு என்ன முடியும்? கண்டபடி நடந்து செட்டபெயர் கேட்க முடியும்! இனசனத்துக்கு அவமானம் உண்டாக்கி வைக்க முடியும்! வந்தவன் போனவனைக் கூடி.....”

‘ஐயோ! ஐயோ!’ என்று முழு ஆத்திரத்தோடு தலையிலடித்துக் கொண்டேன். பிறகு “என்னை வெட்டிக் கொலைசெய்து விட்டுப் பிறகு வாய்க்கு வந்தபடியெல்லாம் பேசுங்கள்!” என்றேன்.

அவர் பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டார், சிற்றுசைமம் மௌனம் நிலவியது. பிறகு அமைதியான குரலில் “ரத்தினு, வேறு என்ன செய்யப்போகிறாய்? உன்னுடைய கண்மைக்காகத்தானே சொல்கிறேன். சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயராவது அகப்பட்டாரே, உலகத்தில் நீயும் ஒரு பெண் என்று உலாவுவதற்கு! இல்லாவிட்டால் உன் கதியென்ன? நினைத்தபடி வாழ்க்கை நடத்த முடியவில்லை. - இனி என்ன செய்வது, ஏதோ ஒருமாதிரி இந்த உலகத்தில் மரியாதையாக நடக்கக்கூடிய வழியைப் பார்க்க வேண்டியதுதான்..... கவியாணம் செய்யாமல் கர்ப்பத்தை அழிக்கலாமென்றால், - அதை நிச்சயமாக நம்பமுடியாது. இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் போய் விட்டால் பிறகு ஒன்றும் செய்ய முடியாது! - நன்றாக யோசித்துப்பார். ஆத்திரப்படாமல் நன்

றாக யோசித்துப்பதில் சொல்லு. நான் போய்விட்டுக் கொஞ்சம் செல்ல வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து போய் விட்டார்.

நான் யோசித்தேன், யோசித்தேன்.....

இதயம் குமுறி வெடித்து விடும்போலிருந்தது!

யோசித்தேன்... மூளை கலங்கிப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போல் தோன்றிற்று.

யோசித்தேன்.....

என் நினைவெல்லாம் கண்ணீரிலே - கொதிக்கும் கண்ணீரிலே கரைந்தன.

யோசித்தேன்.....

கடைசியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன்.

வாழ்வுப் பாதையிலே நான் ஏறிவந்த அழகான மோட்டார் வண்டி உடைந்துவிட்டது, அதற்காக அந்த இடத்திலேயே பிரயாணத்தை நிறுத்திவிட முடியாது. நான் தொடர்ந்து செல்லவேண்டியதுதான். கடகடத்துப்போன ஓர் ஓட்டை வண்டியிலாவது ஏறிக்கொள்ள வேண்டியதுதான். பெரியதாகப்பஞர் வந்தார்.

“ரத்தினு!.....”

“உங்கள் விருப்பப்படியே நடக்கட்டும், நான் நீங்கள் சொல்கிறவரைக் கவியாணம் செய்து கொள்கிறேன்” என்றேன்.

அவர் என்னை உற்றுப்பார்த்து அளவிட்டார். பிறகு “நீ படித்த பெண்; உனக்குத் தெரியாதா? ஏதோ நிலைமைக்குத் தக்கதாக நடக்க வேண்டியதுதானே! என்ன செய்யலாம்... சரி, நான்

போய் சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயரைச் சந்தித்துப் பேசுகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய் விட்டார்.

என் உள்ளத்திலே ஏதோ ஒருவித அமைதி பிறந்ததுபோலிருந்தது.

‘கோய்பிடித்த கண்ணை எடுத்துவிட நேர்ந்தாலும் நேரும்’ என்று வைத்தியர் சொன்னால், கோயாளியின் மனம் படாதபாடுபடும்: ‘ஐயோ, கண்ணை எடுத்து விடுவாரோ? எடுத்திவிட்டால் பிறகு ‘குருடன்-குருடன்’ என்ற எல்லோரும் பழிப்பார்களே! சை, அநிலும் பார்க்கத் தற்கொலைசெய்து இறந்துவிடலாம்’ என்றெல்லாம் சிந்திப்பான். ஆனால் ‘கண்ணை எடுத்தேவிட வேண்டியதுதான் இனி! வேறு வழியில்லை’ என்று வைத்தியர் நிச்சயமாகக் கூறிவிட்டால், முதலில் சிறிதுநேரம் அச்செய்தியைத் தாங்கமுடியாமல் தவிப்பான். பிறகு திடீரென்று மனம் ஆறிவிடுகிறது. குருட்டு வாழ்வைச் சகித்துக்கொள்ளத் தன் மனத்தைப் பண்படுத்திக் கொள்கிறான். இதே நிலைமைதான் என்னுடையதும். என்னுடைய உள்ளத்திலே, தோல்வி மனப்பான்மையில் ஏற்பட்ட ஓர் அமைதி பிறந்தது.

*

கல்யாணம் நடந்தது.

வயிற்றிலே பாலுவின் ஞாபக சின்னம் துடிதுடிக்க, லீவகளை யற்ற என் உடலை என் கணவராகிவிட்ட சுப்பிரமணியத்துக்கும் உடமையாக்கினேன்.

வாழ்வு போய்க்கொண்டிருந்தது.

சுவையற்ற வாழ்க்கையில், நான் பிரேதம்போல இயங்கிக்கொண்டிருந்தேன்.

இன்பத்தைக்கண்டு பொங்கிப் பூரியாமல், வாழ்வதற்கிக்கொண்டிருந்த என்னை - என் உடலை, அவர் நான்தோறும் கற்பழித்துக் கொண்டிருந்தார், ‘கணவன்’ என்ற உரிமையினாலே!

என் வாழ்விலே இந்தக் ‘கணவன்’ என்ற ஜன்மம் வந்துபுருந்த பிறகு எட்டு மாதங்களாயின.

“ஒன்று, இரண்டு..... ஏழு, எட்டு” என்று அவர் கணக்கு வைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

நானோ: “மூன்று, நாலு..... ஒன்பது, பத்து” என்று கணக்கு வைத்துக்கொண்டிருந்தேன்.

என்ன செய்யலாம், மனித கர்ப்பம் பத்து மாதங்களுக்கு மேல் தங்குவதில்லையே!

சில அறிஞரிகள் தோன்றின, மனம் பதறிற்று, ‘ஏதோ நடப்பது நடக்கட்டும்!’ என்ற துணிவு மனத்திலே உதித்தது.

பெந்தாச்சியிடம் சொன்னேன்.

ஆஸ்பத்திரிக்குப்போகப் புறப்பட்டோம். அவரும் வந்தார். “எட்டாம் மாதநாளே! தலைப் பிள்ளையானபடியால் வெறும் வேதனையாய்மிருக்கும்..... ஒரு வேளை - இவள் சரியாக உடம்பைப் பேணியதும்ல்ல. எட்டாம் மாதத்திலேயே பிரசவம் ஆகிறதோ என்னவோ!...” என்றார் பெத்தாச்சி ‘அவ’ருக்காக, அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை. ஏதோ சிந்திப்பதை அவர் முகம் எடுத்துக் காட்டிற்று. அந்தச் சிந்தனை என்னதான் அதை அறுத்தது. (அடுத்த இதழில் முடியும்)

*

○ இலங்கைக்குச் 'சுதந்திரம்' வந்திருக்கிறது! - பொது ஜனத் தலைவர்கள் பலர் இந்தச் 'சுதந்திர' வரவிலே திருப்தியுறவில்லை. "இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் - உண்மையான சுதந்திரம் கிடைத்திருக்கிறதா? இல்லவேயில்லை!" என்று கருர் கட்டுரை ஆசிரியர்.

மறுமலர்ச்சி எவ்விதம்?

எஸ். கே. கந்தையா

ஐக்கிய 4-ந் திகதி, ஐக்கிய 14-ந் திகதி, ஆகஸ்ட் 15-ந் திகதி ஆகிய தினங்களைப் போன்று பெப்ரவரி 4-ந் திகதியும் ஓர் சுதந்திரதினமாகிவிட்டதென அனைவர் சொல்கிறார்கள். ஐக்கிய 4-ம் திகதி அமெரிக்கா சுதந்திரமடைந்த தினம், ஐக்கிய 14-ந் திகதி பிரெஞ்சு மகாஜனங்கள் தங்கள் அடிமைச் சின்னமாகிய "பாஸ்தில்" கோட்டையைத் தகர்த்த தினம், ஆகஸ்ட் 15-ந் திகதி இந்தியாவும் பாசிஸ்தானும் 'டொமினியன் அந்தஸ்து' என்ற சுதந்திரநிலையை அடைந்த தினம், இவைபோல பெப்ரவரி 4-ந் திகதியும் இலங்கை சுதந்திரமடைந்த தினமெனக் கூறத்தொடங்கிவிட்டார்கள்.

இவ்விதம் திகதிகளை இணைத்து முடிபுட்கட்டுதல் ஏற்றதா? 1772-ம் ஆண்டின் ஐக்கிய 14-ம் திகதிக்கும், 1789-ம் ஆண்டின் ஐக்கிய 14-ம் திகதிக்கும், 1947-ம் ஆண்டின் ஆகஸ்ட் 15-ம் திகதிக்கும், 1948-ம் ஆண்டின் பெப்ரவரி 4-ம் திகதிக்கும் சுதந்திரம் என்னும் பதம் சம்பந்தமாக வித்

தியாசம் கிடையாதா? குறித்த திகதிகளில் சுதந்திரமெனக் கருதப்பட்ட கருத்துத் தொடர்புகள் எல்லாம் ஒரே தன்மையானவையா? அதாவது 18-ம் நூற்றாண்டின் சுதந்திரத்துக்கும், 20-ம் நூற்றாண்டின் சுதந்திரத்துக்கும் அர்த்த வேற்றுமைகள் கிடையாதா?

18-ம் நூற்றாண்டின் சுதந்திரம் இன்றையநிலையில் போகிய சுதந்திரமாகாது. ஆகவேதான் பெப்ரவரி 4-ம் திகதியில் 'இலங்கை பெற்ற புதிய அரசியல் அந்தஸ்து சரியான சுதந்திரமல்லவென்று நான் எழுதக்கூடியதாயிருக்கிறது. 18-ம் நூற்றாண்டில் அமெரிக்கா எவ்வித சுதந்திரமடைந்தது? தனது அரசியல், பொருளாதார விஷயங்களைத் தானே ஒழுங்கு செய்யக்கூடிய சுதந்திரத்தைப் பெற்றது. எவ்விதம் பெற்றது? அந்நியருக்கு ஓர்வித சலுகைகளும் காட்டாது பெற்றது. எவ்விதம் இச்சுதந்திரம் பெற முடிந்தது? அக்காலத்தில் இருந்தா னியா, பெற்றிருந்த படைப்பலமும், போக்குவரவு வசதிகளும்

போதிய தல்லாதபடியால் அப்போது அமெரிக்கா சுதந்தரம் அடைந்தது.

இன்றைய நிலையென்ன? அமெரிக்காவுக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் இடையேயுள்ள தூரத்திலும் கூடிய தூரத்திலேயுள்ள பிரான்சுக்கெதிராக இந்தோ-சினாவின் ஓர் பகுதியாகிய 'வியெற்றாம்' மக்கள் தங்கள் சுதந்திரத்துக்குப் போராடுகிறார்கள். அது போல டச்சு ஏகாதிபத்தியத்துக்கெதிராக இந்தோனீஷிய மக்கள் போராடுகிறார்கள். இன்றைய நிலையிலே ஏகாதிபத்தியங்கள் பெற்றிருக்கும் செல்வ வளர்ச்சியும், படைவளியும், போக்குவரவு சாதனங்களும் உலகத்தின் எப்பகுதியையும் அடிமைப்படுத்த முயற்சிக்கும் வேலையிலே அந்த ஏகாதிபத்தியங்களை ஈடுபடச் செய்கின்றன.

ஆகவே, இன்றைய நிலையில் அரசியல் சுதந்திரம் போதாது. பொருளாதார துறையிலும், படைப்பலத்துறையிலும் ஏகாதிபத்திய சக்திகளுக்கு அதிகாரம் கிடைத்தால் ஒரு நாட்டின் அரசியற் சுதந்திரம் எட்டுச் சரைக்காயாகவேயிருக்கும். சுதந்திர நாடுகளாகக் கருதப்பட்ட மேற்கு ஐரோப்பிய தேசங்களைக் கவனித்தால், இன்றைய சுதந்திரம் எவ்வாற்றிக்கவேண்டுமென்ற உண்மை விளங்கும். பொருளாதார உதவியேண்டி இந்நாடுகள் அமெரிக்காவை இறைஞ்சி நிற்கின்றன. பொருளாதார உதவித்திட்டமெனச் சொல்லி ஓர்

திட்டத்தை அமெரிக்காவும் வகுத்திருக்கிறது. அதுதான் பிரசித்திபெற்ற 'மார்க்ஸ் திட்டம்.' ஆனால், இத்திட்டம் வெறும் பொருளாதார உதவித் திட்டம் மாத்திரமல்ல. பொருளாதார உதவியின்பேரில் இந்த மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளை அடிமைப்படுத்தும் திட்டமாகவேயிருக்கிறது. இத்திட்டத்தால் குறித்த தேசங்களின் அரசியல், பொருளாதார வாழ்க்கையும் அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்துக்கு அடிமைப்படுத்தப்படுகிறது.

ஆகவே, பிறுத்தானியாவுக்குப் படைத்தளங்கள் கொடுத்து, ஆங்கில - அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் உலக ஆதிக்க வெளிநாட்டுக் கொள்கைக்கு ஆதரவளிக்கும் ஒப்பந்தங்களுடன் இலங்கைமீது சுமத்தப்பட்ட புதிய அரசியல் அந்தஸ்து சுதந்திரமன்று!

இவ்விதநிலையில் - அரசியல் பொருளாதார வாழ்க்கையில் இலங்கை ஆங்கில அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்திற்கடிபணியவேண்டிய நிலையில், நமதுநாடு மலர்ச்சியடைய முடியுமா? கலைவளர்ச்சிதான் பெறமுடியுமா? முடியாதென்பதற்குச் சில அத்தாட்சிகளுண்டு. சினிமா உலகில் பிரசித்திபெற்ற சார்லி சாப்ளின், மக்களுடைய வாழ்க்கைநிலையைப் படம்பிடிக்கும் சினிமாப்படங்கள் தயாரித்தார். அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்திற்குத் தாங்களமுடியவில்லை. உடனே 'சாப்ளின் ஓர்கம்யூனிஸ்ட்; அமெரிக்க வாழ்க்கை முறைக்கு விரோதி' எனக்

கூறி அவர் மீது விசாரணை நடத்தியது. அதுபோல வேறு எத்தனையோ எழுத்தாளர்களும், நடிக்கர், நடிகைகளும் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

இவ்வித அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியமே உலகத்தை ஆளக் கங்கணங்கட்டுகிறது. இதனுடனேயே பி ரு த் தா னி ய ஏகாதிபத்தியம் சிநேகம் பூண்டிருக்கிறது. இவை யிரண்டுக்கும் தேவையான தளங்களை யும் ஆதரவையுமே இன்றைய இலங்கை அரசாங்கம் கொடுத்திருக்கின்றது. இந்தச் சூழ்நிலையில், இவ்வடிப்படை யில் நாட்டின் மறுமலர்ச்சி தீவிரமாக ஏற்பட இடமேயில்லை!

இந்தநிலையை எதிர்க்கும் இயக்கத்துடன் இணைந்தே நாட்டின் மறுமலர்ச்சி ஏற்படமுடியும். அரசியல் முறையில் பொருளாதார வாழ்க்கையில் மக்களைக் கீழ்ப்படுத்தும் அதிகாரவர்க்க ஆட்சியை எதிர்க்காதுவிட்டால், கலை கலையாகாது. நீதி வெல்ல, அநீதி அழிய; வறுமை அகல, செல்வம் பொங்க வேண்டிப் போராடும் கலையே மக்கள் கலை. இந்நோக்கங்களுக்காக நடக்கும் இயக்கத்துடன் இணைந்தியங்குவதே கலையின் மறுமலர்ச்சி.

உதாரணமாக, இந்தியா வில் கலைவளர்ச்சி கிரும்பியவர்கள்

அகில - இந்திய முன்னேற்ற எழுத்தாளர் சங்கம், இந்திய மக்களின் நாடக இயக்கம் என இருஸ்தாபனங்கள் அமைத்து மக்களின் சுதந்திர, அரசியல், பொருளாதார, சமூக முன்னேற்றப் போராட்டங்களில் கலந்துகொள்கிறார்கள். அப்போராட்டங்களின் ரூபமாகவே இப்புதுக் கலைவளர்ச்சி ஏற்படுகிறது.

மேலும், கலைவளர்ச்சிக்கேதுவாகிய கல்விவளர்ச்சி வேண்டி அகில இந்திய மாணவர் சம்மேளனம் போராடுகிறது. அவர்களின் வருடாந்த மகாநாட்டைத் தடைசெய்ய பம்பாய் அரசாங்கம் கட்டளை பிறப்பித்தது. அதை எதிர்த்து மாணவர் மகாநாடு நடத்தினார்கள். இம் மகாநாட்டில் பேராசிரியரும், கலைஞரானும் பங்குபற்றினார்கள். ஆகவே, கலைவளர்ச்சி அரசியல், பொருளாதார விஷயங்களுடன் இணைக்கப்பட்டே சாத்தியமாகும். அரசியல், பொருளாதார அடிமைத்தனத்தை எதிர்ப்பதன் மூலமே இன்றைய நிலையில் நாட்டின் மறுமலர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கமுடியும். சகல துறைகளிலும் சுதந்திரம்பெற்ற மக்களின் வாழ்க்கையைப் படம்பிடிப்பதே கலைவளர்ச்சியின் பூரணநிலை!

சந்தாதாருக்கு:

இந்த இதழிலிருந்து எல்லோருடைய சந்தா இலக்கங்களும் மாற்றப்பட்டுள்ளன. பத்திரிகையைச் சுற்றியுள்ள மேலுறையில் உங்கள் புதிய இலக்கம் இருப்பதைக் கவனித்துக்கொள்ளுங்கள். எமக்கு எழுதும் கடிதங்களில் உங்கள் சந்தா இலக்கத்தைக் குறிப்பிடத் தவறவேண்டாம்.

வினோதக் கதைகள்

○ பண்டித தர்மரத்ன தேரோ ○

● சிங்கள நாடோடிக் கதைகள் சிலவற்றை முதலியார் குல சபாநாதன் அவர்கள் 'மறுமலர்ச்சி' வாசகர்களுக்கு ஏற்கெனவே அளித்திருக்கிறார். அத்தகைய கதைகளின் வரலாற்றையும் உதாரணத்துக்கு ஒரு கதையையும் பண்டித தர்மரத்ன தேரோ அவர்கள் இங்கு தருகின்றார். அவர் ஒரு சிங்களபிசுபு தமிழிலும் நல்ல அறிவு வாய்ந்தவர். சிங்களநாட்டுக் கதைகளை ஒரு சிங்களவர் மூலமே — அவரே எழுதிய நல்ல தமிழில் அறியக் கிடைத்தது 'மறுமலர்ச்சி' வாசகர்களின் அதிர்ஷ்டமேயாகும். பண்டித தர்மரத்ன தேரோவின் எழுத்தோவியங்களை வரும் இதழ்களிலும் வாசிக்கலாம்.

தொன்றுதொட்டு இதுகாறும் வழங்கிவரும் பல வினோதக் கதைகள் சிங்கள நாட்டிலுண்டு. இக் கதைகளால் நாங்கள் கற்றறியவேண்டிய விஷயங்கள் பலவுள். இதோபதேசம், பஞ்சதந்திரம் முதலிய சம்ஸ்கிருத புத்தகங்களில் வரும் கதைகள் பெரும்பான்மை உபதேசத்தையும் சிறுபான்மைதான் வினோதத்தை (உவப்பையும்) கொடுக்கின்றன. ஆனால் சிங்கள நாட்டில் வழங்கும் இக் கதைகள் உபதேசம், வினோதம், சேவி, (Ridicule) ஆகிய மூன்றையும் ஒருங்கு அளிக்கின்றன. அவற்றுள் மகதனுமுத்தா என்பவருடைய கதைகளும், அந்தரே என்பவருடைய கதைகளும் தான் முக்கியமாய் விளங்குகின்றன. சாதகக் கதைகளால், இக் கதைகள் தோன்றிய காலத்தில் அந்தந்த நாடுகளில் வழங்கிய பழக்கவழக்கங்களையும், வரலாற்றையும் தெளிவாக அறியக்கூடுமென்று நாம் முன்னொருமுறை காட்டியிருக்கின்றோம். அதிபோல இவ் வினோதக் கதைகளாலும் அவ் விஷயங்களை அறிபலாம். அதுமட்டுமல்ல, இக் கதைகள் சனசமுதாயத்திலும் தனி மனிதனிலும் இருக்கும் குறைகளுக்கும், காலத்துக்கு ஏற்காத ஒழுக்கங்களுக்கும் உறுதியான அறைகளை அறைகின்றனவென்பது மறக்கப்படக்கூடாத ஒரு விஷயம்.

இக் கதைகள் எப்போது தோன்றின? எதற்காகத் தோன்றின? அல்லது, இக் கதைகளை இயற்றியவர் யார்? அவர் எத்தனையாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தார்?— இக் கேள்விகளுக்கு மறுமொழி கூற வல்லவரில்லை. இம்மாதிரியான கதைகள் இயற்கையாக சனசமுதாயத்தில் தோன்றியிருக்கிறபடியால் அவற்றின் சரித்திரத்தைத் தேடுவதில் கவலை யெய்யன்றிப் பயனில்லை. ஆன

தினால் இக் கதைகளால் நுகரக்கூடிய இன்பத்தை நுகருதலே எம் கடமை.

பாடுபட்டு இக் கதைகளைத் தேடித் தேடித் திரட்டி, ஒரு புத்தகமாக்கிப் பதிப்பித்தவர் கல்விமான் தீரு. வீ. டி. லெனரோல் அவர்களே. 'வினோதக் கதைகள்' என்பதே அப் புத்தகத்தின் பெயராகும். அப் புத்தகமூலமாக வாசகர்களுக்குக் களிப்பையும் சிரிப்பையும் ஊட்டிய லெனரோல் அவர்களுக்கு எங்கள் நன்றியறிவுரியதாகும்.

இனி, உதாரணமாகவும், வினோதக் கதையென்பது யாதென்று அறிந்துகொள்ளவும் ஒரு கதையைக் குறிப்பிடுகிறேன்.

முன்னொரு காலத்தில், ஒருநிலை பெரிய புத்திசாலிபொருவர் இருந்து வந்தார். அவரைப்போலக் கல்வி அனுபவமுள்ளவர் ஒருவரும் அக்காலத்தில் அவ்வூரில் இருக்கவில்லை. இக் காரணங்களைக்கொண்டு அவருக்கு உலகத்தாரால் இடப்பட்ட பெயர் 'மகதெனுமுத்தா' என்பது. தம்மையொத்த, படித்த ஆறுபேர் அவருக்கு மாணக்கர்களாக இருந்தார்கள். மகதெனுமுத்தாவுக்கு அங்குமிங்கும் பிரயாணம் செய்வதற்காக ஒரு யானையும் ஒரு குதிரையும் இருந்தன. அவர் எங்கேபோனாலும் அவற்றுள் ஒன்றின் மேலேறித்தான் போவார்.

ஒருநாள் அவ்வூரிலுள்ள ஒரு வீட்டில் மிக்க கவலை பயக்கும் ஒரு காரியம் நடந்தது. அவ் வீட்டில் இருந்த ஒரு ஆட்டுக்குட்டி தாகம் தீர்த்துக்கொள்ளத் தண்ணீர் தேடித் தேடிச் சமைபலறைப் பக்கம் நடந்தது. அதற்குளிருந்த ஒரு சின்னப் பாளையைக் கண்டு ஆட்டுக்குட்டி தன் தலைபை அதனுள் விட்டது. ஐயோ, பாவம்! அதனுடைய தலைபை மேலே இழுக்க அதனால் முடியவில்லை. அது பாளையில் சிக்கிக்கொண்டு அங்கு மிங்குமாகத் துள்ளித் துள்ளிக் கத்தியது. வீட்டுக்காரர் அதைக் கண்டு திகைத்தார்கள். ஆட்டுக்குட்டியின் தலையைப் பாதிராத்தி விருந்து எப்படி எடுக்கலாமென்று தெரியாமல் இருந்தார்கள். ஆட்டுக்குட்டியும் பாதிராமுமாக இரண்டையும் காத்துக்கொள்ளத்தான் அவர்களுக்கு எண்ணம். அப் பாளையை உடைத்தால் அது பெரிய நஷ்டம்; ஆட்டுக்குட்டியின் கழுத்தை வெட்டினால் அது செத்துப்போகும். இவ்விரண்டையும் எப்படிக் காப்பாற்றுவது என்று யோசித்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். இக் குழப்பத்தைக் கண்ட அயலார் பலர் அங்கு வந்து மொய்த்தார்கள். இச் சம்பவத்தைக் கண்ட அவர்களுள் ஒருவர் "இவ்விரண்டையும் காத்துக்கொள்ளத் தக்கவர் மகதெனு முத்தா ஒருவரே!" என்று சொன்னார். மற்றவர்கள் அதற்கிணங்கி மகதெனு முத்தா

விடும். போய்ச் சேர்ந்தார்கள். சம்பவத்தை அவருக்கு விளக்கப் படுத்தினார்கள். மகதெனுமுத்தா "இது என்ன பெரிய காரியமா!" என்றார். "பண்டித சிரேட்டரோ! அப்படியானால் எங்களுடன் வாருங்கள்" என்று அவர்கள் சொல்ல, மகதெனு முத்தா யானைமேலேறிப் புறப்பட்டார். வீட்டு முற்றத்துக்குப் போய் ஆட்டுக்குட்டி எங்கே இருக்கிறதென்று கேட்டார். சமையலறைக்குள்ளே இருக்கிறது என்று வீட்டுக்காரர்கள் சொல்ல, யானையோடு எப்படி உள்ளுக்குப் போவது என்று பண்டிதர் கேட்டார். தாங்கள் விரும்பினால் சுவரை இடித்து வீழ்த்த முடியுமென்று அவர்கள் சொன்னார்கள். சரி, அப்படித்தான் எப்படியாவது காரியம் செய்தே நீ ரே வேண்டுமென்று மகதெனு முத்தா சொல்ல, வீட்டுக்காரர்கள் சுவரின் ஒருபக்கம் இடித்துவிட்டார்கள். மகதெனுமுத்தா யானைமேலிருந்தபடியே ஆட்டுக்குட்டி இருந்த இடத்துக்குச் சென்றார். "இதுதான் காரியம்? உங்களுக்கு இரண்டையும் செவ்வனே தனித்தனியாக்க வேண்டுமா?" என்று கேட்டார். "ஆம் சுவாமி! இரண்டையுந்தான் காத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றார்கள் வீட்டுக்காரர்கள். அப்பொழுது மகதெனுமுத்தா தன்னுடைய மாணவர்களுள் ஒருவனை அழைத்து. "கத்தியொன்றைக் கொண்டு வா" என்றார். உடனே அவன் கத்தியைக் கொண்டு வந்தான். "முதலில் ஆட்டுக்குட்டியின் கழுத்தை வெட்டிவிடு" என்று மகதெனுமுத்தா சொல்ல அவன் உடனே வெட்டிவிட்டான்! "இனி ஒரு பெரிய தடியால் பாத்திரத்துக்குப் பெலத்து அடி" என்றார் மகதெனுமுத்தா. அவன் உடனே அடித்துடைத்துவிட்டான் பாத்திரத்தை!

"இதுதான் பெரிய காரியம்! பாருங்கள், என்னைப்போல் புத்திமான்கள் உலகத்திலில்லை. நான் சாரும்பொழுது நீங்கள் அழவேண்டும்" என்று சொல்லி வேலைக்கிற்ற கூலியையும் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பினார் மகதெனுமுத்தா!

இக் கதையால் நாங்கள் அறிந்துகொள்வது யாது? பயனற்ற பொருளின் பொருட்டுச் சுவரையிடித்துவிடுதல் முதலிய பெரிய கஷ்டங்களை உண்டாக்கிக்கொள்ளும் அறிவீனர்களுக்கு நல்ல பாடும் இதனால் படிப்பிக்கூடுபடுகின்றது. அவர்களுக்கு ஆட்டுக்குட்டியுமில்லை, யானையுமில்லை, வீட்டிலிருந்த பணமுமில்லை, சுவருமில்லை! அறிவீன உலகத்துக்கு நல்ல அடிதான் இது! தன்னாலேயே யோசித்து விடையெடுக்கக்கூடிய சின்ன விஷயங்களின் பொருட்டும் 'பெரியவர்கள்' என்று விளம்பரம் செய்து திரியும் வீணர்களைத் தேடும் மூடர்கள் பெற்றுக்கொள்ளும் பேராபத்து இன்னதென்று இதனால் நன்கு புலப்படுகிறது.

சு வ ர் க் க பூ மி

வங்காளத்தில்.....

புண்ணிய கங்கைநீர்
பொன்மணி யோடுசென்(று)
உள்ளிறை பல்வளம்
ஊட்டுவங் காளமாம்
மண்ணிலே, மாணுடர்
வாழ்வு தொடங்கிய
எண்ணிலா ஆண்டுமுன்
ஆயதோர் எல்லையில் —

மாளினம் திர்ப்பய
மாகவே வாழ்ந்தன;
ஆனிளங் கன்றெலாம்
அச்சமற் றாடின;
ஊனுணும் ராட்சத
உக்கிரம் அங்கிலை;
ஞாலிக னாய்நரர்
யாவரும் வாழ்ந்தனர்!

தருப்பையைக் கொய்துசெல்
தாபதப் பிள்ளைகள்
உருப்பளிங் கென்னவே
ஒங்கிய வானிமப்
பொருப்பிலே மோதீடும்
போர்முகிற் பூசலை
கிருப்புடன் பார்த்ததி
விந்தையிற் செல்லுவார்!

காணுறந் திக்கெலாங்
கண்கவர் காட்சிகள்;
நாணுறம் யெளவன
நாரியர் போலெழில்,

ஊனுயிர் யாவையும்
ஊக்க அயிர்நுணும்
ஊனவர் என்னவே
வாழ்ந்தனர் மாணுடர்!

4.

இந் தரும்பம்.....

1. அன்விடத் தேபஸ
ஆண்டுக ளாகவே
தெய்வதம் போற்றீடும்
சிந்தைய ராயுயர்
மெய்மையர்; நீறணி
மேனியர் - ஆகிய
செய்தவர் வாழ்குடி
சேர்ந்திரண் டோங்கின!

5.

2. கோதமன் என்னமோர்
கோதறு மாமுனி
சீதையைப் போலரச்
செல்வி சுநந்தையாம்
காதலி யோடிரு
கண்ணெனக் காணுறத்
தீதிலா இல்லறஞ்
செய்கிற வேளையில் —

6.

3. மாதர சென்னவே
வந்து பிறந்தனர்,
பேதைகு கேசியாம்
பெண்மணி; உண்மையில்,
சோதியின் மாமணி;
சுந்தரி; மேனகை
ஆகிய பெண்களும்
ஆசைகொள் தேசினுள்!

7.

வேறு

மற்றொரு குடும்பம் அங்கே
வாழ்ந்தது; சதவர்ணப்பேர்
உற்றவன் விசாகை என்னும்
உத்தமி புறவீற் கூடி,
அற்புத எழிலிமிக் கோங்கும்
ஆரணி யகளைப் பெற்றார்;
பற்றினார் சுமேரு வென்ற
பாலனைச் சுவிக ரித்தார். 8.

ஆரணி யகன்சு மேரு
ஆசிய இருவர் தாமும்
ஓர்வயிற் றுதித்த மைந்தர்
ஒக்கவே வளர்த்தார்; அந்தச்
சீர்நிறை குடும்பம், கல்வி
செல்வமென் றிரண்டி னாலும்
கீர்நிறை குளம்போல் வாழ்ந்த
நேர்த்தியை உரைக்க லாமோ? 9.

இயற்கை வாழ்வு.....

நீள்மலை அருவி ஆறு
நெல்வயல் பொழில்கள் என்றச்
சூழ்நிலை யனைத்தும் உள்ளத்
தூய்மையை கிளைப்ப தாலே,
வாழ்வினிலே எவருந் தன்ப
வாசனை யறியார்; அங்கே
ஆள்வதற் கரசம் இல்லை;
ஆட்படக் குடியும் இல்லை! 10.

வேறு

சொத்தெல்லாம் பொதுச்சொத்
சுதந்தரமாம் வாழ்க்கைமுறை[து
எத்தர்களின் புரட்டங்கே
எள்ளளவு தாணுமில்லை;
கத்தைகத்தை யாயடுக்கும்
கள்ளவியா பாரமுறை
இத்தினத்தைப் போற்சிறிதும்.
இல்லைபந்த நாட்களிலே! 11

மண்பாண்டும் செய்பவர்கள்
மற்றவர்க்க கைக்கொடுத்துத்
தின்பண்டம் வாங்குவாராம்;
தேவைகளுக் கிப்படியே

கண்கண்ட மாற்றுமுறை;
காசுபணப் பேச்சுஇலை;
பண்கொண்ட பாட்டெனவே
பாந்தமுடன் வாழ்ந்தாராம்! 12.

வீடுகளிற் பூட்டுமில்லை;
வேலியில்லைக் காவலில்லை;
'கோடு'சட்டம் என்பதில்லை;
கொள்ளைகொலை ஏதுமில்லை;
பாடுபட்டுழைப்பதில்லை;
பஞ்சமென்ற பேச்சுமில்லை;
நாமுழையும் அன்பிலொன்றி
ஞாயமுடன் வாழ்ந்ததுவே! 13.

வேறு

நீதியே எல்லை யாக,
நேர்மையே வேலி யாக,
யாதினும் குறைபா டின்றி
யாவரும் வாழ்ந்தார்; இன்பக்
காதலில் ஆணும் பெண்ணும்
கருத்தொரு மித்த லாலே,
பேதைமை வியபி சாரம்
பிறப்பதற் கேதுவில்லை! 14.

மருந்துகள் இல்லைக் கொல்லும்
மருத்துவர் இல்லை; அங்கே
பொருந்திய இயற்கைச் சூழல்
புத்துணர் ஆட்ட, நாளும்
விருந்துகள் விழாக்கள் எல்லாம்
விமரிசை யாகச் செய்தே
இருந்தனர் மாந்தர் - என்றால்,
இன்பமார் அளக்கற் பாலார்! 15.

சத்தியம் தருமம் வீரம்
தயைபொறை சார்தம் ஆதி
உத்தம குணத்தால் மாந்தர்
உவப்புடன் வாழ்ந்தார்; அந்த
அற்புதத் தேசம் ஓர்கால்
“அவனியிற் சுவர்க்கம்” என்ற
சொற்பெற கின்ற தென்றால்,
சொல்வதற் கெளிதோ மேன்மை!

(வரும்)

‘விறகு தறிக்கக் கறி நறுக்க.....’

ரா. க.

அவர் ஒரு பண்டிதர்தான். பரிணயி எடுக்காத பண்டிதர். பண்டிதராகப் பிறப்பவர் வெரு சிலரே. சிலர் பாடுபட்டுப் பாண்டித்தியம் பெறுகிறார்கள். பலர் பண்டிதர் எனச் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். முதல் ரகத்தைச் சேர்ந்தவரே இவர். ஆசிரியர்கட்டுக்கல்லாம் ஒரு பேராசிரியர். அண்பர்களுக்கெல்லாம் சிறந்த அண்பர். மனிதருக்குள்ளேயே அவர் ஒரு மாணிக்கம். கல்வியுலகில் அந்நாட்களில் மீளிர்த ஒரு பேரொளி. அறிவுலகில் ஒரு மேதை. தணக்கென ஒரு போக்கு. அவர்தான் அவருக்கு உவமானம்.

பத்தி வருடங்களின் முன். நாங்கள் ஆங்கிலம் கற்று வெறிபிடித்தவர்கள். அவர் தமிழ்ப் பேராசிரியர். ஆங்கிலக் கல்லூரிகளில் தமிழ் ஆசிரியர்கள் அனேகருக்கு நாங்கள் செய்வது அவருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். “அண்ணியும் பிதாவும் பின்னடிக்கிடைஞ்சல்,” “ஆஸயர் தொழுவது வேலை மினைக்கேடு” என்று தமிழ்ப் பண்டிதர் திணைக்ககப்பாட்டு சொன்னவர் நாம். ‘இரு’ என்றால் எழும்பு வேராம்; “எழும்பு” என்றால் இருப்போம். கடைசியாக ‘பிரின்பிப்பல்’ வரவேண்டியிருக்கும். அவரே அலுத்துப் பேசாதும் விட்டுவிடுவார். ஆங்கிலக் கல்லூரிகளிலே எதேச்சாதிகாரமாகத் திரிந்த

பாவந் தீரத் தமிழ்ப் படிக்கத் தொடங்கின எமக்கு இத் தமிழ்ப் பண்டிதர் எம்மாதீரம்! ‘சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் எல்லாம் தெரிந்த சிறந்த பண்டிதரான இவர்’ என்று அப்போது அறியோம்.

ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்குத் தமிழ் வராதாம். இந்த இலவசக் கல்வி, தாய்மொழிக் கல்வியெல்லாம் முனைக்காத காலம் அது. பிரசங்க மோடைகளிலேயே அரசாங்கசபைப் பிரதிநிதிகளெல்லாம் “எனக்குத் தாய் மொழி வராதது; மன்னிக்கவும்,” என்று மொழிபெயர்ப்பாளர் ஒருவரை வைத்துக் கொண்டு பேசிய காலம்! தமிழ்பேசும் மாணவர்கட்கு ஆங்கிலக் கல்லூரிகளில் குற்றமடித்த காலம்! எவ்வளவுக்கு ஒருவர் கொச்சையாக, கொண்ணையாகத் தமிழ்ப் பேசினாரோ அவ்வளவுக்கு அவரை மெச்சிய காலம்! “ஆங்கிலத்தையே தமிழ் மூலம் கற்க்காலம்” என்ற மேதானிகள் நிறைந்த இக் காலத்துக்கு இது வினோதர்தான். என்ன செய்வது, அதுவும் ஒரு விபரீதகாலம்! ஆங்கிலம் படித்து உத்தியோக வேட்டையாடிக் களைத்து வெட்கித் தமிழ் முயலையேணும் பதங்கிப் பிடிப்போமென ஏங்கியிருக்கும் எங்களுக்கு வந்தார் தமிழ்ப் பண்டிதர் அவர் ஒரு சிவம்-பண்டிதர் மஹாலிங்க சிவம்.

அவர் வாய்ப்பில் நானேயும் போதே ஒரு மாதிரி. அவரை வேறு இடங்களில் கண்டிருந்தால் ஆங்கிலம் படித்த, அறியாத நாம் மதித்து எழுப்பியிருப்போமோ என்பதே சந்தேகம்! ஒரு சிறிய சால்வைத் துண்டோடு வேறுசில ருடன் அவர் சிலசமயங்களில் சம் பாஷினை செய்யக் கண்ட எங்க ளுக்கு அவரின் கோட்டும், சால் வைபும் ஒருமாதிரியாகவே இருந் தது. முகச் சௌரம் அவ்வளவு ஒழுங்கில்லைதான். ஆயின் முகத் தில் ஒரு பொலிவு - ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ண பரமஹம்சரின் படத் தைக் கண்டவர்கட்கு இவரின் முகம் அவ்வளவு வியப்பைக் கொடுக்காது. 'கோட்' பொத்தா னைப் பூட்டிக்கொண்டே ஓடிவந் தார். பிடத்தில் அமர்ந்தார். எங் களைப் பார்க்கவில்லை அவர்.

மணிக்கூட்டுப் 'பெண்டியூலம்' மாதிரி கால்கள் ஆடத் தொடங்கின. உதடுகள் அசைகின்றன. நாங்கள் எல்லோரும் ஆங்கில சண்டப்பிரசண்டங்களைக் கேட்டு அதுத்தவர்கள். எவ்வளவு சத்தம் போட்டுப் பேசுகிறார்களோ அவ்வளவுக்குத் திறம் என்று பொது வாக ஒரு நம்பிக்கையில் ஊறின வர்கள். மேளக்கச்சேரிகளில் நன்றாகத் தலைபாட்டித் துள்ளித் துள்ளி அடிக்கும் மேளகாரனில் எங்களுக்கு ஒரு ஆசை, பிரசங் கங்களிலும் மேசையில் குத்தி, சீனவெடி தீர்த்ததுபோலப்பேசும் ஒரு முறைபுண்டல்லவா, அது தான் அதிகமானவர்கட்குப் பிடிக்கும். இவரின் ஓசை கேட்கவில்லை.

கதிரைகள் அரக்கப்படுகின்றன - மாணவர்கள் முகத்தில் ஒரு அமைதி. உற்றுக் கேட்டால் தானே, ஏதும் காதில் கிழும். மனிதன் என்ன சொல்லுகிறார் என்று அறிய ஆசை வருவது இயல்புதானே!

அவர் சொல்லுகிறார்: "ஒரு புலவர்; மிகவும் வறிய புலவர்; வயது அதிகம் சென்ற கிழவர் கூட. இந்த நிலையில் அவருக்கு யாருங் கிடையாது. சொத்து, பணம், பண்டம் அந்தப் பேச்சே வேண்டியதில்லை. ஒரு சிறு குடிசையிலேதான் வாழ்ந்தவர். அண்டை, அபல்வீட்டுச் சிறுவர்கள் வந்து தறுதறும்பாகக் கிழவ ருடன் சேஷ்டை செய்வதுண்டு. ஒருநாள் சாயந்தரம் - கிழவர் குடிசை வாயிலில் இருக்கிறார். சிறு குடிசையில் பல இடங்களி லும் எதையோ தேடுதல் செய்கிறார். பிறகு கொஞ்சம் ஓய்வு. ஒரு இளைப்பு. மணக்களைப்பு. பிறகுத் தேடுகிறார். அது கிழவ ருக்கு முக்கியமான ஒரு பொருள். அது இல்லாவிட்டால் வாழ்க்கை 'சப்' என்றாய்விடும். 'அவ்வளவுக்கு என்ன பெரிய பொருள்' என்று நீங்கள் அதிசயிக்க வேண்டாம். இந்த வறிய கிழப் புலவ ருக்கு அவ்வீதமாக என்ன பொருள் உண்டு? அது ஒரு 'பாக்கு வெட்டி!' பாக்குவெட்டிதான் - உங்களுக்குச் சிரிப்பாய் இருக்கிறது. கிழவருக்கு அதுதான் உயிர். கிழவரிடம் கோடரியில்லை. கத்தி, அரிவாள் கிடையாது. அவருடைய சொத்து, முதிசம், சீதனம்

எல்லாம் ஒரே ஒரு பொருள்தான். கிழவரின் பலகரும்ங்கட்கும் அந்தச் சின்னப் பாக்குவெட்டிதான் பதமாயிருந்தது. சொரியக்கூட அதுதான் உதவுவது. அதை யாரோ குறும்புத்தனமாகக் களவாடி விட்டார்களே! என்றுதான் இந்த ஏக்கம் எல்லாம். பலமுறை பல இடங்களிலும் தேடி அலுத்துக் களைத்த புலவர், தன் பாஷையில் பிரலாபிக்கிறார். அதுதான் இது:

† “விறகு தறிக்கக் கறிநறுக்க
வெண்சோற் றுப்புக்கு) அடகு

[வைக்கப்
பிறகு பிளவு கிடைத்த தென்றல்
காலாறுகப் பிளந்து கொள்ள
பறகு பறகென் றேசொறியப்
பதமா யிருந்த பாக்கு வெட்டி.
இறகு முளைத்துப் போவ துண்டோ?
எடுத்தீ ராயிற் கொடுப்பீரே!

-என்று கூறிமுடித்துச் சிரித்தார். அந்த மோகணப் புன்னகை மறக்கக்கூடியதல்ல. கால் ஆட்டம் நின்றது. நாங்கள் ஒருவரைப் பார்த்து ஒருவர் மலைப்பும் சிரிப்பும்; ஆட்டமும் போட்டு மேடைப்பக்கம் திரும்பினோம். ஆனாக் காணவில்லை. ஜன்னலுக் கூடாகப் பார்த்தபோது, அவர்

† இராமச் சந்திரக் கவிராயர்

தன் அறை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தார். பாடம் முடிந்தது என்பதைக் காட்டும் “டிங், டிங்” ஒசை கேட்டது. வகுப்பு முழுவதும் “விறகு தறிக்கக் கறி நறுக்க.....” என்று ஒரே சத்தம். எல்லோருக்கும் தானாகவே பாட்டுப்பாடமாய்விட்டது. பிறகு தான் செய்யுளை எழுதிக்கொண்டோம். திரும்பத் திரும்பப் படித்து இன்புற்றோம். நண்பர்களிடம் கூறி மகிழ்ந்தோம். அவரைக் கண்டால் ‘இவர்தான் அந்தப் புலவரே?’ என்றும் ஐயுற்றோம். புலவர், புலவரை அறிமுகப்படுத்திய விதந்தான் என்னே!

Presentation என்று சொல்வார்களே ஆங்கிலத்தில். - அதை இவர் நன்கு கையாள்பவர்.) அந்தச் செய்யுளை எண்ணி சித்திரமாக எங்கள் மனத்தில் புகுத்தி, எங்களைத் திணறவைத்தார். ஆங்கிலக் கற்றவர்களும் தமிழ் படிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கையும் எங்களின் பலருக்கு உண்டாயிற்று. தமிழ் இலக்கியத்தை நாங்கள் நன்றாகச் சுவைத்தோம் என்று அவரே பலமுறை பல இடங்களிலும் கூறியதாண்டு - அவர் இப்போது இல்லை. அது ஒருகாலம்! *

*

முற்போக்கு இலக்கிய ஆசிரியர்கள் பாட்டாளி மக்கள், கொடூர இடையம் படைத்த முதலாளிகள், ரிஷ்டா இழுத்தே உயிர் மாயும் கூவிகள் - இவர்களை யெல்லாம் பற்றி வெகு அற்புதமாக எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு ஒன்றுதான் தெரியவில்லை. அது மனித இருதயம், இதைத்தவிரப் பாக்கி எல்லாவற்றையும் தந்திரமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுவார்கள்.

- ந. சீதம்பாசுப்ரமணியம், ‘கலைமக’வில்.

சந்திரகாந்தி

‘சமர்க்கண்ட்’ நாட்டிற்குடா கப் பிரயாணம் செய்பவர்கள், ‘கைது’ அரசினையும், அவன்மகள் ‘சந்திரகாந்தி’ யையும்பற்றிக் கேள்விப்படாமற் போகமாட்டார்கள். அவளது கதை அவ்வளவு பிரசித்தி பெற்றது. சந்திரகாந்தி கற்சிலைபோன்ற உடலும் பெற்றவள். குதிரைச் சவரரியில் நிகரற்ற பயிற்சி பெற்றவள். மல்புத்தத்தில் அவளை வெல்லக்கூடியவர்கள் அந்தப் பக்கத்திலேயே இருந்ததில்லை.

அரசனும் மனைவியும் தங்கள் மகனாக் கு விவாகம் செய்து வைக்க விரும்பினர்.

“அவள் இன்னும் குழந்தையல்ல; ஆண்களோடு மல்புத்தம் செய்வதை அவள் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் இதைப்பற்றி அவளோடு பேச வேண்டும்” என்றுள் அரசி.

“உண்மைதான்; - அவளிடம் சொல்கிறேன்” என்றுள் அரசன்.

மறுநாள் தந்தையும் மகளும் சந்தித்து மனம்விட்டுப் பேசினார்கள். ஆண்களோடு பெண்கள் மல்புத்தம் செய்வது அந்த நாட்டு வழக்கமல்ல என்பதைச் சந்திரகாந்தி ஒப்புக்கொண்டாள். “தந்தையே! ஆனால் நான் ஆண்களைத் தோற்கடிப்பதில் பெருமை

யும் சந்தோஷமும் அடைகிறேன்” என்றுள்.

“அதில் தவறு இல்லையென்பது உண்மைதான். ஆனால் அதனால் லாபமும் ஒன்றும்மில்லை. நீ இன்னும் சிறுமியல்ல; கிளையாடிக்கொண்டிருப்பதற்கு, நீ கிவாகம் செய்துகொண்டு குடும்ப வாழ்க்கை நடத்தவேண்டியகாலம் வந்துவிட்டது.”

இளவரசி மொளும் சாதித்தாள், அரசன் தொடர்ந்து பேசினான்: “உன் தாயும் நானும் அதைப்பற்றி யோசித்து ஒருமுடிவு செய்திருக்கிறோம். பக்கத்து நாடுகளில் தகுந்த ஒரு ராஜகுமாரனைத் தேட நம் ஆட்கள் புறப்பட்டபேசுகிறார்கள்.”

சந்திரகாந்தி பேசுத்தொடங்கினாள்: “தந்தையே! மன்னிக்க வேண்டும். தங்கள் மந்திரிகள் தெரிவுசெய்யும் எந்தக் கிழவனையும் நான் கிவாகம் செய்து கொள்ள முடியாது. நானே என்கணவனைத் தெரிவுசெய்ய விரும்புகிறேன்” — இதைச் சொல்லும் போது அவள் கண்கள் பிரகாசித்தன. “நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறேன். எந்த ஒரு ராஜகுமாரன் என்னை மல்புத்தத்தில் தோற்கடிக்கிறானோ, அவனையே நான் கிவாகஞ் செய்துகொள்ளு

இ. சுப்பிரமணியம்

வேன். இதை நாடெங்கும் பிரகடனம் செய்துகொடுங்கள்!”

அரசனுக்கும் அது நல்ல யோசனையென்றே தேரன் றிற்று. “சரி, உன் இஷ்டப்படியே ஆகட்டும்!” என்றான்.

“இன்னமொரு விஷயம், என்னை வெல்ல எண்ணிவரும் ராஜகுமாரர்கள் தோற்றுப்போனாலோ!..... பந்தயத்திற்கு வருபவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தூறு குதிரைகள் கொண்டுவர வேண்டும், தோற்றுப்போனால், அதற்கடையாளமாகக் குதிரைகளை விட்டுவிட்டுப் போகவேண்டும்.”

குதிரைப் பிரியனை அரசனுக்கு இந்த யோசனை மிகவும் பிடித்தது. உடனேயே லிகிதனைக் கூப்பிட்டுப் பிரகடனம் எழுதச் சொன்னான். அது அரசனின் கைச்சாத்தோடு பல நாடுகளுக்கும் அனுப்பப்பட்டது.

சிலநாட்கள் செல்ல ராஜகுமாரர்கள் வரத் தொடங்கினார்கள். அரசனின் சபாமண்டபத்திலேயே மற்கூடம் அமைக்கப்பட்டு, அரசன் முன்னிலையில் — ஏராளமான ஆண், பெண்களின் மத்தியில் — அவர்கள் தைரியம் சோதிக்கப்பட்டது. எந்த ராஜகுமாரனாலும் அவனை வெல்ல முடியவில்லை. பதிலையிரத்துக்கு மேற்பட்ட குதிரைகள் அரசனுக்குச் சொந்தமாயின.

“குதிரைகள் வந்து சேருவது நிறுத்தப்படாவிட்டால், இப்போதிற்குமே மெய்ச்சல் நிலங்கள் போதாமல் போகும்” என்றான் அரசன்.

“எங்களுக்கு வேண்டியது ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளையே. ஆனால் குதிரைகள்தான் கிடைக்கின்றன.” என்று அரசி துக்கத்தோடு சொன்னாள்.

“என்னைப் பலவீனத்துக்கு அடிபணியச் சொல்கிறீர்களா? தகுந்த ஒருவன் வந்து என்னைத் தோற்கடிக்கட்டுமே!” என்றாள் சந்திரகாந்தி.

கடைசியில் நம்பிக்கையளிக்கும் ஒரு செய்தி எட்டியது. வடக்கே மலைப்பிரதேசத்திலிருந்து ஒரு இளவரசன் சந்திரகாந்தியை வெல்வதற்காக வந்து கொண்டிருந்தான். அவன் வெறும் சொகுசுக்கார இளவரசன்ல்ல, பல யுத்தங்களைக் கண்டவன். நல்ல உயரமும், அழகும் உள்ளவன். பலசாலி. பாமார் என்னும் அரசனின் மகன். அவன் பெயர் மெங்கு.

அவன் வந்து அரண்மனையில் விருந்தினரைத் தங்கினான். ஒரு அழகிய தந்தப் புஷ்பத்தை ராணிக் குப்பரிசாக அளித்தான். சினத்தில் கிடைக்கும் பச்சைக் கற்கள் பதித்த தட்டுகளையும், கண்ணங்களையும் அரசனிடம் சமர்ப்பித்தான். தேனொழுக்குப் பேசுவோ, நாகரீகமாக நடக்க முயற்சிக்கவோ அவன் விரும்பவில்லை. அவனது பேச்சும் நடத்தையும் சாதாரணமாகவும், நேர்மையாகவுமிருந்தன.

‘மிகவும் நல்ல பையன். நீங்கள் சந்திரகாந்தியிடம் கண்டிப்பாகப் பேசி, இவனையே முடிவு செய்யவேண்டும்” என்றாள் அரசி. அரசனும் சம்மதித்தான்.

மெற்குவும் சந்திரகாந்தியும் சோலையில் உலாவப் போனார்கள். "நான் உன்னைப் பார்ப்பதற்காக அதிக தூரத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன்" என்றான் அவ்விளவரசன்.

"நானும் உங்களுக்காகவே காத்திருந்தேன்"

"ஒருமுறை பார்த்ததிலேயே உன்னை எனது அரண்மனைக்குக் கொண்டு போகத் தீர்மானித்து விட்டேன். நீ என்னை வரச்சம்மதிக்கிறாயா?"

"ஆம், முழுமனத்தோடு வரக்காத்திருக்கிறேன். ஆனால், அது நிபந்தனைப்படி நடக்க வேண்டும்"

"நான் எத்தனையோ வீரரை மண் கவலச் செய்திருக்கிறேன்"

"எத்தனையோ வீரர்கள் தங்கள் தங்கள் குதிரைகளை இங்கே விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்!"

"நான் நூறு குதிரைகளுக்குப் பதில் ஆயிரம் குதிரைகளல்லவா கொண்டுவந்திருக்கிறேன்" என்றான் அவன் சிரித்துக்கொண்டே.

"நீங்கள் மற்றவர்களைவிட அதிகம் இழக்கத் துணிந்துவிட்டீர்களோ!"

"இல்லை; நான் மிகப்பெரிய வெற்றியடையப் போகிறேன். 'காதல்' என்னை உன் எசமானுக்கும!"

இதற்குச் சந்திரகாந்தி பதில் கூறவில்லை. இருவரும் மௌனமாக நடந்தார்கள்.

அன்றிரவு ராணியும் மகளும் சந்தித்தார்கள். அந்த வட்டேசத்து ராஜகுமாரனைத் தனக்குப் பிடித்திருப்பதாக ராணி கூறினாள். அவனது தேசம் மிகவும் அழகியதென்று வாணித்தாள்.

"அவனை இலகுவில் தோற்கடிக்கமுடியாது. அவனைப்போன்ற கணவன் கிடைப்பதற்காக எந்தப்பெண்ணும் பெருமையடைய வேண்டும்"

"ஆம். அவன் கிடைப்பதானால் எந்தப் பெண்ணும் பெருமையடையவேண்டியதுதான்" என்று சந்திரகாந்தி ஆமோதித்தாள்.

"அப்படியானால்?"

"எந்தப் பலசாலியும் இன்னொரு பலம் குறைந்தவனிடம் தோற்றுவிட்டதாக நடிப்பது கஷ்டமான காரியம். பந்தயம் பந்தயமாகவே இருக்கவேண்டும்."

"ஆயிரம் குதிரைகளுக்காக ஒரு நாட்டின் நன்மையையே இழக்கப்போகிறாயா?"

"பந்தயம் பந்தயம்தான்!

மறுநாள் அரசன் மகளைச் சந்தித்தான். பாமரர் அரசனின் செல்வத்தையும், தேசத்தின் பலத்தையும் புகழ்ந்தான். அந்த இளவரசனை மருமகனாகப் பெறுவதால், தற்போது தேசத்தின் எல்லை விஷயமாக இருந்துவரும் சச்சரவுகள் நீங்க வழி பிறக்கும் என்றும், இரு ராஜ குடும்பங்களும் ஒன்றுபடுவதால் எவ்வளவோ நன்மை ஏற்படுமென்றும் எடுத்துக்காட்டினான். "ஆதலால், குமுந்தாய்! அவனை முற்றாக மண்ணைக் கவலச் செய்துவிடாதே! நீ தோற்றதாக நடிக்கவும் வேண்டாம். அவன் உனக்குச் சமமானவன் என்றவது ஏற்படச் செய்" என்றான்.

சந்திரகாந்தி பதில் பேசவேயில்லை.

தோட்டத்தினருகில், குளக்கரையில் மற்கூடம் அமைக்கப்பட்டது. சுற்றிலும் கயிற்று

வேலி அமைத்து, உள்ளே கணுக்கால் புதையுமளவுக்கு வெள்ளை மணலைக் கொட்டினார்கள். மேலே நிழலுக்காகப் பட்டுவிதானம் அமைத்தார்கள்.

மற்போருக்குரிய உடை அணிந்து, சந்திரகாந்தியும் மெங்குடும், மற்கூடத்தினுள் பிரவேசித்தார்கள். சந்திரகாந்தி மேலங்கியைக் கழற்றி விசியதும், கைது அரசன் மனைவியைப் பார்த்து, "நமது மகள் சிறு குழந்தையாக இருந்தபோது அவளுக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கும்படி தெய்வங்களை வேண்டிக் காணிக்கை செலுத்தினோம். அது எவ்வளவு பிசகாகப் போய்விட்டது பார்த்தாயா? இப்போது அவளுக்குச் சிறிது மனத்தளர்ச்சியாவது ஏற்பட்டால்தான் நமது எண்ணம் நிறைவேறும் என்றான்.

அரசி தெய்வங்களை யெல்லாம் தன் மகளுக்குச் சிறிது மனத்தளர்ச்சியை ஏற்படுத்தும்படி பிரார்த்திக்கத் தொடங்கினாள்.

ராஜகுமாரனும் சந்திரகாந்தியும் மற்கூடத்தில் சந்தித்தார்கள். முதலில் சாதாரணமாக விளையாடினார்கள். அப்போதே மெங்கு இவள் லேசான பேர்வழியல்ல என்று தெரிந்துகொண்டான். பாதிநேரம் இருவருக்கும் வெற்றியோ தோல்வியோ ஏற்படவில்லை. மெங்கு தனக்குத்தெரிந்த வித்தைகளை யெல்லாம் உபயோகித்துவிட்டான். சந்திரகாந்தி விட்டுக் கொடுப்பதாயில்லை.

சந்திரகாந்தி தனது பிரத்தியேகமான 'பிடி'களை ஆரம்பித்தான். முதல் பிடியை அவன்

லேசாகத் திமிறிவிட்டான். இரண்டாவது பிடியைச் சிறிது கஷ்டப்பட்டுத் திமிறினான். மூன்றாவது பிடியில் விழுந்தே விட்டான்! ஆனால், அவனையும் இழுத்துக் கொண்டே விழுந்தான். உடனே எழுந்துவிட்டான்.

அவர்கள் மறுபடி சந்தித்தனர். அவன் அவளை இறுக்கக் கட்டிச் கொண்டான். இம்முறை அவள் திமிறிமாட்டாளெனத் தெரிந்தது. அவன் அவளை மெதுவாகக் கீழே இழுத்தான். அவளது உண்ணமான மூச்சு அவன் முகத்தில்பட்டது. அவளது இருதயம் அடிப்பதை அவன் இருதயம் உணர்ந்தது. அவள் கண்கள் அகன்றன. அவன் உதடுகள் அவள் உதடுகளைச் சமீபித்தன...

அவன் பிடி தளருவதைச் சந்திரகாந்தி உணர்ந்தான். உடனே அவள் திமிறிக்கொண்டு, அவளைத் திரவென்று தூக்கிவிட்டாள். அவன் மல்லாக்காக விழுந்தான். சந்திரகாந்தி அவளைப் பிடித்து அழுத்தி மணலுள் புதையச் செய்துவிட்டான்!

பந்தயம் முடிந்தது.

பந்தயத்தைப் பார்த்தவர்கள் யாவரும் வியாகூலமடைந்தார்கள். இதன்முன் அவர்கள் இவ்வளவு வியாகூலமடைந்ததேயில்லை. எல்லாரும் மெங்கு தங்கள் இளவரசியின் கணவரை வரவேண்டும் என்றே விரும்பினார்கள். அரசனும் அரசியும் கூடத் தங்கள் அதிருப்தியை மறைக்கவில்லை.

“நீடுவென்றுவிட்டாய்” என்ற அரசியின் குரலில் ஜீவகளைப்பே இல்லை.

சந்திரகாந்தி பேசவேயில்லை. அவள் கண்களில் நீர் துளித்தது.

“நீ இதையிட்டுச் சந்தோஷ மடைவதாகத் தெரியவில்லையே!”

“என்னால் அதைத் தடுக்க முடியவில்லை. பந்தயம் பந்தயம் தான்!”

“அப்படியானால் ஏன் அழு கிறாய்?”

“எனக்குத் தெரியாது!”

யாவருக்கும் சிற்றுண்டி விருந்து நடந்தது. மெங்குவிற் குச் சந்திரகாந்தியே மதுவும் சிற்றுண்டியும் எடுத்துக்கொண்டு போனான். அவன் பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்தான்.

“உன்னுடைய அழகு தான் என்னை வென்றது. அழகின் முன் ஆண்கள் பலவீனராகித் துரர்கள்!” என்றான் மெங்கு.

அவன் தன் தோல்வியைப் பொருட்படுத்தாதவன் போலச் சிரித்துச் சந்தோஷமாகக் குடித்துக் குதூகலித்தான். ஆனால் உண்மையில் ஒரு பெண்ணிடம் தோல்வியடைந்ததைப்பிட்டு வெட்கினான்.

மதுநாள் மெங்கு தனது ஆயிரம் புரளிகளையும் சமாக்கண்டில் விட்டு விட்டுப் புறப்பட்டான். சந்திரகாந்தி அரண்மனை ஜன்னல் வழியாக, அவனும் அவனது வீரர்களும் போவதைப் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தாள். கடைசி வீரன் மறையும்வரை அவள் கண் கொட்டவேயில்லை.

சந்திரகாந்தியோடு கடைசி யாகப் போட்டியிட்டவன் மெங்கு தான். கடைசியாகக் கிடைத்தவையும் அவனுடைய குதிரைகள்தான். அதன்பின் யாரும் அவளோடு போட்டியிடத் துணியவில்லை.

சிலநாட்களின் பின் சுற்றுப் புறத்திலுள்ள அரசர்கள் கைது வின் மேய்ச்சல் தரைகளைக் கைப் பற்ற முயற்சித்தனர். அவைகளைக் காப்பாற்ற அரசன் தன் குதிரை வீரரை அனுப்பினான். மேய்ச்சல் தரைச் சண்டைகள் அடிக்கடி ஏற்படலாயின. அப்போது அரசனே நேரில் படைகளை நடத்தவேண்டியும் ஏற்பட்டது. அப்போது சந்திரகாந்தியும் போர்முனைக்குப் புறப்பட்டான். மெங்கு விட்டுப் போன உயர்ந்த சாதி வெள்ளைக் குதிரையில் ஏறிப் போய், மற்ற வீரர்களிலும் அதிக சாகசத்தைக் காட்டினான் அவன்.

சில வருடங்கள் சென்றன.

பாரோ பெரிய படையோடு வருவதாக அறிந்து கைது அரசன் தன் படையோடு அவர்களை எதிர்க்கப் புறப்பட்டான். சந்திரகாந்தியும் கூடவே சென்றான். தங்கள் வீரர் எதிரிகளிலும் பார்த்துக் குறைந்த எண்ணிக்கையில் இருப்பதைக் கண்ட அரசன் தன் வீரரைக் கோட்டைக்குள்ளே பின்வாங்கும்படி உத்தரவிட்டான்.

சந்திரகாந்தி மட்டும் பின் வாங்கவில்லை. அவள் யாரையோ கண்டுவிட்டவள்போல எதிரி அணிவகுப்பிற்குட் பாய்ந்தாள்.

* மாணவருக்கு *

இலங்கையின் பல பகுதிகளிலிருந்தும், அநேக அன்பர்கள் 'மறுமலர்ச்சி'க்காகக் கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் ஆகியவற்றை எழுதி அனுப்பிக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள். அனுப்பிவிட்டு அடிக்கடி, 'பிரசாரத்துக்காக எடுத்துக்கொள்கிறீர்களா? இல்லையேல் திருப்பி அனுப்பி வைக்கலாம்!' என்று எழுதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நமக்கு வரும் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் மிகுந்த கவனத்தோடு பார்வையிடுகிறோம். பிரசாரத்துக்குத் தகுதியில்லாதனவற்றை, (முத்திரை அனுப்பியிருந்தால்) இயன்றவரை திருப்பி அனுப்பிவிடுகிறோம்.

கட்டுரைகளைத் திருப்பி அனுப்பும்போது - சம்பிரதாயத்துக்கல்லாமல் - உண்மையிலேயே மிக மனவருத்தமடைகிறோம். முக்கியமாக இளம் மாணவர்களின் கட்டுரைகளைத் திருப்பி அனுப்பும்போது, 'மிகுந்த ஆர்வமுள்ள இந்த இளைஞரின் மனத்தில் உற்சாகம் குன்றிவிடுமோ?' என்று மனமராக் கவலையுறுகிறோம். ஆயினும் இலக்கிய மதிப்பில்லாத விஷயங்களை 'மறுமலர்ச்சி'யில் பிரசுரித்து, நமது வாசகர்களின் அதிருப்தியைச் சகித்துக்கொள்ள முடியாமலிருந்தோம்.

ஆகவே, இத்தகைய மாணவர்களுக்காக மூன்று நான்கு பக்கங்களை இனி ஒவ்வொரு இதழிலும் ஒதுக்கிவிடுவென்று தீர்மானித்திருக்கிறோம். ஆனால், எவ்வித கருத்துமில்லாமல் கண்டபடி எழுதும் விஷயங்களுக்கு இதில் இடம் கிடைக்காது. இது குழந்தைகள் பக்கமல்ல! முற்போக்குள்ள - ஒரு நல்ல எழுத்தாளராகக்கூடும் என்று கருதக்கூடிய - இளம் மாணவர்களுக்கே இப் பகுதியில் இடம் கிடைக்கும். மாணவர்களே,

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

அரசன் பின்னால் கூப்பிட்டதையும் கவனிக்கவில்லை. அவள் தனிமையில் நின்ற ஒரு வீரனிடம் குதிரையைச் செலுத்தினாள். யாவரும் ஆச்சரியத்தோடு பார்த்து நிற்க, வானே உருவி அவளை வெட்டுவதற்குப் பதிலாக, குதிரையிலிருந்து தூக்கித் தன் குதிரையில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு, தன் படையை நோக்கித் திரும்பவும் பாய்ந்தாள். எதிரி வீரர்கள் கூச்சலிட்டுத் தூரத்தினார்கள். ஆனால் அவள் கோட்டைக்குள் புகுந்துவிட்டாள்!

சந்திரகாந்தி மற்கூடத்தில், வீரரால் தோற்கடிக்கப்படவில்லை. ஆனால், பின்னால் தன் மணத்தால் தோற்கடிக்கப்பட்டாள். அவள் தூக்கி வந்தது வேறு யாரையுமில்லை. மெங்குவைத்தான்!

"காதல், என்னை உன் எசமானைக்கும்" என்று அவன் கூறியது உண்மையாயிற்று.

[பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் 'மார்த்தேயோபோலோ' என்பவர் தமது பிரயாணக் கதைகளில் இந்தக் காதல் கதையைப் எழுதியிருக்கிறார். - ஆங்கிலத்திலிருந்து தழுவுவல்.] * * *

சூருக்கமாக விஷயங்களை எழுதி அனுப்பிவைப்புகள். தெரிந்த தெரிந்த இரண்டு மூன்று விஷயங்கள் ஒவ்வொரு இதழிலும் பிரசுரிக்கப்பெறும்.

இப்பகுதிக்காக எழுதும் மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தாம் படிக்கும் பாடசாலைப் பெயர், படிக்கும் வகுப்பு என்பவற்றைத் தவறாது தெரிவிக்கவேண்டும்.

கீழே பிரசுரிக்கப்பெற்றுள்ள 'படிப்பது புராணம்;' என்ற விஷயம் ஒரு மாணவராலேயே எழுதி அனுப்பப்பெற்றது.

'படிப்பது புராணம்.....'

— துரைமணியம் —

நல்ல கோடைகாலம். இருப்பையின் காய்கள் பழுத்துச் சொரியும் காலத்தான் அது.

பகல் முழுவதும் காட்டிலே காந்துறைந்த வெளவாலினங்கள் இரவு வந்ததும் ஊரூராக இருப்பை மாங்களைத் தேடிக்கூட்டக் கூட்டமாக வந்துகொண்டிருந்தன. அந்த நல்ல நிலவொளியிலே அவைகள் குதூகலமாகப் பறந்து செல்லும் காட்சி ஒரு இன்பத்தைத் தந்தது.

இக்காட்சியை அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டே தெருவோரமாகப் பாடசாலைக்கு வந்துகொண்டிருந்தேன் நான், இரப்படிப்புக்காக. "தம்பி! ஒரு சின்னவிஷயம்!" என்ற குரல் கேட்கவே நின்றுவிட்டேன்.

'இது யார்... இந்த மனிதன்? என்ன விஷயமோ?.....' என்று யோசித்துக் கொண்டே அந்த மனிதனிடம் போனேன். அடாடா! அது வேறு யாருமில்லை. எங்களுரில் திருவிழாக்காலத்தில் சுவாமிக்குப் பின் நின்று சிவநாமம் சொல்லித்தரும் ஒருவர்தான். அவருக்கு என்னபெயர் என்று கேட்கிறீர்களா? அவருடைய பெயர் வந்து... வந்து...

வந்து..... மனிதன் 'பிரபலிக்க மான்' மனிதனேதான்; பெயர் தான் வரமாட்டேனென்கிறதே! சரி, இப்போ பெயரில் என்ன வந்தது? "கண்ணப்பர்" என்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள்!

"தம்பி! நாளைக்கு அம்மன்கோயில் கொடியேற்ற விழா நடக்கப்போகிறது. சிவநாமம் படிக்கிறதற்கு ஒழுங்கு செய்திருக்கிறேன். அதற்கு நீரும் இரண்டு மூன்று பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வரவேணும்! நம்பியிருக்கிறேன்! உம்மை 'அம்மாளாச்சி' ஆசீர்வதிப்பா...' என்று ஏதேதோ பேசிக்கொண்டே போனார். எனக்குப் போதும் போதுமென்றுகிவிட்டது. 'அப்பப்பா, இது பெரிய தருமசங்கடமாகவல்லவா இருக்கிறது! அறிந்தறிந்தும் இந்த மனிதனிடம் நான் ஏன் அகப்பட்டுக் கொண்டேன்!' சிவநாமம் படிப்பதற்கு விருப்பமில்லாமல்தான் இப்படி நினைத்தேனென்று நீங்கள் நினைத்துவிட வேண்டாம்! 'சின்னச்சங்கதி' ஒன்றிருக்கிறது.

இந்த மனிதன் உலகத்திலேயே ஒரு அதிசயப் பிறவி! இரவு முழுவதும் சிவன் கோயில்களை

இடித்துத் தகர்த்துவிட்டுப் பகல் முழுதும் சிவநாமம் படிக்கும் பேர்வழி தான் இவர்! அதாவது: சற்றுப்பொறுங்கள், கடைசியில் விஷயம் வெளிப்படும்!...

எப்படியாவது அவருடைய எண்ணத்துக்கு முழுக்குப் போடப்பார்த்தேன். ஆனால் அவரோ விட்டபாடிக்கலை. என்ன செய்வது? “உம், அதற்கென்ன பார்ப்போம்...” என்று அரைகுறையாகச் சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்தும் மெதுவாக நழுவினேன்.

இருந்தாலும் இந்தச் சம்பாஷணைக்குப்பின் என் மனதில் ஒரு பயம் உண்டாகிக்கொண்டிருந்தது. நான் சிவநாமம் படிக்கப் போகாவிட்டால் அம்மன் என்னென்ன தொந்தரவுகளெல்லாம் செய்யுமோ?

அந்தக் கண்ணப்பர் எந்தக் கொடுமை செய்பவராக இருந்தாலும், இந்தக் கொடியேற்றத்திருவிழாவுக்காகவாவது அந்தத் தொழிலை விட்டிருக்க மாட்டாரா? அவர் அப்படி அறிவில்லாதவரா? ஆதலால் நான் காசையினும் சிவநாமம் படிப்புக்குப் போகத்தான் வேண்டும்! என்ற முடிவுக்கு வந்தவனைப் பள்ளிக் கூடத்தா மேசையின்மேலே இதுவரையில்லாத ஒரு நல்ல நித்திரை கொண்டேன்.

“ஓம்” என்றொரு சப்தம் என் நித்திரையைப் பறக்கடித்துவிட்டது. எழுந்து கண்ணைத் துடைத்தவாரே உட்கார்ந்தேன். அந்தச் சமயம் ‘டக்...டக்...டக்...டக்’ என்று ஏதோ பல ‘கூரை’ ஒட்டுக்கு மேலே விழுந்தன...

இது என்னவாக இருக்கலாம்? யோசித்தேன்!... யோசித்

தேன்! இன்னதென்றறிய முடியவில்லை.

அடுத்தகணம் ‘ரோசிலை’ நின் வெளிச்சம் என்மீது விழுந்தது. அதைத் தொடர்ந்து நண்பர் மாவேலு, ‘என்ன துரையாஜ்! நித்திரை வரவில்லையா? நடுச்சாமத்தில் எழுந்திருக்கிறீரே!’ என்று சங்கடப்பட்டு யருகே நின்று கேட்டார்.

“ஆமாம், ...மாவேல்! ஏதோ பலத்த சக்தம் ஒன்று கேட்டது. ஒட்டுக்குமேலும் ஏதோ ‘சடார் சடார்’ என்று விழுந்தன. என்ன வென்று தெரியவில்லை...” என்றேன் நான்.

“ஓஹோ, அதுவா! அது துவக்கு வெடி... ஒட்டுக்கு மேலே விழுந்தவை சன்னங்கள்! எங்களுடைய கண்ணப்பர்தான் சுட்டது. இன்றைக்குத்தான் அவருக்கு நல்ல வேட்டையாம்!... பெரியதொரு வெளவாலைச் சுட்டு விழ்த்தியிருக்கிறார்!” என்றார் மாவேலு.

என் மனம் ‘நீக்’ என்றது. “கண்ணப்பரா சுட்டது?...”

“ஓமாம்! வேறு என்ன சொன்னேன்? திருப்பித் திருப்பிக் கேட்கிறீரே!..... சரி, நான் வருகிறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு அவர் போய்விட்டார்.

“என்ன உலகமப்பா இது! கடவுளே!... அம்மாள்சசி!... என்னைக் கோபிக்காதே... கண்ணப்பருடைய சொல்லுக்குப் பயந்து சிவநாமம் படிக்க நான் வரவே மாட்டேன்.” ‘படிப்பது புராணம்; இடிப்பது சிவாலயமா?’

- கருத்தொருமித்த எங்கள் காதல் வாழ்விலே ஒரு சூறவளி தோன்றியது. — இது தோன்றுவதற்குக் காரணமானவரும் மஹாத்மா காந்தியேதான்!...

அவள் தியாகம்

○ வரதர் ○

‘மஹாத்மா காந்தியின் ஒரு வெறியனுடைய துப்பாக்கிக்குண்டுக்குப் பஸியானா’ என்ற செய்தி.....

சுற்றிலும் பத்து முரடர்கள் நின்று, பத்துச் சம்மட்டியினால் ஒங்கி அடித்தால்... அதைக்கூடத் தான் சகித்துக்கொள்ள முடியும். ஆனால் ‘மஹாத்மா சடப்பட்டார்’ என்ற செய்தி, வார்த்தைகளின் சக்தியிலே அடங்காத ஒரு வேதனையை என் உள்ளத்திலே லட்சாரிந்தது.

என்னைச் சுற்றிலும் எல்லாம் மறைந்துவிட்டன. காந்தியின் இல்லாத ஒரே இருண்ட உலகத்தைத் தான் நான் கண்டேன். அதிக வேதனையிலே தோன்றிய ஒரு மயக்கநிலை. அந்த நிலையிலே என் ‘கண்மணி’யின் ஞாபகம் புரண்டது.....

*

என்றையதினம் கண்மணி என் வீட்டில் காலை எடுத்து வைத்தாளோ, அன்றைய தினத்தான் என்னுடைய காந்திப்பித்தம் ஒரு நிரந்தரமான நிலையை அடைந்தது. அவளுடைய தகப்பனாரோ காந்தியத்தின் மூழ்கியவர். ‘காந்தி - வேலுப்பிள்ளை’ என்று தான் அவரைச் சொல்வார்கள். அந்தப் பெருமகனுக்கு ஏற்ற சற்

புத்திரியாகத்தான் கண்மணி பிறந்தாள்.

அவள் சத்தியத்தின் உருவம்.

அழகுக்கு அழகுசெய்யும் நவீன நாகரீக ஆபரணங்களைக் கூட அவள் விரும்பவில்லை; — அன்பே அவள் அணிகலன்.

தொட்டதற்கெல்லாம் ‘முட்டைக் கண்ணீ’ரையே ஆயுதமாக உபயோகிக்கும் பெண்குலத்துக்கு அவள் புறம்பானவள்; — அஹிம்சையே அவள் ஆயுதம்.

அவளுடைய இனிமையிலே நான் மயங்கிவிட்டேன். அவளுடைய அன்புக் கயிற்றிலே நான் கட்டுண்டுவிட்டேன். அவள் தன்னுடைய லக்ஷியங்களுக்காகத் தன் கணவனை — என்னை — என்றும் மீறி நடந்ததில்லை. நான் அவளுக்கு அத்தகைய சந்தர்ப்பத்தை அளிக்கவும் இல்லை.

இவ்விதம் நாங்கள் கருத்தொருமித்த காதல் வாழ்க்கை நடத்தி வருகையிலேதான், நம்வாழ்விலே ஒரு சூறவளி தோன்றியது. — இந்தச் சூறவளி தோன்றுவதற்குக் காரணமானவரும் மகாத்மா காந்தியேதான்!

*

ஒருநாள் இரவு. நான் என்னுடைய அறையில் இருந்து ஏதோ ஒரு காதற் கதையைப் படித்துக்

கொண்டிருந்தேன். சுதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. கடைக் கண்ணால் என் கண்மணி வருவதைக் கவனித்துக் கொண்டேன். 'அவள் வந்து தன் மெல்லிய கிரல்களால் என் கண்களைப் பொத்தாள்; நான்...' என்ற எண்ணத்தோடு திரும்பிப் பாராமல் புத்தகத்தில் கவனமாயிருப்பவன்போலிருந்தேன்.

நான் ஏமாற்றம் அடைந்தேன். அவள் என் கண்களைப் பொத்தவில்லை. அதற்குப் பதில் என் கண்களை நன்றாகத் திறந்துபார்க்கும்படி செய்தாள். ஒரு புத்தகத்தைக் கொண்டுவந்து என்முன்பு வைத்தாள். அதிலே சில வரிக்களின்கீழ் பென்சிலால் அடையாளமிடப்பட்டிருந்தது.

"ஒரு மனிதன் ஒரு ஸ்திரீ மீதும், ஒரு ஸ்திரீ ஒரு மனிதன் மீதும் அன்பு சேலுத்துவார்களாகில், அவர்கள் உலக முழுவதும் எவ்வாறு அன்பு சேலுத்த முடியும்?..... ஒரு புருஷன் தன் மனைவியைச் சகோதரியாகவும், ஒரு மனைவி தன் புருஷனைச் சகோதரனாகவும் பாவிக்கத் தொடங்கிவிட்டால், உலகத்துக்குச் சேவைசெய்ய அவர்கள் தகுந்தவராகிவிடுகின்றனர்"

- இதை எழுதிய ஆசிரியருக்கு முட்டாள் பட்டம் சூட்டவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு, எழுதியவரின் பெயரைப் பார்த்தேன். திடுக்கிட்டேன். நாக்கின் றுனிவரை வந்துவிட்ட என் வசைச் சொற்களைத் திருப்பி உள்ளே அனுப்பிவிட்டேன்.

எழுதியவரின் பெயர் 'மகாத்மா காந்தி' என்றிருந்தது!

நான் போக எண்ணிய பாதை அடைபட்டவுடனே, சட்டென்று வேறு பாதையைக் கண்டுபிடிக்கமுடியாமல் தடுமாறினேன்.

அவள் சொன்னாள்: "உங்கள் மனத்திலே உறுதியிருந்தால்..."

"இல்லாமலென்ன, மஹாத்மா காந்தியே சொல்லியிருக்கும் போது!..... நீ தயாரானே?"

"இல்லாமல் உங்களைக் கேட்பேனா?" — அவள் முகத்தில் தோன்றிய பொலிவு.....

"நல்லது; இன்றுமுதல் நீ என் சகோதரி!"

"தளரமாட்டீர்களே?"

"என்னுடைய வார்த்தையில் நம்பிக்கையில்லையா? மஹாத்மாவின் உபதேசத்தை மீறுவேனா?"

அவள் மகிழ்ச்சி ஆயிரமாயிரம் வருடங்கள் தவறாமல் தவறாமல் குத்தெய்வம் வராமருளும்போது கூட இவ்வளவு மகிழ்ச்சி ஏற்படுமோ!

வெகுலேசாக என் வாயைத் திறந்து வரமளித்தாவிட்டேன். ஆனால் என் நெஞ்சிலே ஒரு சூன்ய உணர்ச்சி படர்ந்தது.

படாடோப வாழ்வு நடத்தும் ஒருவன், தன்னுடைய கௌரவமான நண்பனுக்கு முன்னால் ஒரு நல்ல கிஷயத்துக்கு ஆயிரம் ரூபா நன்கொடை தருவதாக வாக்களிக்கிறான். ஆனால், அந்த ஆயிரம் ரூபாவுக்காக அவன் என்னென்ன கஷ்டங்கள் பட நேருகிறதோ? மனைவியின் பிரிய நகைகளைத் தான் விற்க நேரிடுகிறதோ?

நானும் இதேநிலையில்தான் வர மளித்தனவீட்டேன். கண்மணிக்கு மூன்றால், என்னுடைய போலித் தனத்தைக் காட்டக்கூடா தென்று எண்ணிவீட்டேன். ஆனால்... என்ன மடைத்தனம்! அவளுடைய 'பெண்மை'யின் இனிமைக்காகத்தானே அவளைத் திருப்திசெய்ய விரும்புகிறேன்? அந்தப் பெண்மையே எனக்கு உதவாமற்போகும்போது...? கூர் தல்தலைம் வாங்குவதற்குப் பண மில்லையே என்பதற்காக எந்தப் பெண்ணாவது தன்னுடைய கூர் தலையே வெட்டி விற்றதுண்டா? ஆனால் நான்.....

*

சாரமற்ற இரு நாட்கள் கழிந்தன. மூன்றாவதுநாள் என்னுடைய நண்பரொருவருடன் சினிமாவுக்காகப் புறப்பட்டேன் - இரண்டாவது காட்சிக்குத்தான். இப்படியாவது என் உள்ளத்தின் சூன்யத்தை அகற்றிவிடலாமா என்ற நினைவு.

அது ஒரு ஆங்கிலப் படம் - காதற்கதை. அந்த கடிசைகள் என்ன பாக்கியம் செய்தானோ? அவனுடைய தொழிலே... ஒரு அழகிய பெண்ணை மார்புறத்தழவி அவள் அதரங்களில் முத்தமிடுந்தொழில்.....

நான் குளிக்கப் போனேன்; ஆனால் சேற்றைத்தான் பூசிக் கொண்டு, தியேட்டரிலிருந்து வெளிவந்தேன்.

நெஞ்சிலே வேட்கைக்கணல் எரிய விட்டடை அடைந்தேன். 'பரவாயில்லை; தோல்வினை ஒப்

புக்கொண்டுவிடுவோம் - அவளை ஒருமாதிரிச் சமாதானம் செய்து விடலாம்' என்ற நினைவோடு அவளின் அறையருகே வந்தேன். கதவு உள்ளே பூட்டியிருந்தது! தட்டலாமா?.....

ஒருநிமிஷம் நின்றேன். மனம் துணியவில்லை; மெதுவாகத் திரும்பினேன்.

"யாரது?" - அவள் குரல்! அவளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லைப் போலும்!

"நான்தான்; கதவைத்திற!"
"என்? ஏதாவது..... திறக்க வேண்டுமென்றால்....." அவள் குரலில் ஏதோ ஒரு நடுக்கம். திறந்தாள். விளக்கைத் தூண்டி விட்டாள்.

"என்?... இந்த நேரத்தில்..."
ஒரு நிமிஷம் 'சொல்லிவிடலாமா' என்ற நினைவு, ஆனால், வாயிலே வந்தவை வேறு வார்த்தைகள்தான்.

"ஏதோ கெட்ட கண்கண்டேன், உனக்கு ஏதோ ஆபத்து வந்ததாக! மனம் கேட்கவில்லை; பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன்"

அவள் சிரித்தாள். என் வார்த்தையின் போலித் தன்மையைக் கண்டுகொண்டாளோ?

"இதுதானா? நான் பத்திரமாயிருக்கிறேன். போய்ப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள்!"

அதற்குமேல் நான் அங்கே நிற்கவில்லை, திரும்பி என் அறையிலவந்து படுத்துக்கொண்டேன். ஒருவாரத்துக்குள் இத்தகைய பல சம்பவங்கள்! - என உள்ளத்

திலே வெறியின் வேகம் தாங்க முடியாமல் வளர்ந்தது.....

*

எட்டாவதுநாள். ஏதோ சாதாரண காய்ச்சல் கண்மணியைப் பிடித்தது. சாதாரணமான நோயேயானாலும் வைத்தியரை அழைத்துவந்து மருந்து கொடுப்பித்தேன். இரண்டு நாட்கள் கழிந்தன. ஒருநாள் மாணியில் அவள் என்னை அவசரமவசரமாக அழைத்தாள். அவள் முகமெல்லாம் ஏதோ வித்தியாசமாகத் தோன்றிற்று. தன் பக்கத்தே அமரச்சொன்னாள்; அமர்ந்தேன்.

"என்னை மன்னியுங்கள். நான் இன்னும் அதிகநேரம் உயிரோடு இருக்கமாட்டேன்....."

"ஓ! என்ன வார்த்தை....."

"விண்வார்த்தையல்ல; நான் விலும் குடித்து கிட்டேன்..... அமைதியாக இருங்கள். திர ஆலோசித்த பிறகுதான் இக்காரியத்தைச் செய்தேன்... காந்திஜி கூறியபடி நீங்கள் பிரமச்சரிய வாழ்வு நடத்துவதற்கு நான் இடையூறாக இருந்தேன். கட்டாயத்தின்பேரில் உடலுறவை மாத்திரம் நீக்கிவைக்க முடிந்தது. ஆனால், உண்மையான பிரமச்சரியம் ஐம்புலன்களாலும் அணுஅணுக்கப்படவேண்டுமல்லவா?...எனக்கு வருத்தம் தோன்றியதுமே

தான் இந்தநினைவு வந்தது: 'நான் இறந்துபோய்கிட்டால் உங்கள் வாழ்வு பரிசுத்தமடையும். ஆனால் இந்த வருத்தம் என் உயிரையே மாய்க்கக்கூடிய - அவ்வளவு கொடியதல்லவே? ஆகவே தான் இக்குறுக்குவழியில் இறங்கினேன். விண்பழி ஏதும் வராமலிருப்பதற்காக அரசாங்கத்தாருக்கு ஒரு சமதம் எழுதி என் தலையணையின்கீழே வைத்திருக்கிறேன்..... என்னுடைய இந்தச் செய்கையை மகாத்மா காந்தியே ஏற்றுக்கொள்வாரோ என்னவோ? - ஆனாலும் எனக்கு இப்படிச் செய்வதிலே பூரண மனத்திருப்தி இருக்கிறது. — உங்களிடம் பூரண நம்பிக்கையும் இருக்கிறது. இனி, உங்கள் வாழ்வும் பரிசுத்தமடையும். — என்னை மன்னியுங்கள்....."

நான் சிலையாக விறைத்துவிட்டேன்....."

சிறிதுநேரத்துக் கெல்லாம் அவள் தெய்வமாகிவிட்டாள்!

அவள் இந்த அரும்பெரும் உயிர்த்தியாகத்தை எதற்காகச் செய்தாள்? மஹாத்மாயின் கொள்கைகளுக்காகவா? அல்லது எனக்காகவா?.....

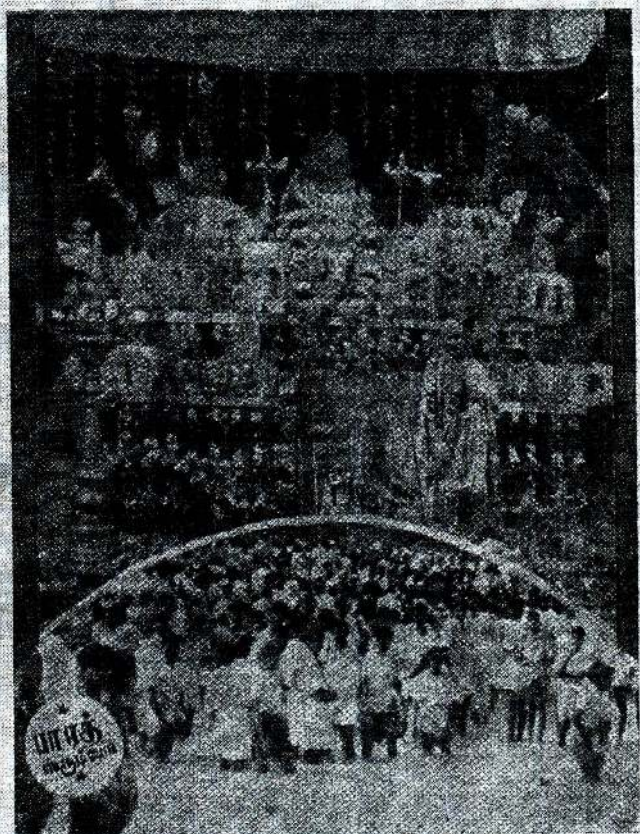
நல்லவேளை! அவள் போய்கிட்டாள். அல்லது இந்த 30-1-48-ந் தேதிச் சம்பவத்தின் கொடுமையைத் தாங்கவேமாட்டாள்!

Publisher: K. S. Natarajan.
Printed at Sri Parwathi Press,
No. 288, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
S. P. Sarma,
T. S. Varatharajan

வாசகர் குறியீடு

வாசகர் குறிய்பு

கரிமலை பெற்ற பாக்கியம்!
★

ஈழநாட்டில்

இலக்கிய மதிப்பு வாய்ந்த

வெளியீடு இது ஒன்றே!

✱

— அடுத்த இதழில் —

வி. வு. காண்டேகர் எழுதிய

“பொன் வண்டி”

என்ற அற்புகமான கதை ஆரம்பமாகிறது!

தமிழில் தருபவர்: கா. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ.

காண்டேகரின் கதைபென்றாலே போதும்;

பூக்கடைக்கு விளம்பரமேன்?

✱

சிங்கள நாட்டின் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளரான
‘விஜயதுங்கா’வின் “மெனிக்காநின் ஜாதகம்” என்ற கதையும்
அடுத்த இதழில் வருகிறது.

‘அ. சே. மு.’ மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

✱

மற்றுப் சுவையான உயர்ந்த பல அச்சங்களும் உங்கள்

உள்ளத்தைக் கவருங்கள்.

‘மறுமலர்ச்சி’யின் ஒவ்வொரு இதழுமே மதிப்புக்குரியவைகளாம்!

உங்கள் பிரதியை நிச்சயம் செய்துகொள்வதற்கு

சந்தாதாராகச் சேர்ந்துவிடுங்கள்.

அதிக பிரதிகள் தேவையான விநியோகாளர்கள்

இப்போதே எமக்கு எழுதவேண்டும்.

ஏஜண்டுகள், இல்லாத இடங்களில் தேவை!

மறுமலர்ச்சி, 288, ஆஸ்பத்திரி ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

Published for The Tamil Literary Renaissance Society, Jaffna.

மறுமலர்ச்சி

மலர் 2 இதழ் 8

சர்வசித்தி
பங்குனி

விலை சதம் 30.

*

ஆண்டுச் சந்தா ரூபா 3-50.

○

காரியாலயம்,
288, ஆஸ்பத்திரி ரோட்,
யாழ்ப்பாணம், (இலங்கை)

ஆதரவாளர்:

திரு. க. கனகரத்தினம் M. P.

அவர்கள்.

○

— இந்த இதழில் —

- கிரிமலை பெற்ற பாக்கியம்
 - வரதர்
 - காவலர் வாக்கும் அடிகளார் வாழ்வும்
 - பொ. கிருஷ்ணன்
 - தமிழ் உலகிற் புதிய எழில்
 - வித்துவான் வேந்தனார்
 - ஜாதிக்கலப்பு
 - டர்பன் ச. மு. பிள்ளை
 - புத்தரின் தக்கம்
 - ஐயாறன்
- அவன்
 - இராஜநாயகன்
 - எட்டாப்பழம்
 - கு. பேரியதம்பி
 - வென்றவிட்டாயடி சத்தினா!
 - வரதர்
 - பிராயச் சித்தம்
 - நடனம்
- எம்முன் இருந்த தெய்வம்
 - நாவற்குழியூர் நடராஜன்
 - அன்பின் திறன்
 - யாழ்ப்பாணன்
 - சுவர்க்க பூமி
- தலைவராயில்
 - கலைக் கடிதங்கள்

— கதைகளில் வரும் பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே —

கலை அறிவுப்போட்டி இல. 6

புதுவருடப் பரிசு ரூபா 2000.00

1-ம் பரிசு ரூபா 1000.	1-ம் போனஸ்பரிசு ரூ. 100.
2-ம் ,, ,, 500.	2-ம் ,, ,, 75.
அனுதாபப் பரிசு } 25 பேருக்கு } ரூ. 125.	3-ம் ,, ,, 50.
விசேஷ்பரிசு ரூபா 100.	4-ம் ,, 5 பேருக்கு 50.

முடிவு திகதி 15-4-48.

1	ஆ	ண்	டு
2	நே		ர்
3		ங்	கு
4	பு	தி	
5		சு	ம்
6	அ		சி
7	கு	நு	
8	ப		வு
9		ழ	வி
10	வா		ல்

1. எதிரே வரும் சர்வதாரி..... சகலருக்கும் நல்வரவாகப் பிரார்த்திக்கிறோம்.
2. இந்துக்களின் புதுவருடத்தை முன்னிட்டுப் பரிசுகள் மாற்றப்பட்டுள்ளதைகள் கவனிப்பார்களாக.
3. புதுவருடத் தினத்தன்று இந்துக்கள்தம் இல்லங்களில்தல் வழக்கம்.
4. புதுவருடத் தினத்தன்று இந்துக்கள் அணியும் புடவைகள் அனேகமாக இதாக இருக்கும்.
5. ஞானிகள் இது பொய்யென்கிறார்கள்.
6. சுட்டுப்பாடு நீங்கியது காரணமாய் இதன்விலை சிறிது தளர்த்திருக்கிறது.
7. இதில் பல இனங்களுண்டு.
8. சில வீடுகளின் தாழ்வாரங்கள் இப்படியும் இருக்கும்.
9.கள் இருக்கும் வீட்டில் சத்தத்திற்குக் குறைவேயில்லை.
10. ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் இது உண்டு.

விடைகள் 25-3-48ம் தேதியிலிருந்தே எம்மால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்.

விடைகளைத் தனிக்காகித்திலும் எழுதலாம். பிரவேசக்கட்டணம் ஒவ்வொரு கூப்பனுக்கும் சதம் 50 (அரை 8), 4 ரூபாவுக்கு 16 கூப்பன்கள் அனுப்பலாம். அதன்மேல் ஒவ்வொரு கூப்பனுக்

தலைவாயில்

❁

“மாசி மாத இதழ் வெளிவந்துவிட்டதாக அறிகிறேன். எனக்கு இதுவரை அவ்விதழ் கிடைக்கவில்லை. தயவுசெய்து உடனே அனுப்பிவைத்துக்கொள்!”—என்ற இவ்விதமான கடிதங்கள் பல, நமது சந்தாதார்களிடமிருந்து சென்றமாதம் எமக்குக் கிடைத்தன. சிலர் இதழ் கிடைக்காததைப்பற்றிக் கொஞ்சம் காரணமாகவே எழுதி எம்மைச் சந்தோஷப்படுத்தினார்கள்! ஆமாம்; சந்தோஷந்தான். ஒரு இதழ் கிடைக்கவில்லையென்பதற்காக அவர்களுக்கு எவ்வளவு கோபம் உண்டாயிற்றோ, அவ்வளவு விற்கு அந்த இதழின்மீது அபிமானம் உண்டென்பதும் தெளிவாகின்றதல்லவா? மறுமலர்ச்சிமீது வாசகர்களின் அபிமானம் வளர்ந்த வருவதைக் காண எமக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி.

ஆனால், இப்படிப் பல அன்பர்களுக்கு இதழ்கள் தவறிப் போவதன் காரணம் நமது காரியாலயத்திலில்லை. ஒவ்வொரு இதழையும் அனுப்புமுன் கவனத்தோடு சரிபார்த்தே அனுப்புகிறோம். அப்படியிருந்தும் அவை தவறிவிடுவதற்குக் காரணம் நமது இலங்கைத் தபால்துறைகளில் வேலைசெய்யும் தபால்துறைகளுடைய ஈவிகத்தனமென்றுதான் தோன்றுகிறது! தங்கள் நாட்டிலிருந்து வெளியாகும் சிறந்த மாதப்பத்திரிகையான மறுமலர்ச்சியை வாசிப்பதில் அவர்களுக்கு அளவற்ற அபிமானம்! அவர்களுடைய அபிமானக் காரணமாகவே நமது சந்தாதார்கள் சிலசமயம் ஏமாற்றமடைய நேரிடுகிறது. இந்த ஈவிகர்கள் பத்திரிகையைப் படித்த பிறகாவது, மறந்துவிடாமல் சேரவேண்டிய இடத்தில் அதைச் சேர்த்துவிடுவார்களானால் மிக நன்றியுள்ளவர்களாயிருப்போம்.

*

சென்ற இரு மாதங்களாக மறுமலர்ச்சிக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் நன்மதிப்பைக் கவனிக்கையில், நமக்கு அளவற்ற உற்சாகம் உண்டாகிறது. தொடர்ந்த மறுமலர்ச்சியின் எதிர்கால இதழ்களை வளம்படுத்துவதற்காக நாம் செய்துள்ள ஏற்பாடுகள் நிச்சயமாக நல்ல பலனைபளிக்குமென்ற நம்பிக்கையேற்படுகிறது.

*

“சுவர்க்க பூமி” என்ற அருமைபான காவியத்தை எழுதுகிற கவிஞர் யார் என்பதை அறியவேண்டுமென்ற ஆவல் பல வாசகர்களிடையே ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கவிஞரின் வேண்டுகோளை — இப்போது நமது பெயரை வெளியிட வேண்டா

மென்ற வேண்டுகோளை — நிராகரிக்க முடியாமைக்கு வருந்திக்
 ரோம். காவிய முடிவில் அவர் பெயரை வாசகர்கள் நிச்சயமாய்
 அறியலாம். இந்த இதழில் வெளியாகியுள்ள காவியப்பகுதி 'அழ-
 குக்கு அழகாய், அற்புதத்துக்கற்புதமாய்' படிக்கப் படிக்க
 இனிக்கிறது! — படித்துப் பாருங்கள்!

அடுத்த இதழில் 'காண்டேக்'ருடைய 'பொன் வண்டி'
 ஆரம்பமாகப் போகிறது. அதற்குமுன், இந்த இதழிலேயே வெளி
 யாகியிருக்கும் ஒரு சிறுகதையில் நீங்கள் காண்டேக்ருடையின்
 சாயலைப் பார்க்க முடியும். நமது இளம் எழுத்தாளர் ஒருவரின்
 வெற்றி அது!

புதிதாகத் தொடங்கிய மாணுவர் பகுதியில் எழுதுவதற்காக
 மாணுவர் பலர், மிகுந்த ஆர்வத்தோடு போட்டியிடுகிறார்கள்.
 அவர்களுக்கெனக் 'கட்டுரைப்போட்டி' ஒன்று கூடிய விரைவில்
 வெளிவரும்!

'கலைக் கடிதங்கள்' என்ற சுவையான பகுதியையும் இந்த
 இதழில் காணலாம்.

'எப்படி முடியப்போகிறதோ?' என்று நீங்கள் ஆவலோடு
 எதிர்பார்த்த 'வென்றுவிட்டாயடி சத்தினி!' "சுபம்! சுபம்!"
 என்று சந்தோஷமாக முடிவுபெற்றிருக்கிறது.

இன்னும் பல எழுத்தோவியங்கள், எழுத்தாளர்களின் நிற
 மையை எடுத்துக்காட்டிக்கொண்டு இந்த இதழை ஆலங்கரிக்க
 கின்றன.

இந்த இதழின் முகப்புப்படம் மகாத்மாவின் அஸ்திகலசம்
 அலங்கரிக்கப்பெற்று வைத்த அழகையும், கிரிமலையிலே பொங்கி
 கின்ற ஜனசமுத்திரத்தின் ஒரு பகுதியையும் காட்டி நிற்கிறது.
 இப்படத்தை மறுமலர்ச்சிக்காக அன்புடன் அளித்த 'பாரத் ஸ்ரூ-
 டியோ' சொந்தக்காரருக்கு நமது நன்றி.

*

இனி ஒவ்வொரு இதழும் விஷயம், பொலிவு, அழகு —
 ஆகியவற்றால் உங்கள் கவனத்தைக் கவரும். ஒரு இதழ் தபாலில்
 தவறியிட்டாலும் அது உங்களுக்குப் பெரிய நஷ்டமாகும். தவற
 விட்டால், தயவுசெய்து எமக்கு எழுதுமுன் உங்கள் தபாற்கா
 ரிடம் ஒருமுறை விசாரிப்புங்கள்!

'எதிர்காலம் நம்பிக்கையளிக்கும்' என்று சொல்லிக்கொண்
 டிருந்தோமே, — அந்த எதிர்காலத்தின் தலைவாயிலிலே வந்துவிட்
 டோம் — என்பதை மகிழ்ச்சியோடு கூறி விடைபெற்றுக்கொள்
 கிறோம். நமஸ்காரம்.

* * *

எம்முன் இருந்த தெய்வம்

இவ்வுட குலக்கடவுள் - எம்முன்
இருந்த தெய்வமொன்று - மனித
துவ்வுடத் தனத்தாலே - அதுவும்
சூக்குமம் ஆகிவிட,

“இந்திய நாட்டினுக்கு - இல்லை
இத்தல முற்றினுக்கும்
சொந்தம தாயொரு - மனிதச்
சொத்தினை— வித்தனை.....”

‘எட்டு வரியெளிணம் - அதைமுன்
எரிட்டுக் கவிதையொன்று
கட்டி அனுப்பு’கென்ற - உங்கள்
சாகிதம் வந்ததுதான்; - ஒரு

என்று தொடக்கிடுவேன் - ஆனால்
வக்க அலையினிலே
ஒன்றல, ஒன்பதெனச் - சிந்தை
சூடி மறைந்துவிடும்.

சொட்டுக் கவிதையுமே - அன்றென்
சோக உள்ளத்தினிலே
தட்டுப் படவுமில்லை; - இதுவரை
தாபமும் ஆறவில்லை.

செத்தன லோஅட்டா! - காந்தி
செத்து மடிபவனோ? - இல்லை;
உத்தமன் வாழுகிறான்! - எந்தன்
உயிரும் வாழுகுதே!

உள்ளத் தெளிந்ததிப்போ - கொஞ்சம்
ஊக்கம் பிறத்ததுதான்; - ஆயின்
வெள்ளம் எனப்புரளும் - உலிதை
வேகம் பிறக்கவில்லை.

நித்தியன் வாழுகிறான்; - என்றும்
கிமலன் வாழுகிறான்;
சத்தியம் வாழுகுது; - அஹிம்சைச்
சாதகன் வாழானோ?

“ஆறாத துக்கம்இதெம் - உள்ளம்
ஆற்றாத பேரிழவு;
மாறாத கேட்டா! - நூறு
மாமாக்கம் ஆளுவம்.....”

பத்திரி காகிரியர்! - என்ன
பாதகம் செய்துவிட்டார்!
செத்தனன் என்றேதோ - என்னைச்
செப்பிடச் சொன்னீரே!

என்று எழுக்கவியும் - ‘குண்டு
எப்படி அண்ணலினைக் [வும்
கொன்றிடுமீ?’ என்றஎண்ணம் - எழு
நின்றிடும்; நின்றிடுவிட,

வையம் அழித்திடினும் - இந்த
வாழ்வு பறந்திடினும்,
ஐய! அதுகுறித்து - ஒரு
அடியும் பாடேனே!

— நாவற்குழியூர் நடராஜன்.

முகப்புப் படம்:

கீரிமலை பெற்ற பாக்கியம்!

மகாத்மாஜியின் அஸ்தியைத் தம்முடன் ஐக்கியமாக்கிக் கொண்டு பெருமிதம் அடைந்த புண்ணிய தீர்த்த ஸ்தலங்களிலே கீரிமலையும் ஒன்றாக இருக்கும் பாக்கியம் பெற்றது.

ஆகா, மகாத்மா காந்தியின் பெருமையே பெருமை! அன்று கீரிமலையில் சூவிந்த நின்ற பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்களையும், பெண்களையும் கண்டபோது இந்த எண்ணந்தான் தோன்றிற்று. இவ்வளவு தீராளான ஜனங்கள் காந்திக்காக வருவார்கள்; அல்லது கடவுளுக்காகமட்டும் வருவார்கள்! 'மகாத்மாஜி தெய்வமாணர்' என்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன சான்று வேண்டும்?

பாரதநாட்டிலிருந்து வந்து சேர்ந்த மகாத்மாஜியின் அஸ்தியை இலங்கையிலுள்ள ஐந்து புண்ணிய தீர்த்தங்களிலே கரைத்தார்கள். இலங்கைத் தமிழ்மக்களின் மத்தியிலே கீரிமலைக்கு அஸ்தியைத் தாங்கிவரும் பெருமை நமது மறுமலர்ச்சி ஆதரவாளர் திரு. க. கனகாத்தினம் M. P. அவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

கொழும்பிலிருந்து புறப்பட்ட அஸ்தி ஊர்வலம் வழியெங்கும் - ஒவ்வொரு ஊரிலும், சிற்சில நிமிஷங்கள் தங்கிப் பொது மக்களால் கௌரவிக்கப்பெற்று 21-2-48 மாலையில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தது. யாழ்ப்பாண நகரிலே திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம் பலம் M. P. அவர்கள் கால்நடையாக அஸ்தியைத் தாங்கி வந்தார். அன்றிரவு முழுவதும் பொதுஜனங்களின் பார்வைக்காக அஸ்தி நகரமண்டபத்தில் வைக்கப்பெற்றிருந்தது. 'ரகுபதி ராகவ ராஜாராம்' — என்று பஜனை தேவர்கள் ஒலித்துக்கொண்டே யிருந்தன. அடுத்தநாள் அதிகாலையில் கீரிமலையை கோக்கி அஸ்தி ஊர்வலம் புறப்பட்டது. வழி முழுவதும் பொதுமக்கள் செய்த மரியாதைகளுக்கு அளவேயில்லை. அஸ்தியைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்ற ஆவலோடு - பக்கியோடு வழியெங்கும் ஜனங்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். வழியில், காங்கேசன்தறைப்பகுதி எல்லையை அடைந்ததும், அஸ்தி கை மாறிற்று. திரு. S. J. V. செல்வநாயகம் M. P. அவர்கள் அஸ்தியைத் தாங்கிக் கொண்டார்.

"பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்களான பலன் இவர்களுக்குக் 'கைமேல்' கிடைத்தது!" என்று ஜனங்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

உண்மைதான். மகாத்மாஜியின் அஸ்தி கலசத்தின் ஸ்பர்சம் —
அது சாதாரணமாகக் கிடைக்கக்கூடிய பாக்கியமா?

அஸ்தியின் வருகையை எதிர்பார்த்து ஏற்கெனவே கிரீமலை
தீர்த்தஸ்தலம் நிறைந்திருந்தது. அதோடு, ஊர்வலத்தோடுவந்த
ஜனவெள்ளமும் கலந்துவிடவே —

எதிரே இருந்த சமுத்திரராஜன் பொங்கி அலை எறிந்தான்,
தனக்குப் போட்டியாக வந்த இந்தச் சனசமுத்திரத்தைக்
கண்டோ! அல்லது காந்தியின் அஸ்தியைத் தீண்டப்போகி
றோமென்ற இதய மலர்ச்சியினாலோ!

சைவ சமய முறைப்படி அஸ்திக்குச் செய்யவேண்டிய
கிரியைகளும் ஒழுங்காக நடைபெற்றன.

ஆண்களும், பெண்களும் தனித்தனி கூட்டம் கூட்டமாக
பஜனை பாடிக்கொண்டேயிருந்தனர். பல நூற்றுக்கணக்கான
உற்சாகிகள் கையில் 'கமொர்'வை வைத்துக்கொண்டு அகப்பட்ட
மாதிரிகளிலெல்லாம் 'கிரிக், கிரிக்' என்று போட்டோக்கள்
பிடித்தார்கள். பெரிய கமொர்க்களைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்த
ஸ்ரூடியோக்காரர்கள் சரியான 'போஸ்' ஒன்றும் அகப்படாமல்,
கடலுக்கும் தரைக்குமாகத் திண்டாடினார்கள்! கடற்கரையி
லிருந்த பூவாச மாங்கொல்லாம் அன்று ஒருவகையான அற்புதக்
காய்களைக் குலுங்கக் குலுங்கக் காய்த்து சினறன், — ஆம்; மனி
தக் காய்கள்!

'பெரிய மனிதர்கள்' சிலர், மகாத்மாஜியிடம் பக்தி செலுத்
துவதாக அபிநயம் பிடித்தார்கள்! பொலீஸ்காரர்கள் வழக்கமான
தங்கள் கெடுபிடிக்கையெல்லாம், ஸ்டேஷனிலேயே மறந்துபோய்
விட்டு விட்டு வந்திருந்தார்கள். ஆதரவான வார்த்தைகளால்
ஜனங்களிடையே இயன்றவரை ஒழுங்கை நிலைநிறுத்த அவர்கள்
முயன்றார்கள். — முயற்சியில் தோற்றுவிட்டார்களென்றுதான்
சொல்ல வேண்டும்!

சமயக் கிரியைகள் முடிந்ததும், திரு. க. கனகாத்தினம்
அவர்கள் அஸ்திக் கலசத்தைத் தாங்கிக் கடலில் இறக்கினார்.
பொலீஸ்காரர்கள் எவ்வளவோ முயற்சித்தும் ஜனங்களின் எழுச்சி
சையை அடக்க முடியவில்லை! அஸ்தியை நீரில் கரைத்த வைப
வத்தைச் சுற்றிநின்று சிலர் மாத்திரம் கண்டு 'அரோகரா!' சொன்
னார்கள்; 'மகாத்மா காந்திக்கு ஜே!' போட்டார்கள். உடனே
ஜனசமுத்திரம் முழுவதும் 'ஜே' கோஷம் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.
சமுத்திரராஜனும் 'ஜே, ஜே' என்று அலையெறிந்து ஆர்ப்பரித்
தான்! எல்லோரும் தீர்த்தமாடிக் கரையேறினார்கள். — உதவித்

காகச் சென்ற ஒரு பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கும் — அவரது உத்தியோக உடுப்போடு ஊரானம் செய்து வைத்தார்கள்!

ஆயிரக்கணக்கான பொதுமக்களுக்கு அன்று மகாத்மாவின் பெயரால் அன்னதானமும் நடந்தது.

அடுத்தநாள் —

தினசரிப் பத்திரிகைகள் அஸ்தி கரைத்த வைபவங்களுக்கு முக்கியத்வம் அளித்துப் பிரசுரித்தன. படங்களும், செய்திகளும் வாசகர்களைக் கவர்ந்தன. சில பத்திரிகைக்காரர்கள் தங்கள் பத்திரிகைக்கு வேண்டிய செய்திகளெல்லாம் தங்களுடைய சொந்தக் கற்பனைக்கியிலிருந்தே கிடைக்கிறதென்பதை அம்பலப்படுத்திக்கொண்டார்கள். முன்னரே வெளிவந்த சிகழ்ச்சி அறிவிப்பை வைத்துக்கொண்டு கற்பனைத் திறனையும் உபயோகித்து, விழாச் செய்தியை அலங்காரமாக எழுதிற்று ஒரு கொழும்புப் பத்திரிகை, ஆனால், சிகழ்ச்சி அறிவிப்பு எப்படி எப்படியெல்லாம் மாறிப் போகுமென்பதும் கற்பனையில் அடங்கக்கூடியதாக?

— இவ்விதம் எல்லாம் முடிந்தன. ஆனால் பொதுஜனங்களின் மத்தியில், இவ்விழாவைப்பற்றி ஒரு 'அதிருப்தி' மாத்திரம் எஞ்சி நிற்கின்றது. முக்கியமாகக் கதாநாயக கட்டும், காந்திய — லக்ஷயவாதிகள் பலரின் உள்ளத்தில் ஒரு தீராத அதிருப்தி தோன்றிவிட்டது. 'யாழ்ப்பாணத்திலேயே, காந்தியின் பிரதிநிதி என்று சொல்லக்கூடிய ஒருவர் - அறிஞர், சிந்தனையாளர், லக்ஷயவாதி - அவர் பெயரைக்கூட இந்த விழாவின் ஆரவாரங்களுக்கிடையே காணமுடியவில்லையே!' என்ற நினைவும் பலர் உள்ளத்வைப்புண்ணுக்கி விட்டது.

உண்மையில் மகாத்மாவியை நினைந்து அன்று உருகியவர்களின் எத்தனைபேர்? அவருடைய போதனைகளுக்குச் செவிசாய்க்க விரும்பியவர் எத்தனை பேர்? கசாப்புக் கடைக்காரன், ஜீவராட்சி சங்கத்துக்குத் தலைமை வகித்தது போல, பெயருக்கும் புகழுக்கும் அன்றைய விழாவில் முக்கியத்வம் வகித்தவர் எத்தனைபேர்?

மகாத்மாவின் பெயரால், மகாத்மாவிக்குத் திருப்தியளிக்கக்கூடிய எந்த விஷயத்தைச் செய்வதில் அன்றைய 'பெரிய மனிதர்கள்' முன்வரப் போகிறார்கள்? அவர்களுடைய கடமையெல்லாம் - காந்திப் பித்தெல்லாம் - அன்றைய முழுக்கோடு முழுக்கி விட்டனவா? அன்றி இன்னும் மீதி இருக்கிறதா?

காலம் காட்டும்!

— வரதர்.

நாவலர் வாக்கும் அடிகளார் வாழ்வும்

○ போ. சிருஷ்ணன் ○

துள்ளி தாசர் ஒரு பக்த சிரோமணி. காந்தியடிகளாருக்குப் பிரீதியானது அவரியற்றிய ஹிந்தி இராமாயணம். அந்தப் பக்தர் ஒரு ஞான வாக்கை வாய் மலர்ந்தருளினார். தாம் உலகிற் பிறந்த போது உலகத்தைப் பார்த்துத் தாம் அழுததாகவும் உலகம் தம்மைப் பார்த்துச் சிரித்ததாகவும் கூறும் இந்தக்கவி, "துள்ளியே! நீ இறக்கும்போது உன்னிடம் சிரிப்புத் தவழவும், உன்னைப் பார்த்து உலகமே கண்ணீர் சொரியவுந்தக்கதாக நற்செயலை இயற்றுவாயாக" என்று தம்மைத் தாமே வேண்டுகிறார். இம்மகா வாக்கியத்தின் சாரத்தைத் தமது விஷயத்தில் அப்படியே உண்மையாக்கிவிட்டுச் சாந்தியோடு மறைந்தார் மகான் காந்தி.

காந்தி அடிகளார் பகற்கனவு காணும் ஒரு வெறும் லக்ஷிய வாதியல்லர் என்பதை இந்த அணுக்குண்டு யுகத்திலேயே தமது ஒப்பற்ற அகிம்சை என்னும் ஆபுதத்தை ஒரு பெருந் தேச விஷயத்திலேயே பிரயோகித்து அவர் வெற்றி கண்டமை நமக்கு விளக்குகிறது. மகான் டால்ஸ்டாய் காண விழைந்த ஒன்றை இந்த இந்திய இரத்தினம் நமக்குக் காட்டிவிட்டுப் பூரணமடைந்தது. முழந்தாளளவுகூட நீளாத குறுகிய முரட்டுத் துணியுடுத்த இம் மெல்லிய உருவம், இந்திய மக்களின் நீண்டகால லக்ஷியத்தை நிறைவேற்றி நமக்குக் காட்டிவிட்டு, காட்சிக் கெட்டாப் பூரணத்திலே கவலு போலக் கலந்துவிட்டது.

அடிகளார் அரசியல் அறிஞர்; ஆத்மஞானி; அலங்கோல அரசியலிடையே ஆன்ம ஒளியைப் புகுத்திய அரும் பெருந் குரவர். வயதேறவேற அடிகளார் உடல் உரம்பெற, அறிவும் ஆற்றலால் மிகச் சிறந்து, அவர் தம் ஆத்மப் பொலிவும் உலகிடை நன்கு இலங்கிற்று. சிக்கலான அரசியற் பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் அவருடைய சிரிய மூளை தெளிவான வழி காட்டியது.

ஒப்புயர்வில்லா அன்பால் பிச்சைக்கார அடிகளார், குடிகளின் உள்ளத்தில் மன்னராய் வீற்றிருந்து தெய்வமாகிவிட்டார். மனித சடலத்தோடுலாவும் கடவுள் என அடிகளாரை மக்கள் மதித்தனர். குருதேவர் கூறயதுபோல லக்ஷ்யமற்ற கோடி நூற்றாண்டுகால வாழ்வினும், பூரணத்தவம் நிறைந்த சிறிது கால வாழ்வே அமரத்துவமுடையது.

ஆண்டும் நீண்டு செல்லச் செல்ல, அடிகளார், தம்மை உலகத்தாலும் தியானத்தாலும் பூரணப் படுத்தியதோடமையாது. மனிதருட் பலரை ஆத்ம நெறியில் நிறுவி தமது லக்ஷியங்களைச்

கைகட்டி வைக்கும் கர்மவீரராகினர். சுதந்திர இந்தியாவின் பிதாவாயிருந்து அந் நாட்டுக்குரிய திட்டத்தையும் தயாரித்துக் கொடுத்த சிலமணி நேரத்துக்குள்ளேயே தாம் வந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றி மெய்ப்பொருளுடன் ஒன்றுபட்ட ஆச்சரியம் தெய்வீகத் தன்மை வாய்ந்ததொன்றே.

தாமே செய்யாததெதையும் அடிகள் உபதேசித்திலர். செராலும் செயலும் ஒன்றான காரியவாதிக் கார்தியடிகளார். தமது உபதேசங்களுக்குத் தம்மைத் தாமே ஆளாக்கியமையே மகான்களிடையே அவரை மாணிக்கமாக்கியது. தம்மை இறைவனிடம் முற்றாக ஒப்படைத்து உடலைத் தமக்குரிய கருவியாக்கிய அவர், தமது உடலை நீடித்துக் காக்க வெறும் பாதுகாப்புக்களைக் கொண்டாரல்லர். முதுமையிலும் உபவாசம் இருந்து உடம்பினைத் தாக்கிய அயர்வு நிலையிலும் 'நான் இறக்க நேரிடின் அதனைப் பொருட்படுத்தேன். இறைவன் ஆணைப்படியே யாவும் நடப்பனவாகுக!' என்று கூறிய அவரது திடவைராக்கிய நிலைக்கு உவமை உலகிலில்லை. கொலைஞன் முன்னிலையிலும் நெஞ்சில் அச்சமேயின்றி அன்பேயெழு, திருக்காங்கள் அஞ்சலி செய்ய, திருவாய் ராம நாம முச்சரித்தபடியே புன் முறுவலுடன் இலங்க இறைவன் திருவடி சேர்ந்த உத்தம ரத்தினம் உலகிற்கே ஒரு காந்தி. உலக வாழ்வை நீத்தபின்னரும் தமது உடற் சாம்பரால் புண்ணிய தீர்த்தங்களைப் பன்மடங்கு புனிதமாக்கினர் நமது காந்திரிவி.

மெய்ப்பொருளையே கண்ட மெய்ப்பொருள்நாயனார் புராண சூசனத்து, நாவலர் பெருந்தகை காட்டிய உண்மையை அண்மையில் நம்பிடையே காட்டி மறைந்தார் காந்தி முனிவர். நாவலர் அமரவாக்குப் பின்வருமாறு:- "சிவன் தாம் படைத்த இச் சரீரத்தைக் காக்கும்பொழுது அழிப்பவர் ஒருவரும் இல்லை. படைத்துக் காக்கும் அவரே பின்னும் அழிக்கும்பொழுது அதனை இப் பூமியிலே வைத்துக் காப்பவர் ஒருவருமில்லை. ஆதலால், ஆன்மாக்கள் தமக்கு உறவாகிய சிவனை மறந்து..... தமது சரீரத்திலே பற்று வைத்து, அதனைத் தாமே பாதுகாக்க வல்லாரென முயலுதல் அறியாமையேயாம். ஆதலால்..... தெளிந்த மெய்புணர்வுடையோர் இச் சரீரத்திலே சிறிதும் பற்றின்றி..... இச் சரீரத்தை அச் சிவன் வசமாக ஒப்பித்து அவரையே பற்றி நிற்பார்....."

"வேண்டி நீயா தருள் செய் தாயானு மதுவே வேண்டி எல்லால் வேண்டும் பரிசொன்றுண் டென்னில துவ முன்றன் விருப்பன்றே"

"மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும் வந்துண் கழற்கே புகுமாறும் அண்ணை எண்ணக் கடவேனோ அடிமைசால் அழகுடைத்தே"

இத்தகைய மகாவாக்கியங்களுக்கு எம்முன் இலக்கியமாய் விளங்கி அவற்றின் பொருளையும் எம்மைச் சிந்திக்குமாறு செய்த அடிகளார் சுதந்திர இந்தியாவிற்குத் தோன்றாத துணையாய் இலங்குக!

வேல்க காந்தி நாமமே!

'அவன்'

இராஜநாயகன்

அவன் பெயர் —

என்னவோ! பெயரிலே என்ன இருக்கிறது? எத்தனையோ அழகான பெயர்கள் காற்றிலே மிதக்கின்றன.

அவன் உருவம் மறக்க முடியாதது. அத்தனை 'அழகு' என்று நான் சொல்லவில்லை; இளமையிலே பழகியதோஷம் அவ்வளவுதூரம் அவனது உருவத்தை மனத்திலே நிலைக்கச் செய்து விட்டது. அந்தக் குற்றம் —

நிச்சயமாக என்னுடையதல்ல.

நான் ஒருபொழுதும் அவனைப் பெயர் சொல்லி அழைத்ததில்லை. அவன்தான் மெதுவாக - இனிமையாக என்னைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பான். அவன் அப்படி அழைக்கிற ஒசையைக் கேட்கிறதற்காக, நான் வேண்டுமென்றே பல சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறேன். அப்படி நான் செய்ததுகூட, என்னுடைய குற்றமல்ல.

சீ! உண்மையைச் சொல்வதிலே என்ன வெட்கமிருக்கிறது?

உண்மையை அப்படியே கொட்டி விடுகிறேன்.

இரண்டுபேரும் ஒன்றாகத்தான் படித்தோம். அந்தத் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்திலே, குழந்தைப் பருவத்துக் கண்புகள் முளைக்கொள்ளு

கிற காலமாகிய அந்தச் சில வருஷங்கள் —

சரியாக எட்டு!

அரிச்சுவடி தொடுங்கித் தமிழ் எட்டு வரை ஒன்றாகத்தான் படித்தோம். ஒரு வகுப்பிலாவது அவன் தனது முதல் ஸ்தானத்தைக் கைவிட்டானா? சில சமயங்களில் எனக்கே அவன்மேல் பொருமை ஏற்பட்டதுண்டு. 'ஒருதடவையாவது அவனை முந்திட்டேன் என்றால்' என்று பல தடவைகளில் எண்ணியிருக்கிறேன்.

அது எண்ணக்கூடிய ஒரு விஷயமாக இருந்ததே தவிர, செய்யக்கூடிய ஒரு விஷயமாகக் காணப்படவில்லை.

ஒருநாள் —

நான் அழுதுவிட்டேன்.

"எப்பொழுதாவது என்னை முந்தியிருக்கிறாயா? பாவம்; உன்னுடைய மூனையும், நிறமையும் அடுப்பு எரிக்கத்தான் உதவும்"

இப்படி அவன் விளையாட்டாகச் சொன்னதும் எனக்கு ஆத்திரம் பற்றி எரிந்தது. என்னால் பதில் கூறமுடியவில்லை; தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. முன்னாலின்ற அவனது உருவம் மறைந்தவிட்டது; கண்களை நீர்ப்படலம் ஒன்று மூடித் திரையிட்டிருந்தது.

அவனது பேச்சு மறுபடியும் கேட்டது. 'ஐயோ, அழுகிறாயா?' பக்கத்திலே ஒருவருமே இல்லை. 'அதை நீ பார்க்க வேண்டாம்' என்ற வார்த்தைகள் உடைந்து, சிதைந்துபோய் என் வாயிலிருந்து ஆத்திரத்தோடு வெளிவந்தன.

அவனுக்கு முகத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருக்க விரும்பாமல் மேசைபின்மேல், கைகளினிடையே முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டேன். நன்றாக அழவேண்டும்போல இருந்தது. ஆத்திரம் தீர அழாதேன்.

நீண்டநேர மௌனத்துக்குப் பிறகு —

"விஜயா!" என்றான் அவன்.

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை.

கொஞ்சம் செல்ல, பயத்தினால் நடுங்கும் கைகளால் எனது தலையைத் தொட்டு நிமிர்ந்திணை.

கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்தேன், காளி போல. "போடா!" என்று எனது வாயிலிருந்து பிரங்கி ஒன்று வெடித்தது!

வெற்றி கொண்ட வெறியோடு அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். அவனது கண்களிலிருந்து நீர் ஓடிக்கொண்டிருந்தது!

என் மனது 'படர்' என்று வெடித்தது. அவனது மனதும் வெடித்துத்தான் இருக்க வேண்டும்.

இருவருக்கும் மத்தியில் நிலவிய மௌனத்தைக் களரவிடக்கிற மாதிரியில் அவன் அடிமேல் அடிவைத்து, நகர்ந்து சென்றான், மௌனத்தின் கூரியமுனை எனது இருதயத்திலே குத்திற்று, இரக்க

மின்றி. அதிலும் தளிகூட இரக்கமில்லாமல் அவன் போய்க் கொண்டிருந்தான். "அவனைக் கூப்பிட்டுச் சமாதானம் பண்ணு, ஒடு!" என்று எங்கிருந்தோ கேட்ட தொனி, என் உடலையே நடுங்கச் செய்தது.

நான் அவனைக் கூப்பிடவில்லை; சமாதானம் பண்ணவுமில்லை. நான் தான் அவனைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பதில்லையே!

மறுநாள் —

நான் மயக்கமடைந்து விழுந்து விட்டேன்.

வகுப்பிலே, ஆசிரியர் ஏதோ கேட்டார். நான் எழுந்து நின்று பதில் சொன்னேன்; பதில் பிழையாகப் போய்விட்டது. மற்றவர்களையும் கேட்டார். எல்லாருமே பிழையாகத்தான் சொன்னார்கள். அவன் பிழையாகச் சொல்லவில்லை; சரியாகச் சொன்னிவிட்டான்.

ஆசிரியர் அவனை மட்டும் உட்காரும்படி சொன்னார். மற்றவர்கள் எல்லாம் கால்வலிக்க நின்றோம். எனக்கு உடனும் வலித்தது; தலை - மூளைகூட வலித்தன; உணர்ச்சிகளும் வலித்தன. மயங்கி விழுந்து விட்டேன்.

நான் விழித்துப் பார்த்தபோது ஆசிரியர் ஒரு புத்தகத்தால் விசிறிக்கொண்டு நின்றார். வாங்கின்மேலே நான் படுத்திருந்தேன். யாரோ ஒருவரின் மடியின்மேல் எனது தலை கிடந்தது. மெதுவாகத் தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்தேன்.

— பார்த்தேன். அவன்!

"நீயா?" என்று பாவனையால் கேட்டுக்கொண்டேன். அவன்

மெதுவாக என் தலையைத் தடவி
னாள்.

மறுபடியும் மயக்கமாக இருந்
தது; கண்களை மூடிக்கொண்
டேன். அவனுடைய மடியிலே
தலை வைத்துப் படுத்திருக்கலா
மல்லவா?

*

அந்த ஞாபக மாலை யிலே,
இவைகள் ஒன்றிரண்டு மணிகள்,
அவன்தான் அந்த மாலை யைக்
கோக்க ஆரம்பித்தான்; நானும்
கோத்தேன். மாலை பூணமாவ
தன் முன்னமே, இரு வரும்
பிரிந்துவிட்டோம்.

உருக்குலையாத அந்த ஞாபக
மாலைக்கு, இன்னும் ஒரு மணி!

சென்றமாதம்; மாட்டு வண்டி
யிலே, கலாசாலையிலிருந்து விட்
டுக்கு வந்துகொண்டிருந்தேன்.
தெருவோடு, ஒழுங்கை ஒன்று
வந்து சந்திக்கிற சந்திப்பிலே
தான் அவனைக் கண்டேன். கை
யிலே ஒரு புத்தகம், அதைப்
படித்துக்கொண்டு, தெருவோர
மாக வண்டிக்குப் பின்னால் வந்து
கொண்டிருந்தான்.

வண்டி ஓர் ஏற்றத்திலே ஏறிக்
கொண்டிருந்தது. அதனால் அதன்
வேகம் படிப்படியாகக் குறைந்து
கொண்டே வந்தது. அவன் வண்
டியை நெருங்கிக்கொண்டே வந்
தான். அவன் கையிலே இருந்த
புத்தகத்தைப் பார்த்தேன் - காண்
டேசரின் 'இரு துருவங்கள்!'

இரண்டு துருவங்களும் நெருங்
கிக்கொண்டிருந்தன. வண்டிக்கா
ரன் உச்சி ஸ்தாயியிலே மாட்டை
உரப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் நிமிர்ந்து பார்த்தான்.
நான்!

இரண்டு துருவங்களும் ஒன்
றையொன்று கவர்ந்தன. இரண்
டுக்குமிடையே தீவிரம் கூடிய
கார்த்தபுலம் ஒன்று —

என் உடம்பு விறுவிறுத்தது.

வைரமணி ஒன்று தெறித்து -
உருண்டு ஓடிற்று.

நான் அதை எடுத்து அவனி
டம் கொடுத்தேன். அவனே
அந்த ஞாபக மாலை யை மறுபடி
யும் கோக்க ஆரம்பிக்கட்டுமே!

ஒரு மாதப் பத்திரிகையின்
ஆண்டுப் பேரிதழ். அதிலே என்
பெயரும் விலாசமும் எழுதியிருந்
தேன். அதற்குப் பக்கத்திலே -
பென்சிலால் - 'கடிதம் எழுதுகி
றீர்களா?' என்று எழுதினேன்
கை நடுங்க, உயிர் துடிக்க, அந்த
இதழை அவன் பக்கமாக எறிந்
தேன்.

அட பாவி! பத்திரிகை இதழ்
ஒன்று தனக்கு முன்னால் விழந்
ததை அவன் நன்றாகக் கண்டான்;
அதைக் குனிந்து எடுக்க அவனு
க்குக் கர்வம் விடவில்லை.

அப்படித்தான் எண்ணவேண்
டியிருந்தது.

என் உடம்பு பயத்தால் நடுங்
கிற்று. அந்த இதழ் வேறு மனித
ரது கையிலே அகப்பட்டுவிட்
டால் —

எனது பெயர் அம்பலத்திலே
அடிபடும். பார்த்தேன்; வேறு
எவருமே கிட இல்லை. அவனை
நோக்கிக் கையை விசினேன்.
அவன் பார்த்தான். பத்திரிகை
இதழைச் சுட்டிக் காட்டினேன்.

நல்லவேளை! அவன் திரும்பிப் போய் அதை எடுத்துக் கொண்டான். எடுத்ததும் கிமிர்ந்து பார்த்தான்; நானும் பார்த்தேன். எதிரே ஒரு மோட்டார் - பின்னால் இரண்டு சைக்கிள் வந்துகொண்டிருந்தன. வண்டியும் திரும்பிற்று வீடு போகிற திரும்பத்திலே. அவன் நின்று பார்த்தான். வண்டி பிறகும் திரும்பிற்று ஒரு மூலையிலே. அவன் என் பார்வையிலிருந்து மறைந்து போனான்.

‘நெடுக நின்று பார்த்திருப்பான்’ என்று எனது கர்வம் சொல்லிற்று.

*

மறுபடியும் ஒரு மணி, அவன் அதை அணுப்பி இருந்தான். அதை நான்தான் கோக்க வேண்டும்.

அந்த மணி —

“ஹிஹயா!” என்று ஆரம்பித்தது.

“என்ன?” என்று லஜஜைபுடன், ஆவலாகப் பார்த்தேன்.

— “கடிதமா வேண்டும்?” என்று எழுதவே முடியாது. வேண்டும் என்றால் என் இருதய ஏட்டினைத் திறந்து பார், உன்னைப்பற்றி என்ன எழுதியிருக்கிறது என்று.

“கடிதம் எழுத என்று பல முறை ஆரம்பித்தேன். ஆனால் அது முடிவிறதா? பேனாவைத் திறந்தி எழுத ஆரம்பித்ததும், உனது மாயம் சிறைந்த, மனித உணர்ச்சிகளைப் பிடித்து விடுகிற முகம் கடதாசியின் மேல் தோன்றிப் புன்னகை பூக்கிறது. கண்கள் நடனமாடுகிற வேகத்திலே எனது சக்திகள் எல்லாம் சிதறுண்டு போகின்றன. ஒருவிதமா

கச் சக்திகளைச் சேர்த்து, எழுத என்று ஆரம்பித்து விட்டாலும் கூட —

“பேனாவின் கூரிய முனையின் கீழே மோகனப்புன்னகையோடு உனது உருவம் நர்த்தனமாடுகின்றது. உனது உருவத்தின் மேலே பேனாவின் கூரிய முனையினால் கீற என்னால் எப்படி முடியும்?”

“என் உயிரே போய்விடும். வேண்டாம்; எழுத முடியாது. வேண்டுமானால், இதோ — உன்னால் முடியும். என் இருதய ஏட்டினைத் திறந்து பார். இயற்கையின் பாஷையிலே, பக்கம் பக்கமாக எழுதப்பட்டிருப்பதைப் படித்துப் பார். உன்னால் படிக்க முடியும். உன்னால்தான் முடியும். வேறெவராலுமே முடியாது.

“ஹிஹயா - இனியும் உன் முகத்தில் பேனாவால் கீற முடியாது.

“பதில் எழுதுகிறாயா?” —

இவ்வளவோடு அவன் கையெழுத்துப் போட்டிருந்தான். அவன் பெயர் —

தெரியும்; சொல்லமாட்டேன்.

*

புதிதாக அந்த மாலைக்கு இரண்டு மணிகள்.

ஒன்று என்னுடையது; மற்றது அவருடையது.

இனி -- ? நான்தானே ஒரு மணி கொடுக்க வேண்டும்? கொடுத்தாலும் பதிலுக்கு அவர் ஒரு மணி தர எத்தனையோ நாட்கள் செல்லும்.

அத்தனை நாட்களும் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது.

ஆனால் —

ஒரு ரகசியம்,

தமிழ் உலகிற் புதிய எழில்

● வித்துவான் வேந்தூர் ●

இந்த நூற்றாண்டு:-

இந்த நூற்றாண்டு உரிமை வெறிபிடித்த நூற்றாண்டு. ஒவ்வொரு மக்கட் கூட்டத்தினரும் தங்கள் மொழி, - நாகரிகம் - அரசியல் பொருளாதாரம் - வழிபாட்டு முறைகள் என்பவற்றையெல்லாம் கலைப் பண்புடன் கலந்து ஆராய்கின்ற நூற்றாண்டு. தமிழ் மொழியைப் பேசிய-மக்களின் நாகரிகம் - பண்பாடு—கலைத்தேட்டம்—வழிபாட்டு முறைகள் என்பவற்றை மேலை நாட்டுப் புலவர்கள் சிறந்தமுறையில் ஆராய்ந்து வருகின்றார்கள். தமிழரின் நாகரிகம் மிகமிகப் பழமையானது என உலகமே ஒப்புக்கொள்கின்றது. இன்றைய உரிமை ஆட்சி நிலையில் தமிழர்கள் விழித்துக்கொண்டார்கள். தாய்மொழியின் மாண்பை நிலைநிறுத்த முனைந்து நிற்கின்றார்கள். 'தமிழர்களே ஒன்று சேருங்கள், தமிழ் ஆக்கப்பணி புரிய ஆர்வத்துடன் வாருங்கள்' என அறைகூவி அழைக்கின்றனர்.

தமிழர்கள் எல்லோரும் அன்றைக்கு வேண்டிய ஆக்கப் பணிகளை ஆற்ற முற்படவேண்டும். எங்கள் பிறப்புரிமையான தமிழை—எங்கள் குருதியிற் கலந்தோடும் கலைத் தமிழை—நாங்கள் ஆக்கவேண்டும்.

தமிழ், கலையுற்றம் உடையது. தன்னைக் கற்பவர் உள்ளத்தைக் கவரும் ஆற்றல் உடையது. வீரமாமுனிவர் — போப் முதலிய மேலைநாட்டுப் புலவர்கள், தமிழ்த் தொண்டு செய்துள்ளார்கள். தமிழ்ப் பெரும் காப்பியங்களும் இயற்றி உள்ளார்கள், தமிழ் மொழி ஆராய்ச்சி நூல்களும் பல ஆக்கியுள்ளார்கள். இவர்களை எல்லாம் தமிழ்மொழி ஆட்கொண்டு விட்டது. தமிழ் வாழ்வு பெற்ற நாங்கள், ஏன் தமிழ்ப்பணி ஆற்றக்கூடாது? தமிழாராய்ச்சி நூல்கள் எழுதக்கூடாது? மொழி ஆக்கமின்றி ஓர் நாடு உரிமை வாழ்வு பெற முடியாது. கலைத் தேட்டக் காண முடியாது. நாங்கள் மொழியாக்கத் தொண்டை

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

அவரும் நானும், நகரத்திரங்களைப் போல, எண்ணிக்கையற்ற எத்தனையோ மணிகளை உடனுக்குடன் பரிமாறிக் கொள்ளுவோம். பிறகு மலை பூர்த்தியாகிவிடும். அதை அணிவதற்கு —

அவரைவிட்டு நான் மட்டும் அணியக்கூடாது. என்னைவிட்டு அவரும் அணியக்கூடாது. 'பொறுத்துப் பார்க்கிற தானே!' என்று ஒருகுரல் கேட்கிறது. *

மிக ஆர்வத்துடன் ஆற்றுவோம். எங்கள் தமிழ் அன்புக் குரலைக் கடல் கடந்து ஒலிக்கச் செய்வோம்.

தெய்வக் கலைச் சேல்வம்:

நாங்கள் தெய்வக்கலைச் சேல்வம் நிரம்பியவர்கள். இறைவன் அருளில் உயிர்த் தேய்வுபெற்ற அன்பர்கள் — தொண்டர்கள் — வீரர்கள், தேடித் தொகுத்து வைத்த கலைஎழில் இன்றும் எமக்குப் பெருமை அளிக்கின்றது. மெய்கண்டார் அருளிய சிவஞானபோதம், கண்ணன் அருளிய கீதை, நால்வரின் அன்பு மொழிகள்; ஆள்வார்களின் திருவாய் மொழிகள், புத்தரின் அன்பு முழக்கம், கிறிஸ்துவின் மலைப் பொழிவு, முகம்மது ரபியின் வீர வாழ்வு முதலிய பல உண்மைக் கலை உணர்வுகள், ஆசியாக்கண்டத்தின் தெய்வ உணர்ச்சியை அரண் செய்கின்றன. இந்த உயிர்த்தலை வெறிவய அணுகுண்டாலும் அழிக்க முடியாது. எங்கள் பிறப்புரிமையான தெய்வப் பணியை — உயிர்த்தலைவில் ஊறித் தோன்றிய அறிவொளியை, எவராலும் பறித்தெடுக்க முடியாது. கவி தாகூரின் கீதாஞ்சலியும், வீர விவேகானந்தரின் வேதாந்த முழக்கமும், மணிவாசகரின் அன்புப் பொழிவும், வள்ளுவரின் அறிவுக்கதிரும், உலக மக்களின் முன் தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் இறுமாப்பை, - உயிர் உணர்ச்சி வெற்றியை, அளித்துவிட்டன. எம்மை ஆக்கிவிட்டன. எங்கள் நாடு மெய்யறிவுச் சுரபி.

அன்பின் அமிழ்தத் துளிகள் சிந்துகின்ற கற்பகநாடு, நாங்கள் அமரர்கள். அறிவின் நிழல் வீசுகின்ற அன்புக் கதிர்கள், வாழ்க, எங்கள் மெய்யறிவுச் சேல்வம்.

இன்று நாங்கள்.

இன்று நாங்கள் அடிமைகள். ஏன்? எம்மிடம் அன்புண்டு, ஆண்மையில்லை; அகம் உண்டு, புறம் இல்லை; அறம் உண்டு, பொருளில்லை. ஈந்த கையை விரித்து இரக்கின்றோம். வள்ளு பிடித்த கையைக் கூப்பி வணங்குகின்றோம். பொருளும் போர்க்கலையும் இன்றி, அருளும் அன்பும் தனிநின்று இன்றைய ஆட்சி வெறி பிடித்த உலகை ஆளமாட்டா. தருமனின் தனி அறம், துரியோதனனின் ஆட்சி வெறியை அடக்கவில்லை. அறத்தோடு கலந்த ஆண்மைப் போர்க்கலையே துரியோதனை அழித்தது. நாங்கள் மேலைநாட்டாரின் புதுக்கலைகளே யெல்லாங் கற்கவேண்டும். பொருளாதாரக் கலைவீரர் பலர் எங்கள் நாட்டில் தோன்றவேண்டும். பட்டத்திற்கும் பதவிக்குமாக ஆங்கிலத்தைக் கற்கும் நம் மவர்களே அடிமையின் ஆணிவேர்கள். ஆங்கிலப்பட்டங்களைத் தமது வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகவே பயன்படுத்துகின்றவர்களின் கூட்டம் ஒழியவேண்டும். இவர்களால் தமிழுக்கு ஆக்கப்பணி புரிய முடியுமா? அமெரிக்கா முதலிய தன்னாட்சி நாடுகளில் ஆங்கிலத்தைக் கலையார்வத்துடன் கற்கின்றனர். உலகப் பொது மொழியாகிய ஆங்கிலத்தில் நிரம்

பிக் கிடக்குங் கலைச் செல்வத்
தைத் தாய்மொழியிற் பெயர்க்
கின்றனர், தாய்மொழியில் உள்ள
சிறந்த நூல்களை ஆங்கிலத்தில்
பெயர்க்கின்றனர், இதனால் தாய்
மொழியை ஒம்புகின்றனர்.—
புதுக்குகின்றனர், உரிமை ஆட்சி
பெற்ற நாடுகள் இனித் தாய்
மொழி வாயிலாகவே கலைகளைக்
கற்க வேண்டும், ஒருவர் பெற்ற
ஆங்கிலப் பட்டத்திற்கும் அவர்
பெறவிருக்குஞ் சம்பளத் திட்டத்
திற்கும் மதிப்புக் கிடையாது.
அவர் ஆற்றுகின்ற கலையாக்கத்
தொண்டிற்கே மதிப்புண்டு,
படிப்பும் பட்டமும் பதவியும்,
குடிக்கும் கஞ்சிக்கே உரியன
என நாம் எண்ணுமளவும் அடி
மைகளே, இந்த நூற்றாண்டு,
செயல் வீரர்களின் நூற்றாண்டு,
தாய்நாட்டிற்கு விடுதலை என்றால்
தாய்மொழிக்கும் விடுதலை கொ
டுக்கவேண்டும், தாய்மொழிப்
புலவர்களை மதிக்கவேண்டும்,
தாய்மொழியினும் ஆங்கிலத்தி
தினும் பெரும் புலமையாளராக
வீற்றிருக்கும் தமிழ் மக்களே
இனி வரும் புதிய தமிழ் நாட்
டின் ஆக்கத் தொண்டர்கள்,
இவர்களை தமிழ்ப் புலவர்க
ளுக்கு, மேல்நாட்டின் புதுக்கலை
யொளியைத் தமிழ்ப் பண்புடன்
கலந்தளிக்கின்ற அறிவுக் கதிர்
கள், இவர்கள் அளிக்கின்ற கலை
எழிலே எம் தமிழ் அண்ணையின்
உரிமை கலத்தில் ஊறும் புதிய
உயிர்க் கருவாகும், வாழ்க தமிழ்
அரசு.

வழிபாடு.

மக்களின் உயர்ந்த எண்ணங்
களின் தோற்றமே வழிபாடாக
உருத்தாங்கியது. உயர்ந்த எண்
ணங்கள் ஆராய்வாடு கலந்த
அறிவில் நின்று தோன்றுகின்றன,
பிறர் கட்டாயப்படுத்தியோ,
அல்லது தன்னூற்றமில்லாத
வெற்றுவாரத்தினாலோ உயர்
வான புதுப் புனைவுகள் தோன்ற
மாட்டா. உள்ளத்தில் ஊடுருவிப்
பாய்கின்ற உணர்வுப் பிழம்பு நா
டுஞ்சிற கலக்கவேண்டும். ஆராய்
வின் பெறுபேற்றை அழிவுக்குப்
புயன்படுத்துதல் மக்கட் பண்பா
காது. தமது வாழ்க்கையைப்
பளியிட்டு, உலக மக்களின் கலத்
திற்காகக் கலைப் பண்புகளை—
புதுப் பொறிகளை - அன்பு நெறி
யை - அறிவுக் களஞ்சியத்தைத்
தேடித் தொகுத்து வைத்த பெரி
யார்களே நாடுஞ்சினர். உண்
மைத் துறவிகள். துறவு என்பது
பெண்ணை வெறுத்தலன்று. உல
கம் பொய்; மாயை வாழ்க்கை
என்று, மக்களை வெருட்டுத
லன்று. இயற்கையை வெறுக்கும்
வறட்டு. வேதாந்தமும், உலகை
அழிக்கும் முரட்டு வீரமும் எதற்
கும் அஞ்சி ஒடுங்கும் அறியாமை
யும், மக்களினத்தை மறைக்கும்
புலைப்புண்களாகும். தமது
வாழ்க்கை கலத்தினைப் பொருட்
படுத்தாது, மற்றைய மக்களையும்
காப்பற்ற வேண்டுமென்ற
பேரன்பு படைத்தவர்களே துற
விகள். இன்றைய பாரத நாட்டின்
வீரத் தலைவன் நேருவின் வாழ்
வை அறிந்த எவரும் இதனை ஏற்
றுக்கொள்வார்கள். ஐந்தடுக்கு

மாடங்களில் வீற்றிருந்து இந்திரர் செல்வநாயுக்கும் வாழ்வைத் துறந்தும், தமது ஆருயிர்த் தேவி கமலா நேருவைச் சிறை வாழ்க்கையால் பளி கொடுத்தும் அரும்பெறன் மகள் இந்திரா நேருவைக்கூடப் பல முறை சிறைபுக விடுத்தும், தாழும் பல முறை சிறை புருந்தும், பாரத நாட்டின் விடுதலைக்காகச் செயற்கருந் தொண்டுகள் ஆற்றினார்கள். நேருவைப் போன்ற வீரத்துறவி—கந்தை சுற்றவும் வழியின்றிக் கஞ்சிக்கலையும் மக்களைக் காப்பாற்ற வந்த உண்மைத் தொண்டன்—இன்றைய உலகில் ஒருவரும் இவர். இனிவரும் உலகிற்பவர் தோன்றவேண்டும். தோற்றுவார்கள் என்றே அறிவுடை உலகம் எதிர்பார்க்கின்றது.

கலைத் துறவிகள்.

அஞ்சாமை தவழும், வீரநெஞ்சில் நின்றே இத்தகைய உயர்ந்த பிறர்கலப் பண்பு பொங்கி வழிகின்றது. தன்நலத்தை ஒறுத்தலே பெருந் துறவு. முன் எல்லாம் எங்கள் நாட்டில் தோன்றிச் சிறந்த அறிவு நூல்களையும் கலைகளையும் ஆக்கிப் பாதுகாத்து வைத்த முனிவர்கள், தொண்டர்கள் யாவரும் தம் நலத்தைப் பளியிட்டு உலகின் ஆக்கத்திற்காக உழைத்த வீரர்களாவர். தவமென்பது முயற்சி. எத்தகைய துன்பங்கள் வந்தாலும் அவற்றை

யெல்லாம் பொறுத்துத் தாம் எடுத்துக்கொண்ட புதுப் புனைவுகளை உலகில் நிறுத்தும் வல்லமைப் பாடே தவம். இவ்வாறன்றித் தமது உடம்பு ஒன்றினையே ஒம்புகல் மேற்கொண்டு முயற்சியின்றிப் போலிவேடம் புனைந்து, மற்றைய மக்களை ஏமாற்றி அவர்கள் செல்வத்தை உறிஞ்சி வாழுகின்ற போலித் துறவிகளே நாட்டை அழிக்கும் கொடியோராவர். புல்லுருவி, மரத்தின்மேல் இருந்து அம்மரத்தின் ஆற்றலைக் குடித்து, பின் அந்த மரத்தினையும் அழித்துத் தானும் ஒழித்தல் போலப் போலித் துறவிகளும் தம்மை ஆதரித்த மக்கட் கூட்டத்தினரின் செல்வத்தையும் அழித்துத் தாமும் கெட்டு நாட்டின் நலத்தினையும் கெடுத்தொழிவர். இவர்களின் கூட்டம் எங்காட்டில் மிக்கிருக்கின்றதோ அங்காடு எங்காளினும் மேம்பாடடையாதென்பது திண்ணம். தெய்வ வழிபாட்டையுங்கூட மக்களை வஞ்சித்துத் தம் நலம் போற்றும் அறிவினிகளின்—போலித் தொண்டர்களின் உரிமைப் பொருளாக மாற்றிவிட்டார்கள். இதனால் தெய்வ வழிபாட்டின் உண்மைப் பண்பு மறைந்து விட்டது. தெய்வம் ஒரு சிலரின் உரிமையப் பொருளல்ல. வெறுங்கட்டுப்பாடுகளுள் அடங்கிக்கிடக்கும் போலிப் பொருளல்ல. அதனறநல் மிகப் பெரிது.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

|| அன்பின் திறன் ||

✽

வளைந்துதான் வீழுமோடு படுகோம் போன்றை
 வஞ்சிநீ வையத்தி லுறுதி யென்றே
 இளந்தளிர்கள் பலவேறிந்து சுற்றிக் கொண்டாய்
 இன்பமென அதிற்படர்ந்து பூத்து நின்றாய்
 வீழ்ந்தழியும் படுகோம்பும் மீட்சி பெற்று
 மெதினியில் தளிர்விதெல் விந்தை யன்றே
 உளந்தனில்நின் மாறுமோ ருயர்பே ரன்பின்
 உறுதியுனை யின்றுலக மழியச் செப்பும்.

✽

அன்பினிலே கவிதையெழும் அகந்தை மாயும்
 அநேதுவருந் துன்பமெலா மஞ்சி யோடும்
 மன்பதைக ளுய்வுகொளும் மகிழ்வு தேரும்
 மகிதலத்தி லன்பினுக்கோர் விலையு மில்லை
 இன்பமென விண்ணவர்கள் துய்த்து வாழும்
 இன்னமுதும் அன்பினுக்கே ஈடு மில்லை
 அன்புள்ள முருகுங்கால் ஆங்குத் தோற்றம்
 அருட்சக்தி வடிவமெலா மவனியோர்க்கே.

✽

இத்தகைய அன்புநீ என்னிற் காட்டி.
 இருளான என் அகத்தின் அகந்தை யோட்டி.
 புத்துணர்வு தருமுந்தன் காத லாலே
 பொற்பாக என்னிதய வினை மீட்டி.
 இத்தரையில் சுவர்க்கத்தை எளிதிற் காட்டி.
 இன்ப அருட் கடலினிலே ஆழ்த்தி வைத்தாய்
 நித்தியமாய் நின் அன்பே விளக்கமாக
 நின் நினைவே உயிராக வாழுகின்றேன்!

— யாழ்ப்பாணன்.

கலைக் கடிதங்கள்

[இப்பகுதி சம்பந்தமான குறிப்பை 44-ம் பக்கத்தில் பாருங்கள்]

வாதமுறை

..... இன்று தமிழலகில் வாதங்கள், சரியான முறையில் நடைபெறவில்லை. வாதஞ் செய்வோர் "வெற்றி யாருக்கு?" என்ற தோரணையில் செல்கிறார்களேயொழிய, வாதத்தின் பயனுய்ச் சரியான முடிவுக்கு வருவோம் என்று சிந்திப்பதாய்த் தெரியவில்லை. இவ்வித நோக்கோடு செய்யப்படும் வாதம், நிஷ்பிரயோசனமான விதண்டாவாதம் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பரஸ்பரம் பிழைகளை அனுமதித்து, உண்மைகளை ஏற்றுச் செய்யப்படும் வாதமே, மிகுந்த பலனளிக்கக்கூடிய, மனித வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத தன்மைகொண்ட, அறிவுப் புடமிடப்படும் உலைக்களமாகும் என்பது என் கருத்து. நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?... - அ.ந.க.

காதல் வாழ்வு

... காதல் செய்யவேண்டியது மனிதனது கடமை. அதிலே அவன் படுதோல்வி அடைந்தாலுஞ் சரி, பிரதிகூலம் ஏற்பட்டாலுஞ் சரி -- அது, அவன் வாழ்வைப் புனிதமாக்குகிறது.

"காதலினால் மாணுடர்க்குக் கலவியுண்டாம். கலவியிலே மாணுடர்க்குக் கவலை தீரும்; காதலினால் மாணுடர்க்குக் கவிதை புண்டாம்; காணமுண்டாம்; சிற்பமுதற் கலைகளுண்டாம்; ஆதலினால் காதல் செய்வீர் உலகத்தீரே..." என்று பாரதி தெரியாமலா பாடி வைத்தான்? "ஒத்த நலன், ஒத்த குணன், ஒத்த கல்வி". -- ஆம். கலியாணம் என்றால், இவ்வாழ்வு என்றால், இல்லறமென்றால் வேறு என்ன? வாழ்க்கைத்துணையென்றால் வேறு யார்? உறவுக் காகச் சற்றத்துக்காகவா கலியாணம்? ஒத்து நடக்காத சண்டி மாடுகளை, பேய்களைக் கட்டிக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துவதா? அதுவும் ஒரு வாழ்வா? நரக வாழ்வன்றோ அது!... - அ. செ. மு.

தனிமை

..... தனித்திருப்பது கஷ்டமென்பதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். ஆனால், அத்தனிமையால்தான் உலகின் முன்னேற்றம் பிறந்து வளர்ந்து வருகிறது. விஞ்ஞானிகளென்ன, தத்துவ ஆசிரியர்களென்ன, புலவர்களென்ன, ஓவியர்களென்ன -- யாவரும் தனிமையையே விரும்புவார்கள்! ஆதலின், தனிமையைப் பற்றிக் கவலைகொள்வதை விட்டு அதைச் சமாளிக்கப் பழகவேண்டும். ...

— வ. க.

சுவர்க்கபூமி

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

- இத்தனை இயற்கை யின்பம் இயைந்திடு மந்த நாட்டில்
உற்பலித் திருந்தா ரென்று உரைத்தவம் மூன்று பேரும்
சுற்றிய மலைநா டெங்கும் சாந்துபாய் ஆறு போலப்
பற்றுடன் கலந்து தங்கள் பசுநிறை மேய்க்க ஹற்றார். 17.
- ஒடுவர் ஆடிப் பாடி உலாவுவர்; கோகு லத்தில்
ஆடிய கண்ணன் லீலை அனைத்தையுங் காட்ட வந்து
கூடிய நடிகர் போலக் குதூகலித் திருந்தார்; யார்க்கும்
கேடுகள் எண்ணார்; கேண்மை கெட்டியாய்க் கிளைத்த தாலே! 18.
- குழந்தைகள் மனத்தில் இன்னும் குடிகொள வில்லை, இன்று
வளர்ந்தவர்க் குள்ள கோபம் வஞ்சனை பொறுமை லோபம்
கிளர்ந்தெழும் பகைமை யாதி கீழ்க்குணம்; ஆத லாலே
தெளிந்தநீர் ஓடை போலத் திசுழந்தது சிறுவர் உள்ளம்! 19.
- நாலையிவ் வேதம் ஒதிக் கடவுளைத் தொழுது, சோறு
பால்தயிர் முதலா யுள்ள பற்பல உணவு முண்டு
வேலைமேற் செல்வர்; மாடு மேய்ப்பதே இவர்க்கும் வேலை;
பாலரிவ் வாழி யற்கைப் பள்ளியிற் பயின்றார் வாழ்க்கை! 20.
- நீந்திட, மாத்தில் ஏற, நெடுவழி போலக், காட்டில்
மேய்க்கிடும் மந்தை பேணி வீட்டினிற் கொண்டு சேர்க்க,
காந்திசேர் மணிகள் ஆதி கண்டுதண் டெடுக்க - அந்த
மான்விழிச் சகேசி, மற்ற மைந்தருக் கிளைத்தாள் அல்லள்! 21.
- காணலாம் மந்தை யோட்டிக் காய்கனி கிழங்கு தேடித்
தேனெடும் உண்பர்; பாலுந் தெவிட்டனே பருகு ணர்கள்;...
ஈனமில் அவர்கள் வாழ்வும் இப்படி ஓடப், பின்னோர்
வேனிலாம் பருவத் தங்கு விளைந்தது விரிக்க ஹற்றும்; 22.

காதல் அரங்கம்:

வேறு

- பார்க்கு மிடமெல்லாம் பலவாணப் பூக்கள்
பரிமளிக்க, அங்குள்ள பறவைகிலங் காதி
ஆர்த்தக் குதூகலிக்க, அலைபலையாய் மேகம்
அம்மலைமேல் நின்றவாண அற்புதங்கள் காட்ட,
நீர்க்குள் கிழல் தெரியும் நேர்த்தியிலே கங்கை
நீரோடிக் கொண்டிருக்க, நெஞ்சினிலே காதல்
ஊக்கும் படிவந்த துண்மையிலே தேவ
உலகமிது தானேவென் றுரைத்திடவே வேனில்! 23.

எட்டாப் பழம்

“உன்னையப்போல் நல்ல குணமுடையவனை அடைய அவன் கொடுத்து வைக்கவேண்டும். அதனால்தான் சொல்லுகிறேன்” என்ற வார்த்தை அவன் விலை விலை அப்படியே ஊடாடிக்கொண்டிருந்தது. வேறு யாரும் கூறியிருந்தால் அதை அவன் அவ்வளவு பிரமாதமாகக் கொண்டிருக்கமாட்டான். ஓர் உயர்ந்த குடும்பத்திலே பிறந்த ஒரு இளம் பெண்ணின் வாயிலிருந்து தான் இந்த வார்த்தைகளை அவன் கேட்டான்.

இதைச் சிந்திக்கப்படியே அவன் பழக்கடைக்குச் சென்றான். அவனுக்கு இன்று ஒரு ஐந்து ரூபா கேட்டுக் கிடைத்திருந்தது. அதற்குப் பழம் வாங்குவதற்காகவே கடைக்குச் சென்றான். அவனுடைய வயதான தாய் பல தினங்களாகவே படுத்த படுக்கையாக இருக்கிறாள். அவளை இருமலும் பிடித்திருந்தது. பழங்கள் வாங்கிக் கொடுத்தால் நல்லது என்று வைத்தியர் கூறியிருந்தார். சில பழங்கள் வாங்கினான்.

தாய்தந்தையை இழந்துவிட்ட மருமக்கள் — சூழ்நடைகள் ‘பாலவப்பிள்ளை’ வாங்கிச் சுகரும்

படி பல தினங்களாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். கையிலே காசிருக்கும்போது அவர்களுக்கும் ஒரு பொம்மையை வாங்கி விடலாம் என்று யோசித்தான். பாவம், தாயில்லாக் சூழ்நடைகள் வேறு யாரிடம் கேட்பார்களா? ஒரு பொம்மையும் வாங்கினான்.

பழக் கூடையை ஒரு கையிற் பிடித்தான். பொம்மையை மந்தக் கையிற் பிடித்துக்கொண்டு தெருவோரமாக நடந்தான். அந்த மாலை வேளையிலே தெருவோரத்திலிருக்கும் புல்காளிப்பட ‘ஜில்’ என்றிருந்தது.

தெருவோரமாக இருந்த மரங்களைப் பார்த்தான். அவை மாலைப் பொழுதில் தங்களுக்கும் குரிய கம்பிரத்தோடு காணப்பட்டன. அவற்றின் தளிர்களை அசைத்துக்கொண்டு மெல்லிய காற்று வீசியது. அவற்றிற்கு மேலே வானமும் பொன்மயமாகத் திகழ்ந்தது. மரங்களின் பசுமையை நிமிர்ந்து பார்த்தான்; மேற்குப்புறமாக அந்த அழகான வானத்தின் காட்சியையும் பார்த்தான். அவன் உந்தியிருந்து ஒரு மூச்சு வெளியேறி வந்தது. ‘ஜியோ, எத்தனை மாலைக்காலம்.

கு. பெரியதம்பி

என் வாழ்க்கையில் வினாக்கள் கழிகிறது!" என்று அவன் எண்ணியிருப்பான்!

காலீல தொடங்கி மாரீஸ் வரை எஜமானரின் மோட்டார் வண்டியை ஒட்டவேண்டும், ஒய்வே கிடையாது, காலீலில் எஜமானரைக் கந்திரோடுக்குக் கொண்டு போக வேண்டும்; கமலாசனி—எஜமானர் மகள்; அவளைப் பெண்கள் கலாசாலைக்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வேண்டும் அதுவும் முடிந்தால் எஜமானியின் தொல்லை, அவள் அடுத்த வீட்டிற்குச் செல்வதென்றாலும் வண்டி எடுத்தாகவேண்டும். சாயத்தரம் எல்லாரையும் திருப்பி அழைத்துவர வேண்டும் எல்லாம் முடிந்தது என்று வீட்டிற்குச் சென்றால் அங்கே அள்ளையின் நோய்க்குப் பரிசாரம் செய்யவேண்டும். இடையில் குழந்தைகளின் சண்டைக்கு வகை சொல்லியாக வேண்டும். தெருவில் நடந்து செல்லும்போது தான் சிறிது ஓய்வு. அகையுந்தடைசெய்ய ஒரு சிந்தனை, அவன் மனத்தில் இன்று இடம் பெற்றுவிட்டது.

கமலாசனியைக் கலாசாலையிலிருந்து அழைத்துக்கொண்டு வரும்போதுதான் அது நடைபெற்றது. சில தினங்களாகக் கமலாசனி அவனுடைய சுகதுக்கங்களைக் கரிசனையாக விசாரித்து வந்தாள். அவனுடைய தாய் நோயாக இருப்பதும் அவளைப் பராமரிக்கப் பணமின்றி இவன் கஷ்டப்படுவதும் அவளுக்குத் தெரியும்.

மோட்டார் வீட்டை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தது. 'பாவம் உன் அம்மா கஷ்டப்படுவதாகச் சொல்லுகிறாய். இரகா; இதைக் கொண்டுபோய் அவளுக்கு ஏதாவது வேண்டியதை வாங்கிக் கொடு' என்று கூறி நீர்து ரூபா பணம் கொடுத்தான்.

சிறிது தயக்கத்தின்பின் மிகவும் நன்றியறிதலுடன் அதை வாங்கிக்கொண்டான்.

'உன் அம்மா, இப்படியெல்லாம் நோயால் கஷ்டப்படுவதாகச் சொல்லுகிறாயே, நீ விவாகஞ் செய்துகொண்டால் அவள் அவளைக் கவனித்துக்கொள்ளுவாள். உன் கஷ்டம் குறையும்' என்று சிறிது நேரத்தின்பின் கமலாசனி சொன்னாள்.

அவள் அப்படிக்கூறியது அவனுக்கு 'என்னமோ' ஒருமாதிரி இருந்தது. என்றாலும் அவள் கூறியதற்குப் பதில் கூறவேண்டுமே! "எல்லாவற்றிற்கும் பணமல்லவோ வேண்டும்?" என்றான்.

"அது வேண்டும்தான். ஆனால் உன்னை மணப்பவள் தன்னளவிலே அதிர்ஷ்டமுடையவளாகவே இருப்பாள்".

'ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?'

"உன்னைப்போல நல்ல குணமுள்ள ஒருவளை அடைய அவள் கொடுத்து வைக்கவேண்டும்".

"உடனே திரும்பி அவள் முகத்தைப் பார்க்க வேண்டும்; அவள் முகத்திலே என்ன பாவம் இருக்கிறதென்பதைக் கவனிக்க வேண்டும்" என்ற ஆசை அவன் உள்ளத்தில் எழுந்தது. ஆனாலும்

யோக்கியமான அவன் மனம் அப்படிச் செய்ய விடவில்லை.

வண்டி வீட்டு வாயிலுக்கு வந்துவிட்டது. கமலாசனி இறங்கி உள்ளே போய்விட்டாள்.

அதன் பின்புதான் அவனும் பழம் வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போனான். பழங்களைத் தாயிடம் கொடுத்தான். பொம்மையைக் குழந்தைகள் இருவரும் சண்டையிட்டுக் கொண்டுவந்து பறித்தெடுத்தார்கள்.

“இந்தப் பழங்களை எதற்காக வாங்கினாய்? எனக்காக ஏன் இப்படிப் பணத்தை வீணாக்கியாய். இன்னுஞ் சில நாட்கள் தான் நான் உயிருடன் இருப்பேன் என்று நினைக்கிறேன். குழந்தைகளும் நீயும் இன்னும் போன மாதச் சம்பளத்தில் அரைவாசி நாட்களைக் கூடக் கழிக்கவில்லை. இப்படியாகப் பணத்தைச் செலவு செய்து விட்டு என்ன செய்வாய்?” என்று தாய் கூறினாள்.

‘எனமானரின் மகள் கொடுத்தது’ என்று கூற அவனுக்கு மனமில்லை. அப்படிக்கூறிலை தன்னைப்பற்றித் தாய் ஏதாவது நினைத்துக்கொள்ளுவாளோ என்று அவன் குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறுத்தது.

“அம்மா, என்ன கஷ்டப்பட்டாவது உனக்கு வேண்டியவற்றை நான் செய்தே கொடுக்க வேண்டியவன். இல்லாவிட்டால் கடவுளுக்குக் கணக்குக் கொடுக்க முடியாது” என்றான்.

அப்போது, “மாமா, அண்ணாருக்கு வைத்து விளையாடுகிறான்; எய்க்குத் தருகிறானில்லை”

என்று முறைப்பாடு கொண்டுவந்தான் இளையவன்.

“நடராசா! தம்பிக்கும் கொடு; அவனும் வைத்து விளையாட்டும்” என்று உரக்கக் கூறி அவனை அணுப்பினான், ‘மாமா’

“இந்தக் குழந்தைகளின் தொல்லை பொறுக்க முடியவில்லை. பகல்முழுதுமே சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்ததுகள். இந்த வருத்தத்தோடு அந்தத் தொல்லை ஒருபுறம்” என்றான் தாய்.

பிறகு, தொடர்ந்து அவளே சொன்னாள்:

“அவர்களைக் கவனிக்கவாவது நீ ஒரு கனியாணம் செய்துகொள் என்று எத்தனைதரம் கூறிவிட்டேன். நான் உயிரோடு இருக்கும்போது நீ கனியாணம் செய்து விட்டால்..... அதைப் பார்த்துக்கொண்டு நான் சந்தோஷமாகச் சாவேன். நான் இந்தப் பொறுப்புக்களையும் உன்னையும் ஒருத்தியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு நம்மதியாகச் செத்துப்போவேன்”

இதை அவன் கூறி முடிப்பதற்கிடையில் அவன் மனம் பெருஞ்சுற்றுப்பிரயாணம் ஒன்றை முடித்துவிட்டது.

“அம்மா, உன்னையும் இந்தக் குழந்தைகளையும் காப்பாற்ற என்னால் முடியவில்லை. அப்பாலே இன்னுமொரு சீவனையும் சேர்த்துக்கொண்டால் வேடிக்கையாகத்தான் இருக்கும்” என்றான்.

“நல்லவளாய், கஷ்டமறிந்த குடும்பத்திற்கு பிறந்தவளாய்ப் பார்த்து மணந்துகொள். அவளும் ஏதோ கால்வயிற்றுக் காவது உண்டு, உன்னுடன் சேர்ந்து இந்தக் குடும்பத்தைக் கொண்டிருப்பது

பாள்..... எத்தனைபேர் ஒங்கை உனக்கு மணம்பிபசி வந்தார்கள். எல்லாரும் கல்லவர்களென்று நான் சொல்லவில்லை, முத்தையா கல்லவன்; அவனுடைய மகளுடும் தங்கமானவள்...”

அவனுடைய மூளை குழம்பிக்கு கொண்டிருந்தது. நிம்மதியாக நின்று இவ்விஷயங்களைக் கேட்க அவன் மனநிலை ஏற்றதாகவில்லை. “எல்லாம் பிறகு போசித்துச் செய்யலாம். இப்போது பசிக் கிறது” என்று கூறிக்கொண்டு சமைக்கப் போய்விட்டான்.

எல்லாவற்றையும் முடித்துத் தாய்க்கும் சிறுவர்களுக்கும் உணவு கொடுத்துத் தானும் ஏதோ சாப்பிட்டுவிட்டுப் படுக்கப் போனான். சமையல் செய்து கொண்டிருக்கும்போதும் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும்போதும் அவன் மனம் பெரும் போராட்டத்திலேயே இருந்தது.

படுத்திருந்தான். நித்திரை வர மறுத்துவிட்டது. எப்படி வரும்? சாயந்தரம் வண்டியிலே கிழந்த அந்த கிசும்ச்சி..... ‘என் குணத்தைப் புகழ்க்காள். எனக்கு வர இருக்கும் மனைவி தன்னளவிலே அதிர்ஷ்டக்காரி என்றாள். எதற்காக இப்படியாக அவள் புகழ வேண்டும்?..... ஒருநாளும் இப்படியாகப் பேசாதவள் ஏன் இன்று இப்படிக்கூறினாள். என்னிடத்திலும் அம்மாமீதும் எவ்வளவு இரக்கம்! ஐந்து ரூபா... அவளுக்கு அது அற்பமாக இருக்கலாம். ஆனாலும் வீணாக..... ஒருசமயம் என்னிடத்திலே..... இல்லை, அப்படியிருக்க முடியாது.

என்ன பயித்தியகாரத்தனமான யோசனை!.

பொம்மையை யாருடைய பாயில் கிடத்தி நித்திரையாக்குவது என்ற விஷயத்திலே சிறுவர்களுக்கிடையே சண்டை வந்து விட்டது. வந்து முறையிட்டார்கள். நடுவிலே பொம்மையை வைத்துக்கொண்டு இருவரையும் இரு பக்கத்திலும் படுக்கும்படி சமாதான ஆலோசனை கூறி அனுப்பினான்.

பழையபடியும் அதே சிந்தனை ‘என்ன நினைத்தேன்..... ஒரு சமயம் அவளுக்கு... இல்லை அப்படி இருக்க முடியாது...’

சிறிது நேரஞ் சென்று ‘என் அப்படி இருக்க முடியாது. எத்தனையோ பெரிய இடத்துப் பெண்கள் டிரைவர்மாணாக் காத வித்திருக்கிறார்கள். சில இடங்களிலே அது கலியாணத்திலும் வந்து முடிந்திருக்கிறதே!... அவளுக்கு ஒரு வேளை என்னிடம் காதல் இருக்கலாம்’ என்று கற்பனை புரண்டது.

இப்பொழுது தாய் அவளை அழைத்தாள். அவன் எழுந்து சென்றான். “எஜமானர் உன்னிடத்திலே எப்படி” என்று கேட்டான்.

“பிழையிலலை”

“எப்பொழுதும் அவர் மனங்கொணாதபடி நடந்துகொள். விசுவாசமாகவும் இருந்துகொள். அப்படி அவருக்குப்பிடித்தமாக நடந்தால் உன் கலியாணத்திற்கு ஏதாவது ஒத்தாசை செய்வார்”

“சரி அம்மா! பேசாமல் படுத்துக்கொள். அதெல்லாம் நான்

நல்லமாதிரி நடந்துகொள்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு மறுபடியும் படுக்க வந்தான்.

தாயின் உபதேசம் மனத்திலே சுழன்றது. ‘ஆம் அவள்தான் —காதல் வைத்தாலும், நான் அதிலிருந்து விலகி நடந்துகொள்ள வேண்டும். எஜமானர் என்னிடத்தில் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கைக்குப் பாதகம் செய்யக்கூடாது!’

என்றாலும் அந்த விஷயத்தை அவனால் மறக்க முடியவில்லை. மறக்க முயன்றான்; மனக் கண்முன் வந்துகொண்டே இருந்தது. விசுவாசத்தைப்பற்றி யோசித்தபோதிலும், பேதைமனம் குறுக்கேதான் இழுத்துக் கொண்டிருந்தது.

எஞ்சினீயர் தூரையின் மகன் டிரைவரோடு ஓடிப் போனதையும் மரியாதைக்குப் பயந்த எஞ்சினீயர் ‘போன கழுதை போகட்டும். அது எக்கேடு கெட்டாலும் காரியயில்லை’ என்று மெளனமாக இருந்துவிட்டதையும் எண்ணும் போது அவனுக்குச் சிறிது சந்தோஷமாக இருந்தது. ‘தொடர்ந்து பிரபல நியாயவாதி சோமநாதருடைய மகள் டிரைவரைக் காதலித்து அவனோடு ஓடியதும்; பின்பு அந்த நியாயவாதி ‘பொலிஸ்’ உதவிபுடன் அவளை மீட்டுவதற்காகச் செய்ததாக வழக்கு வைத்ததும்; அந்தப் பெண்தன் காதலனுக்கு மாறாகச் சாட்சி சொல்லி அவளைச் சிறைக்கு அனுப்பியதும் அவன் ஞாபகத்தில் வந்தபோது ஒருவித அச்சமுள் கலந்தது.

எப்படித்தான் இருந்தபோதிலும் அவளுடைய உருவமும், அழகும், அவள் அன்று கூறிய வார்த்தைகளும், பணம் கொடுத்தாளே, அந்த அன்பும் — இவை எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட அவன் மனம் அவனுடன் ஒத்துழைக்கவில்லை.

அதிக நேரம் சிந்திக்கப்படுத்திரை இன்றியிருந்துவிட்டான். அவனுக்கு நித்திரை வந்தபோது இரண்டு மணி இருக்கும். ஆனால் விடிய வழக்கமாக எழவேண்டிய நேரத்திற்கு எழுந்துவிட்டான். காலையிலே தான் செய்யவேண்டிய கருமங்களை முடித்துக் குழந்தைகளுக்கும் தாய்க்கும் ஏதோ உணவு கொடுத்துத் தானும் உணவுருந்திக்கொண்டுபுறப்பட்டான்.

வழமைக்கு மாறாக இன்று சிறிது அலங்காரஞ் செய்து கொண்டான். ஏனோ, மனம் அப்படித்தான் தூண்டியது. செல்லும் வழியிலே தபாற் கந்தோருக்குச் சென்று எஜமானர் வீட்டு விலாசத்திற்கு வருங் கடிதங்களையும் வாங்கிக்கொண்டு சென்றான்.

நேரமானதும் மோட்டாரை வெளியில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான், கமலாசனி மெல்ல வந்து காரில் ஏறும்போது வழக்கத்திற்கு மாறாக ஒரு மின் வெட்டுப் பார்வையையும் கூடவே ஒரு இளமுதுவலையும் அவளை நோக்கி விசுவிட்டாள். மோட்டாரும் வழக்கத்திற்கு மாறாகக் கடுவெகமாகப் பறந்தது.

வழியிலே தற்செயலாக ஒரு முறை பின்னே திரும்பிப் பார்த்

தான். அவள் முகத்தில் இன்னும் அதே முறுவல்.

“அம்மாவுக்கு எப்படியிருக்கிறது? என்று ஆவலோடு கேட்டாள்.

“அம்மாவுக்குப் பழம் வாங்கிக் கொடுத்தேன். இன்று காலையிலே அவளுக்கு இருமல் தணிந்திருக்கிறது. உங்களுக்குக் கடவுள் நல்ல வாழ்வு கொடுக்கவேண்டும் என்று வாழ்த்தினே” என்று சொன்னாள். அவன் அவசியமில்லாமற் பொய் கூறுவதில்லை, பொய் கூறவேண்டி வந்த அவசிய சந்தர்ப்பத்தில் இதுவுமொன்று. அவன் தாய் கூறிய வாழ்த்திற்கு மகிழ்பவள் போன்று மெல்ல நகைத்தபடி. ‘உனக்கு ஏதாவது இப்படி அவசியமான தருணம் வந்தால் என்னிடம் கேள்; நான் பணம் தருகிறேன். உன் தாயை நீ கஷ்டப்பட விடுவது நல்லதல்ல’ என்றாள்.

அவள் தன்னிடம் காட்டும் அன்பிலே அவன் உள்ளம் குளிர்ந்தது. முகம் மலர்ந்தது. முறுவல் பூத்தது.

இன்னுள் சிறிதுதூரஞ் சென்றபின்பு “நீ எனக்கொரு உதவி செய்யவேண்டும்” என்று கமலாசனி தாழ்ந்த குரலிலே அவனைக் கேட்டாள்.

“உங்களுக்குச் செய்யாத உதவியை வேறு யாருக்குச் செய்யப்போகிறேன்” என்றான் மிக ஆனந்தமாக.

“உன்னுடைய நல்ல குணத்திலே எனக்கு ஒரு நம்பிக்கை

உண்டு. அதனால்தான் உன்னிடம் கேட்கிறேன்... வேறு யாரிடமும் இந்த உதவியை நான் கேட்கமாட்டேன்...”

அவள் பார்த்த அந்தப் பார்வை அவளை என்னவோ செய்தது! அவள் கேட்கப்போகும் உதவியை அறிவதற்கு அவன் மனம் தவித்துக்கொண்டிருந்தது.

“நின்பும் காலையில் வரும் போது தபால் வாங்கி வருவாயல்லவா? இனிமேல்... என் பெயருக்கு ஏதாவது தபால் வந்தால் அதை ஒருவரிடமும் கொடுத்து விடாதே. என்னிடம் கொண்டு வந்து இரகசியமாகத் தந்துகிடு” என்றாள் கமலாசனி!

ஆவலுடன் அவளைப் பார்த்துக் கேட்டவன், ஏமாற்றத்தாடன் தெரிவைப் பார்க்க முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு, “அதற்கென்ன, அப்படிச் செய்கிறேன்” என்றான்.

சிறிதுதூரம் வண்டி ஓடியபின் “நீ வராத நாட்களிலே ஏதாவது கடிதம் வந்தால் தபாற்காரனையே வைத்திருக்கும்படி சொல்லு. பின்பு, நீ வரும் நாட்களில் வாங்கி வா. வேண்டுமானால் அவனுக்கும்... ஏதாவது..... உதவி செய், நான் பணம் தருகிறேன்” என்றாள்.

ஏமாற்றத்துக்கு அப்பாலே, ஒரு மெல்லிய அருவருப்பு ம் உண்டாயிற்று. ‘ஆம்’ என்பதற்கு அடையாளமாக அவன் தலை அசைந்தது; ஆனால், மனம் அசைந்ததோ!

ஜாதிக் கலப்பு

டர்பன் ச. மு. பிள்ளை

டாக்டர் ஆஸியான் டே என் னும் சீன அறிஞர் ஒருவர் தமது பிரசங்கத்தில் குறிப்பிட்ட விஷயங்கள் கீழே வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன.

பண்டைக்காலம் முதல் வெளிப் படையாகவும், மறைமுகமாகவும் ஜாதிக் கலப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. கலப்பு ஜாதிகங்கள், கலப்பற்ற ஜாதிகங்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். விபசாரத்தின்மூலம் பிறந்த கலப்புக் குழந்தைகள் சரியான பராமரிப்பில்லாமல் மற்ற சமூகத்தினரால் இழிவு படுத்தப்பட்டாலும், திறமைசாலிகளாக இருக்கிறார்கள். இவ்வகலில் ஜாதிக் கலப்பற்ற சத்தமான சமூகம் ஒன்று கூட இல்லை. சமூகங்கள் ஒன்று படுவதன் மூலமே சர்வதேச ஒற்றுமை ஏற்படும்.

சீன தேச மக்களில் சிறந்து விளங்கும் சமூகத்தினர் கண்டோனிஸ் பிரிவினராவர். இவர்களைப் பார்த்தும்போது ஐரோப்பியர்களுக்குத் திகைப்புண்டாகிறது. ஐரோப்பாவிலும், அமெரிக்காவிலுங்கூடத் தென்பாகத்தில் வசிப்பவர்களைக் காட்டிலும், வடபாகத்தில் வாழ்கின்றவர்களே எல்லாவகையிலும் சிறந்து விளங்குகின்றனர். இதுவே திகைப்புக்குக் காரணமாகும். கண்டோன் மாகாணம் சிறந்து விளங்குவதற்குக் காரணம் இரண்டு என்று நான் நினைக்கின்றேன். முதலாவது அம்

மாகாணம் பழைய கால முதல் மேல்நாட்டாரோடு கொண்டிருக்கும் சம்பந்தம்; இரண்டாவது அம்மாகாணத்தினர் தங்களுக்குள்ளும் கலந்து உறவாடுவது.

குவாண்டனில் உள்ள மக்களின் நிலைமையைப்பற்றி ஆராய்ந்தால், சீன தேசத்தின் மற்றப் பாகங்களில் உள்ள மக்களைக் காட்டிலும் அந்நகர மக்கள் பல தேச மக்களுடன் கலந்து உறவாடியிருக்கின்றனர் என்றும் தெரிந்துகொள்ளலாம். தாமது ஆண்டுகளாகச் சிறந்து விளங்கி வரும் ஹாங்காங் தீவானது இம் மாதிரியான கலப்புக்குத் தகுந்த வசதிகளை அடைந்திருக்கிறது. முன்பாகவே பல தேச மக்களின் கலப்பால் விளங்கி வந்த குவாண்டனில், பின்னர் காக்கேசிய யாத்திரிகர்களும் வந்து கலந்தனர். இதன்மூலம் சிறந்த வர்த்தகர்கள், குமாஸ்தாக்கள், பொலீஸ்காரர்கள், ஓவர்சியர்கள், போர்வீரர்கள், மாலுமிகள் ஆகிய பலவகையான சிறந்த மக்கள் தோன்றினார்கள்.

பதினாந்து இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னும் சீனத் துறைமுகங்களில் ஏராளமான கப்பல்கள் வந்து தங்கியிருக்கும். கப்பலுக்குள் ஏறவதற்காக ஏற்பட்ட வாசல் கதவு உத்தியோக முறையில் தாழிடப்பட்டிருக்கும். ஆனால், ரகசிய வழிகளின் மூலம் சீன விபசாரப்பெண்கள் உள்ளே தள்ளப்பட்டு, அந்நிய நாட்டு

மாலுமிகளின் காமக்கிழத்திக ளாக்கப்பட்டனர். இவ் விஷயம் இன்னும் எனக்கு நினைவில் இருக்கிறது. இம்மாதிரிக் கலப் பால் தோன்றின மக்களுக்குத் தாய் தகப்பன்மார்களின் குடும் பப் பெயர்களே வைக்கப்பட்டி ருந்தாலும் உருவத்திலும், அழகி லும், தோலின் மென்மையிலும், கண்களின் தன்மையிலும், உரோ மத்தின் நிறத்திலும், உடற் பலத் திலும் காக்கேசியர்களைப்போல வே இருக்கின்றனர். இந்த உண் மையைப் பரிசோதிக்க வேண்டு மானால் ஹாங்காங் நகரத்துத் தெருக்களைக் கண்களால் கவனித் துப் பார்த்தால் போதும்; உண்மை விளங்கும்.

இத்தகைய சீன-காக்கேசியக் கலப்பினால் ஒரு கெடுதியும் ஏற் படவே இல்லை. சென்ற 30 ஆண் டுகளுக்குள் பெரிய வர்த்தகர் களும், பிராகதாரர்களும், சட்ட சபை, நிர்வாகசபை அங்கத்தினர் களும், சட்டவாதிகளும், அரசாங்கத் தலைவர்களும் சீன சமூகத்தில் மிகுதியாகத் தோன்றியிருக்கிறார் கள். இவர்களெல்லாம் பிற நாட் டாரிடம் கலந்த பெண்களிடம் தோன்றியவர்களே என்னும் உண்மை, ஜாதிக் கலப்பினால் உண்டாகும் நன்மையைக் காட்டு வதற்குப் போதுமானதாகும். இந்தக் கலப்பு மக்கள் மற்றச் சமூகத்தாருக்குச் சமமாகவே மதிக்கப்பட்டனர். கல்விவளர்ச்சி, வர்த்தகம் முதலிய துறைகளிலும் முன்னுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டனர்.

‘இம்மாதிரி திருட்டுக் கலப்பி னால் பிறக்கும் குழந்தைகளுக் குப் பெற்றோர்களுக்கும் கெட்ட புத்திகளான இருக்கும்; நல்ல புத்தி உண்டாகாது’ என்று அற்பமான ஆதாரத்துடன் சிலர் விவாதிக்கின்றனர். இதற்கு உதாரணமாகச் சோம்பல், அவநம் பிக்கை, கள்ளக் கையெழுத்திடு தல் முதலிய கெட்ட குணங்கள் அவர்களிடம் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இத்தகைய கெட்ட குணங்கள் கலப்பற்ற அசல் வெள்ளைக்காரரிடத்திலும் இருக்கின்றன. ஒருக்கால் கெட்ட குணங்களின் விசிகா சாரம் அதிகமாக இருந்தால் இது உண்மையாக இருக்கலாம் இது வும் கீழ்வரும் காரணங்களால் தான் ஏற்பட்டிருக்க முடியும். முதலாவது தாய்தந்தையர்களின் குணத்தில் அதிகக் கெடுதி இருக்க வேண்டும். இரண்டாவது குழந்தை கருத்தரிக்கும் போதுள்ள அக்கம் பக்க நிலை மையையும், குழந்தை பிறந்தபின் அது வளர்க்கப்படும் முறையையும் பொறுத்திருக்க வேண்டும்.

இத்தகைய குழந்தைகள் இளம்பிராயம் முதற்கொண்டே பிறரால் பரிகசிக்கப்படுகின்றன.

இக் குழந்தைகளும் தங்கள் தகப்பனார் பெயர் சொல்லத் தயக்கம் அடைகின்றன. தாயின் பெயரைச் சொல்லவும் வெட்க மடைகின்றன. இக் குழந்தை கள் மனித சமூகத்துக்கே தேவை யில்லாதவைகள் என்று எண்ணப்படுகின்றன. இவர்கள் பல சமயங்களில் ‘தகப்பன்

பெயர் தெரியாதவர்கள்' என்று பரிசீலிக்கப்படுகின்றனர்; பள்ளிக் கூட மாணவர்கள் கூட்டத்திலும் இகழப்படுகின்றனர்; எந்த இனத்திலும் சேராமல் திண்டாடுகின்றனர். இவ்வளவு இடையூறுகளிருந்தும் இவர்கள் முன்னேறி வந்திருக்கின்றனர். பழமையான சிவாயமற்ற எண்ணக்கலைக் கொண்டு இவர்களை இழிவாக மதிப்பது அறிவுடமையாகாது.

கலப்பு ஜாதிக் கலைப் பற்றிய கார்டாக நினைப்பு ஜீவ தத்துவ சாஸ்திரத்திற்கு மாறுபட்டதாறும்; புதிய பாம்பரைத் தத்துவத்தின் உண்மைக்கும் விரோதமானதாகும். சரித்திர ஆராய்ச்சியுள்ளவர்கள் இப்பொழுது முன்னேற்றமடைந்து வரும் ஐரோப்பிய மக்களும், பலவகைப்பட்ட ஜாதிக் கலப்பால் தோன்யறிவர்கள் என்பதை அறிவார்கள்.

“இன்று ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் உள்ள ஒரு ஐரோப்பியரைக் கூட ஒரு தனிச் சமூகத்தின் பெற்றோர்களுடைய பிள்ளை என்று சொல்ல முடியாது. எல்லோரும் கலப்புச் ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களே. மேல்காட்டில் வெகு காலமாக ஜாதிக் கலப்பே நடந்து வந்திருக்கிறது. ஐரோப்பியர்களின் புதிய கல்பாணக்கூட சகல ஜாதி, சமூகப் பாம்பரையோடுதான் நடைபெறுகின்றன. எல்லா ஐரோப்பியக் குழந்தையும், கலப்புத் தந்தைகளின் சந்ததிகளாகவே கலப்புச் சமூகப் பெற்றோர்க்குப் பிறக்கின்றன” என்று ஏ. பி. ராய்ட்டர் என்ற ஓர் ஆராய்ச்சியாளர் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் கவனித்தால் உண்மை விளங்கும்.

பிட்டிருப்பதைக் கவனித்தால் உண்மை விளங்கும்.

வெகு காலமாகவே இம்மாதிரியான சாதிக் கலப்பு தொடர்ந்து நடந்து வந்திருக்கின்றது; ஆயினும் வெளிப்படையாக இப்படிப்பட்ட கலப்பின்மூலம் விசேஷம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. பல புதிய ஆராய்ச்சிகள் தோன்றிய பிறகும், கீழ் காட்டிற்கும் மேல் காட்டிற்கும் போக்குவரத்துச் சம்பந்தம் உண்டான பிறகுந்தான் பற்பல சமூகங்கள் ஒன்றாகக் கலந்திருக்கின்றன என்ற விஷயம் வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது.

இதன்பின் கலப்புப் பாம்பரை அளவில்லாமல் உண்டாக ஆரம்பித்தன. வட அமெரிக்காவில், திறமைசாலிகளான வெள்ளைக்காரர்கள் சிகப்பு இந்தியர்களோடு மிகுதியாகச் சம்பந்தம் பண்ணிக்கொண்டனர். அதனால் இன்று அசல் சிவப்பு இந்தியர் என்று சொல்லக்கூடியவர் ஒரு வருமில்லை, வெள்ளைக்காரர்களும் சிவப்பு இந்தியர்களும் கலந்த சிகப்பு இந்தியர்களே இப்பொழுது காணப்படுகின்றனர். ஸ்பானியர், போர்ச்சுகீசிய அரசாங்கங்களின் குடியேற்ற நாடுகளாகிய மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலும், மத்திய தென்னமெரிக்காவிலும் சிவப்பர்களுக்கும், வெள்ளையர்களுக்கும் அதிகமான கலப்பு உண்டாயிற்று. இதைப் போலவே வெள்ளைக் குடியேற்றக்காரர்களும், நீக்கிரோவரும் கலந்ததனால், ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும், மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலும், சட்

டைக்காரர்கள் என்ற புதிய சமூகம் உண்டாயிற்று. இதைப் போலப் பிரிட்டிஷ் இந்தியாவிலும், மற்றக் கீழ்காடுகளிலும் கலப்பு ஜாதியினர் பலர் தோன்றி இருக்கின்றனர்.

வேறுபட்ட பழக்க வழக்கங்களுடைய இரண்டு ஜாதிகளின் கலப்பால் பிறக்கும் மக்களிடம், இரண்டு ஜாதிகளிடமும் இல்லாத புதுமையும், திறமையும் சிறந்து விளங்குகின்றன. இதற்கு உதாரணம் அமெரிக்க ஐக்கிய மாகாணத்தில் உள்ள கலப்பு நீக்ரோ வம்சமே. அங்கே, அசல் நீக்ரோ வர்கள் கலப்பு நீக்ரோவர்களை விட 1-க்கு 3 அல்லது 4 வீதம் அதிகமாயிருக்கின்றனர். இருந்தாலும் அவர்களில் 10-ல் ஒரு வன்கூட கலப்பு நீக்ரோவர்களைப் போன்ற திறமையுடையவரை இல்லை.

தங்கள் பெற்றோர்களின் களவொழுக்கத்தால் பிறந்த இப்ப

டிப்பட்ட குழந்தைகள் பிறரால் பரிசுதிக்கப்படுகின்றனர். சட்டப் படி பிறந்த குழந்தைகளாக அவ் கேரிக்கப்படாமல் இருக்கின்றனர். தங்கள் தாயின் சமூகத்தோடு சேர்ந்திருக்க விரும்பினாலும் அச் சமூகம் இவர்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளுவதில்லை. இம் மாதிரிப் புதிய சமூகமாக வளரும் குழந்தைகள் புதிய கொள்கைகளோடு வளர்கின்றன.

“நான்தான் கலப்பற்ற அசல் ஜாதி” என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒருவரும் மற்ற ஜாதியினரை இகழ்தல்கூடாது. மனித வம்சமானது 10 லட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தோன்றியது. மனிதக் கூட்டமானது நூறாயிரம் ஆண்டுகளாக உலகின் பற்பல பாகங்களிலும் ஓடி உலாவிக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆதலால், பல சமூகங்களிலும் அளவில்லாத ஜாதிக் கலப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கக் காரணமுண்டு.

அந்தந்த காலத்து மணப் போராட்டங்களையோ அல்லது உலகில் தற்காலத்தில் மாறி நிற்கும் இயல்புகளையோ மட்டும் வைத்து ஒருநூல் எழுதப்படுமாயின், மறுபடியும் காலம் மாறி, வேறுவித அபிப்பிராயங்களும், கொள்கைகளும் ஜனங்களை வசப்படுத்துகையில் எவ்வீதம் அது கவர்ச்சியளக்கும்? மனித சுபாவம் கடவுள் படைப்பில் சிறிதில் மாற்ற இயலாத உணர்ச்சிகளைப் பெற்றுள்ளது என்பது உண்மை. ஆழ்ந்த நிலையில் மனிதனிடம் தெரியவேண்டிய உயர் லட்சியங்களின் என்றென்றும் காப்பாற்ற வகை தேடுவது ஒன்றே மனித தர்மம். வாழ்க்கைக்கு முரணாகாமல் உருவாகும் இலக்கியமே உயர்ந்தது என்பதை நினைவில் வைத்தோமானால், மனித வாழ்க்கையை மேம்படச் செய்வதற்காகவே இலக்கியம் வளர்வதை நியாயமெனக் கருதத் தோன்றும்.

— டி. சந்திரசேகரன், 'சிந்தனை'யில்.

வென்று விட்டாயடி, ரத்தின!

தோடர் கதை

ஆஸ்பத்திரியில் அறை எடுத்த தங்கினோம்.

இரண்டாவதுராளே குழந்தை — ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

அவர் வந்தார்; பார்த்தார், அவர் முகம்.....

பெத்தாச்சியும், பெரியதாகப் பாரும் 'எட்டு மாதத்திலேயே குழந்தை பிறந்து விட்டதாக - இப்படி எத்தனையோ இடங்களில் நடந்திருப்பதாக' அவருக்குப் போதித்தார்கள்.

அவர் முகம் ஏதோ வித்தியாசமாக இருப்பது போல எனக்குத் தோன்றிற்று.

அடுத்த நாள் அவர் வரவில்லை, ...அதற்கு அடுத்தநாளும் வரவில்லை.....

பெத்தாச்சியின் முகத்தில் ஏதோ பெரியதோர் வேதனையின் குறியீடுகள் எழுதப்பட்டிருந்தன.

நான் ஒன்றும் கேட்கவில்லை, நாலு நாள் கழித்துக் கேட்டேன்.

முதலில் மறைக்கப் பார்த்தார்கள். ஒரு மாதிரி அறிந்து கொண்டேன்:

அவர் ஆஸ்பத்திரியில் வைத்தியர்களிடம் விசாரித்தாராம். குழந்தை பத்து மாதத்தில் பூரண வளச்சியோடு பிறந்திருப்பதாக அவர்கள் சொன்னார்கள் அப்போதே போனவர் தானும், ஊரிலும் இல்லையாம். பாடசாலைக்கும் போவதில்லையாம்.....

என்னைச் சுற்றியிருந்த இடம் முழுவதும் 'கிறு கிறு' வென்று கழல்வது போல இருந்தது.....

அந்த நேரம் நான் மயங்கிப் போய் அறிவு கெடாமலிருந்ததால், என்னால் மன வேதனையைச் சகிக்க முடியாமல் போயிருக்கும்.

அடுத்த நாள் அந்தக்குழந்தையும் இறந்து போய் விட்டது.

நான் அழுதேன்.....

எதற்காக அழுதேன்? ஏன் அழுதேன்? என்னள்ளத்தில் குமுறிக்கொண்டிருந்த வேரனை எல்லாவற்றையும் நீராகக் கரைத்துக் கண்களின் வழியாக வெளியே தள்ளினேன், ஆனால்,

கொஞ்சிலே வற்றாத துன்பு ஊற்றுச்சுரந்து கொண்டேயிருந்தது, நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் அளவு கணக்கில் வாத நீர் கடவிலே பேய்ச்சு

கொண்டிருந்தாலும், ஆற்றிலே வெள்ளம் குறைவதில்லையல்லவா, அதன் பெருக்குக் காலத்தில்! என் உள்ளத்திலும் துன்ப ஆறு பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

என் வாழ்வைக் குலைக்கவந்த குழந்தை ஒழிந்துபோயிற்று. ஆனால் என் வாழ்வு குலைந்தது குலைந்ததுதான்! உடைந்து போன மண்பாண்டத்தைப் போல, என் வாழ்வும் இனிப் பொருத்தமுடியாதபடி உடைந்து விட்டது. மனித வாழ்க்கையே ஒரு மண்பாண்டங்கானோ?

காலம் போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

எவ்வளவோ மோசமான துயரங்களெல்லாம் காலப்போக்கிலே ஆறியிடும் என்று சொல்கிறார்கள். இதில் ஓரளவு உண்மை இருக்கலாம். நானும் வாழ்ந்து கொண்டதானிருக்கிறேன். துயரச்சேற்றிலே உக்கி மாண்டு போகவுமில்லை; காலப்போக்கிலே என் நெஞ்சின் பாரம் இறக்கப்படவுமில்லை. — நான் வாழ்ந்து கொண்டதானிருக்கிறேன்.

பாடசாலைக்குப் போவதை அப்போதே நிறுத்திக்கொண்டேன். பாடசாலை மாத்திரமென்ன, இந்த உலகத்தையே மறந்துவிட்டேன். 'வீடு' என்ற கிருக்குகையிலே சிறையிருக்கிறேன். எனக்கு விடுதலையில்லை...

...வாழ்க்கையென்ற கப்பலிலே ஏறி 'இன்பம்' என்ற அற்புதத் தீவை அடைந்துவிடலாமென்று நம்பினேன். கப்பல் உடைந்தது. — இடையில் வந்த

ஓட்டைப் படகும், என்னைத் துன்பக் கடனில தள்ளிவிட்டு எங்கோ மறைந்துவிட்டது. நான்தத்தளித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நம்பிக்கை அழிந்துவிட்டாலும் 'எங்கிருந்தாவது எனக்கு உதவி வராதா' என்ற அற்ப ஆசையோடு நாலுபுறமும் நோக்குகிறேன்.

—தங்கள் 'உணர்ச்சி ஓட்ட'த்தை வாசித்தேன். மனித ஹீருதயங்களை நன்றாக உணர்ந்து எழுதியிருக்கிறீர்கள். உங்கள் அறிவு முனையிலே எனக்கு ஒரு வழி பிறக்காதா?

.....எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. அழியப்போகும் ஜீவனின் அற்ப ஆசை இது! — வெற்றியை எதிர்பார்த்து வாழ்க்கைச் சூதில் இறங்கினேன். நான்தோற்றுவிட்டேன். மகா மோசமான தோல்வி! தலையெடுக்க முடியாத தோல்வி!

இனி என்ன எழுதப்போகிறேன்? வீண் பிதற்றல்கள்தான்! துயரக் கொதிப்பிலே தெறித்து வருகிற பரிதாப வார்த்தைகள்தான்! — வேண்டாம். நிறுத்திக்கொள்கிறேன்.

பதில் எழுதுவீர்களா? - ஏதோ ஒரு ஆறுதல்கிடைக்குமா? நமஸ்காரம்.

—ரத்தினு.

*

அன்பார்ந்த வாசகரே, ரத்தினுவின் துயரக் கதை இதுதான். அவளுக்கு நான் என்ன பதில் எழுதுவது? கையிலோ காலிலோ பட்ட சிறிய வெட்டுக் காயத்துக்கு வைத்தியம் செய்யலாம்;

கழுத்தையே வெட்டிக்கொண்டு, ஊசலாடும் உயிருக்கு வைத்தியம் செய்ய முடியுமா? ஆனாலும்...

ஏதாவது எழுதத்தானே வேண்டும்?

எழுதினேன். என்ன எழுதினென்பது இங்கு அவசியமில்லை. — பலனற்றுத் தோற்றுப் போன அந்த விஷயத்தை அம்பலப்படுத்த எனக்குக் கொஞ்சம் கூட இஷ்டமில்லை. — ஏதோ எழுதினேன்: புண்பட்ட அவள் இதயத்துக்கு என்னுள் எவ்வளவு ஆறுதல்கூற முடியுமோ அவ்வளவையும் எழுதினேன். வாழ்க்கை - முக்கியமாகப் பெண்ணின் வாழ்க்கை ஒரு மண்பாண்டந்தானென்றும், அது உடைந்துவிட்டால் மறுபடியும் பொருத்துவது பெரும்பாலும் முடியாத காரியமேயென்றும் எழுதினேன். கடைசியில், சாதாரண மனித இன்பங்களை எதிர்பார்ப்பதை விட்டு, சமூக சேவை முதலிய செயல்கள் மூலம் ஒரு தனிப்பட்ட சிறந்த மனச் சாத்திய வரூவீததுக்கொள்வதே சிறந்தவழி என்றும் குறிப்பிட்டேன். — வேறு எதைத்தான் எழுதமுடியும், அவளுக்கு? எந்தப் புத்திசாலியானாலும் இசற்குமேல் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறியிருக்க முடியுமென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஆனால் —

புத்திசாலித்தனமான சிறந்த அபிப்பிராயங்களுக்கு முற்றிலும் வேறான பாதையில் சில சபயம் வாழ்க்கை முன்னேறி விடுவதுண்டு!

✱

பலநாட்களுக்குப் பிறகு ரத்தினாவிடமிருந்து மறுபடியும் ஒரு

கடிதம் வந்தது.

வாசித்தேன், வாசித்தேன்; திருப்பித் திருப்பி வாசித்தேன்.

‘உங்கள் புத்திசாலித்தனமான போதனைக்குப் பலகோடி வந்தனங்கள். அதற்குப் பிரதியுபகாரமாக உங்களுக்கு ஒரு விசேஷ விருந்தளிக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறேன். — நானும் என் கணவரும்!

வருகிற புதன் கிழமை மாலை 4 மணிக்கு — வருவதற்குத் தவறவே கூடாது! — ரத்தினா.’

தொடர்கதையைப் போல வளர்த்துவிட்ட அவளது முதலாவது கடிதத்துக்கும், காலே வரிகளில் எழுதிய இந்தக் கடிதத்துக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்! அவளுடைய வாழ்விலே ஒளி மங்கிற்று; — இரவு வரப்போகிற தென்கிணைத்தேன். ஆனால் திடீரென்று சூர்யப்பிரகாசமல்லவாதோன்றியிருக்கிறது!

அவள் அளிக்கப்போகிற சுவையான உணவுகளுக்காக இல்லாவிட்டாலும், அவளுடைய வாழ்வின் மறுமலர்ச்சியைப் பற்றி அறிந்து கொள்வதற்காக கிச்சயம் போவதெனத் தீர்மானித்தேன்.

அவள் கணவன் — அவன் யாரோ?

பாலுவா? — இன்னொருவனும் கடித்து எச்சிலாகிவிட்ட பாம்புழத்தைச் சுவைக்க அவன் துணிந்திருப்பானா.....?

அந்த உபாத்தியாயர் — ஆய்ந்தோய்த்து பாராத முட்டாளர்! நெஞ்சுத் திடமற்ற கோழை! — அவராவது திரும்பி வருவதாவது? வந்தாலும்கூட, ரத்தினாவின் நிழலிலே அவர் ஒதுங்கியிருக்க முடியுமா? ‘கடமை’

என்று, அவள் தன் மனதைக் கட்டி இடமளிக்கலாம். ஆனால் அவளுடைய கடிதத்திலே, பொங்கிப் பூரித்துப்போன அவள் இதயமல்லவா தெரிகிறதா?

அப்படியானால் வேறு யாராவது புதிதாக.....

புதன்கிழமை சரியாக மாலை நாலு மணிக்கு ரத்தினாவின் வீட்டில் நான் கால்வைத்ததும் —

ஒரு அழகியபெண் முகமலர்ச்சிபோடு வரவேற்றாள். 'ரத்தினா' வாக இருக்கலாம்.

"வாருங்கள்! 'வரதர்'....."

"அவசியம் வரவேண்டுமென்று தானிருந்தார். திடீரென்று ஏற்பட்ட அவசியமான ஓர் காரியமாக, வரமுடியாமல் போய்விட்டது தமக்குப் பதிலாக என்னை....." என்றேன் நான்.

"ஓ" என்றார் கூட சிற்றவர், — அவள் கணவனாக இருக்கலாம்.

அந்தப் பெண் சொன்னாள்: "மிகவும் நல்லதாயிற்று. இன்று அவர் வந்திருந்தாலும் வீணாகி யிருக்கும்!"

"என், —"

"ரத்தினாவின் 'பெத்தாச்சி'க்குச் சுகமில்லையென்று ஆள் வந்தது. அவர்கள் இரண்டுபேரும் மாணிப்பாய்க்குப் போய்விட்டார்கள்."

"ஓ!"

"வரதர் வந்தால் விஷயத்தைச் சொல்லச் சொல்லி, மன்னிப்புக் கேட்கச் சொன்னார்கள்."

"நீங்கள் —"

"நான் ரத்தினாவின் மைத் துணி. இவர் எனது —"

"அவர்" — என்று முடித்தார் கூட சிற்றவர்.

நான் சிரித்தேன். அவர்களுள் ஏனோ சிரித்தார்கள்!

அவள்: வரதரிடம் எல்லாவிஷயத்தையும் கூறும்படி ரத்தினா சொன்னாள்.

அவர்: அவர் வராதபடியால் — நான்: நான் அவரிடம் தூது செல்கிறேன், என்னிடமே —

அவள் அவரைப் பார்த்துச் 'சொல்லிவிடுவோமா?' என்ற பாவனையில் தலையசைத்தாள். அவரும் 'சரி' என்று தலையசைத்தார். நான்: சொல்லுங்கள்!

அவள்: முன் நடந்ததெல்லாம் — அவர்: வரதர் சொல்லியிருப்பாரே!

நான்: அதெல்லாம் தெரியும். பிறகு நடந்தவற்றைச் சொல்லுங்கள்.

அவள்: யப்பானியரிடமிருந்து மலையா விடுவிக்கப்பட்டதும் —

அவர்: ஆகாய விமானத்தில் பாலு பறந்தோடி வந்தார். இங்கே நடந்த விஷய மெல்லாம் அறிந்தார்.

அவள்: அவர் அன்று வருகிற விஷயம் ரத்தினாவுக்குத் தந்தி மூலம் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

அடங்கிக் கிடக்க அவள் துயர மெல்லாம் குமுறிக் கொடுத்தது. என்ன செய்வதென்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை!

'அவர் வந்ததும் நடந்த விஷயங்களை அறிவார். பிறகும் இங்கே வருவாரா? வந்தால் அவருடைய முகத்தின் எப்படி முழிப்பது?' என்றெல்லாம் துடிதுடித்தாள். சடைசியாக அவளுக்குத் துணிவி வந்தது.

தது; தற்கொலை செய்துகொள்வ தற்கு!

அவர்: பைத்தியக்காரி!

அவள்: (அவரைப் பார்த்து) உங்களுக்கென்ன தெரியும்? அவள் கொஞ்ச பட்ட வேதனை அவளுக்குல்லவோ தெரியும்!—

நான்: உங்களுக்கு மட்டும்—

அவள்: ரத்தினா எல்லாம் விபரமாக என்னிடம் சொல்லியிருக்கிறார். தற்கொலை செய்யுமுன் ஒரு கடிதம் எழுதி வைக்க விரும்பினாள்.

நான்: யாருக்கு?

அவள்: (திரும்பி அவர் முகத்தைப் பார்த்தாள்.)

அவர்: வேறு யாருக்கு? பாலுவுக்குத்தான் எழுதியிருப்பாள்! (அவளைப் பார்த்து) ஏன், அப்படித்தானே? — உனக்குத்தானே சரியாக எல்லா விபரமும் தெரியும்.

அவள்: அப்படித்தான். கேடுகெட்ட இந்தச் சமூகத்துக்குப் பயந்து, தான் அவருக்குத் துரோகம் செய்ததற்காக. மன்னிப்புக்கேட்டு எழுதினாள். தான் அவருடன் சேர்ந்து வாழ முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டு விட்டதென்றும், உடைந்துபோன மட்டபாண்டத்தை ஊனிப் பொருத்த முடியாதென்பதைத் தான் நன்றாக உணர்வதாகவும், ஆகவே, தற்கொலை செய்துகொள்வதாகவும் எழுதினாள்.

அவர்: பாலு நேராக அவள் வீட்டுக்கே வந்தார். அவள் தனது தற்கொலைக் கடிதத்தை எழுதி முடிக்கவில்லை. — அதை எடுத்து வாசித்தார். அவளை அணைத்துக்

கொண்டு தேற்றினார். 'வாழ்க்கை என்பது மட்பாண்டமல்ல, அது தங்கக் கலசம்!' என்றார். 'இந்தச் சமூகம் பெண்களின் வாழ்வை மட்பாண்டமாக்கி விட்டது. என்னைப்போல, எல்லா வாழ்பவர்களும் துணிந்து விட்டால் உன் வாழ்வுபோல், எல்லாப் பெண்களின் வாழ்வுமே தங்கக் கலசங்களாகி விடும்' என்றார்.

அவள்: 'நீங்கள் சாதாரணமான மனிதரல்ல, தேவன்!' என்று ரத்தினா சொன்னாள்.

அவர்: 'இல்லை, மனிதன்தான். மிருகமாகாமல் தவறிவிட்டேன்; அவ்வளவுதான்' என்று பாலு சொன்னார். மீண்டும், 'என்னால் தானே உன் வாழ்வில் இத்தனை தயரங்களும் ஏற்பட்டது? அந்த இரவிலே உன் வாழ்வின் வளர்ச்சியைக் கருக்கிவிட்டது, நான்தானே? அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக, உன்னை மணம் செய்யச் தவறினால் - நான் மிருகம்தான்!' என்றார்.

அவள்: (கண்களில் நீர்துளிக்க அவரைப் பார்த்து) என்ன இருந்தாலும், இன்றைய சமூகத்திலே உங்கள் பெருந்தன்மையும் மனத்துணியும் யாருக்கு வரும்? நீங்கள் —

நான்: (அவரைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே) உங்கள் பெருந்தன்மையும் மனத்துணியுமா! அவள்: (லெட்கத்துடன் சிரித்துக்கொண்டே) ஓ!.....

அவர்: உண்மைதான். இதெல்லாம் உங்களாலேயே வந்தது. (மறுபக்கம் பார்க்க)

கலைக் கடிதங்கள்

கடிதம் எழுதுவதும் ஒரு தனிப்பட்ட சிறப்பான கலை. சிலருடைய கடிதங்கள் சிந்தனையைத் தூண்டும்; சிலருடைய கடிதங்கள், படிப்பவரை ஒரு இன்ப லோகத்துக்கு அழைத்துச் செல்லும்; வேறு சிலருடைய கடிதங்களில் வேடிக்கையும் கிரோதமும் நிரம்பிக் கிடக்கும்.

கலைப்பண்போடு எழுதப்பெற்ற ஒரு கடிதத்தை வாசிக்கும் போது ஏற்படும் சுவாஸ்யம், 'காண்டேக'ருடைய நாவல்களை வாசிக்கும்போதுகூட ஏற்படுவதில்லை!

இத்தகைய பல கடிதங்கள், தனிப்பட்ட ஒருவருக்கு மாத்திரம் பயனை அளித்துவிட்டுப் பெட்டியுள் பதுங்கிக் கிடப்பது சரியல்ல. மகாத்மாஜி, ஜவாஹர், தாகூர், அரவிந்தர், சத்தியமூர்த்தி முதலிய பல பெரியார்களின் கடிதங்கள் உலகப் பிரசித்தி பெற்றவை. அனேக மக்களுக்கு அவை பயன்பட்டன.

கடிதம் எழுதுவதை ஒரு கலையாகப் பயிலவேண்டுமென்னும் ஆவலுள்ள நமது எழுத்தாள நண்பர் ஒருவர் தாம் பெற்ற கடிதங்களிலிருந்து, சில பகுதிகளை, மறுமலர்ச்சியில் பிரசுரித்தற்காக அனுப்பியுள்ளார். அவற்றை 26-ம் பக்கத்தில் பார்க்கலாம்.

இப்பகுதி தொடர்ந்து வெளிவரும். வாசகர்களும் பங்குபற்றலாம். ✻

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

நீங்கள் வந்தவுடன் ஒரு பொய் சொன்னீர்கள். —

அவள்: 'வாதர்' வாழுடியவில்லையென்று!

நான்: அப்படிச் சொன்னதற்காக நீங்கள் உங்களுையே உங்கள் மைத்துனியாகச் சிருஷ்டித்து விட்டீர்கள்!

'கலகல'வென்ற மூன்று குரல்களின் சிரிப்பொலி, அந்த வீட்டுக்கும் பரந்தது.

அன்று அங்கே கிடைத்த விருந்தினால் வயிறு நிறைந்தது; உடல் பூரித்தது. — உள்ளம் நிறைந்திருக்கையில் எல்லா நிறைவும் வந்துவிடுகிறதல்லவா!

பிராயச் சித்தம்

தேர்த் திருவிழாவில் கலவரம்!

ஆலயத்தில் பிரவேசித்த ஹரிஜனன்!

யாழ்ப்பாணம், நவம்பர் 16.

இன்று யாழ்ப்பாணம் ஊர்க் கதிரேசன் கோவில் தேர்த் திருவிழா நடந்துகொண்டிருக்கையில் ஹரிஜன வகுப்பைச் சேர்ந்த 'கந்தன்' என்பவன் ஆலயத்தினுள்ளே புருந்துவிட்டான். அவனை அறிந்த ஒருவர் அவனை அடிக்க, உடனே மற்றவர்களும் விஷயத்தை அறிந்துகொண்டு, அவனைப் பலமாகத் தாக்கி விட்டனர். பொலிசார் ஸ்தலத்துக்கு விரைந்து சென்று, அபாய கரமான நிலையில் அடிபட்டவனை ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

திண்டித்தகாதவன் ஆலயத்துள் பிரவேசித்ததால் கோயிலின் புனிதம் கெட்டுவிட்டதென்றும், ஆகையால் உடனே பிராயச்சித்தம் செய்தாலன்றி தேர் இழுக்கப்படமாட்டா தெனவும் கோயில் முதலாளி அறிவித்துவிட்டார். அடிபட்டவனின் சகோதரன் பிராயச்சித்தத்துக்கு ரூபா 50 கொடுத்ததன்பின்னர், பிராயச்சித்தம் நடந்து தேரும் இழுபட்டது. அடிபட்டவனுக்கு புத்தி மாறாட்டம் இருப்பதாகச் சொல்லிக்கொள்ளப்படுகிறது. —ந. நி.

மேற்படி செய்தி பத்திரிகையில் வெளியாகி மூன்று மாதங்கள் கடந்துவிட்டன. ஆனால் இப்பொழுதும் நேற்றைய சம்பவம் மாநிரித்தான் அந்த ஊர்ச் சனங்களுக்குத் தோன்றிற்று.

இந்தியாவில் பல முக்கிய ஸ்தலங்கள் ஹரிஜனங்களுக்காகத் திறந்துவிடப்பட்டன. இடையெல்லாம் பத்திரிகைகள் மூலம் அறிந்த கதிரேசன் கோவிற்பக்தர்கள் நையாண்டியாகத் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டனர். "இந்த விஷயம் மட்டும் எங்கடை ஊர்களிலே நடக்கமாட்டது. அண்டைக்கு அவனொருத்தன் கோயிலுக்குள்ளே வரமுன்னம் எங்கடை பொடிபள் அவனை என்ன பாடுபடுத்தினார்கள் தெரியுமே? உந்தக் காரியம் மட்டும் இங்கை நடக்கமாட்டது" இவ்விதம் கதிரேசன் கோவில் பக்தர்கள் வருங்காலத்தை அறியாது பேசிக்கொண்டனர். ஆனால், வெகு சில நாட்களுக்கிடையிலேயே ஒரு அதிசயக் கதை அந்த ஊரில் பரவலாயிற்று.

கதிரேசன் கோவில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்காகத் திறக்கப் படப் போகின்றதாம்.

பிராயச்சித்தத்துக்காக ஐம்பது ரூபா பணம் பெற்ற பழைய முதலாளி, பணம் வங்கிய அடுத்த மாதமே திடீரென்று சில லோக யாத்திரை பேரம்மிட்டார்.— சிவலோகத்திலே, அவரைத் திண்டாடானாகப் பாவித்து வெளியிலே நிறுத்தி வைத்திருப்பதாகவும் சில சீர்திருத்தக்காரர்ச் சிறுவர்கள் சொல்லித் திரிந்தார்கள்!

இப்போது அவருடைய மகன் தான் கோவில் முதலாளி. இவர் தந்தையைப் போலில்லாமல், பார்த நோக்கமும், சீர்திருத்த வாதியுமாயிருந்தார். தந்தை செய்த அநியாயங்களுக்குப் பிராயச் சித்தம் செய்ய இவர் விரும்பினார். அதற்காக யாரையும் பணம் கொண்டு வரும்படி கேட்கவில்லை— கதிரேசன் கோவிலை ஹரி ஜனங்களுக்கும் திறந்துவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்.

இடையில் மகாத்மாவியின் மரணச் செய்தியும் பேரிடிபோல் வந்துசேரவே, இதுவே தக்க சமயமென்று, கோயிலைத் திறப்பதற்குத் தேதியும் குறிப்பிட்டு, விளம்பரப்படுத்திவிட்டார்.

இதைக் கேள்வியுற்ற அந்த ஊரின் அஞ்ஞானப் பக்தகோடிகளும், மற்றைய சண்டித்தனக்காரர்களும் மிகவும் சிற்றமுற்றுத் தமது புஜங்களைத் தட்டி, மீசையை முறுக்கி, வீரகாஜனை புரிந்து கிமிர்ந்து நடந்தனர். “ஆஹா, எளிய பயல்கள் கோயிலுக்குள் புகுவதைப் பார்ப்போம்” என்று வீர வார்த்தைகளை மொழிந்தனர்.

குறிக்கப்பட்ட நாளில் கோவில் ஹரிஜனங்களுக்காகத் திறக்கப்பட்டது. அன்றைய தேர்த் திருவிழாவிலும் பார்க்க இன்று ஜனக்கூட்டம் அதிகமாக இருந்தது.

பொலீஸ் பாதகாப்பும், சீர்திருத்த வாதிகளின் ஆதரவும், எதிரிகளின் வீரப்புகளை ஒடுக்கிவிட்டன.

தீபராதனை செய்யும் சமயம் கோபுர வாசலில் “அரோகரா அப்பனே முருகா” என்று பலத்த சப்தம் ஏற்பட்டது. எல்லோரும் கோபுர வாயிலை நோக்கினர். அன்று அடி பெற்ற கந்தன் பக்தியூர்வமாக விழுந்து வணங்கி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய எழுந்து கின்றான். அன்று ஒருவரும் அவனை அடிக்கவில்லை. அவன் பல தேவர திருவாசகங்களைப் பாடினான்.

அன்று கந்தனை அடித்து வெளியில் தூத்தியவர் இன்று கந்தனைக் கண்டதும் தானாகவே வெளியில் வந்தார். அவருடைய வாய்முணுமுணுத்தது: “கலி முத்திவிட்டது, இதுக்கு யார் என்ன செய்யலாம்” இதைச் சொல்லிக்கொண்டே அவர் வீட்டைநோக்கி நடந்தார்.

— “நடனம்”, இந்நுக்கல்வாரி, யாழ்ப்பாணம்.

புத்தரின் தந்தம்

‘ஐயாறன்’

மதிப்பிற்குரிய மகான்களின் சாம்பல், எலும்பு, மயிர் முதலிய உடற் குறைகளையும் அவர்கள் வைத்து ஆண்ட பொருட்களையும் போற்றிப் பாதுகாத்து வைத்து வழிபடுவது, பண்டு தொட்டே உலகெங்கும் நடைபெற்றுவரும் ஒரு வழக்கமாகும்.

காந்தி மகானின் புனித அஸ்தி புண்ணிய தீர்த்தங்களிற் கரைப் பதற்காகச் சென்ற மாதம் ஆயிரக் கணக்கான நகரங்களின் வழியாயும் கிராமங்களின் வழியாயும் கொண்டு செல்லப்பட்டபோது, பலகோடி மக்கள், பயபத்தியோடு சென்று அதைத் தரிசித்தனர். புத்த பகவானின் சீஷர் இருவரது அஸ்திகள், சென்ற வருடம் கொழும்பில் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டபோது, கூட்டங் கூட்டமாகச் சென்று அவற்றைத் தரிசித்த பௌத்த மதத்தவர் பல்லாயிரவராவர். இவ்வாறே, கண்டியிலுள்ள தாலதா மாளிகையில் வைத்துப் போற்றப்படும் புத்த பகவானின் புனித தந்தம், — பல வருடங்களின் பின்பு — சென்ற வருடம் பொதுஜனங்களின் பார்வைக்காக வைக்கப்பட்டபோது, அதைத் தரிசித்து மகிழ்ந்த பௌத்தர்களும் பல்லாயிரவராவர். இப் புனிதப் பல் இப்போது மீண்டும் இம்மாதத்தில் பொது ஜனங்கள் தரிசிப்பதற்காக வைக்கப்படுமென அரசாங்கம் அறிவித்திருக்கிறது.

இவ்விதம் புத்த சமயிகளாற் போற்றி வணங்கப்படும் இந்தப் புனித தந்தத்தின் வரலாற்றில் சுவையான சம்பவங்கள் பலவுண்டு. உண்மையாகவே இது புத்தருடைய தந்தங்களிலொன்றே என்று சமய பக்தியுள்ள ஒவ்வொரு பௌத்தனும் நம்புகிறான். ஆனால் சரித்திரகாரர் சிலர் இதில் சந்தேகங் கொள்ளுகின்றனர். முன்பு இலங்கையிலிருந்த உண்மைத் தந்தம் அழிக்கப்பட்டுவிட்டதென்றும், இப்போதுள்ளது செயற்கைத் தந்தமென்றும் இவர்கள் கருதுகின்றனர். இவ்விஷயமாக ‘சுகுமார்’ என்பவர் கள்ளிக் கோட்டையிலிருந்து வெளியாகும் ‘மாத்தூ பூமி’ என்னும் பத்திரிகையில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையின் சாரம் பின்வருமாறு:

இப் புனிதப் பல்லைப்பற்றி முதல்முதலாக எழுதிய ஐரோப்பியன் மார்கோபோலோ என்னும் யாத்நிரிகனே. இவன் 1284-ம் ஆண்டில் இலங்கையைத் தரிசித்தவன். இவன் தனது யாத்நிரைக் குறிப்பில், இது மிகப் பெரிய ஒரு பல் என்றும், இங்குள்ள மூன்று மதத்தவர்களின் வழிபாட்டையும் இது பெறுகின்றதென்றும், புத்ததேவருடைய பல் என்று பௌத்தரும், ஆதாமின் பல் என்று மகமதியரும், அநுமானுடைய தந்தமென்று இந்துக்களும் கருதுகின்றனரென்றும் கூறியுள்ளான்.

அரசரிமையைப் பெறுவதற்கான அரிய சாதனமாகவும் இப்பல் உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எந்த அரசனிடம் இந்தப் பல் இருந்ததோ அவனே பேராசனாக மதிக்கப்பட்டான். ஆகையால் இதைத் தமக்காக்கிக் கொள்வதற்காகப் போராடியவர்கள் பலர்.

பதினாறாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் போர்த்துகேயர் இலங்கைக்கு வந்தபோது புத்தநகரத்துக்கு உரிமையாளனாய் இருந்தவன் கோட்டை அரசனான ஏழாம் புலனேகபாகுவே. இவனே பேராசனாகக் கருதப்பட்டான். இவனுக்குப் போர்த்துகேயரின் ஆதாரிருந்தும், அவர்கள் வேறு மதத்தவராயிருந்தமையாலும், மாயாதுள்ளை என் பவனுக்கு அஞ்சியும் தந்தத்தைத் தெலகமோர் என்ற இடத்தில் ஒழித்து வைத்தான்.

புலனேகபாகுவின் காலத்தின் பின் இவனுடைய பேரான தோன் ஜுவான் தர்மபாலன் அரசனானான். இவனிடம் இத்தந்தம் சிக்கியது. ஆயினும், கத்தோலிக்க மதத்தவனான தர்மபாலன் இத்தந்தத்தை மதிக்கவில்லை. தந்தந்தையான வீதயராஜனிடம் கொடுத்துவிட்டான். வீதயன் மாயாதுண்டையுடன் போராடித் தோற்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஓடினான். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த சங்கிலியரசன் தந்திரமாகப் புத்தநகரத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு வீதயராஜனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டான்.

சங்கிலியன் புத்தநகரத்தைப் பெற்றுவிட்டபோதிலும், இலங்கை முழுதிற்கும் அரசனாய் வீற்றிருக்க முடியவில்லை. விதிவேறு விதமாக வேலை செய்தது. யாழ்ப்பாண ராச்சியத்தின் எல்லாப் பாகத்திலும் கத்தோலிக்க மதம் வேகமாகப் பரவியது. அரசனானுடைய சகோதரியும் மக்களும் கூட மதம் மாறினர். இதைத் தடுப்பதற்காக அரசன் கடுமையான அடக்குமுறைகளைக் கையாண்டான். இந்நிகழ்ச்சிகளையறிந்து கோவாவிலிருந்த போர்த்துகேயத் தளபதி, ஒரு கடற்படையுடன் வந்து யாழ்ப்பாணத்தை முற்றுகையிட்டான். சண்டை மூன்றுமாத காலம் நீடித்தது. போர்த்துகேயர்களைக்கும் சமயத்தில் சங்கிலியும் சமாதானத்தை விரும்பினான். அப்போது போர்த்துகேயர் விதித்த நிபந்தனைகளில் ஒன்று, புத்தநகரம் தங்களிடம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்பது. தங்களிடம் இத்தந்தம் இருந்தால் அந்நியரான தங்கள் ஆட்சியையும் இலங்கை மக்கள் ஏற்றுக்கொள்வரென இவர்கள் கருதினர். இதற்குச் சங்கிலியன் முதலில் மறுத்தபோதிலும் பின் வேறு வழியின்றி இணங்க நேர்ந்தது. இவ்வாறு இப்புனிதநகரம் அந்நியர் வசமாயது.

துக்கசுரமான இச்செய்தி நாடெங்கும் பரந்தது. இறுதியில் பெருவில் (பர்மா) இருந்த பெளத்த மன்னனுக்கு இச்செய்தி எட்டியதும், அவன் உடனே இத்தந்தத்தைத் தருமாறு போர்த்துகேயரிடம் கேட்பதற்கு ஒரு தூதுக்கொண்டியைக் கோவாவுக்கு அனுப்பினான். போர்த்துகேயத் தளபதி புத்தநகரத்தைக் கொடுப்பதற்கும், அதற்காக 4,00,000 ரூபஸ்டோகம் (50,000

பவன்), மலாக்காவிலுள்ள கோட்டைக்கு உணவுப்பொருளனுப்பி போர்ச்சுக்கலேரி நட்பாயிருப்பதற்கான உடன்படிக்கையும் பெறுவதற்கும் தீர்மானிக்கான.

பர்மிய அரசனுடைய சமயபக்தியைத் தனது அரசியற் சூழ்ச்சிகளுக்குப் பயன்படுத்தலாமென மனப்பால் குடித்த தளபதி, தந்தத்தைக் கொடுப்பதற்குச் சம்மதித்து விட்டான். ஆனால், கத்தோலிக்க மதத் தலைவர் ஆர்ச்சிஷ்ப் அவ்வாறு செய்வதைக் கடுமையாக எதிர்த்தார். 'மூடபக்தியை எதிர்ப்பவர்களான நாங்கள், இத்தந்தத்தை அந்த ஜனங்களுக்குக் கொடுப்பது, அவர்களுடைய மூடபக்தியை வளர்ப்பதாக முடியும். ஆகையால் இது உடனே அழிக்கப்படவேண்டும்' எனக் கட்டளையிட்டார்.

ஓர் ஆற்றங்கரையில் பெரிய பந்தல் போட்டு அங்கு ஏராள ஜனங்களின் முன்னிலையில் தந்தத்தை ஓர் உரலிவிட்டுத் தளபதி தன் கையால் இடித்துத் தூளாக்கினான். பின்னர் இது ஒரு படகில் வைத்து நட்பாற்றில் கொண்டு போய்க் கரைக்கப்பட்டது. இவ்விதம் நடந்தது 1560-ம் ஆண்டிலாகும்.

கோவாவில் இச் சம்பவங்கள் நடந்தபோது இலங்கையில் தர்மபாலனும் மாயாதுன்னையும் போராடிக்கொண்டிருந்தனர். இப்போராட்டம் காரணமாகப் போர்த்துக்கேயரின் பாதுகாப்பை நாடித் தர்மபாலன் தன் தலைககரைக் கொழும்புக்கு மாற்றினான். இதேகாலத்தில் பெருவிருந்த

பெளத்த மன்னன் இலங்கையரசனோடு விவாகத்தொடர்புகொள்ள விரும்பினான். தர்மபாலனுடைய மகளைத் தனக்கு மணம் பேசுமாறு ஒரு தூதனுப்பவும் தீர்மானித்தான். இதெல்லாம் வீண் முயற்சியென்று பின்பு தான் தெரிந்தது. ஏனெனில் தர்மபாலனுக்குப் பிள்ளைகளே கிடையாது.

இதற்காகப் பெரு மன்னன் மனங்களைக்கலைக்கலை. தர்மபாலனுடைய உறவினனான டொன்பிரூன்சில் என்பவனுடைய மகளை மணஞ்செய்ய விரும்பித் தூதுக்கொஷ்டி ஒன்றை அனுப்பினான். பிரான்சில் கத்தோலிக்க னாயிருந்தும், அவனுடைய மகள் மதம்மாறுதிருந்தமையால் விவாகத்திற்குத் தடையேதும் இருக்கவில்லை.

பிரான்சில் பெரும் பேராசைக்காரன். தன் மகளைப் பர்மாவின் இராணியாக்குவதற்கு மட்டுமன்றி வேறு வியாபாரங்களுக்கும் இவ்விவாகத்தின் மூலம் வழியேற்படுமென்று திட்டமிட்டான். ஆகவே, அவன் கொழும்பில் இருந்த பர்மியப் பிரதிநிதியுடன் நட்புக் கொண்டான். புத்தபகவானுடைய உண்மையான தந்தம் தன்னிடம் இருக்கிறதென்றும் சில காலத்தின்முன் கோவாவில் அழிக்கப்பட்டது போலித் தந்தமென்றும் கூறி, பிரதிநிதியை நம்பச்செய்து விட்டான். பிரதிநிதி தந்தத்தைப் பார்க்க விரும்பியபோது தன்னிடமிருந்த ஒரு போலித் தந்தத்தைக் காட்டினான். ஆனால், பின்பு தன் மகளைப் பர்மாவாக்கு அனுப்பிய

போது தந்தத்தைக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டான்.

பிரதிநிதியின் மூலமாகத் தந்தத்தின் விருத்தார்த்தத்தை அறிந்த பெருமன்னன், எவ்வளவு பணம் கொடுத்தாவது தந்தத்தைப் பெறுவதற்கே தனித்தான். ஆகையால், அவன் பெருந்தொகைப் பணத்தோடு சில பிரதிநிதிகளைப் பிரான்சிவரிடம் இரகசியமாக அனுப்பி வைத்தான். பிரான்சிஸ் அவர்களிடம் தேவையான பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஒரு கப்பலில் தந்தத்தோடு பர்மாவுக்குப் போனான். தந்தத்தை வரவேற்பதற்குப் பிரமாண்டமான ஆயத்தங்கள் அங்கு செய்யப்பட்டிருந்தன. அந்தக் கப்பலையாவது பார்த்து விடவேண்டுமென்று நாட்டின் பல பகுதிகளிலுமிருந்து பல்லாயிரம் ஜனங்கள் வந்து காத்திருந்தனர். அரசன் பயபக்தியோடு மதாறுசாரப்படி தந்தத்தை ஏற்றுப் போற்றி அதற்கென்றமைந்த விகாரையில் வைத்துப் பாதுகாத்தான்.

இங்கு பிரான்சிஸ் செய்த மோசடி நாடெங்கும் பரவலாயிற்று. கண்டியரசனாரிருந்த விகாரம்பாகு இச்சதிச் செயலைப்பற்றிப் பெரு அரசனுக்குக் கடிதம் எழுதித் தெரிவித்தான். கடிதத்தில் இவனும் ஒரு குது செய்திருந்தான். அத்தாவது, உண்மையான புத்த தந்தம் தன்னிடம் அகப்பட்டிருப்பதாக எழுதியிருந்தான். உடனே ஒரு பர்மியப் பிரதிநிதி கண்டிக்கு அவசரமாக வந்

தான். ஆனால் எப்படியோ விக்கிரமபாகுவின் சூழ்ச்சி குடிகளுக்கும் தெரிந்துவிடவே அவர்கள் எ. திராகக் கிளர்ந்தெழுந்தனர். இச்சமயத்தில் அரசன் தான் தப்பு வதற்காக மிகத் தந்திரமாக நடந்துகொண்டான். தன்னிடமிருந்த தந்தத்தை ஒரு ஆலயத்தில் வைத்துப் பகிரங்கமாக அதை வழிபடத் தொடங்கினான். நாளடைவில் பொதுஜனங்களும் அதைப் போற்றத் தொடங்கினர். இதுவே மூன்றாவது தந்தத்தின் வரலாறு.

இம் மூன்று தந்தங்களுள் உண்மைத் தந்தம் எது? போலித் தந்தம் எது? — என்பதில் பலவித அபிப்பிராயங்களுண்டு. பிங்கியவை போலியென்பது போலவே முந்திய — அழிக்கப்பட்ட தந்தமே போலியென்பதும் பொருந்தும். போர்த்துக்கேயர் ஏமாற்றப்பட்டிருக்கவும் கூடும்.

கோவாவில் ஆர்ச் பிஷப் தந்தத்தை அழிப்பிக்கும் போது அது திடீரென ஆகாயத்தில் மறைந்துவிட்டதென்றும், பின்பு அது இங்கு கண்டிராஜாவால் ஒரு தாமரைப் பூவிலிருந்து கண்டெடுக்கப்பட்டதென்றும், வேறுவிதமாகவும் கரணபரம்பரைக் கதைகள் பல வழங்குகின்றன.

எப்படியிருந்தாலும் கண்டியினுள்ள புத்த தந்தம் இலங்கைச் சரித்திரத்தில் பெரும் பங்கு பெற்றிருக்கிற தென்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

✱

Publisher: K. S. Natarajan.
Printed at Sri Parvathi Press,
No. 238, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
S. P. Sarma,
T. S. Varatharajan

வாசகர் குறிய்பு

வாசகர் குறியீடு

புத்தக அட்டை

30

“பொன்வண்டி”

சென்ற மாத ‘மறமலர்ச்சி’ இதழில் தெரிவித்தபடி
 வி. ஸ. காண்டேசரின் “பொன்வண்டி” என்ற கதையை
 இந்த இதழில் ஆரம்பிக்க முடியாமலிருப்பதற்காக மிகவும்
 வருந்துகிறோம். கதையை மொழிபெயர்த்த அனுப்புவதாக
 வாக்களித்துள்ள ஆண்பர் கா. ஸ்ரீ. ஸ்ரீ. அவர்கள் எழுதிய
 கடிதத்தைப் பாருங்கள்;

தாங்கள் அன்புடன் எழுதினீர்கள்; ஒப்புக்கொண்
 டேன். 5-ந் தேதி அனுப்புவதாகக் குறித்திருந்தேன்—
 பொன்வண்டியை. ஒரு வாரமாக எழுந்திருக்க முடி
 யாமல் கரம். — இந்த நிலையில் நான் எப்படி எழுதுவது?
 தயை செய்து அடுத்த மாதத்துக்கு பிரசுரிப்பதாகப்
 போட வேண்டுகிறேன். மிகவும் சிரமம் கொடுக்
 கிறேன், மன்னிக்கவேண்டும் உடல் நலமானவுடனே
 கதையை முடித்து அனுப்புகிறேன்.

— கா. ஸ்ரீ ஸ்ரீ.”

அடுத்த மாத இதழில் ‘பொன்வண்டி’யை ஆரம்பி
 யிக்க முடியாமென்று நம்புகிறோம். வாசகர்கள்
 மன்னிக்க வேண்டும்.

அடுத்த இதழில் ‘சிந்தாநிஷ்கல’ எழுதிய தெலுங்குக் கதை

‘பெரிய மாளிகை’ வெளியாகிறது.

ஸ்ரீமதி M. S. கமலா மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

மற்றும் பல விசேஷ அம்சங்களுடன் அடுத்த இதழ்
 தாமதமின்றி வெளியாகும்.

Published for The Tamil Literary Renaissance Society, Jaffna.

மறுமலர்ச்சி

மலர் 2 இதழ் 9

சர்வதாரி
சித்திரை

விலை சதம் 30.

*

ஆண்டுச் சந்தா ரூபா 3-50.

○

காரியாலயம்:
288. ஆஸ்பத்திரி ரோட்,
யாழ்ப்பாணம், (இலங்கை)

ஆதரவாளர்:

திரு. க. கனகரத்தினம் M. P.
அவர்கள்.

○

— இந்த இதழில் —

- தெய்வக் காந்தி
 - க. கனகரத்தினம் M. P.
 - பல்லைப் புலவர்
 - ரா. க.
 - முத்தொன்னாயிரம்
 - இரட்டையர்கள்
 - இன்பப் பொங்கல்
 - திருப்புகழ்மணி
 - புராவே, பழி
 - சம்பந்தன்
 - தமிழ் உலகிற் புதிய எழில்
 - வித்துவான் வேந்தூர்
- வேள்விப் பலி
 - ஶரதர்
 - மெனிக்காவின் ஜாதகம்
 - விஜயதுக்க
- அழகுத் தோற்றம்
 - கவிஞன்
 - பூஞ்சோலைக் காவலன்
 - சுவாமி வீபுலாநந்தர்
 - சுவர்க்க பூமி
 - பட்டணத்து மச்சினி
 - தில்லைச்சீனன்
- தலைவாயில்
 - கலைக் கடிதங்கள்
 - படித்துப்பார்த்தது.

— சதைகளில் வரும் பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே —

பரடசாலைகள், கந்தோர்கள், வியாபார
நிலையங்கள் முதலிய இடங்களுக்குத்
தேவையான சகல விதமான புத்தகங்
களுக்கும் உபகரணங்களுக்கும்

S. S. சண்முகநாதன் & சன்வம்,
வண்ணார்பண்ணை — யாழ்ப்பாணம்.

FASHIONS OF 1948

Dress the nicest, Stylish and
Fashionable and Look your Best.

by Patronising

'HALL-MARK' DRAPERS

LADIES AND GENTS TAILORS
203, Galle Road, — WELLAWATTA.

தலைவாயில்

'மறுமலர்ச்சி' வாசகர்களனைவருக்கும் நமது அன்பார்ந்த புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள் கூறுகிறோம்.

புத்தாண்டு வாழ்த்துக் கூறுவதில் சற்றுத் தாமதமாகி விட்டோமென்பது உண்மைதான். சென்ற இதழில் குறிப்பிட்டபடி 'தொடர்கதையை ஆரம்பிக்கும் நோக்கத்தோடு அதை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தமையாலும், வேறு சில காரணங்களாலும் இத்தாமதம் ஏற்படலாயிற்று. அடுத்த இதழ் தாமதமின்றி உரிய காலத்தில் வெளியாகும்.

எதிர்பார்த்தபடி இந்த இதழில் தொடர்கதையை ஆரம்பிக்க முடியாமல் போய்விட்டதன் காரணத்தை அன்பர் கா. பூநீ, பூநீ. அவர்களே சொல்கிறார்; மேலட்டை இரண்டாம் பக்கத்தில் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள்.

* * *

இந்த இதழில் குறிப்பிடத்தக்க பல அம்சங்கள் வெளிவந்துள்ளன.

திருப்புகழ்மணி T. M. கிருஷ்ணசுவாமி ஐயாவர்கள் மறுமலர்ச்சிக்காக அன்புடன் அனுப்பி வைத்த 'இன்பப் பொங்கல்' பல தாமதங்களுக்கிடையே சென்ற இதழ் வெளியாகும் சமயத்திலேதான் நம்மிடம் வந்து சேர்ந்தது. சித்திரைச் சங்கராந்தி பொங்கல் தினத்தையொட்டியாவது அவருடைய செய்தியை வெளியிட முடிந்ததுபற்றி மிக மகிழ்ச்சி கொள்கிறோம். நமது ஆதரவாளர் திரு. க. கனகாத்தினம் அவர்களது வானொலிப் பேச்சான 'தெய்வக் காந்தி', — வானொலியைக் கேட்கத் தவறியவர்களுக்கெல்லாம் நல்விருந்தாக அமைந்திருக்கிறது. 'முத்தொள்ளாயிரம்' குறித்து இரட்டையர்கள் எழுதியிருப்பது அறிஞர்கள் கவனிக்கத்தக்கது. — இக் கட்டுரை அழக்த இதழுக்கும் தொடர்கிறது. உணர்ச்சியூட்டும் வசனநடையிலே வித்துவான் வேந்தனார் அளிக்கும் கட்டுரை இந்த இதழில் முடிவடைகிறது.

ஹரிஜன ஆலயப் பிரவேசம், உயிர்ப்பலி நிறுத்தம் - முதலிய கிளர்ச்சிகள் தோன்றியிருக்கும் இவ்வேளையில், அவற்றை ஆதரிக்கும் சுவையான சிறுகதையாக 'வேள்விப் பலி' அமைந்திருக்கிறது. சென்ற இதழில் அறிவித்தபடி பிரபல எழுத்தாளரான 'விஜயதுங்கர்'வின் "மெனிக்காவின் ஜாதகம்" என்ற சிறுகதை விருந்தும் உள்ளே இருக்கிறது.

பலருடைய போற்றுகலுக்கும் பாத்திரமான 'சுவர்க்க பூமி' தனது இனிய போக்கிலே போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

உற்சாகத்தோடு மாணவர்களுக்காக விஷயங்கள் அனுப்பி வரும் இளைஞர்களுக்கு அடுத்த இதழில் ஒரு சக்திதாஷ்டமான செய்தி சொல்லலாமென நினைக்கிறோம்.

* * *

ஸ்டீவன் பி. பி. ஸி. நிலையத்தில் இப்போது கடமையாற்றுவவரும், மறுமலர்ச்சி இலக்கியத்தின் இலங்கைப் பிரதிநிதி என்று சொல்லக்கூடியவருமான திரு. சோ. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள் நமது முயற்சிகளைப் பெரிதும் பாராட்டி எழுதியுள்ளார்.

“.....இளைஞர் கூட்டம் யாழ்ப்பாணத்தின் பெருமைக்கும் கௌரவத்துக்கும் பிரதிநிதிகளாக நின்று தொண்டாற்றி வருவது மறுமலர்ச்சி இலக்கியச் சரித்திரகாரர் குறிப்பிடவேண்டியதொன்றாகும்..... நீங்கள் துணிகரமாக “மறுமலர்ச்சி”யை நடத்திவருவதற்கு யாழ்ப்பாணம் முழுவதும் நன்றி செலுத்த வேண்டும்..... மறுமலர்ச்சி மூலம் ஒரு புதிய எழுச்சியையும், சூழ்நிலையையும் உண்டாக்குவீர்களென்று எதிர்பார்க்கிறேன்” — என்றெல்லாம் தமது நீண்ட கடிதத்தில் குறிப்பிட்டுவிட்டு, திறமைவாய்ந்த ஈழத்து எழுத்தாள கண்பர்கள் பலர் இலக்கிய முயற்சிகளில் அதிகமாக ஈடுபடாமல், ஒதுக்கியிருப்பது குறித்துத் தமது வருத்தத்தையும் தெரிவித்துள்ளார். அவரது சிமை அனுபவங்களிலே தோன்றிய எழுத்தோவியங்களைக் கட்டிய விரைவில் நமது வாசகர்களுக்கு அளிக்க முடியுமென நம்புகிறோம். நமஸ்காரம்.

மேலட்டைப் படம்:

ஒலியம்: 'கதிர'

அழகுத் தோற்றம்

கன்னிப்பெண்; கட்டிளமைக் காந்தியாலே
கண்டவரை மயக்குகின்ற காதல்தோற்றம்;
தண்ணீர்கொள் குடமொன்றைத் தலையிலவைத்துத்
தாமரைப்பூக் கரத்தேந்திச் சாலையோரம்
அன்னகண்ட நடந்துவரும் அழகைக்காணும்
அதிர்ஷ்டத்தை என்னென்பேன்? ஆயர்சேரிப்
பெண்ணுக்கும்; இளங்கதிரின் பிரபைபட்டுப்
பேரழகி மோகினிபோற் பெயர்கின்றாளே!

— 'கவிஞன்'

○

க. கனகரத்தினம் M. P.

○

இவ்வுலகில் எத்தனையோ மகான்கள் தோன்றி இருக்கிறார்கள். எண்ணரிய பெருந் தியாகிகளும் தொண்டர்களும் கூட இவ்வுலகில் உதித்திருக்கிறார்கள். உபதிடதங்கள் போன்ற ஒப்பற்ற ஞான நூல்களை அளித்துகளிய உத்தமர்களையும் இவ்வுலகம் கண்டிருக்கிறது. ஞான சிகரமேறிய வித்தகச் சித்தர் கணங்கள் இன்றும் இந்திய நாட்டில் உண்டு. எனினும், உத்தமனார் காந்தியைப் போன்ற திவ்விய - புனித - ஞான - கருணைத் தோற்றம் இதற்கு முன்னும் இல்லை, பின்னும் இல்லையென்று சிறிதும் தயங்காது சொல்லலாம். '.....நொடிவருங் கமலத்தண்ணல் ஆக்கிய உலகமெல்லாம் அன்றுதொட்டு இன்றுகாரும் பாக்கியம் புரிந்த வெல்லாம் குவிந்தொரு படவமாகிக் காந்தியாய் உலகிடை உதித்ததெனல் மிகையாகாது.

காந்தியடிகள் தெய்வத்தின் திருவவதாரமென்பேன். இல்லை என்பர்களாயின், மானிடத்தின் தெய்விக நிலையின் ஒப்பற்ற திரு அவதாரம் என்பதை எவரும் மறுக்கமாட்டார்கள் என்பதை என் னுணிபு.

அடிசளின் திவ்விய தரிசனம் ஒருமுறை கிடைக்கப்பெற்ற வர்கள்கூட 'பொற்புடைய புண்ணியத்தின் புண்ணியமோ, இறையருளோ இவ்வாறு மனித உருத் தாங்கி வந்திருக்கிறது' என வியப்பர். கண்டவர் உள்ளம் கரைந்துருகும்; கைகள் குவியும்; தலை வணங்கும்; மெய் சிவிரக்கும்; ஆக்மீகக் காதல் கரைகடந்து பெருக்கெடுக்கும்.

வஞ்சகர்கள்கூட இந்த மகாத்மாவின் சன்னிதானத்தில் கஞ்சு குறும் தம் நெஞ்சில் அமுதூறக் காண்பர், எல்லாம் அறிந்தோமென்று தம்மைப் பெரிதாக மதித்திடும் அறிவு மதம் படைத்த

கல்வியாளர்கூட ஒன்றுமறியாத குழந்தைகள்போல அடங்கி ஒடுக்கி நிற்பர். வகுப்புவாதப் பித்தேறிய அகல்லைதயாளர்க்கு மட்டுமே காந்தியடிகளின் கருணை விளங்கவில்லை!

காந்தியடிகள் தம் வாழ்வில் தீர்த்துக்கொள்ள முடியாமற் போன வகுப்புவாத மூர்க்கப் பித்தினைக் காந்தியம் என்னும் தீவ் விய மருந்து காலத்தில் தீர்த்துவிடும் என்பதே எங்கள் நம்பிக்கை. உலகிடை மலிந்துள்ள மூர்க்கப் பித்தர்களுக்கெல்லாம் இதுவரையிற் பலவகை மருந்துகளைக் கையாண்டு சலித்துப்போயிருக்கும் வேளையில், அனுமான் கொண்டுவந்த சஞ்சீவி மலைபோல் காந்தீயம் என்னும் தெய்வீக மருந்து மக்கட் குலத்திற்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. மக்களினத்தை மிருக நிலையினின்றும் மேலெழுவண்ணம் தடுத்து அழுத்தும் மூர்க்கப் பேயானது, நாங்கள் விரும்புவதுபோல் விரைந்து நீங்காவிடினும், மெல்ல மெல்லவாகுதல், காந்தியத்திற்குமுன் நிற்க முடியாமல் நீங்கிவிடும் என்பதே எங்கள் திடமான நம்பிக்கை. காந்தீயமும், மூர்க்கமும் உலகிடை ஒன்றுபட்டு நிற்க முடியாது. ஒன்றில் மூர்க்கம் தலையெடுத்து உலகம் அழிய வேண்டும், அல்லது காந்தீயம் தலையெடுத்து உலகம் உய்ய வேண்டும். காந்தீயமே உலகம் உய்யும் யுகம்.

கண்ணைக் கொடுத்த பேரண்பைப்பற்றியும், என் பைக் கொடுத்த கருணையைப்பற்றியும், உயிரைக் கொடுத்த தியாகத்தைப்பற்றியும் இவைபோன்ற அருஞ்செயல்கள் பலவற்றைப்பற்றியும் நூல்கள் கூறக் கேட்டிருக்கின்றோம்.

“பகைவனுக்கு அருள் புரிவாய்” என்றும்,

“இன்னு செய்தார்க்கும் இனியவே செய்யாக்கால்
என்ன பயத்ததோ சாஸ்பு” என்றும் முழக்கமிடும்
கவிகளோ எண்ணில்.

“ஒன்றே குலம். ஒருவனே தேவன்” என்றும், “யாதும் ஊரே, யாவரும் கேளிர்” என்றும் உயரிய இலக்கியங்களை யெல்லாம் நமது இலக்கியங்கள் இயம்பாமல் இல்லை.

“சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை” என்று கன்னத்தில் அறைந்தார் போன்று இடித்துரைத்தாள் எங்கள் அண்ணியாம் ஔவை. “பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்று நடுகிலை பகர்ந்தார் எங்கள் பெருநாவலர். “சாதி குலம் பிறப்பென்னும் சுழிபட்டுத் தடுமாறுவேளைத் தெளிவித்தாய்” என்று தன் புண்மை போக்கிய பெரு நண்மைக்கு நன்றியுருக்கம் செய்திருர் மணிவாசகரைர்.

இவர்களெல்லாம் அறிவிலும், பக்திவிலும், ஆத்மீகத்திலும் இமயம் போன்ற உயர்வடைந்தவர்களே யெனினும், இவர்கள் சாதித்தவெல்லாம் பெரும்பாலும் தம்மளவிலும், தம் வழி நின்ற ஒருசிலரது தனிப்பட்ட அளவிலும் முடித்தனவேயாகும்.

உயர்வுகள், பண்புகள், இலக்கியங்கள் யாவற்றையும் ஒரே நேரத்தில் தானும் கடைப்பிடித்துத் தனது நாட்டு மக்களையும் சாதிக்கச் செய்து, ஆத்மீக நெறியினை மிளிர்ச் செய்தவர், காந்தியடிகள் ஒருவரே. முன்னோர் கருத்தளவிலும், சொல்லளவிலும் நின்ற உயர் கருத்துக்களை யெல்லாம் செயலளவில் கனிய வைத்த தனிப்பெருமை காந்தியடிகளுக்கே உரியது. உதாரணமாக ஒன்று சொல்லுவேன்: தீண்டாமை தீது, கொடியது, ஒழிக்கப்படவேண்டியது என்பது ஆதி சங்கரர் காலத்திற்கு முன்பு தொடங்கியே, இராமாயண பாரத காலந் தொடக்கமாகப் பெரியோர்கள் நெஞ்சில் முளைத்த ஒரு பெருங் கொள்கை. ஆனால் அதனைச் சாதிக்க வல்ல தனிப்பெரு வீரமும், வெற்றிபெறும் தவச் சிறப்பும் காந்தியடிகள் ஒருவர்க்கே அமைந்தது.

தீண்டாமை யென்னும் கொடுமை மட்டுமா இந்தியாவைப் பந்தித்து நின்றது? இன்னும் எத்தனை புண்மைகள்! பிரித்தானிய ஆட்சியின் பயனாக இந்திய மக்கள் யாவரும் - மன்னர்கள் உட்பட வீரமீழ்ந்து, தன் மதிப்புமற்று வெறும் பேடிகளாய்த் திரிந்தனர்.

“அச்சமும் பேடிமையும் அடிமைச் சிறுமதியும் உச்சத்திற் கொண்டாடி — கிளியே ஊமைச் சனங்களடி”.

என்றெல்லாம் கவிஞர்கள் பிரலாபிக்கலாயினர். அச்சமும் அடிமைச் சிறுமதியும் என்று சொல்லப்படும் பேரிருள் இந்திய நாட்டைக் கவலிக்கொண்டது. இந்திய வீரம், பண்பாடு, கலாசாரம், ஆத்மீகம் யாவும் ஒடுங்கிவிட்டன. அடிமையிருளில் வாழ்வு ஏது? வன்மையேது?

ஞாய உதயத்தில் நிகழும் அற்புத சிகழ்ச்சிகளை நாள்தோறும் கண்டனுபவிக்கிறோமல்லவா? இருளில் மயங்கிக்கிடக்கும் உலகம் - உறங்கிக் கிடக்கும் உலகம், சூரியனுடைய உதயக் கதிர்கள் பட்டதும், எத்துணைக் கிளர்ச்சியோடும் ஆனந்த கம்பிரத்தோடும் உயிர்த்தெழுமின்றது! இத்தகையதோர் ஆனந்த அற்புத சிகழ்ச்சியன்றோ காந்தியடிகள் உதயத்தின் பயனாக இந்தியாவில் சிகழ்ந்திருக்கின்றது.

காந்தியடிகள் ஒரு ஐம்பது ஆண்டுகளுக்குள் இந்தியாவில் செய்திருக்கும் காரியங்களைப் பார்த்தால் ஆச்சரியம் பொங்குகின்றது. ஒரு யுகத்திலும் முடியாத காரியங்களை ஒரு அரை நூற்றாண்டில் செய்து முடித்த ஆன்ம சக்தியை என்னென்போம்? அற்புதம், அற்புதம்! பேடிகள் பெருவீரர்களானார்கள்; ஆண்டுகள் அரசர்களானார்கள்; செல்வர்கள் தியாகிகளானார்கள். மூர்க்கம் தவிர்ந்தது; மூடம் மறைந்தது. எங்கும் வீர உணர்ச்சி; எங்கும் சுதந்திர முழக்கம்! காந்திமகான் தலைமையில் உலகமறியாத, சரித்

திரமநியாத தர்மயுத்தம் - சாத்வீகப்போர் நடந்தது. இன்று இந் திரயா விடுதலை அடைந்து சுதந்திர பீடத்தில் கம்பீரமாக விற்றிருக்கும் சுந்தரக் காட்சியை உலகமே கண்டு மகிழ்கின்றது! இத்தனை சிறப்புக்கும் ஒரு சிறிய மனிதரே காரணம் என்றால் அச்சிறிய உடலத்துக்குள் எத்தனை ஆன்மசக்தி உறைந்திருக்கவேண்டும்! யுகந்தோறும் பரந்துநின்று செயலாற்றும் அருட்சக்தியே இச்சிறிய உடலிற் புருந்துகின்று, இச்சிறிய கால எல்லைக்குள் இத்தனை அற்புதத்தை நிகழ்த்தியது. கல்லாய்க் கிடந்த அகவிகை காசுத்தன் பாததுளி பட்டதும் உயிர்த்தெழுந்து பழைய அழகெல்லாம் ஒளிர சின்றுள் என்று கேட்டிருக்கிறோம். காந்தியின் பாததுளி பட்டதும் இந்நியத்தாய் இன்று உயிர்த்தெழுந்திருப்பதைக் கண்டோம். காசுத்தன் தெய்வம்; காந்தியும் தெய்வமே.

“மண்ணைக்கொண்டு மனிதர்களை ஆக்கவல்ல தெய்விக சக்தி உன்பால் அமைந்திருக்கிறது என்று காந்தியடிகளின் அரசியல் குருவாகிய கோகலே அவர்கள், ஆபிரிக்காவிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்து சேர்ந்தபோதே காந்தியை நோக்கி ஆசிரியமனத்தோடு சொல்லியும் பொய்யாகவில்லை. இரும்பையும் பொன்னாகும் இரசவாதியென்று காந்தியடிகளைப்பற்றி அவர்கள்சொன்ன வார்த்தைகளும் மெய்வார்த்தைகளே, மண்ணையாக்கிநின்ற இந்தியாவைப் பொன்னாக்கிய ‘காந்தியடிகளைப் போன்ற இரசவாதியை இவ்வலகம் இதற்கு முன்னும் காணவில்லை; இனிமேலும் காணப்போவதில்லை. நம்மிடை வாழ்ந்து நமக்கு வாழ்வழித்த நம். அரும் பெரும் தெய்வம் நம்மை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டது. உலகெல்லாம் சோகம் பொங்கியது. நாமெல்லாம் செயலற்றுச் சேர்ந்தது சேர்ந்தது துடித்தோம், இனிச் செய்வது யாது என்று சிந்திக்கும் நிலையில் இன்றுள்ளோம்.

அடிகளின் திருவுருவப் படங்களுக்கும், சிலைபுருவங்களுக்கும், அவர் பெயரால் நிறுவப்படவிருக்கும் கோவில்களுக்கும் அலங்காரங்கள் செய்து தூபதீபங்கள் காட்டிப் பக்தி செய்வதோடுமட்டுமே சிறகப்போகிறோமா என்பதே முதற்கேள்வி. காந்தியென்றால் படமும்ன்று; சிலையும்ன்று; கோவிலும்ன்று. காந்தியென்றால் காந்தியம். — அதாவது சத்தியம், அகிம்சை, சகோதரத்துவம், தீண்டாமையொழிப்பு, மதபேதமின்மை, சமரசம், பகையின்மை, பகைத்தாரிடத்தும் அன்பு, எளிமை, தாய்மை, புலாவண்ணமை, மதுவிலக்கு முதலிய கொள்கைகளைச் சாதனைமாக்கிக் கொண்டு வாழ்வதே. இதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது

காந்தியடிகளின் வாழ்வினும் அவருடையமறைவே வணக்கத்திற்குரியது. அவருடைய உண்மையான தூய ஆத்மீக உயர்வை - அகிம்சையின் பரிபூரணத்தை அவருடைய வாழ்வினும்பார்க்க மரணமே தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறது. அவர் உண்மையாளர்; பரிபூரணர்; இரட்சகர்; தெய்வம்.

அடிகளார் நினைவு

உயர் திரு விபுலானந்த அடிகள் துறவறம் பூண்ட திருகாள் சித்திரா பூரணயாரும். இதை யொட்டி நினைவு நாள் விழாக்கள் சீடாத்தப்படுவ தோடு நினைவு மலர்களும் வெளிவருகின்றன. 'மறுமலர்ச்சி'யும் தனது காணிக்கையைச் செலுத் துகிறது.

அடிகள் 'யிரபோத சைதன்யர்' என்னும் தீக்ஷா காமத்தோடு மயிலை இராமகிருஷ்ண மடத்திலிருந்தபோது — இருபத்தைந்து வருடங்களின் முன் — கவியாசர் தாகூரின் பாடல்கள் சிலவற்றைச் 'செந்தமிழ்'ப் பத்திரி கையில் மொழிபெயர்த்து எழுதியிருந்தார்கள். அவற்றில் இரண்டு பாடல் களையும், அடிகளாரைப்பற்றி எழுதப்பெற்ற ஒரு கட்டுரையையும் அடுத்த பக்கங்களில் பார்க்கலாம்.

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

சென்ற 12-2-48ல் காந்தியடிகளின் திவ்விய அஸ்தி இந்தியா விலுள்ள புண்ணிய நதிகளிலெல்லாம் சேர்க்கப்பட்டது. இந்த ராட்டிலுள்ள தீர்த்தங்களிலும் அந்தத் திவ்விய அஸ்தியானது கலக்கப்பெறும் பெரும்பேறு கிடைத்தது. காந்தியின் அஸ்தி யைக் கங்கையில் கரைத்ததுபோல், காந்தியத்தில் ஒருசிறு திவலை யையாகுதல் எங்கள் நெஞ்சங்களாகிய நீள் தடாகங்களில் சேர்த்து விடுவோமென்றால் நாங்கள் கடைத்தேறுவோம்; மகாத்மாவியை உண்மையாகப் போற்றியவர்களுமாவோம்.

அடியேனைப் பொறுத்த அளவில் 1917-ம் ஆண்டில் சத்தி யாக்கிரக இயக்க முடிவில் கல்கத்தா சென்று காந்தியடிகளைக் கண்டதும், 1939-ம் ஆண்டு சேவாக்கிரமத்திற்குச் செய்த புண் ணிய யாத்திரையின்போது அந்த மகாத்மாவை நேரில் சந்தித்த தும் எனது பூர்வ புண்ணியப் பயனென்றே கருதுகிறேன்.

இந்தப் புண்ணியவாளனுடைய அருள்வழி நமக்குத் திரு வருள் துணை செய்வதாகுக.

காந்தி வாழ்க! காந்தியம் ஒங்குக!

[கொழும்பு வாடுவெலியில் பேசியது.]

பூஞ்சோலை காவலன்

‘கவாயி விபுலாநந்த அடிகள்’ மொழிபெயர்த்தது.

புள்ளினங்க ளார்க்கும் புலரிப் பொழுதினிலே
பள்ளியறைத் தீபம் பதிந்தணைய — மெள்ள
அமுளி துறந்தெழுந்தே னன்றலர்ந்து வாசந்
கமழாமலர் மாலையொன்று கைக்கொண் — டமிழ்தனையாப்
சோர்குழன்மேற் சூட்டினேன் சோர்விலா வான்வளிசேர்
சாராரத்தி னண்டை தனித்திருந்தேன் — கோளில்
இளங்கதிரச் செம்மை யியைந்த ஹிடியல்
வளங்கெழு நீள்வழியே வந்தா — னுளங்கவரும்
நீர்மையான் ரோள்கிரத்தி னித்திலத்தின் கோவைவெயில்
சாரவொளி வீசந் தனிமகுடஞ் — சேரவே
பொங்குகின்ற வர்வத்தான் போந்தெங்கண் முன்றினின்றான்
எங்கே யவளென் றியம்பினான் — அங்கவன்றான்
சொன்னமொழி கேட்டேன் சுடரிழாய் நாணத்தால்
இன்னுமை புற்றங் கிருந்தேனல் — அன்னான்
இவளே வழிச்செல் வினையோய் நீதேடும்
அவளிடவளே யென்றே னலேன்.

மாலைப் பொழுதின் மணியிளக்க மேற்றுகின்ற
காலம் வருமுன் கவலையற்றுக் — கோலக்
குழலைக்கை யாற்கோதிக் கொண்டிருந்தேன் பொன்னங்
கழலோன் வரவினையான் கண்டேன் — அழகுசெறி
செம்பரிதி யின்கிரண்டு சேருமணித் தேர்பூட்டும்
வெம்பரியின் வாயினுரை மேவவே — அம்பரத்திற்
செங்களப மென்னத் தெருப்பூழி சேரவந்தான்
எங்கே யவளென் றியம்பினான் — அங்கவன்றான்
சொன்ன மொழிகேட்டுச் சுடரிழாய் நாணத்தால்
இன்னுமை புற்றங் கிருந்தேனல் — அன்னான்
இவளே வழிசென் றினதேதாய் நீதேடும்
அவளிடவளே யென்றே னலேன்.

வேளி விரவின் விளக்கு மனைவிளக்க
வானின் மலையமந்த மாருதமே — தேனியிர்ப்பக்
கீச்சுக்கீச் சென்னுங் கிளிப்பிள்ளை கூண்டினிலே
பேச்சுற்றுத் தூங்கும் பெரும்பொழுதில் — வீச்சரவீற்
கென்றும் பக்கையா யினமயிலின் வரகழுத்தே
யொன்றுகிறக் கச்சொன்று வந்தணிந்து — மன்றல்

விரிபகம்புல் போன்றதொரு மேலாடை போர்த்தி
 வருவளிசேர் சாளரத்தை மன்னித் — தெருமுகமாய்ப்
 போவார் வருவார் பொருந்தா நடுகிசியில்
 ஆயியணியாணை யெண்ணி யன்பகத்தில் — மேவுதலால்
 தேடிநொந்தோ யிங்கிவளே சிந்தைவைத்து நீவிரும்பி
 காடுமவ ளென்றுரைத்தே னான்.

* * *

திருவணையாய் செயலொழித்துச் செவிசாயம்மா
 செல்வரவர் வந்துநின்ற செய்திசொல்வேன்
 உரிமைபுடன் கதவச்சுந் கிசியைமெல்லென்
 ஓசையெள வசைத்தனரவ் வுண்மைதேராய்
 பரிபுரஞ்செம் பாதத்திற் பதறாவண்ணம்
 பாவையே வெளிவருவா யவரைக்காண்போம்
 திருவணையாய் செயலொழித்துச் செவிசாயம்மா
 செல்வரவர் வந்துநின்ற செய்திசொல்வேன்

மணமகளே ருலமணியே மாலைக்கால
 வளியோவென் றெண்ணிநீ மயங்கவேண்டாம்
 அணிமதியம் மணிமுன்றி விருளைகீக்கி
 யணிகின்ற விளவேனி லழகிதம்மா
 இணையிழியைப் பூந்துகிலான் மறைத்துக்கொள்வாய்
 எழிற்கரத்திற் சிறுவிளக்கொன் றெடுத்துக்கொள்வாய்
 மணமகளே ருலமணியே மாலைக்கால
 வளியோவென் றெண்ணிநீ மயங்கவேண்டாம்.

நாணுற்று லவரொடுநீ மொழியாடாதே
 நாடியொரு புறமாக நண்ணுநங்காய்
 பேணித்தா னனருரைக்கும் வார்த்தைகேட்டுப்
 பேசாது கிலநோக்கிச் சார்வாயம்மா
 ஆணிப்பொன் பதித்தவளை யரற்றுவண்ணம்
 அணிவிளக்கங் கரத்தேந்தி யழைத்துள்வாராய்
 நாணுற்று லவரொடுநீ மொழியாடாதே
 நாடியொரு புறமாக நண்ணுநங்காய்.

வேலையின்னு மொழிந்ததின்றோ மின்னேபொன்னே
 விருந்தினரெம் முயிரணையார் மேலிசின்றூர்
 சாலைவிளக் கேற்றிவைப்பாய் மாலைக்காலச்
 சடங்கிற்கு வேண்டுவன தருவாயம்மா
 சிலமிகு பூங்குழலை னகிர்ந்துவாசச்
 சிந்தரத்தால் வரிநீட்டிச் செவ்விசேர்ப்பாய்
 வேலையின்னு மொழிந்ததின்றோ மின்னேபொன்னே
 விருந்தினரெம் முயிரணையார் மேலிசின்றூர்.

*

பல்கலைப் புலவர்

— ரா. க. —

சூரியாகப் பத்து வருடத்துக்கு முன். எங்கள் கிராமத்தில் எங்கும் ஒரே குதுகலம். காரணம் வேறு ஒன்றுமில்லை. சைவ வித்தியாசாலை ஒன்றின் திறப்புவிழாதான். 'ஓராயிர வருடம் ஒய்ந்து கிடந்த பின்னர் வாராது வந்த மாமணியைப்' பெற்றது போன்ற ஓர் உணர்ச்சி பலர் உள்ளங்களில் இளர்த்தெழுந்தது. ஏனெனில், அதற்குமுன் கிறிஸ்தவ மிஷனரி மாரின் தயவில் கிராமச் சிறுவர் கட்டுக் கல்வியூட்டப்பெற்று வந்தது. நாவலர் காலத்திற்குட எங்கள் பகுதியில் ஒரு சைவப்பள்ளி முனைக்கவிலையே என்று எங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஏக்கம். இளம் வயதில் இங்ஙனம் பலருக்கு உண்டான எண்ணம் அரும்பி, மலராகிக் கரயாகிக் கனியாகப் பல காலஞ் செல்லவில்லை. தெய்வ அருள்கூட்ட உருவாய அவ்வித்தியாசாலைக்கு அன்று திறப்பு விழா. இராம கிருஷ்ண மிஷனரிச் சேர்ந்த அருண்மிகு சுவாமி விபுலானந்த அடிகள் அவ்வைபவத்தை நடத்தி வைப்பதுடன் சிறுவர்கட்கு வித்தியாரம்பமும் செய்துவைப்பாரென்றும் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

மேளதாளங்களுடனும் மாலைகளுடனும் கிராமம் முழுவதும் திரண்டு கின்றது அன்று காலை யிலே. வழிபெடுகச் சனக்கூட்டம். இந்தசமய சந்நியாகிகளையும், காவி தரித்துப் பிச்சையேற்

கும் தண்டு கமண்டலதாரிகளையும் கண்ட சண்கள், சுவாமிகளையும் பலவிதமாகவும் கற்பனை செய்தன. மேல்நாட்டில் வேதாந்தக் கொடியுயர்த்தியதுடன் இந்து சமயப் பெருமையை நிலைநாட்டி வீரமுரசறைந்த சுவாமி விவேகானந்தரை நினைத்துக்கொண்டவர் அங்கு இல்லாமலில்லை. எப்போ வருவாரோ, எப்படியிருப்பாரோ என்ற பலருக்கும் உபேரும் ஆவல். உயிருள்ள சுவாமிக்கு இதற்குமுன் மரியாதை செய்ததாக எங்களுள் சரித்திரத்தில் இல்லை.

வந்தது மோட்டார் ரதம். எங்கள் துடிப்புக்கு அளவில்லை. கொண்டுவந்த மாலையைக் கைவிட்டு மறந்துபோய், மாலை வைத்திருந்த வெறும் வாழைத் தடலை எடுத்துக் கையில் வைத்து ஏமாந்த நிலையில் கின்றோமெனில் எங்கள் மனநிலைதான் என்ன? மேள வாத்தியங்கள் முழங்க, சண்கள் கைதட்டி ஆரவாரிக்க எங்கள் கிராமப் பெரியோர் ஒருவர் சுவாமிகளை மாலையிட்டு உபசரித்தார். எல்லோர் சண்களும் இமைப்பின்றிச் சுவாமிகளை நோக்கின. கரங்கள் கூம்பினவராய் அஞ்சலி செய்தனர் சிலர். ஒரே ஆரவாரம்.

நீலமேகவாணையொத்த கருமையான உருவம்; வழக்கையா யிருக்குந் தலை; முகத்திலே அகத்தின் பொலிவு; ஆழ்ந்த அறிவொளிவிசும் கண்கள். அன்பும்

ஆதரவும் கூடிப் பார்ப்போரைக் கருணைகூர் நோக்கம்; சிவந்த இதழ்களில் புன்முறுவல்; யாரையும் வசப்படுத்தும் புருஷத்தவம் — இவரே உயர் திரு. விபுலாநந்த அடிகள். தூய செந்நிறக் காவி தரிந்தவராய், சனக்கூட்டத்தைப் பார்த்து மகிழ்ச்சி கொண்ட எழில் வதனம் பொலிவடைய, அருகில் நின்றவர்களுடன் பேசிக் கொண்டு தமது வழக்கமான கிரிப்புச் சிரித்தார்.

பூரண சும்பம் வைத்து இந்து முறைப்படி சுவாமிகள் வரவேற்கப்பட்டனர். வித்தியாசாலையைத் திறந்து வைத்துத் தமது குரு தேவரின் பெயரால் நாமகரணஞ் செய்தார் சுவாமி. பின்பு, குரு வடிவந்தாங்கி, மேடைமீதமர்ந்து, சிறுர்க்கு வித்தியாரம்பம் செய்த காட்சி சொல்லுந்தாமன்று. சுவாமிகளிடத்தில் அன்பு, ஆதரவுடன் கூடிய அமைதி, சிறுவர்களிடம் காட்டும் பரிவு, அவர்கள் மனகிலை கண்டு வேண்டியவாறு செய்கிக்கும் தட்பம் முதலிய அருங்குணங்கள் பொலிவுற நின்றன. சர்வகலாசாலைப் பேராசிரியராகவும்; ஆரம்பப் பள்ளியில் “அகரவரிசை” சொல்லிக்கொடுக்கும் ஆசிரியனாகவும் இருக்கக் கூடிய பெருமை சுவாமிகளுக்கன்றி வேறு ஒருவருக்கும் சேர முடியாது எனப் பலர் பேசிக் கொண்டனர்.

சுவாமிகளின் பேச்சுப்பற்றிக் கூறவேண்டியதில்லை. ஆற்றொழுக்குப்போன்ற அவரின் சொன்மாரிக்குக் கற்றோரும் மற்றோரும்

செவியாய்ப்பதைப் பலர் அறிவர். பேச்சுப்போன்றே அவரின் எழுத்தும், பாவியற்றும் பன்மையும் தனிச்சிறப்புடையன. வசனநடை மாத்திரமல்ல; சுவாமிகளின் செய்யுட்கள் பலவும் இனிமையுடன்கூடிய சொற்செறிவு, பொருட்செறிவு நிரம்பியவைகளாய் யாரையும் கவருந் தன்மையனவாய் மிளர்கின்றன. இயல்பு, இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழிலும் வித்தகராய் விளங்கிய அடிகளார் ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம், தமிழ் என்ற மும்மொழிப் புலவராகவும் சீகழந்தனர். நற்கலைகளில் நுண்ணிய புலமை எய்தியது மாத்திரமல்ல, விஞ்ஞானத்துறைகளிலும், கணிதத்துறைகளிலும் கற்றுத் துறைவல்ல கல்வியாளராகத் தலைசிறந்தனர். அவர் கடைசிகாலத்தில் அரசங்கேற்றிய “யாழ்நூல்” என்றும் அவரை உலகத்தில் வாழவைக்குமென்பது பெரியோர் துணிவு.

கீழ்மர்காணத்திலுள்ள மட்டக்களப்பில் காரைதீவில் பிறந்த அடிகளார் தமிழ்நாடு முழுவதிற்குமே உரியவராய் விட்டார். இலங்கையின்ற நன்மணிகளுள் இந்த விபுலாநந்த மணியும் ஒன்று. இலங்கையிலுள்ளவர்கள் இடையிடையே தாய்நாடாகிய இந்தியாவுக்குச் சென்று அந்நாட்டுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டு வாழவேண்டுமென்று சுவாமிகள் அடிக்கடி கூறுவார். அவரது வாழ்க்கையில் பலகாலம் அப்புண்ணிய பூமியில் கழிந்ததும் உண்மையே. கன்னியாகுமரி முதல் இமயம்வரை சுவாமிகளின்

பாதங்கள் யாத்திரை செய்தமை யாரும் அறிவர். இராம கிருஷ்ண மிஷன் சுவாமியாய்; இராம கிருஷ்ண ஹிஜயம், வேதாந்தகேசரி, பிரபுத்த பாரதம் என்னும் பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராய்; அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராய் இன்னும் பலவாராய்த் தாய் நாட்டில் சேவை புரிந்துள்ளார்.

இலங்கையில் சுவாமிகளின் சேவை அளப்பரிது. இன்று இலங்கையிலுள்ள இராம கிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலை யொவ்வொன்றும் பெரும்பாலும் சுவாமிகளாலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்ற பெருமையுடையது. சர்வகலாசாலைத் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்ததுடன், சர்வகலாசாலையின் பல கருமங்களிலும் உதவுபவராய், இலங்கை வித்தியாபகுதிக்கே பலகாலம் பெரும் அணிகலனாய் சுவாமிகள் விளங்கினர். தமிழ்த் தலைவளர்ச்சிக்கும், இந்தமத வளர்ச்சிக்கும் நாவலருக்குப்பின் பெரிதும் உழைத்த பெரியார் இவரென்பது மிகையல்ல.

இவ்வித அடிகளார் இன்று பூதவுடலுடன் இல்லை. குக்கும னடிவாக என்றும் நம்முடன் இருப்பார் என்பதற்கையமில்லை. ஆசிரி

யர்களின் தனிப் புருஷத்துவத்தில் அவருக்கு நல்ல நம்பிக்கை உண்டு. ஒருமுறை அவரே பின்வருமாறு கூறியதாக ஞாபகம் உண்டு. “முன்னொரு காலம் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கலாசாலைகளெல்லாம் அவற்றின் தலைமையாசிரியர்களின் பெயருடன் விளங்கின. ஒவ்வொரு வித்தியாசாலையையும் குறித்த ஆசிரியருடன் தொடர்புபடுத்தி ‘..... இன்ன உபகத்தியாயரின் பள்ளி’ என்று இருந்தகாலம் இப்போ மாறி விட்டது. ஆசிரியர்களின் தனிப் புருஷத்துவம் இப்போ மங்கி விட்டது. ஆறாற்போலும் கல்விநியுயும் குறைந்துவிட்டது. யாழ்ப்பாண மாணவர்கள் சர்வகலாசாலைத் தேர்வு முதலியவற்றில் நன்றாகத் தேறாதற்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும்.” நல்ல ஆசிரியர்கள் தனித்தனிச் சர்வகலாசாலைகளாகத் திகழ்வார்கள் என்பதற்கு அடிகளே கிறந்த உதாரணம்.

சுதந்திர இலங்கையில் சுவாமிகளுக்குப் போதிய கருமங்களிருந்திருக்கும். தமிழன் பெருமைக்குச் சுவாமிகள் ஒரு எடுத்துக்காட்டு. தமிழ்க் கலாசாரத்தைப் புத்துயிர்ப்பிக்க அடிகளைப் போன்றாராலேயே முடியும்.

✱

விபூசாந்தரை நான் ஆறுமுககாவலரின் மறுபிறவி யாகவே மதிப்பதுண்டு. அவரை ‘விபூலாநந்த நாவலர்’ என்றே அழைப்பது வழக்கம்.

— யோசி சுத்தாநந்த பாரதியார்,
‘சமுமணி’யில்.

முத்தொள்ளாயிரம்

“இரட்டையர்கள்”

பழந் தமிழர் தொகுத்து வைத்த அருந் தமிழிலக்கியங்களில் முத்தொள்ளாயிரமும் ஒன்று. இடைக்காலத்தவர் இந் நூலைப் பேரற்றிப் பாதுகாவுமையால் நாம், இதை முழுநூலாகப் பார்க்கும் பாக்கியமில்லாதவரானோம். தமிழ்நூல்கள் பலவற்றிலிருந்து சுவையான பலபாடல்களைத் தெரிந்தெடுத்துப் ‘புறத்திரட்டு’ என்று ஒரு நூலைத் தொகுத்து வைத்தார் இடைக்காலப் புலவரொருவர். அகிரஷ்டவசமாக இத்தொகைநூலுள் முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்கள் நூற்றெட்டு (108) சேர்க்கப்பட்டிருப்பதோடு, புறத்திரட்டு இன்று கிடைக்கக்கூடிய நூலாகவும் இருக்கிறது.

முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்களின் சுவையையுணர்ந்து முதன் முதல் இவற்றை அச்சேற்றியவர் பூரீ ரா. ராகவையங்கரவர்களே. 1905-ல் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகை வாயிலாக இவற்றை வெளியிட்டார்கள். பின்பு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழாராய்ச்சித்துறைத் தலைவராயிருந்த திரு. எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள், முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்களிடங்கிய புறத்திரட்டை 1938-ல் பல்கலைக்கழகப்பதிப்பாக வெளியிட

டார்கள். இவ்விருவரது அரிய முயற்சியினாலும் தமிழறிஞராயுள்ளோர் முத்தொள்ளாயிரத்தைப் படித்தனுபவித்தனராயினும், ஆழமான தமிழறிவில்லாத தமிழன்பர்களும் படித்துணரத்தக்கதாக எளிய நடையில் புதிய முறையில் உரையெழுதி இந்நூலை வெளியிட்ட பெருமை திரு. டி. கே. சிதம்பரநாத முதலியாரவர்களுக்கே யுரியது. முதலியாரவர்கள் தமது பதிப்பில் ஒன்பது பாடல்களைப் பொருள் நன்கு புலப்படாதவை என்று குறிப்பிட்டு, உரையெழுதாமல் அதுபந்தமாக வெளியிட்டிருந்தார்கள். அவற்றில் ஆறு பாடல்களுக்கு எமக்குத் தோன்றிய பொருளை ‘மறுமலர்ச்சி’யின் இதழொன்றில் முன்பு எழுதியிருந்தோம். எஞ்சிய மூன்று பாடல்களுக்குமிப்போது பொருள் எழுத முயல்கின்றோம். அதற்கிடையில் முத்தொள்ளாயிரப் பாடல்கள் மொத்தம் எத்தனை என்பது பற்றிய கருத்து வேறுபாட்டையுங் குறிப்பிட்டு அதுபற்றி அறிஞர்தீர்ப்பு யாதென அறிய விரும்புகிறோம்.

இப்பாடல்களில் சோன், சோழன், பாண்டியன் என்னும் அரசர் மூவரும் புகழ்ந்து பாடப்பட்ட

டிருத்தலாலும். நூலின் பெயர் முத்தொள்ளாயிரம் என்றிருத்தலாலும் இது சேர சோழ பாண்டியருள் ஒவ்வொருவர் மீதும் 900 செய்யுட்கள் வீதம் 2700 செய்யுட்கள் கொண்ட ஒரு பெரிய நூலாயிருந்திருக்கும் என்றும் சுமார் 2600 பாடல்கள் அழிந்துவிட்டன என்றும் பலரும் கருதினர். முற்கூறிய பதிப்பாகிய பரிபாடலும், தமது பதிப்புரைகளில் அவ்வாறே எழுதியிருக்கின்றனர்.

பின்பு, பல ஆராய்ச்சிகளின் பலனாக இந்நூலில் ஒவ்வொரு அரகரையும்பற்றி 300 செய்யுட்கள் வீதம் மொத்தம் தொள்ளாயிரம் செய்யுட்களே இருந்திருக்கலாம் என்று திரு. வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் கருதினார்கள். தமது கருத்துக்குத் தக்க சான்றுகள் காட்டி, 1943 மே மாதத்தில் வெளியான 'வசந்தம்' இதழில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார்கள்.

முத்தொள்ளாயிரம் 2700 செய்யுட்களைக் கொண்ட பெரிய நூல்லல்ல என்பதற்கு அக் கட்டுரையில் திரு. வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் காட்டும் காரணங்களாவன:

முகலாவது: இந்நூல் பழைய வுரைகாரரால் பல இடங்களிலும் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், ஓரிடத்திலாவது அத்தனை பெரிய நூலென்று குறிப்பிடப்படவில்லை.

இரண்டாவது: சுமார் முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரை முழு

வதும் அகப்படுவதாயிருந்த இந்நூலில் மிகமிகச் சிறியதொரு பகுதி (27ல் ஒருபகுதி)தான் இப்போது அகப்படுகிறதென்பதும் பிக்கைக்கு உரியதாயில்லை. இப்போது கிடைப்பவைதான் சிறந்த பாடல்கள்; எஞ்சியவை அவ்வளவு சுவையில்லாதனவாகையால் அழிந்து விட்டன என்று கருதத்தலும் இயலாது. ஏனெனில், இப்பாடல்களை இவ்வளவு சுவையமையப் பாடிய புலவர், மிகுதி 2600 பாடலையும் சுவையினதீழ் பாடினார் என்பது சிறிதும் பொருந்தாது. கவிதைநூல் மற்றையவற்றைப் போன்றல்லாமல் தமிழ்மக்கள் அனைவராலும் படித்தின்புறத்தக்கது, மற்றைய நூல்கள்போல் விரைவில் அழிந்து தொழியாதிருப்பது. ஆகையால், சிறந்த இக் கவிதை நூலின் பெரும்பகுதி இவ்வளவு விரைவில் மறைந்ததென்பது அசம்பாவிதமாகும்.

மூன்றாவது: தொள்ளாயிரம் என்ற தொகையையுடைய நூல்கள் பல இருந்தன. வச்சத் தொள்ளாயிரம், அரும்பைத் தொள்ளாயிரம் முதலியன உதாரணங்களாகும். இதனால் தொள்ளாயிரம் செய்யுட்களில் நூலியற்றுவது பழைய மாபுகளுள் ஒன்றென்று தெரிகிறது.

இறுதியாகக் காட்டப்படுகிற ஏது பாட்டின் தொகையை அறுதியிட்டுக் கூறுகிறது. அதாவது: இலக்கண விளக்கப் பாட்டியலுரையில் எண் செய்யுளைப்பற்றி விளக்கும்போது,

“பாட்டுடைத் தலைவன் ஊரினையும் பெயரினையும் உவந்து எண்ணலே பத்து முதல் ஆயிரமளவும் பொருட்சிறப்பினாலே பாடுதல் அவ்வல் எண்ணுற் பெயர் பெற்று நடக்கும் என் செய்யுளாம்; அவை முத்தொள்ளாயிரம், அரும்பைத் தொள்ளாயிரம் முதலியன” எனக் காண்ப்புகிறது.

இதினிருந்து சேர, சோழ, பாண்டியர் மூவரையும் பற்றிப் பாடப்பட்ட தொள்ளாயிரம் செய்யுட்களையுடைய நூலே முதல் தொள்ளாயிரம் என்பது தெளிவாகிறது.

திரு. பிள்ளையவர்களுடைய மேற்காட்டிய கருத்து வெளிவந்து ஐந்து வருடங்களாகியும், இன்னும் சிலர், இத்துவில் 2700 பாடல்களிருந்தனவென்றும், அவற்றில் 2600 பாடல் அழிந்தொழிந்தன என்றும் மீண்டும் மீண்டும் கூறிக்கொண்டிருப்பதின் காரணம் தெரியவில்லை, (சில மாதங்களின் முன்பு திரு.

டி.சே.சி. அவர்களுடைய முத்தொள்ளாயிர இரண்டாம் பதிப்பைப்பற்றிக் ‘கல்கி’ ஆசிரியர் தமது பத்திரிகையில் மதிப்புரை எழுதும்போதும் மேற்காட்டிய பழைய கொள்கையையே எழுதி 2600 பாடல்களை இழந்துவிட்டதமிழரின் தூதர்ஷ்டத்துக்காக வருந்தியிருக்கிறாரென்பது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.)

திரு. பிள்ளையவர்களுடைய ஷே.கட்டுரை வெளிவந்தபோது, திரு. டி.சே.சி. அவர்கள் ‘வசந்தம்’ பத்திரிகையின் கௌரவ ஆசிரியர்களுள் ஒருவராக இருந்தார்களாதலால் அவர்களும் நண்பர்களும் அக் கட்டுரையைப் பாராதிருந்திருக்க முடியாது. அதை மறுத்து யாராவது இதுவரை எழுதியதாகவும் தெரியவில்லை. ஆகவே, திரு. பிள்ளையவர்களுடைய முடிவை ஏற்றுக் கொள்வதில் என்ன தடை?

‘இனி விட்ட பாடல்கள் மூன்றையும் பார்ப்போம், — அடுத்த இதழில்.

○ ○ ○

நோய் ஏதும் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்குமானால் எமது வைத்தியசாலை யில் ஆலோசனை கேளுங்கள்! —
தகுந்த வைத்தியம் செய்யப்பெறும்.
எம். வி. முருகேசு மெடிக்கல் ஹால்
ஸ்ரான்லி ஸ்கூல் லேன், சிவியாதேரு.
யாழ்ப்பாணம்.

இன்பப் பொங்கல்

திருப்புகழ்மணி

T. M. கிருஷ்ணசாமி ஐயர்

தமிழ் உலகமெங்கும் 'பொங்கலோ பொங்கல்' என்று மங்களம் பொங்கிவிட்டது. மனம் எனும் பாணியில் அன்பெனும் பால் நிறைந்த நெஞ்சு எனும் தானியத்தை உள்ளிட்டு பத்தி எனும் தீமேல் வைத்தார்கள். இந்தத் தீ, வாழும் தீயாயினும், சூட்டின் ஆற்றல் மிகவும் அதிகம் கொண்டது. நெருப்பையும் எரிக்க வல்லது. நினைத்ததை அளிக்க வல்லது. நிறைபுகழ் என்பார்கள் சித்தர்கள். அதைப் பாடப்பாடப் பால் கொடுத்தது. நஞ்சாய் நின்ற தான்யம் (கன்னெஞ்சு) நெகிழ்ந்து அமுதமாய் உருகலாயிற்று. கொடுத்த பால் பொங்கலாயிற்று. பாலின் சேர்க்கையால் தானியமும் வெந்து பொங்கலாய்த் திருந்தியவாறு போல, தமிழர் உள்ளம் கனிந்து உருகிய நெஞ்சமாய் உலகுக் கெல்லாம் பொங்கிய தங்கள் இதய அன்பை வாரி வாரிக் கொடுக்கின்றார்கள். உலக வாசுகளே, நீங்களும் உவ்வாறே செய்மின். கையில் பிடித்த கத்தியையும், மனத்தில் கொண்ட குரோதத்தையும் இந் நன்னிலில் நழுவ விடுவீர். ராவணன் போல், மக்களே அழவைத்தது போதாதா! அழகைக் குரல் கேட்டு ஆனந்திக்கும் கொடுமைக்கு இருப்பிடமாகவா இங்கு அரிய மானிடப் பிறவி நமக்கு இறைவன் ஈந்தது? சிரிப்பும் சங்கீதமும் நகையும் நாட்டியமும் புகழும் பூஜையுமாய் நாட்டை நிறைப்பதற்கன்றோ நாதன் நமக்கு ஆற்றலைப் படைத்தது? அழகளிக்கும் பொங்கலைப் பொங்குங்கள். உளம் பொங்க உலகெலாம் அன்பாய்ப் பொங்கக் கலையும் கவிதையும் மாந்தர் அறிவில் பொங்க நீங்கள் கூடுமே பாருவீர்! அங்கே பாருமே! ஆனந்தம் ஒன்றே! மானிடமும் தெய்வமும் கூடிய இடமன்றோ பொங்கல் பொங்குபிடம். பொங்கலும் அதவேயன்றோ. மங்காத பொங்கல் எவ்வளவோ சிடக்கின்றதே! தேவாரம் திருப்புகழ் பிபந்த இசைப் பாக்கள் சித்தர்கள் ஆசிவாக்கியங்கள் எனக் கருதப்படும் பாத்திரங்களிலே கவனித்து நோக்குங்கள். மங்காத பாற்சுவை! திகட்டாத இனிப்பு! எவ்வளவு எடுத்த உண்டாலும் குறையாத அசுக்கிய பாத்திரம்! மானிடா, வருந்தாதே! அன்பளித்து சேறையசெய்து உன் சீத்திரத்தைக் கொண்டாடு. இன்சொல் தவறாது இன்னிசை விடாது தன் பெருமை அறியாத தாண்டவ மூர்த்தி போல் கொண்டாடு. உலகின் மேம்பாடு தமிழின் பண்பாடு என்று உணர். கதிர்காமச் செல்வனும் பழனியில் ஆண்டியும் தாம் கொண்ட பொக்கிஷம் இதுவே! குழந்தைகள் சிரியுங்கள்! பாலர்கள் ஆடுங்கள்! மக்கள் பாடுங்கள்! என்? தமிழ் மறுமலர்ச்சி! உலக மறுமலர்ச்சி! தேவ மறுமலர்ச்சி! *

சுவர்க்கபூமி

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

பொறுமையின் விளைவு:

என்று தொடக்கம் பொறுமையெனும் - கொதி ஏறத் தொடங்கிய தோபுதிதாய், அன்று தொடக்கம் சமேருவிடம் - சதியாலோ சனையும் கிளம்பியதே! 35.

"ஆரணி யன்னொரு கல்கொடுத்தான் எனில் ஆயிரக் கல்லுகள் நான்கொடுப்பேன்; பேரெழில் ராணிக கேசியினை - இதோ பெற்று விடுகிறேன் பார்!" எனவே — 36.

தன்மனத் தேபெருஞ் சூழாரத்தே — குகைச் சந்துகள் பொந்துள லாந்தடவி, எண்ணில் மணிபல சேர்த்தவர்தும் — ஒரு இந்திர நீலமும் எட்டவில்லை! 37.

பின்னொரு நாள், சத வர்ணரிடம் — அவன் பேசிடச் சென்றான்; பெருவனங்கள், தன்னந் தனிமையில் பார்த்துவர — விடை தந்தருள் வி"ரெனத் தாள்பணிந்தான், 38.

"எப்போ திருந்தித் தனிமையிலே — மனம் ஈடுபட் டேவு"தென் ழூர்முனிவர்; "அற்புத மங்கைக கேசியினை — வச மாக்கித் திரிகுறன் ஆரணியன்....." 39.

என்றான்; முனிவர் முறுவலித்தே — அவன் எண்ண மனைத்தையு. மேயுணர்ந்து, நன்மதி கூறிப் பொறுமையினால் — வரும் ரட்டல் களைத்தெளி வாக்கினரே; 40.

"எங்கே பொறுமை யுடன்மனிதர் — பிறர் இன்பப் களையெதிர் பார்த்தனரோ,

- எங்கிரு காதலர் கூட்டுறவை — அதே
ஈன நினைவுடன் நோக்கினரோ, 41
- அந்த இடம், நா காகிதம் — உயர்
அன்பு நெறியும் அழிந்துபடும்;
மைந்த, புனிதமாய் காதலிற்கு — எதிர்
மாறாய் முனைத்தெழும் காமமடா! 42.
- ஆதலின், நீயு முனக்குகந்த — ஒரு
அன்புத் துணைவியைத் தேர்ந்தெடுத்தே,
காத ஹறவுடன் வாழ்ந்துவரின் — அதைக்
கண்டு புகழும் உலகமடா!” 43.
- என்றம் முனிவர் உரைத்தமொழி — தனை,
ஏற்க மறுத்துச் சுமேரு சொன்னான்:
“என்குரு வே, அச் சுகேசியையே — மனம்
எண்ணித் தவிக்குது; எப்படியும் — 44.
- ஆரணி யன்னொரு கல்கொடுத்தான் — எனில்,
ஆயிரம் கல்கொடுத் தாவதுநான்,
பேரொழிற் பெண்ணை மணப்பதன்றி — மறு
பெண்ணை நினைப்பதும் பேதைமையே.....! 45.
- என்று அவன்பிடி வாதமுடன் — சொலும்
ஈன மொழிகளைக் கேட்டுமுனி,
“நன்றுநன் நிப்பிர தேசமெலாம் — சில
நாளில் நாகமாய் மாறு”மென்றார்! 46.
- கேட்டுக் கடகட என்றுசிரித்(து) — அவன்
கெட்டியாய் எட்டி நடந்துவிட்டான்;.....
காட்டின் மறுபுறக் கோடியிலே — மனை
கட்டி வசித்திடத் திட்டமிட்டான்! 47.
- “இப்பிர தேசத் தமரநிலை — எனாம்
இன்றோ டழியு மெனத்தனக்குள்,
செப்பியே மாமுனி நெட்டுயிர்த்தார் — அவன்
சென்றதை எண்ணித் திகைத்திருந்தார்! 48.

இரத்தின வியாபாரம்:

சுமேருதனி யாய்வசிக்கும் இடத்திலின்று
சோதிமணி வாங்கவென்றே தொலைவில் நின்றும்
அமாணாஷியப் பிரதேசங் கணையுந்தாண்டி,
ஆட்கள்வரத் தொடங்கிவிட்டார் அதிர்ஷ்டதேவி,
சுமேருபக்கந் திரும்பிவிட்டா ளோவென்றெண்ண,
தொகைதொகையாய் வனிதையரும் சூழ்ந்துவந்தார்;
சமானமில்லா ஒருதலைவன் தானேயென்ற
தருக்குடனே அவன்பண்ட மாற்றுச்செய்தான்! 49.

வானவில்லின் எழுநிறங்கள், அதற்கும்மேலாய்
வாணவிசித் திரங்காட்டும் மணிகள்வாங்க,
தேனடைகாய் பால்பழங்கள் முதலாம்பண்டம்
சேகரித்துக் கொண்டுவந்து காத்திருந்தார்;
மாணெழில்மங் கையரெல்லாம் வழக்கமாக,
மலரணிந்த காதுகளில், மணியேபூண்டார்;
“ஏனெதற்கு?” - என்றெவரும் கேட்பதில்லை;
எல்லார்க்கும் மணிப்பித்(து)அங் (கு)ஏறிற்றன்றே! 50.

சட்டமொன்றேற் படுத்திவைத்தான் சுமேருஅங்கே;
சனங்களவன் சர்வாதி காரத்துள்ளே,
கட்டுப்பட் டார்;தெரிந்தோ தெரியாதோதான்
கட்டளைக்கீ முடங்கிவிட்டார், காலமாற்றம்!
இற்றைவரை, அவரவரின் தேவைக்கேற்ப
இருந்தபண்ட மாற்றுமுறை இப்போதில்லை;
எப்பொருட்கு மதனழகு நிறங்கட்கேற்ப
இனிமதிப்புக் கொடுப்பதென்றே ஏற்பாடாச்சி! 51.

நவநவமாய்ச் சுமேருகிடம் பொருள்கள்தேங்க,
நாளடைவில் பின்னுமொரு விதியைச்செய்தான்:
“எவர்களுந்தாம் விரும்புகிற மணிக்குஏற்ப,
எதிர்மாற்றுய்க் குறித்தபொருள் நயவேண்டும்!”
கவலைபுடன் மனிதரெல்லாம் சுமேருசொன்ன
கட்டளையை நிறைவேற்றக் காத்திருந்தார்;
அவமானம்! சமத்துவமாய் வாழ்ந்தநாட்டில்,
அகியாயச் சட்டமுறைக் கடிமையானார்! 52.

(வரும்)

பன்னிரண்டு வருடங்களுக்குப் பிறகு மலையாளியிருந்து மறுபடியும் என்னுடைய ஊருக்கு வந்திருக்கிறேன். இந்த ஊர் தான் எப்படி எப்படியெல்லாம் மாறிப்போய்விட்டது! வீடு, வாசல்; மரம், தடி — எல்லாமே உருமாறிவிட்டன. மனிதர்களையும் யார் யாரென்று விசாரித்துத்தான் அறியவேண்டியிருக்கிறது. முன்னே நான் இங்கே இருந்தபோது, 'மாமா! எனக்கு 'ஆ'னா எழுதத் தெரியும்' என்று சொல்லிக்கொண்டு என்மடியில் ஒடிவந்து ஏறிய அடுத்தவீட்டுப்பெண் என்னைப் பார்க்க வந்தாள்; வரும் போது ஒக்கலையில் தனது சூழந்தையையும் சுமந்து கொண்டு வந்தாள்!

முன்னெல்லாம் என்னோடு இணைபிரியாத என் நண்பர் முத்தையா, என் வரவறிந்து ஸ்டேஷனுக்கே ஒடிவருவாரென நினைத்திருந்தேன். நான் இங்கே வந்தும் ஒரு பகல் கழியப்போகிறது; இன்னும்தான் அவர் முகத்தைக் காணவில்லை. பழைய ஞாபகங்கள் முத்தையாவைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆவலைத் தூண்டின. பொழுதுபடும் சமயத்தில் அவர் வீட்டுக்குப் போனேன். "ஓ! வாருங்கள்; வாருங்கள்! நானே வரலாமென்று இருந்தேன். தெரியாதா, என்பாடு....." என்றார்.

"குடும்பத் தொந்தரவுகளே? எல்லாமாக எத்தனை கூப்பன் வைத்திருக்கிறீர்கள்?"

"மூன்று சாதாரணம், இரண்டு பிள்ளை, ஒரு குழந்தை — இன்னும் இரண்டு மாதத்தால் இன்னும் ஒரு குழந்தைக் கூப்பன் கிடைக்கும்....."

— இப்படியே பேச்சு வளர்ந்து சென்றது. அவையெல்லாம் இந்தக் கதைக்குத் தேவையற்றவை. முக்கியமான பகுதிக்கு வந்துசேருகிறேன். ஏதோ பேசிக்கொண்டிருக்கையில், "பெளர்ணமிக்கு இன்னும் மூன்றுநாள்தானே இருக்கிறது?" என்றார் முத்தையா.

"பற்குளி மாதப் பெளர்ணமியல்லவா? பத்திரகாளிகோயில் வேள்வியும் அதோடு வரவேண்டுமே?" என்றேன்.

திடீரென்று அவர் முகத்தில் புயல் அடித்து ஓய்ந்தது போன்ற பாவம் தோன்றிற்று. ஏதோ ஒரு மயிர்க்கூச்செறியும் சம்பவம் அவர் ஞாபகத்தில் தடித்ததுபோன்றிருந்தது.

நான் அப்படி என்ன சொல்லிவிட்டேன்? 'பத்திரகாளி கோயில் வேள்வி எப்போது என்றுதானே கேட்டேன்! "ஏன், பேசாமலிருக்கிறீர்கள்?" என்றேன்.

".....அந்த ஞாபகம் என் டெஞ்சை உடைக்கிறது!"

"நீங்கள் சொல்வது....."

முத்தையா சால்வைத் தலைப்பினால் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு, "இப்படி வாருங்கள்" என்று என்னை உள்ளே ஒரு அறையினுள் அழைத்துச் சென்றார். "இந்தப் படங்களைப் பாருங்கள்" என்றார்.

அமராகிவிட்ட மகாத்மாஜியின் படம் ஒன்று, மற்றப் படத்தில் ஆணும் பெண்ணுமாக இருவர் இருந்தனர். அந்த மனிதரை எங்கேயோ பார்த்தமாதிரி இருந்தது. ஞாபகம் வரவில்லை. "யார் இது? தெரியவில்லையே!" என்றேன்.

"இதோ இந்த மகாத்மாஜி சென்ற 30-1-48ல் தெய்வமானவர்; மற்றப் படத்திலிருப்பவர் இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னால் தெய்வமாகிவிட்டவர். மகாத்மாஜியின் சிஷ்யர் என்றே சொல்லலாம். — குருவை மிஞ்சிய சிஷ்யர் என்று சொல்வேன்"

"அந்தப் பெண்....."

"அவருடைய தர்மபத்தினி. அவருடைய மனமெனும் தோணியைச் சரியான பாதையில் திருப்பிவிட்ட சக்கரன்!"

"அந்த மனிதரை எங்கேயோ பார்த்தமாதிரி....."

"மாதிரியென்ன, உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்தவர்தான்; இராமலிங்க உபாத்தியாயரின் மகன் —"

"அ! ...சுந்தரமூர்த்தியா? அவர்....."

"அவர்தான்!"

"என்ன நடந்தது? விபரமாகச் சொல்லுங்கள்!"

"சுந்தரத்தினுடைய குணம்தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே!"

"தங்கப்பவுணுயிற்றே! நல்லொழுக்கமும், தெய்வபக்தியும் — இராமலிங்க உபாத்தியாயர் வளர்த்த வளர்ப்பல்லவா?"

"ஆனாலும், பாம்பரை பாம்பரையாக வந்த வழக்கத்தை விட்டுவிட அவருக்குத் துணியில்லை, வருடந்தவரூமல் பத்திரகாளிக்கு ஒரு முதல்தரமான ஆட்டுக்கடாப்பளி கொடுத்து வந்தார்."

"அதிலே —"

"தவறு இல்லை, செய்யவேண்டிய காரியமென்றுதான் அவரும் எண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு உண்மையை எடுத்த

துக்காட்டி அந்த வழக்கத்தை நிறுத்திவிட்டவள் அவளுடைய மனைவிதான். அவரைத் தங்கப்பயன் என்று சொன்னீர்களே, அந்த மங்கையர்க்கரசியை எப்படிச் சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவளைத் தெய்வமாக வணங்கலாம். ஒவ்வொரு பெண்ணும் அவளை வந்தியமாகக்கொண்டு வாழலாம். 'மங்கையர்க்கரசி' என்ற பெயர் அவளுக்கே பொருந்தும்!"

"பிரமாதமாகப் புகழ்கிறீர்களே, புருஷன் மனம் கோளாமல், அவனுடைய விருப்பப்படி நடப்பவளல்லவோ —"

"மங்கையர்க்கரசி அப்படியில்லைபென்று யார் சொன்னது? சுந்தரத்தின் இஷ்டத்துக்குமாறாக அவள் என்றும் நடத்தவில்லை. அவளுடைய இனிய பேச்சுகளும், சீரிய நடத்தையுமே ஒருவரைத் தெய்வமாக்கி விட்டனவென்றால், — அவளுடைய பெருமை....."

"சுந்தரம் தமது பலியை நிறுத்தினார். அதனால் —?"

"அவர் அவ்வளவோடு நிற்கவில்லை, காந்திய வாழ்வில் விறுவிடுமென்று முன்னேறிச் சென்றார். வெகுசிக்கிரத்தில் அவர் ஒரு தூய்மையான, ஒழுங்கான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டார். அந்த வாழ்வின் தூய்மை அவர் முகத்தில் 'பளிச்' சென்று தெரிந்தது. எந்த முரடனும் அவரைக் கண்டால் பணிந்து செல்வது வழக்கமாகி விட்டது."

"பிறகு?..."

"'காந்தியத் தொண்டர் சபை' என்பதாக ஓர் சபையை அவர் நாலு வருடங்களுக்கு முன்னால் ஆரம்பித்தார். அநேகமாக ஊரிலுள்ள எல்லா இளைஞர்களும் அதில் சேர்ந்திருந்தார்கள். அறிவும், பண்பாடும் உள்ள நாலேந்து இளைஞர்கள் உண்மையான ஆர்வத்துடன் சபையின் வளர்ச்சிக்காகச் சுந்தரத்தோடு ஒத்துழைத்தார்கள். சுந்தரத்தின் 'முகத்துக்காக' முதலில் சேர்ந்தவர்கள்கூட நாளடைவில் பண்பட்டு வந்தார்கள். சபை ஆரம்பித்து ஒரு வருடமாவதற்குள் ஒரு முக்கியமான காரியத்தைச் செய்வதற்கு இளைஞர்கள் தீர்மானித்தார்கள்."

"வேள்வியை நிறுத்தவா?"

"இல்லை. எங்கள் முருகமூர்த்தி கோயிலை ஹரிஜனங்களுக்குத் திறந்துவிடவேண்டுமென்று துடித்தார்கள். சுந்தரம் முதலில் கொஞ்சம் தடுத்துப் பார்த்தார். 'சபையின் வளர்ச்சி இன்னும் அதிகமாகட்டும், உங்கள் பண்பாடும் வளரட்டும், அடுத்த வருடம் இந்த வேலைபைச் செய்வோம். அதற்குள் பொதுஜனங்களின் மனதையும் பக்குவப்படுத்தப் பிரசாரங்கள் செய்யலாம்' என்றார்."

குறுகுறுத்த இளைஞர்களின் மனம் கேட்கவில்லை, அப்போதே அந்த முயற்சியில் நிச்சயமாக வெற்றியடையலாம் என்றார்கள்!”

“ஆலயப் பிரவேசம் நடந்ததா?”

“இல்லை, நடக்க முயற்சி நடந்தது, இளைஞர்களின் எண்ணத்துக்குச் சந்தரமும் சம்மதித்து விட்டார். தேதி குறிப்பிட்டு விளம்பரம் ஒட்டினார்கள், கூட்டங்கள் நடத்தினார்கள், ‘பழையவர்’களின் எதிர்ப்பும் இருந்தது, கொஞ்சநாள் ஊரெங்கும் இதே பேச்சாக இருந்தது. குறிப்பிட்ட தேதியில் கோயிலில் ஒரே சும்பல், ஹரிஜனங்கள் ஆலயப் பிரவேசத்துக்கு - திகிலூடன் - தயாராக இருந்தார்கள், திடீரென்று அட்டகாசமான ஒரு குரல் கேட்டது. பொன்னனைத் தெரியுமல்லவா? - அவன் குடித்து விட்டு யமன்மாதிரி வந்தான், சுந்தரத்துக்கு முன்னால் போய் தாறுமாறாகப் பேசினான், இளைஞர்கள் சிலர் துடித்தார்கள், சுந்தரம் அவர்களை - அவர்களுடைய கொள்கையை ரூபகப்படுத்தி - எச்சரித்துவிட்டு, பொன்னனுக்குச் சாந்தமாக ஏதோ பதில் சொன்னார், அவர் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்போதே திடீரென்று பொன்னன் கைத்தடி உயர்ந்தது. மறுகணம் ‘படர்’ என்று சுந்தரத்தின் தலையில், அது வீழ்ந்தது!”

“அட்டர்!”

“‘முருகா!’ என்ற சத்தத்துடன் சுந்தரம் நிலத்தில் சரிந்தார், ‘கிகுகிக’ என்று தரையெல்லாம் இரத்தம் பெருகிறது, ஒரே அல்லோல’ கல்லோலமாகிவிட்டது, பொன்னன் ஒடிவிட்டான், நல்லவேளை! நின்றிருந்தால் அந்த இளைஞர்களைத் தங்கள் அழிமீட்சா தர்மத்தை கிட்டு விலகச்செய்திருப்பான்!.....”

“சுந்தரம் அதோடு —”

“இல்லையில்லை, ஆஸ்பத்திரியில் மூன்று மாசம் கிடந்து எழும்பி வந்தார்! பொன்னனுக்குக் கோர்ட்டிலே எட்டு மாதச் சிறைத்தண்டனை கிடைத்தது!”

“ஆலயப் பிரவேசம்?”

“அன்று நடக்கவில்லை, ஆனால், சுந்தரம் ஆஸ்பத்திரியிலிருக்கும்போதே, இளைஞர்கள் ஜனங்களைப் பக்குவப்படுத்தி வைத்திருந்தார்கள். அந்தச் சம்பவம் நடந்தபிறகு யாரும் எதிர்க்கத் துணியவில்லை, சுந்தரத்தின் வருகைக்காகக் காத்திருந்தார்கள். சுந்தரம் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்துவந்த அதே தினத்தில், ஒருநிச எதிர்ப்புமில்லாமல் மிகக் கோலாகலமாக ஆலயப் பிரவேச விழா நடந்தது!”

“மகாத்மாஜியின் ஆயுதம் லேசானதல்லவென்பதை இன்று தான் சரியாயறிந்தேன், இல்லாவிட்டால் இந்தச் ஜனங்கள் —”

“அழிமீட்சையும், தியாகமும் யாரைத்தான் வசமாக்காது?”

“சொல்லுங்கள், சொல்லுங்கள்! சுந்தரத்தின் வாழ்க்கையில் முக்கியமான பாகத்தை இன்னும் சொல்லவில்லைப்போ விருக்கிறதே?”

“அதைத்தானே சொல்ல வந்தேன். ஆலயப்பிரவேச விழா நடந்த அதே வருடத்தில் காந்தியத் தொண்டர்சபை இன்னொரு முக்கியமான காரியத்தைச் செய்யத் துணிந்தது. — பத்திரகாளிகோயில் வேள்வியை நிறுத்திவிடுவதென்று தீர்மானித்தார்கள்!”

“ஆலயப் பிரவேசத்தைப்போல இது வேசான காரியமல்லவே? பல முர்டர்களுடைய கடுமையான எதிர்ப்புகளை மீறிக்கொண்டு வெற்றிகாண வேண்டுமே!”

“எல்லாம் சுந்தரத்துக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால், இதில் முழுப்பொறுப்பையும் தாமே தாங்கிக் கொண்டார். ஆலயப் பிரவேசத்தின்போது இளைஞர்களுடைய துடிப்பைக் கண்டவராதலால், எது நேர்ந்தாலும் அவர்களுடைய கொள்கையை - லக்ஷியப்பாதையை - விட்டு விலகக்கூடாதென்பதை மாத்திரம் படித்துப் படித்துச் சொல்லிவைத்தார். ஜனங்களிடையே பிரசாரம் செய்வது மட்டும்தான் இளைஞர்களுடைய வேலை. எதிர்ப்புகளுக்கெல்லாம் சுந்தரம் தாம் ஒருவராகவே ‘ஜவாப்’ சொல்லத் துணிந்துவிட்டார்?”

“அப்படியென்றால்?”

“வேள்விக்குப் பதினைந்து தினங்களுக்கு முன்னதாகவே ‘உண்ணாவிரதம்’ அனுஷ்டிக்கத் தொடங்கிவிட்டார். ‘ஒரு உயிர் கூட வேள்வியில் பஸியாகக்கூடாது. அப்படிப் பஸியிடப்பட்டால் சாகும்வரை உண்ணாவிரதம்!’ என்றார்.”

“ஐயையோ —”

“காந்தியத் தொண்டர் சபையார் எவ்வளவோ தடுத்துப் பார்த்தனர். அவர் கேட்கவில்லை. எல்லோருக்கும் பெரிய ஏக்கர்தான். வெற்றியோ நிச்சயமில்லை. சுந்தரமும் சொன்ன வார்த்தையை மீறப்போவதில்லை. மங்கையர்க்கரசியே பதறிவிட்டாள். ‘இந்த முாட்டுச் சனங்களின் மத்தியில் நீங்கள் கருணையை எவ்விதம் எதிர்பார்க்கலாம்? வேண்டாம்; உண்ணாவிரதமிருக்க எண்ணியிருப்பதை விட்டுவிடுங்கள். இன்னும் சிலகாலம் பிரசாரம் செய்ததன் பின்னர் போராட்டத்தை ஆரம்பிக்கலாம்’ என்றாள். சுந்தரம் சிரித்தார். ‘மங்கையர்க்கரசி! நீயே தமமாறி விட்டாயே? காந்தி மஹானின் அஹிம்சா தர்மத்தின் பலத்தை நீகூடவா உணர்வில்லை? நிச்சயம் வெற்றியடைவேன். ஒரு சமயம் தோற்றுவிட்டாலும்கூட, அந்தத் தோல்வியே என் கடுமையைச் செய்துமுடிக்கும்!’ என்றார். ‘ஐயோ, நீங்கள் இல்லாத

போது, அந்த வெற்றி—' என்று விம்மினாள் மனைவி. "அட்டா, துயரத்தினால் அறிவையும் இழந்துவிட்டாயே? வெற்றியை அனுபவிப்பதற்காகவா, நாம் பேராடுகிறோம். நம்முடைய வேலை கடமையைச் செய்ய வேண்டியது. பலனை அனுபவிக்க வேண்டியது நமது சமூகமல்லவா! உன்னைப்பற்றி நான் மிகவும் பெருமையாக நினைத்திருந்தேனே, ஏன் இப்படியாகி விட்டாய்? வீரத் தமிழ்ப் பெண்மணிகள், போர்க்களம் செல்லும் தம் கணவரை எப்படி விடைகொடுத்து அனுப்பினார்கள் என்பதைப் படித்துவிட்டால் மாத்திரம் போதுமா?" — என்று மனைவியைத் தேற்றினார் சுந்தரம். அவள் விம்மிக்கொண்டே, "உண்மைதான், என்னை மன்னியுங்கள். இறைவனருளால் நீங்கள் நிச்சயம் வெற்றி பெறுவீர்கள். ஒருவேளை தவறிவிட்டால்— எனக்கு ஒரு வரமளித்துச் செல்லுங்கள். உங்கள் பேராட்டத்தை எந்த இடத்தில் விட்டீர்களோ, அதே இடத்திலிருந்து தொடர்ந்து நடத்த என்னை அனுமதியுங்கள்!" என்றாள், 'மிகவும் சந்தோஷம். அதுதான் சரி' என்று அவளைத் தட்டிக் கொடுத்தார் சுந்தரம்."

"உண்ணாவிரதம் நடந்ததா?"

"குறிப்பிட்ட தேதியில் ஆரம்பமாயிற்று. பத்திரகாளி கோயிலிலேயே இருந்து விரதத்தை ஆரம்பித்தார். மங்கையர்க்கரசியும் பக்கத்திலேயே இருந்து வந்தாள். ஏதோ கடமைக்காக அவள் உணவருந்தி வந்தாள். இரவும் பகலும் தொண்டர்கள் சூழ்ந்திருந்தார்கள். ஜனங்களுக்குப் பொதுவாக நம்பிக்கையில்லை, 'பதினைந்து நாளாவது, ஒன்றுமில்லாமல் கிடப்பதாவது! ஏழெட்டு நாளிலேயே விட்டுவிடுவார்?' என்று பலர் நினைத்தார்கள். ஏழெட்டு நாடும் போயிற்று. சுந்தரம் படுத்த படுக்கையாக ஆகிவிட்டார். வரவரப் பலீனம் அதிகரித்து வந்தது."

"அட்டா, ஊரிலே நீங்களெல்லாம் —"

"நாங்களெல்லாம் சம்மாயிருக்கவில்லை. பலியை நிறுத்தி விடுவதற்காக இயன்றளவு பாடுபட்டோம். கோயில்திகாரி லேசில் சம்மதிக்கவில்லை. 'ஊரார் குறை சொல்லர்' என்று அவர் சாட்டுச் சொன்னாலும்; வரும்படி போய்விடுமே என்ற ஏக்கந்தான் அவருக்கு. பத்துநாளும் கழிந்துவிட்டது. கோயில்திகாரி ஒருவிதமாகச் சம்மதித்தார். அதன்பிறகு ஊரிலே முக்கியமான சில பிரமுகர்களையும் சம்மதிக்கப் பண்ணுவதற்குள் மேலும் இரண்டு நாட்கள் கழிந்துவிட்டன. சுந்தரத்தின் நிலை மகா மோசமாகிவிட்டது. எல்லோரும் அவரிடம் போய்ப் பலியை நிறுத்திவிடுவதாகச் சொன்னார்கள். அவர் இரண்டு கைகளையும் கூப்பி வணங்கினார். பிறகு ஈனஸ்வரத்தில் "தெய்வசித்தம். வேள்வியன்று வீரத்தை முடித்துக் கொள்கிறேன்" என்றார். அதற்குமேல் அவரை நெருக்க முடியவில்லை. என்றாலும் ஓரளவுக்கு எல்லோர் மனத்திலும் ஒரு ஆறுதல் பிறந்தது. 'மகாத்மா காந்திக்கு ஜே! சுந்தரமூர்த்திக்கு ஜே!' என்ற கோஷங்கள் அடிக்கடி கேட்டன!"

“நல்லவேளை! பிறகு —”

“பிறகுதான் அந்தக் கொடுமையான சம்பவம் நடந்தது. வெண்ணைய திரண்டபோது தாழி உடைந்தவிட்டது!”

“சொல்லுங்கள், சொல்லுங்கள்! என்னதான் நடந்தது?”

“வேள்விக்கு முதல்காள் இரவு. நடுச்சாமியிருக்கும். தொண்டர் சபையைச் சேர்ந்த நாலேந்து பேர்கள்தான் சுந்தரத்தோடு இருந்தார்கள். அவர்களுக்கும் நல்ல தூக்கம். மங்கையர்க்கரசி கூட அயர்ந்துபோய்க்கொண்டிருந்தாள். ‘ஹும்’ என்ற பயங்கரமான ஒரு சப்தம் கேட்டது. மங்கையர்க்கரசி திடுக்கிட்டு விழிக் தெழுந்தாள்.....”

“என்னது?”

“பொன்னன்! அவனுடைய சிறை முடிந்து அன்றுதான் வெளிவந்திருந்தான். சுந்தரத்தின் மீது தீராத ஆத்திரம். மனித ஹிருதயத்தை நாசமாக்கிவிடும் மதுபானமும் சேர்ந்திருந்தது. மங்கையர்க்கரசி பார்த்தபோது ஒரு பெரிய கொடுவாட் கத்தியை அவன் ஒங்கிக்கொண்டிருந்தான்.....”

“ஐயையோ!”

“கண்ணிமைக்கும் நேரத்துக்குள் மங்கையர்க்கரசி நிலைமையைத் தெரிந்து கொண்டாள். ‘ஐயோ’ என்று கதறிக்கொண்டே சுந்தரத்தைத் தாவி அணைத்துக் கொண்டாள். அந்தப் படுபாதகனின் கை கூசவில்லை. ஒங்கிய கையின் வேகம் சற்றும் குறையாமற் கீழே விழுந்தது!..... ஒரே வெட்டுத்தான்!..... தெய்வத்தன்மை பொருந்திய இந்த இரு உயிர்களையும் பஸியெடுத்துவிட்டது..... மங்கையர்க்கரசி நடந்த விஷயத்தைச் சொல்லிவிட்டு இறைவன்டி சேர்ந்தாள். சுந்தரம் ஒரே ஒரு வார்த்தைதான் சொன்னார்: ‘அவனை மன்னித்துவிடுங்கள்!’ என்றார்.”

‘முருகா! முருகா! அவனை.....’

‘நமது அரசாங்கம் அத்தகைய நிலைமைக்கு இன்னும் வரவில்லையே! அவனுக்குத் தண்டனை கிடைத்தது. தூக்குத்தண்டனை!’

‘பத்திரகாளி —’

‘சுந்தரமூர்த்தி தம்பதிகளின் தியாகக் கனல், கல்லிறை செய்த பத்திரகாளியின் இதயத்தைக்கூடத்தான் சுட்டிருக்கும்! இந்தச் சம்பவத்துக்குப்பிறகு, எந்த மனிதன்தான் பத்திரகாளிக் குப் பஸியிடத் துணிவான்?... இந்த ஒரு கோயிலில் மாத்திரமல்ல; இந்தச் சுற்றுப்புறத்திலுள்ள எல்லாக் கோயில்களிலுமே உயிர்ப் பஸி செய்வதை நிறுத்திவிட்டார்கள்!..’

நண்பர் முதலையாவின் குரல், உணர்ச்சிப் பெருக்கினால் தழதழத்து விட்டது. என் உள்ளத்தில்கூட — ஏதோ எல்லாம் விறைத்துப்போய் ஒரு சூன்யநிலை ஏற்பட்டு விட்டதுபோலிருந்தது. கைகூப்பி அந்தப் படங்களுக்கு வணக்கஞ் செலுத்தினேன்.

கலைக் கடிதங்கள்

இன்பத்துணை

வாழ்க்கையை இன்பமாக்குவது ஒரு கிஷயமல்ல, பல கிஷயங்கள் என்று கம்புகிறேன். காதல், கவிதை, உணவு, உடுப்பு, இருப்பிடம், சுற்றூடல், நட்பு, மதிப்பு, பணம் — இவை எல்லாந்தான் இவ்வுலக வாழ்க்கையின் இன்பத் துணைகள்.

பணம்! ஆம், பணமும் வேண்டும். எவனுக்குப் பணமுடை உதிக்கின்றதோ, அவனுக்கு ஞானம் உதிக்கின்றது. 'வறுமை என்ற சேவகன் வாயிலில் வந்து கூப்பிட' என்று தோஞ்சலியில் ஒரு இடம் வருகிறது. ஒருவனிடத்தில் கடவுட்டன்மை பொருந்தவதாயிருந்தால், வறுமையென்ற சேவகனைக் கடவுள் முதலில் அவனிடம் அனுப்புவாராம். அதன்பின்னரே கடவுள் அவனை அடைவார் என்பதுதான் தாகூர் கருத்து.

பணமில்லையென்றால் வெளியில் நடமாட முடிவதில்லை. அதுதான் இந்த உலகம் சிலருக்கு நரக உலகமாகி விடுகிறது. சிலரென்றால் யார்? நாம் விரும்பியதை அடையாமல் அவதிப்படுபவர்கள் தான் அந்தச் சிலர். இந்த உலகத்தில் நாம் விரும்பியதை அடையப் பணம் வேண்டும்.

— கு. ச. கு.

அருள் நிறைந்த தொழில்கள்

.....எழுதுவதும் நூல் நூற்றலும் பிச்சைக்காரத் தொழில்கள்தாம். ஆனால், பொருள் இல்லாமற் போனாலும் இரண்டிலும் அருள் நிறைய உண்டு. அதுதான் நமக்கெல்லாம் ஆறுதல்.....

— டி. பி. ஹ.

லட்சியப் பாதை!

லட்சிய வாதிகள் எவ்வளவு கரடியாகக் கத்தினாலும், உலகமோ திருந்தப்போவதில்லை. உலகத்தைத் திருத்தவென்று எத்தனையோ பேர் பிறந்துவிட்டார்கள். ஆனால், திருத்தினபாடில்ல!

உலகம் இருக்கிற மர்திரியறிந்து, அதிலே தனக்குள் திருப்தியாய்ப் பிறருக்குத் திருப்தியாய் இருக்கக்கூடிய முறையில் வாழத் தெரியவேண்டும். "எவ்வதுறைவதுலகம், உலகத்தோடவ்வ துறைவதறிவு" என்று வள்ளுவர் சொன்னதில் எவ்வளவு உண்மை இருக்கிறது.

உன்னத லட்சியங்கள் வேண்டாமென்று நான் கூற முன்வரவில்லை. ஆனால், உன்னத லட்சியங்கள் தன்னுடனேயே தீர்க்க வேண்டும். மற்றொரு

உயிர்ப்பலியைத் தடுக்கவேண்டுமென்பதற்காக ஒரு மனிதன் தன் உயிரையே பலி கொடுத்தான்; ஆனால், தன் உடம்பை — என்றோ ஒருநாள் எரிந்து பிடிசாம்பராகப்போகிற உடம்பை — வளர்க்கவேண்டுமென்பதற்காக எத்தனையோ உயிர்களை வதைக்கிறானே, அவனும் ஒரு மனிதன்தானா? *

ருவரீது கட்டாயத்தினரீது திணிக்க முற்படக்கடாது. அதிலேயே வள்ளுவருடைய மேன்மை இருக்கிறது. — வ. க.

அனைத்தும் வாழ்க!

அன்பரது உபசார வார்த்தை யாலும்,
அதிகரிக்கும் மறுமலர்ச்சி ஆர்வத் தாலும்,
இன்பதுன்ப வேதனைகள் எழும்போ தெல்லாம்
ஏதேனாவ் கிறுக்கிவைப்ப தென்னி யற்கை;
நண்பரென்ற முறையாலும், இலக்கி யத்தை
நயக்கின்ற வகையாலும், நமது வாழ்க்கைப்
பண்ணையிலே வினைந்தசில பாட்டைக் கண்டு
பாராட்டி னார்வாதர்; பகிடி நன்று!

மறுமலர்ச்சி என்பதெல்லாம் மக்கள் வாழ்வை
வளம்படுத்தத் துணைபுரியும் மனவெ முச்சி;
வறமையினும் மடமையினும் அடிமை பாதி
மாய்கின்ற நம்மவரை மனந்தி ருப்பிச்
சுறுசுறுப்பைச் சயவுணர்வைத் துண்டி வைக்கும்
சுகபேதி -- அதுவாழ்க! தோழர் சொன்ன
அறிவுரைக்கு மிகநன்றி; அடுத்த தெல்லாம்
ஆறுதலாய்ச் சொல்லுகிறேன்; அனைத்தும் வாழ்க! - சாரதா

புது அருபவம்

..... நான் இன்று கந்தோருக்குப் போனேன். எங்கள் கந்தோர் கடலோரமாக அமைந்திருக்கிறது. கந்தோருக்குள்ளே மின்சார விசிறிகள் 'கிரீ'ரென்று சுழன்றபடியே இருக்கின்றன. கண்கூசும் வெயில் வெளியே காங்கிறது. ஆனால், உன்னே மின்சார 'லைட்' நிறையப் போட்டிருக்கிறது. அறை நிறைய மேசைகள். ஒவ்வொரு மேசைமுன்னும் ஒவ்வொரு சதிரை. சதிரை ஒவ்வொன்றிலும் ஆட்கள் - 'பைல்' கட்டுகளுக்குள்ளே மூழ்கிப் போயிருக்கும் உத்தியோகத்தர்கள்; முன்னே அவர்கள் உத்தரவைக் காத்து நிற்கும் 'பியூன்'கள். பின்னே கிண்கிணுக்கும் டெலிபோன் -- இத்தனைபுயிருக்கின்றன, கண்பரே. ஆனால், எனக்கோ ஒரே தனிமையாய் இருக்கிறது. எங்கேயோ ஜனவாசமற்ற காட்டுக்கு வந்ததுபோலிருக்கிறது. இப்பொழுதெல்லாம் கந்தோருக்குப் போவதென்றால் நான் சின்னவயசிலே பள்ளிக்கூடம் போனமாதிரி அவ்வளவு சசப்பாண்டி வேதனையாயிருக்கிறது. பட்டணத்திலே வந்து உத்தியோகம் பார்க்கிறதைவிட ஊரிலே - நான் பிறந்த கிராமத்திலே - ஒரு வெற்றிலை பாக்குக் கடை வைத்துப் பிழைப்பது எவ்வளவு மேல் என்று தோன்றுகிறது... — து. ரு.

சந்தேகம்

சந்தேகந்தான் விசாரணைக்கு வித்து. விசாரணைதான் முன்னேற்றத் துக்கு வழி..... அறிவுலகில் முன்னேற்றங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் சந்தேகமே ஜன்மபூமி. சிந்தனை நதியின் ஊற்று வாய்க்கால்கள், சந்தேகங்கள் தான்! இதில் சந்தேகமேயில்லை! அ. ந. க.

படி த்துப் பார்த்தது

தேவீ: இலக்கிய மாதப் பத்திரிகை, ஆசிரியர்: எம். வி. வெங்கடராம். துணை: 'கரிச் சான் குஞ்சு'. விலாசம்: தேவீ, கும்பகோணம், வருஷ சந்தா ரூ. 6, தனிப்பிரதி அரை 8.

1948-ம் ஆண்டில் புதிதாகத் தொடங்கிய தமிழ்ப் பத்திரிகைகளுள் தேவீ முன்னணியில் நிற்கிறது. 'மணிக்கொடி' எழுத்தாளரிற் சிலரும், அது வகுத்த ஓழியிலே செல்லும் எழுத்தாளர் பலரும் சேர்ந்து 'தேவீ' மூலம் மாதந்தோறும் சுவையான இலக்கியத்தின் வழங்குகிறார்கள், வாசகர்களுக்கு.

"மக்களுக்காகத்தான் இலக்கியம்; மக்கள் கீழே இருக்கிறார்கள் என்பதற்காக இலக்கியம் கீழிறங்கிவிடக்கூடாது; அவர்களை மேலே தூக்க வேண்டியது இலக்கியத்தின் பொறுப்பு.

"மக்களுடைய தேவையைப் பூர்த்தி செய்வதே இலக்கியத்தின் நோக்கம் அல்ல. அவர்களுடைய மனோபாவத்தை உயர்த்தி அவர்களுடைய ருசியைப் பண்படுத்தி அவர்களுடைய தேவைகளை நிறையம் செய்வதுதான் இலக்கியத்தின் காட்டம்" என்று 'தேவீ'யின் பங்குனி இதழில் அதன் ஆசிரியர் குறிப்பிடுகிறார். இந்த எண்ணம் பிரபலமாவ் பத்திரிகைப் பெரியார்களிடமும் எழுத்தாளர்களிடமும் சிறிதாவது இருக்குமானால்.....! மக்களுடைய கீழ்த்தரமான தேவையை, ருசியைத் திருப்தி செய்யத் தமிழ்ச் சினிமாவை முதலாளி

கள் உபயோகிப்பது போலவே அவர்கள் பத்திரிகைகளை உபயோகிக்கிறார்கள்.

மக்களின் மனோபாவத்தை மாற்றுவதோ, அவர்களுடைய ருசியைப் பண்படுத்துவதோ இல்லாதவாறு காரியமல்ல. இத்தறையிலே 'தேவீ' துணிந்து தொண்டாற்றும் என்பதற்கான அறிஞர்கள் அதன் ஆரம்ப இதழ்களிலேயே தென்படுகின்றன.

விமர்சனத்துக்கு வந்துள்ள பங்குனி மாத இதழில், வாழ்க்கையில் நேரிடும் சில சிக்கல்களை விடுவிக்க முயலும் இரு கதைகளைக் 'கரிச் சான் குஞ்சு'வும், பராங்குசமும் எழுதியுள்ளார்கள். 'சுமார சம்பவ' காவியத்திலுள்ள சுலோகத்தின் அடியொன்றை வைத்துக்கொண்டு அழகான கதையொன்றைப் புனைந்திருக்கிறார் ஸ்வாமிநாத ஆத்ரேயன்.

என்பத்தாறு வயதுச் சோழ மாமா சாகப்போகும் வைபவத்தையும், அதற்காக ஊரார் செய்யும் முன்னேற்பாடுகளையும், கடைசியில் அந்தக் கிழவர் யமனையும் ஏமாற்றியனுப்பிவிட்டுச் சுப்பையா வைத்தியனுக்குச் 'சாடிபிக்கேட்' கொடுப்பதையும் 'கழுகு' என்ற கதையில் தி.ஜானகிராமன் மிகச்சுவையாக எழுதிவிருக்கிறார்.

இரண்டு வருடத்துக்கு முன் தமிழ் எழுத்தாளரிடையே ஒரு கலகலப்பையுண்டாக்கியதே ஒரு புத்தகம் - அது வெளியான வரலாற்றை, ரகுநாதன் 'ஞான

மணிப் பதிப்பகம்' என்ற பெயரில் சுவையான கதையாக எழுதியிருக்கிறார்.

க. நா. சுப்பிரமணியனுடைய தொடர்கதை விஸ்தாரமான சூழ்நிலைக் காட்சிகளுடன் அழகாக நடக்கிறது.

கவிஞர் 'கலைவாண'னுடைய இனிய கவிதை, சுவை சொட்டுகிறது.

இன்னும் சிட்டி, வல்லிக்கண்ணன், ரா. ஆறுமுகம், சாவிவாகனன் முதலியார் கதைகள் கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். மொத்தத்தில கதைகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கட்டுரைகள் இன்னும் வேண்டும்.

ஈழமணி: விபுலானந்தர், நினைவு மலர், ஆசிரியர்: தென்புலோலியூர் க. க. முருகேசு பிள்ளை. விலை ரூ. 15. விலாசம்: 97, கொறிஸ் வீதி, கொழும்பு.

'ஈழமணி'யின் இரண்டாவது இதழ் வழக்கமான அளவில் 92 பக்கங்களில் விபுலானந்தர் நினைவுமலராக மலர்ந்திருக்கிறது. ராஜா. சேர். அண்ணாமலைச் செட்டியார், இயன் சாண்டிமன், கே. கனகரத்தினம், ஏ. எம். கே. குமாரசாமி முதலிய பிரமுகர்களும், யோகி சுத்தானந்த பாரதியார், சோமசுந்தர பாரதியார், தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், க. சோமசுந்தரப் புலவர், மா. இராசமாணிக்கம், பண்டிதர் சூ. பொ. இரத்தினம், சோ. நடராஜன், அ. செ. முருகானந்தன், முதலியார்குல. சபாநாதன், அ. வி. மயில்வாகனன், 'இறைமணி' முதலிய

அறிஞர்களும் பிறரும் கட்டுரைகளும், கவிதைகளும், வரலாற்றுக் குறிப்புகளும் எழுதி மலரை அலங்கரித்திருக்கிறார்கள்.

கட்டுரைகளிலிருந்து விபுலானந்த அடிகளுடைய அறிவு ஆற்றல்களும், அவர் செய்த தமிழ்ப்பணிகளும், அவரது வாழ்க்கை வரலாறுகளும் நன்கு புலப்படுவதோடு, கட்டுரை ஆசிரியர் சிலரது சுயசரித பாகங்களும் அங்கங்கே தலைகாட்டுகின்றன.

அடிகளுடைய உருவப் படங்களோடு நல்லதாளில் இம்மலரை வெளியிட்ட இதன் ஆசிரியர்க்கு எமது பாராட்டுகள் உரியன.

சுதர்சன்: மாதப் பத்திரிகை.

ஆசிரியர்: T. சோமசுந்தரம், கன்ரோன்மென்ட், திருவனந்தபுரம். சந்தா: ரூ. 6. தனிப்பிரதி அ. 8. இலங்கையில் கிடைக்குமிடம்: ஸ்ரீ சண்முகநாதன் புத்தகசாலை, வண்ணார்பண்ணையாழ்ப்பாணம்.

யோகி சுத்தானந்த பாரதியாரின் வாழ்த்துப்பாடலுடன் முதலாவது இதழ் வெளிவந்திருக்கிறது. வித்துவான் ஜி. சுப்பிரமணிய பிள்ளை M. A. B. L., வித்துவான் தி. கிருஷ்ணசாமி, P. A. சுப்பிரமணிய ஐயர் M. A., S. பநீராமன் M. A. M. B. C. முதலிய அறிஞர்கள் கட்டுரைகள் கதைகள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அறிவியற் கட்டுரைகளுக்கு அதிக இடமளித்திருப்பது பாராட்டப்படவேண்டியது.

சென்னையில் அச்சிடப்படும் இப் பத்திரிகையின் பதிப்பழகில் இன்னும் அதிக முன்னேற்றத்தை எதிர்பார்க்க இடமுண்டு.

புராவே, பற!

புராவே, கீ பற! எல்லையில்லதோர் நீலப் பரப்பினிடையில் உன் கோலச் சிறகடித்து யணிப்புராவே, கீ பற!

விரிந்து கிடக்கும் வாணவெளியிலே, கட்டின்று, அடிமை எண்ண மின்றி, ஆதிக்க வெறியின்றி, நிலவின் கலைகளில் நனைந்து, மலர்த் தென் றவில் தவழ்ந்து, உன் வண்ணச் சிறகை மெல்ல அடித்துப் பற!

ஏழ்மையின் கண்ணீரைக் காணாமல், அஞ்சாத அகதிகளின் ஓலக் குர லைக் கேளாமல்; வஞ்சகன், காட்டிக் கொடுப்போன், விபசாரி இவர்களின் போலிவடிவத்தைக் காணாமல்; முடிவற்றதாய், தீமையற்றதாய், எழில் மிக்க தாய் எண்ணல் கடந்த பெரும் பரப்பிலே புராவே, கீ பற!

மனிதன் மனிதனாகி, சமூக ஊழல்கள் நீங்கி, வாழ்வில் கலையும் புது மையும் அன்பும் வளர்ந்து, இந்த சஞ்சேரிய சமூகம் செத்தொழிந்து, ஒரு புது உலகம் பிறக்கும் வரையிலே, இந்தப் பாவ மண்ணிலே இறங்காமல் வண்ணச் சிறகடித்து, சுதந்திரத்தின் இன்னிசை பாடி, புராவே! கீ பற!!

— 'சம்பந்தன்'

[இத்துக்கல் ஊரி, யாழ்ப்பாணம்.]

ஞானக்கடல்: மகாத்மா மலர், விலாசம்: 224, லேயாட்ஸ், பிரா ட்வே, கொழும்பு. விலை சதம் 50. 'ஞானக்கடல்'வின் இரண்டாம் இதழ் கார்த்தியடிகளின் நிரைவு இ தழாக வெளிவந்திருக்கிறது. உலகம் முழுவதிலுமிருந்து மகாத்மாவின் மரணம் பற்றிக் கிடைத்த துக்க செய்திகளும் அவருடைய மணிவாக்கியங்க ளும் அழகாகத் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அஸ்தி யாக்திரைப் படங்கள் பல இடையிடையே இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வரப்பேற்றும்

இலக்கியம்: மாதம் இருமுறை. ஆசிரியர்: சி. இலக்குவணர் M.O.L.

காரியாலயம்: விருதுநகர். தனிப்பிரதி அணை 1.

குருகுலம்: மாத வெளியீடு. ஆசிரி யர்: தணிகை அரசு. காரியாலயம்: வாலாஜாபாத் இந்துமத பாடசாலை, வாலாஜாபாத். தனிப்பிரதி அணை 3.

தொழிலாளர்: மாதம் இருமுறை. ஆசிரியர்: C. M. விசுவாசம் B Ph. காரியாலயம்: நொபிவிப் பதிப்பகம், தல்லாக்குளம், மதுரை. தனிப்பிரதி 10 சதம்.

குழந்தை வளர்ப்பு: ஆசிரியர்: S. A. சஞ்சீவி, பிரசாரம்: சஞ்சீவி ஆண் பத்திரி, சேலம். விலை 4 அணை.

சமுதாயம்: மாத வெளியீடு. காரியா லயம்: கல்ஹின்ன, அங்கும்பற, மாத் தனை. தனிப்பிரதி சதம் 50.

பட்டணத்து மச்சினி

பார்த்துப் பார்த்துக் காத்தி ருந்த
 பட்டணத்து மச்சினி
 நேத்து வந்தா; அவவைப் பார்க்க
 ஆத்தி ரந்தான் வருகுது!
 'சலச' லென்று சரிகை காற்றில்
 அலை யெடுத்து விசுது
 பளப ளென்று மின்னிக் கண்ணைப்
 பறித்துக் கொண்டு போகுது!
 கையில் இருக்கும் வண்ணக் குடையும்
 கர்ணம் போட்டுச் சுழலுது!
 மெய்யில் இருந்து 'அத்தர் சென்ற'
 மேலும் மேலும் வீசுது!
 கையில் லேஞ்சி வைத்துக் கொண்டு
 கண்ணை மூக்கைத் துடைக்கிறா!
 பையில் பௌடர் கொண்டு சென்று
 பகட்டி மிணுக்கித் திரிகிறா!
 கையைக் கையைத் தூக்கிச் சின்னக்
 கழிகா ரத்தைப் பார்க்கிறா;
 காரைக் காணென் என்று சொல்லிக்
 கடுமை யாகப் பேசுறா!
 'கார்' இரைந்து 'ஹான்' அடித்துக்
 காலத்தோடு வந்த தும்,
 காற் செருப்புக் கடிக டென்னக்
 காரில் ஏறிப் போகிறா!
 பொழுது பட்டுப் பன்னி ரண்டு
 மணி யளவில் வருகிறா,
 'பொழுது போக்குக் கேற்ற படம்'
 என்று சொல்லிப் புழுகுறா!
 பட்டணத்து மச்சினியைப்
 பார்க்கப் பயம் ஆகுது;
 கட்டிக் கொண்டால் வேறு சனியன்
 வேண்டா மென்று தோணுது!

— 'தில்லைச்சிவன்'

[முத்துதம்பி வித்தியாசாலை, திருநெல்வேலி.]

மெனிக்காவின் ஜாதகம்

ஆசிரியர் அனுமதிபெற்று மொழிபெயர்த்தவர்:

~~~~~ அ. செ. மு. ~~~~~

இங்கிலீஷ் கிரிக்கெட் விளையாட்டுக்காரர்களையும் அவர்களுடைய திறமைகளையும் அதிகம் தெரிந்துள்ள இன்றைய சந்ததியார், கட்டுகஸ்கோட்டைக்கு அருகிலுள்ள கொஸ்வத்தை என்ற அற்புதமான கிராமத்தையோ, கிராமத்து நாட்டாண்மைக்காரரையோ தெரிந்திருக்க மாட்டார்கள். அவருடைய காலத்தில் ஊருக்குள்ளே அவர் ஒரு பெரிய பிரமுகர்; அவர் தமது தகுதிகளும், பழையகாலத் தாடிக்கார தேச பக்தர்களோடு போன்ற தொரு கம்பீரமான தோற்றத்துக்கும் பெயர்போனவர். அவரது ஆதிக்கத்துட்பட்ட பிரதேசத்தில் அவர் நாட்டிய ஒழுங்கின் திறனை அறியாதவர்களே இல்லை.

*

கொஸ்வத்தைக் கிராமத்து நாட்டாண்மைக்காரருக்கு மெனிக்கா என்று ஒரு பெண்குழந்தை இருந்தது. தாய்க்கும் தந்தைக்கும் அருமையான ஒரே குழந்தை. மெனிக்கா என்ற பெயரின் உண்மையான பொருள் விளங்க, பெற்றோர்களின் கண்களுக்கு அவள் ஒரு முழு முத்தாகவே ஒளிர்ந்தாள்.

தாயைக் காட்டிலும் பிள்ளை அழகாகவே இருந்தபோதிலும்,

தர் அதிர்ஷ்டமாக ஒரு குறைபாடு மாதிரி அமைந்து விட்டது. - அவளுக்குப் பற்கள் மிதப்பு. ஆனாலும் அவளது முகத்தைக் கோரப்படுத்தக்கூடிய அவ்வளவு மோசமாக அது அமைந்து விடவில்லை. இயல்பாகவே களையான முகமானபடியால் கடுகெப்பாக வாயை இறுக மூடிக்கொள்ளவேண்டிய அலங்கோலம் ஏற்படுவதில்லை அவளுக்கு. இதனால் அவளது மிதப்புப் பற்கள் தொடக்கத்திலே பலருக்கு நன்றாகக் கூடத் தோன்றிற்று என்று சொல்லலாம்.

ஆனால், வயசு ஆகஆக அவளுக்கு இது ஒரு பிற்போக்காகவே நேர்ந்து, நாட்டாண்மைக்காரருக்கு மனவிசாரத்தை உண்டாக்கியது. ஏனெனில் மெனிக்காவுக்கு வயசு பதின்மூன்றே, பதிலேலோ நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த காலத்தில், அவர் நம்பியிருந்த இரண்டொரு வாலிபர்கள் அவளைப் பார்த்துத் தூரத்தூர விலகிப்போக ஆரம்பித்தனர். கண்ணிலோ, மூக்கிலோ இலேசான சொள்ளைகள் இருந்தாலும் வாலிபப் பிள்ளைகள் அவ்வளவாகப் பொருட்படுத்தமாட்டார்கள். ஆனால், பற்கள் வெளியே நீண்டுள்ள ஒரு பெண்ணையே நீண்டுள்ள ஒரு பெண்ணை, அவள் மற்ற எல்லா வகையிலும்

லட்சணமாயிருந்தாற்கூட, ஏற்றுக்கொள்ளப் பின்வாங்கத்தான் செய்வார்கள்.

எப்படியும் அதிர்ஷ்ட வேட்டைக்காரர்கள் என்றைக்கும் நம்மிடையே இருந்துவருகிறார்களல்லவா? பணம் காசு, சொத்து சுதந்திரம் என்பவற்றுக்கு முன்னே சாதி, சமூக அந்தஸ்துகள் எல்லாம் இவர்களுக்கு அற்பமாகப் போய்விடும்.

‘குலே நிற்க சியாய் அகுலே!’ அதாவது பணத்துக்கு முன்னே குலப்பெருமை பற்றைக்குள் போய்விடுகிறது என்று சிங்கள வாக்கியம் ஒன்று கேலி செய்வது இவர்களைத்தான்.

இப்படிப்பட்ட அதிர்ஷ்ட வேட்டைக்காரர்கள், கொள்வன்தை நாட்டாண்மைக்காரர் பெண்ணுக்குச் சேரக்கூடிய ஏராளம் ஆகன பாதனங்களை மனத்தில் வைத்து அங்கே இடை ஆட்கள் வைத்துப் பேசத் தொடங்கினர். ஆனால், அவரோ அவர்களை உடனுக்குடனேயே திருப்பியனுப்பி விட்டுக்கொண்டிருந்தார். சில பேர்களுக்கு மாத்திரம் ஒரு நிபந்தனை போட்டார், அதாவது பெண்ணின் ஜாதகத்துடன் புருஷ ஜாதகம் எல்லா வகையிலும் சரிபாக ஒத்துவர வேண்டுமென்பது.

மெளிக்காவின் ஜாதகம் யோகம் பெற்றது. அவன் பிறக்கும் சமயம் சூரியனும், சந்திரனும், வேறு கிரகங்களும் கல்லநிலையில் நின்றதாகச் சொல்வார்கள்.

*

எல்லாம் சரிதான். ஆனால் இப்பேர்ப்பட்ட ஜாதகத்துக்குப்

பொருத்தமான சோழ ஜாதகம் ஒருவன் அகப்படுவதுதான் இலேசில் சாதத்தியமாகிறதாயிலே. நாட்டாண்மைக்காரர் அமர்த்திய அதுபவம் மிக்க ஆட்களில் பலர், நீண்டகால அலைச்சலின்பின்திரும்பிவந்து, தாங்கள் சந்தித்தவர்களின் பெயர் பிரதாபங்களை ஒன்று விடாமல் முதலிலிருந்து அடுக்குவார்கள். ஆனால், கடைசியிலே “கோரள மாத்தையா, ஜாதகம் ஒன்றுமே சரிவரவில்லையே” என்று விஷயத்தை முடித்து விடுவார்கள்.

அவருக்கு இந்தச் சமயம் ஆத்திரம் பற்றிக்கொண்டிருக்கும். இப்படிப் பலதடவைகளில் நடைபெற்றுவிட்டன. பொருத்தமான ஜாதகம் ஒன்றுகூடக் கிடைக்கவேயில்லை.

இந்தக் காலத்தில் மொட்டோட்டையில் லோகஜ் அப்பு காமி என்ற பெயருள்ள ஒரு வாலிபன் இருந்தான். கரியமேனியும், கட்டையான உருவமும், சுறுசுறுப்பான சுவாமும் அமைந்த அவன் அதிகம் பேசமாட்டான். தன் சொந்தப் புத்தியின் படியே நடந்துகொள்வான். ஐந்து வயசாகுமுன்னரே தாய்தந்தையரை இழந்துவிட்ட அவனை அவனுடைய பாட்டி ஒருத்தி வளர்த்து வந்தாள்.

அந்த நாட்களில் இலங்கைப் பாக்குக்குப் பம்பாய், குஜராத், பினூக்கு ஆகிய தேசங்களில் கல்ல மதிப்பு இருந்து வந்தது. லோகஜ் என்பவன் இக்கப்பாக்கு வியாபாரத்தையேதான் விரும்பிச் செய்தான். அயல் கிராமங்களுக்குள்ளே போய்க் காய்த்துக்குலுங்கும் கமுகத் தோப்புகளைத்

தேடித் தேடிப் பார்ப்பான். அதிலே அவனுக்கு நல்ல தேர்ச்சி உண்டு.

ஆனால், பாக்குடன் புழங்குவது நாகரிகமானதாயில்லை அந்த நாளில், 'நான் ஒரு கழுக்கந் தோட்டமுதலாளி' என்று யாராவது பெருமையுடன் சொல்லிக் கொள்ளமாட்டார்கள். கொழும்பில் அந்த டம்பாச்சாரிக் கல்லூரிகளில் படிக்கும் மாணவன் 'ஓ! என் அப்பன் ஒரு கழுக்கந் தோட்டமுதலாளி' என்று வாய்விட்டுப் பேசத் துணியவே மாட்டான். இதேசமயம் ரப்பரின் நிலையோ.....சொல்லக்கூடியதல்ல. கிராமந்தரங்களிலெல்லாம் கழுகையும் இன்னும் எவ்வளவோ பிரயோசனங்களையும் விழுங்கி மாய்த்து வந்தது அது.

லோகஜ்ஜ் பேராசை கொண்டு நிலை தடுமாறவில்லை, அவனை முன்னுக்குக் கொண்டுவந்த தொழிலை அவன் கைவிடவில்லை. கண்டிபை அடுத்த மேல் பக்கத்துக் கிராமங்களுக்குப் போய்ப் பார்த்தான். அங்கேயும் ரப்பர் மோகம் பலமாகவே தலைகாட்டி யிருந்தபோதிலும் நிதிவிலக்காகவும் பல கிராமங்களிருந்தன. கொஸ்வத்தை என்ற கிராமத்தைப் போய்ப் பார்த்ததில் ஊரின் பெயருக்கு மாறாக (கொஸ்) பலாவைக் காட்டிலும் கழுக்கந் தோட்டங்களே அதிகமாயிருப்பது தெரிந்தது. ஊரின் நாட்டாண்மைக்காரரிடம் தான் பெருவாரியாகக் கழுக்கந் தோப்புக்கள் உள்ளனவென்று கேள்விப்பட்டு அவரிடம் போனான். நாட்டாண்

மைக்காரருக்கும் தம்மிடமுள்ள பொருளை வாங்க அவனைப்போல ஒருவனை தேன்வயாயிருந்தது. பிடுங்கிய பாக்குகளைப் பொறுக்கிச் சேர்க்கவும், பிறகு கோம்பை நீக்கி அவைகளைக் காயவிடவும் கூலி அமர்த்த வேண்டிய தொந்தரவுகளுக்கு லோகஜ்ஜ் இடம் வைக்கவில்லை. பொருளை மொத்தமாகத் தீர்த்து அப்படியே வாங்கக்கூடியவனாயிருந்தான். தோட்டத்தைச் சுற்றிக் கரண்பிக்க நாட்டாண்மைக்காரர் மகிழ்ச்சியோடு அவனை அழைத்துச் சென்றார். முதலில் சில மரங்களை லோகஜ்ஜ் பார்த்தவுடனேயே விஷயம் தீர்க்குதலாய் விட்டது. பொருளின் சொந்தக்காரன் மனங்குளிரும்படி கொள்ளல் - விற்றல் நடைபெற்று முடிந்தது. பேசிய விலையைக் குறித்த இடத்திலேயே லோகஜ்ஜ் செலுத்தி விட்டான்.

மீதிப்பணம் கொடுப்பதற்காக நாட்டாண்மைக்காரர் அவனை வீட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார். இந்தச்சமயந்தான் ..லோகஜ்ஜ் மெனிக்காவைத் தற்செயலாகப் பார்க்க நேர்ந்தது.

இவர்கள் பேராசையம் ஒரு பலாமரத்தின்கீழ் உயரமான மெல்லிய சடி ஒன்றைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு ஓர் பலாக்காயைப் பிடுங்கப் பெருமுயற்சி செய்துகொண்டிருந்தான் அவன்.

பின்பக்கம் மனித அரவம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். அப்போதுதான் அவளது முகத்தை லோகஜ்ஜ் நேருக்கு நேராகக் காண நேர்ந்தது. கண்டதும் என்

னவோ அவனது இதயம் ஒரு விநாயக அடித்துக் கொள்வதே நின்றபேயிற்று.

“கமுகத் தோப்பினூடாகத் தோன்றும் உதய சந்திரன்போல - என்ன அழகு! என் சீவியத்தில் இதுவரையில் இப்படிப் பிரகாசமான முகத்தை நான் பார்த்ததேயில்லை” - என்று சொக்கிப் போனான் லோகஜ்.

தகப்பனோடு கூடவரும் புது முகத்தை மெனிக்காவூர்தான் பார்த்தான், பார்த்தும், பார்க்காதது போலச் சிரித்துக்கொண்டு தகப்பனைப் பார்த்தது, “தாலுத்தே! (அப்பா) இந்தப் பலாக்காயைப் பிடுங்க முடியவில்லை” என்றான்.

இதற்கு மெனிக்காவின் தந்தை பதில் கூறுமுன்னர் லோகஜ் தன் சாரத்தை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு மாத்தில் கொத்தி விட்டான்.

பலாக்காய் பிடுங்குவதற்கும் முன் அநுபவமிருப்பது நல்லது. அதைக் கொய்யும்பொழுது வெளியே பாயும் பால் பிடுங்குபவன் பேரிலும் கீழே நிற்பவர்கள் பேரிலும் சிந்தாமல் பக்குவமாகப் பிடுங்கவேண்டும். லோகஜ் அந்தவிதமாகவே கொய்து கீழே சருகுக் குவியல்களுக்கு மேலே போட்டான். மெனிக்கா அதைக் குளிர்ந்து எடுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்பினான். நாட்டாண்மைக்காரரும் லோகஜ்ஜும் பின்னாலே போனார்கள். வீட்டுக்குப் போய்க் கணக்கு வழக்கெல்லாம் கறாராய் முடித்துவிட்டுப் பேசிக்கொண்டிருக்க மத்தியானமாகி

விட்டது. நாட்டாண்மைக்காரர்தம்மோடு சற்றே நெருங்கிப் பழகிவிட்டவர்களோடு மாத்திரந்தான் தமக்குப் பிரீதியான பலாக்காய் உணவைப் பற்றிப் பேசுவார். அது குணத்தில் எப்படிப் பன்றி இறைச்சியை நிகர்த்திருக்கிறது என்பதை லோகஜ்ஜிடம் சொல்லிக்கொண்டிருக்க, சமையலும் முடிந்துவிடும் சமயமாயிற்று. மெனிக்கா சமைத்த பலாக்காயின் வாசனை ‘கம்’ மென்று வீசிற்று. நாட்டாண்மைக்காரர் நாவைச் சப்புக்கொட்டிக்கொண்டே, “கேரம் மத்தியானமாகிவிட்டது. இருந்துசாப்பிட்டுவிட்டுப் போனாலென்ன?” என்று கேட்டார்.

மெனிக்காவின் சிந்தனையில் சூழ்நிலைப்போயிருந்த வாஸிபன் இதற்குத் தடையா சொல்லுவான்?

வீட்டுக்குப் புதிதாக வந்திருக்கும் விருந்தாளியை வரவேற்பதில் மெனிக்காவின் உள்ளம் எவ்வளவு துடித்தது என்பதைக் காட்ட அவள் அன்றைக்கென்று அதிக அக்கரையோடு தயாரித்த பலாக்காய்ப் பாகமே போதும். சமையலறையில் அவள் அன்று போல் சுறுசுறுப்பாக நின்று வேலை செய்ததை அவளுடைய தாயார் முன் ஒருநாளும் பார்த்ததில்லை.

நாட்டாண்மைக்காரரும் லோகஜ்ஜும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது அவனுக்கு எப்படி இந்தப் பாக்கு வியாபாரத்தில் மலர் நாட்டம் உண்டாயிற்று என்று நாட்டாண்மை தூண்டிக் தூண்

டிக்கேட்கலானார். இயல்பாகவே பேச்சில் குறைவான லோகஜ் கூட அன்றைக்கென்னவோ உற்சாகமாகத்தான் பேசினான். 40 அடி உயரத்தில் காய்த்துக் குலுங்கும் அந்த அழகான சிவந்த பாக்கக் குலைகள் இளமை தொடக்கமாக அவன் மனத்தை எவ்விதம் கவர்ந்து வந்தன என்பதை ஒரு கவியைப் போல வர்ணித்துச் சொன்னான். ஒரு சிங்கள வாஸிபன் அவன் காலத்தில் கமுக மாங்களை இப்படி வர்ணிப்பதைக் கேட்க நாட்டாண்மைக்கு உச்சியும் உள்ளமும் குளிர்ந்து ஒரே சந்தோஷமாய் விட்டது. அவனது பூர்வீகத்தை அதுதாபத்தோடு விசாரித்தார்.

லோகஜ் தனது சோகக் கதையைச் சொன்னான். மிக இளமையிலேயே தாய் தந்தையை இழந்துவிட்டதையும் தனது பாட்டிக் கிழவி ஒருத்தி தன்னைக் காப்பாற்றி வைத்ததையும் விபரமாகச் சொன்னான்.

“அதெல்லாம் ஒருபக்கமிருக்க உன்னிடம் உனது ஜாதகமிருக்கிறதா?” என்று நாட்டாண்மை இடையே ஒரு கேள்வி அவனைக் கேட்டார்.

“ஐயோ, அதுதான் கிடையாதே உன்னிடம்! ஆனால் நான் பிறந்தது ஒரு சித்திரை மாதத்தில் என்று பாட்டி சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன்” என்றான் லோகஜ்.

‘ஜாதகம் இல்லை’ என்றதும் நாட்டாண்மைக்குப் பழைய ரூபகம் வந்தது. “என்ன - மறுபடியும் ‘இல்லை’ தானா?” என்று வழக்கம்போல அட்டகாசம்

போட வாயெடுத்தவர் சட்டென்று நிறுத்திவிட்டார். லோகஜ்மீது விசேஷ அதுதாபமும் அக்கரையும் உண்டாயிற்று அவருக்கு. வயசான ஒரு பெண்ணின் பராமரிப்பில் கழிந்த அவனது இளமையை எண்ணிப் பரிதாபப்பட்டார். அவர் தம்முள் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டார். மனைவியோடும் மகளோடும் கலந்து கொள்ள வேண்டியதுதான் மிச்சம். ஆனால், மகளிடம் அந்தவிஷயமாக அவர் பேசமாட்டார். ஏனென்றால், மெனிக்கா மேலே அவருக்கு அளவுகடந்த வாந்தசலம். அதனால்தான்!

நாட்டாண்மைக்காரர் மனைவி அவர்களைச் சாப்பாட்டுக்கு அழைத்தாள். லோகஜ் அன்று வெகு பிரியத்தோடு சாப்பிட்டான் என்று சொல்லவேண்டிய தில்லை.

*

சரி. ஜாதகப் பொருத்தம் பார்க்கும் யோசனையை நாட்டாண்மைக்காரர் காற்றில் பறக்க விட்டு விட்டார். ஒரு கல்ல முகூர்த்த தினத்தைப் பார்த்துச் சொல்லும்படி மாத்திரம் சோதிடரைக் கேட்டார்.

அந்தக் கல்யாணத்திலே ஜாதகத்துக்கு இடமில்லாமலிருந்த போதிலும் அதைப்போலக் குதூகலக் கல்யாணம் கிராமத்தில் என்றைக்குமே நடந்த தில்லை என்று கொள்வததைக் கிராமத்தவர்கள் இன்றைக்கும் பேசிக் கொள்ளுகிறார்கள்.

* * *

தமிழ் உலகிற் புதிய எழில்

● வித்துவான் வேந்தனார் ●

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

கலை எழில்:

உலகம் தோன்றிய காலம் தொட்டு இன்றளவும் மக்கள் ஆராய்ந்து கண்ட அறிவுக் கலைகள் யாவும் தெய்வ வழிபாட்டின் பெரும் பயன்களாகும். மக்களின் உயர்ந்த புதுப் படைப்புக்களையே அவர்கள் வழிபட்டு வந்தனர். அன்பு, தொண்டு, வீரம் என்னும் உயிர்ப் பண்புகளின் உண்மை வெளிப்பாடே உயர்ந்த புதுப் படைப்புக்களாகும். காதுமீர்மே எல்லாவற்றிற்கும் தாயகம், காதுலை (அன்பை) வழிபட்டார்கள். வீரத்தை வழிபட்டார்கள். இவை யிரண்டினையும் நிலைபெறுத்தும் செயலை (தொண்டினை) வழிபட்டார்கள். வழிபடுதல் என்றால் அவற்றை மேலும் மேலும் ஆராய்ந்து புதுக்குதல்; விளக்குதல். ஓயியம், காவியம், சிற்பம் எனும் இவைகளைக் காதலின் (கலை வேட்கையின்) தோற்றங்களென்றே கூறலாம். ஒவ்வொரு கலையினும் காதல் அன்பு இன்றேல் அக்கலைகள் நிலைபெற மாட்டா தொழியும். அக்கலைகளை அறிவு படுக்துகின்ற தடைகளை வெட்டிவிழ்த்தும் வீரமும் வேண்டும். ஓர் மக்களினம் அழியும் பெருமூது, அவ்வினத்தவர்களால் ஆய்ந்துகண்ட கலைகளும் அழிந்தொழியும். அதன் பொருட்டே

அக் கலைகளைக் காவியமாகவும், ஓயியமாகவும், சிற்பமாகவுஞ் செயலில் தோற்றுவித்து (தொண்டினால்) வழிபட்டு வருகின்றனர். திருக்கோவில் வழிபாட்டின் உண்மை அமைப்பினை உற்று நோக்குவோமாயின், அது கலை வழிபாட்டிலேயே சென்று முடிதலைக் காண்போம். பல்வேறு வகைப்பட்ட ஆய்வுக் கலைகளை எல்லாம் தொகுத்து வைத்துப் பாதுகாக்கின்ற கலைக்கோவிலே திருக்கோவிலாகும். கலை அன்பர்களே தெய்வத் தொண்டர்கள். தெய்வத்தின் திருக்கோலத்தைக் கலைக்கோலமாகவே புனைந்துள்ளார்கள். இன்று மேலை நாட்டில் தோன்றி வளரும், விஞ்ஞானக் கலையினை ஆய்ந்து கண்ட ஒவ்வொரு அறிஞரும் எவ்வளவு அரிய பெரிய உழைப்பினால் அவ்வக் கலைகளைத் தோற்றுவித்தனரென்பதைக் கருதுங்கள். அவர்களின் வாழ்நாள் முழுவதையுமே கலை ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தினர். உறக்கமும் ஊனும் இன்றியே இடைவிடாது முயன்றனர். பல துன்பங்களை மேற்கொண்டனர். தம் உயிரையுமே கலை ஆய்வுக்குப் பலியிட்டனர். இவர்களன்றோ துறவிகள், தவமுனிவர்கள். இவர்களால் புதிது புதிதாக ஆய்ந்து கண்ட கலைகளின் பெறுபேற்றை

நாம் நன்கு பேணவேண்டும். அதுவே வழிபாடு. மீண்டும் மீண்டும். அக் கலைகளை ஆய்ந்து, இன்னும் புத்தம் புதிய முடிவுகளை உலகினர்க்குத் தருவதில் வேண்டும். அதுவே காதல் (அன்பு). இங்ஙனம் அக் கலைகளை வழிபட்டுக் காதலித்துச் செயலினால் (தொண்டால்) வெளிப்படுத்துகின்றவர்களே தெய்வத் தொண்டர்கள். தம்நலமற்ற வீரத் துறவிகள் ஈர நெஞ்சினர். இவர்களினாலேயே உலகம் புதிய எழிலைப் பெறுகின்றது. முன்னேறுகின்றது. இவ்வாறு சிறந்து விளங்கும் கலைத் தெய்வ வழிபாட்டைக் கருத்தில் லாப் போலிக் கட்டுப்பாடுகளால் அகப்படுத்தி அதன் கலைப் பண்பைச் சிதைக்கும் புல்லியர் கூட்டம் ஒழிய வேண்டும். புதுமைக் கலைஎழில் வீசும் ஆய்வுப் புலவர்கள், கலையாக்கக் கருதி உழைக்க வேண்டும். தெய்வ வழிபாட்டின் மாண்பு எங்கும் பரவவேண்டும். அது கலை வழிபாடாகும்.

அன்புக்குரல்:

இத் தெய்வக் கலை யமிழ்நதை துக்கதற்கு எம்மை அடியார்கள் ஆற்றப்படுத்துகின்றனர். அவர்களின் ஈர நெஞ்சில் வேறுபாடற்ற உண்மைப் பண்பு ஒளிவிடும். "அப்பாலும் அடிச்சார்த அடியார்க்கும் அடியேன்" என நம்பியாரூரர் அன்புடன் உலக மக்களை அழைக்கின்றார். எண்ணிப்போல் நீங்கலும் இன்பம் அடைந்து வாழவேண்டுமென்கிறார். தென்னாட்டின் எல்லைக்குள் மட்டுமே சிவவழிபாட்டின்பம் அடக்கவில்லை. எந்நாட்டிலும்

உண்மை உள்ளவர்கள் இருக்கின்றனர்; உண்மைப்பொருள் எவர்க்கும் உரிமை உடையதென்னுங்கொள்கையை அடிகளார் வலியுறுத்துகின்றார். மாணிக்கவாசகர் "தென்னாட்டைய சிவனே எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவன்" என்கிறார். தாயுமானவர் "முத்திரநுத் தெய்வசபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாருஞ் செகத்திரே" என ஆராமையோடு எம்மை அறைகூவுகின்றார். இவர்களின் நெஞ்சந்தான் தெய்வக்கலைப் பண்பு சார்து கனியும் ஈர நெஞ்சம். இவர்களே அன்புத் தொண்டர்கள். தாங்கள் பெற்று தரும் ஆரா இன்பத்தைப் பிரிக்கும் அறிவுறுத்தி அழைக்கின்றனர். இவர்களையே "ஈரநெஞ்சினர் யாதுங் குறைவிடார் வீரம் என்னால் விளம்புந் தகையதோ" எனப் பாராட்டுகின்றனர். ஈரநெஞ்சினரின் வீரத்தான் இன்றைய உலகையும், இனிவரும் உலகையும் ஆக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. அருளொடு கலந்தது. அறிவுச் செல்வத்தை - ஆய்வுக் கலைகளை அளிக்க வல்லது. அன்புத் தொண்டும் ஆண்மைப் பண்புடன் கலந்து அலை எறிவது. அவர்களின் கொள்கைகள் இன்றைய உலகில் பெரிதும் வெற்றிபெறுகின்றன. அறிவின் கிருந்தே, இனி உலகை ஆட்சி புரியும். அதன் மங்கல முரசு ஒலிக்கின்றது. உரிமைக் கொடி வானில் கிழல் இடுகின்றது. வாழ்க கலை உலகம்,

இளைஞர்கள்:

இளைஞர்களே! இனிவரும் உலகின் கலை, உரிமையாட்சி என

மிவைகள் உங்கள் உடைமைகள். நீங்கள் தான் புதிய கலையின் எழிலை விசும் புத்தினைக் கதிர்கள். இனிவரும் உலகம் உங்களை உறங்க விடாது. உணவுக்கும், உடைக்குந்தான் கலை யென்ற உணர்வைக் கொள்ளவிடாது. பணமும் பட்டமும் இனி உலகை ஆளமாட்டா. அன்புந் தொண்டும் அவற்றுடன் கலந்த ஆண்மையுந்தான் இனிவரும் உலகை ஆளும் பண்புகள். பேச்சும் எழுத்தும் செயலில் மலர வேண்டும். கல்வியைக் கலை வேட்கையுடன் தேடுங்கள். எங்கள் தலை விழந்தாலும் அறம் வரண்ட ஆட்சிவெறியை அஞ்சோமென்று நெஞ்சில் அறைந்து கூவுங்கள். கொடிய வரைக் கொல்லுங்கள். பொய் வாழ்வு வேண்டாம். உண்மைக்காக உயிரை விடுதலே உயர்ந்த வீரமென்று கொள்ளுங்கள். நாட்டின் விடுதலைக்காகப் போராற்றிய உண்மைத் தலைவர்களைப் போற்றுங்கள். அஞ்சாமை தவமுகின்ற அவர்களின் நெஞ்ச மலையில் நின்று உரிமை முழக்கஞ் செய்புகள்.

பெற்றோர்கள்:

பெற்றோர்களே! உங்கள் கடமை மிகமிகப் பெரிது. உரிமைக் கலை எழில் விசுகின்ற வீரத்தோன்றல்களாக, உங்கள் குழந்தைகளைப் புதைக்குங்கள். ஆக்குங்கள். பெரும்போர் நெருப்பினால் வதக்கப்பட்டிருக்கின்ற இச்சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள், வரகிருக்கும் உரிமைத் தமிழ் நாட்டின் வீரர்கள் - தொண்டர்கள். உங்கள் அன்புந் தவமுந்தான் இவர்களை ஆக்க வேண்டும். விடுதலையைக் கலைபுணர்வு இவர்களை ஆக்கப்

பணி புரியுமாறு ஆக்கும். அன்புச்சாயல் உங்கள் உள்ளத்தில் நின்றுதான், இவர்கள் உள்ளத்தில் ஊறவேண்டும். தாய்மார்களே! உங்கள் வட்டிற் சேர்ந்திலும் தொட்டிற் பாட்டிலும் வீரமும் தொண்டும் விளங்க வேண்டும். பால் நினைந்தாட்டும் தாய்மார்களாக நீங்கள் சிறக்க வேண்டும். பால்ஊட்டும்போதே பிள்ளையின் ஆக்கங்கருதி ஊட்ட வேண்டும். தாய்மை உலகே எம்மைத் தூக்கி விடும். தாய்மாரின் உள்ளத்தான் உலகம். வீரத் தாய்மார்கள் என்றால், வெறிபிடித்த கொலையாட்டிகளல்ல. என்ன துன்பம் வந்தாலும் அவற்றையெல்லாம் பொருட்படுத்தாது, உண்மையைக் காப்பவர்களே வீரத்தாய்மார்கள். பெண்மையென்பது வெறுந் தண்ணீரல்ல. அஞ்சிக் கொஞ்சம் அடிமையல்ல. உயிர்போகினும் உண்மையைக் - கற்பைக் காப்பாற்றுகின்ற வீரக்களல் - உரிமையின் உயிர். தாய்மார்களே! இனிவரும் தன்னாட்சித் தாய்நாட்டின் ஆட்சி வீரர்கள், உங்கள் உள்ளப் பண்பின் ஒளிக்கதிர்களே. நீங்கள் பொருளற்ற வெறும் நாகரிகக் கோலங்களைக் கண்டு மயங்காதீர்கள். அறிவுடை உலகம் உங்களை வரவேற்கின்றது. உங்கள் குழந்தைகளை அழைக்கின்றது. கலைபுகின் புதிய எழில் அவர்களை வாழ்த்துகின்றது. அவர்கள் கலை மினால் ஆக்கப்பெறுவார்கள். தாய்நாட்டின் உரிமைக் கொடியை உயர்த்துவார்கள். தமிழ்மொழியில் புதிய கலைகளை ஆக்குவார்கள்.

வாழ்க கலை உலகம்!

மறுமலர்ச்சி

(21)

30

GET THAT
MILO
 FEELING

அருந்தாக
 'மைலோ'

நாட்சியுள்ள
 மனக்கம் வாட்டும் மானம்,
 ஓர் கோலில்ஸ் தயாரிப்பு

மெட்ரோபால், சுவீட்சர்லாந்து, 1905, கோலில்ஸ் நிறுவனத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட கோலில்ஸ்
 மைலோ ஒரு மைலோ, மைலோ மைலோ மைலோ மைலோ மைலோ மைலோ மைலோ மைலோ

மறுமலர்ச்சி

மலர்
2

இதழ்
10

சர்வதாரி
ஆணி

விலை சதம் 30.

*

காரியாலயம்:
288, ஆஸ்பத்திரி ரோட்,
யாழ்ப்பாணம், (இலங்கை)

ஆதரவாளர்:

திரு. க. கனகரத்தினம் M. P.

அவர்கள்.

○

* இந்த இதழில் *

- பாரதிக்கு விடுதலை
— வரதர்
முத்தொள்ளாயிரம்
— இரட்டையர்கள்
சுப்த கோபுரங்கள்
— இறைமணி
நமது நிலைமையும் கடமையும்
— ச. ஸ்ரீனிவாஸ்
வாழும் வழி
— வ. க.
- முதல் இரவு
— தியாகராஜன்
பெரிய மாளிகை
— M. S. கமலா
புலிக்குப் பிறந்தது
— சி. குலராத்தினம்
- சுவர்க்க பூமி
ஆவி கொடுக்க வாருங்கள்!
— வித்துவான் வேந்தனார்
பட்டிக்காட்டான் பார்த்த படம்
— நடனம்
- தலைவாயில்
யாழ்ப்பாணம்
மெல்லியலார்பற்றி.....
படித்துப்பார்த்தது.

— கதைகளில் வரும் பெயர்களும் சம்பவங்களும் கற்பனையே —

யாழ்ப்பாண சகோதர சகோதரிகளுக்கு

ஓர் விசேஷ செய்தி

○ நமது சிவானந்த சித்தர் வைத்தியசாலையின் இளைஸ்தர பணமொன்று யாழ்ப்பாணம் (வெலிங்டன் தியேட்டருக்கருகாமையில்) ஸ்ரான்லி ரோட் 23/7 இலக்கக் கட்டிடத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

○ சிசிச்சைக்காக வரும் நோயாளர்களுக்குத் தங்குவதற்கு வேண்டிய இடவசதிகளும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

முக்கிய கவனிப்பு

சகோதர சகோதரிகளே!

உங்கள் வியாதி எதுவானாலும் சரி, வேறு வைத்தியர்களிடம் மருந்துகளேதேதும் ஊசிகளேற்றியும் குணப்படாமலிருந்தாலும் சரி, உத்தரவாதமாய்த் தீர்த்துக் கொடுக்கப்படும்.

ஆஸ்திமாவும் இருமல், இளைப்பு, மூலச்சூடு, மூலவாய்வு, மூலமுளை, மூலத்தில் இரத்தம் வருவது, வாய்வு, வயிற்றுறவி, குன்மம், பசியின்மை, மலச்சிக்கல், பவுத்திரம், கண்டமாலை, ஆரூத புண்கள், பாண்டு, காமலை, மலேரியா, செறி, சிரங்கு, குஷ்டம், சொப்பன ஸ்கலிதம், அரையாப்பு, பிளவை, நீரளிவு, அகால கிழத்தன்மை, நரம்புத் தளர்ச்சி, குன்ம வயிற்று வலி, காசம், க்ஷயம், வாதம், கபால குத்து, காக்கை வலிப்பு, அக்கினி மாந்தம், பாரிசுவாய்வு, சோகை இன்னும் தீராத அநேக கொடிய வியாதிகளும்; ஸ்திரீகளுக்கு ஏற்படும் சூதகக் கட்டு, சூதக வயிற்றுறவி, கெர்ப்பக்கோளாறு, கெர்ப்பம் தரியாதிருத்தல், மாசம் முன்பின் காணுதல்; குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் கணை, மாந்தம், மார்ச்சளி, கிரந்தி இன்னும் அநேக வியாதிகளும் வெகு சீக்கிரத்தில் குணப்படுத்திக் கொடுக்கப்படும்.

பிரதம வைத்தியர் நாடிப்பரிட்சை நிபுணர்:

Ayur. Dr. V. K. S. செல்லப்பாபிள்ளை M. A. M. S.

உதவியாளர்:

Ayur. Dr. இமானுவேல் யோஸப் L. A. M. S.

சிவானந்த சித்தர் வைத்தியசாலை,

ஹெட் ஆபீஸ்: 92, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு.

பிராஞ்சு ஆபீஸ்கள்:

768, லோவர் வீதி,

பதுளை.

23/7, ஸ்ரான்லி ரோட்,

யாழ்ப்பாணம்.

*

தலைவாயில்

நமஸ்காரம்.

வாருங்கள், வாருங்கள்; வாசகர்களே! சந்தித்து வெகு நாட்களாகிவிட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. சென்ற சித்திரை மாதத்தில் கடைசியாகச் சந்தித்தோம். சித்திரை, வைகாசி, ஆனி - இது மூன்றாவது மாதம்!

ஆமாம், இடையிலே தவறிப்போனது ஒரேயொரு இதழ்தான். ஆனால், அது ஒரு பெரிய 'இடைவெளி'யை உண்டாக்கிவிட்டதுபோல் தோன்றுகிறது. சில வாசகர்கள் தங்களுக்கு மூன்று நாட்கள் மாதங்களாகப் பத்திரிகை கிடைக்கவில்லை என்று கூட எழுதினார்கள்.

தவிர்க்கமுடியாத சில காரணங்களினால் சென்ற இதழ் வெளியிடப்படவில்லை.

*

*

*

சென்ற இதழ் கின்றுவிட்ட காரணத்தால், இந்த இதழின் 'தாம்' மிக உயர்ந்திருக்கிறதென்றே சொல்லலாம். இவ்விதழின் மேலட்டைப்படம் ஒரு புதிய சித்திரக்காரரால் வரையப்பெற்றது. சிறந்த - பண்பட்ட ஒவியத்திறமை இவரிடம் இருக்கிறதென்பதற்கு இந்த மேலட்டைப்படம் சாட்சி சொல்கிறது. இவர்: ஏழாலை அரசினர் பாடசாலை ஆசிரியர், திரு. இராசையா அவர்கள்.

அடுத்த பக்கத்திலேயே நீங்கள் பார்க்கப்போகிற 'முதல் இரவு' என்ற சிறுகதை - அதுவும் ஒரு புதிய எழுத்தாளரால் எழுதப்பெற்றது என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம். 'புதிய எழுத்தாளர்' என்று சொல்லவே முடியாதபடி அவரது எழுத்துக்கள் உருவாகியுள்ளன.

மற்றவர்கள் வாசகர்களின் அபிமானத்துக்குப் பாத்திரமான எழுத்தாளர்கள் தான். அவர்கள் அளிக்கும் விருந்துகள் உங்களுக்காகவே காத்திருக்கின்றன. சுவைத்துப் பாருங்கள். நமஸ்காரம்.

“மறுமலர்ச்சி”

அடுத்த இதழ்

நீங்கள் மிகவும்
விரும்பி ரவிக்கத்
தக்க விதமான
புதிய அமைப்பு.

‘மறுமலர்ச்சி’

288, ஆஸ்பத்திரி ரோட், :: யாழ்ப்பாணம். (இலங்கை)

முதல் இரவு

*

— தியாகராஜன்.

டிங்!

முதல் இரவு நகரத்தொடங்கிற்று. பகலில் இருந்த 'கல்யாண வீட்டு' ஆரவாரங்கள் எல்லாம் அடங்கிவிட்டன. இரவின் பேரமைதியை இரண்டொருவருடைய குறட்டைகள் துளை போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

வாசலருகில் வளையல்கள் கலகலத்தன, அவள் வருகையை அறிவித்தது, அவளுக்கு முன்னால் வந்த காற்று வாசனை பரப்பி அவளுக்கு வழியமைத்தது. மணம் நிறைந்த மலர்க்கொடி காற்றில் வருவதுபோல் அவள் வந்துகொண்டிருந்தாள்.

அவள் வந்துகொண்டிருந்தாள், எனது சிந்தனை வேகமாக ஓடிற்று, செயலை நோக்கி. அமைதி அலைகள் பொங்கி ஒன்றோடு ஒன்று மோதின.

அவள் வந்த முடியவில்லை. மேலே எனது செயலுக்கோ - சிந்தனைக்கோ இடமில்லாமல் செய்துகிட்டது அடுத்த வீட்டில் எழுந்த கூக்குரல். துளைபோடும் சமயத்தில் திடீரென்று வெடிப்பு ஏற்படுவதுபோல அமைதி வெடித்துக் குழம்பியது. எல்லாரும் ஓடினார்கள்; நானும் சென்றேன்.

தற்கொலை! கிணற்றடியில் அடுத்தவீட்டு மாலதியை வளர்த்தி யிருந்தார்கள். அவள் செத்திருந்தாள் - பி ரே த மாகிவிட்டாள். கிணற்றைச் சுற்றிநின்ற கூட்டம் - சமூகம் - தீர்ப்பளித்தது.

அவள் - மாலதி - ஒருவளைக் காதலித்திருந்தாளாம். அன்று காலை யாரோர் அவளைப் பெண்பார்க்க வந்தபோது அவள் உண்மையைச் சொல்லி, "அவ'னுடன் போய்விடுகிறேன்" என்று மன்றாடினாள். தன்னுடைய மானம் கப்பலேறிவிடுமென்று அவளுடைய 'புரஸர்' அண்ணன் கூத்தாடினானும்.

அந்தக் கூத்து நெருப்பாக இருந்தது. அவள் மூன்றுமாதக் கெர்ப்பனி என்பதும் தெரிந்தாவிட்டால் — ?

அவனுடைய கூத்து எரிமலையாய்விடும்.

இது அவளுடைய தீர்ப்பு. அவர்களால் தீர்க்கமுடியாத - விடுகிக்கமுடியாத பிரச்சினையை அவள் விடுகிப்பதாய் நினைத்து - அவளுடைய, அவனுடைய, அவர்களுடைய - மானத்தைக் காப்பாற்றுவதாய் எண்ணி, இந்த ஆழமான கிணற்றைச் சரண்புகுந்திருக்கிறாள்.

ஆனாலும் பிரச்சினை தீர்த்துபோய்விடவில்லை.

"அவனை" ப்பற்றிய ரகசியத்தைக் கிணற்று நீரோடு கரைத்து, அவளைக் காட்டிக்கொடுக்காமல், நானும் சிசுவும் இல்லாமல் போகிறோமே என்ற ஆறுதல் அவளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும். ஆனால் — ?

“இப்பொழுது மாந்திரம் என்னுடைய மானம் சிலைத்துவிட்டதா?” என்று ஆராய்ச்சி பண்ணிக்கொண்டிருந்தான் அவள் அண்ணன்.

சிலை துவைக்கும் கல்லில் உட்கார்த்து சிந்தித்தேன். அந்தச் சிந்தனை வட்டங்கள் கடந்த இரண்டு வருட அதுபவத்தோடு கலந்து சுழன்றன.

2

என்னுடைய காதலியே இன்று தொடங்கி என்னுடைய மனைவி. அந்த நீண்ட ‘காதலர்ப்பருவ’த்தில் ஒருநாள்கூட நானீ கள் நிரைவாகச் சந்தியாமலிருந்தும், கண்களும் கடிதங்களும்ே காதலை வளர்த்தன. என்னுடைய கோழைத்தனங்களைக்கூட அவள் காதலித்திருக்கிறாள். இல்லாவிட்டால் — ?

அவளும் - நானும். மாலதியும் - ‘அவ’னும்.

வாழ்வில் எதிர் எதிரான கோணங்களை அடைந்துவிட்ட இந்த இரண்டு ‘ஜோடி’களைப்பற்றியும் என் சிந்தனை எடை போட்டது.

சமூகத்தின் முன்னால் நாங்கள் ஒழுக்கமுள்ளவர்கள் - புத்தி சாலிகள். உயர்ந்த முறையில் காதலித்து, ஒழுக்காக மணம் செய்தவர்கள்.

அவர்கள் —

அவர்கள் ஒழுக்கற்றவறியவர்கள் - விவேகமற்றவர்கள். காமத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துவிட்டார்கள். சமூகம் கேட்கிறது: “இந்தக் கீழ்த்தரமானவர்களால் காமத்தை அடக்கமுடியாமல் போய்விட்டதா?” என்று.

தண்டனை?

சமூக அசைவு அவனைக் கொலைசெய்து, “அவள்மேல் குறி சுட்டுவிட்டது!

சிந்தனை மாறிச் சுழன்றது.

எனக்கும் சந்திக்க ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருந்தால்.....?

ஆரம்ப விஷயங்களைப்பற்றித் திட்டமிட்டுக்கொண்டு போயிருப்பேன். நாடகபாணியில் சம்பாஷணை ஆரம்பமாகவே, நினைத்துக்கொண்டு போனவைகள் மறந்துவிடப்படும். வரவர வார்த்தைகளின் வலிமை ரூறைந்துகிடும். பிறகு, அவள் காங்களையாவது பற்றிகிடவேண்டும் என்ற துடிப்பு உண்டாகும். கார்த்த சக்தி ஏறிக்கொண்டே வரும்.

அப்பால் — அது நாகமாகவோ கவர்க்கமாகவோ மாறிவிடும். பின்பு —

என் கதி - அவள் கதி - சமூகத்தின் தீர்ப்பு.....
 அப்...பப்...பா! அதை எண்ணவே மனம் தாங்கமுடியாமல் அலறிற்று. உடம்பெல்லாம் கியர்த்தாக் கொட்டிற்று.

3

விசாரணைக்கு வந்த பொலீஸ் அதட்டினான். அவன் மேசையாய் உபயோகித்து எழுத நான் இருந்த கல் தேவையாயிருந்தது. சிந்தனையின் சுழற்சி இழுத்து விழுத்தப்பட்டது.

இரவின் பெரும்பகுதி கழிந்திருக்கும். தூரத்திலே கேட்கும் தெளிவற்ற, தெளிவுள்ள ஒலிகளைப்போல இரவின் அமைதிவேதனை தருவதாய் இருந்தது. விட்டுக்குத் திரும்பினேன்.

கதவு யூட்டியிருக்கவில்லை. சாத்தப்பட்டிருந்தது. மெதுவாய்த் திறந்தேன். மனம் நிறைந்த காற்றுக் கொஞ்சம் வெளியே ஓடிற்று.

மறுபடியும் சிந்திக்கச் சக்தியில்லை. அது செலவழிந்துவிட்டதா? வேறு உணர்ச்சிகளால் அழுக்கப்பட்டுவிட்டதா? ஒன்றுமே கிளக்கவில்லை.

ஒவ்வொருவரும் முதல் இரவு எப்படியிருக்கும் என்று முன் கூட்டியே கற்பனை செய்துகொண்டுதான் முதல் இரவை எதிர்பார்ப்பரா?

அப்படி என்றால் அவளுடைய கற்பனை என்னவாயிருந்ததோ? ஒன்றுமாதிரியும் நிச்சயம். முதல் இரவு விஷயத்தில் அவளும் நானும் பக்தனும் குடிக்காரனும்போல எதிர்க்கொணக்களில் இருந்திருக்கிறோம்.

அவள் நித்திரையிலே புரண்டு படுத்தாள்.
 அந்த முகத்தில் பிரார்த்தனைக்குப் பின் மகாநமாக்களிடம் தோன்றும் அமைதி பிரதிபலித்தது.
 அவள் என்னை எதிர்பார்த்துக் காத்துக்கொண்டிருக்கவில்லை!

‘கு க ன்’ — ஸ்ரீநடியோ —
 பருத்தித்துறை.

‘போட்டோ’ படம் பிடித்தல், படங்களுக்குப் ‘பிறேம்’ போடுதல்
 உபசாரப் பத்திரங்கள் வரைதல் ஆகியவைகளுக்கு —
 எம்முடன் ஆலோசியங்கள்.

‘KUGAN’ STUDIO, POINT PEDRO.

யாழ்ப்பாணம்

பரராஜசிங்கன் என்ற அரசன் ஈழநாட்டை ஆண்டுவருங் காலத்தில் கடுமையான பஞ்சம் வந்தற்றது. மன்னன் மணம் பதைத்து வாடினான்; காவிரிநாட்டை நோக்கினான்; தடையின்றிக் கொடுக்கும் தகைமை வாய்ந்த சடையப்பவள்ளல் உதவிய நெல் யாழ்ப்பாணத் துறையில் வந்து மலைபோற் சூவித்தது. அதைக் கண்டான் அரசன்; ஆனந்தம் கொண்டான். கடற்கரையில்நின்ற கனிப்புடன் பேசலுற்றான்:

“..... தமிழ்மணக்கும் திருக்கரே! இவையெல்லாம் உண்மையே எனினும், நீயே இலங்கை நாட்டின் தொன்னகரம்; தமிழர் வாழும் நன்னகரம். உன் கடற்கரையிலே சூவித்துகிடந்த பெருமணலைக் கண்டு, மணவை என்று முன்னையோர் உனக்குப் பெயரிட்டார்கள். இப்போது யாழ்ப்பாணம் என்ற அழகிய பெயரைத் தாங்கி நிற்கின்றாய்! யாழ்ப்பாணர் என்பார்: முன்னொரு காலத்தில் தமிழ்நாட்டிலே சிறந்திருந்தார்கள். செவிக் கினிய யாழிலே பண்ணென்றப் பாட்டிச்சத்து இசையின்பம் விளைத்தவர் அவரே! நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் வளர்த்த ஞானசம்பந்தர் காலத்தில் யாழ்ப்பாணர் குலத்திலே ஓர் இசை வாணர் தலைசிறந்து விளங்கினார். தேவாரப்பாட்டைப் பண்முறையில் அமைத்துப் பாடிக் காட்டியவர் அவரே! இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த யாழ்ப்பாணர் உன்பால் வந்து குடியேறினார்கள்; கடற்கரையில் அமர்ந்து ஆண்ணூர்ந்த பாட்டிச்சைத்தார்கள்; மேடும் காடுமாய்க் கிடந்த உன்னைப் பண்படுத்தினார்கள். அப்போது புதுப்பெயர் பூண்டாய்! தமிழகத்தில் செம்பியன் உண்டாக்கிய நகரம் செம்பியம் என்றும், மதுராந்தக சோழன் கண்ட நகரம் மதுராந்தகம் என்றும் வழங்குகள்போனவே, யாழ்ப்பாணர் திருத்திய இந்நகரம் யாழ்ப்பாணம் என்று பெயர் பெற்றது. அன்று முதல் உன் இசையும் இயலும் வளர்ந்தோங்கி வருகின்றன...”

— நா. பி. சேதுப்பிள்ளை, ‘தமிழ்த் தென்றல்’-ல்.

✱

ஜெய்வலிநீர்

“நேதாஜி டிப்ஸ்”

எமது ‘டிப்ஸின்’ உதவியால், விவேக அறிவுப் போட்டியில் நேயர்கள் பல பரிசுகள் பெற்றிருக்கின்றனர். போட்டி நேயர்களின் ஆதரவையும் ஆசிரியையும் கோருகிறோம்.

தலைப்பு: ச. 20. தபாலறிப்பென்றும்புபவர் 25 சத ஸ்தத்திரை அனுப்புபுக.

— நேதாஜி டிப்ஸ், 218, K. K. S. ரோட், யாழ்ப்பாணம். —

பாரதிக்கு விடுதலை!

சொல்லிப்பாருங்கள்; வாய்விட்டுச் சொல்லிப்பாருங்கள்:
'பாரதிக்கு விடுதலை!'

'பாரதிக்கா' விடுதலை! மஹாகவி சுப்பிரமணிய பாரதிக்கா விடுதலை! 'விடுதலை! விடுதலை!' என்று முழக்கமிட்ட வீரக் கவிஞ னுக்கா விடுதலை!' என்று சிரிக்கிறீர்கள். சிரியுங்கள், சிரியுங்கள்; தமிழ்மக்களே, உங்களைப் பார்த்து நீங்களே சிரியுங்கள்!

சில தினங்களுக்கு முன் சென்னை நீதிஸ்தலத்தில் நடந்த 'பாரதிபாடல் உரிமை வழக்'கைப்பற்றி அறிந்திருக்கிறீர்களா? பத்திரிகைகளிலாவது அந்தச் செய்தியைப் படித்திருக்கிறீர்களா?

பிரபல நாடகக் கலைஞர்களான 'டி. கே. எஸ். சகோதரர்கள்', தாம் தயாரித்த 'பில்ஹணன்' என்ற சினிமாப்படத்திலே இரண்டு பாரதி பாடல்களைச் சேர்த்தார்கள். — இந்தப் பிரச்சனையைக் கிளறிவிட்டு முடிவு காணவேண்டுமென்ற நோக்கத்துடன் வேண்டிமென்றே சேர்த்திருப்பார்களென நினைக்கிறேன். பாரதிபாடல் களைப் பாடுவதற்கு உரிமைபெற்றவரென்று சொல்லப்படும் திரு. ஏ. சி. எம். மெய்யப்ப செட்டியாரவர்கள், டி. கே. எஸ். சகோதரர்கள்மீது ரூபா 50000 ரஷ்ட ஈடு கோரி வழக்குத் தொடர்ந் தார். அதோடு, பில்ஹணன் படத்தைத் தடைசெய்ய வேண்டு மென்றும், கேட்டுக்கொண்டார். நீதிபதி படத்தைத் தடைசெய்ய அனுமதிக்கவில்லை. ஆயினும், இனிப் பாரதிபாடல் உரிமை மெய்யப்ப செட்டியாருக்கேயென நிரூபிக்கப்பெற்றால், டி. கே. எஸ். சகோதரர்கள் ரஷ்டஈடு கொடுத்தே தீரவேண்டியிருக்கும்.

பாரதியின் இரண்டு பாடல்களை ஒருமுறை சினிமாவிலே பாடுவதற்கு 50000 ரூபா! ஐநூறல்ல; ஜயாபிரமும்ல்ல; ஐம்பதினாயிரம் ரூபா! ஐயா, ஐம்பதினாயிரம் ரூபா!

தமிழ்மக்கள் பெருமைப்படவேண்டிய விஷயந்தான். தமிழக் கவிஞரின் ஒரு பாடலை ஒருமுறை பாடுவதற்கு — அதன் மதிப்பு — 25000 ரூபர் என்றால், அது பெருமைப்படத்தக்க விஷயந்தான்! ஆனால்.....

இவ்வளவு பெருந்தொகையான பணத்தைக் கொடுத்து எத்தனை சினிமாக்களிலே பாரதி பாடல்களைச் சேர்க்கமுடியும்? எத்தனை நாடகங்களிலே பாரதி பாடல்கள் முழங்க முடியும்?

திரு. ஏ. வி. எம். மெய்யப்ப செட்டியாரைத் தவிர வேறு யாரும், பாரதிபாடல்களை உபயோகிக்க முடியாமலல்லவா போய்விடும்?

‘தெருவெலாம் தமிழ் முழக்கம் செழிக்க’ச் செய்ய ஆசைப்பட்ட பாரதி, திரு. மெய்யப்ப செட்டியாருடைய கைக்குள்ளேயல்லவா சிறையிருக்கவேண்டியிருக்கிறது!

‘வள்ளுவன் தன்னை உலகினுக்கே தந்து வரன்புகழ் கொண்ட தமிழ்காடு’ என்று தமிழ்காட்டைப்பற்றிப் பெருமையுடன் கொஞ்ச நிமிர்த்திப் பேசிய பாரதியார், தம்மை — திரு. மெய்யப்ப செட்டியார் ஒருவருக்கே வழங்கி விட்டாரா?

‘பாரதிக்கு விடுதலை’ என்ற சொல்லைக் கேட்டுச் சிரியுங்கள்! அருமைத் தமிழ்மக்களே, உங்களைப்பார்த்து நீங்களே சிரியுங்கள்!

* * *

பாரதிபாடல்களைப் பாடும் உரிமை திரு. மெய்யப்ப செட்டியாரிடமிருக்கிறது; பாரதிபாடல்களைப் பிரசுரிக்கும் உரிமையோ இன்னொரு ஸ்தாபனத்தில் ஒடுங்கியிருக்கிறது!

தயவுசெய்து கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பாருங்கள்: கம்பராமாயணத்தின் பதிப்புரிமை இன்று ஒரே ஒருவருடைய கையில் ஆடங்கியிருந்தால் எப்படியிருக்கும்?

‘கம்பன் கவிநயம்’, ‘கம்ப சித்திரம்’, ‘கம்பர் தரும் காட்சி’, ‘சித்திர ராமாயணம்’ — என்று இப்படிப் பலப்பல விதமாகக் கம்பனின் கவிதைகள் தமிழ்மக்களுக்கு விருந்தளிக்க முடியுமா? எங்கேயோ சில பண்டிதர்கள் மட்டும் அவற்றைப் படித்துப்படித்து ரசித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அதன் அருமையும் பெருமையும் தமிழ்மக்களுக்குத் தெரியாது மறைந்துகொண்டிருக்கும்!

கம்பனும், அவனையொத்த தமிழ் மஹாகவிகளும் சுதந்திரம் பெற்றிருக்க, “சுதந்திரம்! சுதந்திரம்!” என்று ஆரப்பரித்த மஹாகவி மட்டும் பதிப்புரிமைச் சிறையிலே நசிந்துபோக வேண்டுமா?

‘பாரதி, பாரதி’ என்று அவர் புகழைப் பாடுகிறோம்; அவருக்குப் பெருவிழாக்கள் கொண்டாடுகிறோம்; பெருந்தொகைப் பணம் திரட்டி அழகிய ஞாபகார்த்த மண்டபம் கட்டினோம். ஆனால் இவையெல்லாம் திரு. மெய்யப்ப செட்டியாருக்காகவும், பாரதி பிரசாரவயத்துக்காகவும் செய்த விளம்பர வேலைகள் மாறியுமல்லவா இருக்கின்றன?

பாரதியின் தலைவியும், தமிழ்மக்களின் பண்பும் இதுதானா? — இன்னும் இப்படியேதானா இருக்கப் போகிறது?

‘இல்லை! இல்லை!’ என்ற குரல் தமிழகத்தின் பல பாகங்களிலுமிருந்து கேட்கிறது. ‘பாரதி இலக்கிய விடுதலைக் கழகம் அமைத்து விட்டோம். ஒழுங்கான முறையில் பாரதி இலக்கியத்துக்குச் சததீரம் பெற வழிகோலுவோம். முடியாவிட்டால் கிளர்ச்சிகள், போராட்டங்கள் மூலமேனும் இலக்கிய விடுதலை பெற்றே திருவோம்’ என்ற உறுதியான தீர்மானங்கள் தோன்றியுள்ளன.

அறிஞர் வ. ரா. அவர்களின் தலைமையிலே, ஸ்ரீ. திருலோக சீதாராம், ஸ்ரீ. வல்லிக்கண்ணன் ஆகிய திறமைக்க எழுத்தாளர்களைச் செயலாளராகக் கொண்டு ‘விடுதலைக் கழகம்’ தோன்றிவிட்டது. ஸ்ரீமான் கள்: காரண துரைக்கண்ணன், அ. சீனிவாசராகவன், ம. பொ. சிவஞான கிராமணிபார், ச. து. சுப்பிரமணிய யோகியார் முதலிய பல அறிஞர்கள் நிர்வாகக் குழுவின் ராக அமைந்துள்ளனர்.

பாரதி ஞாபகார்த்த மண்டபம் சமைக்க முன்னணியில் நின்று கடமையாற்றிய ‘பெரியார்கள்’, பாரதி இலக்கிய விடுதலை விஷயத்திலே இத்தனை நாளாய் மௌனம் சாதிப்பதைக் கண்டு தமிழ்மக்கள் ஆச்சரியப்படுகிறார்கள். பாரதி இலக்கிய விடுதலைக் கழகத்தை அமைத்துள்ளவர்களும் சாதாரணமானவர்களல்ல. தமது முயற்சியில் நிச்சயம் வெற்றிபெற்றே திருவர். தமிழ்ப் பொதுமக்களின் பேராதரவும் ஒத்துழைப்பும் அவர்களுக்குண்டு. பாரதி ஞாபகார்த்த மண்டபம் சமைத்த பெருமையிலும் பல மடங்கு பெரிய பெருமையும் அவர்களைச் சேரும்.

பாரதி இலக்கிய விடுதலைக் கிளர்ச்சி பெரிதாகி, ‘உரிமையாளர்’ என்று சொல்லப்படுபவர்களீது பொதுமக்கள் வெறுப்புக்கொள்ள முன்னரே, அவர்களாக மனமுவந்து தமது உரிமையைப் பொது உடமையாக்கிவிட்டார்களானால், என்றென்றும் தமிழ்மக்களின் கண்மதிப்பைப் பெறுவார்கள்.

அவ்விதம் செய்வார்களா?

சுவர்க்கபூமி

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

அதிகார விளக்கம்:

பொம்மைகளை வைத்தாட்டும் கூத்தார்போலப்
பொதுசனத்தைச் சமேருவைத்து ஆட்டுகின்றான்;
நன்மைக்கும் திழைக்கும் அவனே ஏக
நாயகனென் றேமனிதர் நடந்துகொள்வார்;
இம்முறையே இருந்துவரும் காலத்தாங்கோர்
இளைஞனரி சியைக்கொடுத்தது, "எனக்கு இப்போ
வெண்ணைதர வேண்டு"மெனச் சமேருவின்பால்,
விண்ணப்பித் துக்கொண்டான், விரயமாக.

53.

"முடியாது! எனக்கரிசி தேவையில்லை;
முடியாது! வெண்ணைதர மாட்டேன்! என்றான்;
இடிபோல அவனுரைத்த மாற்றங்கேட்டும்,
"எனக்குவெண்ணை தேவை!"யென்று இளைஞன்நின்றான்;
"தடியா! கேள்: வெண்ணையெனக் குரியசொத்தது;
தரமாட்டேன்; போவெனியே!" என்றேகாய்ந்தான்;
அடியோடு அவன்நடத்தை இளைஞற்கன்று
ஆச்சரிய மூட்டியதால் அவனைக்கேட்டான்:

54.

"வெண்ணைதான் தங்களுக்குத் தேவையில்லை;
வீணிலதை வைத்துஎன்ன பண்ணுவிரோ?"
என்றிளைஞன் கேட்டிடச்ச சமேருசொன்னான்:
"இப்பிரதே சத்தினதி காரியாவேன்!"
என்றிடனும், அப்பிரதே சத்திலெல்லாம்
இடிமுழக்கம் போலகிர்ச்சி எழுந்ததாமே;
அப்புதிய எண்ணந்தான், பூலோகத்தின்
அமரநிலை யைக்களங்கம் ஆக்கிற்றென்பார்!

55.

வேறு

அதிகா ரம்யா தெனவறிய — மிக
ஆசை கொண்டான் வாலிபனும்;
"பொதியோ டங்கே வருகின்றார் — அதைப்
பொதுத்துப் பார்த்தறி!" என்றுசொல்லி,

அதுவேண் மும்இது வேண்டுமென்ப — பெரும்
ஆர வாரம் பண்ணுகிற,
முதியோர் இளைஞர் யாவரையும் — ஒரு
மூச்சில் அடக்கிக் காட்டினனே!

56.

பின்னும், விட்டி ஊட்புகுந்தே — மணி
பெரிதாளு சிந்திது மாய்க்கொணர்ந்து,
“சொர்ண மணியிது!” என்றொன்றை — அவன்
தூர்க்கிக் காட்டிக் கொண்டிருந்து;
சொர்ண மணிப்பிர காசத்திலே — மனம்
சொக்கியே யாவரும் ஓர் குரலில்,
“என்ன விலை!” யெனக் கத்தாதலும் — “தயிர்
என்பது குட” மென் றேபுரைத்தான்!

57.

எல்லா ரும்தி கைத்திருக்க — அதற்கு
இசைந்த ஒருவனே முன்வந்தான்;
கள்ளலிலை கொடுத் தாயினுந்தம் — மனக்
கருத்தாக் கிசைந்ததை வாய்க்குகிற
செல்வர் போல அவனுமுடன் — தயிர்
செலுத்தி மணியைப் பெற்றகன்றான்;
சொள்ளை முறையில் வியாபாரம் — பினும்
கோலா கலமாய் நடந்ததுவே!

58.

புதுநிலைப்பட்டியல்:

இப்படி அதிகா ரத்தியல்பு — களை
இளைஞன் அறிந்துகொண் டிருக்கையிலே,
அப்புற மாக ஆரணியன் — உடன்
அழகி சுகேசியும் வந்துகின்றான்;
அப்பொழு தந்தச் சுமேருவந்தன் — சுய
அகம்பா வத்துடன், ஜனங்கனிதம்
செப்பினன் சிலநிலைப் பட்டியல்கள் — “இதோ
சேர்ந்து சொல்லிப் பழகு” மென்றான்:

59.

“ஆயிரங் கொத்து அரிசிக்குப் — பதில்
ஆக மூன்று சுவர்ணமணி!
ஆயிரம் பாணை தயிருக்குப் — பதில்
ஆக மூன்று ராஜமணி!
ஆயிரம் சுறவை மாட்டுக்குப் — பதில்
ஆறு இந்திர நீலமணி!
ஆயிரம் இந்திர நீலத்துக்கு — ஒரு
அழகி!” என்றே அவன்முடித்தான்.

60.

சொன்னதைச் சொல்லும் கிளியினைப்போல் — அவன்
 சொல்வதை அப்படி யேமனனம்
 பண்ணினர்; ஆரோ கணகதியில் — குரல்
 பாய்ந்து ஒலித்தது பக்கமெலாம்;
 சன்னத மான அவர்களது — கடைச்
 சங்கதி, புண்ணிற் புனிகரைத்த(து)
 என்னவே தாக்கச் சுகேசியுடன் தம(து)
 இல்லிடம் ஏகினன் ஆரணியன்!

61.

நேரடி இயக்கம்:

வேற

அன்றிரவு முழுவதற்கு மேரு வுக்கு
 ஆறுதலில் லைத்தாக்கம் அண்ட வில்லை;
 கண்டபடி திரவியந்தி ரண்டி ருந்தென்?
 காவலுக்கும் ஏவலுக்கும் ஆளி ருந்தென்?
 உண்டுசுகித் துறங்குதற்கு ஏற்ற நல்ல
 உபாயங்கள் இருந்துமென்ன? உள்ளத் துள்ளே
 கெண்டையிழிச் சுகேசியின்மேல் வைத்த காதல்
 கேளாமல் வந்துவந்து கிண்டிற் றன்றே!

62.

மறுபொழுது விடிவதற்குள் ளாக, அந்த
 'மஹராஜன்' எழுந்திருந்து மணிகள் உள்ள
 அறைக்கதவைத் திறந்துவிளக் கேற்றி வைத்து,
 அரிதாகத் தாண்டேர்த்த மணிகட் குள்ளே
 திறமான நீலமணி ஆயி ரத்தைத்
 தெரிந்தெடுத்து ஆரணியன் மனைக்கு நேராய்ப்
 பிரயாணப் பட்டிருந்தான்; அவற்ற லந்தப்
 பெண்ணணங்கை வசப்படுத்தப் பிரியங் கொண்டான்! 63.

காலையிளஞ் சூரியனின் கதிர்கள் எங்கும்
 கணகமுலாம் பூசியின்பக் காட்சி நல்க,
 சோலைதொறும் புள்ளினங்கள் கீதம் பாட,
 தோகையி லாட,மான் துள்ளி யோட,
 வாலையிளஞ் சுகேசி, தண்ணீர் அள்ள வந்தோர்
 வாசிக்குப் பக்கத்தில் கின்றான்; அந்த
 வேளையிலே, சமேருவுந்தன் மூட்டை யோடு
 மெதுவாக வந்த(து)அவனின் பின்னே கின்றான்.

64.

(வரும்)

பெரிய மாளிகை

தமிழில் தருபவர்:

M. S. கமலா

அந்தத் தெருவில் பெரிய மாளிகை ஒன்றிருக்கிறது.

அந்தத் தெருவில் வருவோர் போவோர் தலைநிமிர்ந்து அந்த மாளிகையைப் பார்த்தால் ஆச்சரியத்துடன் நின்றுவிடுவார்கள்.

அவர்கள் அந்த மாளிகையின் அழகையே பார்க்கிறார்களோ, உயரத்தையே கோக்குகிறார்களோ, ஐசுவர்ய தேவதையையே காண்கிறார்களோ சொல்வது கஷ்டம். அந்த மாளிகையைச் சுற்றிலும் பல வீடுகளிருக்கின்றன, சிறிய மாடி வீடுகள், ஒட்டு வில்லை வீடுகள், குடிசைகள், ... மாளிகைக்குச் சமீபமாக இராமர் கோயில் ஒன்றும் இருக்கிறது. அந்த மாளிகை மேகமண்டலங்களுக்கிடையிலிருந்து கோயிலைக் குறும்புப் பார்வை பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் குறும்புப் பார்வை பட்டுத்தான் கோயிலுக்குள் இருக்கும் இராமபிரான் ஒரு மூலையில் ஒதுங்கி விட்டாரோ என்றும் தோன்றும்.

அந்த மாளிகையைப் 'பணத்தால்' கட்டினார்கள். ஒட்டு வீடுகளையும், குடிசைகளையும் மரியாதையுடன் கட்டினார்கள். கோயிலைப் பக்தியுடன் கட்டினார்கள். அந்த மாளிகையை நம்பிக் கொண்டு சில மனிதர்கள் உள்ள

னர். அவர்கள் எப்பொழுதும் பண ஓசையில் மூழ்கிச் சிடப்பார்கள். அந்த ரூபாய்களின் ஓசையில் அருகிலிருக்கும் கோயிலிலிருந்து வெளிவரும் வாதிய கோஷங்களும் மந்திர கோஷங்களும் அவர்களுக்குக் கேட்காது. அருகில் குடிசைகளில் வசிக்கும் ஏழை ஐனங்களின் தூய்மை உள்ளத்தின் வாசனையை அவர்கள் நுகரவில்லை. அந்த மாளிகையில் கூண்டுக்கட்டி வசிப்பதற்கு ஒரு குருவியாகிலும் வரவில்லை, மாளிகை மேல், ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள ஒரு புறவும் அமரவில்லை. தினவு எடுக்கும் தன் கழுத்தைச் சொரிந்து கொள்ள ஓர் எருதுகூட வந்து நிற்கவில்லை.

அந்தக் குடிசைகளிலும் சிலர் குடியிருக்கின்றனர். குடிசைகளின் மேல் குருவிகள் 'கலகல்' வென்று கூவிக்கொண்டே அமரும். குடிசையின் முன் வளர்ந்திருக்கும் பசும் செடிகளின் மேல் கிளிகள் தங்கள் கொஞ்சம் குரலில் 'ககபுக' என்று ஓசை எழுப்பிக்கொண்டிருக்கும். குடிசைகளுக்கருகில் ஆட்டெக் குட்டிகள் ஆனந்தமாய் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும்; பசுக்கள் தங்கள் கன்றுகளின் கழுத்தில் முகத்தை உராய்ந்துகொண்டே தூங்கிக்கொண்டிருக்கும். பனிதர்க

னோடு பாவையாளும் மிருகங்களும் பயமில்லாமல் அவ்விடம் குடியிருக்கின்றன.

கோயிலில் கடவுளிருக்கிறார். கடவுளின் தரிசுவத்தை வேண்டிக் குடிசையிலுள்ள ஜனங்கள், விழுந்தும் கோயின்ற போய்ச் சேருவார்கள். இராமபிரானின் மூலமாய்த் தனதேவதையை ஆராதிக்க மாளிகையிலிருப்பவர்களுக்கும் பட்டுப் பிதாம்பரங்களுடனும் பற்பல கணிகைகளையும், வாசனை மலர்களையும் வாஞ்சையுடன் எடுத்துக்கொண்டு, 'லக்ஷம்' அளிக்க அங்கு வருவார்கள்.

கோயிலிலுள்ள கூண்டுகளைப் புறாக்கள் தங்கள் வீடுகளாக்கிக் கொண்டன கோயிலின் முன்னிருக்கும் வாயல்வெளிகளைக் குருவிகளாக சேர்ச்சையாய் ஆண்டு அனுபவித்தன. கோயிலின் கோபுரத்தின்மேல் கிளிகள் ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு மனச் சாந்தியடைகின்றன. கோயிலின் முன் அவ்வழிபேசெல்லும் பசுக்கள் நின்று கடவுளின் புதங்களைத் தரிசிக்கின்றன. கடவுளின் எதிரில் புறாக்கள் விநோதமாய் விளையாடுகின்றன.

இராமச் சந்திர மூர்த்தியின் மடியில் குருவிகள் சுகமாய் நித்திரை செய்கின்றன. கடவுளின் சொற்களைப் பின்பற்றிச் சொல்லக்கொடங்கிய கிளிகள் அதில் தோற்றுவிட்டால் கடவுள் சிரிக்கிறார், கம்பிரமாயக, வசந்த உச்சவகாலத்தில் குயில்கள் வாத்தியகோஷங்களுக்கிடையே தம் இனிய குரல்களையும் கலந்து உத்

சவத்திற்கு ஓர் அழகை உள்ளிகின்றன

எருதுகள் தங்களாஸியன்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்து, சமாதியடைந்தனபோல் கோயிலின் முன் தூங்குகின்றன.

மாளிகையில் வசிப்பவர்கள் கடைகளில் விற்கும் மலர்களை வாங்கிக் கொண்டுவந்து தங்கள் கூந்தலில் அணிந்து கொள்கிறார்கள். குடிசைகளின் முன் நகைக்கும் மலர்கள், கடவுளின் திருவுருவை அலங்கரித்து அச்சுறல் புனிதமடைகின்றன; பிறகு குடிசையில் உள்ளவர்களின் கூந்தலில் பத்திரமாய்ச் சரணடைகின்றன.

2.

புதுவருஷப் பண்டிகை வந்ததும் இராமர் கோயிலில் உச்சவம் நடத்துகிறார்கள். உச்சவத்தைப் பார்த்து, பறவைகள் முதல் பக்திமான்கள்வரை மகிழ்கின்றனர். பண்டிகையன்று குடிசைகள் எல்லாம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன.

பெரிய மாளிகைகூடத் தன்னைத்தானே அலங்கரித்துக் கொண்டது!

அதன் அழகு ஜிகினுப் பொட்டுக்களுடன் மிளிரும் ஆடைபோலிருந்தது.

குயிலுக்கும் அன்று அழகு வந்தது. கடவுளின் உள்ளம் பக்தர்களின் பிரார்த்தனைகளினால் சுடலைப்போல் பொங்கிப் பூரித்தது. இராமபிரான் அன்று நீட்டிய தம் இரு கரங்களின் நடுவில் எத்தனைபேர் வேண்டுமாயினும்

செளக்கியமடையலா மென்று சொல்வதுபோலிருந்தது. கடவுளின் அணைப்பில் உலகங்கள் அணைத்தும் இடம் பெறலாம். அந்த அணைப்பில் கிடைக்கும் ஆனந்தம், உணர்ச்சிக்குமப்பாற்பட்டு இணைந்து இருக்கும். அந்த இணைப்பில் புதிய வாழ்க்கையின் ஆனந்தமும், சுகமும் கிடும்.

குடிசைகளில் உள்ளவர்கள் அந்த அணைப்பில் சிக்குண்டனர். கிளிகளும், குயில்களும், பசுக்களும், பக்தர்களும் அந்த அணைப்பின் ஆனந்தத்தில் அமுத விருத்தை உண்டனர். மாளிகையில் உள்ளவர்களுக்கு அந்த அணைப்பின் ஆனந்தம் தென்படவில்லை.

கடவுள் செய்துகொண்ட அலங்காரத்தைக் கண்டு, அவர்கள் களித்தனர். கோயிலின் முன்புதுக்கோலமிட்டிருந்தனர்.

பெரிய ரதம்; அதில் அழகிய மணிவரிசைகள். மணிகள் 'டணர், டணர்' என்று ஓசை செய்துகொண்டிருந்தன. கொடிகள் காற்றிலே 'படபட' என்று அடித்துக்கொள்வது, லீவகளை யுடன் அழகாகக் கூரைமீது பிரகாசிப்பது போலிருந்தது. அந்த ரதத்தின்மீது மலர்கள் நகைத்த படி மல்லாந்து படுத்துக்கொண்டிருந்தன. ரதத்தின் சிகரத்தில் மஞ்சளும் சூங்குமும் புனிதத்தன்மையைக் காட்டிக்கொண்டு இருந்தன. அந்த ரதத்தில் கடவுளே அமர்ந்திருக்கிறாரே என்று சொல்லத்தோன்றியது. ஆனால் அந்தப் பெரிய மாளிகையின்முன் வளர்ந்து பெரிதாகிய

ருக்கும் மலர்ச்செடிகளெல்லாம் அயர்ச்சியுடன் தூங்குகின்றனவோ என்னும்படி நின்றுருந்தன. அந்த அழகிய திருநாளில் தன்னுயர்வைக் கண்டு தன்னைத்தானே பார்த்துக்கொண்டு மகிழ்ந்த மாளிகை, ஆனந்தக் களிப்புடன் தன்னைச் சற்றிலுமுள்ள ஓட்டு வீடுகளையும், குடிசைகளையும் பார்த்து நகைத்தது.

குடிசைகள் மாத்திரம் தங்களைப் பார்த்துக்கொள்ளாமல், மாளிகையையும் நிமிர்ந்து பார்க்காமல், கோயிலின்புறம் திரும்பி, கோயிலின் அழகைக் கண்டதும் இன்பமுடன் நகைத்தன. அச்சிரிப்பைக் கண்ட மாளிகை கோபத்துடன் "எதற்காக என்னைப் பார்த்து நகைக்கிறீர்கள்?" என்றது.

"உன் நகைப்பின் எதிரொலியைத்தான் நீ கேட்டிருப்பாய்! நாங்கள் யாரும் உன்னைப்பார்த்து நகைக்கவில்லை!" என்றன குடிசைகள்.

"என் மண்டபம் அதிவிசாலமானது, அங்குள்ள தூண்கள், சிற்பக்கலை முழுவதையும் தாமே தாங்கி அதிகந்தரமாய்த் துலங்குகின்றன. எனது சுவர்களெல்லாம் வண்ண வண்ணச் செளந்தர்ய சித்திரங்களைத் தங்களிடத்தே கொண்டு பெருமையுடன் நகைத்துப்பார்ப்பவர்களின் உள்ளங்களைப் புல்லரிக்கச் செய்கின்றன. என் சிகரத்தில் வண்ணக்கொடிகள் படர்ந்து, நவரத்தின கிரீடமணிந்த ஒரு அரசனேப்போல் என்னைப் பெருமையுடன் சோபிக்கச் செய்கின்றன. இவ்வளவு அழகு என்னுள் புதைந்து

கிடக்கிறது. இவ்வளவு உயர்வுகளை நீங்கள் கண்டிலும் கண்டிப்பிற்றுப் பார்க்க முடியாது, என்றுதான் நகைத்தேன். .... தெரிந்ததா?"

“உன் உயர்வைப் பார்த்துக் கொண்டு, நீயே நகைத்தாய் போலும்! உன்னழகிற்கும், உயர்விற்கும், கலைப்பண்பிற்கும், உயிரின்மேல் பற்றற்று உழைத்து, அதனைத் திடம்பட உலகோர்கண்டு களிக்கும்படி செய்தது யார் தெரியுமா?..... எங்களைப் போன்ற ஏழை மக்களின் தைரியத்தினால் நிர்மாணிக்கப்பட்டாய் என்பதை நினைவுபடுத்திக்கொள். கலைநிரம்பிய தூண்கள் எங்களைப் போன்ற ஏழை மக்களின் கைத் திறனைக் காட்டுகின்றன. சுவற்றின்மேல் தொங்கும் சித்திரங்கள், சங்கள் பொறுமையை - கலைப்பண்பைக் காட்டுகின்றன. உனக்குக் கிரீடம் வைத்ததும் நாங்கள்தான். உன் உயர்வைக் கண்டு களிக்கச் செய்ததும் நாங்கள்தான். ....”

“உங்கள் தைரியத்தை, திறமையை, ஒற்றுமையை நீங்கள் எனக்குத் தான் மளிக்கவில்லையே! அதற்கு வேண்டிய பிரதிபலனையளித்து விலைக்கு வாங்கினேன். அதனால் உங்களுக்குப் புகழ் இல்லை.”

“எங்கள் திறமைகள் கவைக்குதவாத பணத்தாடன் சரிசமமாய் கிற்காது.”

குடிசையின் இக் கம்பீர வாக்கைக் கேட்ட கோயில் 'கவிர்' என நகைத்தது. அச்சிரிப்பொளியைக் கேட்ட சிறு குடிசைகள் வெட்கித் தலை கவிழ்ந்தன. அந்

நகைப்பில் மாளிகை அளவு கடந்த ஆனந்தமடைந்தது.

3

வேலுகாட்கள் கடந்தன.

குடிசைகள் இருந்த இடத்தில் ஒரு பெரிய நந்தவனம் தோன்றியது. அவ்வனத்தில் மலர்ச்செடிகளும், கனிவகைகளும் பல மரங்களும், பசும்பூலும் வளர்ந்தன. மலர்ச் செடிகளின்மேற்பட்டுப் பூச்சிகளும், வண்டினங்களும் எப்போதும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. கனிமிருந்த மரங்களின்மேல் பற்பல பறவைகள் கூண்டுகள் கட்டிக்கொண்டு, பற்பல பழவகைகளைத் தின்று கொண்டிருக்கின்றன. பற்பல இனிய கானத்தை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன. புற்றரையில் அநேகவித பூச்சி புழுக்கள் தலைமறைந்து, அதைத் தங்கள் இருப்பிடமாக்கிக்கொண்டு வாழ்கின்றன. இந்தவனம் எப்பொழுதும் களைபொருந்தியிருக்கிறது.

கோயிலிருந்த இடத்தில் ஒரு அரசமரம் வளர்ந்துவிட்டது. அந்த அரசு சுற்றுப்புறங்களில் இருந்த பிராணிகளுக்குக் கெல்லாம் குளிர்ச்சியை யளித்துக்கொண்டு இருக்கிறது. அரசின் கிளைகளில் இருக்கும் கூண்டுகளிலெல்லாம் பற்பல பறவை இனங்கள் குடிபுகுந்திருக்கின்றன. அரசின் கிளைகள் 'கலகல'வென்று காற்றில் அசையும்போது ஒத்து ஜாலங்களாகக் கெல்லாம் தாலாட்டுப்பாடுவதுபோல் இருக்கிறது.

மாளிகையிருந்த இடத்தில் கற்குவியல்கள் நிறைந்து கிடக்

முத்தொள்ளாயிரம்

“இரட்டையர்கள்”

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

கூடல், பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராயிருந்த காலம். அழகும் குணமும் அறிவும் ஆற்றலும் நிறைந்த அரசன் ஆட்சி செய்கிறான். நாடு செழிப்பாகவும் சந்தோஷமாகவும் இருக்கிறது. இந்த அமைதியான சூழ்நிலையில், அரசன் அடிக்கடி விதிவிலம் (பவனி) வருவதுண்டு. இவ்விதம் ஒருநாள் பரணடிய மன்னன் உலா வரும்போது, அவனைப் பார்த்து நின்ற அவ்வூர்ச் சனங்களுக்குள்ளே ஒரு பெண், தனது மனத்தை அரசன்பாற் பறி கொடுத்து விடுகிறாள். காதல் அவளை என்னவெல்லாமோ செய்கிறது. “பாலுங் கசந்ததடி — சகியே, படுக்கை நொந்ததடி; கோலக் கினிமொழியும் — காதில், குத்தலிலடுத்ததடி...” என்று பாரதியார் வர்ணிக்கும் அந்த நிலையில், அவளும் பரிதவிக்கிறாள். இந்த நிலையில், “அரசன் என்னைப் பாரானா? எனது ஆவலைத் தீரானா!” — என்றெல்லாம் அங்கலாய்க்கிறது அவள் மனம். பாண்டியன்மேல் வைத்த பாசத்தினால் வந்த பெருமித்ததின் எதிரொலி, அவளை ஒரு பைத்தியமாக்குகிறது. படமாளிகையில் ‘கியூ’வில் நின்றபொழுது சண்டித்தனம் பன்னுகிற இக்காலத்துக் காலையர்போல, அவளும் பாண்டியனின் ஊர்வலத்தின்போது நடந்துகொள்கிறாள். அத்துடன் மற்றவர்கள் தன்னைப் பார்த்துக் கேளி செய்வதையும் அவள் பொருட்படுத்தவில்லை. இனி அவளே தனது அனுபவத்தை வெளிப்படுத்துகிறாள் பின்வருமாறு:

“புகுவார்க் கிடக்கொடர போதுவார்க் கொல்கா
நகுவாரை நாணி மறையா — இரு கரையின்
எமான் பிணைபோல நின்றதே கூடலார்
கோமானபின் சென்ற என் நெஞ்சு!”

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

கின்றன. அக் கற்குவியல்களைச் சற்றிலும் கள்ளியும் முள்ளியும் வளர்த்திருக்கின்றன. கற்குவியல்களுக்கிடையில் பாம்புப் புறங்கள். இரவில் கோட்டான்கள் அக் குவியல்கள்மீதேறி கூவிக்கொண்டிருப்பதுமுண்டு. அரசு அக்

குவியல்கள்மேலும் தன் கணிகளை உதிர்த்துத் தன் சந்தானங்களை வளர்க்கவேண்டுமென்று பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது; ஆனால் குவியல்களுக்கிடையேயிருக்கும் ஐந்துக்கள், அரசின் சந்தானங்களைப் பிழைக்கவிடுவதில்லை *

இதுதான் அவளது அனுபவ விளக்கம்; உணர்ச்சிச் சித்திரம்! கூடலர் கோமான் பின் சென்ற என் நெஞ்சு: புகுவார்க்கு இடங்கொடா, போதுவார்க்கு ஒல்கா, நகுவாரை நாணி மறையா, இருகரையின் ஏமான் பிணைபோல் நின்றது — என்று கொண்டு கூட்டிப் பார்க்கவேண்டும்.

“(தோழி!) கூடல் நகரத் தலைவனாகிய பாண்டியனின் பின்னே தொடர்ந்து போன எனது மனம், அவளது பவனியைப் பார்ப்பதற்காக வெளியிலிருந்து உள்ளே துழைபவருக்கு இடங் கொடுக்காமலும், உள்ளிருந்து வெளியேறுவோருக்கு வழிவிட்டு விலகாமலும், (மன்மதபாணம் என்னைத் தாக்க, அந்த நோவுடனே) என்னைப் பார்த்துக் கேலி செய்பவரைச் சட்டைபண்ணாமலும், தாண்டிச் செல்லவேண்டிய நீர்க்கரையின் பக்கத்தில், வேடரின் அம்புக்கு இலக்காகித் தவிக்கும் ஒரு பெண் மாண்ப்போலச் செய் விழந்து நிற்கின்றது” — என்பது இதன் பொருள்.

அவலச்சுவை சிறைந்த அழகிய பாடல்.

மன்னன், இந்த இடையூறுகளையெல்லாம் கடந்துவந்து என்னைத் தழுவிக்கொள்ளானா? — என்பது தொனிப் பொருள்.

(போதுவார் - (இராச தரிசனத்திலிருந்து) திரும்பிப்போகிறவர்கள்; இருகரை - தாண்டிப்பாயும் ஒடை; ஏ - அம்பு; பிணை - பெண்மான்)

கொடா, ஒல்கா, மறையா என்பவற்றை முறையே கொடுத்து, ஒல்கி, மறைத்து என உடன்பாட்டில் வைத்துப் பொருள் கொள்வதும் பொருந்தும்.

பண்டைத் தமிழர், காதுகளுக்குக் கொடுத்த அளவு மதிப்பு வீரத்துக்கும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எதிரியுடன் யுத்தஞ் செய்யும்போது, தர்மமான முறையில் யுத்தப்பிரகடனம் செய்துதான் தொடங்குவார்கள். தேர், யானை, குதிரை, காலாள் என்ற நால்வகைச் சேணையுடன் சென்று தாக்குவார்கள். வான், அம்பு, சுட்டி, வேல் முதலியனவே அவர்களுடைய ஆயுதங்கள்.

ஒருமுறை, பாண்டிய அரசன் ஒருவன் தனது எதிரி நாட்டைப் படையெடுத்துத் தாக்கினான். போரோ உக்கிரமாக நடந்தது புலவர்கள், யுத்தகளத்தைப் பார்த்துப் பரணி பாடுவது அக்காலத்து வழக்கம். அணுக்குண்டால் அழிந்த யப்பான் தீவிலும் மோசமாக அது காட்சியளித்திருக்க வேண்டும். புலவர் சொல்லுகிறார்:

“வெருவரு வெஞ்சமத்து வேலிலங்க வீழ்ந்தார்
புருவ முரிவுகண்(டு) அஞ்சி — நரிவெரீஇச்
சேட்கணித்தாய் நின்றழைக்கும் செம்மைத்தே தென்னவன்
வாட்கணித்தாய் வீழ்ந்தார் களம்!”

தென்னவன் வாளுக்கு அணித்தாய் வீழ்ந்தார் களம்: வெரு
வரு வெஞ்சமத்து வேல் இலங்க வீழ்ந்தார் புருவ முரிவு கண்டு
நரி அஞ்சி வெருவி சேட்கணித்தாய் நின்று அழைக்கும் செம்
மைத்து என் மாற்றிப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்.

பாண்டியனது வாளுக்கு இரையாகி வீழ்ந்த எதிரிகளது
யுத்தகளமானது: பயங்கரமான யுத்தத்தில் தமது வேலாயுதங்க
ளோடு விழுந்து இறந்து கிடக்கும் வீரரது கண்புருவத்தின் கோப
வலைவுகளைப் பார்த்துப் பயந்த நரி, தூரத்தில் போய் நின்று
கொண்டு தன்னினத்தைத் துணைக்கு வருமாறழைக்கும் சிறப்பினை
யுடையது என்பது பொருள்.

கை வேலின் பளபளப்பும் வீரக் கண்ணின் பயங்கரப் பார்
வையும் சேர்ந்து அந்தப் பிணந்தின்னிகளான ந ரி க ளை யே
வெருட்டுகின்றனவென்றால், புலவருக்கு எப்படியிருந்திருக்கும்? -
என்பதைக் கற்பனை செய்து பார்த்தால் தெரியும்!

வீரமும் அச்சமும் சேர்ந்த கலப்புச் சுவைக்கு இது எட்டுத்
துக் காட்டாகலாம்.

சேண் என்பதை ஆகாயம் எனக் கொண்டால், மலைமலை
யாய் எதிரிகளின் பிரேதங்கள் குவிந்து கிடப்பதும், அங்கே
தனிமையில் வந்த நரியொன்று பயத்தினால் தன்னினத்தை அவ
சரமாக அழைப்பதும் நமது மனக் காட்சியில் வரும். கொடூர
மான பார்வையோடு நிலத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் வீரர், தன்னை
வேலால் குத்தியிருவார்களோ என்ற பயமும் நரிக்கு ஏற்பட்
டிருப்பதாகப் பொருள் கொள்ளலாம்.

(வெருவுதல் - பயங் கொள்ளுதல்; சமம் - யுத்தம்; சேட்
கணித்து - தூரத்தது; செம்மைத்து - சிறப்புடையது; தென்ன
வன் - பாண்டியன்.)

அரசரைத் தெய்வமாக மதித்து நடக்கும் கொள்கை பண்
டைத் தமிழரிடமும் இருந்தது. “திருவுடை மன்னரைக் காணில்
திருமலைக் கண்டேனே” என்று வருங் கவிவாக்கு இதற்குத்
தக்க எடுத்துக்காட்டாகும். தம்மைப் பாதுகாக்கும் அரசனது
அதிகார சக்தியையும் ஆட்சிப் பொலிவையும் கண்ட அக்கால
ஜனங்கள், அவனைக் காத்தற்றெழுவில் புரியும் தெய்வமாகக் கரு
தியில் ஆச்சரியம் இல்லை.

“காதலின் வசியமருந்து முகஸ்தி”. பாண்டியனது மனைவி
யாகவோ காதலியாகவோ இருக்கக் தகுதியுடைய ஒருத்தி,
அவனை வெண்ணையுண்ட கண்ணகை வர்ணித்து மகிழுகிறாள்.
பெண்கள், பொதுவாக ஆடவரது மார்பழகிலே மயங்குவரென்
பது இலக்கிய சம்பிரதாயம்; பாண்டியனது மார்பைப் பார்த்துப்

பாவசங் கொண்ட அப்பெண், கிருஷ்ணைவதார மகிமைகளை அவன்மேலேற்றிக் கூறி, இரகசியம் ஒன்றையும் அம்பலமாக்குகிறாள்:

“கூந்தன்மா கொன்று குடமாடிக் கோவலனாய்ப் பூந்தொடியைப் புல்லிய ஞான்றுண்டால் - யாங்கொளிக் தென்னவனே, தேர்வேந்தே, தேறுநீர்க் கூடலார் [தாய்? மன்னவனே, மார்பின் மறு!”

தென்னவனே! தேர்வேந்தே தேறுநீர்க் கூடலார் மன்னவனே! கூந்தல் மா கொன்று குடம் ஆடிக் கோவலனாய்ப் பூந்தொடியைப் புல்லிய ஞான்று மார்பின் மறு உண்டு; யாங்கு ஒளித்தாய்? — எனக் கூட்டிப் பொருள் காணவேண்டும்.

பாண்டியனே! தேர்ப்படையையுடைய அரசனே! தெளிந்த நீர்வளமுள்ள மதுரை மன்னனே! நீ, கஞ்சன் ஏவிய குதிரைவடிவுடைய அரக்கனைக் கொன்று, வாணசனை வதைக்கவென்று குடக்கூத்தாடி, ஆனிரை மேய்த்து நப்பின்னையை மணந்த காலத்தில் உனது மார்பில் ஒரு மறு இருந்ததே; அதை இப்பொழுது எங்கே ஒளித்தாய்? — என்று கேட்கிறாள்.

உன்னுடைய பிறவிக் குணமான மாயவேலைகளை என்னிடத்துமா காட்டத் துணிந்தாய்? எனக்கு உனது இரகசியமெல்லாம் தெரியும். — என்பது குறிப்பு.

உரிமையும் அருமையுந் தோன்றத் தனது பெருமிதத்தை இப்படி வெளியாக்குகிறாள், பாண்டியனைக் கண்ணாகவும் தன்னை ராதையாகவும் பாவனை செய்துகொண்டு.

(கூந்தல் மா = பிடரி மயிரினையுடைய குதிரை; குடம் - குடத்தை வைத்துக்கொண்டு ஆடும் கூத்து; கோவலன் - இடையன்; பூந்தொடி - பொலிவாகிய வளையல்களையணிந்த நப்பின்னை; புல்லிய - புணர்ந்த; ஞான்று - சமயத்தில்; தேறு - தெளிந்த; மறு - தழும்பு.)

* * *

நோய் ஏதும் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்குமானால் எமது வைத்தியசாலை யில் ஆலோசனை கேளுங்கள்! —

தகுந்த வைத்தியம் செய்யப்பெறும்.

எம். வி. முருகேசு மெடிக்கல் ஹால்
ஸ்ரான்லி ஸ்கூல் லேன், சிவியாதேரு,
யாழ்ப்பாணம்.

ஆட்டை வெட்டும் கத்திக்கு — உங்கள்

ஆவி கொடுக்க வாருங்கள்!

○ வித்துவான் வேந்தனார் ○

கோவில் முகத்துப் பலிகொ ட்க்கும்
கோவே முக்கை ஓட்டுவோம்;
ஆவி கொடுத்துங் காந்தி போல
அன்பு நெறியை நாட்டுவோம். 1

தெய்வத் தமிழர் கண்ட அன்பின்
சிறப்பை யென்றும் போற்றுவோம்;
சைவக் கொள்கை வாழ்க வென்று
சாற்றிப் பலியை மாற்றுவோம். 2

அன்பு நெறியைப் போற்றுங் கோவில்
ஆட்டுப் பலியின் ஆக்கமோ?
இன்ப நெறியின் உலக மிந்த
இழிவ முக்கை ஏற்குமோ? 3

அவிசொ ரிந்து வேள்வி கோடி
ஆற்று சின்ற பேற்றினும்
உயிர்பு ரந்த பேற்றை ஒம்பும்
உண்மை தமிழ்க் கல்லவோ? 4

தெய்வ மாரக் குருதிப் பலியைச்
செய்யும் வழக்கம் உண்டெனச்
சைவ மாறும் னாலில் ஏதுஞ்
சான்று காட்ட முடியுமோ? 5

அன்புக் கடவுள் கோவில் முற்றம்
ஆட்டுக் குருதி நாற்றமோ?
என்பை உருக்கும் அன்ப ரானார்
எவரு மிதனை ஏற்பரோ? 6

கொல்லும் வேள்விக். கொள்கை கொண்ட
கொடிய பண்பின் வடவரை
வேல்லும் புத்தன் அன்பின் ஆற்றல்
விருந்த ளிக்கும் உலகெலாம். 7

கடவுள் பெயரால் உயிரைக் கொல்லும்
காட்சி கண்டும் நாமெலாம்
உடலில் உயிரைத் தாங்கி வாழ்தல்
உண்மைத் தொண்டர் நகைக்கவோ! 8

ஆட்டை வெட்டுங் கத்திக் குங்கள்
ஆவி கொடுக்குந் துணிவுடன்
நாட்டைக் காக்கும் வீரத் தொண்டர்
ஞாலம் போற்றக் கூடுங்கள்! 9

தேரனைத் தட்டி வீறு கொண்டு
தொண்டு செய்யச் சேருங்கள்!
வானைக் கொண்டு வெட்டி னாலும்
வாய்மை வெல்லும் வாருங்கள்! 10

ஸ்ரீ கதிர்வேல் அன் கோ

— பிரபல நகைவியாபாரிகள் —

252, காங்கேசன்துறை நேடு, சீவன்கோலிலடி,
யாழ்ப்பாணம்.

மங்கையரின் அழகை அழகுபடுத்தும் ஆபரணங்கள்!
உறுதியான வேலைப்பாடு! * உத்தரவாதமான பவுண்!
அசல் வைரங்களைப்போல் பிரகாசிக்கும்
“ஜோதி” மார்க் ரெங்குடன் வைரங்களால் தயாரானவை!
அனேகவிதமான டிசைன்கள்!
நேரில் தெரிவுசெய்யுங்கள்!

Prop: அ. ஐ. காசிலிங்கம். தந்தி: “SRIVEL”

குறிப்பு: சிகப்பூர், பிளவு கப்பல் பிரயாணச் சீட்டுகள் எங்கள்
மூலமாக குறைந்த செலவில் ஒழுங்குசெய்து கொள்ளலாம்.

‘புலிக்குப் பிறந்தது’

அக்காலத்தில் பார்சியாவின் பெயரைக் கேட்டவுடனேயே சில நாடுகளுக்கு நடுக்கம். பார்சியா போர் தொடங்கினால் பேசத்தேவையில்லை. அத்தனைக்கும் காரணமாபிரந்தவன், றஸ்டம் என்றொரு வீரன். அவனது பெயரைக் கேட்டாலே போர்வீரருக்குப் பெரும் நடுக்கம். பல போர்வீரர் அவனுடைய வாள் இல் மாய்வதைப் பெரும் பேராகவும் கருதினர்.

றஸ்டம் தேசாபிமானமுள்ளவன். நாட்டின் பொருட்டுத் தன் வாழ்வையே துறந்தவன். அவன் தன் இளம் மனைவி ரமினாவை விட்டுப்பிரிந்தபோது அவள் கருப்பமுற்றிருந்தாள். அவள் கருவுயிரிக்கும் குழந்தையைத் தூக்கிப் பார்க்கக்கூட அவனுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. பெரிய படையுடன் போர்க்களம் புகுந்தான். எதிரிகளைச் சிதற அடித்தான். எங்கும் அவன் பெயர். எங்கும் அவன் புகழ். பார்சியாவின் முடிசூடாமன்னன் றஸ்டம். போர்முனையில் இருந்த காலத்தில் அவனுக்கு ஒரு செய்தி கிடைத்தது. வீட்டில் இருந்து வரும் செய்தியல்லவா? அதிக ஆவனுடன் செய்தியைப் படித்தான். “ஓ!” என்றது அவன் உள்ளம். பெண் குழந்தை பிறந்தாலே

எல்லோரும் இப்படித்தான் போலும்! றஸ்டம் தனக்குப் பெண் குழந்தை பிறந்திருந்ததை அறிந்து மிகவும் துக்கப்பட்டான். தனக்குப்பின் தன் பெயர் விளங்கத் தன் வீரதீர பராக்கிரமங்கள் பிரதிபலிக்கும்படியான ஒரு ஆண்மகவு பிறக்கும் என அவன் மனக்கோட்டை கட்டியிருந்தான். அவனுடைய மனக்கோட்டை தகர்ந்துவிட்டது. அவன் மனம் உடைந்து தன் வீட்டுக்கு மீளாமலே இருந்துவிட்டான்.

ரீயூறன் என்ற நாட்டை அவனோசியாப் என்ற மன்னன் அரசாண்டு வந்தான். அவனுக்குப் பார்சியாவைக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்று விரும்பும். அதனால் அவன் அநேக வருடங்களாகப் போருக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்தான். பெரிய படையராய் இருந்தது. ஏற்ற தலைவன் இல்லாமையால் சிலகாலம் தாமதம் ஏற்பட்டது. மிகவும் இளைஞான ஒரு வீரன் முன்வந்தான். பார்த்தால் அழகொழுகும் முகம். விசாலமான மாப்பு. தடந்தோள்கள். அவனைப் பார்ப்பவர்கள், ‘இவன் யாரோ!’ என வியந்து அவனையறியவிரும்பும் வண்ணம்

சி. குலரத்தினம்

வந்து நின்றான். ரியூறன் காட்டரசன் இவனை கண்கறிவான், அவன் தன் படையை நடத்திச் சென்றால் பார்சியா தன்னடியில் சரண்புகுந்துவிடும் என்று எண்ணினான். ஆனந்தன் கொண்டான். நஸ்டம் வயது முதிர்ந்தவனாய் விட்டானாகையால், இந்த இளைஞனை ஆடம்பரமாக வரவேற்றான்.

அந்த இளைஞன் - அவன் பெயர் சோரூப் - மிக முன்னேற்றமாகப் படையை நடத்திச் சென்றான். பார்சியாநாட்டு மகாபெருமாசனான கைகஸ் அத்தனைக் கேள்விப்பட்டான். சோரூப்பின் வலிமையை ஒற்றர்மூலம் முன்னரே அறிந்திருந்தான். செய்வது இன்னதென்று அவனுக்குத் தெரியவில்லை, திகைத்து விட்டான். சூஞ்சி வி மருந்து - நஸ்டம் தானே! அவனை அழைத்தான். போர் நடந்தால் உபசாரமாகவும், போர் நிறைவேறியவிட்டால் பீரமுகமாகவும், அரசன் நடந்து கொண்ட காரணத்தால், நஸ்டம் பின்னின்றுன். அரசனால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. என்ன செய்வான்? எதிரி பலமாக முன்னேறி விட்டான். இவன் வெற்றிகரமாகப் பின்வாங்கவும் ஆயத்தமில்லை.

உடனே நஸ்டத்துக்கு ஒரு கடிதம் விரைவில் எழுதினான்:

“முன்னேறும் இளைஞன் உன்னையே நிகர்க்கின்றானும். அவனை எதிர்த்து முன்னின்று இறந்தவர் தொகை எஞ்சியவர் தொகையிலும் இரண்டு பங்காய்விட்டது. உன்னையன்றி இனி எனக்குத் தஞ்சம் இல்லை. உடனே வர, என்னைக் காப்பாற்று. காட்டைப் பாதுகாத்துக்கொள்” என்றெல்லாம் எழுதியதை நஸ்டம் படித்தான். அவனுக்குப் போருக்கம் குறைந்திருந்தது. செய்திகொண்டு வந்தவர்கள் “பார்சியா அழிந்துிறது. இன்னும் பதுக்கமா?” என்று கண்ணீருக் கம்பலையுமாக மன்றாடினர். நஸ்டம் மறுபடியும் செய்தியைப் படித்தான்: “முன்னேறும் இளைஞன் உன்னையே நிகர்க்கின்றானும்.....” “யாரோ இவன்? ஆ! எனக்கு ஒரு மகன் பிறந்திருந்தால் அவன் இவனைப் போல இராணு! இவன் யார் என்று பார்ப்போம்” என்றெழுந்தான்.

ஆன்றிடிவு வீரர். திரண்டனர். விருத்தும் வேடிக்கையும் வேண்டுமளவு நடந்தது. விடியும் வேளையில் புறப்பட்டார்கள், நஸ்டம் முன்னே சென்றான். பெரியவீரர் பின்தொடர்ந்தனர். நஸ்டம் தன்போர்க்குதிரையில் ஏறிவந்ததை அரசன் கண்டான். அவனுக்குச் சந்தோஷம் அளவுகடந்து விட்டது. இரண்டு கைகளையும் அகலவிடுத்தது வீரனை வரவேற்றான். “இனி என்சாடு எனது, நஸ்டம்... உன்முன் எதிர்ப்பவர் யார்?” என்று உபசாரம் செய்தான்.

நஸ்டம் அண்மையில் எழுந்ததை சோரூப் கேள்விப்பட்டான். அவனை விரைவில் பார்க்க அவன் பேராவல் கொண்டிருந்தான். ஆனால் அவனுடைய கண்பர், “நஸ்டம் அங்கு வரவில்லை” என்று அவனிடம் கூறினர்.

சோரூப் நேரில் அரசனிடஞ்சென்றான். “பார்சிய நாட்டு வீர

மண்ணை! என்னுடன் போராட வா!" என்று. அரசன் அஞ்சினான். நஸ்டத்தினிடம் செய்தியை அறிவித்தான். அரசன் தனக்குச் செய்த தவறினை எண்ணி நஸ்டம் வாளா இருந்தான். சென்ற தூதர் "ஓகோ! நஸ்டம் வயது போனபடியால் அஞ்சுகிறான். இப்படியும் பயங்கொள்ளியாவதோ!" என்று பரிசு செய்தார்கள். "நானு பயங்கொள்ளி!" என்று சினந்து எழுந்தான். "நான் நஸ்டம் என்று போகமாட்டேன். நான் மாறுவேடத்தான் செல்வேன்" என்று மாறுவேடம் பூண்டு இளைஞன் முன் ஏகினான். பாரதீசர் ஆரவாரஞ் செய்தனர்.

சோரூப் தன்னிடம் வந்த எதிரியைப் பார்த்தான். அவனுக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. இதுகாறும் தன்னை எதிர்த்த வீரர் எவரும் இணையானவர்களாய் இருக்கவில்லை. இவன் ஒருவேளை என்னுடன் சிலமணி நேரமாவது யுத்தஞ் செய்யலாம் என எண்ணினான். இரண்டு படைகளும் கன்னியாகுமரிக்கு மேற்கிலும் கிழக்கிலும் உள்ள கடல்போல ஆரவாரித்தன. இரண்டு படைகளுக்கும் இடையில் மணல் நிறைந்த வெறுந்தரை. இந்த நிலத்தில் இரண்டு தலைவர்களும் ஒருவரை யொருவர் நோக்கி நடந்தனர். இரண்டு படைகளும் அசைவற்று நின்றன.

நஸ்டம் தன்னை நோக்கிய வீரனை நோக்கினான். அழகு, இளமை, வீரம், அஞ்சாமை, முகமலர்ச்சி - இவையெல்லாம் கண்டான். இன்னும் என்ன? இவன்

யாராயிருக்கலாம்? என்று எண்ணினான். அவனுக்கு இளைஞனிடம் இரக்கமுண்டாயது. 'இவன் யாராயினும் சரி. இவன் ஏன் வீணில் இறக்கவேண்டும்? இப்படியான வீரன் ஆயிரத்தில், லட்சத்தில், இல்லை; கோடியில் ஒருவன்' என்று எண்ணியவன் வீரனை நோக்கிக் கூறினான்; "தம்பி, நீ ஏன் வீணில் மரணத்தை நாடுகிறாய்? உன்னைவிட வேறு வீரர் உங்கள் காட்டில் இல்லையா? அவர்களில் ஒருவன் இன்று போருக்கு வந்தால் என்ன? நீ என்னுடன் வா, எங்கள் படையில் சேர். உன்னை நான் மகன் என ஸ்வீகரித்து செய்ய ஆசைப்படுகிறேன். என்னவோ! என் மனம் உன்னை நாடுகிறது... தம்பி - மகனே! வா நான் உன்னைக் கொன்றேன் என்ற பழி எனக்கு வேண்டாம்..."

இவ்வாறு நஸ்டம் கூறிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட சோரூப் ஒடோடியும் சென்றான். நஸ்டத்தின் காலில் வீழ்ந்தான். 'பிரபோ! நீங்கள் என்னுடைய தந்தையாரா? நீங்கள் நஸ்டம் என்ற வீராதி வீரன் தானே? உண்மையைச் சொல்லுங்கள்...' என்று கெஞ்சினான்.

"ஓகோ இவனுக்கு இவ்வளவு தந்திர உபாயங்கூடத் தெரியும் போலிருக்கிறது" என்று நஸ்டம் நினைத்தான். நான் இவனிடம் என்னை வெளிப்படுத்தினால் இவன் அஞ்சிவிடுவான். உடனே கெஞ்சிப் புறமுதுகு காட்டி ஓடுவான். ஒடிப்போய் 'பாசறையில் தான் வெற்றிகரமாக நஸ்டத்தை எதிர்த்ததாகப் பெருமை கொள்

வான், இவனிடம் உண்மையைக் கூறக் கூடாது” என்று தீர்மானித்தான்.

“நான் நஸ்டம் அல்லேன், வீர நஸ்டம் இங்கு வருவானா? உன்னைப்போன்றவர்களை அவன் எதிர்ப்பானா? அவனுக்கு நீ இணையானவனா? அவனை நீ கண்டால் ஒடோடியும் மறைந்துவிடுவாய், போதும்... வாளை எடு, வர போருக்கு...”

கேட்டான் சோரூப். “ஓ! நீ பெரிய வீரன். இவ்வளவு விரைந்தை ஏன்? நான் ஒரு பெண் என மனத்திடட எண்ணினை போதும்? இங்கு இன்று நஸ்டம் வந்தால் போர் நடைபெறாது. உன்னுடைய பருத்த உடம்புக்கு என் அஞ்சவில்லை, வா!”

“டபார், டங், டங், டங், டபார்”

அமைதியான மைதானத்தில் பெரிய யுத்தம். இரண்டு வீரரும் தனியுத்தம் செய்தனர். இருவரையும் இரண்டு சிங்கங்களென்பர். இரண்டு கழுஞ்சுள் என்பர். நெடுநேரம் இருவரும் எதிர்த்தனர். காட்டில் வைரமேறிய பாலை மரத்தைக் கோடரியால் தறிக்கும்போது உண்டாகும் சத்தம் போல, ‘டங், டங்’ என்னும் ஒலிகேட்டுக்கொண்டே இருந்தது. நஸ்டம் இதுவரை இவனைப்போன்ற எதிரியைக் கண்டிலன். இவனை என்ன செய்யலாம் என்று எண்ணி வானை ஒருவிதமாக ஒங்கி ஒரே வெட்டில் கருமத்தை முடிப்பற்கு உன்னினான். தூர் அதிர்ஷ்ட வசமாக வீச்சுச் சறுக்கிவிடவே நஸ்டம் நிலத்தில் வீழ்ந்தான். ....

சோரூப் விரும்பினால் அவனை ஒரு வெட்டில் பிரேதமாக்கியிருக்

கலாம், விழுந்தவனை வெட்டுவது சோரூப்பின் வீரமல்ல. எதிரி எழுந்து மறுபடி வாளோச்சும் வரை சோரூப் காத்திருக்கான். நஸ்டமும் வெட்கமுடன் எழுந்தான். சோரூப் அவன் நிலைமைக்கு வருந்தினான். “பிரபு, போதும்; இனி யுத்தம் வேண்டாம்” என்று அவனுக்கு ஆறுதல் சொன்னான். நஸ்டத்தைக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது. “ஓ! நடனமாதே! நான் தோற்றுவிட்டேன் என்று நினைத்தாயோ? வானை எடு!” என்று கத்தினான். மீண்டும் வாட்போர் தொடங்கியது. பயங்கரமான முறையில் நஸ்டத்தின் போர்க்குதிரை கலைந்தது. சோரூப் வானை மாறிமாறி விளினான். அதில் ஒரு பலமான வீச்சுடன் சோரூப்பின் வானுண்டுண்டாய்ப் பறந்தது. கையில் பிடிமாதிரி தங்கியது. ஆனால் அது, நஸ்டத்தை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கியது. அவன் நிலைதளர்ந்து, தலைசுழன்று, ஒரு ஆட்டம் ஆடி நின்றான். உடனே சோரூப் தன் ஈட்டியை எடுத்தான்.

நஸ்டம் பார்த்தான்; போர் ஈடிக்கப்போகிறது. “நஸ்டம்!” என்று பல்லு நெருமினான். அவ்வளவில் சோரூப் தன்னெதிரியை நோக்கினான். சோரூப்பின் கவசம் தானே நழுவி மணலில் வீழ்ந்தது. நஸ்டம் வீசிய ஈட்டி சோரூப் என்ற மலையில் இரத்த ஆறு பெருகச்செய்தது. மலையும் இரத்த ஆற்றில் சாய்ந்தது.

நஸ்டம் நிலத்தில் வீழ்ந்த எதிரியைப் பார்த்துப் பரிசு செய்து சொல்வானாயினான்: “இன்று நீ பார்சிவவீரனை வென்று

அவன் ஆயுதங்களைப் பரிசாக அணியகினைத்தாய். நீயே இன்று நரிகளுக்கு கல்விநூந்தாயினை...” இவ்வார்த்தையைக் கேட்டான் சோரூப். .... “ஓ வீர, உன்னுடைய வீரம் என்னை வெல்லவில்லை; உன் பருத்த சடலம் என்னை வெல்லவில்லை. பின் என்னை வென்றது என்ன? சொல்லுகிறேன் கேள்: ‘நஸ்டம்’ என்ற அந்தச் சொல்! அதைக் கேட்டதும் நான் வலியிழந்தேன். இல்லை, கவசம் நழுவிவிட்டது. நீ என்னை வென்றுவிட்டதாகப் பெருமை கொள்ளாதே. என் தந்தை நஸ்டம் உயிரோடிருக்கும்வரை உன்னை விடமாட்டார். அவர் உன்னைக் கொன்று பழிவாங்குவார்” என்றான்.

சோரூப் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்ட நஸ்டம் வியப்படைந்தான். “இது என்னபேச்சு? நஸ்டத்துக்கு மகன் இல்லையே!” என்றான்.

“நான் நஸ்டத்தின் மகன், நஸ்டம் என் தந்தை. என் தாயார் ரயின”

நஸ்டம் திகைத்தான். உருகினான். “வீர, உன்னைப்போன்ற ஒரு மைந்தனைப் பெறுவதைப் பெரும்பேற்றென்ப பெருமிதமாக நஸ்டம் எண்ணுவான். ஆனால் அவனுக்குப்பிறத்தது ஒரு பெண் குழந்தை. அவளையும் அவன் இன்னமூங்கண்டிலன்.”

சோரூப் சொன்னான்: “இறக்கப்போகிற நான் ஏன் பொய் சொல்ல வேண்டும்? நஸ்டம், தான் பிரிந்தபோது பிறக்கும் குழந்தை கையில் தீட்டிவிடும்படி

சொன்ன அடையாளம் என்னுடைய கையில்.....”

சட்டையை நீக்கி அடையாளத்தைக் கண்டான். “ஐயோ, மகனே! என்மகனே! இதுஎன்ன? கனவா?” என்றான். எழுந்தான்; மணவிலும் மைந்தன்மேலும் வீழ்ந்தான்; புரண்டான்; கதறினான்; வெம்பினான்; அசைவறக்கூடந்தான். சோரூப் மெல்ல நகர்ந்தான்; தந்தையைத் தழுவினான். “நீங்கள் ஏன் கலங்கவேண்டும்? விதிவன்து. விதியை வீரரும் வெல்லமுடியாது. எழும்புங்கள், இருங்கள், என் தலையை மடியில் வைப்புகள். கண்ணீரால் என் முகத்தைக் கழுவுங்கள். ஒரு முத்தம். ‘என்மகனே’ என்று ஒருமுறை சொல்லுங்கள்! ..... ஆகி பிரியமுன்னம்.....”

நஸ்டம் எல்லா கிபரத்தையும் அறிந்து கொண்டான். குழந்தை பிறந்தகாலத்தில் தன்னுடன் பிள்ளையை வைத்திருக்க விரும்பியே அவனுடைய மனைவி பெண் குழந்தை பிறந்தது என்று அறிவித்திருந்தாள். ஆனால், புவிக்குப் பிறந்தது பூனையாக வாழுமா? நஸ்டத்தைக் காண முடியாமலே, ஈற்றில் போர்முனைக்கு சோரூப் சென்றனென்பதையும் அறிந்தான். போர்முனையில் இருவரும் சந்தித்தபோது ஒரு வரையொருவர் அறிந்தும் அறியாமற்போனது விதிவசம் என்று கலங்கினான்.

சோரூப்பின் ஞாபகமாக நாட்டிய நடுகல்லில் “வீர நஸ்டம் விபரமறியாமல் கொன்ற, அவன் வீர மைந்தன் சோரூப்” என்று எழுதப்பட்டது. *

சப்த கோபுரங்கள்

“இறைமணி”

இந்தியாவுக்குப் போகவேண்டுமென்றும், அங்குள்ள மகான்களையும், தெய்வத் திருப்பதிகளையும் காணவேண்டுமென்றும் ஒரு பெரும் அவரணீண்டகாலமாக என் மனத்தை உறுத்தி வந்தது. சென்ற ஆண்டில், இந்தியாவின் சுதந்திர விழாக் கொண்டாட்ட விபரங்களைச் செய்தித் தாள்களில் கண்டும் ஆகாயவசனியில் கேட்டும் என் மனத் துடிப்புமேலும் அதிகரித்தது.

இந்த நிலையில் திடீரென இந்தியாவுக்குச் செல்லும் சந்தர்ப்பம் ஒன்று ஏற்பட்டதும் இன்பப் பூரிப்பில் தலைகால் தெரியாமல் தள்ளிக் குதிக்கத் தொடங்கிவிட்டேன். இந்திய மண்ணில் கால் வைக்கும் வரைக்கும் தான் இந்த நிலைமை. ஆனால் செல்வக் கொழிக்கும் பூமி, செந்தமிழ் வளர்ந்த பூரியென்றெல்லாம் நான் கண்டிருந்த இன்பக் கனவுகள், சாப்பாட்டுக் கடைகளின் முன்னால் எச்சிலிலைக்குத் தவம் கிடப்போரையும், அரைகுறைப் பேச்சாய் அந்நிய மொழி கலந்து தமிழ் பேசுவோரையும் கண்டதும் எங்கோ மறைந்துவிட்டன. நீர்வள நிலவளம் பெற்றுப் பண்டைப் பெரும்புதழ் படைத்திருந்த நம் பாரதநாட்டுக்கா இக்கதி? அந்நிய நாட்டுயின் பெறுபேறு இது போலும்!

தமிழ் நாட்டிலுள்ள கலைக் கோயில்களையும் கலாபீடங்களையும் கண்டதும் இத்தனை இடையூறுக

ளினிடையேயும் இவை தலை தூக்கி நிற்கின்றனவே என்ற பெருமிதம், தமிழ்நாட்டின் தலை சிறந்த அறிஞர்கள் ஒரு சிலரையாவது கண்டு உரையாடியதி லுண்டான மகிழ்ச்சி - இவை எனது புண்பட்ட உள்ளத்தில் தேன்மாரி சொரிந்தன. இவ்வறிஞர் கூட்டமும் கலைப்பயிற்சியும் நான் இந்தியாவிலேயே தங்கிவிட்டாலோ என்று நினைக்குமாறு என் மனத்தைக் கலக்கிவிட்டன. தமிழ்நாட்டில் நான் கண்ட சிற்பக் காட்சிகள் என்றும் என் மனத்தைவிட்டு நீங்காதென்பது உறுதி. அவற்றுள் மகாபலிபுரம் என வழங்கும் மாமல்லபுரத்தின் ஏழு கோபுரங்களை முக்கியமாகக் குறிப்பிடவேண்டும்.

* * *

சென்னை மாகாணத்தில் செங்கற்பட்டு ஒரு முக்கியமான புகையிரத நிலையம். இந்நிலையத்திலிருந்து சுமார் முப்பத்தைந்து கல் தொலைவில் கடற்கரையருகே கம்பீரமான குன்றுகள் சிலவுள. கலைக்கே இருப்பிடமான இந்த இடத்தை அடைந்துவிட்டால் பிரயாணத்தினுண்டான அலுப்பு, மனச் சோர்வு, பசியாவுமே அகன்று விடுகின்றன. அவ்விதமான ஓர் அற்புத சக்தியை அங்கு கண்டேன். என்னுடன் யாத்திரை செய்தவர் இருவர். ஒருவர் கலை யுணர்ச்சியும், ஓவியத் திறமையும் கிரம்பப்பெற்ற யாழ்ப்பாணத்து நண்பர். மற்றவர் என் மாணவர்.

சென்னை மாகாணத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து பலமுறை இக்கலைக்கோயில்களைத் தரிசித்தவர். அவர் புரிந்த உபசாரங்கள் எமது வாத்திரையில் சிரமத் தேரன்றது வரது செய்துவிட்டன.

புதை பொருளாராய்ச்சியின் பயனாக இன்று நாம் சிற்பக்கலையின் சிகரங்களான அஜந்தா, எல்லோரா, எலிபெண்டா, மகாபலிபுரம் இவற்றைப்பற்றி ஓரளவு அறிந்திருக்கிறோம். சிற்பக்கலையில் விருப்புடைய எவரும் மகாபலிபுரத்தின் சப்த கோபுரங்களைப்பற்றி அறிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியமாகும். மகாபலிபுரம் புகழ்பெற்றவோர் புண்ணியஸ்தலம். அன்றிபும் ஒரு புராதன நகரமுமாகும்.

சப்த கோபுரங்களும் புராதன சின்னங்களாக மகாபலிபுரத்தை அலங்கரிக்கின்றன. இவை முற்காலத்தில் கட்டப்பட்ட இந்து தேவாலயங்களின் யாழடைந்த கருவூலங்கள். காலவேறுபாட்டால் சிதைந்துவிட்ட இக்கோயில்களை இன்று ஞாபகமுட்டுவன், இந்த ஏழு கோபுரங்களுமேயாகும். அக்காலத்தவரது சிற்பக்கலையின் சிறப்பை இன்று உலகத்தவர்க்குணர்த்துவன இவைகளே. காலதேவனின் கொடுமைக்கெதிரே தலைநிமிர்ந்து நிற்கும் இக்கோபுரங்கள் 'எம்மை அழிக்க வல்லாரும் உண்டு கொலோ?' என்று அறைகூவுவன போன்று காட்சியளிக்கின்றன. முன்பிருந்த தூண்கள் பல இன்று மறைந்து விட்டன. கடல் கோள்களினாலோ பிற ஏதுக்களினாலோ அழிந்துவிட்டன போக, எஞ்சியிருப்பன பழங்கதையை இன்று எமக்

குணர்த்துவனபோன்று காணப்படுகின்றன. பக்கத்திலிருக்கும் தீபஸ்தம்பத்துக்கருகில் பூமியை அகழ்ந்து ஒரு கோவில் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அதில் பல தெய்வங்களின் லிங்கிரகங்கள் அகப்பட்டனவாம். அவைகளில் காணப்படும் சிற்ப வேலைப்பாடுகள் துண்கலைத் திறன்மைந்து அபூர்வமாக விளங்குகின்றன. மலிஸாமாரத்தினி, ஏம்புரி, ஏமநகர் என்னும் முப்பெயர்கள் கொண்டு இவ்வாலயங்கள் அழைக்கப்படுகின்றன.

ஏறக்குறைய நூறடி உயரமுள்ள குன்றுகள். அவற்றில் வர்ண ஒயிச்சுலை குடிக்கொண்டிருக்கிறது. சைத்திரீகர்களுக்கு இது சிறந்த விருந்து. என்னுடன் வந்திருந்த நண்பர் சில படங்களை அடியொற்றி எழுதிக்கொண்டார். இக்குன்றுகளுக்கருகில் வேறு ஆலயங்களும் எழுப்பப்பட்டிருக்கின்றன. மதிற்சுவர்களிற் காணப்படும் சித்திரங்களுட் பல புராணக்கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டன. விஷ்ணுவின் அவதாரங்களைத் தத்ரூபமாக விளக்கிக் காட்டும் சிற்பங்களும் கல் வெட்டுகள் பலவும் வராஹஸ்வாமி ஆலயத்தில் காணப்படுகின்றன. இக்கல்வெட்டுகளும், கற்சிலைகளும் மிக நேர்த்தியாகவே இன்றும் விளங்குகின்றன.

கடலைகள் தன்பாதங்களில் மோதும்படி இன்னொரு ஆலயம் கடற்கரையோரத்தி லிருக்கிறது. அலைகள் புறச் சுவர்களில் மோதி மீண்டு செல்லும் காட்சி அரிய பல உண்மைகளை அறிவிப்பது போன்றிருக்கிறது. அங்குள்ள குன்றுகளில் ஆறு குகைகள்

Digitized by Noolaham Foundation. noolaham.org | aavanaham.org

வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. கோவில்களுட்பல, கிறிஸ்து சகாப்தத்துக்கு முந்தியன. கடலோரத்திலிருக்கும் ஆலயம் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தியது. இது திராவிடக் கலையைப் பின்பற்றியே கட்டப்பட்டிருக்கிறது. திராவிட நாகரீகத்தின் மிகப்பழைய அறிஞரின் யிதாவாகும். விஜய நகர அரசர்கள் தென்னிந்தியாவில் ஆட்சிபுரிந்தபோது கட்டத் தொடங்கிய சில கோவில்கள் எதிரிகளின் படையெடுப்பினால் முற்றாகக் கட்டி முடிக்கப் பெறாத நிலையில் இன்று காணப்படுகின்றன. சுமார் ஆயிரத்து முந்தைய ஆண்டுகளுக்கு முன் பல்லவ மன்னர்கள் காலத்திலெழுப்பப்பட்ட சிற்ப சிகரங்களும் சிலவுள். அக்காலத்தரசர்கள் சிற்பக் கலைக்கு அளித்துவந்த ஆதரவுக்கு இவை

கள் சான்று பகருகின்றன.

சப்தகோபுரங்களிலும், பக்கத்துள்ள கோவில்கள் கற்குகைகளிலும் காணப்படும் சித்திரவேலைப்பாடுகள் அக்காலத்துச் சிற்பிகளின் அபாரமான திறமையையும் அவர்களது அளவுகடந்த கலையார்வத்தையும் நன்கு பிரதிபலிக்கின்றன. புராதன சிற்பக் கலையினை நமக்கும் வருங்கால சந்ததிக்கும் எடுத்துக்காட்டும் தன்மை இவற்றில் நன்கு அமைந்திருக்கின்றது.

திரும்பி வரும்போது வழியில் மற்றும் இரண்டொரு ஓயியங்களைத் தரிசித்தோம். இலங்கைக்கு வந்து இரண்டொரு மாதங்களாகி விட்டபோதிலும் சப்த கோபுரங்களின் காட்சி அன்றுபோல் இன்றும் என் கண்முன் தோன்றுகிறது. *

புதிய வெளியீடுகள்

பாரதீயம் முதலாம் பாகம் (சிற்பிலக்கணம்) விலை ரூபா	1-00
„ இரண்டாம் பாகம் „	1-35
„ மூன்றாம் பாகம் „	(அச்சில்)

இந்த மூன்று தமிழ் இலக்கணங்களும், தமிழ் மொழி பயிலும் பிள்ளைகளுக்கு மூன்றாம் வகுப்புத் தொடக்கம் எட்டாம் வகுப்புவரை முறையே உபயோகமாகும் வண்ணம் பல உதாரணங்கள் விளக்கப் படங்களென்னு மிவற்றுடன், இக்காலத்திற்கு ஏற்றவாறு பண்டிதமணி க. சு. நவரீத கிருஷ்ண பாரதியவர்களால் நவமரக இயற்றி எங்களால் அச்சிடப்பெற்றன. பல வித்தியாசாலிகளில் உபயோகிக்கப்படுகின்றன.

எவல். எவல். சண்முகநாதன் & சன்வல்

— யாழ்ப்பாணம் —

பட்டிக்காட்டான் பார்த்த படம்

தேற்றுப் படம்பார்க்கப் போயிருந் தேன்நான் — அதை
நினைக்க நினைக்கநெஞ்சு நிறையுதே அண்ணே!
சோற்றுக்கு வழியின்றிச் சீரழிந் தாலும் — நீ
சாகமுன் ஒருமுறைபோய்ப் பார்த்துவா அண்ணே.

என்னென்ன அற்புதங்கள் கண்டிட்டே னண்ணே — அதில்
எதைத்தான் நாணுனக்குச் சொல்லுவே னண்ணே!
வன்னப் பறவையெலாம் பாடுதே அண்ணே — அங்கு
வானத்திற் சந்திரனும் தோன்றதே யண்ணே!

கண்ணைப் பறிக்குமிளம் கன்னிக ளண்ணே — அங்கு
காதல்லிளை யாழியிகக் களிக்கிறு ரண்ணே!
எண்ணம் பறிகொடுத் தங்கவர்க ளுடனே — நான்
ஏதோ கதைப்பதுபோல் இருந்தது அண்ணே!

ஆப்பன் அறுமுகனும் ஆனை முகனும் — அங்கு
ஆளாக வந்துஅருள் புரிகிறு ரண்ணே!
தப்பை யுணர்ந்துகைகள் கூப்புமுன் னமே — அவர்
தாலிப் பறந்தோடி மறைகிறு ரண்ணே!

மலையின் மகளைமண முடித்த கடவுள் — கயிலை
மலைமீது மனையாளோ டிருக்கிறு ரண்ணே!
கலையி னுயர்வுசினி மாக்கலைதா னண்ணே! — என்றும்
காலத் துயர்வுகலி கால்ந்தா னண்ணே!

பாட்டன் கொப்பாட்டனிதைப் பார்த்தாரோ அண்ணே — அன்றி
அப்பனுக்கும் ஆச்சிக்கும் தெரிந்ததோ அண்ணே!
ஏட்டிப் படிப்பையெல்லாம் படித்ததே யல்லால் — அவர்
ஏதுமே அறியாம லிறந்திட்டா ரண்ணே!

— 'நடனம்'

இந்துக்கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.

நமது நிலைமையும் கடமையும்

ஈழத்தமிழரின் தலைநகராய் விளங்கும் யாழ்ப்பாண நகரிலே பல கலைகளுக்கும் வளர்ப்புப் பண்ணைகளான ஆங்கிலக் கலாசாலைகள் பல இருக்கின்றன. எங்கள் கல்லூரிகள் ஒவ்வொரு துறையிலும் திறமையுடைய ஆசிரியர்களைத் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளன. ஆனால் வருஷாவருஷம் வெளியிடப்படும் பிரசித்த பரீட்சை (S. S. C.) முடிவுகளைக் கொண்டு நாம் அறியக் கிடப்பது யாதெனில் நம் கலாசாலை மாணவர்கள் குறிப்பாகத் தமிழறிவு ருன்றியவர்கள் என்பதாம். இதனைக் கடந்த இரண்டு வருடப் பரீட்சை முடிவுகள் நன்கு வலியுறுத்தும். இக் குறைபாடு இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களிலும் உண்டாயினும் ஈழத்தமிழ் மலிந்த விளங்கும் யாழ்நகரிலே தென்படுவது இங்குள்ள தமிழருக்குப் பெரும் இழுக்காகும்.

அழிந்தினும் இனிய தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாய்க் கொண்ட நாம், அதை விரும்பிக் கற்காது புறக்கணித்து விடுவது மிகவும் மிசனத்துக்குரிய காரியம். நம் கலாசாலை மாணவர்களுக்குத் தமிழ் என்றாலே கசப்பு. தமிழ்ப்பாட நேரம் எப்போது கழியுமென்று ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். இவ்வெறுப்பு, தமிழ் ஆசிரியர்கள் தகுந்த விதமாய் கற்பியாமை யால் உண்டாயதோ, பெற்றோராலேதான் உண்டாயதோ என்பது ஆராயத்தக்கது.

எங்கள் கலாசாலை மாணவர்க்குத் தமிழ் பேச வெட்கம். அப்படியிருந்தும் பேசமுற்பட்டால் அவர்கள் வாயிலிருந்து வெளிவருவதும் கொச்சைத் தமிழ். அப்படிப் பேசுவதில் அவர்களுக்கு ஓர் தனி இன்பம் பிறக்கும். அவர்களை உடன் மாணவரும் பெரிதும் மெச்சுவர். கலாசாலைகளில் காலை தொட்டு மாலைவரை கேட்பது ஆங்கிலம், பேசுவது ஆங்கிலம். எல்லாம் ஆங்கில மயந்தான். வீட்டிலே தமிழ் பேசும் ஒரு சிலரும் கொச்சைத் தமிழையே பேசுவர். பட்டினப் பகுதிகளில் உள்ள பெற்றோரும் தங்கள் பிள்ளைகளை வீடுகளிலும் ஆங்கிலம் பேசும்படி ஏவுகின்றனர். இவர்கள் தமிழில் முன்னேறுவதெப்படி? தமிழ் பேச நாணுபவர்கள் தம்மைத் தமிழர் எனக் கூறல் பரிசுக்கத்தக்கது.

ஆனால் நம் கல்விப்பகுதியார் தமிழைக் கட்டாய பாடமாக்கியுள்ளனர். இதனால், தமிழில் சித்தி எய்தாவிடில் தாம் முழுப் பரீட்சையிலும் தவறவேண்டி நேரிடும் எனப் பலர் எண்ணினர். இவ்வெண்ணமே அவர்களை ஒருவாறு தமிழ் கற்கத் தூண்டிவிட்டதெயொழிய அவர்கள் தமிழ்பால் கொண்ட அன்பன்று. பல மாண

படித்துப் பார்த்து

மனோன்மணி நாடகம்:

[ஆசிரியர்: பிரான்லிஸ் கிங்ஸ்பரி. கிடைக்குமிடம்: இலங்காபிமானி அச்சியந்திரசாலை, சாவகச்சேரி. விலை சதம் 65.]

பேராசிரியர் பெ. சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் பல அழகு வாய்ப்ப இயற்றிய மனோன்மணி பத்துக்கு வழி தூலாக, இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர் கலைமாணி பிரான்லிஸ் கிங்ஸ்பரி அவர்கள் எழுதிய தமிழ் வசன நாடகம் இது. தமிழ் மாணவர்கள் மனோன்மணியத்தைக் கற்பதற்கு இந்நூல் முதற்படியாக அமைந்துள்ளது. பிரான்லிஸ் கிங்ஸ்பரி அவர்களின் கைவந்த எளிய இனிய வசனநடைக்கு இது ஓர் எடுத்துக் காட்டாக விளங்கும்.

முத்தமிழ் வழங்கிய பழந்தமிழ் நாட்டில், இடைக்காலத்தே அவை குன்றிப் போக, பிற்காலத்தே அவற்றினை வளர்க்க முற்பட்ட பெரியார்கள் பலர். அவர்களுள் பிரான்லிஸ் கிங்ஸ்பரி அவர்கள்,

தமது தந்தையாராய சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்களின் அடிச்சுவட்டிலே சென்று இயற்றியழையும், தற்கால நடைபிலே நாடகத்தமிழையும் வளர்க்க முற்பட்ட அறிஞராவர். இந்நூல் நாடகமாக நடிப்பதற்கும், உயர்தர மாணவர்கள் படிப்பதற்கும் தரமானது. நூலாசிரியரின் ஞாபுகார்த்தமாக இந்நூலின் முதற்பதிப்பு இப்பொழுது வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

காந்தீயம்: வெளியிடீவோர்: அக்லிலவங்கைக் கருணைக்கழகம். காரியாலயம்: நீர்வேலி, கோப்பாய் P. O. (இலங்கை) விலை ரூ. 10 'லட்சியவாதி காந்தி மகாணின் கணவுகளும் விருப்பங்களும் நனவாசி நிறைவேற வேண்டும்' என்ற உயர்ந்த நோக்கத்தோடு ஆரம்பிக்கப்பெற்றுள்ள இப்பத்திரிகையின் முதலிரு இதழ்களும் வரப்பெற்றேயும்.

இந்நியாவினிருந்து பம்பாய் பிரதமர்முதலாக அநேக தலைவர்க

வர்கள் இப்பொழுதும் தமிழ் கட்டாய பாடமா பிராவிடின் எவ்வளவு பாக்கியவாண்களாவோம் என்று எண்ணி எண்ணி வருந்துகின்றனர்.

ஆகையால் ஆங்கிலக் கலாசாலையில் கல்வி பயிலும் மாணவர், விசேஷமாய்த் தமிழர் — அதிலும் யாழ்ப்பாண இளைஞர்களாகிய நாங்கள் — தமிழை அலட்சியஞ் செய்யாது பெரிதும் விரும்பிக் கற்கவேண்டும். உயர்ந்த தமிழ் நூல்களையும் சிறந்த தமிழ்ப் பத்திரிகைகளையும் ஒழுங்காக வாசிக்கும் பழக்கத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். இதுதான் எங்கள் தமிழறிவை வளர்த்து, நாவலர் பிறந்தும் நாட்டின் பழம் பெரும் புகழைப் பாதுகாக்கலாம்.

வாழ்க தமிழ் மொழி! வாழ்க தமிழகம்!

— ச. ஸ்ரீனிவாசன்,
சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி, யாழ்ப்பாணம்.

ளும், சென்னைச் சட்டசபை அங்கத்தவர் பலரும், இலங்கைப் பெரியார்கள் சிலரும் 'காந்திய'த் துக்கு நல்வரவு கூறி ஆசிரீவதித் துள்ளார்கள்.

இரண்டாவது இதழில் காந்தியக் கொள்கைகளைப் பரப்பும் கட்டுரைகளும், செய்திகளும், இரு கவிதைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

சரியான சமயத்தில் காந்தியம் தோன்றியுள்ளது. இதற்குப் போதிய ஆதரவளித்து வளர்க்கவேண்டியது தமிழ்மக்கள் கடமை.

தமிழ்த் தேன்றல் முத்தமிழ்ச் சித்திர மலர் 1948. ஆசிரியர்: வே. வ. இராமசாமி. கிடைக்குமிடம்: தமிழ்த் தேன்றல் அலுவலகம், கீழ்க்கடைத்தெரு, சிறுதுரைக்கா. விலை ரூபா 2-00.

அமரர் மகாத்மாஜியின் மூவாணப் படத்தை மேலட்டையிலே தாங்கி, வழக்கமான அளவில் (டெம்மி 1/2) 200க்கு மேற்பட்ட பக்கங்களுடன் இம்மலர் வெளியாகியுள்ளது.

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, சோமசுந்தர பாரதியார், தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரனார், டி. கே. சி. முதலிய பல தமிழ் அறிஞர்களின் கட்டுரைகள் மலருக்கு மணமூட்டுகின்றன. அறிஞர் பலரின் உருவப்படங்களும், வேறு பல வர்ணப் படங்களும் மலரை அலங்கரிக்கின்றன.

சிறுகதை ஒன்றே ஒன்று மாதிரியும் இடம் பெற்றுள்ளது. ஆனாலும் பொறுமையுடன் படித்துப் பயன்பெறவேண்டிய பல விஷயங்கள் உள்ளன.

கலாநிதி: கலையாக்கல் கருதிய மும்மாத வெளியீடு. பிரகரிப்பது: யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிசிறுத்திச் சங்கம், கிடைக்குமிடம்: தி.சதாசிவஐயர், சுன்னாகம் (இலங்கை). தனிப் பிரதி 50 சதம்.

ஆறு வருடங்களுக்கு முன்னால் — தமிழ்நாட்டிலே பத்திரிகைக்குரியல் இன்றுபோல் அதிகரிக்காத நாளிலே — யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கலாநிதி தோன்றிற்று. தெரிந்தெடுக்கப்பெற்ற சிறந்த அறிஞர்களின் எழுத்தோவியங்கள் அப்பத்திரிகையைச் சிறப்பித்து வந்தன. ஆயினும் தனது இரண்டாவது ஆண்டு ஆரம்பத்திலேயே திடீரென அது நின்று விட்டது.

இன்று மறுபடியும் தோன்றியுள்ள "கலாநிதி" தமிழறிஞர்களிடையே பெருமகிழ்வை எழுப்பியிருக்கும். தனக்கே உரித்தான தனிப்போக்கிலே மீண்டும் பிரயாணத்தைத் தொடர்ந்துள்ள இவ்வெளியீட்டுக்குத் தமிழன்பர்களின் பேராசிரியர் கிடைக்குமென நம்புகிறோம்.

திருவாளர்கள்: சு.நடேசபிள்ளை B. A., B. L., பண்டிதர் சி.கணபதிப்பிள்ளை, வே.நாகலிங்கம் (Proctor) வியாக்கரண மலேராபாத்தியாயர் வை. இராமசாமி சர்மா, தி. சதாசிவஐயர், அ. வி. மயிலவாகணன் — ஆகிய சிறந்த பேரறிஞர்கள் பத்திராசிரியர் குழுவினரே இடம் பெற்றுள்ளனர்.

இப்போது வெளிவந்துள்ள சித்திரை மாத இதழில் ஆரிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் பல இடம் பெற்றுள்ளன. ஒரு சிறுகதையையும் பரர்க்கலாம். *

வாழும் வழி

அன்பார்த்த நண்ப,

..... இல்வாழ்க்கையிற் புகுந்தபின்னர்தான் தெரியும் எம் போன்றவார்களிலைமை. அவ்வளவு வரைக்கும் எமது அனுபவங்களை வரைந்து உமது மனத்தைப் பாதிக்க விரும்பவில்லை. எனினும் எவ்வித கஷ்டங்களேற்பட்டாலும் இன்முகங்கொண்ட ஒரு மனையாளின் வரவேற்பாலும், அதனினுமினிய தன்பிள்ளைகளின் மழலைச் சொற்களாலும் இக் கஷ்டங்கள் யாவும் பறந்தோடிப்போய் விடுகின்றன.

இல்வாழ்க்கை புகுமுன் சகோதரத்துவம், லட்சியம், சத்திய வாழ்வு என்று சொல்வதெல்லாம் அலைகடலில் ஒரு கல்லை விட்டு டெறிந்து அதனால் ஏற்படும் கொந்தளிப்பைப் பார்க்க விரும்புவதற்கொப்பாக்கும். குடும்பவாழ்க்கை யென்னும் ஒரு சிறு குட்டைக்குள் (நான் முன்னே ஒருமுறை கூறியபடி குடும்பஸ்தனாகப் போனபின் மனிதன் குறுகிய நோக்கம் அடைகிறான்.) மேற்கூறியவைகளைக் கைப்பிடித்தால், கட்டாயம் வெளியுலகில் இல்லாவிட்டாலும் தானிருக்கும் சுற்றூடல்களிலாவது பிரதிபலிக்காமற்போகா. அவ்விதம் ஒவ்வொரு மனிதனும் கடைப்பிடிப்பானாகிய யா வார்க்கும் நலமே.

ஆனால், அதுதான் இல்லையே! உலகத்தில் கூடியபகுதியினர் எம்போன்றவர் போலவேதான் தனது குடும்பம், அக் குடும்பத்தைச் சம்பாதிக்கவேண்டிய சீவியமுறை - இத்துடன் நின்றுவிடுகின்றனர். 'சகோதரத்துவமா? முதலில் தனது வயிற்றைப் பார்க்கட்டும்! மிஞ்சினால், அப்புறம் பார்த்துக்கொள்ளலாம். லட்சியமா? அது எல்லாம் பாரமேற்குமுன் ஊதம் குமிழிகள். குடும்பம் ஒன்று வந்தபின் இதைல்லாவற்றிற்கும் நோமேது? நோமிருந்தாலும் கடைப்பிடிக்க முடியுமா? நாலுபேர் என்னசொல்வார்கள்? சத்தியமா? அதுவும் இந்த வாழ்க்கையில் ஒரு அளவுக்குத்தான் கைக்கொள்ளலாம். எல்லா அலுவலிலும் கைக்கொண்டால் ஒன்றில் சன்னியாசியாகவேண்டும்; அல்லது பைத்திய ஆஸ்பத்திரியில் இடம்பெறவேண்டும்' — என்பதாகத்தான் சாதாரணமானவர்கள் வாதிப்பார்கள், வாதிக்க நேரமிருந்தால். ஆனால், சாதாரணமானவர்களுக்கு இதைப்பற்றி யோசிக்கவே நேரமிராது! அன்றைக்குரிய சாப்பாட்டுக்காக அலைவதிலேயே நேரம் போய்விடுகிறதே!

இப்படிச் செய்வதெல்லாம் மனிதனின் கோழைத்தனம் என்பீராக்கும்! சூழலை, சமுதாயத்தை எதிர்க்கச் சக்தியில்லாத

பேடியாய்ப்போய்விட்டான் மனிதன் என்பீர். ஆம், அது உண்மை தான். கோழையாகிப் போய்விட்டான்தான். ஆனால், பிறந்த நாள்தொடக்கம் அவன் கோழைதானே? பயத்தோடுதான் சீவிக்கிறான். இந்த நாட்களிலும் ஜனநாயக ஆட்சியென்று சொல்லப்படும் இந்த நாட்களிலே கூட — மனிதன் பயந்துதான் சீவிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதுவும் எத்தனைபேருக்கு? அந்நாட்களில் கொடியவிலங்குகட்கும், காட்டுமிராண்டிமனிதனுக்கும் பயப்பட்டவன், இந்நாட்களில் அவ்விரு பகுதியினரின் குணமுடைய — ஆனால், பசுத்தோல் போர்த்த — மனிதசகோதரர் சிலருக்குப் பயப்படவேண்டியதாக இருக்கிறது.

உதாரணமாக: இந்த நாட்களில் எத்தனை பிரமுகர்கள் ஏழைகளுக்காக முதலைக்கண்ணீர் சொரிந்து, அவர்களை வசிகரித்துச் சரண்டிக் குபேரர்களாகவும், வெளிக்கு ருத் திராசுஷ்ப பூனைகள் போலவும் நடமாடித் திரிகின்றார்கள். இலங்கையிலேயே ஏழைகள் கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கென எத்தனை சங்கங்கள், கட்சிகள் — இருக்கின்றன? ஏழைகளின் கஷ்டங்களை இது போக்குகின்றோம் என இக்கட்சியிலுள்ள பிரமுகர்கள் அனைவரும் கச்சைகட்டிக்கொண்டு, முதல் வேலையாக ஒன்றையொன்று தாக்க முற்படுகின்றனர்! இதில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுச் சிலவேளை வந்த காரியத்தையும், கொண்ட நோக்கத்தையும் கைநழுவ விடுபவர் அநேகர். கடும் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்ட ஒருவனைப் பார்ப்பதற்கு நான்கு வைத்தியர்கள் வந்து, நோயாளியின் வியாதியை அனுமானிக்க முன்னரே அது இப்படி, இது அப்படி என விவாதிக்கத் தொடங்கிக் கைபரிமாறுங் கட்டத்தாக்குப் போவார்களாயின், நோயிலும் பார்க்க வைத்தியனிலேயே நோயாளி அதிக பயங்கொண்டவனாவன் அல்லனே?

உலகப் போக்கு இது. மாற்றுவது அரிது. ஆகவேதான் மனிதன் பயந்து நடக்கவேண்டும், கடவுளுக்குத் தணக்கும் சமுதாயத்துக்கும். இம்மூன்றும் ஒருங்கே அளவுஅளவாக அமையின் அச் சமுதாயத்தில் வாழ்வது தெய்வலோகத்துக்கொப்பாகும். பொதுவாகச் சாதாரண மனிதர்கள் இம்மூன்றிலும் அளவுஅளவாக உள்ளவர்களாக இருப்பர். சிலர் மக்களிலிருக்கும் இப் பயத்தைத் தங்கள் தங்கள் சுயநலத்துக்காகத் தூண்டிவிடுவதுமுண்டு. சிலர் அல்ல; அநேகமாகப் பெரியதேசத் தலைவர்கள் பலரும் — தங்கள் தங்கள் சுயநலத்திற்காக, பிறர் வாழ்க்கைகளில் தலையிட்டு, உலகத்தை இப்போதிருக்கும் நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். உலகத்திற்கு பிறந்தவர்கள் உண்மையில் நல்லவர்களானபடியாலும், சமுதாயம் என்பதொன்று இயங்கவேண்டுமே என்பதற்காகவும் இவைகளுக்கு விட்டுக்கொடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். அதுவும் பயத்தினாலேதான்!

இப்படியே விரித்துக்கொண்டு போகலாம். ஆனால், சொல்ல வந்தது என்னவென்றால், தானும் தன்குடும்பமும் குறைவில்லாத வாழ்வதற்கு மற்றவர்களைப் பாதிக்காத முறையில் சீவித்து வருபவன் ஆயிரம் லட்சியவாதிகளின் லட்சியங்களிலும் பாக்ககலகச் சமுதாயத்துக்குக் கூடியசேவைசெய்தவனாகின்றான். இதனால், மற்றவர்களுக்குச் சேவை செய்யவேண்டாமென்பதல்ல. அது ஒரு நாளும் இல்லாமல் போகாது. உதாரணமாக, ஒருநேயர் வந்தால், அல்லது ஒரு நல்லாக்கு பொல்லாக்கு வந்தால், ஒரு மனிதன் மற்றவனுக்கு உதவிசெய்வது இயற்கை. ஆனால், அத்தோடு நிற்க வேண்டும், அதற்குமேல் போகக்கூடாது. மீறி, கடவுள் அங்கிருக்கிறார், இங்கிருக்கிறார்; நீங்கள் இன்னமுறையைக் கைக்கொண்டால் பொருளாதார விமோசனம் அடையலாம். இது அடையலாம்; அது அடையலாம் — என்று சொல்வதெல்லாம் என்னுடைய அனுபவத்துக்கு எட்டியமட்டில் வெறும் ஏமாற்று வித்தையேயன்றி வேறன்று.

அப்படியாயின், சமுதாயத்தைக் காப்பாற்றச் சட்டங்கள், திட்டங்கள் வேண்டியதில்லையோ என்று கேட்பீர். இவ்வளவு சட்டத்திட்டங்களமைத்தும், கொலை பாவம் சண்டை — லட்சக்கணக்கில் உயிர்களை ஒரே நிமிஷத்தில் அழிக்கும் சண்டை — இவைகளை இந்நாள் வரையிலும் நிற்பாட்ட முடியாவிட்டால்.....? பார்க்கப்போனால் இன்னும் கூடிக்கொண்டே போகவிட்டால், இச்சட்டத்திட்டங்கள் இருந்துமென், இல் லாவிட்டாலுமென்? மனிதன் காட்டுமிராண்டித்தனத்துக்கே போய்விடுவது மேல். அப்போது அழிவு குறையும்.

அநேகமாக, அந்த நாட்களில் மனிதன் தனது இரு பிரதான இயற்கைக் குணங்களின் உபாதையைப் போக்குவதற்கே — அதாவது உணவு உபாதையும், காம உபாதையும் — அந்நாட்களில் யாதேனுங் குற்றம் புரிந்திருப்பான். ஆனால், ஒரு மனிதனை மற்றவன் அறிந்துகொள்ளாதல் அப்போது எளிது. ஒளிவு மறைவில்லை. இப்போதும் மேற்கூறிய இரு உபாதைகளும் அன்றிருந்தமாதிரியே இருக்கின்றன. ஆனால், பூர்த்திசெய்வதில் மாத்திரம் நாகரீகம் என்னும் போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு இவ்வுபாதைகளைத் தீர்க்க முற்படுகிறார்கள். அந்த நாகரீகமென்னும் போர்வையில்லாதவினை, இல்லாத பேர்களை, இல்லாத தேசங்களை மாத்திரம் மிலேச்சர், காட்டுமிராண்டிகள் என்று பட்டங்கட்டி — வெட்கத்திலும் வெட்கம்! — அவர்களுக்கு நீதிசெலுத்தவும் முற்படுகிறார்கள். இதைவிட வேறு வேடிக்கை என்னதான் இருக்கின்றது? நாகரீகமாகச் சுரண்டுவதை - மற்றவர்களை அழிப்பதை - மெச்சுவதற்கும், அநாகரீகமாகச் செய்பவர்களைத் தண்டிப்பதற்குந்தான் சட்டத்திட்டங்கள் இருக்கின்றன. உலக நாடகமேடையில் இது (நீதியென்பது) திரை போன்றது. திரைக்குப்பின் நடப்பதைப் பற்றிக் கேட்பவர் யாவர்? கேட்பதும் மனித இயற்கையல்ல.

திரைக்குமுன் வேஷம் சரியாக இருந்தால், எல்லாம் சரிதான். சிமையாயின் திரையும் போ, மேடையும் போ, நாடகமும் போ — எல்லாம் போகவேண்டியதுதான்!.....

— வ. க.

மெல்லியலார் பற்றி

:: ::

:: மேல் நாட்டார் சொல்லுகிறார்!

● “ஸ்திரீகள் மத்தியில் பழகுவதை நான் விரும்புகிறேன். அவர்கள் அழகை நான் விரும்புகிறேன். அவர்களுடைய சங்கோஜ மனப்பான்மையை நான் விரும்புகிறேன். இவை எல்லாவற்றையும்விட அவர்கள் மௌனமாயிருப்பதை நான் இன்னம் அதிகமாக விரும்புகிறேன்!” — ஸாமுவேல் ஜான்ஸன்.

● “உலகத்திற்குப் பத்துப்பங்கு வார்த்தைகள் கிடைத்தன. அதில் ஸ்திரீகள் ஒன்பது பங்கை எடுத்துக்கொண்டார்கள். ஆண் களுக்குக் கிடைத்ததோ ஒருபங்குதான்!”

— பாபிலோனியன் தால்மீட்.

● “உன்னுடைய உடைந்துபோன ஹிருதயத்தை நீ ஆண்ட வனுக்களித்தால், அவர் அதைச் சரிப்படுத்தி விடுவார். ஆனால் உன்னுடைய ஹிருதயம் முழுவதையுமே ஒரு பெண்ணுக்கு நீ அளித்தாயேயானால், அவள் அதை உடைத்துச் சின்ன சின்ன மாக்கி விடுவாள்!”

— ஈ. ப்ரீஸ்டரிச்.

● “ஆரம்பத்தில் உலகைப் படைத்துவிட்டு, அல்லாவானவர் தன்னுடைய கையில் ஒரு ரோஜா மலர், ஒரு அல்லிப் பூவுப்பம், ஒரு புழு, ஒரு பாம்பு, கொஞ்சம் தேன், ஒரு விஷக்கனி, ஒரு பிடி மண் இவைகளை எடுத்துக்கொண்டார். எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பார்த்தார். அதில் அவர் கண்டது, ஒரு ஸ்திரீயின் முழு உருவம்!”

— ஒரு பார்சீக் கவி.

● “புருஷர்களைவிட ஸ்திரீகளே புத்திசாலிகள். ஏன் தெரியுமா? உலக விஷயங்களைப்பற்றி அவர்களுக்கு அதிகமாகத் தெரியாவிட்டாலும்கூட, தெரிந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் புருஷர்களைவிட அதிகம் அவர்களுக்கு விளங்கிக்கொள்ளும் சாமர்த்தியம் இருக்கிறது.”

— ஜேம்ஸ் ஸ்டீபன்ஸ்.

● “இளம் வயதில், வாலிபர்களின் எஜமானிகளாகவும், நடுவயதில் தோழர்களாகவும், கிழப்பருவத்தில் தாதிகளாகவும் இருக்கும் பெண்கள்தான் ‘மனைவி’ என்று சொல்லப்படுபவர்கள்.”

— ப்ரான்சிஸ் பேகன்.

வாசகர் குறியீடு

வாசகர் குறிப்பு

மறுமலர்ச்சி

22

தையல் ம்மா

(நெடுங்கதை)

வரதர்

-125

..... ஆனால் எனக்குக் கிடைத்தது ஒரு டின்.
 “ நெஸ்கெபே ”

... but I've got a tin of **NESCAFÉ**

“ வேலையில்லை ”

ஒரு உப் ‘நல்ல உாப்பி’க்கு எப்பொழுதும் வேலை யுண்டு. அதனால்தான் “ நெஸ்கெபே ” எப்பினை சில சமயத்தில் குறைந்துவருகிறது.

நெஸ்கெபே

ஓர் நேஸில்ஸ் தயாரிப்பு.

நெஸ்கெபே சணாந்துபோகக்கூடிய ஒரு தயாரிப்பு காயி. தனிக் காயியுடன் அதன் சுகந்த வாசனை கேட்டுப்போகாமலிருக்க டெக்ஸ்டீரின், மோல்டோஸ், டெக்ஸ்டீரோஸ் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

எல்லா ஸ்டீடோர்களிலும் கிடைக்கும்.

உள்ளத்தை
உருக்கும்
சிறந்த
சிறுகதை

‘வேள்விப்
பலி’

*

— வரதர் —
எழுதியது.

அந்நகர
மேலட்டையோடு
சிறிய
புத்தக ரூபத்தில்
வேளிவந்துள்ளது.

தபாற்சேலையு
உள்பட 18 சத
முத்திரை
அனுப்பிப்
பெற்றுக்கொள்ள்க.

எழுதா.

ஸ்ரீ பார்வதி
அச்சகம்,

288, ஆஸ்பத்திரி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

மறுமலர்ச்சி

— மாத வேளியீடு —

மலர் 2

சர்வதாரி, ஆவணி

இதழ் 11

தலைவாயில்

சந்தோஷ வார்த்தைகள் சொல்லி, வாசகர்களுடன் அளவளாவ வேண்டிய இந்த இடத்தில், இம்முறை தன்பமான ஒரு செய்தியைப்பற்றியே எழுதவேண்டியிருக்கிறது.

எழுத்தாளர் ‘புதுமைப்பித்தன்’ மறைவைப்பற்றித்தான் குறிப்பிடுகிறோம்.

மறுமலர்ச்சித் தமிழின் இலக்கிய வானிலே ‘ஒற்றைத்தனி விண்மீனாக’ விளங்கியவர் ‘புதுமைப்பித்தன்’. ‘சிறுகதைகளிலும் நல்ல இலக்கியத்தைக் காணலாம்’ என்று தமிழ்நாட்டுக்குப் பாடம் படிப்பித்த ஆசிரியர் அவர். ‘இனிய தமிழ்க் கவிதைகளின் அடிகளிலே காணக்கூடிய நயங்களை, வசன நடைமீலே செய்துகாட்டிய அதிசய மனிதர். வார்த்தைகளுக்கு உயிர்கொடுத்துத் துடிக்கவைத்த இலக்கியப் பிரம்மா.

ஒளிக்கெரிய அந்த நட்சத்திரம் மறைந்து விட்டது. இது தமிழ்நாட்டின் பெருநட்டம். ஈடுசெய்யமுடியாத நட்டம்.

‘புதுமைப்பித்தன்’னின் உடம்பைத்தான் காலனால அழிக்கமுடிந்ததே தவிர, அவரது கிணவை - புகழை - அழிக்க அவனால முடியுமா? அவர் மறைந்துவிட்டாலும் தமது சிறுகதைச் செல்வங்கள்மூலம் நம்மிடையே என்றென்றும் கிரஞ்சிவியாக வாழ்ந்திருப்பார். அவரது சிறுகதைகளின் ஒவ்வொரு வரியும், அவரது மேதையை எமக்கு எடுத்துக்காட்டிக்கொண்டு வாழ்ந்துவரும். தமிழ் இலக்கிய சரித்திரத்திலே ‘புதுமைப்பித்தன்’ என்ற பெயர் பொன்னெழுத்துக்களினால் பொறித்து வைக்கப்பெறும் — என்றெல்லாம் நாம் ஆறுதல் அடையலாம்.

ஆயினும், தமிழுலகுக்கு அவர் பிரிவு நிவர்த்திக்கமுடியாத நடமென்பதை மறுக்கமுடியாது. 'இன்னும் சிலகாலமாக அவர் இருந்திருந்தால், தமிழ் இலக்கிய ஆரத்திலே இன்னும் சில சிறந்த மணிகளையாவது சேர்த்திருப்பார்' என்ற கிளைவு தோன்றும்போது.....ஊடும், பெருமூச்சுத்தான் வருகிறது! அவர் தந்தவைபோன்ற சிறந்த - தனித்துவம் வாய்ந்த - சிறகதை மணிகளை இனித் தருவதற்கு யார் இருக்கிறார்கள்?

புதுமைப்பித்தனைப் பிரிந்ததனால் துன்பம் சிறைந்தவிட்ட இதயங்களோடு, அவரது நண்பர்கள் சிலர் அவரைப்பற்றி எழுதிய குறிப்புக்களைப் பத்திரிகைகளிலிருந்து எடுத்து, இந்த இதழின் கடைசிப் பக்கங்களில் பிரசுரித்திருக்கிறோம். *

படித்துப் பார்த்து

சிவாஜி வேனிஸ்மலர், 1948 [ஆசிரியர்: திருவோச சீதாராம். காரியாலயம்: பெரியகடை, திரிச்சினுப்பள்ளி. விலை ரூபா 1-00.]

மஹாசவி சுப்ரமணிய பாரதியாரின் படத்தை மேலட்டையில் தாங்கி வெளிவந்துள்ள சிவாஜி வேனிஸ்மலரின் உட்பக்கங்களில், சிறந்த பல விஷயங்கள் மனதுக்கு விருந்தாகின்றன. கொத்தமங்கலம் சுப்பு, சாவிவாழ்நன், வித்வான் துரைசாமி ஆகியோரின் சிறந்த கவிதைகளும்; கரிச்சான் குஞ்சு, வல்லிக்கண்ணன், கு. ப. சேது அம்மான், ஸ்ரீதரம் குஞ்சாமி, (சுதி) ஆகியோரின் நல்ல சிறுகதைகளும் குறிப்பிடத்தக்கவை. தேசத் தலைவர்களின் பெரிய புனைப்படங்கள், மலருக்கும் பொலிவு செய்கின்றன.

எரிமலை:- மாதிரிமுறை. [ஆசிரியர்: அ.செ.முருகானந்தன். காரியாலயம்: 43, பெருந்தெரு, திரிகோணமலை, தனிப்பிரதி 10 சதம்.]

'கல்கி' ஆசிரியரின் ஆசிரவாதத்தோடு ஆரம்பமாகியுள்ள 'எரிமலை', திரிகோணமலைச் செய்திகள், பற்றிய வீசேஷ குறிப்புகளுடனும், இலக்கையின் பல பாக்களிலிருந்தும், திருப்பர்கள் எழுதிய கடிதங்களுடனும், வேறு பல கட்டுரைகள், சிறுகதை, கவிதை ஆகியவற்றுடனும் வெளியாகியுள்ளது. கல்கி ஆசிரியர் சொல்லியிருப்பதுபோல 'நாட்டின் தீமைகளை யெல்லாம் எரிக்கும் பத்திரிகையாக' எரிமலை சிறந்து பரவவேண்டுமென வாழ்த்துகிறோம்.

வாடகாரர்மணமலை:- [தொகுத்தவர்: திரு. த. சுப்பிரமணியன், கிடைக்குமிடம்: த. சுப்பிரமணியன், ஆசிரியர், சித்தன்கேணி, வட்டுக்கோட்டை. விலை சதம் 20.]

சண்டிருப்பாய் வடக்கு சைவ வீதியாசாலையின் முதலாவது வெளியீடாக இச்சிறு புத்தகம் வெளியாகியுள்ளது. வாரத்தின் ஏழுநாட்களுக்கும் ஏற்றவாறு தேவாரம், திருவாசகம் முதலியவற்றைத் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளார். பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள், ஒரு வாழ்த்துப்பா அளித்துள்ளார். சைவசமய அபிமானிகள் படித்துப் பயன் பெறுவார்களாக.

தையலம்மா

“வரதர்”

ஆசிரியர் நடராஜனுக்கு அன்று படிப்பிப்பதில் மனம் செல்லவேலிஞ்சை. அன்றுதான் அவர் அந்தப் பாடசாலைக்குப் புதிதாக மாற்றப்பட்டு வந்திருந்தார். காலைில் வந்ததும், மற்ற ஆசிரியர்களோடு கலந்துபேசி அவர்களை அறிமுகமாக்கிக்கொண்டார். ஆனால் அந்த ஆசிரியர்களில் ஒருவரையாவது அவருக்கு நன்றாகப் பிடிக்கவில்லை. மனம் விட்டுக் கலந்து பேசி, நட்புக்கொள்ளக்கூடிய பண்பாடு அந்த நாலுபேரில் ஒருவருக்காவது அமைந்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. நடராஜனுடைய சொந்தவாழ்விருந்து முப்பதுமைல் தூரத்தில் இந்தப் பாடசாலை இருந்தது. நேற்று வந்து பார்த்ததிலிருந்தே அவருக்கு ஊரைப் பிடிக்கவில்லை. ஜனங்களின் போக்குவாக்கும், ஊரின் நிலைமையும்..... தம்மை எங்கேயோ ஒரு பட்டிக்காட்டில் கொண்டுவந்து தள்ளியிருப்பதுபோலத் தோன்றிற்று. பள்ளிக்கூடத்திலேயே இருந்த ஒரு அறையைப் பிடிக்க இருக்க ஒழுங்குசெய்துகொண்டார். பக்கத்திலிருந்த தேநீர்க் கடையில் சாப்பாட்டு வசதி கிடைத்தது. ஏதோ ஒருமாதிரி ஒரு வருடம் இரண்டு வருடத்தைக் கழித்துவிட்டால், பிறகு சொந்தக் கிராமத்துப் பாடசாலையில் இடம் பிடிக்கப் பார்க்கலாம் என்று மனதைத் தேற்றிக்கொண்டார்.

இன்று உடனாசிரியர்களை அறிமுகம் செய்துகொண்டபோது, ‘கடவுளே, எப்படித்தான் இந்த ஊரில் பொழுது போகப்போகிறதோ? மனம்விட்டுப் பேசுவதற்கு ஒரு நல்ல சிநேகிதர்கூட அகப் படவில்லையென்றால்..... சீ, என்ன சிவியம் இது!’ என்று அலுத்துக்கொண்டார். ஆனால் இந்த அலுப்பு ஒருமணி நேரம் கூட நிலைக்கவில்லை.

அன்றைய தினம் சுற்றே நாமதமாகத்தான் — பாடசாலை ஆரம்பித்துப் பத்து நிமிஷங்கள் கழித்து — பள்ளிக்கூடத்துத் ‘தையலம்மா’ வந்தார். அவர் வந்தபோது —

நடராஜனுடைய உள்ளத்திலே துரிதமான சில மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. நிறைந்திருந்த அலுப்பெல்லாம் பக்கென்று பறந்தது. ஆற்றிலே புதுவெள்ளம் வந்ததுபோல எங்கிருந்தோ ஒரு சிலு சிலுப்பு வந்து சேர்ந்தது.

அவர் - (நடராஜன் ல்ல; தையலம்மாதான்! - இனி வசதிக்காகத் தையலம்மாவை 'அவள்' என்றே எழுதிவிடுகிறேன். பெண்குலத்தார் மன்னிக்கவேண்டும்.) அவள் வந்து அவருக்குப் பக்கத்தே யிருந்த இரண்டாம் வகுப்பில் உட்கார்ந்ததும், புது உபாத்தியாயரைப் பார்ப்பதற்காகத் திரும்பினாள். புது உபாத்தியாயரும் தண்ணைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும் உடுகள் நெளிந்து லேசாக மலர, முகத்திலே மெல்லிய நாணத்தின் ரோகை படர்ந்து பொலிவுசெய்ய, பார்வையைத் திருப்பிக்கொண்டாள். பார்வையின் மோதலால் நடராஜன் ஒரு நிமிஷம் தடதடத்துப்போனார். அந்தத் தடதடப்பினால் பிறகு கொஞ்சநேரம் அந்தப் பக்கமே திரும்பிப் பார்க்காமலிருந்தார். பார்வைதான் அந்தப்பக்கம் போகவில்லையே தவிர மனம் முழுவதும் அங்கேயே ஓடிப்போய் விழுந்துகிடந்தது. அதை மீட்டுக்கொள்ள அவரால் முடியவில்லை. சற்றுநேரம் சென்ற பின், கண்களின் ஓட்டத்தையும் தடைசெய்ய முடியவில்லை. அவை அடிக்கடி அங்கே ஓடி அவள் தோற்றத்தை ஒரு கௌவுக் கௌவும். ஒருகணந்தான்; - பிறகு மீண்டுவிடும். கௌவிவந்த பொருளை வெகுநேரம்வரை மனம் சுவைக்கும். அடடா! அதுதான் எவ்வளவு ருசியானது!

ஒவ்வொரு அம்சமாகப் பிரித்துப் பிரித்துப் பார்த்தால் அப்படி ஒன்றும் அவளிடத்தில் விசேஷமாகக் காணவில்லை. நிறம் கூடப் பொதுநிறம்தான். கண்கள், மூக்கு, வாய், கண்ணங்கள் - அட, என்னதான் விசேஷமாக இருக்கிறது? அதாங்கள், நெற்றி, புருவங்கள், கூந்தல், கழுத்து..... ஒருவேளை கழுத்துக்குக்கீழே - சே, அங்கேகூட அப்படிப் பெரிய கவர்ச்சி ஒன்றுமில்லை. பின் எதற்காக நடராசனின் மனம் ஒரேயடியாக அங்கே மூழ்கிக்கிடக்கிறது? பொதுவாக நடராசன் கெட்டவரல்ல; அவர் பழகிய இடங்களிலெல்லாம் அவரது ஒழுக்கத்தைப்பற்றி நல்லபிப்பிராயம்தான் இருந்தது. இன்று இங்கேமட்டும் ..... இது ஏன்?

'மனம் விட்டுப் பேசுவதற்கு ஒரு நண்பர்கூடக் கிடைக்கவில்லையே' என்று அலுத்துக்கொண்டாரல்லவா? ஆனால், இவளிடத்தில் இதயத்தை அப்படியே ஒப்படைக்கலாம் போலிருந்தது. அந்த முகத்தில் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையளிக்கும் சக்தியிருந்தது. அங்கே காமத்தை எழுப்பும் 'சொகுசு' இல்லை; அன்புக்கு அன்பு - உள்ளாரந்த அன்பு அளிக்கும் தண்ணளி இருந்தது. இந்த பாவம்தான் நடராசனின் இதயத்தைக் கட்டி இழுத்தது.

இந்த நிலையில் அவரால் எப்படிப் படிப்பிக்க முடியும்? அவர் நெஞ்சிலே வாத்தசல்யம் - காதல் என்று சொல்லிவிடலாமா? -

ஜிசு ஜிசு என்று பெருக்கெடுத்துக்கொண்டிருந்தது. வார்த்தை என்ற கிண்ணத்திலே அந்த அன்பழுத்ததை கிரப்பி அவளுக்குக் கொடுத்தால்தான் அவளுக்குச் சற்றேனும் சீம்மதி ஏற்படும்போல் இருந்தது. அவர் தனித்தார்..... ஆனால், எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் முட்டாள்தனமாக நடந்துகொள்ளும் வழக்கம் அவரிடமில்லை. பதம்பார்த்து எதையும் பிழையற்ற முறையிலேதான் செய்வார்.

இரண்டாம் வகுப்புப் பிள்ளைகளெல்லாம் 'அம்மா' கிணுடைய மேசையைச் சுற்றி வந்து நின்று ஏதோ படித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

"ஏய்! யாரங்கே? சத்தம் போடாமலிருந்து படியங்கள்!" என்று தமது மூன்றாம் வகுப்புக்கு ஒரு எச்சரிக்கையைப் போட்டுவிட்டு நடராஜன் எழுந்தார். எழுந்து தமது வகுப்பை மெதுவாகச் சுற்றி வந்தார். இரண்டாம் வகுப்பின் ஓரமாக வந்த போது ஏதோ ஒருகித பதற்றத்தோடு, மற்ற ஆசிரியர்களைக் கவனித்தார். அந்த அப்பாவிகள் தங்கள் தங்கள் வேலையிலே கவனமாக இருந்தார்கள். நடராஜன் அவளுக்குச் சமீபமாக வந்துவிட்டார். அவளிடம் கேட்பதற்கு ஏதோ தயார்செய்துகொண்டு உன்னினார். அதேசமயம் அவளும் கண்களை உயர்த்தி அவரை நோக்கினாள். இருவரும் மெதுவாகச் சிரித்துக்கொண்டார்கள். யார் முதலில் சிரித்தார்களென்று சொல்லிவிட முடியாது. இந்தச் சிரிப்பின் சந்திப்பினால் நடராஜனுடைய 'உன்னுதல்' தளர்ந்துவிட்டது. சாதாரணமாகப் போய்க்கொண்டேயிருந்தவர்போல அவர் போய்த் தமது நாற்காலியிலிருந்து அந்தச் சிரிப்பின் சுவையை அனுபவிக்கலானார். ஆஹா, அதில்தான் எவ்வளவு இனிமை! எவ்வளவு குழுமை! எவ்வளவு ஆனந்தம்! ..... 'சே, அப்படியே இரண்டு வார்த்தையும் பேசிவிட்டு வந்திருக்கலாம்' என்று இப்போதுதான் நினைத்தார்.

சற்றுநேரம் சென்றதும் நடராஜன் தமது நெஞ்சைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, திடீரென எழுந்து அவளிருந்த பக்கமாகப் போனார். வகுப்புக்குள் நுழையவில்லை; இரண்டு வகுப்புகளுக்கும் எல்லைக்கோடாக இருந்த இடத்திலே நின்றுகொண்டார். அவர் எழுந்ததையும் வந்ததையும் அவள் கவனித்தாள். அவர் தன்பக்கமாக நின்றதைக் கண்டதும் தன்னிடம் பேசப்போகிறார் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டாள். உதட்டிலே மெல்லிய புன்னகை விளையாட, மரியாதையாக எழுந்து கின்றார். — எல்லாம் ஒரு கணத்தில் நிகழ்ந்தன.

நடராஜன் சிரித்துக்கொண்டே "காலையில் வந்ததும் எல்லா ஆசிரியர்களையும் அறிமுகமாக்கிக்கொண்டேன். ஆனால் அயல்விட்டுக்காரரைத்தான் இன்னும் தெரிந்துகொள்ளவில்லை!" என்றார். அவர் சொன்னதன் அர்த்தம் 'டக்'கென்று உடனே அவளுக்கு விளக்கவில்லை. இதிலும்பார்க்க இன்னும் ஆழமான வார்த்தை

களால் கருத்துகளை வெளியிட்டாலும் உடனே பிடித்துவிடக் கூடியவள்தான்; ஆனால் இப்போது அவள் மனம் ஏனோ படபடத்துக்கொண்டிருந்தது. அந்தப் படபடப்பிலே நிதானமாக எதையும் சிந்திக்க முடியவில்லை.

நடராஜன் இரண்டு வகுப்புகளையும் கட்டிக்காட்டி, “எனக்கு நீங்கள் அயல் வீடு தானே? — இங்கே பாடசாலையில் மட்டும்!” என்றார். முதல் வார்த்தையிலேயே அவருடைய கலகலப்பான இனிய சபரவத்தைக் கண்டுவிட்டதனால், — ஏனோ அவள் உள்ளம் ஆனந்தத்தால் நிரம்பிற்று. நாற்காலிக்குப் பின்னால் நின்று அதன் சட்டத்தைப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தவள் — அதாங்களை மட்டும் வேசாக மலரவிட்டுக்கொண்டிருந்தவள் — சற்றுப் பெரிதாகவே வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

“உங்கள் பெயர் என்ன?” என்று நடராஜன் கேட்டார். காலையில் மற்ற ஆசிரியர்களிடம் அவள் பெயரை அவர் கேட்கவில்லை. ‘நேரகுசுகை’யிலாவது பார்த்திருக்கலாம். அவர் அறையும் கவனிக்கவில்லை. இவ்விதம் ‘கவனிக்கக்கூடிய’ ஒரு பொருளாக அது இருக்குமென்று அவர் அப்போது—அந்தச் சூழ்நிலையில்—கொஞ்சமும் நினைத்திருக்கவில்லை.

அவள் சிரித்து வெட்கத்துடன் “நவலட்சுமி” என்றாள்.

“லட்சுமி என்ற சொல்லின் தொடர்போடு பெண்களின் பெயர் எப்போதும் நன்றாகவே இருக்கிறதா?”

அவள் சிரித்தாள்.

“நான் சொன்னது பிழையா?” என்று நடராஜன் கேட்டார்.

“அதற்கில்லை; என்னுடைய பெயரில் நீங்கள் எதை அழகு என்று சொன்னீர்களோ அது மறைந்துபோய்விட்டது. எழுத்தளவில் மட்டும் தான் அது இருக்கிறது!”

“ஓ! அப்படியானால்... ‘நவம்’ என்றே சொல்லீர்களா?”

‘ஓம்’ என்று அவள் தலையசைத்தாள்.

“அதுகூட அழகாகத்தானே இருக்கிறது! ஆனால் உண்மையாகப் பார்க்கப்போனால் பெயரில் ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் அந்தப் பெயரின் சொந்தக்காரரிலேதான் இருக்கிறது. சொந்தக்காரர் நன்றாக இருந்தால் பெயரும் நன்றாக இருக்கிறது!”

தண்ணீர்ப்பற்றி - இப்படிப் பெயரின் சாட்டாக - நடராஜன் புகழ்வதைக் கேட்க, அவளுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. ஆனால் இதயத்திலே இதுவரை அனுபவித்திராக ஒரு புது இன்பம் கொந்தளித்தது.

“காலையில் இங்கே வந்ததும், எல்லா ஆசிரியர்களோடும் அறிமுகமாகிக்கொண்டேன்..... உங்களிடம் சொன்னாலென்ன?.....

எனக்கு ஒருவரையுமே பிடிக்கவில்லை. ஒவ்வொன்றும் கிழுடாகவோ அல்லது அசுடாகவோ தானிருக்கிறது!”

‘உண்மைதான்’ என்ற பாவுணையாக நவம் தலையசைத்தாள். அவர்கள் யராவது தங்களைக் கவனிக்கிறார்களா என்று கண்களை அக்குமிங்கும் ஒதுவிட்டாள். பிறகு சொன்னாள்: “அவர்கள் எல்லோரும் நல்லவர்கள்தான். ஆனால் ஒருவராவது கலகலப்பாகப் பழகமாட்டார்கள். கொஞ்சம் ‘பெரிய மனித’த்தனமாக நடந்து கொள்வார்கள்!”

“அவர்கள் எல்லோருக்கும் கல்யாணமாகிவிட்டதாமே?”

“ஓமோம்”

“நீங்கள் ஒருவர்தான்... இன்னும் அந்தத் துறையில் பிரவேசிக்கவில்லைப்போலிருக்கிறதா?”

நடராஜன் இந்தக் கேள்வியைச் சாதாரணமாகக் கேட்பது போலவே கேட்டுவிட்டார். ஆனால் எவ்வளவு முக்கியமான கேள்வி! — அதை அவரின் நெஞ்சுத் துடிப்புச் சொல்லிற்று.

வெட்சத்தினால் முகம் சிவக்க, வேறுபக்கம் திரும்பிக் கொண்டு, தன்னுடைய கன்னிமையைத் தலையசைத்து ஒப்புக் கொண்டாள் நவம். பிறகு அவள் திரும்பிப் பார்த்த பார்வை.....

நடராஜன் அந்தப் பார்வையின் கருத்தை விளங்கிக்கொண்டு “நானும் உங்களைப்போலத்தான்!” என்றார். பிறகு “கல்யாணமாகி விட்டால் ‘பெரிய மனிதத்தனம்’ வந்துவிடுமென்றில்லை. அவரவர் சுபாவம் அது! என்னுடைய தகப்பனர் இறக்கும்போது அறுபது வயதிற்குக்கும். அப்போதுகூட, அவர் குழந்தைப்பிள்ளை மாதிரி எப்போ பார்த்தாலும் பகிடியும் முஸ்பாத்தியுமாகத்தான் இருப்பார்” என்றார்.

தன்னுடைய தகப்பனாரும் அதேமாதிரித்தானென்று சொல்ல வேண்டுமென நவம் விரும்பினாள். ஆனால், பிறகு ஏனோ அதைச் சொல்லாமல்; “எனக்கு அப்படியானவர்களைத்தான் பிடிக்கும்...” என்றாள்.

“எப்படி? அறுபது வயதானவர்களையா?”

“கலீர்!” என்று நவம் சிரித்தாள். பிறகு, “அப்படிக்கலகலப்பான ஆட்களைத்தான் பிடிக்கும் என்று சொன்னேன். இங்கே இவ்வளவுநாளும் — பள்ளிக்கூடத்துக்கு வந்துவிட்டால் எல்லோரும் உம்மாண்டிகளாக இருப்பார்கள். சப்பென்று இருக்கும்” என்றாள்.

“பெரிய மனிதத்தனம் கௌரவமாக இருக்கலாம். ஆனால் அதிலே சந்தோஷம் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. எப்போதும் சிறுபிள்ளைகளைப்போலக் கலகலப்பாயிருப்பதிலேதான் எனக்கு விருப்பம்”

இந்தச்சமயத்தில் நடந்துகொண்டிருந்த பாடம் முடிந்து அடுத்த பாடநேரம் ஆரம்பிப்பதன் அறிஞரீயாக மணிச்சத்தம் கேட்டது. நடராஜனும், "சரி, சரி; இன்றைக்கே எல்லாவற்றையும் பேசி முடித்துவிடக்கூடாது. இனிமேலும் தேவையல்லவா?" என்று சொல்லிவிட்டுத் தமது நாற்காலியில் போய் உட்கார்ந்து "ஏய்! எல்லோரும் பாலபாடத்தை எடுங்கள். இன்றைக்கு எத்தனை யாம் பாடம்? வாசி!" என்றார். முதலாவது பையன் வாசித்தான். ஆனால் அவன் விட்ட பிழைகளைக்கூடப் புது உபாத்தியாயர் கவனிச்சாமல் புத்தகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டு மாணவர்கள் அன்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

* * *

முதலாவது சந்திப்பிலேயே ஒத்துப்போய்விட்ட இரண்டு இதயங்களும், காளுக்குள்ள நெருங்கி வளர்ந்தன. ஒரு கூட்டத்திலே, ஒரே போக்குடைய இருவர் இருந்துவிட்டால், அவர்களுக்குள் நிச்சயமாக ஒரு பாசம் வளர்ந்துவிடுகிறது. அந்தப் பாடசாலையிலே நடராஜனும், நவமும் ஒரு தனிப்பட்ட உலகில் சேவித்தார்கள். தாங்கள் இருவரும் ஒன்றாக வாழ்வதற்கென்றே கிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்கள் - எத்தனையோ வருடங்களுக்குப் பிறகு இப்போதுதான் சந்தித்திருப்பதாக அவர்கள் நினைத்தார்கள்.

'நவம்' என்ற மலரைச் சுற்றிச்சுற்றி வட்டமிடுவதிலே நடராஜ வண்டு வாழ்க்கை இன்பத்தைக் கண்டது. ஒவ்வொரு கோணத்திலிருந்தும் அந்த மலரைப் பார்த்துப் பார்த்து அதன் அழகை ரசித்தது. அந்த மலரும் வண்டின் ரீங்கார இனிமையிலே சொக்கிப்போய்க் கிடந்தது. கனவிலும் நவவிலும் அதன் காதுகளில் அந்த இனிய ரீங்காரம் ஒலித்துக்கொண்டேயிருந்தது.

'இதுவும் ஒரு ஊரா? இதுவும் ஒரு பாடசாலையா? - இங்கே மனிதன் ஒரு நிமிஷம் சேவிக்க முடியுமா?' என்று அலுத்துக் கொண்ட நடராஜனுக்கு, "இந்த ஊரைவிட்டு ஒருநிமிஷங்கூடப் பிரிந்துவாழ முடியுமா?" என்ற மனப்பான்மை ஏற்பட்டது.

'என்னை ஒருவர் கவனிக்கிறார்; என்மீது ஒருவர் அன்பு செலுத்துகிறார்' என்ற நிலைமையில் சிவிக்கும்போது, ஒவ்வொரு சிறிய விஷயமும் இன்பமளிப்பதாய் மாறிவிடுகிறது. ஆயிரம் பேருள்ள ஒரு கூட்டத்துக்குப் போகும்போது கம்மை அழகு படுத்திக்கொள்வதிலும்பார்க்க, கம்மீது அன்பு செலுத்தும் ஒரு வருக்காக அழகு செய்யும்போது மிகுந்த ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது. இதெல்லாம் ஏன் என்று எழுதிவிட முடியாது. அனுபவித்தால் தான் இதன் உண்மை தெரியவரும்.

நடராஜனுக்கும், நவத்துக்கும் பள்ளிக்கூடம் தான் சுவர்க்க மாகக் காட்சியளித்தது. இருவரும் பாடசாலைக்கு நேரத்தோடு வருவதில் மிகுந்த கவனம் செலுத்தினார்கள். மற்ற ஆசிரியர்கள் வருமுன்பே ஆசைதீர ஒரு 'பாட்டம்' கதைத்து விடுவார்கள். — தவறு; 'ஆசைதீர' என்ற வார்த்தையைச் சேர்க்கக்கூடாது. பாட சாலை விடும்பொதுகூட அவர்கள் ஆசை தீருவதில்லை! அடுத்த நாளும் அதற்கடுத்தநாளும் கதைத்தாலும் ஆசை தீருவதில்லை. யுகம் யுகமாக இப்படியே பேசிக்கொண்டிருந்தாலும் திருமோ, திராதோ?

பேசாமற்கூட இருந்துவிடலாம். இடையிடையே ஏதாவது கோபித்துக்கொண்டு - ஊடல்மாதிரி - பேசாமல் இருந்திருப்பார்கள். ஆனால் அடிக்கடி கண்களை ஓடவிட்டுப் பார்வைகளை மோத விடுவதில் - ஆகா, அந்த இன்பத்தைவிட்டு எப்படியிருக்கமுடியும்?

'இவ்வளவு காலமும் இந்தப் பாடசாலையில் எப்படிப் பொழுது போக்கினேன்? உயிரற்ற மரக்கட்டைபோல, யந்திரம் போல - சீ, என்ன வாழ்க்கை வாழ்ந்தேன்!' என்று நவம் நினைத்துப் பார்ப்பான். அதைத் தொடர்ந்து, 'அவர் இல்லாமல் இனி என் வாழ்வு எப்படி நடக்கும்? அவர் ஏற்றுக்கொள்வாரோ? — எத்தனையோ பணக்கார இடத்துப் பெண்களை விட்டுவிட்டு என்னை ஏற்றுக்கொள்வாரோ?' என்று மனம் துடிக்கும். 'சே, என்ன நம்பிக்கையீனம்! அவரா கைவிடுவார்? அவருடைய மனதைத் தெரிந்து கொள்ளாததுபோல இந்தப் பேதைமனம் சஞ்சலப்படுகிறதே!' என்று சமாதானமடைவான். எப்போதாவது அவரோடு இவைகளைப்பற்றிப் பேசவேண்டுமென்று நினைப்பான். பள்ளிக்கூடத்திலே வைத்து இதையெல்லாம் எப்படிப் பேசுகிறது? எவ்வளவுதான் நெருங்கிப் பழகிவிட்டாலும், கல்யாண விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசுவதென்றால், எவ்வளவு வெட்கமாக இருக்கிறது!

பள்ளிக்கூடம் இல்லாத சமயங்களிலெல்லாம், பாடம் ஆயத்தம் செய்வதற்குப் பதிலாக நவத்தைப்பற்றிய சிந்தனையிலேயே நடராஜனுடைய பொழுது இன்பமாகக் கழிந்தது. அவளோடு கதைத்த விஷயங்களைப்பற்றிச் சிந்திப்பதிலும், நாளைக்கு எப்படி எப்படிக்க கதைக்கலாமென்று சிந்திப்பதிலும், என்ன வேடிக்கை செய்யலாமென்று சிந்திப்பதிலும் அவர் பொழுது கழிந்தது. நவத்தின் வீட்டில் அவளுடைய நோயாளியான வயதுபோன தகப்பனையும், உதவிக்காக வந்திருந்த தூரத்து உறவான ஒரு 'மாம்'யையும் தவிர வேறு எவருமில்லை என்று தெரிந்திருந்தும் கூட, நடராஜன் அவள் வீட்டுக்குப் போகத் துணியவில்லை. எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் மரியாதையைக் கெடுக்கக்கூடிய வழிகளில் அவர் பிரவேசிக்கமாட்டார். நவத்தின் வீட்டுக்குப் போய் வரத் தொடங்கினால் - அதுவும் இந்த ஊரிலே - எப்படி எப்படி

யெல்லாம் கதைப்பார்கள், தம்மைப்பற்றி எவ்வளவு கேவலமாக நினைப்பார்கள் - எழ்பதையெல்லாம் அளவிட்டு வைத்திருந்தார்.

ஆனால், எத்தனை நாளைக்கு இப்படி ரகசியத்திலிருப்பது? இருவர் மனத்துக்குள்ளும் பொருமிக்கிடக்கும் அந்த எண்ணத்தைக் கூடிய விரைவில் வெடிக்க விடவேண்டும். பிறகு, யாருக்குப் பயம்? இருவரும் கல்யாணம் செய்வதென்று உறுதி செய்து கொண்டிவிட்டால், பிறகு அவளுடைய வீட்டுக்கு அவர் போய் வருவதைப்பற்றி யாரும் குறைசொல்ல முடியாதல்லவா?

இந்த நிலைமையில் சித்திரை விடுமுறையும் வந்தது. 'அட, இதற்குள் நான் இந்தப் பாடசாலைக்கு வந்து மூன்று மாதமாகி விட்டதா?' என்று நடராசன் நினைத்தார். மறுபுறம், "நவத்தோடு பழகி மூன்று மாதங்கள் தானா ஆகிறது? மூன்று வருடங்கள் - மூன்று யுகங்கள் பழகியது போலல்லவா இருக்கிறது? ..... இதற்குள் இந்த நாசமாய்ப்போன விடுதலை வந்து சேர்ந்திருக்கிறதே! ஒருநாளா, இரண்டுநாளா - இருபத்தெட்டுநாட்கள் எப்படித்தான் கழியப்போகிறதோ?" என்று நினைத்தார்.

விடுதலைக் காலத்திலும் ஊருக்குப் போகாமல் இங்கேயே அவர் தங்கிவிடலாம். 'பெற்ற மனம் பித்தும், பிள்ளை மனம் கல்லும்' என்றல்லவா சொல்லுவார்கள்! அங்கே தாயார் அருமைப் பிள்ளையின் வரவை எதிர்பார்த்து ஆசையோடு காத்திருப்பாள் - அதையெல்லாம் பொருட்படுத்தாமல் அவர் இங்கே தங்கிவிடுவார். ஆனால் தங்கியும் என்ன பிரயோசனம்? பள்ளிக்கூடமோ இல்லை. நவத்தின் வீட்டுக்குப்போய்க் கதைப்பதோ நன்றாயிராது. இங்கே தங்கி என்ன பிரயோசனம்? ஊருக்குப்போய்த் தாயாரிடம் மெதுவாக விஷயத்தைச் சொல்லலாம். முக்கியமான ஒரு காரணத்தினால் தாயாருக்கு அவ்வளவாக விருப்பமிராது என்பது நடராஜனுக்குத் தெரிந்த விஷயந்தான். என்றாலும் தாயார் தன்னோடு பேர்ராத முடியாது; தன்னுடைய வழிக்கு அவனைக் கொண்டு வந்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை அவருக்குண்டு. ஊருக்குப் போவதற்குமுன், ஒருமுறையாவது நவத்தின் வீட்டுக்குப் போய் அவள் தகப்பனாரையும் அறிமுகமாக்கிக்கொண்டு, அவளோடும் மனம்விட்டுப் பேசி, விவாக விஷயமாய் உறுதி கூறி விட்டுப் போனால் நல்லதென நினைத்தார். ஆனால் எப்படிப் போவது, ஒருகாரணமூலில்லாமல்? நவம் வரும்படி சொன்னாலாவது..... அவள்தான் என்ன காரணத்தோடு அழைப்பது?

அன்று இருவரும் அதிகமாகப் பேசவில்லை. இருவருடைய முகத்திலும் பிரிவின் வேதனை தோன்றிவிட்டது. மனத்துக்குள்ளேயே யோசித்து யோசித்து உக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படியே பள்ளிக்கூடம் விடுகிற நேரமும் ஆயிற்று.

நடராஜன் அவனைப் பார்த்தார். ஆனால் ஒன்றும் பேசத் தோன்றவில்லை. ஏதோ தட்டுத்தமொறி “இன்னும் இருபத்தெட்டு நாட்கள்.....” என்றார்.

“எப்படித்தான் தொலையப்போகிறதோ!” என்றாள் கவம். அவள் விட்ட பெருமூச்சிலே இதயத்தில் குவிந்திருந்த ஏக்கத்தின் வாடை வீசியது.

இருவரும் மீண்டும் மெளனமாயினர். நேரம், நெருங்க நெருங்க, இருவர் உள்ளமும் ‘படபட’வென்று துடித்தது. ஏதோ ஒரு தொடர்கதையைப் படித்து அதன் முடிவைக் காணாதவர்கள் போல அந்தரப்பட்டனர்.....

திடீரென்று கவம், “நீங்கள் எப்போது ஊருக்குப் புறப்படுகிறீர்கள்? இன்றோ, நாளையா?” என்று கேட்டாள். அவளுடைய குரலில், முகத்தில் தோன்றியிருந்த புதிய பாவத்தைக் கண்டு நடராஜன் பிரமித்தார்.

“இன்றே போகலாம், வேண்டுமானால் நாளையும் போகலாம். ஏன்?” என்றார்.

“நாளைக்குத்தான் பேரங்கள்!”

“ஏன்?.....”

“நீங்கள் தந்த ‘கதைக்கோவை’ என்ற புத்தகத்தைக் கொண்டுவர மறந்துபோனேன். பின்னேரம் எங்கள் வீட்டுக்கு வாருங்களேன். தந்துவிடுகிறேன்”

“அப்பாடா!” என்று நடராஜன் பெருமூச்சு விட்டார். பெண்களுக்கு எப்போதுமே சமயோசித புத்தி அதிகம்தான்!

“வருகிறீர்களா?” என்று கவம் மீண்டும் கேட்டாள். அந்தக் குரலில் தோன்றிய நாணம் — அட, எவ்வளவு இனிமையாக இருந்தது அது!

நடராஜன் ‘ஓ’ என்று குரல் கொடுத்து இமைகளை மேலே உயர்த்தித் தலையை அசைத்தார். அவர் உதட்டிலே நெளிந்த குறும்புச் சிரிப்பின் ஆர்த்தத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் கவம் மேசைமேலிருந்த கைகளிடையே முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள்.

இருவர் இதயங்களிலிருந்தும் பெரும் பாரம் இறங்கியது போலிருந்தது. எங்கிருந்தோ ஒரு உற்சாகம் வந்து அவர்களை ஆகாயத்தில் தூக்கிச் செல்லதுபோலிருந்தது.

மணியடித்தது.

“எத்தனை மணிக்கு.....?” என்று கவம் கேட்டாள்.

நடராஜன் வாயைத் திறக்காமல் கையிலே நல்லு விரல்களை விரித்துக் கஷ்டினார்.

கவம் தனது கையில் வைத்திருந்த ஒரு புத்தகத்தை விரித்து அதற்குள் இருந்த ஒரு கடிதத்தை வெளியில் எடுத்தாள்.

“அது என்ன கடிதமா?” என்று நடராஜன் கேட்டார்.

‘ஓம்’ என்று தலையசைத்தாள் அவள். அப்போது அவள் உடட்டருகே ஓடியசிரிப்பில், ஏதோ விசேஷப்பிரப்பதை நடராஜன் கவனித்துக்கொண்டு “யாருடையது?” என்றார்.

“என்னுடையது!”

“யாருக்கு? விலாசத்தைப் பாக்கலாமா?”

“அது ஒரு ஆளுக்கு. வெகு ரகச்யமானது!” — அவள் முகத்தில் இன்னமும் அந்தச் சிரிப்பு மறையாமலிருந்தது. எதையோ தன்னுள் அடக்கிவைத்திருக்கும் குதூகலம் அந்தச் சிரிப்பிலே தெரிந்தது.

“யாரது அந்த ஆள்? - அந்தப் பாக்கியசாலி?”

பள்ளிக்கூடம் விட ஆயத்தம். இனியும் வேடிக்கையை வளர்க்கமுடியாதெனக் கண்ட நவம். “அந்தப் பாக்கியசாலி நீங்களேதான்!” என்று சொல்லி மெதுவாக அவரிடம் கடிதத்தை விசினுள். அங்குமிங்கும் பார்த்துக்கொண்டே, நடராஜன் கடிதத்தைப் பத்திரப்படுத்திக்கொண்டார். நவம் தொடர்ந்துசொன்னான்: “இன்று பள்ளிக்கூடம் விட்டால் பிறகு உங்களை - இந்த விடுதலை முடியுமுன் சந்திக்கலாமென நான் அப்போது நினைத்திருக்க வில்லை. இங்கே - பள்ளிக்கூடத்தில் ‘உந்த’ விஷயங்களெல்லாவற்றையும் சொல்ல முடியவில்லை. அதனால்தான் கடிதமாக எழுதிக்கொண்டுவந்தேன். ....பின்னரம் ‘நீங்கள் வீட்டுக்கு வரப்போகிறபடியால் கடிதம் தேவையில்லை. ஆனாலும் எழுதியதை..... வாசித்துப்பாருங்களேன்!” - சொல்லி முடிப்பதற்குள் வெட்கத்தால் ஏற்பட்ட சுழிப்புகள், அவள் முகத்தை அழகுசெய்வதை நடராஜன் கவனித்தார்.

“சரி, நாலுமணிக்குெல்லாம் வந்து விடுகிறேன்” என்றார் நடராஜன்.

கடைசி மணியும் அடித்தது.

* * *

பள்ளிக்கூடம் விட்டு எல்லோரும் போனபிறகு, நடராஜன் தமது அறையில் போயிருந்து, கதவைச் சாத்தித் தாளிட்ட பின்னர், நவத்தின் கடிதத்தை எடுத்துப் பார்த்தார். கொஞ்சநேரம் அதைப் பிரிக்காமலே, திருப்பித்திருப்பி அழகுபார்த்தார். “என்னதான் எழுதியிருக்கிறாளோ...?” பொங்குகின்ற ஆசையோடு கடிதத்தை முத்தமிட்டார். பிறகு, பத்திரமாகப் பிரித்து வாசிக்கலானார்.

அன்பார்ந்த ஆசிரியரவர்களுக்கு,

தங்களுக்கு இதற்குமுன் இருமுறை கடிதங்கள் எழுதிவிட்டு, பிறகு அதை உங்களிடம் தருவதற்குத் துணிவு வராமையால் கிழித்தெறித்து விட்டேன்.

ஆனால், இம்முறை இக்கடிதத்தை எப்படியும் தங்களிடம் 'சேர்த்து விடுவதென்ற துணிவுடனேயே எழுத ஆரம்பிக்கிறேன்.

என்னுடைய மனத்தில் இருப்பவைகளை எப்படி எழுதித் தீர்ப்பு தென்று தெரியவில்லை. தங்களோடு கூச்சமின்றி நன்றாகப் பழகியபிறகு கூட, மனதைத் திறந்து எழுதுவதற்கு வெட்கமாக இருக்கிறது.

இந்தப் பாடசாலைக்கு சீக்கள் வந்தபிறகுதான் எனது சேவியத்திலும் சந்தோஷம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பட்டமரம்போலக் கிடந்த என் வாழ்க்கை, தங்கள் வரவால், தலைத்துப் பூத்துக் குலுக்குகின்றது. ....என் மன எண்ணம் இதுவரை தங்களுக்குத் தெரியாமலிராது. உங்கள் மனமும் எவ்விதம் இருக்குமென்பது எனக்குத் தெரிகிறதாலும், தங்கள் திருவாயால் ஒரு முறையாவது உறுதிவார்த்தை கேட்கும்வரை எனது பேதைமனம் பதறிக் கொண்டிருக்கின்றன.

என் ஆருயிரே! தாங்கள் இல்லாமல் இனி என்வாழ்வு நடவாது என்பது உறுதி. தாங்கள் விரும்பினால், என்னிலும்பார்க்க அழகும், படிப்பும், பணமும் உள்ள பெண்களை விவாகம் செய்யலாம். ஆனால் தாங்கள் இந்த எழையின்மீது கிருபைகூர்ந்து அன்புப்பிச்சை அளிக்ருமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். தங்களையே முற்றிலும் நம்பியிருக்கிறேன். தாங்கள் என்னை கிராகரிப்பதானால் சத்தியமாக எனக்கு இனி இந்தவாழ்வு வேண்டியதில்லை யென்பதை உறுதியாகக் கூறவிரும்புகிறேன்.

என் அன்பே, என் மனம்படும் வேதனையையும் இன்பத்தையும் தாங்கள் உணராமலிருக்க முடியாது. — இப்படியே எழுதிக்கொண்டபோனால், மிகவும் சீண்டலும். உங்கள் அருமையான நேரத்தை வீணாக்கலும்.

நான் எழுகியவற்றில், ஏதேனும் தவறண்டானால் தயவுகூர்ந்து மன்னித்துக்கொண்டு, தங்கள் அன்பின் ஒருதுளியையாவது எனக்கு அளிக்கும் படி கேட்டுக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

— நவலட்சுமி.

குறிப்பு: தங்கள் அன்புநிறைந்த அருமைப்பதிலை உடன் எதிர்பார்க்கிறேன்.

நடராஜனின் கண்கள் கடிதத்தின்மீதே படிந்திருந்தன. எங்கேயோ சுவர்க்கலோகத்து இன்பக் காற்றிலே மிதப்பது போன்ற ஒரு உணர்ச்சி அவரை ஆட்கொண்டது. 'ஆஹா, ஆஹா! ..... இந்த கிமிஷமே ஓடோடியும் போய் நவத்தைப் பிடித்து மார்போடு இறுகத்தழுவி .....உறுதி உறுதியென்று தமது காதலின் உறுதியை அவள் உதடுகளிலே அழுந்தப் பதிக்கவேண்டும்' என்பதுபோல் உணர்ச்சி துள்ளியது.

கடிதத்தைத் திருத்தித் திருப்பி வாசித்தார்! '...தங்களுடைய முற்றிலும் நம்பியிருக்கிறேன். தாங்கள் என்னை நிராகரிப்பதானால் சத்தியமாக எனக்கு இனி இந்த வாழ்வு வேண்டியதில்லையென்பதை உறுதியாகக் கூறவிரும்புகிறேன்.....'

— அடேயப்பா! இவ்வளவுக்குத் துணிந்துவிட்டாளா? ..... உண்மைதான்; என்னுடைய மனம்கூட அப்படித்தானே இருக்க

கிறது! 'நவம் இல்லாமல் என்னால் வாழமுடியுமா? .....அதுவும் ஒரு வாழ்வாகவா இருக்கும்?.....'

கடிதத்தின் ஒவ்வொரு சொல்லையும் நிரூபித் திருப்பிப் பார்த்து ருளித்தார். பார்க்கப்போனால் சாதாரணமான ஒரு கடிதந்தான் அது. சிறிதளவு கற்பனைத்திறமோ அல்லது சொல்நயமோகூட இல்லை. ஆனால், நடராஜருக்கு அதிலிருந்த ஒவ்வொரு வார்த்தையும் தேன்போல இனித்தது!

அன்று ஏதோ கடமைக்காகச் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்தார். சாப்பாடு செல்லக்கூட வழியில்லாமல் உடம்பு நிறைந்திருந்தது, இனிய சிந்தனைகளினாலே.

நேரத்தைப் பார்த்தார். 8-10. - இன்னும் வெகுநேரம் இருக்கிறது. நவத்தின் கடிதத்தை எடுத்துப் பிரித்துவைத்துக்கொண்டு — அதன் ஒவ்வொரு சொல்லிலும் ஆயிரம் கற்பனைகளைக் கண்டார்.

'என் ஆருயிரே, தாங்கள் இல்லாமல் இனி என்வாழ்வு நடவா தென்பது உறுதி.....'

'ஆறா, இத்தகைய மனப்பான்மையுள்ள மனைவியினாலே தான் வாழ்வில் ஆனந்தத்தைக் காணமுடியும்! ...என் தாயாரின் எண்ணமோ!...' - நடராஜன் சிந்தனை திடீரென்று வெகுதூரத்துக்கப்பால் ஒடித் தனது ஊரை அடைந்தது.

ஊரிலே நடராஜனின் தாயாரின் எண்ணமெல்லாம் வேறு விதமாகவல்லவா இருக்கிறது! தாயார் மட்டுமென்ன, ஊர் முழுவதும் அவருடைய வாழ்வுப் படத்தை வேறுவிதமாகச் சித்தரித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

நடராஜனையும் அவரது சொந்த மச்சாள் மீனாட்சியையும் சேர்க்குவைத்து ஆசீர்வதிப்பதற்கு ஊரார் காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மீனாட்சியைத் தன்னுடைய வீட்டுக் கொண்டுவந்து, தனக்குப் பெண்குழந்தை இல்லாக் குறையைப் போக்கடிக்க வேண்டுமென்று நடராஜனின் தாயார் வெகு ஆவலோடிருந்தார்.

மீனாட்சி —

அவளை 'அழகி' என்று சொல்லாவிட்டாலும் 'அவலட்சணம்' என்றும் சொல்லாமலிருக்கலாம். ஏதோ எழுத வாசிக்கப் படித்திருக்கிறாள். ஏழைதான்... எப்படித்தானிருந்தாலும் சொந்த மச்சாள் - ஆசைமச்சாளல்லவா!

நடராஜனும், ஏதோ பழிபாவத்துக்காக மீனாட்சியையே — இன்னும் இரண்டு வருடம் கழித்து — கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாமென்று முன்பு நினைத்திருந்தார். தாமும் கைவிட்டு விட்டால், வேறு யார் அவளுக்கு மாலையிட வரப்போகிறான்? — ஏதோ, தமக்கென்றே பிறந்துவிட்டாள்! என்று நினைத்திருந்தார்.

ஆனால் இப்போது.....

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

* மன மாற்றம் *

கு. பெரியதம்பி

“பெண் படித்தவள், அழகானவள், நாகரீகமானவள். நிரம்பச் சிதனமுண்டு” என்று அவர் கூறினார். அதைக்கேட்டு அவன், இரை கிடையாமல் அவஸ்தைப்பட்ட நரி உயரத்திலே கிடந்த திராட்சைக்குலையைக்கண்டு வாயுறியது போல அங்கலாய்த்தான். தனக்குச் சிதனம் பிரதானமல்ல, அழகும் நாகரீகமும் இருந்துவிட்டாலே போதுமென்று முருகேசு எண்ணியிருந்தான். சிதனமுங் கிடைத்தால் யார் வேண்டாமென்று சொல்வார்கள்! அவனுக்கு ஒரே ஆனந்தம்.

இந்தக் கலியாணம் தப்பிவிட்டால் அவன்பாடு அதோகதிதான். வேறுயார் அவனுக்கு மணம்பேசுவது? தாய்தந்தையர் “வள்ளியம் மையை முடித்தாற்சரி, அல்லது அவனுக்கு எங்காவது கலியாணமாகும்வரை உனக்கு வேறு பெண்ணைக் கட்டித்தர முடியாது” என்று கூறிவிட்டார்கள். வள்ளியம்மை அவனது மைத்துனி. அந்தப் பெயரைக்கேட்கவே முருகேசுவுக்கு மிக வெறுப்பாகவிருந்தது. லீலா, நீலா, புஷ்பம், ராணி என்றெல்லாம் இரண்டு மூன்று எழுத்தில் ஆழகாண பெயர்கள் இருக்கும்போது இதென்ன பெயர்! ‘அம்மை’யைத் தள்ளி விட்டுச் சுருக்கமாக அழைத்தால், ‘வள்ளி’ என்றுதான் அழைக்க

வேண்டும். அவனுக்கு ஒரே அருவருப்பாக இருந்தது.

படிப்புக்குறைவு, அழகும் மட்டும், நாகரீகமே அறியாத பட்டிக் காட்டுப்பெண். அவளைக் கல்யாணம் முடித்துப் பட்டினத்துக்கு அழைத்துச் சென்றால் அங்கே கதிரையிலே உட்கார்ந்துகொள்ளவே அவளுக்குத் தெரியாது. ஆடவர்களைக் கண்டால் ஓடி ஒளித்துவிடக்கூடும். கித்தியப் பிரமச்சாரியாக இருந்து வரழக்கையை அனுபவியாது இறந்துவிட்டாலும் காரியமில்லை; அந்த வள்ளியம்மையை மட்டும் மணப்பதில்லை’ என்று அவன் தீர்மானித்துவிட்டான். பட்டினத்திலே அரைக்குக்கீழே இறங்கியதும் இறங்காததுமான சட்டை அணிந்த பள்ளிக்கூடப் பெண்கள் இரட்டைப்பின்னலைச் சிலுப்பி மாறிமாறித் தோள்மீது எறிந்து நடக்கும் காட்சியைப் பார்த்துப் பார்த்து அவன் நன்கு நயந்திருக்கிறான். நடு மார்க்கை மாத்திரம் மறைத்துத் தாவணியணியும் நாரீ மணிகள் உயர்ந்த குதீச்செருப்பிலே சறுக்கிச் செல்வதைக்கண்டு மனதைப் பறிகொடுத்து, இதுதானே அந்த அன்னநடை என்று இன்னுமே சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறான். இந்தக் காட்சிகளை யெல்லாம் கண்ட கண்ணுக்கு வள்ளியம்மை பெர்லிவாக இருக்கவில்லை. உலகிலே இப்படியாக யிணக்கித்

தழுக்கி ஓயிலாய் நடக்கும் சிங்காரிகள் எத்தனையோ பேரிருக்க அவன் இந்த வள்ளியம்மையை மாணந்துகொள்ளவேண்டும்!

இத்தனைக்கெல்லாம் அவன் ஏதோ பிரபுவிட்டுச் சுகுமாரனல்ல. நாகரிகத்திலே பிறந்து நாகரிகத்திலே சுழியோடி முக்குளித்தவனல்ல. அசல் நாட்டவன். பட்டிக்காட்டுத் தாய்க்கும் தந்தைக்கும் புத்திரானாகப் பூமிப்பிரவேசஞ் செய்தவன். பாவம், அப்படியாகப் பிறந்ததற்காக இன்று அவனுக்கிருக்கும் மனவருத்தம்! அது அவனுக்கும் அவனைப் படைத்த அந்த ஆண்டவனுக்குந்தான் தெரியும். தந்தை இன்னமும் அந்தச் செம்பாட்டுக் காவி ஊறித் தடித்த நாலுமுழ வேட்டியை முழங்காலுக்கு மேலே கட்டிக்கொண்டிருந்தார். பறட்டைத்தலை; மயிர் கிரம்பிய பொலிவற்ற முகம்; வெய்யிலிலே காய்ந்து கறுத்தமேனி; இவை இன்னுமின்னும் பெருகினவேயன்றிக் குறைந்தபாடினலை.

“அம்மா, நீ குறுக்கே கட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு இனிமேல் இறவுக்கையும் மாறாடியும் போடம்மா” என்று சொல்லிப்பார்த்தான். “இதுவரையுமில்லையாம். இந்தக் கிழட்டுக்கு இனி ஏனடா அடெல்லாம்” என்று அவள் மறுத்துவிட்டாள். இந்தப் பட்டிக்காட்டுச் சுவங்களைத் தன் தோழர்கண்டுவிட்டால் தன் கௌரவத்திற்கு இழுக்கு வந்துவிடும் என்று அஞ்சியதால் நண்பர்களை அவன் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வதில்லை.

அவன் முதன்முதல் கொழும்பிற்குச் சென்றபோது நடந்த நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் இப்போது மறந்துவிட்டான். ‘யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து எப்போவந்தது’ என்று சிங்கள வாலிபர்கள் ஆங்கிலத்திலேகேட்டு நகைத்தார்கள். கண்டால்தெரியாதா கம்பளியாட்டு மயிரை. அசல் நாட்டவன் என்று அப்படியே தெரிந்தது. சப்பாத்துக்காலை இழுத்திழுத்து நடந்தபோது நண்பர்கள் செய்த ஏளனந் தாங்காது ஒரேஒருநாள் மாத்திரம் அழுதிருக்கிறான்.

*

அடெல்லாம் இப்போது அவன் கிணைவில் இல்லை. அவன் பெரிய நகரவாசி. நாகரிகம் நன்றாய்ப் பிடிபட்டுவிட்டது. அப்பட்டணவாசி முருகேசவுக்கு இந்தப் பெரியவர் பேசிய பெண், வாழ்க்கைத்தனைவிபாக வந்துவிட்டால் பட்டிக்காட்டிலிருந்து விலகி முற்றாகவே நாகரிக உலகில் திளைத்து விடுவான். ஆம், அவன் மனம் அப்படித்தான் எண்ணியது.

இப்படி அழகான நாகரிகமான பெண்ணை மணம்பேசிய பெரியவரைக்கண்டு ஆரம்பத்திலே அவன் வெறுப்புக்கொண்டான். அவருடைய தோற்றம் தந்தையின் தோற்றம்போல நாட்டுப்புற மாதிரியிலே இருந்தது. இப்பொழுது நாட்டவரைக்கண்டால் அவனுக்கு ஒரே வெறுப்பு. ஆனால் அதைப் பெரியவர் கவனியாதது போல அவனோடு பேச்சுக்கொடுத்தார். அவர் ஆரம்பத்தில் ‘தம்பி, இது வெய்யிலல்ல, நெருப்பு’

என்று அந்த அகோரமான வெய்யிலை விஷயமாக எடுத்துக்கொண்டார்.

அவன் பதில்கூறாது வேறெங்கே புலனைச் செலுத்தியிருப்பவன்போலப்பாசாங்குசெய்தான்.

“என்னதம்பி, நான் சொல்வது சரியில்லையா?”

பதிலில்லை.

“ஏன், உமக்கு இந்த வெய்யில் குளிடுகிறதா?”

இப்பொழுதும் பதிலில்லை.

பெரியவர் இலேசானவரல்ல. இவன் முந்தநாட்பிறந்தவன். இவனா அவரை அசட்டை செய்வது அவருக்கு இவனுயர் தெரியும், இவனப்பணியர் தெரியும்.

“அது உம்முடைய குற்றமில்லைத்தம்பி, ...”

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு மெல்ல அவரை நோக்கினான். ஆனால் அதற்கிடையில் அவர் கூறி முடித்துவிட்டார்:

“..... பருவக்கோளாறு வெய்யில் குளிரும்; நிலவு சுடும்; அது இந்தப்பருவத்தின் இயல்பு”

அசடு வழிய அவரை நோக்கினான்.

“ஆமாம், அப்படித்தான்” என்று இன்னும் வலியுறுத்தினார். ஒரு கண்ணத்தில் அடிவிழுந்த அதிர்ச்சி நீங்குவதற்கிடையில் மறுகண்ணத்திலும் அடிவிழுந்தது போல இருந்தது அவனுக்கு.

“நீங்கள் கூறுவதைக் கவனிக்கவில்லை. மேலே இருந்த குருவியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து விட்டேன்” என்று சமாளிக்க

முயன்றான். குரல்தளர்வாக இருந்தது.

“குருவியிலே மனதைப் பறி கொடுக்கக்கூடிய பருவந்தான்” என்றார் குமாரர்.

இன்னுமின்னும் அவர் வார்த்தைகள் அவனைத் தாக்கி அதிர்ச்சியடையும்படி செய்தன.

இது அந்தப் பெரியவர் குமாரருடைய இயல்பான சபாவம். தலைக்கிறுக்குப்பிடித்த பேர்வழிகளை முதலில் தன் வாய்ச்சாதுரியத்தால் மடக்கிவிடுவார். பின்பு இயல்பாகவேபேசிக் காரியம்பார்ப்பார். அல்லாவிட்டால் அவருக்கு வெற்றி கிட்டுவது அசாத்தியம்.

குமாரர் கீழிறங்கிப் பதமையாகப் பேசினார். முருகேசுவுக்கு நெஞ்சிலே சிறிது சிறிதாகத் தண்ணீர் வந்தது. அவனுடைய ஊர் பெயர் தொழில் இவற்றைப்பற்றி விசாரித்தார்.

அவனுடைய ஊரிலே இருக்கிற பெரிய மனிதர்களின் பெயர்களைக் கூறி அவர்களெல்லாம் தமக்குச் சினேகிதமென்றார். தம்முடைய மருமகனும் கிளாக் உத்தியோகத்தில் இருப்பதாகக் கூறி பெருமைகொண்டார்.

பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது குமாரர் அவன்கையில் மோதிரம் இருக்கிறதா என்று பார்த்தார். “நீ கல்யாணமானவனா? என்று கேட்கலாமோ என்றும் யோசித்தார். ஆனால் அப்படிக்கேட்கக்கூடாது என்று அவர் மனம் கூறியது.

எதற்காக மூளையைப்போட்டு உடைக்கவேண்டும், வெற்றிலைப்பை இருக்கிறதே. அதை வெளியே எடுத்தார். தானும் வெற்றிலை

யைப் போட்டுக்கொண்டு அவனை யும் போடுமபடி நீட்டினார்.

“நான் போடுவதில்லை” என்றான்.

“ஒருநாளும்.....”

“இல்லை”

“அப்படியானால் இன்னும் உமக்குக் கல்யாணமாகவில்லையா?”

“இல்லை” என்றான். “இன்னும்” என்றபோது அவர் சிறிது அழுத்தமாக உச்சரித்தார். அந்த அழுத்தம் அவன் நெஞ்சிலும் சென்று அழுத்தியது. அப்போது அவன் முகமிருண்டது. ஆனால் அதைக் கண்டு குமாரர் முகம் மலர்ந்த காட்சி அவனிடமிருந்த முகமலர்ச்சியும் இவரிடமேதான் வந்து விட்டதோ என்று எண்ணும்படியாக இருந்தது. அவர் நிமிர்ந்துட்கார்ந்தார். புன்முறுவலை வெளித்தோன்றவிடாது அடக்கிவிட்டார்.

“நீர் விவாகஞ்செய்த ஆள் என்று எண்ணினேன்” என்றார். அவன் துக்கம் இன்னும் அதிகரித்துவிட்டது. அது பெற்றோர் மீது ஆத்திரமாக மாறியது. இது காலவரையில் அவனுடைய உத்தியோகத்திற்கும் கௌரவத்திற்கும் தக்கதாக ஒரு பெண்ணை முடித்துக் கொடுக்கவில்லையே! ‘வள்ளியம்மையாம் வள்ளியம்மை! அந்தச் சுவத்தை யாருக்கு வேணும்? அம்மானுக்கு முன் கூடவு முடிவுசொல்லிவிட்டால்... யாரைக்கேட்டுச் சொன்னார்கள்? எனக்கா அவர்களுக்கா கல்யாணம்? என்னைக்கேளாது முடிவு

சொல்ல இவர்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?’ இவற்றையே யோசிக்கும்போது அவனுக்கு ஒரேசினமாக இருந்தது.

குமாரர் மெல்லக் குறுக்கு விசாரணையிலே இறங்கினார்.

“என் நீர் இன்னும் விவாகம் செய்யவில்லை?”

பதில்கூற அவனால் முடியவில்லை.

“கூடனிருக்கிறதா?”

“இல்லை”

“கரைசேராத குமர்.....?”

“இல்லை”

இல்லை இல்லை என்று கூறுகிற வேயன்றிக் காரணத்தைக் கூறவில்லையே!

“உமக்கு விருப்பமற்ற இடத்திலே மச்சாள் கிச்சாள்”

“ஓ, அந்தத் தொல்லைதான்” என்று ஒய்ந்தகுரலிலே கூறினான் முருகேசு.

“இது பெரிய அநியாயந்தான்” என்றார் குமாரர். தொடர்ந்து “அவ்வவன் விருப்பத்திற்கு மணக்க விடவேண்டும், பெற்றார் இதிலே தலையிடுவது தவறு” என்றார்.

அப்போது அவன் நோக்கிய நோக்கு “முற்றுஞ்சரி” என்று கூறுவதுபோல இருந்தது.

“என் அவனை முடிக்கப் போவதில்லை” என்றான் அவன்.

“என் அழகில்லையா? பணமில்லையா?..... நீர் விரும்பாததற்குக் காரணம் என்ன?”

“அழகும் பணமும்! சுத்தப் பட்டிக்காடு”

“அவ்வளவு உத்தியோகத்திற்குத் தக்கதாக நாகரிகமான பெண் வேண்டும். நீர் சொல்வது நியாயமே” என்றார் குமாரர்.

“நான் இறந்தாலும் அவளை முடிக்கப்போவதில்லை” என்றான் அவன்.

“அப்படியானால் விவாகஞ் செய்வாமைக்குக்கப்போகிறீரா?”

“ஏதோ பார்ப்போம்”

“சரி தம்பி, நான் உமக்கு ஒரு கல்யாணம் பேசட்டுமா?” என்று குமாரர் கேட்டார். அவர் கேட்ட தொனியில் அவன் நிலைமைக்கு இரங்கிப் பரோபகார சிந்தையுடன் அதை ஒழுங்கு செய்து கொடுக்கமுயல்வதாகவே தோன்றியது.

அவன் யோசித்தான்.

“ஏன் யோசிக்கிறீர்? உமது கஷ்டத்தைப் பார்த்துத்தான் கூறுகிறேன். இங்கிலிஷ் நிரம்பப் படித்த பெண், அழகானவள், உமக்காகத்தான் ஒழுங்குசெய்வதாகக் கூறினேன். விரும்பா வீட்டால்விடும், எனக்கென்ன?”

‘வேண்டாம்’ என்று கூற அவன் மனம் துணியவில்லை. ஏப்படித்துணியும்? அவர் மேலும் கூறினார்; “பெற்றாருக்கு ஒரேபெண், இப்பொழுது காசாகப்படுகையிரம் கொடுப்பார்கள். சொத்து வேறே. மீதி ஏதாவது இருந்தால் அதுவும் அவளுக்குத்தான்!”

“யாருடைய மகள்?” என்று அலட்சியமாகக் கேட்டான்.

“மாவிபூர்ச் சாவணமுத்தருடைய பெண். அவளை முடிக்கப் பலர் விரும்புகிறார்கள். ஆனால்

நான் உமக்குச் செய்து தந்தால் நல்லது என்று எண்ணுகிறேன். நீர் கஷ்டப்படுகிறீர், நல்லவராய்மிருக்கிறீர்.”

சிறிதுசிறிதாக அவன் மூகம் மலர்ச்சியடைந்துவந்தபோதிலும் தன் விருப்பத்தை இன்னும் வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை.

“தம்பி, நீர் யோசிக்க வேண்டாம். ஏதோ அந்தப்பெண் உமக்குக் கிடைப்பதாக இருந்தால் உமது பூர்வ புண்ணியந்தான். வயலின்கூட வாசிப்பாள், வாய்ப்பாட்டு - அது கேட்கவேண்டியதில்லை. தங்கக்கிளியாட்டம். பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலே பசி தீர்த்துவிடும்”

அவனுடைய மூக மலர்ச்சியைக் கொண்டே. அவன் விரும்புகிறாளுென்பதை அவர் அறிந்து கொண்டார்.

“பெண்ணின் பெயர் என்ன?” என்று அவன் கேட்டான். ஏதாவது வள்ளியம்மைகின்றியம்மையாக இருந்தால் .....! இந்தப் பெயரிலேயே எவ்வளவோ இருக்கிறதாம்!

“சீதாலக்சுமி” என்று அவர் சொன்னார்.

“சீதா என்று அழைக்கும் போது என்ன அழகாகவிரும்பும்! இதைச் செய்துகொண்டால் நல்லதுதான்’ என்றமுடிபித்கு வந்து விட்டான் முருகேசு. இதை விட்டுவிட்டு வேறென்ன செய்ய வான்? கண்ணாடித்துக் காதல் கொண்டு கடிதமெழுதிக்கண்ணியிலே படவைக்கும் தந்திரத்தைக்கூடக் கையாண்டு பார்த்திருக்கிறான். அந்த வித்தையிலே

வல்லவர்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்கின்றார்கள் தான். ஆனால், அதிலே முருகேசுவருக்குச் சிறிதும் வெற்றி கிடைக்கவில்லை, அவமானம் நேர்ந்ததும் உண்டு. தானாகவே தனக்கொரு பெண்ணைத் தேடிக்கொள்ளுஞ் சக்தியும் தனக்கில்லை என்பதை அறிந்துவிட்டான். குமாரர் பேசும்படி விவாகத்தையும் நழுவவிட்டால் பின்பு அதோகதிதான்.

“ஏன் தம்பி, விருப்பமா, இல்லையா? இல்லாவிட்டால் இல்லை யென்று சொல்லும்” என்று கேட்டார் குமாரர்.

“விருப்பமல்லென்ன? .....” என்று அவன் கூறினான். கூறிய தொனியில் ஏதோ மனக் கஷ்டமிருப்பதாகத் தெரிந்தது.

தாய் தகப்பனுக்குத் தெரியாமல் எங்கேயாவது மணஞ் செய்வது என்று தீர்மானித்திருந்த போதிலும், இப்போது அப்படியான ஒருவசதி வந்தபோது இது காலவரை இருந்த தீர்மானம் தளர்ந்துவிட்டது. பெற்றார் அறியாமல் தன் எண்ணப்படி எங்கேயாவது முடிப்பது பெரியதவறு போலத் தோன்றிற்று. யோசித்தான்.....

“என்ன? ஒளியாமற் சொல்லும். உமக்கிருக்கும் கஷ்டம் என்ன?” என்று குமாரர் கேட்டார்.

அவன் மனத்திலுள்ளதைக் கூறினான்:

“இதெல்லாம் எனக்குப் பெரியபகாரியமல்ல. அவர்கள் மனத்

தைத்திருப்பி ஆனந்தமாக இந்தக் கல்யாணத்தை முடித்துத் தருவேன்... இதெல்லாம் எனக்குப் பெரியபகாரியமல்ல”

அவர் கிமிர்ந்திருந்து இதைக் கூறினார். அவருக்கு அத்துணைத் திறமையுண்டு என்பதையும் முருகேசு நம்பினான். அவனுடைய முகத்தில் மெல்ல மகிழ்ச்சிக்குறி தோன்றியது. அதைக் குமாரர் ரன்கு கவனித்தார்.

“ஆனால் ஒருவிஷயம். அப்படி அவர்கள் மனத்தைத் திருப்பி இதை ஒழுங்குசெய்வதாக இருந்தால், இது இரண்டொருநாளில் முடியக்கூடிய விஷயமல்ல. பல நாட் செல்லும். அதனால் என் தொழில் துறை கெட்டுவிடக்கூடும்” என்றவர் மேலும் சொன்னார்: “தம்பி நான் சொல்வது விளங்கிற்றா? எனக்கு அதனால் வரக் கூடிய சந்தைத் தவறீர் சரிக்கட்ட வேண்டும்..... குறைந்தது இருநூற்றைம்பதாவது தரவேண்டியிருக்கும்”

முருகேசுவருக்கு கொஞ்சிலே ஈட்டிகொண்டு தாக்கியதுபோல இருந்தது. இருநூற்றைம்பதென்றால் கொஞ்ச நஞ்சுமா? அதனால் அவன் திகைப்படைந்தான்.

— இந்தக் கல்யாணமே வேண்டாமென்றற் பிழையில்லை போல இருந்தது. ஆனால் இதை விட்டால் அவனுக்கு வேறு கதியில்லையே! ஒரே கல்யாணப்பயித்தியத்தில் மூழ்கியிருக்கிறான். எப்படி அங்ஙனம்கூற மனம்வரும?

“தொகை அதிகமாயிருக்கு”
என்றான்.

“நான் பிள்ளைகூட்டிக்காரன்
என்தொழிலை விட்டு மனைக்கட
வேணும். இருநூற்றைம்பது தக்
தாலுமே போதாது. ஏதோ
உமக்காக இப்படி ஒப்புக்கொள்
றாகிறேன்” என்று அவர் இடம்
வையாது பேசினார்.

அவன் “நூற்றைம்பது தா
லாம்” என்றான், தூறு கேட்க
என்று விரும்பியவன் பயத்தி
னால் நூற்றைம்பது என்றான்.

“இல்லைத் தம்பி, எனக்குக்
கட்டாது”

“இல்லை அது போதும் பாருங்
கோ.....”

அதிகநேரம் விவாதித்தனர்.
தனித்தனி ஒவ்வொருவரும்
தமக்கிருக்கக்கூடிய கஷ்டங்
களைக் கூறினர். இறுதியிலே இரு
நூற்றைம்பது இருவரும் சமமதித்
தனர்.

“சரி, உம்முடைய வீட்டிற்கு
எப்போது வர?” என்று குமாரர்
கேட்டார்.

“நானைக்கே வாருங்கோ. நான்
விரைவிலே பயணம் போக
வேண்டும்” என்றான்.

“சரி; காளைக்குச் சரியாகப்
பத்து மணிக்கு உம்முடைய
வீட்டில் சிற்பேன். நீர் அங்கே
காத்திருக்கவேண்டும்..... எல்
லாம் வெற்றியாகும். இதெல்
லாம் எனக்குப் பெரிய காரிய
மல்ல”

அவன் பத்து மணிக்கு அங்கே
காத்து சிற்பதாகக் கூறினான்.

“சரி, தம்பி! நான் போய் வரு
கிறேன்”

“நல்லது”

சிறிது நேரம் இருவரும் மெள
னமாக இருந்தனர். மறுபடியும்
“சரி தம்பி நான் வரேன்” என்
றார் குமாரர்.

“வாருங்கோ” என்றான் அவ
னும்.

ஆனால் அவர் போவதாகக்
காணவில்லை. அவன் ஆச்சரியப்
பட்டான். அதற்கிடையில் “நீர்
பெண்ணைப் பார்க்கவேண்டா
மா?” என்று மறுபடி தொடங்கி
னார்.

“முதலில் வீட்டுக்கு வாருங்
கோ. அதெல்லாம் ஆறுதலாகப்
பார்ப்போம்” என்றான் அவன்.
பெண்ணைப் பார்க்க அவனுக்கு
விரும்பத்தான். என்றாலும் அப்
போது அப்படிச் சொன்னான்.

சிறிதுநேரம் தயங்கி நின்று
விட்டு “தம்பி கையிலே, காசிருக்
தால் இருபத்தை தந்து ரூபா
தாரும். பின் அந்த இருநூற்
றிலே கழித்துவிடுகிறேன்” என்
றார். அவனேன் அங்கே இருபத்
தைத்து ரூபா கொண்டு வருகி
றான்? “பத்து ரூபா மாத்திரம்
இருக்கிறது” என்றான்.

“சரி, அதையாவது தாரும்”
என்றார்.

1 அவன் ‘மணிபாய்’க்கை வெளி
யே எடுத்தான். அப்போது ஒரு
வாஸ்பன் பைசிக்கிள் வண்டியில்
அங்கே வந்து இறங்கினான்.

குமாரர் ஏதோ கூற உண்ணுவ
தற்கிடையில் “உம்மிடம்தான்
போய்வருகிறேன்” என்றான்
மிடுக்காக அந்த வாஸ்பன்.

“ஏன், என்ன விசேஷம்?”

“எனக்கு அந்தப்பெண் வேண்டியதில்லை. நீர் சரியான ஏமாற்றுக்காரன்” என்றான் வாலிபன்.

முருகேசுவுக்கு ஒன்றும் திள்ளக்கவில்லை.

“என்ன? நீர் சொல்வது விளங்கவில்லை. அவசரப்படாமற் சொல்லும்” என்றார் குமாரர்.

“நீர் நேற்றுக்காட்டிய பெண் தானா மணவறைக்கும் வரும்?”

“வேறென்ன?”

“சரி, இருக்கட்டும். அந்தப் பெண் எனக்கு வேண்டியதில்லை. மரியாதையாகப் பணத்தைக் கொடுத்துவிடும்”

“ஏன்? எதற்காக?”

“என்னை ஏமாற்றிவிட்டீர். நீர் பேசிய பெண் வேறு; நேற்றுக்காட்டிய பெண் வேறு”

உடனே குமாரர் மிகவும் கோபத்தோடு சொன்னார்: “எந்த மடையன் சொன்னான்? நான் அப்படியான அயோக்கியன் என்று எண்ணுகிறீர், நீர்! விளங்காமற் பேசுகிறீர்”

“இல்லை, நான் விளங்கித்தான் பேசுகிறேன்”

இருவரும் பலமாகப் பேசினர். கோபமும் மிஞ்சிக்கொண்டிருந்தது. நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்காக முருகேசு இடையே குறுக்கிட்டபோது அந்த வாலிபன் சொன்னான்: “இவர் எனக்கு ஒரு கல்யாணம் பேசினார்பாரும். நேற்றுப் பெண் பார்க்கப் போனோம். ஒரு அழகான பெண்ணைக் காட்டினார். ஆனால் மண

வறையில் வேறொரு மூலிப் பெண் வரும்”

“பொய்” என்றார் குமாரர்.

“உமக்கெப்படித் தெரியும்?” என்று வாலிபனிடம் முருகேசு கேட்டான்.

“பேசின பெண்ணைத்தான் நான் காட்டினேன் தம்பி” என்று குமாரர் குறுக்கிட்டுக் கூறினார்.

“இல்லை. அந்த வீட்டிலே மூன்று பெண்கள்..... என்று அந்த வாலிபன் ஆரம்பித்தான்.

குமாரர் அவனைச் சொல்ல விடாது தான் குறுக்கிட்டு “யார் சொன்னான்? நீர் சரியான புரட்டுக்காரனாய் இருக்கு” என்றார்.

“யார் புரட்டுக்காரன்; நானா? நீரா?” என்று கூறியபடி கைச்சட்டையைச் சுருக்கிக்கொண்டு அவரை நோக்கிப்பாயத் தயாரான அவன். முருகேசு அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு “பெரியவர், கொஞ்சம் பொறுக்கோ! அவர்தன் நியாயத்தைக் கூறட்டும். பிறகு நீங்கள் சொல்லலாம்” என்றான்.

அந்த வாலிபன் மீண்டும் கூறினான்: “பாரும் மிஸ்டர்! அந்த வீட்டிலே மூன்று பெண். முதல் இருபெண்களும் அழகில்லை. எத்தனையோ இடங்களில் மணம் பேசியும் எல்லோரும் மதுத்துவிட்டார்கள். இறுதியிலே இவர் ஓர் சூழ்ச்சி செய்தார். மூத்த பெண் என்று கூறி மூன்றாவது பெண்ணைக்காட்டி, மூத்த பெண்ணைக் ‘கட்டி அடித்து’விட்டார். நம்பி மோசம்போன அந்த மாப்

பின்னா நாலுநாளிலே கோபித்துக் கொண்டு வெளியேறியிட்டான். அவன்தான் இந்த இராகசியத்தை என்னிடம் கூறினான். எனக்கு இரண்டாவது பெண்ணைப் பேசினார். ஆனால் காட்டப்பட்டது, அந்த முன்றலுக்கு பெண்ணும். இந்த வட்சணத்தில் என்னிடம் பெற்றிருக்கும் இவள் ஒரேயொரு மகள் தான் என்றும் சொல்லி யிருக்கிறார்”

இவன் இதைக் கூறிக்கொண்டிருக்கும்போது குமாரர் இடை யிடையே குறுக்கிட்டு, “பொய்” “பூட்டு” “சத்தப்பொய்” என்றெல்லாம் மறுத்துக்கொண்டிருந்தார். விஷயத்தைக் கேட்டு முடிந்த முருகேசர் ஒரேயொரு பெண் என்று அவன் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டதும், “யாருடைய மகள்?” என்றான்.

“மாஸிபூர்ச் சர்வணமுத்தருடைய மகளே, யாரோவாம்!” என்றான் வாஸிபன்.

முருகேசர் ஆச்சரியப்பட்டான்.

“அந்தப்பெண் வேறு, உமக்குப் பேசியது வேறு” என்று குமாரர் அவசரமாகக் கூறினார்.

“சர்வணமுத்தருடைய மகளே தானே எனக்கு இப்போது பேசினீர்” என்று முருகேசர் கேட்டான்.

“எனக்கும் உமக்குமென்ற எண்ணுகிறீர்? அகப்பட்ட இடமெல்லாம் வலைவிசை வேண்டியது தான். ஏதோ ஒன்று அகப்படும் என்பது அவருக்குத் தெரியும்!” என்று வந்தவன் கூறினான்.

குமாரர் நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். “என்னுடைய காசு தருகிறீரா, என்ன?” என்று

அந்த வரலிபன் முறைப்பாகக் கேட்டான்.

“உமக்குக் காட்டிய பெண்ணை முடித்துத் தந்தாற் சரிதானே!” என்று தயவாகக்கூறினார் குமாரர்.

“நீர் எங்கே களித்துவிடுகிறீர்? அதை யார் கண்டது. அந்தப் பெண்ணும் வேண்டாம். வேறு பெண்ணும் வேண்டாம். பணத்தைத் தந்துவிடும்”

அப்போது ரேட்டிலே பஸ் வண்டி ஒன்று வந்து கொண்டிருந்தது.

“நான் இப்போது யாழ்ப்பாணம் போகிறேன். விட்டிருக்க வாரும் தருகிறேன்” என்று கூறிக்கொண்டு எழுந்தார் தாகர். கிட்டவந்த பஸ் யாரையோ இறக்குவதற்காகச் சிறிது தாமதித்தது. தருணத்தைத் தவறவிடாது ஒடிப்போய் ஏறிக்கொண்டார் குமாரர்.

பஸ் வண்டி போய்விட்டது! ஏமாந்த வாஸிபரிருவரும் என்ன செய்வதென்று தெரியாது விழித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். அந்த வாஸிபன் பற்களைக் கடித்தான். அதற்குமேல் வேறென்ன செய்ய முடியும் அவனால்?

சிறிது மௌனம்.

“சரியான ஆசாமி!” என்றான் அவன்.

“நல்லகாலம். தருணத்திலே நீர் வந்தது. அல்லாவிட்டால் நான் கிச்சயமாக அணைப்பட்டிருப்பேன். ...சி! இதென்ன உலகம், எங்கே போனாலும் அணைப்பு” என்றான் முருகேசர்.

“ஒருநாளும் தாகர்மாரை நம்பக்கூடாது” என்று ஒரு அதுபவ

சித்தார்த்தம் மற்றவனிடமிருந்து எழுந்தது.

“நீர் எவ்வளவு பணம் கொடுத்தீர்?” என்று முருகேசு கேட்டான்.

“அதை யேன் கேட்கிறீர்! ஐயும் பதருபா மண்ணாய்ப்போச்சு!” என்றான் அவன்.

இன்னும் சிறிதுகேளாம் அந்த அனுபவமற்ற வாலிபர் இருவரும் தங்களுக்கு இதிலே கிடைத்த அனுபவத்தைப்பற்றிப் பேசினார்கள். இறுதியிலே இருவரும் பிரிந்து சென்றார்கள். சடலை ஞானம் வெளித்தழுதீயவர்களின் மனதிலேயிலேயே அப்போது அவர்கள் மனதிலேயும் இருந்தது. தாகர்மாசை நம்பினால் வாழக்கூக முழுவதும் திட்டாடவேண்டும் என்ற எண்ணம் உதயமாகி விட்டது.

வழியிலே முருகேசுவின்மனம் இதைப்பற்றி நன்கு சிந்தித்தது. இந்தத் தாகர் வாலியிலே சிக்கியிருந்தால் அவன்நிலைமை என்ன! அவன்பெற்றார் மற்றும் உறவினர் கண்ணிலே விழிக்க முடியுமா?

வீட்டிலே சாப்பிட உட்கார்ந்த போது தாய் வழமைபாண் பல்லிவைத்தொடங்கினாள்.

“தம்பி, கொள்மான் இன்றைக்

ரும் வந்து போகிறார்.....” என்றான்.

வழுமையிலே இந்த வார்த்தைகளை அவன் உறினால் அவன் சிண்ப்பதண்டு. இன்று மொளையமாகக் குனிந்தபடி சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பது அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“அந்தப்பெண் பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருக்க உன்னுடைய வாழ்க்கை ஒருநாளும் உருப்பட மாட்டாது” என்றான் மறுபடியும்.

“அதுசரி; இப்போ அவளுக்குக் கொன்ன வயது போய்கிட்டதா? பதினாறு வயதுதானே! எல்லாம் ஆறுதல்களச்செய்யலாம். கொஞ்சகாலக்கு போலங்கிலே இருந்து படிக்கவிட்டுச்சொல்லு. கையலும் பழகி விடுவாள். பழக்கமும் திருந்திவரும்” என்றான்.

தாய்க்கு ஆனந்தம் தாங்கமுடியவில்லை.

“வாற கிழமை போலங்கிலே விடுகிறதென்றுதான் கொள்மான் என்னிக்கு கொண்டிருக்கிறார்” என்றான் அவன்.

‘அவ்ளுடையபெயரை எப்படி மாற்றிவைக்கலாம் என்று சிந்தித்துக்கொண்டே ஆறுதல்களச்சாப்பிட்டான் முருகேசு. *

நோய் ஏதும் உங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்குமானால் எமது வைத்தியசாலையில் ஆலோசனை கேளுங்கள்! —

தகுந்த வைத்தியம் செய்யப்பெறும்.

எம். வி. முருகேசு மெடிக்கல் ஹால்
ஸ்ரான்லி ஸ்கூல் லேன், சிவியாதேரு,
யாழ்ப்பாணம்.

சுவர்க்கபூமி

திடுக்கிட்டான்; ஆளரவங் கேட்ட தாலே,
 திரும்பிப்பார்த் தாள்உடனே திகைத்துப் போனான்;
 எடுக்கமுடன் அவள்வந்த கருத்தை யெண்ணி
 காகவே தலைப்பட்டிக் கொண்டு தின்றான்;
 முடுக்கிலிட்ட இசைப்பெட்டித் தட்டைப் போல
 மூர்க்கருணம் படைத்தவந்தச் சமேரு, வாயில்
 எடுக்கின்ற எடுப்பினிலே "அழகு ராணி!"
 என்றழைத்துப் பின்வருமா நியம்பு தின்றான்: 65.

"ஆரணியன் ஒருமணியால் தானே, உன்னை
 அகப்படுத்த முயற்சித்தான்! - அசட்டு முட்டான்;
 தீரமவ னுக்கிருக்கும் என்றென் னுதே;
 திறமான நீலமணி தேடித் தேடி
 ஆராய்க் கோர்த்துணக்குத் தருதற் காக
 ஆசையுடன் கொண்டுவந்தேன்..." என்றான்; அப்போ
 மாரனது கணையிலும் வாட்டத் தாமம்
 வளர்கொடுப்பாய் அயனுடை வருத்திற் றன்றே! 66.

கர்வபங்கம்:

"காதலென்றால் என்னவென்று எப்போ தேனும்
 கண்டறிந்த துண்டோசொல் கமேரு!" என்றப்
 பேதைபுமே உசாமற் கேட்டு வைத்தான்;
 பேசாமற் கற்சிலிபோற் பேயன் தின்றான்;
 "ஓதப்பா, காதலை எங்கே கண்டாய்?
 ஒளிக்காமற் சொல்"லென்றே உர்ப்பிக் கேட்டான்;
 வேதனியால் மனங்குன்றிப் போன 'விரன்'
 வெறும்வாயை மென்றுமென்று கிழுக்கி னானே! 67.

"அப்படியா னுலிததான் காதல் என்பார்;
 அதையுன்னால் அளகிடவும் முடியாதப்பா;
 செப்பிடிவான் னதிகாரச் செருக்காற் கூடச்
 சேர்த்திடவும் முடியாத தததான் காதல்;
 ஒப்புயர்வு இல்லாவிடக் காதற் பண்பை
 உருவாக்கு மியற்கைவணப் புணர்க!" என்றான்;
 இப்படித்தான், அதிகாரச் தியல்பை நேற்றோர்
 இளைஞனுக்கு உணர்த்தியதை எண்ணி நொந்தான்! 68.

மொக்கவிரும் தர்மரைமேல் வண்டு மொய்க்க,
மொகனமாய் வெளிகளிலே மயில்கள் ஆட,
'குக்கு'வெணக் கிளைகளிலே குயில்கள் கொஞ்ச,
கொடிசெடிகள் விலங்குமாம் பறவை யாதி
தொக்கபெரும். சிருஷ்டியெல்லாம். இயற்கைத் தாயின்
சோபனங்கள் சொல்லுவபோற் சோபை காட்ட -
அக்குறம்பி, காதலாம் கதூதா நென்று
அவற்குணர்த்தி விட்டுமெது வாய கண்ணுள்! 69.

காதலுக்கு விலைகொடுத்து வாங்க வந்த
கயவனது முனக்கோட்டை பாழாய்ப் போக,
வேதனையால் மனக்குழம்பித் தன்னைத் தானே
வெறுத்தவனாய் அங்கிருந்து விட்டான்; மாலைப்
போதுவரும் வரையுமவன் மொளன மாயேர்
போக்குமறி யாதிருந்து புழுக்கி னான்; இச்
சோதனையை முடிப்பதற்குத் தானே பின்னும்
சுகேசியுடன் ஆரணியன் தோன்றி னானே! 70.

சிந்தா யாத்திரை...

வேறு

நாணம டைந்ததொர் பெண்முதம் — என
ஞாயிறின் செவ்வொளி மேற்றிசை
வான மடங்கச் சிவந்நிடச் — செய்யும்
மாலையில், அவ்விரு பேர்களும் — 71.

பச்சைப் பச்செனைத் தோன்றிடும் — வெளி
பற்பல தாண்டியே, பார்வையை
இச்சை புடனீம மரல்வரை — முகட்(டு)
ஏற்றி நடக்கச் சுமேருவும் — 72

கண்டனன், தற்செய லாகவே — அதன்
காரணம் யாதென் றறிந்திட
எண்ணி, அவசர மாகவே — அழைத்(து) !
“எங்குநீர் செல்வீர்? — என்றான். 73.

“காதற் சிருஷ்டியென் னுள்ளதோ — அதைத்
காண்பதற்” கென்று ரணியன்
சோதி இமயத் தெதிர்ப்புறந் — தனைச்
சுட்டு விரலினுற் காட்டினன். 74.

பார்த்துச் சுமேரு “பின் னிவ்விடம்?...” — எனப்
பாங்காய் வினவ, ஆ ரண்யனும்
தீர்க்க தரிசன் மாகவே — சில
செய்திகள் சொல்லத் தொடங்கினான்: 75.

(அடுத்த இதழில் முடியும்)

கல்வியில் மாற்றம்

— அ. வி. ம.

சுதந்திர நாடாகிய நம் இலங்கையிலுள்ள கல்விச்சாலைகளில் எல்லாம் அடிப்படையான சில மாற்றங்கள் ஏற்படுவது யிக அவசியமான ஒன்று. நம் வாழ்க்கையிலேயே ஒரு மாற்றம் ஏற்பட வேண்டியிருப்பதால் அதற்குரிய அறிவினைப் பாடசாலைகளில் பெற்று அப்புதிய வாழ்க்கைக்கு அடிக்கொலி விடுதல் வேண்டும். ஆதலின் பாடசாலைகளில் அத்திபார்க்கல்வி மாற்ற வேண்டும். சுதந்திர வாழ்க்கையை அனுபவித்துள்ள எந்த நாட்டோடும் நம்மை ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமாயின், அவர்கள் சுதந்திர சமூகம் தலையெடுக்க வென்று கிராமம் வாழ்க்கைக்கும் நம்முடைய போலி வாழ்க்கைக்கும் வித்தியாசம் மிகவுண்டு என்பது தெளிவாகும்.

நாமும் சுதந்திர சமூகத்திற்கு ஏற்ற முறையில் வாழல் வேண்டுமாயின், பழைய அடிமைப் பேச்சை அறவே மறத்தல்வேண்டும். அந்த வாழ்வு இரத்தத்தில் உறைந்துவிட்டாலும் அதனைக் களைய வழிதேடல்வேண்டும். அதற்குத் தான் நம் பாடசாலைகளில் அத்திபார்க்கல்வி மாற்றவேண்டும். சமூகத்தின் ஒருவனாகிறுந்து ஒத்து இயங்கினும், அதற்கு உதவியான முறையில் தனித்தம் இயங்குபவனே திறந்த அறிவாளியாவான். அப்படிப்பட்ட ஒருவனுக்கு அறிவுட்டும் கல்வியே கல்வி; கழகமே கழகம்.

நம்முடைய எண்ணங்கள் ஒரு தனிப்பட்ட குடும்பத்தையோ,

குழுவினையோ இலக்காக வைத்துக்கொண்டு அதன் முன்னேற்றத்திற்காகவே எழுவனவாயின், அவை குறுகிய நோக்கத்தின் பார்ப்பும். அன்றி, இலங்கை முழுவதன் சுதந்திர வாழ்வுக்கு ஏற்றவாயின் அவற்றை ஊட்டிய சல்விமுறையே சிறந்தமுறை; கழகமே சிறந்த கழகம்.

கட்டளைக்குப் படிந்து தன்னை அடக்கி வாழும் வாழ்வு எமக்கு இன்றியமையாதது. ஆனால் கட்டளைக்குப் பயந்து நடப்பதல்ல. அந்த அடிமை வாழ்வு போய்விட்டது. எது சரியோ எது நீதியோ அதற்குப் படிந்து நடப்பது நற்பழக்கம். அப்படி நடப்பதால், ஒருவனுக்கு மனத்திற்கார்தியுண்டாகுமேயானால் அவன் தனக்கும் சமூகத்திற்கும் நன்மை செய்தவனாவான்.

பிள்ளை தான் வாழும் குடியின் இயல்பையறிந்து அதற்கு இயைய ஒழுகப் பழகிக் கொள்ளும் வேண்டும். பாடசாலைகளிலேயே சமூகவாழ்வு தொடங்கவேண்டும். அங்கேயே வகுப்பு வாதமும் சாதி பேதமும் நீங்கவேண்டும். பிள்ளைகளிடையே வித்தியாசமாக ஆசனங்கொடுத்தும் சன்மானம் செய்தும் பேதத்தைக் காட்டல் கூடாது. அறிவு, கூரிய புத்தி, ஆதியவற்றால் அப்படி வித்தியாசம் வருமானால் அது அங்கீகரிக்கப்படும். ஆனால் பரம்பரை வழக்கினை நிலைநாட்டல் சமூகத்திற்குத் தீங்கிழைக்கும். *

‘புதுமைப்பித்த’னைப் பற்றி .....

இன்று செலவாணியினருக்கும் சிரஞ்சீவி எழுத்தாளர்களின் உற்பத்திச் சாக்குகள் காலப்போக்கில் தவிடுபொடியாகும் போதும், புத்திரமும், புதுமையும், பழமும் பெற்றுப் பிரகாசிப்பதும், பாஷையின் பல்வினத்துக்கு காயகல்பம் அளிப்பதும், மனுஷத்துவத்தின் இசய ஆழத்தின் ரகசியங்களையும், அறிவின் சக்திக் கூர்மையையும், ஆத்மார்த்த செல்வங்களையும் பிரதிபலிப்பதுமான புதுமைப்பித்தனின் கதைகள் விலைத்துகிற்கும்.

— மஞ்சேரி எஸ், ஈசுவரன், ‘சக்தி’யில்.

புதுமைப்பித்தன் கதைகள் தமிழுக்குத் தனிவழி, தனிப் பாதை காட்டின. எனினும் அவர் மாபு தவறவில்லை. அவருடைய சொல்லாட்சி வைரம் பாய்ந்தது; தமிழ்காட்டின் நாடிப்போராட்டத்தை எழுத்துக்கு எழுத்துத் துடிக்கச் செய்தது. மேல் நாட்டைப்போலத் தமிழினும் இலக்கியம் வரவேண்டும் என்று வாய்ச் சுவடால்தனம் பண்ணாமல், காரியத்திலே செய்துகாட்டிய இலக்கிய சாய்ராட் அவர். பிரான்சுக்கு மாப்பலான் எப்படியோ, ருவியியாவுக்கு ஆண்டன்செஷர் எப்படியோ, அயர்லாந்துக்கு ஜேம்ஸ் ஜாய்ஸ் எப்படியோ, ஆங்கிலேயருக்கு பிரிச்செட் எப்படியோ, அமெரிக்கருக்கு அலன்போ எப்படியோ அப்படியே தமிழுக்குப் பெருமை தேடித்தந்த சொல்லின் செல்வன் புதுமைப்பித்தன். நான் அறிந்தவரையில் இன்று புதுமைப்பித்தனின் இலக்கிய மேதைக்கு ஈடாக, இத்தியாவில் மட்டுமல்ல, ஆசியாக் கண்டத்திலேயே உயிருள்ள எந்தக் கதாசிரியனும் கிடையாது என்றே சொல்லவேண்டும். அவருடைய கதைகள் சமூகத்தின் பச்சையுண்மைகளைப் பிளந்துகாட்டும். சமூகத்தின் நாசகாரக் கும்பலுக்குச் சாங்க வெடி வைக்கும். அவருடைய குத்தலான கையாண்டி எதிரிகளை இடுப்பில் குத்திவாங்கும். ‘விப்சாரம்செய்து வயிற்றைக் கழுவுவேனே தவிர, பிச்சையெடுத்துப் பிழைக்கமாட்டேன்’ என்று நினைக்கும் புவநி அவர் கதாநாயகி; கற்பை விற்பதும் புருஷனைக் காப்பாற்ற விரும்பும் அம்மானா அவரது லட்சியப்பெண்; “ராமனுக்கு ஒரு நீதி, தனக்கொரு நீதியா?” என்று குமுறிக் கேட்கும் அகலையை அவரது சிருஷ்டி. ஆகவேதான் அவருடைய கதைகள் பலருக்குப் புண்கச்சலைத் தந்தன. மேலும் தன்னை எதிர்க்கும் ஆசாமிகளைப் புதுமைப்பித்தன் மட்டையடி கொடுத்து மடக்கிவிடுவார். ஆகவே புதுமைப்பித்தனுக்கு இலக்கிய உலகில் நண்பர்களைவிட விரோதிகளே ஜாஸ்தி.

— சிதம்பர சூதாசன், ‘தேனி’யில்.

ஒரு மொட்டை மாடி. கிழே விரிக்கப் பாய் ஒன்று. புகையிலைச் சாற்றை உமிழ்ந்து, உரசிக் கொப்பளிக்க ஒரு செம்பும் அதை நிறையத் தண்ணீரும். இடுப்பில் வேட்டியைத் தவிர வேறு ஒன்

றும் இருக்கக்கூடாது. மூலையில் காபந்த சருகுமாதிரித் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறதே அந்தக் கதர்த்தணி - இல்லை ஜிப்பா, அதில் காடு சே இருக்கக்கூடாது - புதுமைப்பித்தன் இப்பொழுதுதான் புதுமைப்பித்தனாகக் காட்சியளிப்பார்.

கிண்டலுக்குக் கிண்டலாகவும், குத்தலுக்குக் குத்தலாகவும் எடுத்துப் பேசுவார். இடையிடையே கம்பன், ஷேக்ஸ்பியர், சுப்ரதீபக் கவிராயர், பாரதி இவர்களெல்லாரும் வந்துவந்து போவார்கள். மணி போவதே தெரியாது. புகைவிலையோ, தண்ணீரோ இல்லையென்றால்தான் மழை ஓய்ந்தமாதிரி பேச்சும் ஓயும்.....

..... துனிப்புல் மேயும் விவகாரமே அவரிடம் கிடையாது. ஒருநூலைப் படிக்கும்போது ஒரு இடத்தில் ஏதாவது ஒரு மேற்கோள் வரும். உடனே அந்த மூலநூலை வாங்கிப் படித்தால்தான் அவருக்கு உறக்கம் வரும். அந்த நூலுக்காக மூர் மார்க்கட்டில் நுழைந்து ஹிக்கிள்ஸ்பாதம்ஸ் வழியாக வெளிவருவார். நூல் கிடைத்தால் என்னவிலையானாலும் சரி, கொடுத்த வாங்கிவிட்டு விட்டுக்கு நடந்துகூடச் செல்வார். மறுநாள் கையில் காச வேண்டாமா என்றுகூடக் கவலை கிடையாது. அவருக்கு புஸ்தகப் பைத்தியம் இருந்தமாதிரி, விலைகொடுத்துப் புஸ்தகம் வாங்கித் திருப்திப் படுவதுமாதிரி அவரைப்போல நான் எழுத்தாளர்களில் வேறு யாரையும் கண்டதே இல்லை .....

— டிராவிசாமி, 'காண்டிப'த்தில்.

உயிர் துறப்பதற்கு முன் அவர் தம் மனைவியாரிடம் சொன்னார்: "கமலா, கடைசியாக இந்த உலகத்துக்கு நான் அளிப்பது சாஜமுக்கிப் படமும், என்மகள் தினகரியும்தான்." அவர் தம் முடிவை உணர்ந்துவிட்டார். உலகுக்கே உபதேசிப்பதுபோலவே பேச்சும், தத்துவங்களும் வந்துகொண்டிருந்தன. அவர் உயிர் துறக்கும் முன்னர் அவரைப் பார்க்கச் சென்றிருந்தேன். அவர் சொன்னார்: "அப்பா, இலக்கியம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறதா? பின்னே என்னசெய்யும்? நான் ஒருத்தன் செத்துப்போகிறதாலே இலக்கியமே சாகணும் என்று நினைக்கணுமா! செத்துப்போனோ, வேண்டியவா எல்லாம் கட்டுரை எழுதித் துக்கம் கொண்டாடுவா. கொஞ்சம் நேரம் கழிஞ்சிப்போன விஷயமே மறந்துபோகும். நீ யாவது என்னை மறக்காமல் இருப்பாயா?"

அந்திம் காலத்தின் உணர்ச்சிக்கு அடிமையாகாமல் இருக்க முடியுமா? பொறுக்கமுடியாத வேதனையால் நான் உள்ளம் விம்மினேன். அவர் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தார்..... "எங்கேயோ பிறந்து எங்கேயெல்லாமோ வளர்ந்தேன். யார் எல்லாமோ என்னை வளர்த்தார்கள். கடைசியில் திருவனந்தபுரத்திலேதான் நம் முடிவுபோல இருக்கு" என்றார். என். சிதம்பரம், 'சக்தி'யில்.

தன்னம்பிக்கையும் சொந்தத் திறமையும் துணைகொண்டு இலக்கியப் பாதையில் முன்னேறியுள்ள சில இளைஞர்களுக்குப் புதுமைப்பித்தன் எழுத்துகள் — தனது துணிகர்மர்ன் அபிப்பிராயங்கள் — முன்னேறும் உதாரணங்களாக யினிர்ந்தன. எனக்கும் இன்னும் சிறுச்சூழ் எங்கள் இலக்கிய வாழ்வின் ஆரம்பத்தில் தெம்பும் மெய்த்துணியும் தந்து எங்களுக்கு உற்சாகமுடைய புதுமைப்பித்தன் இலக்கியம்தான்.

— வல்லிக்கண்ணன், 'தேசியில்'.

புதுமைப்பித்தன் தமது சிறுகதைகளினமூலம் ஒரு மகத்தான சாதனை செய்துவிட்டார் என்றே சொல்லவேண்டும். அவருடைய கதைகள் மேல்காட்டு இலக்கிய சிறுஷ்டிகளே ருடோளோடு தோளாடி நிற்கத்தக்கவை. ஆகவே அவருடைய கதைகள் ஆங்கிய மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டவேண்டும். நம் மத்தியில் ஒரு மகாமேதை உயிரோடு இருந்தார் என்ற தெளிவதை அப்போதுதான் பரிபூரணமாகப் பெறமுடியும்.

— ரகுநாதன், 'பெண்ணியில்'.

K. S. S. & Co.,

வேம்பு, பாலை, முதுகை முதலிய மர வகைகள்; விறகு; மேசை, அலுவலகம், கதிரை முதலிய மரத்தளபாடங்கள், தேசாப்பியாசம் விளையாட்டு கருக்குரிய பந்துகள், பார்டம்பல்ஸ், கறலாக்கட்டை ஆகியன; சந்தைக் கருவிகளான உருத்திரவீணை, பிடில், ஹாமோனியம், சுதிப்பெட்டி, தம்பேரூ, மிர்தங்கம் முதலியன; கண்டியன் பித்தளை வெள்ளிச் சாமான்களாகிய பூப்போச்சிகள், நிறைகள் ஆகியன; மேல்காட்டு வேலையிலும்பார்க்கத்திறமையும் துதனமும் வாய்ந்த இரும்புப் பெட்டகங்கள், இரும்புக் கட்டில்கள்; பலவித உருக்கு ஆயுதங்கள், பூட்டுகள் முதலியன; திறம் பெயின்ற வகைகள் — இவை யாவும் எம்மிடம் தயாராக உள்ளன.

K. S. S. & Co.,

வைமன் றேட்டர், :: நல்லூர், :: யாழ்ப்பாணம்.

— கிளைகள் —

பருத்தித்துறை றேட்டர், நல்லூர். * பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.

Publisher: K. S. Natarajan.
Printed at Sri Parvathi Press,
No. 288, Hospital Road, Jaffna.

Editors:
S. P. Sarma,
T. S. Varatharajan

ஹரிமலாசர்

23

-25

KEEP WORKING FIT ON MILO

லிட்டமின் ஏ. பி. டி தாதுச்சத்துக்கள் 'கலந்து உடல் உறுதிக்கு அவசியமான போஸ்பேட்சேர்த்து கேஸியம், மெக்னீஸியம், இரும்பு, சோடியம் முதலான முக்கியமான உலோகச் சத்துக்கள் உள்ளடக்கம், பால் தானியச் சத்துக்களோடு திரட்டி உருவாக்கப் பெறும் மைலோ பலவிருத்தி உணவு யிகவும் சிறந்தது.

அத்துடன் வெகு ருசிகரமானது!

‘அருந்துக
மைலோ’

திரட்சியுள்ள ஊக்கம்
உளட்டும் பானம்.

ஓர் நேஸில்ஸ் தயாரிப்பு.

நேஸில்ஸ் (0) தபால்பெட்டி 189, கோழம்பு என்ற விலாசத்திற்கு ஒரு போஸ்ட்கார்ட் எழுதினால் முழுவிபரமடங்கிய பிரசாரம் (ஆக் கிலத்திலமட்டும்) அனுப்பப்படும்.

‘குகன்’ — ஸ்ரீமதியோ —
பருத்தித்துறை.

‘போட்டோ’ படம் பிடித்தல், படங்களுக்குப் ‘பிரேம்’ போடுதல்
உபசாரப் பத்திரங்கள் வரைதல் ஆகியவைகளுக்கு —
எம்முடன் ஆலோசியுங்கள்.

‘KUGAN’ STUDIO, POINT PEDRO.

T. N. லிங்கம் & SON.,

K. K. S. ரோட், :: யாழ்ப்பாணம்.

ரயர்கள், ரியூப்புகள், மோட்டாருக்கும் சைக்கிளுக்கும்
தேவையான மற்றும் பல பகுதிகள் (Parts), சைக்கிள்கள்,
மற்றும் பல பொருட்களும் வாங்குவதற்குப்
பிரசித்தமான விலாசம். PHONE No. 108.

மறுமலர்ச்சி அடுத்த இதழில்!

‘வரதர்’ எழுதிய

‘சகோதரி’

காதற் சம்பவங்களே இவ்வாத கதை!!

ஆயினும், கவர்ச்சிகரமான சம்பவங்களும், புதுமையான
உணர்ச்சி ஓட்டங்களின் வர்ணனைகளும் நிறைந்தது.

✱

இலங்கையிற் பிரபல தமிழ் அறிஞர் ஒருவர்
‘குழுஉ இறை’ என்ற புனைபெயரில் எழுதும்

‘வான யாத்திரை’

இனிய கடைபிடி, சுவாஸ்யமான பேர்க்குழுடைய
கவித்தொடர்.

தலைவாயில்

இது மஹாகவி பாரதியாரின் ஞாபக இதழ். செப்டெம்பர் மாதம் 11-ந்தேதி தமிழ்நாடு எங்கும் - தமிழ்மக்கள் வாழும் இடம் எங்கும் - பாரதி தினம் கொண்டாடப்பெற்றது. இக்கொண்டாட்டங்களுக்கெல்லாம் சிகரமாக எட்டயாபுரத்திலே பாரதி ஞாபகார்த்த மண்டபத்திலே நடந்த கிழாவைக் குறிப்பிடலாம். பாரதி மண்டபத் திறப்புவிழாவுக்கு, பாரதியைச் சரியாக அறிந்த அவர் புகழ் பரப்பிய அறிஞர் வ. ரா. வரதகைக்கண்டு வருந்திய தமிழ் மக்களின் இதயங்களுக்கு, இந்தப்பாரதிவிழா பூரணமகிழ்ச்சியை அளித்திருக்கும். பாரதி தினக் கொண்டாட்டத்துக்கு வ. ரா. அவர்கள் போனது மட்டுமல்ல; போய், கிழாவின் தலைமைப்பதவியையும் ஏற்று நடத்திவைத்தார்!

அறிஞர் வ. ரா. வுக்கு அறுபது வயது பூர்த்தியாவதை முன்னிட்டு, தமிழ்மக்கள் அவருக்கு ஒரு நிதி திரட்டிக் கொடுக்கத் தீர்மானித்துள்ளார்கள். "வ. ரா. மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்; தமிழ்த் தாயின் அருமைக் குழந்தையான அவர் தமது வயோதீப காலத்திலாவது கஷ்டமில்லாமல் சீழிப்பதற்கு நிதி திரட்டிக் கொடுக்க வேண்டும்" என்று யாரோ சொன்னதற்கு 'ஓ, என்னுடைய வறுமைக்காக - என் கிலைமைக்கு இரங்கி- யாராவது தர்மம் செய்ய வேண்டாம், நான் தமிழுக்கு ஏதாவது செய்திருக்கிறேனென்று நினைத்தால், அதற்காகமட்டும் நிதிதிரட்டுங்கள்' என்றாராம் வ. ரா.!

பாரதிக்கு வணக்கம் செலுத்துகிறோம். அவர் மஹாகவி; சிறந்த தேசபக்தர்; ஞானி; சமூக சீர்திருத்தவாதி; சிறந்த எழுத்தாளர் -- இதனெல்லாம் அவரைப் போற்றுகிறோம்.

ஆனால், வ. ரா. வுக்கு கௌரவமளிக்கிறோமென்றால், அது முக்கியமாக 'அவர் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளர்' என்பதற்காகத்தான். வ. ரா. வுக்குச் செய்யும் கௌரவம் தமிழ் எழுத்தாளர் உலகத்துக்கே செய்யும் கௌரவமாகும். அவரைப்பற்றியோ, அவருடைய எழுத்தோகியங்களைப்பற்றியோ தமிழ் மக்களுக்கு கிவரித்துச் சொல்லவேண்டியதில்லை. தெரியாத ஒருசிலரும், அவருடைய அறுபதாவது ஆண்டுவிழாவையொட்டிப் பத்திரிகைகள் செய்த ஆரவாரத்தில் வேண்டியவற்றைத் தெரிந்துகொண்டிருந்தார்கள். வ. ரா. அவர்கள் 1938-ம் ஆண்டிலே கொழும்பு 'வீரகேசரி'யில் ஆசிரியராக இருந்தபோது, இலங்கையைப்பற்றி எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு பகுதியை இந்த இதழில் வெளியிட்டிருக்கிறோம்.

பாரதியார் தமிழ்மக்களுக்கு அருளிய உபதேசத்தின் - ஆசிச் செய்தியின் - ஒருபகுதியையும், பாரதி புகழ் சொல்லும் 'யாழ்ப்பாணன்' கவிதை ஒன்றையும் இந்த இதழில் வெளியிட்டுள்ளோம். மேலட்டையில் திகழும் பாரதியாரின் உருவப்படத்தை அழகாக வரைந்தவர் அன்பர் வ. இராசையா அவர்கள்; யாழ்ப்பாணத்து கவித்தியாசாலையொன்றின் சித்திர ஆசிரியர்.

*

*

*

'மறுமலர்ச்சியின் இரண்டாவது ஆண்டுக் கடைசிஇதழ் இது. இதுவரை இருபத்தினூன்று இதழ்கள் வெளியாகியிருக்கின்றன. காலத்துக்குக்காலம் மறுமலர்ச்சி வளர்ச்சியுற்று வருவதை வாசகர்கள் கவனித்திருப்பார்கள். இந்த இரண்டுவருட காலத்திலே மறுமலர்ச்சி தன்னால் இயன்ற சேவையை தமிழுக்கு — முக்கியமாகத் தமிழ் இலங்கைக்குச் செய்திருக்கிறது. இலங்கையிலுள்ள சிறந்த அறிஞர்கள் எல்லோரும் மறுமலர்ச்சியைத் தங்கள் எழுத்துக்களால் அலங்கரித்திருக்கிறார்கள். புதிய, இளம் எழுத்தாளர்கள் பலரை மறுமலர்ச்சி உற்சாகப்படுத்தி, அவர்களின் எழுத்தார்வத்தை வளர்த்து வந்திருக்கிறது. விஷயப் பொலியிலும்சரி, அழகான தோற்றத்திலும்சரி, இதுவரை இலங்கையில் இவ்விதம் சிறப்பான முறையில் ஒரு பத்திரிகை நடைபெற்றதில்லை என்ற பாராட்டுதலை மறுமலர்ச்சி பெற்றிருக்கிறது! இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் உள்ள பிரபல தமிழ்ப் பிரமுகர்கள் பலர் எமது முயற்சியை மிகவும் பாராட்டி அடிக்கடி உற்சாகமூட்டி வந்திருக்கிறார்கள். இலங்கையில் தமிழர்கள் வசிக்கும் ஒவ்வொரு பகுதியிலும், தென் இந்தியாவிலும் மறுமலர்ச்சி வாசகர்கள் பெருகி வந்திருக்கிறார்கள்.

அடுத்தஇதழ், 'மறுமலர்ச்சி'யின் மூன்றாவது வயதின் ஆரம்ப இடழாகும். சில வசதிக்குறைவுகளினால் அதை விசேஷ இடழாக்க முடியவில்லை. ஆனால் புதிய ஆண்டில் மறுமலர்ச்சி பல சிறந்த அம்சங்களுடன் வாசகர்களைக் கவரும். புதிய தொடர்கதை ஒன்றும், இலங்கைப் பேரறிஞர்களில் ஒருவர் 'குழுஉ இறை' என்ற புனைபெயரோடு எழுதும் 'வான யாத்திரை' என்னும் கவித் தொடர் ஒன்றும் அடுத்த இதழில் ஆரம்பமாகின்றன. மாணவர் பகுதியும், மற்றும் பல அம்சங்களும் இடம்பெறும்.

இந்த இதழோடு நமது சந்தாதார் பலருடைய சந்தாக்கள் முடிவடைகின்றன. தயவுசெய்து அவர்களின்வரும் தங்கள் புது வருட சந்தாவை உடனே அனுப்பிவைப்பதன்மூலம் மறுமலர்ச்சியின் வளர்ச்சியில் தங்களுக்குரிய பங்கை நிறைவேற்றுவார்களென நம்புகிறோம். மறுமலர்ச்சியின் வருடசந்தாவை மூன்று ரூபா வாகக் குறைத்துள்ளோம். புதிய சந்தா அனுப்பும் அன்பர்கள் ரூபா மூன்று மட்டும் அனுப்பினால் போதுமானது. நமஸ்காரம்.

***

பண்ணைமுதும் இன்கவைசேர் பற்பலநற் பாடல்களால்
கண்மணியாம் நந்தியிழைக் காசினியி லொளிர்வித்தான்
விண்ணவர்தாம் விழைந்ததும் விண்ணுலகின் நல்லமுதும்
அண்ணலவன் பாரதியின் பாடலுக்கோர் இணையாமோ?

உளங்குன்றி வலியீழந்தே ஒடுங்கியநம் மக்களைத்தான்
விளங்குமொரு பாடலதால் மின்சக்தி பெறச்செய்தான்
களங்குண்டே நடுங்குபவர் கைதனிலே வாளெந்தி
இளஞ்சிங்க மெனும்படியே துடிதுடித்தல் காண்கின்றோம்.

தாய்நாட்டின் விதேலைக்கே தன்வாழ்க்கை யினைக்கொடுத்தான்;
சாய்வுறினும் அவன்நலத்தைத் தாணிதனில் பெறுமென்றான்.
வாய்ச்சொல்லின் வீரமெலாம் வாழ்க்கையினுக் குதவாது;
பேய்ச்சனத்தீர், கொட்டுங்கள் ஜயபே ரிகையென்றான்.

பெண்ணலத்தைச் சிறைப்படுத்தும் பேடிகளைத் தலைசாய்த்து
மண்ணதனில் பெண்ணலத்தை வளர்த்திடவே வந்துதித்தான்
கண்ணதுதா னெனமதிக்கும் கல்விதனில் விழைவூட்டிப்
பண்ணமைந்த பாடல்களால் பாவையரின் உளம்வளர்த்தான்.

கண்ணம்மா வெணும்பாடல் கனிவாகப் பலவிசைத்து
எண்ணமையா இன்பமதை எம்மனதி னுதிப்பித்தான்
பண்ணிசைக்கும் கண்ணனது பார்மகிழும் லீலைகளைக்
கண்முன்னே காட்சிதரக் காண்பதுவுங் காண்கின்றோம்.

பாரதியின் பொன்னைவைப் பரிவுடனே போற்றிடுவோம்;
பாரதியின் பாலினைநற் பண்புடனே பாடிடுவோம்;
பாரதியின் திருநாமம் பார்முமுதும் இசைத்திடுவோம்;
பாரதியின் பொன்னடியைப் பக்குவமாய்ப் பின்தொடர்வோம்.

தமிழனுக்கு

மஹாகவி பாரதியார்.

தமிழா, தேய்வத்தை நம்பு, பயப்படாதே. உனக்கு நல்ல காலம் வருகிறது. உனது ஜாதியிலே உயர்ந்த அறிஞர்கள் பிறந்திருக்கிறார்கள். தேய்வங்கண்ட கவிகள், அற்புதமான சங்கீத வித்வான்கள், கைதோர்ந்த சிற்பர், பிலூரல் வல்லார், பலதொழில் வல்லார், பல மணிகள் தோன்றுகிறார்கள். அச்சயில்லாத தமிழ்ஷ்டர்கள் பெருக்கிறார்கள். உனது ஜாதியிலே தேவர்கள் மனிதர்களாக அவதரித்திருக்கிறார்கள். நமது நாட்டு ஸ்திரீகளிலே பலர் சக்தி குணங்களின் அவதாரங்களாகச் ஜனித்திருக்கிறார்கள். ஒளி, சக்தி, வலிமை, வீரியம், கவிதை, அழகு, மகிழ்ச்சி, நலங்கள் எல்லாம் உன்னைச் சார்கின்றன.

தமிழா, பயப்படாதே. ஊர்தோறும் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்கள் போட்டு, ஐரோப்பிய சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் தமிழில் கற்றுக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய். ஜாதி வேற்றுமைகளை வளர்க்காதே. பெண்ணை அடிமையென்று கருதாதே. முற்காலத்துத் தமிழர், மனைவியை 'வாழ்க்கைத் துணை' என்றார். ஆத்மாவும் சக்தியும் ஒன்று. ஆணும் பெண்ணும் சமம்.

தமிழா, உனது வேலைகள் அனைத்திலுமே பொய்க் கதைகள் மிஞ்சிவிட்டன. உனது மதக்கொள்கைகள், லௌகிகக் கொள்கைகள், வைதீக நடை — எல்லாவற்றிலுமே பொய்கள் புகுந்து தலை தூக்கி ஆட இடம் கொடுத்துவிட்டாய். இவற்றை நீங்கிவிடு. வீட்டிலும், வெளியிலும், தனிமையிலும், கூட்டத்திலும், எதிலும், எப்போதும் நேர்மையிருக்க வேண்டும்; உண்மையிருக்க வேண்டும். நீயும். பிறரை வஞ்சிக்கலாகாது; பிறரும் உன்னை வஞ்சிக்கலாகாது. பிறர் பிறரை வஞ்சிப்பதையே நீ இயன்றவரை தடுக்க வேண்டும். எல்லாப் பேறுகளைக் காட்டிலும் உண்மைப்பேறுதான் பெருமைகொண்டது. உண்மை தத்துவங்களுக்கெல்லாம் உயிர். உண்மை இன்பத்துக்கு நல்லதுதி. உண்மை பரமாத்மாவின் கண்ணாடி. ஆதலால் தமிழா, எல்லாச் செய்திகளிலும் உண்மை நிலவுமாடி செய்.

தமிழா, இவ்வுலகில் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்று காண்கு புருஷார்த்தங்களைப் பெரியோர் காட்டியிருக்கிறார்கள். இவற்றுள் அறமாவது கடமை. அது உனக்கும், உலகத்தவர்க்கும் செய்யும் கடமை. கடமையில் தவறலாகாது. தொழில்கள் எல்லாம் கற்பயன் தருமிடத்து அறங்களாகும்.

பொருள் என்பது செல்வம், நிலமும், பொன்னும், கலையும், புகழும் நிறைந்திருத்தல், நல்ல மக்களைப் பெறுதல், இன்பப் பொருளும் சேருதல் இவை எல்லாம் செல்வம். இச் செல்வத்தைச் சேர்த்தல் மனித உயிருக்கு ஈசன் இட்டிருக்கும் இரண்டாம் கட்டளை.

இன்பம் என்பது இனிய பொருள்களுடன் உயிர் கலந்து கிற்பது. இவ்வீன்பங்கள் எல்லாம், தமிழா, உனக்கு நன்றாக அமையும்படி பராசக்தி அருள்புரிக. உன்னுடைய சோய்கள் எல்லாம் தீருக. உனது வறுமை தொலைக. உனக்கு இனிமையும் அழகுமுடைய வஸ்துக்கள் எல்லாம் வசப்படுக. நீ எப்போதும் இன்பம் எய்துக.

வீடாவது பரமாத்மாவுடன் அறிவு கலந்து கிற்பது. 'வீடு' என்ற சொல்லுக்கு 'விடுதலை' என்பது பொருள். மேற்கூறப்பட்ட மூன்று புருஷார்த்தங்களும் ஈடேற்றிய பெரியாருக்கு ஈசன் தானு களே வீட்டு நிலையருள் செய்வான். தமிழா, உனது புருஷார்த்தங்கள் கைகூடுக.

படித்துப் பார்த்தது

பேறு முனை:- மாதப் பத்திரிகை. ஆசிரியர்: M. K. பக்ருத்தின்சாஹிப். காரியாலயம்: 712, கேலாஹ்ரோட், சிங்கப்பூர். இலக்கையில் விலை ரூ. 80.

மலேயாசியல் வாழ்வு பல முஸ்லீம் எழுத்தாளர்களின் பேறு முனைகள், இப் 'பேறுமுனை'யில் பலவித எழுத்தோவியங்களையும் தீட்டியுள்ளன. அரசியல் கட்டுரைகள், கதைகள், 'கேள்வியும் பதிலும்' முதலிய பல விஷயங்கள் எமக்குக் கிடைத்த இதழில் வெளியாகியுள்ளன.

பாஷ்யர் மலர்:- மாதமிருமுறைப் பத்திரிகை. தனிப்பிரதி ஒரு அணு.

அன்னம்:- சிறுவர்க்காக வெளிவரும் வாரப்பத்திரிகை. தனிப்பிரதி 1 அணு.

ஹை இரண்டு பத்திரிகைகளும் சிறுவர்க்குப் பயன்படக்கூடிய கட்டுரைகள், கதைகள், பாட்டுகள், விடுகதைகள், போட்டிகள் என்றும் அம்சங்களோடு வெளிவருகின்றன. இவை யாழ்ப்பாணத்தில் கிடைக்குமிடம்: நேத்தாஜி ஸ்டோர்ஸ். கே. கே. எஸ். ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

வரப்பெற்றும்

தமிழ்க்குடர்: மாதப் பத்திரிகை. ஆசிரியர்: மீ. ச. இளமுருகனார். ஆண்டுச் சந்தா ரூபா மூன்று. கிடைக்குமிடம்: ஸ்ரீ மீனம்பிகை பிசஸ், பெரியகுளம், தென் இந்தியா.

நாவலர் பெருமாள்:- ஆசிரியர்: யோசி ஸ்ரீ சுந்தானந்த பாரதிமார். பிரசுரம். புதுபுக நிலையம், புதுச்சேரி. இலக்கையில் கிடைக்குமிடம்: விவேகானந்த புத்தகசாலை, பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம். விலை ரூபா 3-00.

(விமர்சனம் அடுத்த இதழில்)

மறுமலர்ச்சி இதுங்கள் விடய அட்டவணை

மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள்

	கவிஞர்	தலைப்பு	கிதழ்
1.	ஆதிமூலப்பெருமாள்.எஸ்	பக்தியால் ஆகுமோ	ஆவணி 1947
2.	கதிரேசன்	வேற்றுமை	ஆவணி 1946
3.	கலைவாணன்	உலாவிடுவேன்	ஆடி 1946
4.	கவிஞன்	பொங்கலோ பொங்கல்	தை 1948
5.	காவலூர் கைலாசன்	புதுபுகத்தில்	ஆடி 1947
6.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	துயிலெழுச்சி	சித்திரை 1947
7.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	வாழ்க்கைச் சுவடு	ஆவணி 1947
8.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	எங்கள் நாவலன்	மார்கழி 1946
9.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	அதுவும் ஒரு காலம்	தை 1947
10.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	வேண்டாத புத்திமதி	சித்திரை 1947
11.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	வேண்டும் புத்திமதி	ஆவணி 1947
12.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	வேளைவரும்	கார்த்திகை 1947
13.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	கனக்கவேன் கதைகள் ஐயா	தை 1948
14.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	நிதானமில்லை	மாசி 1948
15.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	சவர்க்க பூமி(சிறுகாவியம்)1	மாசி 1948
16.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	சவர்க்க பூமி - 2	பங்குனி 1948
17.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	சவர்க்க பூமி - 3	சித்திரை 1948
18.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	சவர்க்க பூமி - 4	வைகாசி - ஆனி 1948
19.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	சவர்க்க பூமி - 5	ஆவணி 1948
20.	சரவணமுத்து (சாரதா) க.இ	சவர்க்க பூமி - 6	ஐப்பசி 1948

	கவிஞர்	தலைப்பு	ஆதழ்
21.	சோமசுந்தரப் புலவர்	கற்பகப் பழம்	கார்த்திகை 1946
22.	சோமசுந்தரப் புலவர்	இலவுகாத்த கிளி	சித்திரை 1947
23.	தியாகராஜன்	வாழ்வுத்திரையில்	மாசி 1947
24.	தில்லைச்சிவன்	பட்டத்து மச்சினி	சித்திரை 1948
25.	நடராஜன். நாவற்குழியூர் (க. செ. நடராஜன்)	நாங்கள்	பங்குனி 1946
26.	நடராஜன். நாவற்குழியூர் (க. செ. நடராஜன்)	சிறிதும் பெரிதும்	சித்திரை 1946
27.	நடராஜன். நாவற்குழியூர் (க. செ. நடராஜன்)	சுழற்சி	புரட்டாதி 1946
28.	நடராஜன். நாவற்குழியூர் (க. செ. நடராஜன்)	கேட்டியோ பாரதீ	கார்த்திகை 1946
29.	நடராஜன். நாவற்குழியூர் (க. செ. நடராஜன்)	சிறை	தை 1947
30.	நடராஜன். நாவற்குழியூர் (க. செ. நடராஜன்)	எனக்கு அது முடியாது	சித்திரை 1947
31.	நடராஜன். நாவற்குழியூர் (க. செ. நடராஜன்)	தெரியாதா	ஆவணி - புரட்டாதி 1947
32.	நடராஜன். நாவற்குழியூர் (க. செ. நடராஜன்)	பச்சைபச்சையாய்	கார்த்திகை 1947
33.	நடராஜன். நாவற்குழியூர் (க. செ. நடராஜன்)	என்மனைவிக்கு	தை 1948
34.	நடராஜன். நாவற்குழியூர் (க. செ. நடராஜன்)	என்முன் இருந்த தெய்வம்	பங்குனி 1948
35.	நடராஜன். சோ	எங்கே காணலாம்	பங்குனி 1946
36.	நடராஜன். சோ	மோட்டு விக்கிரகம்	பங்குனி 1946
37.	நடராஜன். சோ	கழுதை	மார்கழி 1946

	கவிஞர்	தலைப்பு	இதழ்
38.	நடனம்	பட்டிக்காட்டான் பார்த்த படம்	வைகாசி - ஆனி 1948
39.	பரமேஸ்	குயிலின் பதில்	ஆவணி 1947
40.	பெரியதம்பி. கு	ஈழத்தாய்	மாசி 1948
41.	பெருமாள். தெ. ப	அருட்கடலே வாழ்க	தை 1948
42.	மஹாகவி. து. உருத்திரமூர்த்தி	இரவு	சித்திரை 1946
43.	மஹாகவி. து. உருத்திரமூர்த்தி	காதலுளம்	ஆடி 1946
44.	மஹாகவி. து. உருத்திரமூர்த்தி	அலையெடுத்த கடலென...	கார்த்திகை 1946
45.	மஹாகவி. து. உருத்திரமூர்த்தி	காதலியாள்	சித்திரை 1947
46.	யாழ்ப்பாணன் வே.சிவக்கொழுந்து	சக்தியின் இருப்பிடம்	ஆனி 1946
47.	யாழ்ப்பாணன் வே.சிவக்கொழுந்து	முதற்துயரம்	ஐப்பசி 1946
48.	யாழ்ப்பாணன் வே.சிவக்கொழுந்து	பொல்லாப்புச் செய்யாதே	மாசி 1947
49.	யாழ்ப்பாணன் வே.சிவக்கொழுந்து	தொழிலாளர் விதியிதுவோ	வைகாசி - ஆனி 1946
50.	யாழ்ப்பாணன் வே.சிவக்கொழுந்து	இனி உலகின் முதல்வன் யார்	மாசி 1948
51.	யாழ்ப்பாணன் வே.சிவக்கொழுந்து	அன்பின் திறன்	பங்குனி 1948
52.	யாழ்ப்பாணன் வே.சிவக்கொழுந்து	பாரதி	ஐப்பசி 1948
53.	ராஜா	வாழ்க்கையின் லட்சியம்	மாசி 1947

	கவிஞர்	தலைப்பு	ஆதழ்
54.	வ. இ	இலங்கை மாதாவுக்கு	புராட்டாதி 1946
55.	வரதர் (தி. ச. வரதராஜன்)	அம்மான்மகள்	வைகாசி - ஆனி 1947
56.	விபுலானந்தர் சுவாமி	பூஞ்சோலைக் காவலன் (மொ. பெ)	சித்திரை 1948
57.	வேந்தனார், வித்துவான்	ஆவி கொடுக்க வாருங்கள்	வைகாசி - ஆனி 1947

மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்

	ஆசிரியர்	தலைப்பு	இதழ்
1	இராஜநாயகன். இ	விழிப்பு	புரட்டாதி 1946
2	இராஜநாயகன். இ	உலகக் கண்கள்	சித்திரை 1947
3	இராஜநாயகன். இ	அவன்	பங்குனி 1948
4	இராஜநாயகன். இ	தியாகி	ஆவணி 1946
5	இலங்கையர்கோன்	மேனகை	தை 1948
6	இலங்கையர்கோன்	சக்கரவாகம்	சித்திரை 1946
7	கதிராயித்தேவி	சகுந்தலா சொன்னது	ஐப்பசி 1946
8	கமலா. எம். எஸ்	நவயுவன்	தை 1948
9	கமலா. எம். எஸ்	பெரியமாளிகை (மொ. பெ)	வைகாசி-ஆனி 1948
10	கார்த்திகேயன்	மறக்கவேண்டாம்	தை 1947
11	கிருஷ்ணப்பிள்ளை. பொ	விநாயகலிகிதர்	தை 1948
12	குலரத்தினம். க. சி	புலிக்குப் பிறந்தது(முல்லை)	வைகாசி ஆனி 1948
13	சபாநாதன். குல	சுவர்க்க யாத்திரை	சித்திரை 1947
14	சபாநாதன். குல	கொக்கிராவன் நீதி செலுத்தியது	புரட்டாதி 194...
15	சபாநாதன். குல	தகப்பன் தந்தது	மார்கழி 1946
16	சபாநாதன். குல	நாட்டான்மை சீலம் அனுஷ்டித்து	வைகாசி - ஆனி 1947
17	சபாரெத்தினம், தாழையடி	தெருக்கீதம் - 1	தை 1947
18	சபாரெத்தினம், தாழையடி	தெருக்கீதம் - 2	மாசி 1947
19	சபாரெத்தினம், தாழையடி	ஆலமரம்	ஆவணி 1947
20	சபாரெத்தினம், தாழையடி	ஆயா	ஐப்பசி 1948
21	சம்பந்தன்	இரண்டு ஊர்வலங்கள்	பங்குனி 1946
22	சம்பந்தன்	அவன்	கார்த்திகை 1947
23	சித்தப்பா	ஓப்பாரிச் சுப்பி	ஐப்பசி 1946

	ஆசிரியர்	தலைப்பு	ஆதழ்
24	சுந்தரம்	யார்மேல் குற்றம்	புரட்டாதி 1946
25	சுந்தரம்	நகக்குறி	மார்கழி 1946
26	சுப்பிரமணியம். இ	சந்திரகாந்தி (தழுவல்)	மாசி 1948
27	சுப்பிரமணியம். இ	கயவனின் காதலி	சித்திரை 1946
28	சயா	திருட்டுப்பிள்ளை	மாசி 1947
29	சொக்கலிங்கம். க.(சொக்கன்)	குப்பையிலே மாணிக்கம்	ஆனி 1948
30	சொக்கலிங்கம். க(சொக்கன்)	பொன்பூச்சு	ஐப்பசி 1946
31	தியாகராஜன்	முதலிரவு 1948	வைகாசி - ஆனி
32	தில்லைச் சிவன்	பழக்கம்	மார்கழி 1946
33	துரைமணியம்	படிப்பது புராணம்	மாசி 1948
34	நடராஜன். நாவற்குழியூர் (க. செ. நடராஜன்)	சாயை	ஆடி 1946
35	நடனம்	வாழ்வு	கார்த்திகை 1946
36	நடனம்	பிராயச்சித்தம்	பங்குனி 1948
37	நடனம்	குழந்தைக் கற்பனை கற்பக மலர் காகிதப்படகு (மொ. பெ)	வைகாசி - ஆனி 1947
38	பத்மா துரைராஜா	உப்பும சர்க்கரையும்	கார்த்திகை 1946
39	பஞ்சாட்சரசர்மா. ச (வாத்தியார்)	எலிக்குஞ்சுச் செட்டியார்	பங்குனி 1946
40	பஞ்சாட்சரசர்மா. ச (வாத்தியார்)	என்ன வேண்டும்	ஆனி 1946
41	பஞ்சாட்சரசர்மா. ச (வாத்தியார்)	தெரிந்தால் சொல்லுங்கள்	ஆடி 1946
42	பஞ்சாட்சரசர்மா. ச (சர்மா)	வனதேவதை	சித்திரை 1947
43	பண்டிததர்மரத்தின தேரோ	ஜாதகக் கதைகள்	ஆடி 1947
44	பண்டித தர்மரத்தின தேரோ	வினோதக் கதைகள்	மாசி 1948
45	பெரியதம்பி. கு.	அம்மான்மகள்	ஐப்பசி 1946
46	பெரியதம்பி. கு.	காதலோ காதல்	மாசி 1947
47	பெரியதம்பி. கு.	குழந்தை எப்படி இருக்கிறது	கார்த்திகை 1947

	ஆசிரியர்	தலைப்பு	கிதழ்
48	பெரியதம்பி. கு.	வீண்வதந்தி	தை 1948
49	பெரியதம்பி. கு.	எட்டாப்பழம்	பங்குனி
50	பெரியதம்பி. கு.	மனமாற்றம்	ஆவணி 1948
51	பொன்னுத்துரை. இ	வண்டிக்காரச் சுப்பன்	ஆடி 1946
52	மஹாகவி (து.உருத்திரமூர்த்தி)	தூக்கணாங் குருவிக் கூடு	ஆனி 1946
53	முருகானந்தன் .அ. செ. (அ. செ. மு)	பழையதும் புதியதும்	பங்குனி 1946
54	முருகானந்தன் .அ. செ. (அ. செ. மு)	பாடுபட்டுத் தேடி	ஆனி 1946
55	முருகானந்தன் .அ. செ. (அ. செ. மு)	மாடு சிரித்தது	சித்திரை 1947
56	முருகானந்தன் .அ. செ. (அ. செ. மு)	இன்னமும் சோதனையா	ஆடி 1947
57	முருகானந்தன் .அ. செ. (அ. செ. மு)	மெனிக்காவின் ஜாதகம் (மொ. பெ)	சித்திரை 1948
58	வரதர் (தி. ச. வரதராஜன்)	இன்பத்திற்கு ஓர் எல்லை	சித்திரை 1946
59	வரதர் (தி. ச. வரதராஜன்)	ஜோடி	சித்திரை 1947
60	வரதர் (தி. ச. வரதராஜன்)	அவள் தியாகம்	மாசி 1948
61	வரதர் (தி. ச. வரதராஜன்)	வேள்விப் பலி	சித்திரை 1948
62	வரதர் (தி. ச. வரதராஜன்)	தையலம்மா -1	ஆவணி 1948
63	வரதர் (தி. ச. வரதராஜன்)	தையலம்மா - 2	ஐப்பசி 1948
64	வரதர் (தி.ச. வரதராஜன்)	உணர்ச்சி ஓட்டம் - 1	ஆடி 1946
65	வரதர் (தி.ச. வரதராஜன்)	உணர்ச்சி ஓட்டம் - 2	ஆவணி - 1946
66	வரதர் (தி.ச. வரதராஜன்)	உணர்ச்சி ஓட்டம் - 3	பார்டாதி 1946
67	வரதர் (தி.ச. வரதராஜன்)	உணர்ச்சி ஓட்டம் - 4	ஐப்பசி 1946
68	வரதர் (தி.ச. வரதராஜன்)	உணர்ச்சி ஓட்டம் - 5	மார்கழி 1946
69	வரதர் (தி.ச. வரதராஜன்)	உணர்ச்சி ஓட்டம் - 6	தை 1947
70	வரதர் (தி.ச. வரதராஜன்)	வென்றுவிட்டாயடி ரத்னா - 1	ஆடி 1947
71	வரதர் (தி.ச. வரதராஜன்)	வென்றுவிட்டாயடி ரத்னா -2	ஆவணி 1947
72	வரதர் (தி.ச. வரதராஜன்)	வென்றுவிட்டாயடி ரத்னா -3	கார்த்திகை 1947
73	வரதர் (தி.ச. வரதராஜன்)	வென்றுவிட்டாயடி ரத்னா -4	தை 1948

	ஆசிரியர்	தலைப்பு	கிதழ்
74	வரதர் (தி.ச. வரதராஜன்)	வென்றுவிட்டாயடி ரத்னா -5	மாசி 1948
75	வேலுப்பிள்ளை. ச. (ச. வே)	பரோபகாரம்	ஆனி 1946
76	வேலுப்பிள்ளை. ச. (ச. வே)	மேகத்தின் காதல்	மார்கழி 1946
77	வேலுப்பிள்ளை. ச. (ச. வே)	நிலைக்கேடு	வைகாசி - ஆனி 1947
78	ஸ்ரீநிவாசன். எஸ்	முன்னேற்றம்	வைகாசி - ஆனி 1947

மறுமலர்ச்சிக் கட்டுரைகள்

	ஆசிரியர்	தலைப்பு	கிதழ்
1	இலங்கையர்கோன் (சிவஞானசுந்தரம்)	தமிழின் மறுமலர்ச்சி	பங்குனி 1946
2	இரத்தினம் க. பொ	நாவலரின் பேராசை	மார்கழி 1946
3	இரட்டையர்கள் (க. இ. சரவணமுத்து, ச. பஞ்சாட்சரசர்மா)	கிராமக்கவிதைகள்	பங்குனி 1946
4	இரட்டையர்கள் (க. இ. சரவணமுத்து, ச. பஞ்சாட்சரசர்மா)	தாலாட்டும் ஒப்பாரியும்	ஆனி 1946
5	இரட்டையர்கள் (க. இ. சரவணமுத்து, ச. பஞ்சாட்சரசர்மா)	கற்பனையும் பாரதியும்	கார்த்திகை 1946
6	இரட்டையர்கள் (க. இ. சரவணமுத்து, ச. பஞ்சாட்சரசர்மா)	முத்தொளாயிரக் காதல்	தை 1947
7	இரட்டையர்கள் (க. இ. சரவணமுத்து, ச. பஞ்சாட்சரசர்மா)	முத்தொளாயிரம்	பங்குனி 1948
8	இரட்டையர்கள் (சரவணமுத்து. க.இ. பஞ்சாட்சரசர்மா. ச)	தமிழுக்கு ரோமாலிபி	ஐப்பசி 1946
9	இரட்டையர்கள் (சரவணமுத்து. க.இ. பஞ்சாட்சரசர்மா. ச)	மாறும் இலக்கணம் - 1	கார்த்திகை 1947
10	இரட்டையர்கள் (சரவணமுத்து. க.இ. பஞ்சாட்சரசர்மா. ச)	மாறும் இலக்கணம் - 2	தை 1948
11	இரட்டையர்கள் (சரவணமுத்து. க.இ. பஞ்சாட்சரசர்மா. ச)	மாறும் இலக்கணம் - 3	தை 1948
12	கந்தையா. எஸ். கே	மறுமலர்ச்சி எவ்விதம்	மாசி 1948
13	கந்தையா எஸ். கே	தமிழரின் பொருளாதார வளர்ச்சி	வைகாசி 1947

	ஆசிரியர்	தலைப்பு	கிழம்
14	கந்தையா. வ	இலக்கண மாறுபாடு (எதிரொலி)	ஆவணி - புரட்டாதி 19447
15	கந்தசாமி. அ. ந	கட்டுப்பாடுகள் அவசியம்	வைகாசி 1947
16	கணபதிப்பிள்ளை. சி	நாவலரைப்போல நமக்காளில்லை	மார்கழி 1946
17	கணபதிப்பிள்ளை. சி	இலக்கிய ஆசிரியன்	மாசி 1948
18	கனகரத்தினம். க	பொங்குக மங்கலம்	தை 1948
19	கனகரத்தினம். க	தெய்வக் காந்தி	சித்திரை 1948
20	கனகசபை. அ	அழகு	ஆவணி
21	கிருஷ்ணசாமி ஐயர்	இன்பப் பொங்கல்	சித்திரை 1948
22	கிருஷ்ணசாமி ஐயர்	நண்டின் வாழ்க்கை நலம்	பங்குனி 1946
23	கிருஷ்ணசாமி ஐயர்	பாரதியும் பாப்பாவும்	கார்த்திகை 1946
24	கிருஷ்ணப்பிள்ளை. பொ (கிருஷ்ணன். பொ)	ஒன்றுக்கு நாலு	தை 1947
25	கிருஷ்ணப்பிள்ளை. பொ (கிருஷ்ணன். பொ)	நாவலர் வாக்கும் அடிகளார் வாழ்வும்	பங்குனி 1948
26	குலரத்தினம். க.சி	சிவனொளிபாத யாத்திரை	சித்திரை 1947
27	குலரத்தினம். க. சி	தமிழின் மறுமலர்ச்சி மறுமலர்ச்சிதான்	ஆவணி 1946
28	கோதண்டராமன். ப	தமிழின் மறுமலர்ச்சி	சித்திரை 1946
29	சத்தாநந்தர்	தமிழின் மறுமலர்ச்சி	மார்கழி 1947
30	சம்பந்தன்	மறுமலர்ச்சி	மாசி 1947
31	சம்பந்தன்	மகாத்மாஜி	மாசி 1948
32	சேதுப்பிள்ளை. ரா. பி	யாழ்ப்பாணம்	வைகாசி - ஆனி 1948
33	ஞானப்பிரகாசர். வ	தமிழுக்கு ரோமாலிபி	ஐப்பசி 1946
34	தி. ஜ. ர	காந்தியுக்கக் கவிஞர்	ஆடி 1947

	ஆசிரியர்	தலைப்பு	கிதழ்
35	நடராஜன். சோ (இறைமணி)	சிங்களமஹாகவி	தை 1943
36	நடராஜன். சோ (இறைமணி)	வலகம்பாகு	மார்கழி 1946
37	நடராஜன். சோ (இறைமணி)	புத்தமதம் சிங்கள இலக்கியம் ஆகியவற்றின் மறுமலர்ச்சிக் காலம்	மாசி 1947
38	நடராஜன். சோ (இறைமணி)	ஈழத்துக் குமணன்	சித்திரை 1947
39	பஞ்சாட்சரசர்மா	முல்லைக்காட்சி	சித்திரை 1946
40	பஞ்சாட்சரசர்மா. ச (ஐயாறன் பரம்)	தமிழ்மொழியும் ரோமலிபியும்	புரட்டாதி 1946
41	பஞ்சாட்சரசர்மா. ச (ஐயாறன் பரம்)	இலக்கண மாறுபாடு	ஆனி 1947
42	பஞ்சாட்சரசர்மா. ச (ஐயாறன் பரம்)	இலக்கண மாறுபாடு (எதிரொலி)	ஆவணி - புரட்டாதி 1947
43	பஞ்சாட்சரசர்மா	ஈழத்துக் குமணன்	பங்குனி 1948
44	பிள்ளை டர்பன் . ச.மு	உள்ளதே போதுமா	தை 1948
45	பிள்ளை டர்பன் . ச. மு	ஜாதிக்கலப்பு	மாசி 1948
46	பீதாம்பரம். மா	பாரதியாரின் இந்துமதம்	கார்த்திகை 1946
47	புரட்சிதாசன்	தமிழின் மறுமலர்ச்சி	மாசி 1947
48	பெரியதம்பி. கு	பரிணாமம்	வைகாசி -ஆனி 1947
49	பெரியதம்பி. கு	அவதார புருஷன்	ஆவணி 1947
50	மயில்வாகனம். அ. வி. (அ.வி.ம)	தமிழன் தந்த தனம்	கார்த்திகை 1946
51	மயில்வாகனம். அ. வி. (அ.வி.ம)	மாதோட்டப் புலவர்கள்	ஆடி 1947
52	மயில்வாகனம். அ. வி. (அ.வி.ம)	பழைய நினைவுகள்	ஆவணி 1947

	ஆசிரியர்	தலைப்பு	கிதழ்
53	மயில்வாகனம். அ. வி. (அ.வி.ம)	பூநகரிச் சிந்து	தை 1948
54	மயில்வாகனம். அ. வி. (அ.வி.ம)	சமூகம் மறுத்து விட்டது	மாசி 1948
55	மயில்வாகனம்	யாப்பகுவா	ஆவணி 1946
56	மயில்வாகனம்	குதிரைமலை	சித்திரை 1947
57	மயில்வாகனன். அவி.	உடைப்பு	சித்திரை 1946
58	முருகானந்தன் .அ.செ. (அ.செ.மு)	வீட்டுக்குள்ளே சுதந்திரக் கொள்ளை	மார்கழி 1946
59	முருகானந்தன் .அ.செ. (அ.செ.மு)	ஐயா நண்பரே (பதில்)	மாசி 1947
60	ராஜகோபாலன். வி. ரா	தமிழின் மறுமலர்ச்சி மறுமலர்ச்சிதானா?	ஆடி 1946
61	ரா. க	தாசூர் காட்டும் மனையும் மனைவியும் (மொ. பெ)	ஆடி 1946
62	ரா. க	வைராக்கியம்	ஐப்பசி 1946
63	ரா. க	ஒரு பழைய ஞாபகம்	மாசி 1948
64	ரா.க	தாய் மொழி மூலம் கல்வி	கார்த்தகை1947
66	ராஜா	இது சினிமா	தை 1947
65	வ.க.	தந்திரக் கொள்ளை	மாசி 1947
67	வ.ரா.	அழகிய இலங்கை	ஐப்பசி 1948
68	வரதர் (தி. ச. வரதராஜன்)	பாரதிக்கு விடுதலை	வைகாசி - ஆனி 1948
69	வரதர் (தி. ச. வரதராஜன்)	எனது கதைகள்	ஐப்பசி 1948
70	வல்லிக்கண்ணன்	புகழ்ச்சி	ஆவணி 1946
71	வல்லிக்கண்ணன்	தமிழின் மறுமலர்ச்சி	வைகாசி-ஆனி 1946
72	வித்தியானந்தன். சு	தமிழ்ப்பேராசிரியர்	தை 1948

	ஆசிரியர்	தலைப்பு	கிதழ்
73	வேந்தனார் வித்துவான்	தமிழ் உலகிற்கு புதிய எழில் - 1	பங்குனி 1948
74	வேந்தனார் வித்துவான்	தமிழ் உலகிற்கு புதிய எழில் - 2	சித்திரை 1948
75	ஸ்ரீநிவாசன். எஸ்	கவித்தொகையில் ஒரு கவி	சித்திரை 1947
76	ஸ்ரீனிஸ்லாஸ்.ச	நமது நிலமையும் கடமையும்	வைகாசி - ஆனி 1948

மறுமலர்ச்சி - பிற ஆக்கங்கள்

	ஆசிரியர்	பிற ஆக்கங்கள்	இதழ்
1	ஆசிரியர் குழு	இது சினிமா	மாசி 1947
2	ஆசிரியர் குழு	புதுமைப்பித்தனைப் பற்றி (தொகுப்பு)	ஆனி 1948
3	ஆசிரியர் குழு	தமிழ்நாட்டின் கலைக்கேயில் பாரதி மண்டபம்	ஆவணி - புரட்டாதி 1947
4	ஆசிரியர் குழு	மெல்லியலார் பற்றி மேல்நாட்டார் சொல்கிறார் தொகுப்பு	ஆனி 1948
5	ஆசிரியர் குழு	(முகத்துவாரம் (ஆசிரிய தலையங்கம்)	சித்திரை 1946
6	ஆசிரியர் குழு	காலப்போக்கில் ..... (செய்தித்துணுக்குத் தொடர்) - 1	சித்திரை 1946
7	ஆசிரியர் குழு	காலப்போக்கில் ..... (செய்தித்துணுக்குத் தொடர்) - 1	ஆனி 1946
8	ஆசிரியர் குழு	படித்துப் பார்த்தது/ கிடைக்கப் பெற்றது (அக்காலத்தில் வெளிவந்த சஞ்சிகைகள் நூல்கள் பற்றிய சில குறிப்புகள்)	ஆடி 1946
9	ஆசிரியர் குழு	படித்துப் பார்த்தது/ கிடைக்கப் பெற்றது (அக்காலத்தில் வெளிவந்த சஞ்சிகைகள் நூல்கள் பற்றிய சில குறிப்புகள்)	ஆவணி 1946
10	ஆசிரியர் குழு	படித்துப் பார்த்தது/ கிடைக்கப் பெற்றது (அக்காலத்தில் வெளிவந்த சஞ்சிகைகள் நூல்கள் பற்றிய சில குறிப்புகள்)	ஐப்பசி 1946
11	ஆசிரியர் குழு	படித்துப் பார்த்தது/ கிடைக்கப் பெற்றது (அக்காலத்தில் வெளிவந்த சஞ்சிகைகள் நூல்கள் பற்றிய சில குறிப்புகள்)	கார்த்திகை 1946

	ஆசிரியர்	மிற ஆக்கங்கள்	கிதழ்
20	இசை	வசந்த கோகிலம்	ஆவணி 1946
12	கந்தசாமி அ.ந.(அ.ந.க)	கலைக்கடிதங்கள் வர்த்தக முறை	பங்குனி 1948
13.	சிவகுமாரன்	சில உண்மைகள் (தொகுப்பு)	ஆவணி -புரட்டாதி 1947
14.	சிவா	நாலுபேர் சொல்வது: காதல் எது?	ஆவணி 1946
15	நடனம்	நாலுபேர் சொல்வது : காதல் எது?	ஆவணி 1946
16	முருகானந்தன். அ. செ (அ. செ. மு)	கலைக்கடிதங்கள் காதல் வாழ்வு	பங்குனி 1947
17	ராஜா	நாலுபேர் சொல்வது: காதல் எது?	ஆடி 1946
18	ரா. க	நாலுபேர் சொல்வது: காதல் எது?	ஆவணி 1946
19	வ. க	கலைக்கடிதங்கள் தனிமை	ஆவணி 1946

	ஆசிரியர்	நேர்காணல்	கிதழ்
01	முருகானந்தன் அ.செ. (அ.செ.மு)	நமது தமிழ்ப் பிரமுகர்கள், நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர்	ஆடி 1946
02	முருகானந்தன் அ.செ. (அ.செ.மு)	கண்டு கதைத்து வண. சுவாமி. ஞானப்பிரகாசர்	புரட்டாதி 1946

மறுமலர்ச்சிக்கதைகள்

செய்தி

வினாயகர் பிள்ளைகள், வினாயகர் சிவசுந்தரி அம்மாள்
வினாயகர் - சிவசுந்தரி அம்மாள்

'மறாமலர்ச்சி'க்கு எவ்வளவு வயதாகிறது?
 இலங்கையின் சுதந்திரத்திற்கு எவ்வளவு
 வயதாகிறது? அதைவிட இரண்டு வயது
 அதிகமாகிறது. 52 வயது ('மறாமலர்ச்சி'
 இதழ் பிறந்தது - 1946 பங்குனி மாதம்)
 வயது என்பது இங்கு வெறுமனே பொருமை
 பாராட்டும் ஒன்றாகக் கணிக்கப்படுதற்கல்ல.
 'மறாமலர்ச்சி'க் காலகட்டத்தின்
 சிறுகதைகளை மையமாக வைத்து
 இன்றைய எமது சிறுகதைகளின்
 காலத்தை ஒப்பிட்டு செய்யு கணிததுக்
 கொள்வதற்கான ஒரு கால கட்டமாகக்
 கருதுவதே தக்கது. இன்றைய
 காலகட்டத்தில் நின்ற நாம் 'மறாமலர்ச்சி'க்
 காலகட்டத்தை நோக்கும்போது
 இரண்டிற்கும் இடைநின்ற
 காலகட்டங்களையும் அவதானிக்கின்றோம்.
 நூல் அவதானங்கள் எம்மைப்
 பு மட்டுவதற்கான சந்தர்ப்பங்களை
 நலருகின்றன. சில நிலைகளில் வளர்ச்சி
 என்ற பெயரில் நாம் கட்டி வைத்திருக்கும்
 போலியான கட்டுமானங்களைத் தகர்க்கவும்
 செய்யலாம். போதாமைகளை
 உணர்த்தவும் செய்யலாம்.
 போலித்தனங்களை உதறவும் செய்யலாம்.
 எவ்வாறெனினும் எமது பழையவற்றை
 ஆவணப்படுத்தி மீளாய்வு செய்வதென்பது
 எம்மைப் பு மட்டுவதற்கு இட்டுச் சென்றும்
 என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

- சுந்தரம் பிழகலாலா -

மறுமலர்ச்சிக்கதைகள்

ஈழத்து இலக்கியப்
புனைகதைத் துறையின்
மறுமலர்ச்சிக் காலகட்டத்துச்
சிறுகதைகள்
இருபத்தியைந்து
1946 - 1948

தொகுப்பாசிரியர்
சொங்கை அழியான் க. குணராசா

வெளியீடு
கல்வி, பண்பாட்டு அலுவலர்கள், விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு
திருகோணமலை

மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள்

தொகுப்பும் பதிப்பும்
செல்லத்துரை சுதர்சன்

வரலாற்று ஆவணம்

சுழத்தில் நவீன தமிழ்க் கவிதையின் தொடக்கப் புள்ளியாக 1910 களை நாம் கருதலாம். இக்கால கட்டத்தில் உருவாகிய நாவற்குழியூர் நடராசன், அ. ந. கந்தசாமி, மலராகவி முதலியோர் பிற்காலத்தில் மிக முக்கியமான கவிஞர்களாக வளர்ந்தனர். 1943ல் யாழ்ப்பாணத்தில் உருவாகிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கமும் 1946 முதல் 1948 வரை அச்சங்கம் வெளிவிட்ட மறுமலர்ச்சி இதழும் சுழத்து நவீன இலக்கிய வளர்ச்சியின் முக்கிய உந்துசக்திகளாக அமைந்தன என்பது வரலாறுபல தசாப்தங்களாக ஒரு வரலாற்றுச் செய்தியாக மட்டும் இருந்த இச் சூழல்கையில் வெளிவந்த சிறுகதைகளை நண்பர் வெங்கை ஆழியான் அண்மையில் தொகுத்து இன்றைய வாசகர்களுக்கு வழங்கினார். இப்பொழுது எனது மாணவன் திரு செ. சுதீசன் இலாஞ்சிகையில் வெளிவந்த கவிதைகள் அனைத்தையும் ஒரு தொகுப்பாகக் இருக்கிறார். 23 மறுமலர்ச்சி இதழ்களில் வெளிவந்த 22 கவிஞர்களின் 31 கவிதைகள் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவ்வகையில் இது ஒரு முக்கியமான வரலாற்று ஆவணமாகும். அக் காலகட்டத்துக் கவிதைப் போக்கை மதிப்பிடுவதற்கும் சுழத்து நவீன கவிதை வளர்ச்சியில் மறுமலர்ச்சியின் பங்கை நினைவிட்பதற்கும் இந்நூல் நமக்கு ஒரு வாய்ப்பாக அமைகிறது. அறிநில் முயன்று இத்தொகுப்பை உருவாக்கிய திரு செ. சுதீசன் நம் பாராட்டுக்கும் நன்றிக்கும் உரியவார்.

- பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஃமான் -

ISBN 955-544-1-2

9 789555 004411

விலை ரூ. 250.00

மறுமலர்ச்சிக் கவிதைகள்

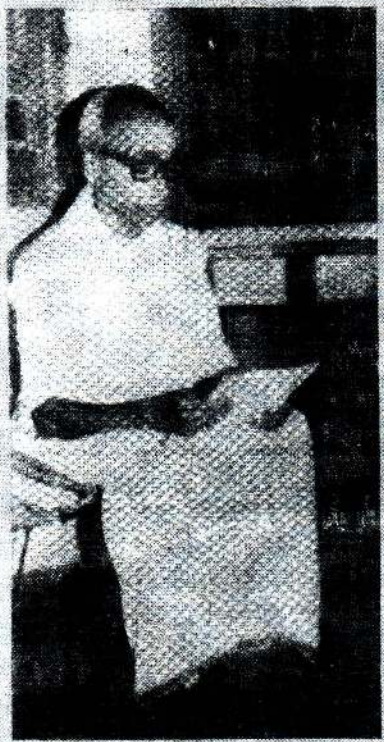

தொகுப்பும் பதிப்பும்
செல்லத்துரை சுதர்சன்
(தமிழ்த் துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

2006

21

குழந்தைகள்

பண்டிதர் ச. பஞ்சாட் சரசர்மா
அறிஞர் களின் எழுபதாண்டு
நிறைவு விழா

பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களைப்பற்றி
 எழுதும் போது 'அவர் இடம்நிரப்ப எழுதுவதில்லை
 ஒவ்வொரு கட்டுரையும் ஒவ்வொரு காரணம் பற்றி
 எழுந்ததாகும். அக்காரணத்தை விபரித்தே பல
 கட்டுரைகள் எழுதலாம்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.
 அதை அப்படியே சர்வ அமைச்சரகத்தில்
 குறிப்பிடுவாம். ஆம். சிவான காரணம் இல்லாமல்
 இந்த விடிகளில் பண்டிதமணி எழுதவைக்க கையிடு
 வதில்லை.

- இராஜமணி கணக விசந்திரபாகன் -

பஞ்சாக்கிரம்

சம்ஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய இருமொழிகளிலும் புலமை வாய்ந்தவரும், நவீன தமிழிலக்கிய மறுமலர்ச்சியிலும், சமய சமூகப்பணிகளிலும் தம்மை இணைத்துக் கொண்ட வருமான பண்டிதர் பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாட்சர சர்மா அவர்களின் எழுபதாண்டு நிறைவு வெளியீடு.

வெளியீடு:

யாழ் இலக்கிய வட்டம்

மதுமலர்ச்சி

கண்ட

செல்வி

செல்வராணிவேலுப்பிள்ளை

B.A. (Hons)

ஊருணி நிர்நிறைத் தற்றே உலகவாய்
 பேரறி வாவன் திரு - கிருக்குறள் 22-5

காலம் காலம் மெளியகுவதில் கவி ஆர்வம்
 காட்டி காலமே பண்டிதர் பீரம்மாந்
 காலமே கால மென அமர்வன். தனிநிலை
 காலமே காலமே மீதிக பண்டிதரீயமும்
 பண்டிதர் உயர்வரவன்.
 - பேரறிநீயம் கவி: மகமகமகமகக் குருக்கன்.

தவ்வ இலக்கியத்திற்கும் பண்டிதர் க. பஞ்சாட்சு
 சர்மா ஆற்றிய பண்டிதர் உண்மையில் இலக்கிய
 உணவை அவருக்குக் கட்டாயப்பா
 வைத்திருக்கிறது. பண்டிதராக இருந்தும், வேற
 சான்றிடுகிறார் என அங்கிலாக்க இருந்தும்,
 பழமையில் தீவிரப் பற்று மிக்கவராய் குந்தும்
 அவர் தவ்வ இலக்கியத்தின் வளர்ச்சிக்கு
 பண்டிதர்தன்மையில் கடைபிடிக்க இயலாத அநாதை
 முயற்சிக்குகிறார்.
 - காலத்தின் ஆணையன் நிர்நிவாக ஆழியாணி

ॐ

மனுமலர்ச்சி

கண்ட

மாணிக்கம்

மனுமலர்ச்சி எழுத்தாளரும் பன்மொழிப் புலவரும்
ஆசிரியமணியுமான

பண்டிதர்

பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாட்சர சர்மா

அவர்களின்

வாழ்வும் பணியும் பற்றிய

ஒர் ஆய்வு.

செல்வி

செல்வராணிவேலுப்பிள்ளை

வரணி, கொடிகாமம்.

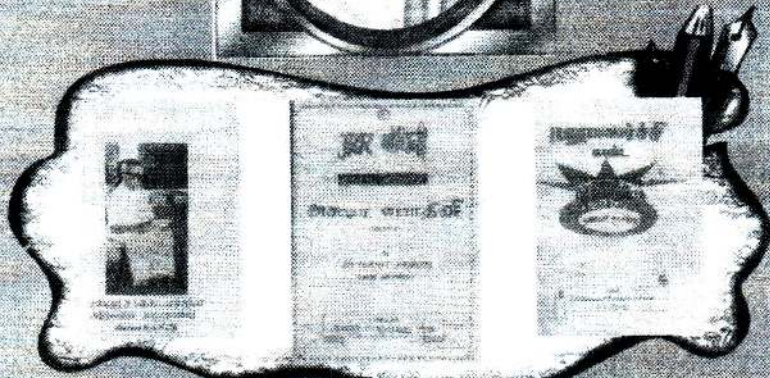
1997-ஆம் ஆண்டு யாழ். பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைக்கு,
கலைமாணிப்பட்டத்துக்காகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட ஆய்வேடு.

ச.ப.சர்மா அவர்களின் சதாபிஷேக வெளியீடு

வத்யா பவனம்

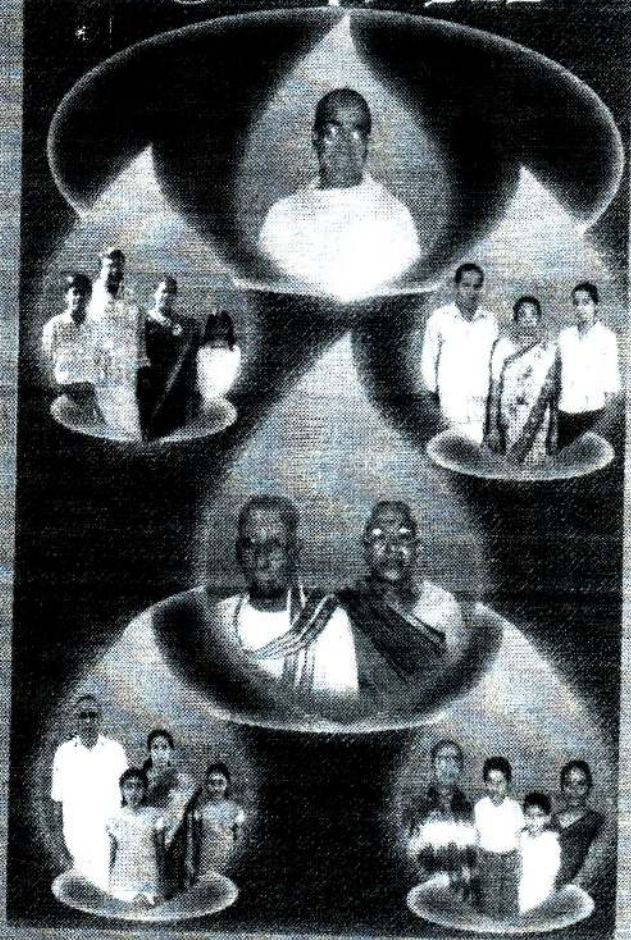
புத்தகங்களின் தீயம்

புத்தகங்களின் தீயம்
 க.புத்தகங்கள் சபை அவர்களின்
 வரலாற்று & விவரம்

பஞ்சாசன தீபம்

உ.
பஞ்சாசனா தீபம்

தோற்றம்
13 - 11 - 1916

மறைவு
24 - 09 - 2003

கரபாதி சேவா துறந்தர்,
வித்வ சிரோமணி, வித்யா கலாபமணி,
சிவகலா நுஷனம், சம்ஸ்கிருத பண்டிதர்,
பாரத்வாஜ கோத்திர,

அடரர்

பிரம்மபுத்ரி ச. பஞ்சாசனா சர்மா அவர்களின்

வகுஷாப்திக

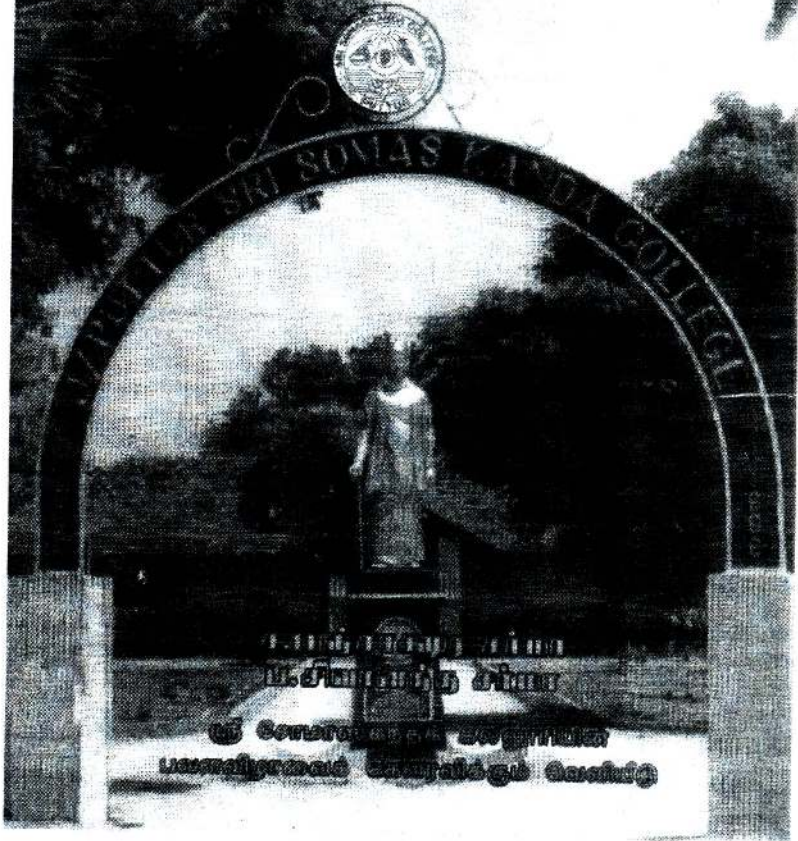
ஞாபகார்த்த விவளிப்பீடு

புரட்டாதி அபரபக்ஷ சதுர்த்தசி

12-10-2004

செவ்வாய்க்கிழை

-மொழிசார் கட்டுரைகள்-

1929-1930-ல் விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டார். பின்னர் காவலில் சிறப்பிட்டுள்ளார். பின்னர் காவலில் சிறப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும், காவலில் சிறப்பிட்டுள்ளார். பின்னர் காவலில் சிறப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும், காவலில் சிறப்பிட்டுள்ளார். பின்னர் காவலில் சிறப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும், காவலில் சிறப்பிட்டுள்ளார். பின்னர் காவலில் சிறப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும், காவலில் சிறப்பிட்டுள்ளார். பின்னர் காவலில் சிறப்பிட்டுள்ளார்.

Cover Designed by (P) Chinnayyappan, Sri Sankaradevi College,
 Pudukkottai. Printed by Sivaramanand Chinnayyappan, Kumbakonam.

அகஷ்ரானந்தம்

ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியின் முன்னாள் ஆசிரியர்

அமரர்

பிரம்மஸ்ரீ ச. பஞ்சாசுர சர்மா அவர்களும்

ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர்

பிரம்மஸ்ரீ ப. சிவானந்த சர்மா அவர்களும்

(கோப்பாய் சிவம்)

எழுதிய

மொழிசார் கட்டுரைகள்

வெளியீடு

தமிழ்ச் சங்கம்

ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரி,

புத்தூர்

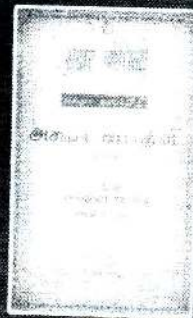
கல்லூரியின் மாணவரின் அன்பைக் கௌரவிக்க வெளியீடு

மனுமலர்ச்சி தந்த பஞ்சாக்காரம்

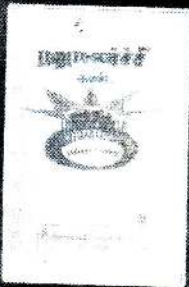

மனுமலர்ச்சி எழுதினார்
பண்டிதர் பிரம்மபதி ச. பஞ்சாட்சர சர்மாவின்
வாழ்வும், வளமும்.

கோப்பாய் சிவம்

ശ്രീ ശ്രീ
മദ്യ
പാഠ്‌ശാസ്ത്രം

மனுமலர்ச்சி தந்த

பஞ்சாசுரம்

'மனுமலர்ச்சி' ஆசிரியர்
பண்டிதர் பிரம்மபதி ச. பஞ்சாசுரசுந்யாவின்
வாழ்வு, வளமும்

(சுர்மா அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு, பணிகள், ஆக்கங்கள், வச்ச வரலாறு
யாவற்றையும் அடக்கிய தொகுப்பு)

தொகுப்பாசிரியர்
கோப்பாய் சீவம்

அமரர் பிரம்மபதி ச. பஞ்சாசுர சுந்யா அவர்களின்
பத்தாவதாண்டு சிராத்த திசை
சிறப்பு வெளியீடு

19-10-2013

சர்வானந்தமய பீடம்

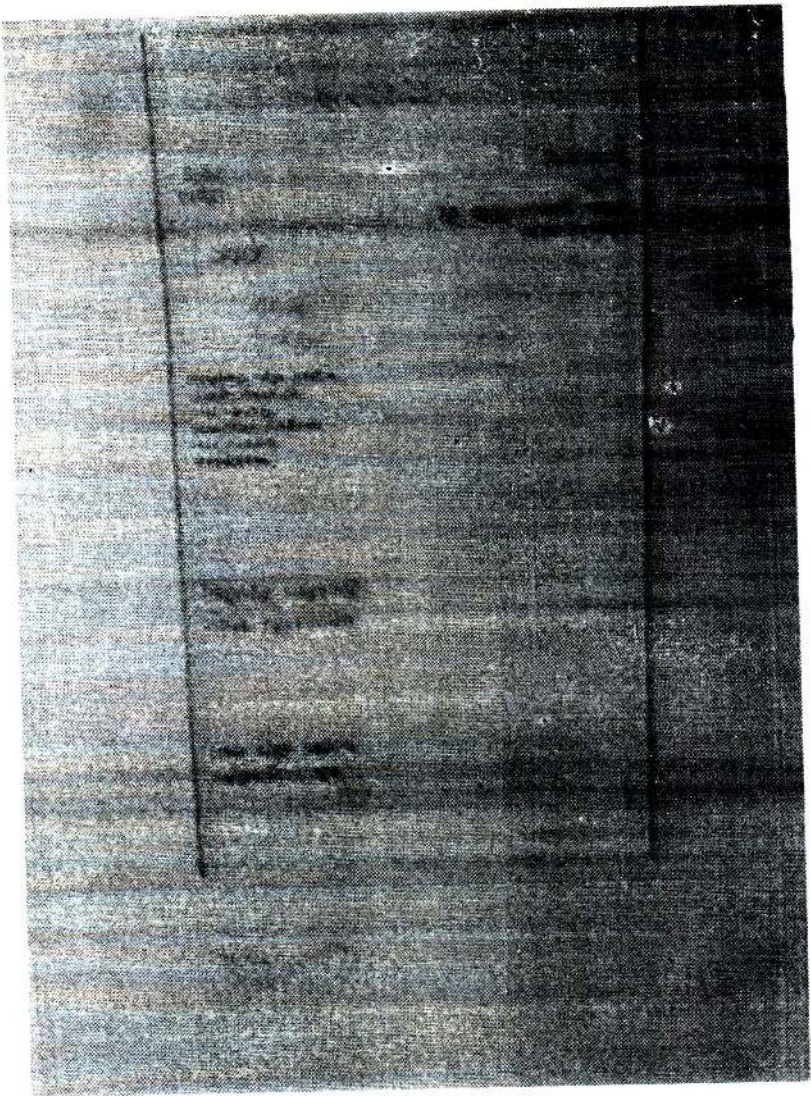

சென்னை
சென்னை

முதலாம் காலம்
இலக்கியச் சிறப்பிதழ்

சென்னை
சென்னை
சென்னை

இலக்கிய வரலாற்று ஆவணம்
ஈழத்தின் முதலாவது இலக்கிய இதழ்
மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் தொகுப்பு

ஈழத்தில் 'தமிழ் இலக்கிய மறுமலர்ச்சிச் சங்கம்' 13.06.1943 மாலை 4 மணிக்கு யாழ்ப்பாணம் செம்மா தெருவில் உள்ள ரேவதி குப்புசாமி வீட்டு விநாயகத்தில், தமிழ்மரபைக் காலத்தேவைக்கேற்ப மீட்டுருவாக்குவதன்வழி புதுமையை உருவாக்கல் எனும் அடிப்படையில் உருவானது. ஈழத்து நவீன தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் முதலாவது இயக்கநிலைப்பட்ட இலக்கியக் குரலாக மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளரின் குரல் அமைந்தது. மரபுத் தளையில் நின்றுத் தமிழை விடுவித்து ஆக்க இலக்கியத்துறையில் அதனைச் செலுத்தும் நோக்குடன் எழுதிய மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்கள் தமது தீவிர எழுத்தாழியத்தினால் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் மறுமலர்ச்சிக் காலம் (1931-1956) எனும் புதிய காலப்பகுப்பையே உருவாக்கினர். மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தினரின் பிரசுர களமாக மறுமலர்ச்சி இதழ் அமைந்தது. 1946 பங்குனி முதல் 1948 ஐப்பசி வரையுமான காலமே ஈழத்தின் முதலாவது இலக்கிய இதழான மறுமலர்ச்சி இதழின் காலம். மஹாகவி, நாவற்குழியூர் நடராஜன், சாரதா முதலிய கவிஞர்களும் வரதர், இலங்கையர்கோன், சம்பந்தன், அ.செ.மு. முதலிய கதாசிரியர்களும் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், பஞ்சாட்சர சர்மா முதலிய மொழி, இலக்கண ஆய்வறிஞர்களும் க.சி. குரத்தினம், பொ.கிருஷ்ணபிள்ளை, அ.ந.கந்தசாமி முதலிய திறமையாளர்களும் என வரலாற்றில் தடம்பதித்த பெருமளவிலான இலக்கிய ஆளுமைகள் இதழினூடு வெளிப்பட்டனர். 23 முகத்துவாரங்கள், 51 கவிதைகள், 64 கதைகள், 92கட்டுரைகள் ஆகியவற்றோடு குறும்பு காவியம், நாடகங்கள், நேர்காணல்கள், கலைக்கடிதங்கள், நானாவித ஆக்கங்கள், வாசகக் கடிதங்கள் மற்றும் விளம்பரங்கள் முதலியனவும் அடங்கிய 23 மறுமலர்ச்சி இதழ்களின் தொகுப்பு இது. காலனித்துவ இலங்கையைப் பிரதிபலிக்கும் முக்கியமான கலை இலக்கிய வரலாற்று ஆவணமாக அமையும் அதேவேளையில் தமிழ் மீட்டி வாழாமல் அல்லாமல் நவீன அடிப்படையில் நவீன தேவைகளுக்காகத் தமிழைப் பயன்படுத்திய இயக்கம் ஒன்றின் இலக்கிய நன்கொடையாகவும் இத்தொகுப்பு முக்கியம் பெறுகிறது.

கோப்பாய் சிவம்
செல்லத்துரை சுதர்சன்

ISBN 978-955-50044-3-5

9 789555 004435

Guru Printers, Thirunelvely